

Chiếc Lá Ký Sinh

Contents

Chiếc Lá Ký Sinh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	44
10. Chương 10	50
11. Chương 11	55
12. Chương 12	60
13. Chương 13	66
14. Chương 14	71
15. Chương 15	76
16. Chương 16	80
17. Chương 17	83
18. Chương 18	87
19. Chương 19	90
20. Chương 20	94
21. Chương 21	97
22. Chương 22	101
23. Chương 23	105
24. Chương 24	108
25. Chương 25	114
26. Chương 26	119
27. Chương 27	124
28. Chương 28	129
29. Chương 29	135
30. Chương 30	140
31. Chương 31	143
32. Chương 32	148
33. Chương 33	152
34. Chương 34	156
35. Chương 35	160
36. Chương 36	165
37. Chương 37	170
38. Chương 38	174
39. Chương 39	180
40. Chương 40	185
41. Chương 41	190

42. Chương 42	194
43. Chương 43	199
44. Chương 44	203
45. Chương 45	207
46. Chương 46	212
47. Chương 47	217
48. Chương 48	222
49. Chương 49	226
50. Chương 50	231
51. Chương 51	235
52. Chương 52	240
53. Chương 53	244
54. Chương 54	249
55. Chương 55	254
56. Chương 56	258
57. Chương 57	263
58. Chương 58	266
59. Chương 59	271
60. Chương 60	277
61. Chương 61: Phiên Ngoại : Nhật Ký Bí Mật Của Tiễn Diệp [1]	283
62. Chương 62: Phiên Ngoại : Nhật Ký Bí Mật Của Tiễn Diệp [2]	288
63. Chương 63: Phiên Ngoại : Ngoại Tình	292

Chiếc Lá Ký Sinh

Giới thiệu

Edit: TiêuBeta: Thụy Lam + NilamThể loại: Hiện đại, hắc bang, cường công cường thụ, cường thù l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chiec-la-ky-sinh>

1. Chương 1

Cây, đó là nơi kí sinh của lá.

Đầu thu, lá cây bắt đầu cho ta cảm giác về sự kết thúc. Một phiến lá cây tựa như chính mình rơi xuống bên người, kết thúc vòng đời của nó, chậm rãi mục nát. Đây là vận mệnh, là đạo lý mà ai cũng biết, ai cũng không có biện pháp chống lại.

Lá không biết bản thân còn bao nhiêu thời gian, nó nhìn cây, bỗng nhiên phát hiện mình chính là chiếc lá cuối cùng, sinh mệnh cùng thời gian đều nhanh chóng tan biến, chỉ là tự hỏi trong nháy mắt, tất cả đều đã trở thành quá khứ, ngay cả hồi ức cũng có vẻ không thực.

Làn gió mỏng manh khó có thể nhận ra, không khí lạnh buốt, nhưng lá biết, nó sẽ chết. Đúng vậy, chết cũng không phải cái gì khó có thể nói ra miệng.

Cây vẫn trầm mặc như thế, không có bất kì sự lưu luyến nào, cho dù đó là chiếc lá cuối cùng.

Lá hiểu rõ, sự ra đi của nó đối với cây không có bất kỳ ảnh hưởng nào, sang năm, sẽ có những chiếc lá mới đến thay thế. Thậm chí có thể nói, cái chết của nó có ý nghĩa là sự khởi đầu mới.

Lá cây, chỉ là ký sinh. Làm sao có thể tự mình sống sót ...

“Bộp!” thanh âm khập sách vang vọng trong thư viện yên tĩnh, tuy rằng không lớn nhưng tại nơi mà tiếng một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe rõ như ở đây thì vẫn có phần gây chú ý.

May mắn là không ai để ý tới bởi vì ở nơi này, ngoại trừ người đàn ông ở góc phòng thì không còn ai khác. Nơi đây là một thư viện đã sớm bị người đời lãng quên, bên trong lưu trữ không ít sách nhưng đã rất nhiều năm rồi không có sách mới nữa. Mà ở xã hội hiện tại còn có thể có bao nhiêu người sẵn lòng bỏ thời gian đến đọc sách trong lúc bận trăm thứ việc đây? Giống như một thứ cổ lỗ sĩ cuối cùng cũng bị loại bỏ, ở đây an tĩnh đến mức đáng sợ, bên cạnh chiếc bàn màu đen trang nhã có một người đàn ông đang ngồi.

Chiếc áo sơ mi kẻ ca- rô bình thường bao bọc lấy dáng người có phần mảnh khảnh, cặp kính không gọng che khuất đôi mắt dài nhỏ. Vài lọn tóc tinh tế vương ở phía trước khiến cho người đàn ông nhìn qua càng thêm đậm đậm, cả người tản ra một cỗ hơi thở nho nhã. Nếu nói anh ta tuấn tú hoặc xinh đẹp thì đều không thích hợp, chỉ có thể nói người đàn ông này vô cùng thanh tú, thanh tú đến mức khiến cho người ta có một loại cảm giác rất an tĩnh, nhìn vào sẽ thấy an tâm.

Trước mặt anh ta bày một quyển sách rất dày, rất cũ, cũ đến mức bìa trước không còn nhìn rõ lắm. Bên cạnh là một thẻ mượn sách ở trên viết tên anh ta, dường như bởi vì bị thấm nước nên nét chữ đã phai nhạt đi, khó có thể nhận ra, loáng thoáng thấy một chữ Diệp —

Hắn vươn tay nhẹ nhàng lau đi bụi bặm bám trên sách, mặt giấy thô ráp cọ sát vào da khiến cho đầu ngón tay chậm rãi nóng lên, đưa tay lên, hờ hững nhìn đầu ngón tay dính đầy bụi, nhắm mắt một chút, đứng lên cầm lấy áo khoác cùng khăn quàng cổ vắt trên lưng ghé dựa, đem sách kẹp dưới nách đi về phía cửa.

Năm nay, mùa đông dường như đến sớm hơn một chút. Mặc dù mới là cuối thu, khí trời đã lạnh đến nỗi càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi. Trời cũng tối sớm hơn rất nhiều. Đi trên đường cái, hắn đem sách ôm ở trước ngực, khẽ kéo cổ áo khoác lên một chút, gió lùa vào từ cổ, toàn thân lạnh như băng. Hắn không có thói quen mặc nhiều quần áo, trời có lạnh đến đâu cũng chỉ là một bộ y phục, một áo khoác ngoài. Đã từng có người nói qua với hắn rằng việc này thật không tốt, mà người kia lại thích ngủ cạnh cửa sổ, lúc trời mưa thì khi ngủ dậy giường đều ướt đẫm, thói quen này cũng không tốt ...

Sáu giờ ba mươi phút sáng, cửa hàng bánh ngọt nho nhỏ ở cuối phố đúng giờ mở cửa. Trên những quả chuối tây ở cửa quán phủ một tầng sương sớm, xinh tươi ướt át. Từ cánh cửa kính nửa mở nửa khép, mùi hương bánh mì nhẹ nhàng lan tỏa, rất ít có cửa hàng nào lại mở cửa sớm như vậy, nhưng hàng bánh ngọt này mỗi ngày đều đúng giờ trưng ra tấm bảng “Đang bán hàng”. Chẳng qua do vị trí có chút lệch, người phát hiện ra nơi này dường như cũng không nhiều. May mắn nhờ có hương bánh mới nướng hấp dẫn mới có thể thu hút một phần học sinh đang vội đến trường cùng với những người đi làm ở vùng lân cận.

Lúc này trong cửa hàng, mấy nữ sinh cùng với một nam sinh mặc đồng phục trung học đang đứng ở trước quầy, các thiếu nữ say sưa nhìn bóng lưng gầy đang làm việc của người đàn ông bên trong, thỉnh thoảng phát ra một tiếng thở dài ...

” Ah ~ Tiểu Diệp ngày càng dễ thương nha!”

” Đúng vậy đúng vậy, nhìn cái mông đáng yêu kia thật muốn sờ một cái ~ ”

” Còn có cái eo thon, hình như so với mình còn nhỏ hơn! Ôi ~ thật muốn ôm không buông!”

” Nhìn hình dáng làm việc của anh ấy có khí chất biết bao nhiêu! Hòa nhã biết bao nhiêu! Mình muốn gả cho người ta!”

” Tôi cũng muốn kết hôn với anh ấy!” Nếu như có khả năng! Nam sinh đứng ở phía sau mấy nữ sinh, nhìn chằm chằm sườn mặt của nam nhân mà nói nhỏ một câu.

” Hả! ?” Mấy cô bé vừa dịu dàng như nước đồng loạt quay đầu trừng mắt nhìn nam sinh, giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha, vẻ mặt chỉ có thể dùng hung thần ác sát để hình dung.

” Cái gì? Muốn kết hôn với Tiểu Diệp của chúng ta? Cũng không tìm vũng nước tiểu mà nhìn lại mình đi! Chị em, đánh hắn!”

Một hồi thanh âm đắm vào thịt, kèm theo vài tiếng la hét, hết sức thê thảm.

” Bánh mì của mọi người được rồi đây!” Giọng nói nhẹ nhàng trầm ổn nhanh chóng ngăn chặn hành động “tàn bạo”. Tiểu Diệp cầm hai túi giấy đựng bánh mì đi tới bên quầy hàng, hai mắt sau cặp kính không gọng lộ ra ý cười dịu dàng, áo sơ mi trắng cùng với quần đen thông thường, tạp dề màu lam nhạt giống như đồ trang sức, ngay cả tay áo xắn lên cũng đều có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái không gì sánh được.

” Sáng sớm mọi người thật có tinh thần nhỉ!” Cười cười, Tiểu Diệp từ trong quầy vươn tay đưa túi giấy cho mấy cô bé, nói: “Nhanh đi học đi! Cần thận kéo muộn!”

“Tiểu Diệp ~” cô bé rất nhanh sửa sang lại một chút y phục lộn xộn vì “vận động”, cười tủm tỉm tiếp nhận bánh mì, hương thơm nức mũi.

“Tiểu Diệp, hôm qua chúng em hỏi anh về vấn đề của anh anh còn chưa trả lời đâu đấy”

“Vấn đề?” Tiểu Diệp thoáng cái nhướn mày, đẩy kính mắt một chút, vẻ mặt mờ mịt.

“Anh có bạn gái hay không ạ?”

Không phải chứ? ” Chuyện này tôi nhớ là đã sớm nói cho các em rồi không phải sao? Hơn nữa các em một tuần phải hỏi tôi đến ba, bốn lần rồi mà ...”

” Bởi vì anh chẳng phải bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ có người yêu sao? Nói đi nói đi! Mỗi ngày nghe anh nói một lần chúng em mới yên tâm được!”

Tiểu Diệp vừa bực mình vừa buồn cười mà lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Tôi không có bạn gái, hơn nữa tạm thời cũng không có ý định tìm bạn gái, có thể có sao?”

Mấy cô bé dường như có vẻ rất hài lòng với câu trả lời này, không ngừng gật đầu.

“Phải, quá được rồi ~!” Nam sinh đáng thương đang quỳ rạp trên mặt đất ngẩng đầu cười cười, sau đó lại bị một trận loạn đá, hoàn toàn tử trận.

Mỉm cười thở dài, Tiểu Diệp từ sau quầy hàng đi tới, một tay chống thắt lưng, một tay thành công ngăn cản một nữ sinh đang định bổ nhào lên người nam sinh, trở trở trán cô bé, hắn có chút bất đắc dĩ nhìn đám học sinh trung học, ” Các em thực sự nhàn hạ như vậy sao? Bây giờ việc học không phải rất căng thẳng à?”

“Dù có căng thẳng hơn nữa chúng em vẫn muốn đến gặp Tiểu Diệp!” Một cô bé vỗ vỗ bộ ngực dậy thì, tỏ rõ sự quyết tâm.

“Tôi ... ” Tiểu Diệp muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút, nói một câu: ” Tôi cũng không tốt như các em tưởng tượng ... ”

“Tiểu Diệp là tốt nhất!”

“Đúng vậy, Tiểu Diệp, anh là giỏi nhất! Em rất muốn anh là mẹ em nha!” Hả? Nói xong chính mình cũng sửng sốt một chút, vì sao là mẹ mà không phải là cha nhỉ?

Tiểu Diệp khẽ cong khóe miệng, dịu dàng cười cười, “Đi học đi! Đến trễ sẽ không tốt đâu!”

“Ah~” Tiểu Diệp nói cái gì thì là cái đó! Mấy cô bé lưu luyến không rời, nói lời tạm biệt Tiểu Diệp. Nhìn bọn họ rời khỏi, Tiểu Diệp xoay người mới phát hiện vẫn còn một người nằm trên mặt đất, suy nghĩ một chút, hắn ngồi xổm xuống, chìa một tay nâng cằm của nam sinh lên, mỉm cười nhìn đối phương.

Sắc mặt nam sinh nguyên bản trắng bệch phất cái chuyển đỏ toàn bộ, Tiễn Diệp nhìn thấy, cười càng sáng lạn, hạ thấp giọng ghé sát vào mặt đối phương, ” Cậu, muốn ở lại đây ... cùng tôi ăn sáng sao?” Bờ môi mỏng không chút huyết sắc lộ ra màu hồng nhạt, hé ra hợp lại ...

Khuôn mặt nam sinh bỗng chốc lần thứ hai đỏ lên, nóng hôi hổi tựa như con tôm luộc!

“Không, không, không cần! Hẹn, hẹn gặp lại!” Lấp bắp lắc lắc cái đầu, nam sinh từ trên mặt đất vội vàng đứng dậy, chật vật chạy ra cửa chính.

Nhìn bóng người nhanh như viên đạn biến mất tại cửa, Tiễn Diệp tắc lưỡi, ”Không tốt! Bệnh cũ lại tái phát!” Lần sau không nên đùa giỡn tiểu nam sinh nữa!

Mới từ trên mặt đất đứng dậy, cửa đột nhiên lại mở ra, Tiễn Diệp theo bản năng mà xoay người mỉm cười: “Chào mừng quý khách!”

“Tiểu Diệp!” Bác gái ở hàng cơm bình dân bên cạnh lắc lắc thắt lưng mập mập đi vào, trên mặt là nụ cười tỏa sáng như thiếu nữ.

Tiến Diệp bật cười, mỗi lần bác gái này thấy hắn đều cười đến “Hoa bay đầy trời”, nhưng mà bác ấy cũng là người tốt, khi hắn vừa tới thành phố này, bác gái đó là người đầu tiên cùng hắn nói chuyện.

“Chào buổi sáng, bác gái! Có chuyện gì sao?”

Bác gái nhìn Tiễn Diệp từ trên xuống dưới, mãi cho đến khi xem đủ rồi mới thở dài nói: “Tiểu Diệp à! Tiểu quỷ A Cường nhà chúng ta bất cẩn, tối hôm qua ăn cua bị đau bụng, bây giờ vẫn còn nằm rên ở trên giường!”

” Anh ấy không sao chứ ạ?” Tiễn Diệp nhớ rõ con trai bác gái – A cường là thợ làm bánh ngọt của một khách sạn, lại nói tiếp hai người cũng coi như là hợp nhau, hơn nữa khi mở cửa hàng cũng phải nhờ A Cường chỉ bảo, tính ra một nửa cũng là thầy của hắn.

“Không chết được! Tên ngốc như nó khỏe lắm, chẳng qua là chân yếu nên không rời giường được thôi! Nhưng khách sạn nó làm tối nay có việc, bên kia nói thiếu người mà lại không mời được ai, hơn nữa khách sạn lại vô cùng nghiêm ngặt, phạm một lỗi nhỏ cũng bị đuổi việc, thật sự là không có biện pháp mà! Cho nên bác muốn ...” nói đến đây bác gái vẽ mặt mang theo ý thỉnh cầu mà nhìn Tiễn Diệp, có ý gì không cần nói cũng biết.

Tiến khó xử hơi hơi nhú mày, ” Cháu cũng không phải không muốn giúp, chỉ là tay nghề của cháu thật sự là ...”

“Không sao đâu!” Bác gái vừa nghe đã biết là hắn sẽ giúp, ” Nó đã nói qua với bếp trưởng khách sạn rồi, chỉ cần tìm người thay thế nó là được, với lại không cần cháu làm gì cả, chỉ cần làm người giúp việc hỗ trợ người ta là được! Rất nhẹ nhàng, hơn nữa tiền lương không tồi, A Cường nhà bác suy nghĩ cả buổi, cũng chỉ có cháu là phù hợp nhất!”

“Như vậy à ...” Tiễn Diệp vẽ mặt có chút lưỡng lự, tuy rằng hắn rất muốn đến giúp, chẳng qua ...

Bác gái thấy hắn định nói lại thôi, tiếp tục nói: “Bác kính nhờ cháu nha Tiểu Diệp! Chỉ cần ba giờ thôi, sau đó nhà ta cảm tạ cháu thật nhiều!”

“Không cần ...” Tiễn Diệp khẽ cười cười, lại suy nghĩ một chút, nói “Được rồi! Cháu đồng ý.”

“Tốt rồi! Tám giờ tối nay, ta đi về nói cho A Cường để nó nhờ người bên kia chiếu cố, đến lúc đó sẽ có người giúp đỡ cháu!” Bác gái hưng phấn đi ra cửa, lại đột nhiên xoay người trừng mắt nhìn Tiễn Diệp, “Tiễn Diệp, cháu thực sự là người tốt! Sau này ai có phúc làm vợ cháu chắc chắn phải hạnh phúc đến chết!” Tiếp đó cửa đóng lại, ngoài cửa thấp thoáng truyền đến câu cảm thán ” Ta nếu như trẻ lại hai mươi tuổi thì tốt rồi ~ “.

Khóe miệng Tiễn Diệp khẽ nhếch lên, bất đắc dĩ cười cười.

Trở lại bàn làm việc, lấy ra bột mì đã nhào tốt, nhẹ nhàng dùng hai tay xoa nắn, giống như một tác phẩm nghệ thuật quý giá. Ngón tay thon dài trắng muốt gần như đồng màu với bột mì, đều không phải là nhan

sắc khỏe mạnh gì, Tiến Diệp rất chán ghét. Lại không biết nói chán ghét nhan sắc kia có lẽ là chán ghét chính mình.

Đột nhiên ngừng lại, tim hắn đập mạnh, loạn nhịp một hồi, chậm rãi giơ tay phải lên trước mắt, một đạo vết thương xẹt ngang lòng bàn tay, dữ tợn dọa người. Vết thương đã kín miệng lâu rồi, không còn thấy máu, nhưng vết tích lại vĩnh viễn không bao giờ phai mờ, cũng chỉ có hắn mới biết được khi đó đã tổn thương sâu sắc đến dường nào.

Mà hết thảy những điều này đều là hắn mong muốn.

Tay hắn, đã không còn cách nào lại có thể làm những việc nặng nhọc được nữa rồi. Ban đầu ngay cả chuyện nhào bột mì như thế này cũng không thể hoàn thành, chỉ có cách chậm rãi, chậm rãi dùng một tay vãn vè, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất. Như vậy sẽ ảnh hưởng tới hương vị của bánh mì sau này, đó là lý do hắn vẫn không thể làm ra loại bánh mì có vị ngon nhất, cũng giống như hắn vậy, đã để vuột mất rất nhiều điều.

Hắn ở chỗ này yên lặng mà sinh tồn.

Tiến Diệp ...

Dồn sức lấy lại tinh thần, Tiến Diệp sững sốt một chút, hắn gần đây vẫn thường không hiểu sao lại đột nhiên ngẩn người ra, tinh thần dường như cũng đang chậm rãi suy nhược. Hắn thoáng cái cười khổ, tiếp tục nhào bột mì, đây là bữa trưa của hắn, muốn làm mì nước*. Từng sợi mì màu trắng thông thường, kích cỡ đều đặn, rau cải xanh mượt, hắn thích bỏ cả cây vào luộc trong nước, còn có hành thái nhỏ, mọi thứ đều đơn giản ... giống như con người Tiến Diệp vậy.

Bảy rưỡi tối, Tiến Diệp đứng giờ đến một trong những khách sạn cao cấp nhất thành phố này, hắn ngày thường hiếm khi ra ngoài, bác gái đã vẽ bản đồ đường đi đến đó cho hắn, nhưng hắn vẫn phải hỏi qua mấy người đi đường mới tìm được. Tiến Diệp hiện tại rất cuộc hiểu được có lẽ mình là một kẻ mù đường.

Tiến vào đại sảnh nguy nga lộng lẫy, giải thích rõ nguyên do mình đến đây với nhân viên phục vụ, đối phương nhanh chóng đưa hắn tới cửa phòng bếp, đẩy cửa ra, nhìn qua một lượt, trong phòng bếp trắng lè trang bị đầy đủ thiết bị cao cấp có hơn mười người đang mặc đồng phục màu trắng đang bận rộn, còn có mấy vị đầu bếp ngoại quốc, tiếng thái thái, xào xào phát ra có phần huyền ảo.

“Lão Trịnh, người thay ca đã đến!”

“Tới đây! Tiểu Trương, đem xô cô la bào nhỏ ra, nhanh lên một chút!”

Tiến Diệp thấy một người đàn ông trung niên khỏe mạnh xoa xoa tay, đi về phía bọn họ, quan sát từ trên xuống dưới, đánh giá một chút.

Tiến Diệp gật đầu với đối phương, “Chào ông! Tôi là người thay thế A Cường.” Suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu: “Tôi là ...”

“Cậu là Tiến Diệp.” Đối phương trước một bước rất quả quyết mà nói ra tên của hắn.

Tiến Diệp gật đầu, mỉm cười.

Người đàn ông trung niên cũng cười, lộ ra hàm răng đều đặn, “Tôi là sư phụ của A Cường, cậu gọi tôi là lão Trịnh. A Cường đã nói qua với tôi rồi, vất vả cho cậu! Thằng nhóc này thân là đầu bếp lại còn bị ngộ độc thức ăn! Thật là!”

Lão Trịnh cười phàn nàn một chút, mang Tiến Diệp đi nhìn qua xung quanh một cái, cuối cùng dừng lại ở trước bàn làm bánh kem, “Hôm nay cũng không bảo cậu làm việc gì nặng nhọc, làm người giúp việc, chờ cho các món chuẩn bị xong thì giúp bưng đến phía trước là được!”

Lão Trịnh kì thật cũng không già, nhìn qua cũng khoảng ba tư, ba năm tuổi, nhưng mà Tiến Diệp cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu một cái, “Không thành vấn đề.”

” Cường tử sợ tôi làm cậu mệt mỏi, gọi điện hai lần dặn đi dặn lại đấy! Ha ha!”

“Ha ha! Cậu ấy tốt lắm.”

“Ra cửa bên trái là phòng nghỉ công nhân viên, trên bàn có một bộ quần áo, cậu mặc vào sau đó tới đây!” Lão Trịnh vỗ vỗ vai Tiễn Diệp, “Hôm nay tất cả mọi người đều bận rộn, cậu có cái gì không rõ thì trực tiếp hỏi tôi là được rồi. Không cần khấn trương. Tôi nghe A Cường nói cậu cũng mở một quán ăn, cứ coi như là đang làm việc trong quán nhà mình đi!”

“Vâng.” Tiễn Diệp đẩy kính mắt trên mũi một chút, lễ phép đáp lại, hắn luôn luôn là một người nho nhã hữu lễ, nhưng có đôi khi, loại cảm giác này sẽ khiến người khác nghĩ rằng hắn lạnh lùng.

Thay đổi y phục, Tiễn Diệp quay lại phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị đón nhận ba giờ đồng hồ buồn chán kế tiếp.

Nhiệm vụ phân cho hắn quả thực rất đơn giản, đánh vài quả trứng gà, hòa lẫn với một chút bơ, đem bánh ngọt bỏ vào lò nướng, chờ thợ làm bánh hoàn thành sản phẩm thì trang trí bàn, rất giống người học việc, Tiễn Diệp cảm thấy rất thú vị. Bởi vì bận rộn nên cũng không có mấy người nhận ra sự tồn tại của Tiễn Diệp.

Lão Trịnh đang làm một chiếc bánh ga-tô hình chữ nhật lớn siêu xa xỉ, trực tiếp đặt cho tiệc rượu. Tiễn Diệp đem một bao bột mì từ cửa đi vào, trên tay và quần áo đều dính bột trắng xóa, bởi vì vô tình nên trên mặt cũng dính một chút, nhưng mà bản thân hắn không phát hiện ra. Trắng trắng một chút, như thế lại cho người ta cảm giác có phần đáng yêu.

“Cái kia ...” lão Trịnh bất thành linh quay đầu, đột nhiên thoáng cái sững sốt, trong nháy mắt có phần do dự.

Tiến Diệp phát hiện, cười nói: “Gọi tôi Tiễn Diệp là được.”

Lão Trịnh xấu hổ cười cười, “Vậy, Tiễn Diệp, bột mì hình như không đủ rồi, cậu đến nhà kho lấy thêm hai bao nữa về đây đi! Ra khỏi cửa thì lên cầu thang sau đó rẽ phải vào cánh cửa thứ ba.”

“Được.” Buông bao bột mì ở trên không xuống, Tiễn Diệp nhẹ nhẹ vỗ hai tay, đi ra cửa.

Từ trong nhà kho mang ra hai bao bột ôm ở trước ngực, cũng không phải nặng lắm, người trưởng thành bình thường có thể một tay vác một bao, nhưng Tiễn Diệp không có khả năng. Cũng may ôm cũng là một biện pháp tốt, tuy rằng sẽ làm bẩn quần áo.

“Hô ~” hít sâu một hơi khi đi ra khỏi nhà kho, Tiễn Diệp lấy tay lau lau mặt một chút, không chú ý tới là càng làm bột mì vương trên mặt nhiều hơn. Hắn đưa tay ôm chặt cái bao, chuẩn bị quay về phòng bếp, nhưng chưa đi được mấy bước. một người đàn ông mặc âu phục gọi hắn lại từ phía sau, trên ngực mang một băng tên lấp lánh ánh kim, là quản lý cao cấp của khách sạn.

“Này! Anh kia!”

Tiến Diệp thoáng sững sốt, người trông hắn là viên chức của khách sạn đang đi về phía hắn.

“Anh ở phòng bếp đúng không?” Người kia hỏi.

Gật đầu, trong lòng nói một câu: nhưng qua vài tiếng đồng hồ thì lại không phải nữa rồi.

“Vậy vừa lúc, anh đi tới cổng chính một cái đem nguyên liệu vừa mới đưa tới về đó đi, tôi đỡ phải tới phòng bếp tìm người!”

“Nhưng mà ...” Tiễn Diệp nhìn bột mì trên tay một chút, “Cái này đang cần dùng.”

“Không sao, đồ cũng không nhiều lắm, anh đi nhanh là được! Mau theo tôi đi!”

Nhún nhún vai, Tiễn Diệp lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ đi theo đối phương, ai bảo hiện tại hắn là “người làm công”, phải nghe lời sếp thôi.

Cứ như vậy, Tiễn Diệp ôm hai bao bột mì, đi theo phía sau người kia tới ngoài khách sạn. Nguyên liệu nấu ăn thường ngày đều từ cửa sau đưa vào, nhưng hôm nay cửa sau có chút sự cố, ống nước ngầm trong lòng đất bị vỡ, từ đường cái tới cửa đều nhanh chóng trở thành thác nước, một đám nhân viên khách sạn đang ở nơi này để hỗ trợ thoát nước. Cho nên hôm nay nguyên liệu bị đưa đến cửa hông, mà muốn đến cửa hông thì phải đi qua vườn hoa, chỗ đó hiện tại đang tổ chức dạ tiệc ngoài trời.

Một buổi tiệc tư nhân hoàn toàn, tuyệt đối không có người ngoài đến làm phiền, cho nên mỗi người có mặt ở đây đều theo bản năng mà trở lên phóng túng, rượu khiến người ta lơ là, ánh đèn khiến người ta say đắm, hương nước hoa của phụ nữ là một loại cảm dỗ không lời, mà những thứ này ở đây đều có.

Xa hoa trụy lạc, ca múa mừng cảnh thái bình. Đây là điều khi Tiền Diệp đi qua bên cạnh thì cảm nhận được, người kia nhắc nhở hắn cố gắng không nên lại gần quấy rầy đến khách mời, hận không thể theo đường ngầm dưới lòng đất mà đi qua, chỉ vì hắn trên người mang đồng phục nhà bếp mà không phải là lễ phục đắt tiền.

Tiền Diệp chợt cười cười, nụ cười tràn đầy chế nhạo cùng khinh thường, loại vẻ mặt này đúng là rất ít thấy ở hắn. Hắn lúc này đang vui mừng, ước rằng bản thân mình cả đời đều mặc đồng phục nhà bếp, cũng còn hơn khoác lên người một bộ “da người”.

“Này! Đến đây được rồi! Anh nhanh lên một chút đem đến phòng bếp đi, tôi muốn ra cửa sau xem thế nào, anh theo đường cũ mà quay về, tốt nhất là cách tiệc rượu xa xa một chút ...” người kia lưu lại câu nói đó rồi đi, đồng thời lần thứ hai nhắc Tiền Diệp lúc về phải cẩn thận.

Tiền Diệp nhìn cái hộp trước mặt, bên trong chính là cá, loại cá gì hắn không biết, cả một thùng lớn, giá trị hẳn là không nhỏ đi! Nhưng mà từng này cá lại thêm trọng lượng khối bằng cũng không nhẹ a! Thở dài, Tiền Diệp đem bột mì đặt vào trên hộp, hạ tay sau đó cầm bộ phận khắc rỗng hai bên hộp dùng chút lực nâng hộp lên.

“A!” Hắn khẽ nhíu mày, trong lòng nhịn không được mắng một câu mẹ nó! Thật là không dùng không biết, thể lực của mình chẳng biết từ lúc nào đã trở nên kém như thế này!

Chờ thích ứng với trọng lượng trong tay, Tiền Diệp cảm thấy ổn, đem cái hộp từng bước theo đường cũ trở về.

Lúc phải đi qua vườn hoa, hắn cố ý chọn một con đường khác xa hơn, tuy rằng xa hơn một chút so với đường quay về nhà bếp lúc ban đầu, nhưng hắn lúc này hai tay mang hai bao bột mì đều bị người ta “xem thường”, bây giờ phải mang một hộp cá đi qua còn không hù chết đám tiểu thư ăn vận sang trọng kia sao! Mùi cá xem ra là thua kém nước hoa kia!

Con đường này hai bên rất nhiều cây và bụi rậm, cắt sửa hết sức hoàn mỹ, còn có vài bức tượng điêu khắc các vị thần Hy Lạp ẩn náu trong đó, Venus thiếu chút nữa dọa Tiền Diệp nhảy dựng. Mặc dù vẫn nghe được tiếng nhạc của tiệc rượu từ nơi nào đó truyền đến, nhưng ánh đèn hầu như không chiếu tới nơi đây, cảm giác như là thông tới một cái mật đạo, Tiền Diệp vừa đi vừa chú ý dưới chân, trong lúc dừng lại thì dùng đầu gối đỡ cái hộp một chút để giảm nhẹ áp lực cho cánh tay.

Trong bụi cây đột nhiên vang lên tiếng động.

Tiền Diệp sửng sốt một chút, biết gần đây có người, nghe thấy một tiếng nói tinh tế từ rừng cây thoát ra, dường như là bản năng, hắn vô ý thức nhìn về phía tiếng động phát ra, thấy một bóng người cao lớn từ một thân cây phía sau bụi rậm đi tới, cầm trong tay một thứ gì đó giống như một sợi dây thừng, hẳn là ca-vát.

Không có ánh đèn, khoảng cách cũng không phải là rất gần nhưng thấy thân ảnh người kia, Tiền Diệp cả người giật mình, nhẹ buông tay, cả cái hộp và bột mì đều đồng thời rơi xuống mặt đất, phát sinh tiếng động không nhỏ ...

Trái tim một hồi đau đớn, Tiền Diệp không biết nguyên lai hắn còn có thể có loại cảm giác này, vẫn nói ngay từ đầu là hắn sẽ không có loại cảm giác này khi rời khỏi.

“Cậu ...” hắn mở miệng, thanh âm đã có chút khàn khàn, còn không dám xác nhận.

Bóng người từ lúc cái hộp vừa rơi xuống cũng đã thấy Tiền Diệp, đối phương nghiêng đầu một chút dường như muốn nhìn rõ Tiền Diệp, hỏi: “Có chuyện gì?”

Một tiếng này đem Tiền Diệp từ nơi nào đó kéo về, hệt như đòn cảnh tỉnh, khiến Tiền Diệp hoàn toàn thanh tỉnh.

Không phải.

Không biết là thử phào nhẹ nhõm hay thấy vọng, thật sự là khó hình dung. Tiễn Diệp lần thứ hai quan sát lại người kia một cái, lần này mới phát hiện ngoại hình quả thực là có nét giống, chẳng qua ...

“Không có việc gì, xin lỗi!” Hắn gật đầu một cái biểu thị áy náy, ngồi xổm xuống thu dọn cái hộp cùng bột mì rơi trên mặt đất, có hai con cá rơi ra ngoài, hý vọng chưa bị hỏng.

“Có cần giúp đỡ không?” Đối phương lại hỏi, hơn nữa còn làm ra vẻ muốn đi tới gặp hắn.

“Không cần!” Tiễn Diệp ngay lập tức từ chối, tuy rằng cũng từng nghĩ tới muốn nhìn thấy khuôn mặt người ta, nhưng mà vẫn rất nhanh bóp chết cái ý niệm đó trong đầu, không phải thì sẽ là không phải, giống nữa cũng không phải. Sau khi thu dọn xong hắn lại mang cái hộp lên, phát hiện đối phương còn đang nhìn hắn, vừa định nói tiếng tạm biệt, một tiếng nói khác lại từ sau bụi cây vọng ra, tựa như ma quỷ.

“Làm sao vậy?”

Thanh âm vừa phải, trầm thấp tao nhã, mang theo một chút cảm giác biếng nhác.

Mà thanh âm này đối với Tiễn Diệp thì so với quỷ quái càng thêm đáng sợ. Hắn cả đời cũng không muốn nhớ nhưng lại vĩnh viễn không có biện pháp quên đi giọng nói đó.

“Không có việc gì, có người không cẩn thận làm rơi đồ ... ”

“À ...” tiếng bước chân trầm ổn vang lên, chậm rãi đến gần.

Tiến Diệp sau đủ mười giây sửng sốt mới nhớ tới phải rời đi, không biết sức lực từ đâu ra, hắn đem cái hộp xoay người bỏ chạy, nếu như có khả năng hắn muốn có một đôi cánh để có thể bay đi ngay lập tức.

“Ai?” người phía sau phát ra thanh âm ngờ vực.

Một người đàn ông mặc đồ đen đi ra, thân thể cao lớn ẩn dấu trong bóng đêm, lực uy hiếp mười phần, một đôi mắt ẩn chứa ánh sáng nhìn bốn phía, ngoại trừ người vừa mới ở cùng mình thì không còn ai khác.

“Người đâu?” Hắn vừa nãy quả thật cũng nghe thấy có tiếng nói của một người khác, tuy rằng rất nhỏ, lại còn ... run rẩy. Quay đầu, vừa lúc nhìn thấy bóng lưng một người mặc áo trắng, bước chân có điểm ... loạng choạng.

“Chạy.” Nhún nhún vai, “Hình như nghe được tiếng nói của anh nên bỏ chạy, anh thật đúng là nguy hiểm mà!”

Nghe được hình dung của người khác về mình, người đàn ông không đồng ý, lại ngẩng đầu, đã không thấy người đâu nữa rồi.

Sao lại giống thử vậy chứ?

“Được rồi! Đừng xem nữa, chúng ta cùng nhau trở về thôi! Nhân vật chính của buổi tiệc mà mất tích lâu như vậy cũng không được.”

Không nói gì, người đàn ông suy nghĩ một chút nhìn theo hướng bóng người biến mất, hơi nhíu nhíu mày.

Hết

2. Chương 2

Gần như có thể nói là thảm hại, Tiễn Diệp trở lại cửa nhà bếp, đem cái hộp thả xuống đất, thử phì phò từng ngụm từng ngụm, dạ dày đều nhanh đảo lộn. Hắn không rõ vì sao mình phải phản ứng mạnh như vậy! Giống như thăng ngục! Không giết người, không phóng hỏa, phải đi cũng không nhất định chặt vật như thế này chứ!

“Tiễn Diệp, cậu làm sao vậy?” Lão Trịnh bất thành linh đẩy cửa ra, thấy Tiễn Diệp ở cửa lại càng hoảng sợ, vốn muốn hỏi hấn vì sao lâu như vậy mới về, nhưng thấy sắc mặt gần như trắng bệch của Tiễn Diệp thì sửa lại lời nói, “Sắc mặt của cậu như thế nào lại khó coi như vậy? Giống như trúng tà!”

Trúng tà? Tiễn Diệp mặt mỗi nở nụ cười, người đàn ông đó so với ma quỷ còn đáng sợ hơn.

“Xin lỗi, tôi ... ” nhìn cái hộp trên mặt đất một chút, “Có người sai tôi đi cửa hông đem cá này đến, cho nên về chậm một chút! Xin lỗi!” Thành thật nhận lỗi, hơn nữa Tiễn Diệp mang theo khuôn mặt có chút khổ tâm, cho dù là ai cũng chẳng thể tức giận.

Lão Trịnh vốn không có ý định trách mắng hấn, vội vàng xua tay, “Không có việc gì! Bớt mì đã có người đem tới rồi, cậu đem cá về vừa lúc, bên trong đang chờ dùng đấy!”

“Vậy là tốt rồi ... ” Tiễn Diệp mỉm cười thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu thực sự không có việc gì?” Nhìn vẻ mặt vẫn đang tiếp tục trắng bệch đến dọa người của hấn, lão Trịnh lại lo lắng.

Tiến Diệp xoa xoa mồ hôi trên cằm, nói: “Không sao, yên tâm đi!” Nói xong định bụng vác cái hộp lên, bị lão Trịnh một tay đoạt lấy, nói cái gì cũng không cho hấn cầm nữa. Tiễn Diệp không thể làm gì hơn, liền ôm lấy hai bao bột mì đi theo sau vào nhà bếp.

Nửa giờ sau, Tiễn Diệp cắt phải tay lần thứ tư, kĩ thuật dùng dao của hấn tốt lắm, hoàn toàn có thể so tài cùng bậc thầy, chẳng qua là không khống chế được chuyển động khiến chính mình cũng phải cười nhạo bản thân.

“Chết tiệt!” Nhíu nhíu mày, không hề kinh động đến bất cứ ai, hấn đưa ngón tay vào miệng mút một cái, đảm bảo không còn thấy máu sau đó đổi tay tiếp tục thái dưa chuột thành sợi. Từ khi tay phải bị thương, hấn đã quen dùng tay trái làm việc rồi.

“Oh! Good!” Một vị đầu bếp tóc vàng người Mỹ chỉ vào dưa chuột Tiễn Diệp thái mà giơ ngón tay cái lên.

Tiến Diệp mỉm cười, đây là hấn dùng máu “đổi lại” mới được, có thể không tốt sao?

Bên kia, bánh ga-to của lão Trịnh cũng đã được rồi, ông gọi Tiễn Diệp đến xem, hấn liền để dưa chuột đã thái xong sang một bên rồi đi tới.

Đích thật là một chiếc bánh vô cùng đẹp, tổng cộng gồm ba tầng, dùng bơ tươi cùng trái cây trang trí vừa tuyệt vời vừa đồng đều, ở tầng trên cùng là một con phượng hoàng đuôi thật dài *.

Tiến Diệp thở nhẹ một tiếng, thật đẹp! Giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

“Thế nào?” Lão Trịnh dường như đối với tác phẩm này của mình rất hài lòng.

“Vâng! Dùng phượng hoàng trang trí bánh ga-to thực sự là hiếm thấy — ” Tiễn Diệp nhìn chằm chằm đôi mắt màu đỏ của con phượng hoàng, nói.

“Bởi vì khách hàng lần này rất yêu thích phượng hoàng, ông chủ đặc biệt điều tra được như vậy, cho nên mới mất cả buổi suy nghĩ muốn lấy lòng người ta, cuối cùng nửa tháng trước đã bảo tôi tập làm!”

Khách hàng? Tiễn Diệp nhíu mày một chút ...

“Này! Tiểu Trương, chữ trên bánh đã viết xong chưa? Nghìn vạn lần đừng phạm sai lầm đó! Bằng không thì chúng ta sẽ chết rất thảm!” Lão Trịnh quay đầu kêu một tiếng.

“Yên tâm đi anh Trịnh! Tôi cũng đã kiểm tra ba lần rồi! Happy birthday to Mr ... ”

Một chữ cuối cùng Tiễn Diệp không nghe rõ, bởi vì cửa nhà bếp đột nhiên bị đẩy ra.

“Mang bánh cho khách được chưa?”

“Được rồi!” Lão Trịnh trả lời một tiếng.

“Gọi người đẩy qua đi! Bếp trưởng cũng phải đến.”

Lão Trịnh cời tạp dề dính chút bột ra thay tạp dề nửa người mới vào, vỗ vỗ vai Tiễn Diệp, “Cậu theo tôi cùng đi chứ!”

Mặc dù trong nháy mắt có chút chần chừ, nhưng cuối cùng Tiễn Diệp vẫn gật đầu một cái. Không có lý do gì để từ chối, không phải sao?

Cẩn thận từng tí mà đẩy chiếc bánh vĩ đại, Tiễn Diệp cùng lão Trịnh đi theo sau người đàn ông ban nãy. Tiễn Diệp vẫn cúi đầu, trên mặt cũng nhìn không ra biểu tình đặc biệt gì, nhưng khóe miệng khẽ cong lên khiến hắn nhìn qua có vẻ hơi bất an.

“Cậu có khỏe không? Thực sự không sao chứ?” Lão Trịnh, sau khi len lén quan sát vẻ mặt hắn lần thứ ba, rốt cục mở miệng hỏi.

Tiến Diệp ngẩng đầu, mỉm cười, “Không sao.”

Lão Trịnh vốn đang muốn hỏi lại gì đó, sau khi thấy được dáng vẻ tươi cười của Tiễn Diệp thì lại quên mất. Nụ cười của Tiễn Diệp phảng phất có thể khiến cho người ta thấy an tâm, khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Khi ba người đi tới buổi tiệc ngoài trời, toàn bộ vườn hoa gần như sáng rực một mảnh, đèn chiếu sáng đặc biệt được mang ra khiến cho bên ngoài cùng bên trong đều sáng như nhau. Ánh sáng mãnh liệt khiến cho hai mắt Tiễn Diệp có điểm khó chịu, hắn xém chút nữa muốn tháo kính ra để che mắt, nhưng vẫn nhin xuống.

“A! Bánh ga-to đã đến!”

“Thật đẹp nha!”

“Bánh ga-to đẹp quá đi –”

Tiếng trầm trồ nổi lên, Tiễn Diệp đẩy chiếc bánh đi theo lão Trịnh. Sau khi được lão Trịnh ra hiệu bảo có thể để bánh ở một chỗ, Tiễn Diệp cúi đầu đứng ở phía sau ông ta.

“Cận, bánh ga-to của anh thật đẹp nha!” Trong đám đông có người nói một câu.

Tiến Diệp nhận thấy tiếng nói kia rất quen thuộc, hắn nhớ lại hắn là người vừa mới gặp.

“Ừ ... hoàn toàn chính xác.” Thanh âm mang theo ý cười vang lên, thậm chí còn có thể nghe ra một loại cảm giác trào phúng trong đó.

Cái này không giống như là phản ứng cần phải có khi thấy một cái bánh ga-to đi?

Tiến Diệp run sợ một chút, hơi ngẩng đầu, quả nhiên thấy được chủ nhân của tiếng nói.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau trong nháy mắt, Tiễn Diệp thoáng cái cứng người.

Người đàn ông kia, y đang dùng một loại ánh mắt vô cùng mờ ám mà nhìn hắn.

Chế giễu ... châm chọc ... hưng phấn ... khinh thường ... Tiễn Diệp không hiểu, hắn bây giờ chỉ có một loại cảm giác, đó là vết thương ở sâu trong nội tâm một lần nữa bị xé ra, cảm giác rỉ máu tàn khốc.

Cận Sĩ Triển, tại sao? Sao lại ở chỗ này gặp phải người đàn ông ấy —

Nhớ đến chiếc bánh, vậy hôm nay hắn là sinh nhật y rồi. Tiễn Diệp nhanh chóng dời ánh mắt sang chỗ khác, ở trong lòng đem ngày hôm nay gọi là ” một ngày khổn khổ”.

Cận Sĩ Triển từ trong vòng vây của mọi người đi tới trước chiếc bánh, nhìn thoáng qua con phượng hoàng ở phía trên, nhếch khóe miệng lên cười cười, đem tầm mắt hướng về phía lão Trịnh cùng người phía sau ở bên cạnh ông ta.

” Anh là người làm chiếc bánh này sao?” Y hỏi một câu.

Những lời này sẽ khiến người ta sinh ảo giác, suy cho cùng là đang hỏi lão Trịnh hay đang hỏi Tiễn Diệp? Nhưng thân là người làm ra bánh ga-to lão Trịnh đương nhiên tiếp lời Cận Sĩ Triển.

Tiền Diệp tiếp tục cúi đầu, bên tai là tiếng lão Trịnh cùng Cận Sĩ Triển nói chuyện với nhau, nhưng hẳn hoàn toàn không biết bọn họ đang nói cái gì. Hắn thầm nghĩ rời khỏi chỗ này nhanh một chút, chỉ cần có thể nhanh li khai, đi nơi nào cũng không có gì quan trọng!

“Vay cắt bánh đi!” Sau khi cùng lão Trịnh nó vài câu, Cận Sĩ Triển gạt đầu ra hiệu.

Thiếu niên bên cạnh y cười nói: “Này! Chưa thổi nển và ước một điều mà đã cắt bánh thì không tốt lắm đâu!”

Cận Sĩ Triển cười cười, “Nguyện vọng thì phải dựa vào chính mình thực hiện, đâu phải chỉ cần thổi mấy ngọn nển là có thể đạt được. Cắt đi!”

“Thật không chịu nổi anh! Anh cắt?”

Lắc đầu, Cận Sĩ Triển dùng cầm chỉ chỉ hướng Tiền Diệp cùng lão Trịnh, “Tới đi.”

Lão Trịnh vừa mới chuẩn bị đi tới lấy dao, Cận Sĩ Triển nhú mày một chút, “Tôi là gọi cậu ta đến cắt.” Ánh mắt tránh lão Trịnh mà rơi thẳng tới trên người Tiền Diệp ở phía sau không xa.

Tiền Diệp cắn môi một chút.

Tầm mắt của mọi người đều hướng tới Tiền Diệp, người đàn ông bình thản này trong nháy mắt dường như đã khiến cho tất cả phải chú ý.

Muốn nhìn một chút xem hắn có cái gì đặc biệt. Đây là suy nghĩ trong lòng mọi người, trong ánh mắt cũng xen lẫn một loại cảm giác giống như nghi ngờ, soi mói.

Mà loại ánh mắt này là loại Tiền Diệp ghét nhất. Hắn không có gì đặc biệt, bình thường đến không thể bình thường hơn nữa! Chỉ là một người bình thường mà thôi.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Không nghe thấy sao? Có phải muốn tôi đích thân đến mời cậu không?” Trong giọng nói của Cận Sĩ Triển mang theo phần nào ý cười xấu xa khiến Tiền Diệp nhú nhú mày, sự lạnh đậm từ trước tới nay bắt đầu dần dần tan rã, thay vào đó là một loại tâm tình khác.

“Tiền Diệp ...” Lão Trịnh khe khẽ gọi hắn một tiếng, giọng nói tràn ngập lo lắng.

Nếu như hiện tại rời khỏi đây, lão Trịnh cùng A Cường đều có thể sẽ khó xử. Sau khi hiểu rõ, Tiền Diệp khẽ nhắm mắt, lúc ngẩng đầu lên trong mắt đã tràn đầy an tĩnh.

Dùng ngón giữa đẩy kính lên một cái, Tiền Diệp đi tới trước chiếc bánh ga-to, tiếp nhận dao từ thiếu niên bên cạnh Cận Sĩ Triển. Trong lúc nhìn thoáng qua cậu ta, hắn liếc mắt một cái, phát hiện thiếu niên này quả thật trông ... có chút giống người kia. Thất thần trong nháy mắt, hắn ngay lập tức thu hồi tâm tư, hỏi cậu ta: “Muốn cắt ở đâu?” Cũng chẳng thèm nhìn Cận Sĩ Triển lấy một cái.

Cận Sĩ Triển khẽ nhướn mày.

“Ừm ...” thiếu niên hình như đang cân nhắc, nhưng ánh mắt lại đang đánh giá Tiền Diệp, hiện tại đối với cậu ta, lực hấp dẫn của người đàn ông thanh tú này còn lớn hơn cả chiếc bánh trước mặt.

Nhưng Cận Sĩ Triển ở bên cạnh lại mở miệng trước, mặc dù vẫn bị người ta không đếm xỉa đến, nhưng y cũng có vẻ rất hài lòng, đến gần Tiền Diệp một chút, nói ” Tôi muốn con phượng hoàng kia.”

Con phượng hoàng kia, căn bản là cái đĩa nho nhỏ này không có khả năng chứa nổi nó, không phải sao?

“Này! Cận, anh làm cái gì đấy?” Thiếu niên bắt đầu vì cử chỉ giống như là cố tình làm khó của y mà bất bình. Quan hệ của cậu ta với Cận Sĩ Triển dường như không tầm thường.

Cận Sĩ Triển không trả lời, tiếp tục nhìn Tiền Diệp một tay cầm dao một tay cầm chiếc đĩa màu trắng. Đối phương cũng cảm giác được ánh mắt của y từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi mình, nhưng hắn cũng không hề có ý giải thích hay đáp lại. Xung quanh bắt đầu nảy sinh rối loạn nho nhỏ, bọn họ đương nhiên sẽ không hiểu hành động phản kháng của Tiền Diệp là vì cái gì?

“Tiễn Diệp!” Lão Trịnh gọi tên hắn. Tiễn Diệp đột nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua con phượng hoàng tinh xảo kia, trong lòng thầm nói: Lão Trịnh, xin lỗi!

Sau đó giơ tay chém xuống, cắt rơi ... cái đầu phượng hoàng!

“Ah~~” Có người phát ra thanh âm khe khẽ, tất cả mọi người lấy làm kinh hãi. Lão Trịnh cũng ngây dại cả người, khi phản ứng kịp thì bánh ga-to chỉ còn lại thân phượng hoàng, nhìn thế nào cũng không được tự nhiên.

Phượng hoàng rơi xuống đất còn không bằng con gà, đầu phượng hoàng rơi xuống đất ... cùng lắm là như cái đầu gà mà thôi!

Tiến Diệp xoay người đem cái đĩa chứa “đầu gà” đưa tới trước mặt Cận Sĩ Triển, sau đó bởi vì chênh lệch chiều cao, hắn lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn thẳng người đàn ông này, mặt không chút thay đổi lạnh lùng nói một tiếng: “Cầm lấy đi!”

“Oa!” Thiếu niên bên cạnh Cận Sĩ Triển trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Tiễn Diệp.

Cận Sĩ Triển hạ tầm mắt, cùng Tiễn Diệp im lặng đối mặt. Bọn họ chẳng ai né tránh ánh mắt của đối phương.

Cuối cùng, y vẫn nhìn nhưng đã đi tới tiếp nhận đĩa nhỏ trong tay Tiễn Diệp, mà sau khi đĩa bị lấy đi thì ngay lập tức Tiễn Diệp buông dao xuống, xoay người nhanh chóng rời khỏi nơi này. Lúc đi ngang qua người lão Trịnh, hắn nói một tiếng xin lỗi, sau đó không đợi cho đối phương có bất kì câu trả lời nào đã đi, chẳng hề quay đầu lại.

Cái này dường như đúng là chuyện rất kì quái.

“Anh cùng anh ta có quan hệ gì?”

Nhìn bóng lưng Tiễn Diệp ly khai, Cận Sĩ Triển lộ ra một mặt cười khẽ, “Cậu làm sao biết tôi cùng cậu ta có quan hệ?”

“Tôi xin anh! Ánh mắt người ta nhìn anh lúc cuối cùng giống như là hận không thể chém đầu anh như chém cái đầu gà trên đĩa!”

Cận Sĩ Triển không nói gì, chẳng qua là cười một tiếng. Y cũng khó hiểu, cậu ta thực sự cũng sẽ có biểu tình như thế sao? Thế nhưng chỉ như thế này thì còn chưa đủ!

“Tôi cùng cậu ta không có quan hệ gì!”

“Vậy anh hiện tại muốn đi đâu?” Người phía sau gọi Cận Sĩ Triển lại, “Tiệc rượu của anh còn chưa có kết thúc mà!”

Cận Sĩ Triển cũng không quay đầu lại, nói: “Tôi cùng cậu ấy không có quan hệ nên bây giờ muốn đi phát sinh chút quan hệ với người ta, tiệc rượu còn lại giao cho cậu đấy!”

“Anh làm cái gì hả?” Thiếu niên hỗn hển, sau cùng mắng một câu: “Cầm thú!”

Bóng dáng Cận Sĩ Triển đã không thấy nữa rồi.

Hết

3. Chương 3

Trên hành lang thẳng tắp, tiếng bước chân dồn dập từ từ đến gần, càng ngày càng vang, càng ngày càng cấp bách. Tiễn Diệp giống như có mãnh thú đuổi ở sau lưng, không dám quay đầu, lại càng không dám

dừng lại, đó chính là loại cảm giác hần đang có. Không có cách nào lừa gạt chính bản thân mình, hần biết rõ mình hiện tại đang sợ hãi.

Người đàn ông kia dường như đại diện cho một đoạn quá khứ xấu xa của bản thân, thấy được y, thứ gì đó trong hần nguyên bản đã bị vùi lấp lại một lần nữa bị phơi bày.

Tâm, bắt đầu buồn bực bất an. Như vậy, căn bản không giống hần, không giống Tiễn Diệp.

Chờ cho đến khi Tiễn Diệp từ trong tư tưởng của bản thân mà lấy lại tinh thần thì mới phát hiện mình đã đi qua phòng nghỉ, hần phải quay lại thay y phục thì mới có thể rời đi. Không thể tránh được, buộc phải quay về, nhưng mà vừa mới xoay người lại thì đâm phải một bức “tường” mang theo nhiệt độ cơ thể, tâm cứng lại, trong bóng đêm, ngẩng đầu thấy được khuôn mặt Cận Sĩ Triển, Tiễn Diệp vô ý thức lùi về phía sau một bước, gần như một loại bản năng.

Thấy được động tác của hần, Cận Sĩ Triển khẽ cười, một tay đem Tiễn Diệp đặt tại trên tường làm cho đối phương hầu như không có cơ hội phản kháng. Dáng người chênh lệch quá lớn, Tiễn Diệp cao 177cm, mà Cận Sĩ Triển xấp xỉ 190cm.

Lưng dán vào bức tường lạnh buốt, Tiễn Diệp cảm thấy bản thân đang bắt đầu nổi gai ốc.

Cận Sĩ Triển vươn hai tay đem Tiễn Diệp vây ở trong phạm vi của y, tạo nên một tư thế có chút mờ ám, cúi đầu nhìn đối phương, nói một câu: “Đã lâu không gặp.”

Tiến Diệp quay đầu, không nói gì, cũng không biểu lộ một chút cảm xúc nào.

” Cậu sao lại gầy thành như thế này?” Đây là nghi vấn của Cận Sĩ Triển sau khi nhìn đến cái cảm mảnh khảnh của Tiễn Diệp.

Tiến Diệp nhú mày, không có cách nào đem chuyện này lý giải thành sự quan tâm của Cận Sĩ Triển, như vậy sẽ làm hần cảm thấy chán ghét.

“Tránh ra!” Hần đưa tay đẩy người đang chắn ở phía trước, nhưng bằng khí lực của hần thì không có khả năng đẩy được một ngọn “núi” như y.

“Thế nào? Sợ tôi?” Cận Sĩ Triển có điểm nghiền ngẫm hỏi.

“Có một số chuyện tôi không muốn nói lại lần thứ ba, tránh ra!” Tay kia của Tiễn Diệp gắt gao siết thành nắm đấm.

“Không cần lạnh nhạt như thế chứ?” Cận Sĩ Triển thoáng nhướn mày, khóe miệng khẽ nhếch lên mang theo một tia lãnh khốc, “Dù sao tôi cũng là người đàn ông đầu tiên của cậu ... ” nửa câu sau bị Tiễn Diệp vung nắm đấm cắt ngang, y bắt được cú đấm của Tiễn Diệp, nắm trong tay, nhìn đối mắt dài nhỏ phía sau cặp kính. Thân thể cứng đờ cùng hận ý trong mắt Tiễn Diệp đều nói rõ hần hiện tại đang phần nộ! Vô cùng phần nộ.

Phát hiện này làm cho Cận Sĩ Triển thấy hứng thú nổi lên, y lần đầu tiên chứng kiến người đàn ông kêu Tiễn Diệp này bày ra vẻ mặt như thế. Mặc dù số lần bọn họ tiếp xúc cũng không nhiều, nhưng trước đây lúc ở trên giường, y cho rằng người này thật yếu đuối.

Là cái gì đã thay đổi hần? Vì sao hần lại ở đây? Nghĩ đến mấy vấn đề này, Cận Sĩ Triển thấy tất cả tựa hồ không còn buồn chán như trước nữa. Y cúi đầu ghé sát vào bên tai Tiễn Diệp: “Hôm nay tôi mới biết được cậu là người nóng nảy đó.”

Tiến Diệp nhắm mắt, cắn răng, mím chặt môi, thậm chí ngay cả hô hấp cũng đình chỉ, bởi vì quanh mũi tất cả đều là hơi thở của Cận Sĩ Triển, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng hần quả thực nhận ra được vị đạo của người đàn ông này, dấu sao ...

“Làm sao vậy?” Tiễn Diệp không hề có phản ứng khiến Cận Sĩ Triển cảm thấy có chút không thú vị, hiếm khi thấy có chút hứng thú gì đó, “Không phản kháng sao?” Hè miệng liếm vành tai của Tiễn Diệp mà nói, còn cố ý làm ra âm thanh rất khiêu gợi.

Tiến Diệp mạnh mẽ mở mắt ra, vung tay lên muốn cho Cận Sĩ Triển một cái bạt tai, nhưng không ngờ bị đối phương trước một bước bắt được tay đặt trên tường, sức lực lớn vô cùng.

Nhưng mà đó là cánh tay bị thương của hắn, Cận Sĩ Triển đã nhận ra sự khác biệt trong lòng bàn tay, vết sẹo gỗ ghề, dùng đầu ngón tay cũng cảm thấy được. Loại trình độ này, thiếu chút nữa là tàn phế. Có phần sững sốt, y hỏi: “Tay làm sao vậy? Ai làm?”

“Quản cái rắm nhà anh!” Tiễn Diệp cố sức rút tay về, hắn rất ít mắng chửi thô tục, hôm nay xem như là phá giới. Nhưng Cận Sĩ Triển không biết.

“Hay là –” y nheo mắt nhìn Tiễn Diệp, nói ra suy đoán trong lòng ” Tay cậu như thế này bởi vì ly khai Niếp Phong Vũ phải không?”

Không nghe thấy phản bác, Cận Sĩ Triển càng thêm khẳng định phỏng đoán của bản thân, người này đã tự do rồi sao?

“Hay là Niếp Phong Vũ không cần cậu nữa? Hắn chưa bao giờ muốn lưu lại một phế nhân bên cạnh mình _”

Tiến Diệp vẫn không nói gì, nhưng cơ mặt không cách nào nén co giật đều đang chứng minh hắn cũng không phải không có cảm giác. Nhưng mà, vì sao không phản kháng? Cận Sĩ Triển muốn biết cực hạn của hắn là ở đâu? Bỗng một ý tưởng tàn nhẫn xuất hiện trong đầu y.

“Này! Cậu ta rất giống Nguyên Chiến Dã phải không?”

Tiến Diệp đột nhiên nâng đầu gối công kích phần bụng Cận Sĩ Triển, lực đạo to lớn tạo ra một trận kinh phong. Cận Sĩ Triển sau khi né tránh thì lùi một bước về phía sau, còn chưa ổn định thân mình, đợt tấn công tiếp theo của Tiễn Diệp đã tới rồi, chân đá hung ác quét ngang qua khiến y vô thức mà lựa chọn phương pháp né tránh nhanh nhất, hai tay chống xuống đất trực tiếp lộn ngược ra sau một vòng, cuối cùng rơi xuống ngoài phạm vi công kích của Tiễn Diệp.

Nhưng mà âu phục cùng giày da thật sự là không thích hợp để thực hiện loại động tác yêu cầu kĩ thuật cao này.

Cận Sĩ Triển đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên tay, diện vô biểu tình mà nhìn Tiễn Diệp.

“Cho dù tôi là phế nhân cũng không tới phiên anh quản!” Nâng kính mắt lên một chút, Tiễn Diệp từ bên cạnh Cận Sĩ Triển trực tiếp đi qua.

Không có ngăn cản, Cận Sĩ Triển thậm chí cũng chưa hề quay đầu lại. Thẳng cho đến khi tiếng bước chân xa dần của Tiễn Diệp biến mất, y hơi hơi nghiêng đầu, nở nụ cười.

“Tiễn Diệp, cậu đúng là đã cho tôi một món quà sinh nhật không tệ đó.”

Đi tới góc không người, Tiễn Diệp tựa ở trên tường, gần như mất đi khí lực toàn thân, chậm rãi theo mặt tường trượt xuống dưới, thở hổn hển thật sâu, vẫn nhìn đến bây giờ, khi chỉ có một mình mới có thời gian thở gấp một hơi, đây đã là thói quen cả đời này của hắn.

Đau đớn từ lòng bàn tay liên tục truyền khắp toàn thân, thân thể đã thật lâu không vận động qua có phần cảm giác càng yếu kém, đưa tay che dấp dầy đau âm ỷ, hắn hiểu rõ, mình đã không còn là Tiễn Diệp trước đây nữa.

Không ai biết Tiễn Diệp trước kia, không ai hiểu Tiễn Diệp trước kia, ngoại trừ người đàn ông đó ... ngoại trừ Cận Sĩ Triển!

Ý thức bắt đầu mơ hồ, khí lực đều đã bị dùng hết, ngay cả một vật có thể chống đỡ hắn lên cũng không có.

“Làm sao vậy?”

Mơ hồ nghe thấy dường như có người đang gọi hắn, Tiễn Diệp không muốn ngẩng đầu, nếu có người nguyện ý đưa hắn đi bệnh viện cũng tốt, hoặc là, để hắn như vậy chết ở chỗ này ... cũng được ...

“Ách! Thực sự là tự tìm phiền toái! Tôi cũng không phải là người tốt gì cho cam!”

Thở dốc, rên rỉ, thét chói tai ...

Người kia là ai? Hết thấy đều trở nên xa lạ, chỉ có đau đớn của thân thể mới là căn cứ duy nhất chứng tỏ sự sống.

Hắn đang sa ngã, bởi vì không có ai ở đây ư ...

” Cậu ... gọi là Tiễn Diệp à?” Kẻ đang liên tục trườn sát trên người hắn ghé vào lỗ tai hắn hỏi, thanh âm bởi vì dục vọng mà trở nên khàn khàn, nhưng vẫn không có cách nào che dấu sự hờ hững ở nơi sâu nhất.

Đó là tạm thời thỏa mãn dục vọng sau những trò tiêu khiển vô vị.

Trả lời hắn chính là thanh âm bị va chạm mà vụn nát, ngay cả hô hấp cũng gián đoạn, hai chân vô lực không thể khép lại bị tách ra ở hạn độ lớn nhất, hắn chán ghét cái tư thế dâm dăng này.

Nhưng đây chính là hắn, người hắn chán ghét nhất ... chính là bản thân hắn.

Hắn là ai? Đầu óc đã không có cách gì suy nghĩ ...

“Tiễn Diệp ...” Năm nhân phía trên dường như đang dò xét mà gọi một tiếng.

Tiến Diệp? Thì ra hắn gọi là Tiễn Diệp ...

Lúc tỉnh lại, trong đầu Tiễn Diệp có vài giây đồng hồ trống rỗng, ánh đèn trên đỉnh đầu lơ mơ lại khiến hắn cảm thấy chói mắt, giật giạt ngón tay, hắn biết mình không phải đang nằm ở trên giường nhà mình.

Ga giường trơn nhẵn mềm mại, chỉ cần nhẹ lướt qua cũng có thể cảm giác được sự nhẵn nhụi của vải vóc, nằm ở trên đó quả thật có thể nói là một loại hưởng thụ xa xỉ. Trong không khí có hương vị cà phê nhàn nhạt, hắn đã thật lâu không có người qua.

Không phải nhà của hắn, cũng không phải bệnh viện. Thế đấy ... nhắm nhắm đôi mắt mệt mỏi, chết tiệt! Làm sao lại có nước mắt?

Cận Sĩ Triển vẫn ở trong phòng, y ngồi trên sofa ở cách giường không xa, chiếc sofa màu đen to lớn có thể cho phép y tùy ý giang dài tứ chi, bày ra bất kì tư thế thoải mái nào mà y muốn. Y là qua thật lâu mới phát hiện mình hiện tại đang ngồi ở vị trí có thể thấy rõ ràng người đang nằm ở trên giường, hoặc có thể nói là theo dõi ...

Người kia mặc áo sơ mi màu trắng cùng quần âu màu đen, an tĩnh nhắm hai mắt, một nửa mái tóc tản ra trên ga giường, một nửa che khuất hai mắt, hai chân thon dài bởi vì động tác trong lúc mơ ngủ của hắn mà hơi hơi giơ lên, đường con nơ mỏng như ẩn như hiện, mà y cũng thấy rõ trên mặt nam nhân thoáng biểu hiện thống khổ, vẻ mặt như thế, tựa hồ như thật lâu trước đây đã từng trông thấy qua.

Khi bọn họ làm tình ... có lẽ gọi là làm tình cũng không bằng, chẳng qua là phát tiết, đơn giản cắm vào cùng bắn ra, hắn cũng từng lộ ra biểu tình này, không chỉ là thống khổ đơn thuần.

Y thậm chí ngay cả việc hắn có bắn tinh hay không cũng không rõ ràng lắm.

Đây là quan hệ giữa y và Tiễn Diệp, nghe ra thậm chí có chút đáng hổ thẹn. Nhưng y là Cận Sĩ Triển, với y mà nói không có gì là không có khả năng, y muốn thì nhất định phải có được, ngoại trừ một lần đó, điều y đạt được lại không phải thứ y muốn, mà là ...

Đáy lòng tuôn ra một tia không vui, Cận Sĩ Triển quay đầu, y cảm thấy chán ghét bản thân.

“Ừm ...” Người trên giường phát sinh một tiếng rên rỉ rất nhẹ.

Cận Sĩ Triển quay đầu lại nhìn hắn, phát hiện tay hắn giật giật, sau đó lại an tĩnh như cũ.

Lúc nào cũng an tĩnh như thế! Tựa như một người không có linh hồn. Ý thức được điểm này, Cận Sĩ Triển nhú nhú mày, hình dáng phản kháng vừa rồi của Tiễn Diệp lại hiện lên trong đầu y.

“Tĩnh?” Y hỏi một tiếng.

Tiến Diệp chờ cho nước mắt dần biến mất mới trợn mắt, nguyên lai đau đớn đã tiêu thất rồi, nhưng mà thân thể vẫn là thật lạnh. Sau khi cố gắng gom lại một chút sức lực, hắn chậm rãi ngồi dậy, nhanh chóng quét mắt một vòng quanh phòng, nội thất sang trọng đến xa xỉ, nói là cung điện cũng không sai, chính là phong cách hắn ghét nhất. Xác định xong điểm ấy hắn mới đem tầm mắt dừng lại trên người Cận Sĩ Triển.

Hai người diện vô biểu tình mà đối mặt với nhau.

Mãi cho đến khi Cận Sĩ Triển bày ra bộ dáng tươi cười châm chọc hỏi: “Có phải tôi hẳn là phải cởi hết quần áo của cậu, sau đó nằm bên cạnh mới có thể làm cho cậu lộ ra vẻ mặt khác?”

Tiền Diệp thần nhiên nhìn y một cái, chuyển tầm mắt, “Không cần thiết phải thế.”

“Có đúng hay không cho dù tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ở chỗ của người khác cũng chưa bao giờ sợ hãi?” Đối với thái độ của hắn, Cận Sĩ Triển cũng không tỏ thái độ nhiều lắm.

Sợ hãi? Khóe miệng Tiền Diệp khẽ nhếch lên một chút nhưng tựa hồ sự thay đổi đó cũng khó nhìn ra, hiện tại người lạ so với cái người trước mắt này còn tốt hơn nhiều lắm. Hắn đưa tay sờ sờ bụng mình, trong người vẫn rất lạnh, muốn rời đi.

“Thân thể cậu đã xảy ra chuyện gì?”

Khi hắn xuống giường, Cận Sĩ Triển đột ngột hỏi.

Tiền Diệp không nói gì, tìm kiếm giày của mình.

“Trước kia cảm thấy khuôn mặt của cậu coi như là ôn nhuận, hiện tại như thế nào — ”

“Mặc kệ chuyện của anh!” Khẽ quát một tiếng, Tiền Diệp rút cục lộ ra biểu tình căm giận, gần như là trừng mắt với Cận Sĩ Triển. Cái trừng mắt này khiến cho Cận Sĩ Triển bật cười.

Biến thái! Tiền Diệp mắng một câu, theo thói quen mà đẩy đẩy mắt kính, tay vừa mới nhắc lên mới phát hiện nguyên lai mình không đeo kính. Chết tiệt!

“Cậu đang tìm cái này sao?” Cận Sĩ Triển chẳng biết từ đâu lôi ra một cặp kính, sau khi đeo lên mới phát hiện độ cũng không phải là nặng lắm, trong phạm vi người thường có thể chịu được.

Người đàn ông đã tỉnh bởi vì đeo kính mà trở nên nhả nhặn, nhưng vẫn là không có cách nào che dấu cái loại nhân thần dã thú này.

Tiền Diệp mặt như màu đất.

Không hề để ý đến người trước mặt, trực tiếp đi về phía cửa. Cận Sĩ Triển cũng không ngăn trở, nhìn Tiền Diệp đi tới trước một cánh cửa rồi đẩy ra, vài giây sau lại đóng lại rồi quay về.

“Thế nào?” Cận Sĩ Triển nhếch miệng lên xấu xa mỉm cười, “Không phải muốn đi WC sao?”

Tiền Diệp đứng ở giữa phòng, phòng lớn đến đáng sợ, gần như không có bất cứ thứ gì để hắn dựa vào, hai tay run lên, lòng bàn tay nắm chặt đến phát đau, hắn đã thật lâu không có bị “kích thích” như thế này!

Cận Sĩ Triển từ ghế sofa đứng lên, chậm rãi đi tới chỗ Tiền Diệp, bóng người cao to trên mặt đất trở lên càng lớn, cảm giác đủ áp bách.

Tiền Diệp không hề động.

Cận Sĩ Triển đem kính tới, mang đến trên mũi Tiền Diệp, lúc thu tay về, đầu ngón tay theo mũi hắn đi xuống, động tác cực kì mờ ám.

Tiền Diệp hơi hơi ngẩng đầu, khuôn mặt Cận Sĩ Triển rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn.

Không hề biểu cảm, không có nhân thần, thậm chí khiến cho người ta nghĩ ngay cả hô hấp cũng không có, hắn an tĩnh chờ động tác tiếp theo của Cận Sĩ Triển.

Hơi hơi nhíu mày, rất nhiều ý niệm nhanh chóng hiện lên trong đầu Cận Sĩ Triển, sau đó hai tay chế trụ vai Tiền Diệp, không chút nào mất sức bao vây bờ vai mảnh khảnh, cúi đầu, tại bên tai Tiền Diệp ái muội nói: “Không muốn theo tôi ôn lại chuyện xưa sao?”

Bọn họ trong lúc đó, hồi ức duy nhất không phải chính là dục vọng sao?

Khóe miệng Tiền Diệp giật giật, ngực chậm rãi phập phồng.

Không nhận được sự đáp trả của hắn, Cận Sĩ Triễn dường như chưa từ bỏ ý định, dùng môi nhẹ nhàng vỗ về bên tai Tiễn Diệp: ” Cậu rất mắn cảm, chỉ cần bị chạm vài cái là thất lưng liền mềm xuống ... chân của cậu thích kẹp chặt thất lưng của tôi, còn có thể vô ý thức mà cọ sát ... ” Cận Sĩ Triễn dùng toàn bộ trí óc tìm kiếm tất cả những thứ liên quan đến Tiễn Diệp trong trí nhớ, mặc dù ít đến thăm hại.

“Cậu thích nhất là cảm giác phía sau, lúc tôi cắm vào cậu luôn luôn nắm chặt ga giường, thất lưng cũng căng thẳng ... ”

Trời ạ! Chính y cũng không biết thì ra mình nhớ được nhiều như vậy!

“Mỗi khi bị tôi cắn ở trên lưng, phía dưới cậu lúc nào cũng siết rất chặt ... ”

Hai tay cảm nhận được sự run rẩy của người bên dưới, Cận Sĩ Triễn thấy rất có cảm giác thành tựu.

“Khi cậu kêu thì thích cắn môi. Là sợ khiến tôi biết cậu tại dưới thân tôi đạt được khoái cảm sao?” Vành tai Tiễn Diệp chậm rãi biến hồng, giống như màu sắc của cánh hoa vậy, phát hiện tình huống này, Cận Sĩ Triễn suýt chút nữa là cái gì cũng không cần, muốn há miệng cắn một cái, cổ áo lại đột nhiên bị kéo, giấy tiếp theo, môi Tiễn Diệp đã trực tiếp dán trên môi hắn.

Lạnh buốt băng giá.

Cận Sĩ Triễn cau mày, khí lực Tiễn Diệp rất lớn, cổ gần như bị ghì đến không thở nổi, y theo bản năng mà mở miệng, cái lưỡi ẩm ướt liền tiến vào, không mấy may khách sáo.

Trong nháy mắt, Cận Sĩ Triễn cảm thấy có điểm không đúng.

Trước đây trong lúc làm tình kịch liệt nhất, hai người cũng không hôn một cái.

Nụ hôn của Tiễn Diệp, nguyên lai là cái mùi vị này ... Cận Sĩ Triễn ném thử sự phục vụ đưa lên tận miệng. Y cũng là không có cách nào kiềm chế.

Mặc dù người đàn ông này ...

“Ah!” Thân thể thoáng cái bị đè ngược xuống, Cận Sĩ Triễn sửng sốt một chút, bản thân mình thì nằm trên mặt đất, thẩm trải sàn dày dặn khiến cho làn da nhanh chóng phát nhiệt. Y không biết Tiễn Diệp lại có khí lực như vậy, đem chính mình so với hắn cao hơn nhiều như thế đè ngã xuống, đương nhiên y không phản kháng cũng là một nguyên nhân.

Tiến Diệp tách hai chân ngồi vắt ngang ở trên người Cận Sĩ Triễn, Tư thế mờ ám này khiến cho Cận Sĩ Triễn nhú nhú mày, nụ hôn còn đang tiếp tục kéo dài, nhưng chẳng bao lâu sau Tiễn Diệp đã rời khỏi môi Cận Sĩ Triễn, đổi thành vuốt ve nơi gây y, đầu lưỡi thỉnh thoảng lại khẽ liếm, hai tay tự do di chuyển trên khuôn ngực rắn chắc của y, tư thế giống như là quỳ lạy.

Loại phục vụ này Cận Sĩ Triễn cũng thường nhận được, chẳng qua bởi vì lúc này người đó là Tiễn Diệp mới khiến cho y trong lòng có một loại cảm giác khác thường.

Tiếng thở dốc khe khẽ của Tiễn Diệp tựa như mèo, ngồi thẳng người lui về phía sau một chút, ngón tay di chuyển trên lưng y, linh hoạt mà cưỡi dây lưng với vào trong, qua lại trên bộ phận tráng kiện từ trên xuống dưới vài lượt.

Cận Sĩ Triễn cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ chỗ đó xông lên, chảy khắp tứ chi cùng não bộ, y thậm chí còn cảm giác được vết sẹo trên bàn tay Tiễn Diệp!

Y không biết rằng như thế cũng có thể gia tăng khoái cảm.

“Hừ!” Một tiếng cười khẩy phát sinh từ trong miệng người phía trên, Cận Sĩ Triễn ngẩng đầu thấy Tiễn Diệp không hề có một tia biểu cảm thích thú, thậm chí còn có bộ dáng cười châm chọc, bởi vì đã không còn đeo kính mắt, y càng thấy rõ được ánh mắt lạnh lẽo kia của hắn.

Người này, lúc làm chuyện sắc tình nhất, gian ác nhất cũng mang theo biểu tình sạch sẽ nhất.

“Anh bị tôi niết hai cái cũng ngán sao.” Tiễn Diệp lạnh lùng nói, nhìn thoáng qua bộ phận được bao bọc bởi quần trong, diện vô biểu tình từ trên người Cận Sĩ Triễn đứng dậy, nhặt lên kính mắt ban nãy bị vứt sang một bên, không quay đầu lại mà ly khai.

Lần này không có mở sai cửa.

Cận Sĩ Triển nằm trên mặt đất khoảng một phút, trước mắt tất cả đều là nụ cười nhạt sau cùng của Tiễn Diệp, tràn đầy xem thường cũng chế nhạo, tựa như một loại ác quỷ cảm dỗ nhân loại phạm tội sau đó lại quay sang cười nhạo sự ngu xuẩn của loài người.

Chậm rãi ngồi dậy, Cận Sĩ Triển cắn răng, lộ ra biểu tình cảm phần quen thuộc đã rất lâu không thấy qua.

Sau đó nhìn hạ thân mình một chút, hung hăng đâm xuống nền nhà. Đi tới điện thoại ở phía trước vài bước, cầm ống nghe lên không chút suy nghĩ bấm một dãy số, khi đối phương tiếp máy thì ngay lập tức gầm nhẹ: “Tìm cho tôi một người đến đây! Ngay lập tức! Không cần biết là nam hay nữ! Tùy cậu!”

Đáng chết ... Tiễn Diệp!

Nhân loại bị ác ma mê hoặc mà phạm tội, lẽ nào kẻ có tội chỉ có mình ác ma ...

Hết

4. Chương 4

Đêm khuya buồn chán trải dài vô tận. Tiễn Diệp ngay khi đi ra khỏi khách sạn thì đã hối hận, hắn không nên đi trêu chọc người đàn ông đó! Hắn thậm chí không nên lại xuất hiện trước mặt anh ta, có lẽ phải nói là họ đều không nên tái kiến đối phương.

Ông trời ơi, sao lại trêu chọc người ta như thế?

Thong thả đi trên đường, lúc này không có xe ta-xi, hắn cũng không có tiền để bắt xe, ví của Tiễn Diệp ở trong áo khoác mà áo lại để ở phòng nghỉ khách sạn, may mắn là bên trong cũng không có bao nhiêu tiền. Lê bước chân uể oải đi về tiệm bánh ngọt, hắn cảm thấy may mắn vì mình còn để chìa khóa trong túi quần. Đứng ở cổng, vừa muốn lấy chìa khóa ra mở cửa, đột nhiên cảm giác được phía sau có người đang tới gần.

Trong nháy mắt hắn thấy hoảng sợ ...

“Tiễn Diệp ... ”

Không phải tiếng nói kia, hắn thở phào một hơi. Tiễn Diệp xoay người, một người đàn ông cao to cười tráng, ngũ quan thập phần mang khí phách nam nhi. Hắn mỉm cười, “A Cường.”

Người tên A Cường nhìn thấy Tiễn Diệp thì cười vui vẻ, “Tôi nghĩ nên đến nói lời cảm ơn cậu vì đã giúp tôi hôm nay cũng để hỏi xem hôm nay làm việc thế nào? Có chuyện gì phiền nhiễu không?”

Ánh mắt Tiễn Diệp tối đi một chút rồi lại ngay lập tức khôi phục.

“Tốt lắm, đồng nghiệp của anh đều là người tốt.”

“Phải không? Vậy là tốt rồi .. nhưng mà sao cậu lại về muộn như vậy?”

“Thân thể anh đã khá hơn chút nào chưa?” Tiễn Diệp đổi chủ đề.

Nhắc tới thân thể, mặt A Cường có chút hồng, chẳng qua cũng may là ánh đèn hơi tối nên nhìn không ra.

“Không có việc gì, đã sớm không sao rồi, uống vài viên thuốc là tốt rồi! Cảm ơn ... ”

Tiến Diệp gật đầu một cái, khóe miệng cong lên.

“Đã khuya rồi, quay về ngủ đi!”

“Ừ! Cậu cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút! Mẹ tôi làm bánh nếp, ngày mai tôi sẽ mang cho cậu!” A Cường rời đi, được vài bước thì xoay người khoát khoát tay với Tiễn Diệp.

Tiền Diệp cũng vấy tay tỏ ý đã hiểu.

Vào cửa sau, trên lầu hai, chỉ có một gian phòng, một nhà vệ sinh cùng với một nhà kho ngăn cách. Tiền Diệp đi vào phòng, đem bản thân mình thả trên giường, nhắm mắt lại. Giờ khắc này, hắn mới hoàn toàn trầm tĩnh trở lại. Đau nhức toàn thân cũng liên tiếp kéo đến.

Đã quên nói với A Cường là mình để quên áo khoác ở trong khách sạn của bọn họ ... quên đi, ngày mai nói lại với anh ta cũng được ... mệt mỏi quá! Thật là vất vả ...

Trở mình nằm ngửa ở trên giường, Tiền Diệp mở mắt ra, nhìn về phía cửa sổ. Trong phòng chỉ có một cửa sổ, bên ngoài là một gốc cây rất cao, vào mùa hè, lá cây thường xuyên rơi vào phòng. Tiền Diệp thích thời gian được ngồi ngắm cảnh ngoài cửa sổ trong làn gió hạ như thế, có khi thậm chí còn ngồi chẳng nói câu nào cho đến hừng đông.

Chần chừ thật lâu, Tiền Diệp đứng dậy mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy ra điện thoại di động đã lâu không dùng, đã đổi số, ấn xuống phím khởi động. Vài giây sau, điện thoại rung nhẹ, màn hình một mảnh ánh xanh. Nhìn chằm chằm vào màn hình không nhúc nhích cho đến khi nó một lần nữa tối đi, Tiền Diệp rút cuộc vẫn buông điện thoại xuống, thở dài thật sâu.

Hắn đến cùng là phát điên cái gì!

Tiền Diệp, mày rốt cuộc đang bị làm sao vậy!

Cũng không biết là từ lúc nào thì bắt đầu cuộc sống như thế này ...

Đường như lại là một đêm không ngủ, không có ánh sáng mặt trời, thời gian cũng trở nên mơ hồ.

Tiền Diệp đẩy cửa ra, đem chiếc biển đang bán hàng để ở cổng, bây giờ còn chưa tới bảy giờ sáng, thời tiết hôm nay có vẻ lạnh hơn, trên đường hầu như cũng không có người, thở dài, Tiền Diệp tháo kính, nhẹ xoa đôi mắt mệt mỏi, hôm nay đúng là trời đầy mây mà.

Cửa hàng chỉ có một người, gần như không làm ra nhiều loại bánh lắm, mặc dù Tiền Diệp ngày nào cũng dậy rất sớm làm việc, nhưng mỗi ngày liên tục không ngừng nướng bánh mì cùng bánh ga tô cũng chỉ có thể vừa vận chất đầy quầy hàng, có một số vẫn là mua bán thành phẩm từ bên ngoài, bán hết thì cũng không có nhưng mà như vậy đối với hắn mà nói cũng là vừa đủ.

Đi tới sau quầy hàng, sữa bò trên bàn tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, Tiền Diệp dùng công thức đơn giản nhất: đem sữa bỏ vào trong nước nóng, hâm nóng một chút, mặc dù buổi sáng Tiền Diệp thường không ăn uống gì, nhưng trong đầu vẫn tồn tại một thanh âm nhắc nhở hắn phải ăn bữa sáng, bất luận là cái gì đều phải ăn một chút.

Sau khi uống hết nửa cốc sữa, Tiền Diệp mới nhớ tới không thể để bụng rỗng mà uống sữa! Bất đắc dĩ buông cốc xuống, lấy tới một gói bánh quy trong ngăn kéo bên cạnh, bánh quy hương vị bình thường nhất, sau khi mở ra, cầm lấy một cái vừa định cho vào miệng ...

” Sao cậu lại ăn cái này?”

Tiền Diệp sửng sốt một chút, động tác trên tay cũng dừng lại, quay đầu thì thấy A Cường đang từ cửa tiến vào, mang theo một cái túi vải màu trắng, giận dữ mà theo dõi hắn.

“Chào buổi sáng!” Hắn thản nhiên mỉm cười chào hỏi.

“Cậu như thế nào lại ăn cái thứ này hả?” A Cường đi tới, một tay đoạt lấy bánh quy trong tay hắn. “Ăn cái này không có dinh dưỡng! Dạ dày cậu đã xấu lắm rồi!” Vừa nói vừa đem bánh quy trong tay Tiền Diệp bỏ xuống.

Tiền Diệp có phần dở khóc dở cười mà nhìn người trước mặt đem bánh quy ném sang bên cạnh, có điểm đáng tiếc mà nói: “Không nên lãng phí mà ... ” dù sao cũng để lại cho hắn làm cơm trưa chứ! Chỉ có điều những lời này hắn cũng không có can đảm nói ra.

A Cường thở hổn hển mà nhìn Tiền Diệp, khuôn mặt tái nhợt gần như nhìn không ra huyết sắc, dưới mắt còn có quầng thâm nhàn nhạt, vừa nhìn đã biết đêm qua ngủ không ngon, sáng sớm lại ăn cái loại thực

phẩm không có dinh dưỡng gì đó, nhưng mà trên mặt hắn vẫn là nụ cười thản nhiên, phẳng phất như chuyện gì cũng không có, rõ ràng ... đã là cái dạng này rồi.

” Hôm qua không phải tôi đã nói với cậu rằng hôm nay sẽ mang bánh nếp tới hay sao? Cậu vẫn còn ăn cái này ... ” vừa nói lại nhìn lướt qua nửa cốc sữa, sắc mặt lại càng trầm xuống, ” Lại bụng rỗng mà uống sữa phải không?”

Bị chất vấn như thế, Tiễn Diệp cũng không định giải thích cho bản thân, cười cười mà nói: ” Anh thật là thích nhọc lòng .. ”

“Đương nhiên! Với tôi, cậu là ... ” A Cường vô thức buột miệng, nhưng trong nháy mắt lại không biết phải nói gì cho tốt, khuôn mặt đỏ bừng, bối rối mà tiếp tục nói: ” Là học trò của tôi còn gì!”

Tiến Diệp cười “Phốc” một tiếng, gật gật đầu, ” Đúng đúng! Sư phụ, tôi có thể ăn cơm chưa?” Ăn xong rồi còn phải mở hàng nữa!

“Ừ! Cậu mau ăn, vẫn còn nóng! Tôi còn đặc biệt mang đến cho cậu vài cái bánh nhân đậu đấy!” A Cường đem túi vải đặt trên bàn, từ trong lấy ra một cái cặp lồng hai tầng, mở ra, bên trong đúng là để đầy bánh nếp hai màu trắng đỏ, một cái đặt cạnh một cái không kê hở.

Tiến Diệp vừa nhìn, khó xử mà nhíu nhíu mày, đây là muốn làm hắn no chết sao?

“Ăn đi!” A Cường cầm lấy tạp dề treo ở trên tường, nói với Tiễn Diệp: “Cậu từ từ ăn, tôi giúp cậu làm bánh gừng trâu, buổi trưa ăn cái gì?”

Tiến Diệp cầm lấy đĩa, gấp một cái bánh, trắng trắng, rất dễ thương.

” Anh không cần đi làm sao?”

“Sáng nay không có ca.”

“Vậy anh phải hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi! Thân thể không khỏe ... không cần đến giúp tôi đâu.” Tiễn Diệp chính là muốn nhắc đến chuyện A Cường ngày hôm qua ăn con cua mà bị tiêu chảy.

“Thân thể tôi tốt như vậy, về việc nhỏ này chỉ cần uống vài viên thuốc là khỏe rồi! Tôi lại không có việc gì phải làm, tiện thể sang đây giúp cậu cũng không sao!”

Tiến Diệp nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng. Một tiếng này đã bao hàm tất cả ý tứ cần biểu đạt bên trong.

Bên kia A Cường thuận thực mà đem bột mì đã nhào tốt bỏ vào trong máy, vừa chuẩn bị vừa quay đầu nhìn thấy Tiễn Diệp đang ăn bánh, chậm rãi mà cắn một miếng, chiếc bánh tròn xoe bị cắn ra một lỗ hổng, vậy mà hình dáng so với ban đầu còn đáng yêu hơn. Tiễn Diệp một miếng lại một miếng thong thả mà dứt khoát cắn, trên môi dính một chút bột màu trắng, đang ăn lại tựa hồ như là cảm thấy ăn như vậy có chút chậm liền một hơi đem phần còn lại nuốt vào trong, điều đó làm cho khuôn mặt bị căng ra, hai má cũng trở nên tròn tròn ...

A Cường ngây ngẩn cả người, bởi vì đây là lần đầu tiên anh thấy một người ăn bánh nếp cũng có thể khiến cho người ta cảm thấy như vậy thật là ... đáng yêu!

Tiến Diệp đẩy đẩy kính mắt, toàn tâm thưởng thức mùi vị trong miệng mà không biết động tác của hắn như vậy có bao nhiêu dễ thương. Mặc dù cắn rất chậm, nhưng Tiễn Diệp ăn lại rất nhanh, mãi đến khi cảm thấy ăn đã đủ, hắn cần nhắc việc ăn cái thứ hai, ngẩng đầu nói với A Cường: ” Quên mất không nói với anh, ngày hôm qua tôi để quên áo khoác ở khách sạn, anh ... anh làm sao vậy?” Phát hiện A Cường đang nhìn mình không chớp mắt, Tiễn Diệp khó hiểu hỏi.

Lấy lại tinh thần, A Cường cảm thấy có phần xấu hổ, vội vàng cúi đầu tiếp tục công việc trên tay, điều chỉnh giọng mà nói: “Tôi đã biết rồi! Hôm nay sẽ giúp cậu cầm về, không cần lo lắng!”

Lúc này cửa đột nhiên mở ra, một tiếng cười truyền đến trước, “Tiểu Diệp, chúng em tới rồi ~”

Tiến Diệp ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là mấy cô bé nữ sinh ở trường trung học bên cạnh, dường như mỗi ngày đều phải đến chỗ hắn “báo danh”.

“Chào buổi sáng, Tiểu Diệp!” Cô bé đứng ở cửa cười toe toét, nhìn thấy Tiễn Diệp thì vô cùng phấn khích.

“Chào buổi sáng. Vẫn như mọi khi chứ?” Tiểu Diệp buông đĩa, đứng lên lấy ra túi sạch để đựng bánh mì.

“Đúng vậy ạ! Hôm nay nhiều hơn một chút, mua cho cả thầy giáo nữa!” Cô bé gật đầu, đột nhiên nhìn thấy A Cường đang bận rộn ở bên trong.”Này, Anh ngốc cũng ở đây hả?”

A Cường nhún mi, trẻ con thời nay rất không lễ phép!

“Anh ngốc sáng sớm đã chạy đến chỗ Tiểu Diệp là có ý đồ gì a?” Một cô bé chỉ vào A Cường hỏi, giống hệt như con gái nhà mình bị “quấy rối” vậy.

Tiểu Diệp bật cười.

“Cái gì gọi là có ý đồ! Tôi đến giúp cậu ấy mà!” A Cường xắn tay áo lên, chỉ vào nhóm nữ sinh, “Các em thì sao, mỗi ngày đều chạy đến chỗ này, lẽ nào cũng là có ý đồ?”

“A Cường ...” Tiểu Diệp không rõ vì sao A Cường lại tính toán với một đám trẻ con, mặc dù hai bên cũng phần lớn là hay nói giỡn.

Mấy cô bé cũng không cam lòng yếu thế, “Chúng em đến mua đồ mà! Anh quản được sao?”

“Anh ngốc giận rồi! ha ha!”

“Đúng vậy đúng vậy! Mặt đỏ hết cả lên! Giống như mông khi ấy!”

“Nào có nào có! Rõ ràng là giống tinh tinh! Oa ha ha ha ~”

Đám con gái này không hiểu thế nào là thực nữ sao!

Tiểu Diệp đẩy kính mắt một chút, trong đáy mắt tồn tại ý cười thật sâu, “Được rồi! Đừng đùa nữa, mau đi học thôi!” Vừa nói vừa đem túi bánh mì mang ra ngoài.

“Không sao! Không sao! Còn sớm, chơi thêm chút nữa!”

Năm phút sau, điện thoại của A Cường đột nhiên đổ chuông, khách sạn có người bắt ngờ bị thương, cho nên tìm anh đến làm thay.

“Xin lỗi Tiểu Diệp! Buổi tối sau khi tan tầm tôi sẽ đến giúp cậu!” A Cường xấu hổ nói: “Tôi sẽ cầm áo khoác về!”

Tiểu Diệp hiểu ý, hướng anh gật đầu, “Đi làm quan trọng, hôm nay tôi sẽ đóng cửa tiệm sớm, không cần phải đến giúp đâu, hết giờ làm thì nghỉ ngơi sớm một chút đi. Áo khoác để ở chỗ anh tôi sẽ tự sang lấy là được rồi.”

“Đúng vậy anh ngốc! Nhanh đi đi! Đừng quần lấy Tiểu Diệp nữa!” Đám nữ sinh lại bắt đầu đùa giỡn.

“Tôi quần lấy cậu ấy lúc nào?” A Cường rống lên một tiếng, anh không hiểu vì sao tình bạn trong sáng của mình với Tiểu Diệp lại bị đám tiểu nha đầu này bóp méo thành như vậy!

“Y ~ Tinh tinh lại phát hỏa rồi!”

Tiểu Diệp vỗ vỗ trán, bất đắc dĩ mà thở dài, hoàn hảo là buổi sáng không có mấy khách, nếu không nhìn thấy một màn như thế này thì không biết sẽ ra sao!

Chờ sau khi A Cường đi khỏi, nhìn cánh cửa đóng lại, lúc này mấy cô bé mới phát biểu nhận định trong lòng của mình.

“Con tinh tinh này không được ... ” Cô bé A nói.

Tiểu Diệp không rõ, cái gì không được?

“Ừ! Không được! Mặc dù tướng mạo coi như tạm thông qua, thể nhưng lại quá to lớn cường tráng!” Cô bé B gật đầu theo, nhỏ giọng nói: “Không xứng với Tiểu Diệp!”

“Các em ... ” Tiểu Diệp không nghe rõ các nàng nói cái gì, muốn hỏi họ còn không đi học sao?

“Sẽ đè chết Tiểu Diệp mất!” Cô bé C nhỏ giọng nói một câu, những người khác đều đồng ý.

Đem tiền mua bánh thừa đặt trên quầy hàng, Tiền Diệp gõ gõ bàn, nhắc nhở: " Các em, đã sắp tám giờ rồi, nếu còn không đi sẽ muộn đấy."

"A ~" Một cô bé kêu lên hoảng hốt, cuống quýt cầm tiền thối lại cùng bánh mì, hướng về phía Tiền Diệp nói lời tạm biệt, sau đó thoáng cái như gió đã đi mất.

Vài giây ngắn ngủi, trong tiệm chỉ còn lại một mình Tiền Diệp, nhất thời yên tĩnh trở lại. Tiền Diệp nhìn đường phố ngoài cửa trong chốc lát, cũng không biết suy nghĩ cái gì, xoay người thấy được hộp bánh nếp kia, thật sự là không muốn ăn cái thứ hai, liền đem nắp đậy lại định bụng buổi trưa sẽ ăn tiếp, lại phát hiện vẫn còn nửa cốc sữa, dựa theo nguyên tắc "không thể lãng phí", cầm lấy cốc chuẩn bị uống thì cửa đột nhiên lại bị đẩy ra. Cho là có khách tới, Tiền Diệp theo bản năng buông cốc xuống, quay đầu ..

"Chào mừng .. " khi nhìn rõ người đi vào là ai, câu nói tiếp theo biến mất trong ánh mắt chằm chọc của đối phương.

Một thân hắc y, dáng người cao to của Cận Sĩ Triển trong nháy mắt khiến cho người ta cảm thấy một loại áp lực cực lớn, y thậm chí phải hơi cúi đầu mới có thể vào cửa, cũng không nói gì, đầu tiên là thản nhiên quét mắt một vòng xem xét quang cảnh trong tiệm. Bình thường, xem như là sạch sẽ, không ít cây cỏ, trang thiết bị cũng vô cùng đơn giản không có một tia hoa lệ, nhưng thật ra cho người ta cảm giác rất giống với Tiền Diệp.

Quả thật là vật tựa như chủ sao?

Ở trong lòng cười nhạt một tiếng, Cận Sĩ Triển khoan thai đi tới trước quầy, đầu tiên là cúi đầu nhìn thoáng qua các loại bánh mì cùng bánh ngọt phía sau tủ kính, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiền Diệp, hỏi: "Thế nào?Không chào đón tôi? Không muốn làm ăn sao?"

Tiền Diệp hé môi, chậm rãi đem cái cốc buông xuống. Trên thực tế trong lúc Cận Sĩ Triển đi về phía mình hắn đã vô ý thức lùi về phía sau một bước. Cũng không phải hắn đang sợ, chẳng qua trực giác cho hắn biết người này đang phẫn nộ! Giống như khi con thú nhỏ gặp phải dã thú, xuất phát từ bản năng tự vệ sẽ tránh ra vậy, hắn thầm nghĩ rời xa Cận Sĩ Triển một chút.

Thấy hắn không nói lời nào, Cận Sĩ Triển dùng mũi hừ mạnh một tiếng, "Vậy mà lại ở cái loại địa phương này mở cửa tiệm, đôi tay quen cầm đao với súng hiện tại lại nhào bột mì, không biết những người quen biết cậu sẽ có cảm tưởng gì ... "

Sắc mặt Tiền Diệp thoáng cái trầm xuống, làm ra vẻ không nghe đến y nói gì, hỏi: "Có chuyện gì?"

Người nhận thức Tiền Diệp, bây giờ, ngoại trừ người đàn ông trước mặt còn có ai khác sao?

Đối với sự lãnh đạm của Tiền Diệp, Cận Sĩ Triển sớm đã hiểu rõ, hơn nữa cũng ý thức được lời nói vừa rồi của mình đã làm tổn thương người ta. Y vốn không có cái sở thích này nhưng mỗi lần nhìn thấy Tiền Diệp, thấy sự lãnh đạm đó, thấy khuôn mặt tựa như cái gì cũng không để tâm đó thì lại nhịn không được muốn giễu cợt người này một phen.

"Rốt cuộc cậu ở đây làm gì?" Y hỏi. Có loại tức giận không nhịn được.

"Tôi đang mở tiệm, bán bánh mì" Tiền Diệp nói xong rất thản nhiên, "Anh muốn mua bánh sao? Tôi nghĩ những thứ ở đây hẳn là không hợp với khẩu vị của anh đâu."

Cận Sĩ Triển nheo mắt nhìn hắn, vẫn là sắc mặt như người chết, mang theo kính mắt, nhân thân bị chặn lại hơn phân nửa.

"Hay là ... " nghĩ tới cái gì đó, Cận Sĩ Triển lộ ra bộ dáng tươi cười giả hoạt, "Tôi nên đi hỏi Niếp Phong Vũ cậu rốt cuộc ở chỗ này làm cái gì?"

Lần này vẻ mặt không chút biểu tình của Tiền Diệp cuối cùng cũng nứt ra một kẽ hở, Cận Sĩ Triển có thể nhìn thấy động mạch cổ hắn đang phập phồng, điều này khiến y có chút hưng phấn, nó chứng tỏ người này đang ẩn nhẫn ý nghĩ gì đó.

"Anh muốn thế nào?" Tiền Diệp cuối cùng cũng ngẩng đầu, nhìn thẳng, quan sát người trước mặt, xem như là trực tiếp đáp lại y.

Cận Sĩ Triễn ở trong lòng cười hai tiếng, xem ra vấn này y thắng.

Thế nào? Chọc vào Cận Sĩ Triễn y, sẽ phải trả giá đắt, Tiễn Diệp ...

“Cho tôi năm cái bánh này.” Không trả lời hẳn, Cận Sĩ Triễn vươn tay chỉ chỉ một loại bánh mì bơ thông thường. Tiễn Diệp khựng lại vài giây, sau cùng vẫn lấy ra túi giấy gói năm chiếc bánh lại. Cận Sĩ Triễn phát hiện hẳn vẫn một mực dùng tay trái. Tiễn Diệp đem cái túi đặt trên quầy hàng. Cận Sĩ Triễn nhân lúc đưa tay đón lấy túi thì đột nhiên không nhẹ không nặng mà sờ soạng tay Tiễn Diệp một chút, chẳng đáng nói, lại càng chưa đến mức hèn hạ, Tiễn Diệp nhú mày, muốn rút tay về nhưng đối phương lại trước hẳn một bước mà thu hồi tay.

“Tối nay tôi lại đến!” Cận Sĩ Triễn cúi đầu ghé sát vào Tiễn Diệp, hạ giọng nói, thanh âm vui mừng, tựa như đang cùng tình nhân nhẹ nhàng trò chuyện, thế nhưng Tiễn Diệp lại nghe ra được trong đó ẩn chứa sự ác nghiệt cùng một tầng ý tứ sâu hơn.

Tiến Diệp cắn chặt khớp hàm, cuối cùng nhin xuống cảm giác thôi thúc muốn tát vào khuôn mặt phía trên một cái.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cận Sĩ Triễn ngồi ở trong xe, lao vùn vụt trên đường, sau khi ra hiệu cho tài xế ở phía trước tăng tốc, y trải rộng tứ chi thon dài, hoạt động gân cốt, trước mắt vẫn lưu lại biểu tình sau cùng của Tiễn Diệp, phần lớn vẫn là lãnh đạm.

Vì cái gì, luôn luôn là loại vẻ mặt này chứ? Giống như người máy vậy, một tia tình cảm dư thừa cũng tìm không ra.

Đem tâm mất từ ngoài cửa sổ quay về, thấy được chiếc túi ở bên cạnh chỗ ngồi, túi giấy màu trắng thông thường, cũng không có chữ gì ở phía trên Cận Sĩ Triễn suy nghĩ một chút, đưa tay cầm cái túi đã bị mở ra, hương vị của bánh mì nhẹ nhàng lan tỏa, y nhú nhú mày, nghĩ đến mấy thứ này là do tự tay Tiễn Diệp làm, nói không nên lời đây là cái cảm giác gì.

Ma xui quỷ khiến lại thò tay lấy ra một cái, Cận Sĩ Triễn cắn một miếng, chậm rãi nhai, sau vài giây thì nuốt xuống, không nghĩ tới việc ăn miếng thứ hai. Đem phần còn lại thả vào túi, ném sang một bên, Cận Sĩ Triễn ngửa đầu ra sau dựa vào ghế ...

“Khó ăn ...”

Hết

5. Chương 5

Dường như đã thật lâu không cảm thấy tâm phiền ý loạn như thế này. Vẫn luôn chỉ có một người, đối với cái gì cũng không có hứng thú, ngoại trừ cô độc ra cũng chỉ có đói khát, lạnh giá, đau dạ dày. Đó gần như là toàn bộ cảm nhận của hắn, thế nhưng đêm nay, cảm giác rối loạn này làm cho cả ngực hắn đều dâng lên sự co rút đau đớn.

Đó là loại cảm giác tựa như sợ hãi vậy.

Trong phòng, Tiễn Diệp tựa ở đầu giường, một ngệm lại một ngệm mà nhả ra khói thuốc, giường rất nhỏ, vừa vặn đủ để giang rộng tứ chi, khăn trải giường màu lam thẫm hòa lẫn với chăn gối đồng màu, mặc dù đó là màu che dấu vết bẩn rất tốt nhưng Tiễn Diệp vẫn luôn giặt hàng ngày.

Ngẩng đầu, vết nứt trên trần nhà dường như lại dài ra, phân tâm một chút khiến Tiễn Diệp bị sặc khói thuốc, ho nhẹ hai tiếng rồi nhắm mắt lại.

Đã thật lâu rồi hắn không hút thuốc. Vẫn luôn cho rằng bản thân không nghiện thuốc lá, nhưng tối nay hắn phát hiện ra mình rất cần thứ này. Vốn tưởng chỉ cần vài điếu là được nhưng mãi cho đến khi chiếc gạt tàn màu trắng đã nhanh chóng chứa đầy những mẩu đầu lọc ngắn ngủn như một ngọn núi nhỏ thì hắn vẫn không có biện pháp dừng lại.

Gió lạnh từ song cửa sổ mở rộng vẫn không ngừng thổi vào, xen lẫn những giọt mưa ẩm ướt, mưa lớn như vậy e rằng giấy tiếp theo sẽ là như trút nước.

Lại một lần nữa hắn đem điếu thuốc trong tay ném vào gạt tàn, sắc trắng thuần khiết nhất đã vương đầy tàn thuốc màu đen, nhìn qua thật xấu xí, hơn nữa trong không khí tràn ngập mùi khói thuốc khiến cho người ta nghẹt thở, giống như buổi tối ngày hôm đó vậy.

Trong nháy mắt khi thân thể bị tiến vào, Tiền Diệp bỗng nhiên rất muốn hút thuốc.

Tại thời điểm lần đầu tiên người đàn ông ấy nói chuyện với hắn thì trước đó hắn đã từng nhìn thấy y rồi.

Rất xa, đã từng gặp mặt qua, người đàn ông đó có ánh mắt đầy kiêu ngạo cùng cuồng vọng xa lạ, trong mắt ngoại trừ thứ y muốn thì tuyệt đối không chứa gì khác. Khi đó Tiền Diệp đi theo bên mình một người khác, xem như là thủ hạ của người ta, mặc dù hắn chỉ là một người bị bắt lưu lại, không ai muốn liếc mắt đến hắn một cái, ngoại trừ thân thủ nhanh nhẹn cùng tư duy ưu tú, con người Tiền Diệp này ... cái gì cũng không có.

Khi đó hắn cùng Cận Sĩ Triển cùng lắm cũng chỉ là hai người xa lạ lướt qua nhau mà thôi, cũng sẽ không nhận thức, thậm chí ngay cả cơ hội gặp thoáng qua cũng không có.

Hắn an tĩnh đứng ở nơi hẻo lánh đó, chờ đợi phân phó của người kia, mà Cận Sĩ Triển lại vì muốn cướp đoạt một người khác mà đến trước mặt hắn.

Buổi tối lần đầu tiên hắn trao đi thân thể mình, tựa như một thủ đoạn ma quỷ, giữa đồng chần bông dày trên chiếc giường thô ráp, bọn họ cùng nhau dây dưa, bốn phía một mảnh đen kịt, nhưng thân thể lại có thể tự tìm đến từng bộ vị mẫn cảm, có thể nói bọn họ chỉ cần thân thể là tốt rồi. Mặc dù hắn run rẩy rất lợi hại, bản thân lại không biết vì sao, hắn tưởng rằng chính mình sẽ không để ý, nhưng ngay cả việc việc nắm lấy chần bông ở dưới cũng không có biện pháp. Người đàn ông đó không để ý đến, có lẽ căn bản là không phát hiện, thứ y cần chỉ là phát tiết mà thôi. Tại địa phương buồn chán không có bất luận cái gì múa hát tiêu khiển, tìm một người phát tiết dục vọng như là thủ tục, đối với Tiền Diệp mà nói sự khác biệt duy nhất có lẽ là lần này hắn chính là kẻ bị người khác đặt dưới thân, mà đối với người kia mà nói, không có bất kì sự khác biệt nào.

“Dem chân mở ra ... ”

Thanh âm khàn khàn vì dục vọng cũng mang theo ngữ khí ra lệnh vô tình, đó là câu nói duy nhất của Cận Sĩ Triển với hắn trong buổi tối ngày hôm đó> Hô hấp nóng rực giống như sắp hòa tan làn da dao động trên người hắn, mà hắn không kịp có bất kì phản ứng gì, chân đã bị cứng nhắc giật lại, sau đó địa phương bí mật nhất ở hạ thân bị xuyên xỏ qua.

Giống như bị xé rách, hàm răng run lên, liều mạng cắn chặt, hắn ngay cả la hét cũng phát ra.

Toàn bộ quá trình từ khi nằm xuống đến lúc bị tiến vào không quá hai phút đồng hồ. Sau đó là đau đến vĩnh viễn không kết thúc.

Hai chân bị kéo ra đến độ lớn mất tự nhiên, thân thể dường như đã không phải là của chính mình, tựa như cũng bị xuyên thấu vậy, phía sau bị ma sát quá độ gần như tổn thương, ngay cả hít thở cũng đều là đau đớn, mồ hôi không ngừng rơi xuống, là lạnh lẽo ... là thống khổ.

Nhưng, chỉ có dục vọng, không hề có tình yêu.

Không có hôn môi, không có âu yếm, không có sự thoải mái tại thời điểm thống khổ nhất, Tiền Diệp hiểu tất cả này đây đều là chân thật.

Đây là chính hắn lựa chọn, không phải sao?

Thanh âm va chạm càng ngày càng xa, cảm giác dịch thể màu trắng dần dần qua đi, bốn phía dường như chạm rãi an tĩnh trở lại, trong bóng đêm hắt tìm kiếm tiếng hô hấp của chính mình, muốn biết bản thân còn sống. Mãi đến khi hắt nghe được có người lơ mơ nói với hắt “Cậu không sao ...”

Trước mắt một mảnh chua xót cùng cay đắng, khi thân thể bị trút vào dịch thể nóng bỏng, tuyên bố kết thúc, thân thể hắt đã như là từ trong nước vớt ra, lúc nam nhân rời khỏi, nhiệt dịch lại chảy ra từ hạ thân, hòa lẫn với máu ...

Tiền Diệp nở nụ cười.

Tiếng cười khẩy của người đàn ông đó trong lúc nhất thời lại vang lên bên tai, không hề lưu luyến mà li khai, cũng không liếc mắt tới hắt một cái. Hơi thở đậm mị còn không có tán đi, nhưng độ ẩm cuồng loạn lại trong nháy mắt đã nguội lạnh.

Một đêm kia, Tiền Diệp nằm trên tinh dịch cùng máu của mình và người đàn ông đó, không ngừng tự nói với bản thân: Tiền Diệp, mày cũng chỉ đến thế này mà thôi —

Thật ra, đó cũng là chuyện rất đổi bình thường.

Trên tay truyền đến nhiệt độ nóng rực, Tiền Diệp cau mày một chút, vô ý thức mà buông tay, đầu thuốc đã cháy hết rơi xuống khăn trải giường, nhanh chóng nhặt lên để lên bàn nhưng vẫn để lại dấu vết cháy rụi trên đó, Tiền Diệp chợt thấy mất mát.

Ngơ ngác mà nhìn một hồi, Tiền Diệp nhếch nhếch miệng, cuối cùng lộ ra một nụ cười tự giễu, đặt chiếc gạt tàn bằng sứ sang một bên, từ trên giường nhảy xuống, chân trần cảm nhận sự lạnh lẽo của sàn nhà.

Trong phòng tất cả đều là mùi khói thuốc, hắt không thích nhưng bởi vì chính mình là người khởi xướng nên cũng không có biện pháp, đi tới trước cửa sổ hít thở một chút không khí trong lành ngoài đó, phát hiện cảm giác ẩm ướt càng ngày càng mãnh liệt. Xem ra đêm nay trời nhất định sẽ lại đổ mưa.

Lặng lặng mà đứng thật lâu bên cửa sổ, mãi cho đến khi giọt mưa đầu tiên đọng trên cửa kính Tiền Diệp mới lấy lại tinh thần, tận lực đón lấy những giọt mưa từ trên trời rơi xuống ngày càng nhiều, mưa, thoáng cái đã tới rồi.

Mưa đánh vào trên lá cây, “xào xạc” rung động, lại đứng thêm một hồi, Tiền Diệp đóng cửa sổ, kéo rèm xuống, trong phòng trở nên an tĩnh, từ phía hành lang bằng gỗ cũ kĩ chợt truyền đến tiếng động, Tiền Diệp sững sờ một chút, đi về phía cửa.

Đi xuống lầu, trong quán ngập tràn bóng tối, ánh đèn đường bên ngoài bởi vì ngày mưa mà trở nên mịt mờ, Tiền Diệp đứng tại chỗ một lát, chiếc ô tô ở ngoài rời đi, ánh đèn phản chiếu một đạo bạch quang trên kính mắt của hắt.

Trên chiếc ghế dài cạnh cửa, thân ảnh cao lớn tựa như một pho tượng đang ngồi, trong bóng tối cặp mắt phẳng phất như có thể thấu suốt hết thảy đang nhìn thẳng vào Tiền Diệp. Nếu là người bình thường thì hắt đã hét lên hoảng hốt rồi! Thế nhưng Tiền Diệp, hắt đưa tay lên, dùng ngón giữa đẩy kính mắt một chút, tránh né ánh mắt đó.

Không cần phải phỏng đoán người đàn ông đó tại sao lại ở chỗ này, bởi vì chỉ cần y muốn, trên cơ bản không có gì là không làm được.

” Hết giờ mở cửa rồi.”

Năm chữ, nếu như có thể tổng cổ người kia đi thì tốt rồi, đáng tiếc ai cũng biết là không có khả năng.

Bóng người cười hai tiếng, thanh âm trầm thấp khiến người ta liên tưởng đến lồng ngực đang rung động cùng khóe miệng nhếch lên, nam nhân hai tay khoanh trước ngực, áo khoác ngoài tùy ý mở rộng, áo sơ mi màu trắng trong bóng đêm lộ ra vẻ ái muội bất minh, từ đầu đến chân đều toát ra vẻ khêu gợi. Nhưng Tiền Diệp sẽ không bị mê hoặc, bởi vì hắt biết trước mắt mình đích thị là một con sói đội lốt người.

“Ngay cả tôi cũng không tiếp sao?” Ánh sáng bên ngoài đột nhiên lóe lên một chút, khuôn mặt Cận Sĩ Triền hiện ra rõ ràng dưới ánh đèn mang theo một tia nghiêng ngăm nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Tiền Diệp không kịp nhìn thấy.

“Bánh mì còn sót lại đều bị ném vào thùng rác rồi, nếu muốn thì tự mình đi mà nhặt.” Ngoại trừ mấy cái hán bớt lại để ngày mai làm bữa sáng.

Cận Sĩ Triển thở dài một tiếng, ” Tính khí của cậu so với trước đây nóng nảy hơn rất nhiều đấy!”

Tiền Diệp tựa như vui đùa nhưng thật ra hán cũng không có hay nói giỡn, hán chẳng qua là ăn ngay nói thật, hán có thể cùng bất kì kẻ nào giỡn chơi nhưng người đó tuyệt đối không phải là Cận Sĩ Triển.

“Anh muốn gì?”

Không cần nói thừa cũng không muốn nhiều lời, Tiền Diệp hận không thể làm cho người đàn ông trước mắt lập tức biến mất. Hán chán ghét cái loại ánh mắt nghiền ngẫm nghiền cứu này của Cận Sĩ Triển, giống như muốn từ trên người hán đào ra tất cả bí mật, tuy rằng hán đã là người cái gì cũng không có, nhưng hán sợ người khác không biết rằng mình đã không còn bất kì giá trị nào.

Cận Sĩ Triển buông tay xuống, từ chiếc ghế dài đứng lên, thân thể cao lớn làm cho địa phương không tính là lớn này tăng thêm một cỗ áp lực vô hình, đi lên phía trước đối mặt với Tiền Diệp, quan sát mỗi một biểu tình trên mặt hán. Có một số người, trong bóng đêm có thể nhìn rõ hơn so với những người khác. Cận Sĩ Triển chính là một trong số đó.

Y ngửi thấy mùi khói thuốc trên người Tiền Diệp, điều này khiến y cảm thấy có điểm hưng phấn. Hút thuốc, có lúc có thể để lộ tâm tình thật sự của một người.

“Sao? Có phải đang nhớ tôi, mới có một lúc ...” thanh âm trầm thấp đầy cảm dỗ, nếu như là phụ nữ hoặc là người nào khác e rằng sẽ bị mê hoặc.

Nhưng Tiền Diệp chỉ ngẩng đầu lạnh lùng mà nhìn Cận Sĩ Triển một cái, trong bóng tối vẫn có thể nhìn thấy bộ dáng tươi cười đáng ghét trong mắt y. Sau khi ở trong lòng cười lạnh một tiếng, Tiền Diệp khẽ nhếch khóe miệng, dùng thanh âm so với bình thường còn thấp hơn một chút hỏi lại: “Vậy còn anh? Có thật là không nhớ tôi?”

Cận Sĩ Triển sững sốt một chút, nhưng ngay lập tức điều chỉnh tâm tình, thuận theo Tiền Diệp mà nói: “Đúng vậy, sau khi gặp mặt vẫn luôn một mực nhớ cậu ...” đây cũng là nói thật nhưng trong đó còn ẩn chứa một tầng thâm ý sâu xa mà chỉ có Cận Sĩ Triển mới hiểu.

Mắc ói! Tiền Diệp khẽ đẩy kính mắt, động tác theo thói quen này khiến Cận Sĩ Triển cau mày một chút.

“Anh hán là dùng phần lớn thời gian để nhớ xem tên tôi là gì phải không?”

Lời này vừa nói ra, Cận Sĩ Triển có cảm giác muốn cười bởi vì Tiền Diệp đoán được rồi. Y đích thật là phải mất một chút thời gian mới nhớ được người này gọi là gì, thậm chí còn nghĩ rằng Tiền Diệp hán là nên cảm thấy may mắn, bởi vì y chưa bao giờ nhớ được tên bạn giường, bạn giường? Tiền Diệp hán là cũng tính đi ...

“Cậu khi đó nói ít hơn bây giờ ...” xuất phát từ mục đích khác, Cận Sĩ Triển nhìn Tiền Diệp mà nói.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Khi đó anh cũng ít nói nhảm hơn bây giờ!” Tiền Diệp lạnh lùng đáp trả một câu, mặt không chút thay đổi mà xoay người chuẩn bị lên lầu.

Cận Sĩ Triển ở phía sau bỗng nhiên hỏi: “Khi đó vì sao cậu lại muốn lên giường với tôi?”

Bước chân trên bậc thang đầu tiên chợt ngừng lại. Cận Sĩ Triển tiếp tục nói: “Đừng nói với tôi đó là mệnh lệnh của Niếp Phong Vũ, cậu là tự nguyện theo tôi lên giường, rốt cuộc thì cậu nghĩ như thế nào?”

Cúi đầu, Tiền Diệp tự hỏi trong vài giây ngắn ngủi. “Bây giờ hỏi cái này có ý nghĩa sao?” Chẳng lẽ y đến chỉ là vì để hỏi chuyện này?

“Nếu như tôi nói là mình đến chỉ để hỏi về vấn đề này thì như thế nào?”

“Anh lại vô vị như thế ư?” Tiền Diệp nhú mày, quay đầu nhìn Cận Sĩ Triển. Y mỉm cười.

“Nếu như nói tôi chính là vô vị như vậy thì sao?”

Không, anh không vô vị. Nửa đêm canh ba ở chỗ này lãng phí thời gian với cái thứ này đối với hần mới là vô vị nhất. Tiễn Diệp bởi vì liên tục nói đến đề tài vô vị mà tâm lực tiêu tụy.

“Nếu như nói ...” hần bắt chước giọng điệu của Cận Sĩ Triển, mang theo nửa phần trêu đùa, mỉa mai mà nói: “Tôi chỉ là muốn làm thì sao?”

Cận Sĩ Triển cau mày một chút, lại nhanh chóng không để lại dấu vết mà giãn ra.

Tiến Diệp tiếp tục nói: “Đàn ông đều có dục vọng mà, tôi chỉ là muốn tìm ai đó đến làm, chỉ cần có cái đó thì là ai cũng không có vấn đề gì.”

Một câu nói đem Cận Sĩ Triển bốn cột giống như là kẻ không đáng một đồng, cũng đem Tiễn Diệp chính mình trở nên phóng đảng. Nhưng hần không quan tâm.

“Cậu đang nói đùa?” Thanh âm đã tràn đầy nguy hiểm, Cận Sĩ Triển có cảm giác muốn bóp cổ Tiễn Diệp, y đã nhìn lâu rồi. Từ lần đầu tiên đến bây giờ, y thậm chí muốn thấy bộ mặt thật của Tiễn Diệp, mà hiện tại kết quả này y thật là không ngờ đến.

Khuôn mặt thờ ơ kia, nam nhân bình thản giống như không có hô hấp, tựa hồ có một thanh âm tố cáo hần không phải là cái dạng này!

“Ha ha!” Tiễn Diệp cười hai tiếng, hỏi: “Anh cảm thấy tôi là đang nói đùa sao?” Cười đến mức thập phần không đứng đắn.

Nhưng hần thật sự là nói đùa, đau đớn khi bị xé rách kia, tiếng thét chói tai miễn cưỡng bị nuốt trở vào kia, ngay cả dục vọng cũng không có, làm sao mà một câu “Muốn làm” có thể giải thích. Nhưng Cận Sĩ Triển không biết, thời điểm mà bọn họ cùng một chỗ, chỉ có một người là phát tiết, đạt được khoái cảm trong sự thống khổ của một người khác.

Không ai tiếp tục nói nữa, trong bóng đêm hai người đối diện nhau, cả hai đều đang nói dối nhưng ánh mắt lại thản nhiên giống nhau. Có thứ gì đó nổi lên giữa bọn họ.

Vốn tưởng rằng Cận Sĩ Triển sẽ nổi giận dưng dưng mà ly khai, nhưng Tiễn Diệp đã dự đoán sai rồi. Cận Sĩ Triển chẳng những không rời đi, trái lại đi vào sau quầy hàng, y tới gần khiến cho Tiễn Diệp theo bản năng muốn lùi về phía sau, nhưng lại phát hiện bản thân còn đứng trên cầu thang. Cánh tay bị nắm lấy, sau đó bị kéo vào một cái ôm ấp áp.

Tiến Diệp nhú mày, lúc thất lưng bị ôm lấy thân thể hần vô ý thức mà cứng ngắc lại, sau đó ngẩng đầu thì thấy được khuôn mặt Cận Sĩ Triển, mang theo nụ cười thâm sâu không đoán được.

“Nếu như tôi bây giờ cũng muốn làm thì sao?” Vừa hỏi, tay Cận Sĩ Triển đã bắt đầu vuốt ve thất lưng Tiễn Diệp, vòng eo mảnh khảnh rất dễ dàng gợi ra ham muốn của người ta.

Tiến Diệp xoay đầu ra chỗ khác, không hề giãy dụa, Cận Sĩ Triển cúi đầu muốn hôn hần nhưng bị hần tránh được.

“Làm sao?” Cận Sĩ Triển phát ra một câu nghi vấn.

Tiến Diệp lại xoay đầu, khẽ đẩy mắt kính.

“Được ...”

Loại chuyện tình dục này đối với Tiễn Diệp cũng không có ý nghĩa gì quá lớn.

Có người nói con gái sẽ vĩnh viễn không quên người đàn ông đầu tiên của mình, như vậy, người đàn ông đầu tiên của một tên con trai thì sao?

Tiến Diệp muốn cười, hần hiểu quen nếp là việc rất đáng sợ, mà khi hần có thói quen bị một người đàn ông trên người mình áp đảo mà giữa hai người lại không hề có thứ gọi là tình yêu ... không muốn tiếp tục nghĩ thêm nữa, Tiễn Diệp cảm thấy việc tìm tình yêu trên người hần cùng Cận Sĩ Triển quả thực là “Thiên Phương dạ đàm”.

(“Thiên phương dạ đàm” là ám chỉ câu chuyện cổ “Nghìn lẻ một đêm”. Thiên Phương trong tiếng Trung là để chỉ các nước A rập cổ. Ở đây “Thiên phương dạ đàm” được dùng để ví von với chuyện hoang đường, không có thật)

Cầu thang bằng gỗ bị đè ép phát ra thanh âm nặng nề, Tiễn Diệp vào phòng, trực tiếp đi tới bên giường, phía sau hần Cận Sĩ Triển chậm rãi tiến vào, đồng thời quan sát bốn phía một chút, phòng rất nhỏ, cũng rất cũ, ngoài trừ những vật dụng cần thiết ra thì ngay cả một thứ đồ trang trí cũng không có, ưu điểm duy nhất chỉ có thể nói là đơn giản sạch sẽ, loại cảm giác này làm cho y lại liên tưởng đến Tiễn Diệp, y nhú nhú mày.

“Bây giờ bắt đầu sao?” Tiễn Diệp xoay người, một tay cởi cúc áo trên người, lạnh lùng hỏi.

Hết

6. Chương 6

Cận Sĩ Triển mạnh mẽ cau mày một cái, chuyện này đáng lẽ phải nhiệt tình hơn một chút mới đúng, thế nhưng bộ dạng Tiễn Diệp bây giờ hoàn toàn giống như bị người ta ép buộc vậy! Vấn đề là y có ép buộc hần sao?

Nghĩ nghĩ, cúc áo sơ mi của Tiễn Diệp đã cởi hết, làn da trắng xanh, vòng eo như ẩn như hiện, thất lưng mảnh khảnh, thân thể hần hiện ra có chút đơn bạc, thế nhưng không khó phát hiện thân thể Tiễn Diệp mặc dù không có cơ bắp nhưng đường cong trên đó cũng không chút nào, dù sao trước đây cũng rèn luyện qua. Bỗng nhiên linh quang chợt lóe, Cận Sĩ Triển nhớ tới tình hình buổi tối ngày hôm đó Tiễn Diệp đem y áp đảo trên mặt đất, y biết Tiễn Diệp khí lực không nhỏ, như vậy nếu không phải Tiễn Diệp tự nguyện, phải chăng khả năng áp đảo hần của y sẽ nhỏ hơn một phần?

“Soạt ~” một tiếng, Tiễn Diệp cởi áo sơ mi ném xuống mặt đất, động tác vô cùng tiêu sái, vẻ mặt càng tiêu sái hơn, phảng phất giống như tiếp sau đó phải cùng người ta quyết một trận tử chiến.

Cậu ta đem làm tình biến thành ra trận sao? Cận Sĩ Triển nghĩ thầm, đi tới trước mặt Tiễn Diệp hỏi: “Cậu là muốn cùng tôi làm tình hay muốn đánh nhau?”

Tiến Diệp mặt không chút thay đổi, hai tay dừng lại trên quần, “Không có tâm tình? Vậy không làm nữa ...” nói xong định buông tay thì bị Cận Sĩ Triển chặn ngang, ôm lấy.

Có điểm đau. Hần nhú mày một chút.

“Cậu không phải là cố ý muốn tôi ghét bỏ mà ly khai đấy chứ? Sao?” Kề sát bên tai Tiễn Diệp, dụng ý xấu xa mà ghé vào lỗ tai hần thổi khí, Cận Sĩ Triển một bộ tán tỉnh đàn ông, nhưng nếu phải xem tâm tình thì tâm tình y hiện tại dường như không tồi.

Tiến Diệp không nói gì, giật cánh tay đang bị nắm ra, “Buông ra.”

Cận Sĩ Triển không có lý do gì phải nghe theo mệnh lệnh của hần, không những không buông ra, trái lại còn kéo lấy bàn tay vừa thon dài lại vừa trắng đến dọa người kia đưa đến bên miệng, liếm lòng bàn tay một chút. Vết sẹo dữ tợn cắt ngang lòng bàn tay tuyệt đối không phải là thứ có thể làm tăng mị lực nhưng Cận Sĩ Triển lại cảm thấy có điểm kích thích.

Nếu như có thể vạch vết thương này ra, nhìn xem bên trong rốt cuộc có cái gì, nhất định sẽ rất thỏa mãn ...

Nhìn xuống mong muốn rút tay về, Tiễn Diệp mặt không biến sắc mà nói rõ ràng từng từ, “Tôi vừa nãy đi WC không rửa tay.”

Người nào đó tạm dừng một giây, đôi môi dờn khỏi cổ tay mảnh khảnh, có chút tự tiểu phi tiểu mà nhìn Tiễn Diệp, “Phương pháp tăng thêm tình thú của cậu thật không tồi, tôi càng ngày càng hưng phấn đấy.”

Tiến Diệp biết, người đàn ông này cũng chán ghét hẳn!

Không sai! Bọn họ chính là muốn làm đối phương chán ghét, xem ai chịu không nổi trước mà ly khai!

“Làm sao mà cậu lại trở nên gầy như vậy –” Cận Sĩ Triễn bắt đầu tinh tế quan sát cơ thể trước mặt, từ cái cổ chậm rãi đi xuống, y bỗng nhớ tới thời điểm bọn họ cùng nhau trên giường trước đây, y chưa từng nhìn kĩ thân thể Tiễn Diệp, nghĩ một chút, y vô thức nói: “Cậu trước kia ...”

Tiến Diệp bất thành linh đẫy y ra, Cận Sĩ Triễn không phòng bị ngã vào trên giường, giấy tiếp theo Tiễn Diệp bắt đầu áp sát, đầu gối nửa quỳ ở hai bên sườn y, sắc mặt không tốt lắm.

“Không được nhắc lại chuyện trước kia, không thì rút đi!”

Cận Sĩ Triễn nâng nửa người trên lên, một tay hất tóc trước trán về phía sau, cười cười, “Chỉ có những lúc như thế này mới có thể thấy được biểu cảm bình thường một chút của cậu.”

Tiến Diệp nheo mắt lại, đưa tay kéo cổ áo khoác của Cận Sĩ Triễn, “Có làm hay không đây?”

“Đương nhiên!” Đầu là loại người không tiết tháo, lại không phải là lúc giải quyết vấn đề sinh lý, tình dục chẳng qua là một loại tiêu khiển. Cận Sĩ Triễn vươn một tay cởi bỏ chiếc cúc duy nhất trên quần Tiễn Diệp, mơ hồ có thể thấy được quần trong màu xám nhạt, trong lòng hừ lạnh một tiếng, đúng là người không hề có tình thú.

“Giúp tôi cởi.” Mệnh lệnh hay khẩn cầu, căn bản phân không rõ.

Quần còn ở đầu gối, đã vài giây rồi mà Tiễn Diệp vẫn không nhúc nhích giống như đang lo lắng cái gì đó, cuối cùng cúi xuống, một tay cởi cúc áo Cận Sĩ Triễn.

Biểu tình cứ như là đang tiến hành phẫu thuật vậy.

So với khi Cận Sĩ Triễn thoát y phục của hắn thì hắn thoát y phục của y có phần tốn công hơn, Tiễn Diệp trên người chỉ còn một cái quần vài giây sau đã bị lột chỉ còn quần lót, mà Cận Sĩ Triễn chỉ vừa mới cởi áo khoác mà thôi. Quần áo hiệu Dior Homme cao cấp bị ném tới trên mặt đất đối với Tiễn Diệp mà nói cũng không khác gì giẻ lau.

Tiếp theo là áo sơ mi, áo sơ mi màu trắng bó sát người hầu như không thấy nếp nhăn, thậm chí còn có thể cảm nhận được độ ẩm cơ thể, Tiễn Diệp bị mấy cái cúc ở trên làm khó, nhếch miệng một cái, vươn tay còn lại ra cùng cởi.

Cận Sĩ Triễn rất hưởng thụ, trực tiếp nhìn chăm chăm chủ nhân của đôi tay, góc độ này lại càng làm cho khuôn mặt Tiễn Diệp có phần sắc sảo hơn, không tính là anh tuấn, chỉ có thể nói là thanh tú.

Lượn về tướng mạo, Tiễn Diệp so ra đúng là thua kém Cận Sĩ Triễn.

Áo sơ mi cuối cùng cũng được cởi ra, khuôn ngực rắn chắc cùng cơ bụng hoàn mỹ của Cận Sĩ Triễn bại lộ trong không khí, áo sơ mi còn khoác trên cánh tay, Cận Sĩ Triễn giương giương khoe miệng nhìn xem Tiễn Diệp bước tiếp theo sẽ làm như thế nào.

Lần này, Tiễn Diệp tựa hồ như thực sự do dự một chút, nhưng mà chỉ vờn vờn một chút mà thôi. Hơi giật giật, đầu tiên hắn đá rơi quần của chính mình, sau đó chìa tay tháo dây lưng Cận Sĩ Triễn, vừa nhìn chiếc thắt lưng đắt tiền một cái cũng không biết làm thế nào để cởi ra, tìm tòi một phút đồng hồ mới cởi được. Tiếp theo là khóa quần ...

Khoe miệng Tiễn Diệp thẳng tắp không động, nhìn theo phần vải màu đen chậm rãi lộ ra theo tay mình, hắn không nói gì.

Cái gì cũng không làm, cho dù chỉ là đứng yên như vậy, kích thích cũng đủ làm người khác kinh ngạc. Biểu cảm “hoàn mỹ” của Tiễn Diệp bắt đầu có một tia buông lỏng, trên thân người đàn ông này có huyết thống của trâu sao?

Cận Sĩ Triễn đúng là có một phần tư hỗn huyết.

“Cậu nhìn chăm chăm vào nó, tôi sẽ cho là cậu đang khen ngợi đấy.” Thanh âm chế nhạo thoát ra, Cận sĩ Triển rất tán thưởng vẻ mặt hiện tại của Tiền Diệp.

“Tôi tưởng là cậu đang hồi tưởng ...”

Trên tay dùng lực một chút, quần Cận Sĩ Triển bị kéo xuống, làm bạn với chiếc áo khoác ở trên mặt đất. Bây giờ, hai người đứng là kẻ tám lạng người nửa cân đi!

Tiền Diệp nhìn Cận Sĩ Triển, Cận Sĩ Triển cũng đang nhìn hắn, hai người giống như đang chờ đợi lần cuối trước khi tuyên chiến vậy, chẳng qua biểu tình của người kia càng thêm ung dung, phẳng phất như đang chờ đợi một hồi tiêu khiển.

Một lúc lâu sau — Tiền Diệp chìa tay định tháo kính thì bị Cận Sĩ Triển ngăn lại.

“Cứ đeo là tốt rồi.” Y nói, đồng thời ngồi dậy ôm lấy Tiền Diệp, bởi vì tư thế của hai người, y vừa vặn ôm lấy cái hông của Tiền Diệp, cảm giác được thân thể hắn cũng là băng lãnh, hoàn toàn tương phản với độ ấm trên người mình.

Thân thể đột nhiên dao động một chút, Tiền Diệp vô thức đem tay đặt trên vai Cận Sĩ Triển, sau đó bị người kia dùng lực một chút, hai người cùng nhau ngã xuống giường, hắn ở trên, Cận Sĩ Triển ở dưới.

Tâm tư, không chịu kiểm soát mà nhảy lên một cái. Vết thương trên người lại nhức nhối.

“Giường này quá nhỏ!” Cận Sĩ Triển cau mày oán giận. Thân cao một mét chín, hai chân hắn đều phải duỗi ra bên ngoài.

Tiền Diệp đang nằm sấp trên người y ngồi dậy, nâng nâng kính mắt, “Chê không vừa thì rút.” Tay đặt trên ngực Cận Sĩ Triển, không chế như thế nào cũng hiểu được có chút mất tự nhiên.

Không để tâm đến lời hắn nói, Cận Sĩ Triển cười lộ ra hàm răng sáng bóng, một tay từ phía sau vươn vào quần trong của Tiền Diệp mà vuốt ve, hỏi: “Có thể bắt đầu rồi chứ?”

Gắng sức nhắm mắt một cái, Tiền Diệp nhịn xuống cảm giác ghê sợ khi cái hông bị xoa nắn, bàn tay vươn tới quần trong của Cận Sĩ Triển ... không tiếng động mà trả lời.

“Tôi có thể gọi cậu là Tiểu Diệp không?” Cận Sĩ Triển đột nhiên hỏi.

Suy nghĩ một chút, Tiền Diệp lạnh nhạt mà nói một câu: “Tùy anh.” Bởi vì cúi đầu, hắn không thấy trong mắt Cận Sĩ Triển có một tia phức tạp cùng tính toán.

Trên thực tế, Tiền Diệp căn bản là không làm tình. Ngay từ đầu trong lúc đó đều là Cận Sĩ Triển tại trên người hắn liếm hôn, rồi lại cắn, cũng khoảng hai phút, hắn tách hai chân ngồi ở trên bụng Cận Sĩ Triển, diện vô biểu tình hỏi: “Muốn đi vào sao?” Nói xong không hề ngượng ngùng mà sờ mó đỉnh của cái ấy trên hông hắn, vừa thô lại vừa cứng, tản ra nhiệt khí.

Cận Sĩ Triển từ trong ngực Tiền Diệp ngẩng đầu, mỉm cười hỏi: “Cậu sao lại lại sốt ruột như thế?”

Thân thể Tiền Diệp, vẫn không tỗi, mặc dù có chút gầy, nhưng sờ lên vẫn rất có cảm giác, cảm thấy địa phương lạnh lẽo chậm rãi bị làm nóng, đúng là một quá trình không tệ.

Thứ gì đó gần như đã bị quên lãng lại lần nữa quay trở về.

“Chẳng qua chỉ là cắm vào vài cái, anh phải đợi đến khi nào? Tôi còn muốn đi ngủ.” Tiền Diệp có phần không kiên nhẫn mà nói.

Đối với tên đàn ông đã hưng phấn lên mà nói, đây không thể nghi ngờ quả là một loại châm biếm.

“Tôi thực sự không làm cho cậu dậy nổi một chút hứng thú?” Nhìn thoáng qua thứ gì đó nằm yên giữa hai chân Tiền Diệp, Cận Sĩ Triển thiêu mi một chút, “Cậu có phải cậu bị bất lực không?”

Tiền Diệp giương cao khóe miệng một cái, “Cũng không phải tôi thượng anh, tôi được hay không được anh quản làm gì?”

Trong lời nói bắt đầu mang theo sự châm chọc, Cận Sĩ Triễn cảm thấy mình lại hưng phấn, Tiền Diệp như vậy mới làm cho y có loại ý nghĩ muốn tiếp tục dục vọng, y thậm chí bắt đầu hoài nghi chân chính Tiền Diệp là bộ dáng gì.

“Nếu muốn đi vào, dù sao cũng làm chút điểm tiền hí chứ!” Nói xong đem Tiền Diệp đẩy về phía sau một chút, hơi tách chân ra, Cận Sĩ Triễn cười đến mức mê hoặc, trong miệng phun ra thanh âm khàn khàn gợi cảm, “Giúp tôi làm.”

Cho dù là người ngốc cũng biết y có ý tứ gì! Tiền Diệp cúi đầu nhìn thoáng qua cái đã cao cao nhếch lên kia, trong nháy mắt mâu thuẫn, cho dù trong lúc ấy, hắn cũng không bị yêu cầu làm loại sự tình này! Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cận Sĩ Triễn, đối phương dùng một loại ánh mắt khó có thể nói thành lời mà nhìn hắn, không biết tại sao, Tiền Diệp cúi đầu, chậm rãi để sát vào, từ từ đem phần đỉnh ngậm vào ...

“Ah ...” Cận Sĩ Triễn thoái mái rên rỉ một tiếng, khoang miệng ảm áp mang đến cảm giác tuyệt vời, cho dù là lúc nào cũng đều khiến cho người ta không thể chống cự. Nhưng hưởng thụ trên thị giác cũng khiến người ta ngây ngất ...

Tiền Diệp cau mày, nhất thời tạm ngừng, bởi vì hắn muốn nôn. Mãi cho đến khi Cận Sĩ Triễn vỗ vỗ cái ót của hắn ra hiệu tiếp tục, hắn đành nhẫn xuống sự khó chịu về tinh thần cùng sinh lý mà đem thứ trong miệng nuốt vào một chút.

Động tác dâm loạn mà lại khiến người ta điên cuồng.

Một kẻ tại thiên đường, một người tại địa ngục. Mà Tiền Diệp biết, hắn vĩnh viễn đều là người tại địa ngục.

Khi yết hầu bị phần đỉnh chạm vào, hắn đang suy nghĩ, người đó (“người đó” ý chỉ Nguyên Chiến Dã, thỉnh tham khảo thêm “Chiến lật chi hoa”) ... có thể hay không cũng vì nam nhân làm loại sự tình này? Loại chuyện không có một chút thích thú này, sẽ có người cam tâm tình nguyện vì kẻ khác làm sao?

“Cậu đang nghĩ cái gì?” Nhận thấy hắn phân tâm, Cận Sĩ Triễn dùng đầu ngón tay miết miết sợi tóc đen nhánh của Tiền Diệp.

Không trả lời, cũng không có cách nào trả lời. Tiền Diệp khổ sở mà giật giật, muốn vì chính mình mà tìm một tư thế bớt khó chịu. Dù rằng rất khó.

Cận Sĩ Triễn gần như cười khẩy mà nói: “Tôi thật không nghĩ tới cậu sẽ làm được cái việc này ... Tiền Diệp ...”

Một tiếng “Tiền Diệp”, đúng là sự mỉa mai lớn nhất đối với Tiền Diệp.

Ngậm nơi đó của đàn ông, cũng chẳng phải chuyện mà ai cũng am hiểu. Tiền Diệp càng không có kinh nghiệm, nhưng Cận Sĩ Triễn vẫn phóng ra trong miệng hắn. Phải nói là một giây trước khi phóng thích y đã rút ra khỏi miệng Tiền Diệp, như vậy với y mà nói cũng coi như là hành động nhân từ rồi, Tiền Diệp cũng chẳng hề cảm kích, bởi vì y bắn tại trên mặt hắn.

Môi dính một ít dịch thể màu trắng, còn có trên mặt, trên mũi, còn có kính mắt ... Tiền Diệp dường như mình bạch vì sao vừa rồi Cận Sĩ Triễn lại không cho hắn tháo kính ra.

Bỏ kính xuống, Tiền Diệp lấy tay lau lau môi một chút, hoàn hảo không có đi vào bên trong, bởi vì hắn không dám cam đoan chính mình có thể mặt không đổi sắc mà ăn thứ đó của một người đàn ông.

Người vừa phát tiết tâm tình không tồi, khí quan vừa mới phóng thích lại vẫn tiếp tục rất có tinh thần. Cận Sĩ Triễn nâng cằm Tiền Diệp lên, ngón tay cái vuốt ve trên đôi môi mím chặt.

“Có đúng hay không tôi làm cho cậu bị ám ảnh khi cùng người khác làm tình?” Y hỏi.

Tiền Diệp nhìn y, sau đó cười cười trào phúng.

“Ai biết được?”

Không thừa nhận cũng không phủ nhận, như thế với Cận Sĩ Triễn mà nói chính là thừa nhận. Y cảm thấy Tiền Diệp đang ra oai với mình, đang chế giễu mình khi đối mặt với một người có ám ảnh với mình mà có thể ngạnh lên, loại hành vi này không khác gì cầm thú!

Nói như vậy ...

Ôm lấy thắt lưng Tiễn Diệp, một tay đem hấn kéo vào trong ngực mình, hai thân thể kề sát không có một kẽ hở, hơi thở của Cận Sĩ Triển đều phun ra trên mặt Tiễn Diệp. Loại cảm giác này khiến cho Tiễn Diệp có phần không thích ứng nổi, đưa tay đẩy ngực Cận Sĩ Triển ra muốn kéo dài khoảng cách giữa hai người, nhưng đối phương lại chế trụ thắt lưng của hấn, ấn ấn cái ót của hấn. Có loại cảm giác không tốt.

“Cậu thật khô khan ...”

“Hôn môi chứ!”

Chưa cho hấn cơ hội chần chừ cùng cự tuyệt, Cận Sĩ Triển trực tiếp hôn lên môi Tiễn Diệp. Y biết Tiễn Diệp nhất định sẽ từ chối, bởi vì có từ chối mới chân chính là Tiễn Diệp. Y chẳng qua muốn xác nhận một chút xem có cần phải tiếp tục đi xuống nữa hay không.

Quả nhiên, Tiễn Diệp bắt đầu giãy dụa, gần như đem hết toàn lực chỉ để giãy dụa. Tiếc là, hấn tránh không được Cận Sĩ Triển. Bị hai cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, thân thể động đậy liên tục cũng không có biện pháp di chuyển.

Cận Sĩ Triển vui mừng mà cười ở trong lòng. Mãi cho đến khi ngực bị hung hăng véo một cái, tiểu ý kia mới bị thu lại.

Tiến Diệp, khí lực thực sự rất lớn.

Mà Tiễn Diệp, hấn thực sự rất sợ cùng Cận Sĩ Triển tiếp xúc. Hấn thà rằng giống như trước đây bị đối xử thô bạo cũng không muốn một chút dịu dàng của người đàn ông này ...

Hấn kỳ thật đúng là rất sợ.

Khi Tiễn Diệp sinh ra là vào một buổi chiều oi bức. Một năm kia, cái nóng của cả tám tháng làm cho người ta có loại cảm giác ngột thở, ánh dương chiếu xuống, da dẻ đều như bị thiêu đốt.

Sau đó, trời mưa. Khiến cho người ta trở tay không kịp.

Trận mưa cuối cùng của mùa hè năm đó, mưa như trút nước.

Lá cây bị đánh ướt đầy rẫy thương tích, bị chìm xuống giữa dòng nước mưa.

Tiến Diệp có một người anh trai, bọn họ mang họ khác nhau, nhưng như thế mà nói với hấn cũng không trọng yếu. Hấn biết chính mình có một người cha tài giỏi, một người mẹ dịu dàng, còn có, người anh trai hấn yêu quý nhất, một người đàn ông rất tuyệt vời.

Từ ngày sinh ra trở đi, hấn vẫn luôn rất thích đôi tay ôn nhu của anh trai. Đầu tiên là cẩn thận mà ôm hấn chơi đùa trong phòng, sau đó là dịu dàng nắm tay hấn chậm rãi tản bộ ven đường, về sau lại là xoa đầu hấn đối hấn mỉm cười, anh nói: “Tiểu Diệp, em đã lớn rồi ...”

Khi đó, Tiễn Diệp mới tin tưởng bản thân đã thật sự trưởng thành. Năm ấy, Tiễn Diệp mười sáu tuổi.

Sau đó, anh nói cho Tiễn Diệp mình còn có một người em trai khác, lớn hơn Tiễn Diệp vài tuổi.

Tiến Diệp không nói gì, chỉ khẽ đẩy kính mắt trên mũi, anh tiếp tục nói, đó là một nam sinh rất tuấn tú, rất có cá tính, tuy rằng tính cách có phần cuồng vọng, thế nhưng ... thực sự rất ... sau một trận trầm mặc, nhận thấy đi nói chuyện này với Tiễn Diệp xem ra đều là nói chuyện viễn vông.

Hấn lần đầu tiên nhìn thấy loại vẻ mặt này của người đó. Rất xa lạ, ít nhất, khi ở cùng hấn thì không có.

Hấn hỏi: “Anh nhớ anh ấy?”

Anh mỉm cười, với tay qua xoa xoa đầu hấn, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

“Em cũng là em trai của anh.”

Khoảnh khắc kia, Tiễn Diệp vẫn có chút cảm giác tốt đẹp, chí ít, anh trai hiện tại đang ở bên cạnh hấn.

Mãi cho đến một ngày, thi thể của anh bị ném tới trước mặt hấn, ngoại trừ máu dính đầy trên y phục, người kia cơ hồ đã không còn máu để có thể chảy nữa.

Cơ thể lạnh buốt, một tia hô hấp cũng không có ... Bạn đang ?

Trong nháy mắt, thế giới của hắn sụp đổ.

Ngay cả nước mắt chảy ra lúc nào cũng không biết, khóc, đã không có cách nào bày tỏ tình cảm nữa rồi.

Thiếu niên tiền anh trai trở về lạnh lùng nhìn hắn, trên người y dính đầy máu của anh ấy, ngay cả trên mặt cũng có, thậm chí có thể mơ hồ nhận ra vết sẹo, người đó nói với hắn: “Tôi chờ cậu đến báo thù.”

Ngẩng đầu, mí mắt khẽ giật, nước mắt rơi xuống, ánh mắt mơ hồ cuối cùng cũng rõ ràng một chút, Tiễn Diệp rốt cục cũng thấy rõ người đàn ông đó, người đàn ông dính đầy máu của anh trai hắn ...

“Anh là ai?”

Nam nhân nói: “Tôi là ...”

Hết

7. Chương 7

“Sao lại khóc?”

Bên tai truyền đến một thanh âm, tựa hồ như rất xa. Ngực một hồi khó chịu, Tiễn Diệp nhắm mi, mới cảm thấy hơi thanh tỉnh một chút, cũng cảm giác được sự ướt át nơi khóe mắt.

Hắn — khóc?

Mở mắt ra, đỉnh đầu là một mảng tối, cảm thấy có người đang áp ở trên người hắn, còn có thể thấy tiểu ý rất sâu nơi khóe mắt đối phương.

“Thoải mái đến phát khóc sao? Há?”

Tiến Diệp chớp mắt một cái, loại khoảng cách này, hắn thấy rõ khuôn mặt kia ở trước mặt, hai mắt nguyên bản vốn ướt át một lần nữa trở lên lạnh lẽo.

Ngoài cửa sổ còn nghe được tiếng mưa, nhỏ nhỏ vụn vụn.

“Thật là — hiếm khi thấy cậu có loại vẻ mặt này, làm sao lại thay đổi trở lại rồi?” ngữ khí của Cận Sĩ Triển rất là bất mãn.

Thay đổi? Hắn có thay đổi sao? Hắn trước đây vốn là như thế này a —

Nhú mi một chút, sắc mặt Tiễn Diệp trở nên có phần khó coi, đưa tay đẩy đẩy thân người phía trên nhưng lại không tạo ra bao nhiêu khí lực.

“Đi ra ngoài!”

Thân thể Cận Sĩ Triển hơi hơi chuyển động một chút, kéo theo bộ phận còn đang ở trong người hắn, Tiễn Diệp cắn môi nhin không phát ra thanh âm, phần eo nổi lên một trận mồi nhử tê dại.

Cúi đầu mà cười vang lên mang theo thanh âm khàn khàn đặc biệt sau khi làm chuyện đó, Cận Sĩ Triển không những không rút ra mà còn đỉnh về phía trước một chút.

Thân thể bị thúc ép về phía sau chuyển động một cái, Tiễn Diệp kêu lên một tiếng đau đớn, hận không thể cắn cái người đang ở trên hắn một ngụm.

“Lại tới một lần nữa được không? Cậu vừa rồi không có bắn —”

“Không cần anh hao tâm, bây giờ lập tức rời đi để cho tôi còn ngủ ngon một giấc là được.” Tiễn Diệp lần thứ hai thấp giọng quát: “Mau đi ra!” Đã làm rồi còn muốn thế nào?

“Cậu kiên quyết không dậy nổi?” Cận Sĩ Triển cầm tay hắn cố định cạnh gối, bộ dáng nhất định phải hỏi cho tới cùng.

Tiền Diệp chợt cười nhạt một tiếng, “Không phải bắt luận kẻ nào để cho thứ gì đó loạn thất bát tao của kẻ khác tiến vào thì đều phải có cảm giác.”

Những lời này, ai cũng có thể nghe ra vấn đề trong đó.

“Cậu là nói –” Cận Sĩ Triển nheo mắt, trong ánh mắt lộ ra tia nguy hiểm, “Cái đó của tôi là thứ loạn thất bát tao gì đó?”

Trả lời y chính là sự trầm mặc cùng nụ cười mỉa mai của Tiền Diệp.

Cận Sĩ Triển rất chán ghét biểu tình cùng nhân thần này của Tiền Diệp, cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không đáng kể, dù cho hiện tại bị một người nam nhân tiến nhập, đem thứ gì đó không thuộc về hắn để lại trong cơ thể hắn. Loại tình hình này khiến cho Cận Sĩ Triển cảm thấy hắn làm hết thấy đều không có ý nghĩa, thậm chí trong mắt Tiền Diệp căn bản chỉ là một câu chuyện cười.

Hay là, trong đầu đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, Cận Sĩ Triển hiểu ra ngay từ đầu Tiền Diệp đã dự định đem y đuổi đi như thế này.

Tích cự trốn tránh cùng phản kháng, không bằng ứng phó tiêu cực.

Nếu quả thật là như thế thì y không thể không bội phục tâm tư cùng — lực kiểm chế của Tiền Diệp.

Vung lên khoe miệng, Cận Sĩ Triển cúi đầu, hôn vào mặt Tiền Diệp một cái. Rất nhẹ nhưng lại làm cho người ta cảm thấy đây là một động tác cực kỳ thân mật.

Tiền Diệp nhắm mắt, có một tia khó hiểu. Lại phát điên cái gì?

“Hừ hừ ~ lần trước không có cảm giác cũng không sao cả, lần này — tôi sẽ cho cậu cảm nhận một chút cái gì gọi là sướng khoái cực lực!” Nói, Cận Sĩ Triển hôn trụ môi Tiền Diệp, y thích nhìn Tiền Diệp phản kháng.

“Ah — ” Tiền Diệp nhắm mi. Thân thể bị tiến vào, là sự thống khổ trên thân thể, hắn vẫn có thể chịu đựng. Nhưng môi bị cắn, cũng như là trong ngực có tư tưởng bài xích, hắn quay đầu muốn trốn tránh Cận Sĩ Triển đang hôn như xâm lược.

Không để cho hắn thực hiện được, Cận Sĩ Triển nắm lấy cằm của hắn, hai đôi môi giao triền với nhau không ngừng thay đổi góc độ, y bắt đầu chậm rãi di động phần eo, thắt lưng rắn chắc hoàn toàn không tính là thô, nhìn nghiêng lại càng bằng phẳng, nhưng vẫn có lực mà bắt đầu luật động. Thứ gì đó vừa nảy để lại trong thân thể Tiền Diệp lúc này lại phát huy tác dụng.

Ngực bắt đầu khó chịu, chỉ dùng mũi hít thở đã có chút theo không kịp, hạ thân bắt đầu bị xỏ xuyên qua, thân thể Tiền Diệp theo bản năng mà muốn khép hai chân vào nhưng lại kẹp chặt lấy thắt lưng Cận Sĩ Triển, hai người dán vào nhau càng thêm chặt chẽ.

“Làm tốt lắm!” Vào lúc như thế này, chung quy nam nhân cũng không keo kiệt lời khen ngợi.

Mắt Tiền Diệp đều đỏ, tức giận! Trong nháy mắt nhận được không khí kia, cảm giác khác lạ cũng cùng nhau tiến vào thân thể, đó là thứ mà Tiền Diệp không quen, cũng là thứ hắn sợ hãi.

Tâm có thể khống chế, nhưng thân thể lại có khả năng thoát ly ý thức.

Cận Sĩ Triển không hề một mực va chạm mà là khai phá thân thể Tiền Diệp một cách nhịp nhàng có mục đích, đồng thời cảm thụ tư vị được dâng trào ấm nóng bao vây, vượt ve mỗi một tấc thân thể Tiền Diệp, tìm kiếm địa phương sẽ làm hắn run rẩy, đây là một chuyện rất thú vị, mỗi khi hắn khẽ niết thắt lưng mảnh khảnh kia, trên tay không chỉ cảm nhận được xúc cảm tốt đẹp của làn da mà còn có thể cảm giác được sự run rẩy của Tiền Diệp.

Bốn phía ngập tràn thanh âm va chạm, cơ hồ còn nhanh hơn tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, thanh âm dịch thể bị khuấy đảo dâm loạn rồi tỉnh rồi ngủ, tiếng thở dốc đứt quãng nhưng vẫn đang bị kiềm nén.

“Chết tiệt!” Tiền Diệp cuối cùng nhịn không được mắng một câu, không tình nguyện.

Tâm tình Cận Sĩ Triển rất tốt. Y phát hiện, đả kích Tiễn Diệp còn lâu mới thú vị bằng chinh phục hắn.

Khi người nam nhân hồ hững tựa như nước này tại bên người người cầu xin tha thứ — nghĩ tới đây, nhịp điệu hô hấp của Cận Sĩ Triển bắt đầu tăng nhanh, hai tay nắm lấy thắt lưng Tiễn Diệp, đâm mạnh về phía trước.

“Ách!” Tiễn Diệp gắng gượng cắn răng, mười đầu ngón tay bấu chặt vai Cận Sĩ Triển, trước mắt một mảng mờ lung.

Bàn tay bị thương có phần đau nhưng lại bị cảm giác xa lạ đè ép xuống dưới.

Cận Sĩ Triển cúi người tiến đến cắn cắn bên tai hắn, hô hấp nặng nề nóng bỏng khiến hai lỗ tai hắn phồng hòng, ôm lấy hắn.

Cái đó của Tiễn Diệp bị đặt giữa hai người, hai thứ ma sát qua lại cùng đè áp cọ sát, nếu mà còn không có cảm giác thì thực sự là bị bất lực.

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn yếu ớt bị lộ ra một chút từ đôi môi đã mau bị cắn chặt của Tiễn Diệp, rất nhẹ, nhưng nếu tỉ mỉ mà nghe thì thậm chí còn có thể nghe thấy một tia ghen ngào, Cận Sĩ Triển thoáng cái đặt tới cao trào dục vọng.

“Đừng kìm nén, kêu ra đi! Để tôi khiến cho cậu vui vẻ!” Động tác dưới thân càng lúc càng nhanh, dù cho lực đạo vẫn còn nhịp nhàng, nhưng toàn bộ đều do thân thể làm chủ rồi.

Tiến Diệp trừng y một cái, không có kìm nén nữa, hắn hé miệng, hung hăng, hung hăng, hung hăng mà cắn vào bả vai Cận Sĩ Triển.

Khi lần thứ hai bị bắn thứ ẩm ướt trong cơ thể, trong đầu Tiễn Diệp trống rỗng. Loại cảm giác cao triều này, bất luận kẻ nào cũng không chống cự lại được, một khắc kia, hắn muốn quên đi tất cả mà chuyên tâm thể hội cái loại cảm giác ý thức tách rời thân thể này, chỉ có vài giây, nhưng cũng đủ rồi.

Hắn cảm giác được sự dập dnh ở dưới bụng, không chỉ do nguyên nhân là mồ hôi. Thân thể cùng thân thể ma sát trong lúc đó, hình như lúc nào cũng nhắc nhở hắn chuyện vừa phát sinh. Ngay cả Tiễn Diệp, lúc này cũng hiểu được chính mình có chút đáng ghê tởm.

Lần này, Cận Sĩ Triển không mảy may do dự mà rời khỏi thân thể hắn. Trong nháy mắt từ trên người hắn ly khai, mỗi cỗ khí lạnh khiến Tiễn Diệp nổi gai ốc toàn thân, hắn cho tới bây giờ mới phát hiện phòng của mình đã vậy còn quá lạnh.

Hai chân, không có cách nào khép lại bình thường. Tiễn Diệp nghỉ ngơi một chút, gắng sức trở mình, đưa lưng về phía Cận Sĩ Triển.

Trầm mặc.

Ngồi ở một bên, bởi vì giường nhỏ, Cận Sĩ Triển phải co hai chân, nhưng vẫn không có cách gì tránh cho cái chân không đụng chạm đến Tiễn Diệp. Y nhú nhú mảy, cuối cùng tùy hắn đi. Sờ sờ vết thương trên vai, nhìn thoáng qua vết máu trên đầu ngón tay, nghĩ thầm người này cũng sẽ cắn người à? Đưa tay cầm lấy bao thuốc ở đầu giường, bên trong chỉ còn bốn điều, lại nhìn thấy khay sứ màu trắng đầy tàn thuốc, xem Tiễn Diệp dùng loại đồ vật này làm gạt tàn thì biết hắn bình thường không hút thuốc. Một buổi tối hút từng này sao?

“Thế nào?” Cận Sĩ Triển hỏi, rút một điều thuốc, ngay lập tức tìm thấy cái bật lửa ở dưới giường.

Tiến Diệp không nói gì. Vài giây sau nói một câu: “Anh không có bị bệnh gì chứ?” Bệnh AIDS có ba cách truyền nhiễm, vừa này bọn họ đã dùng hai dạng trong số đó.

Cận Sĩ Triển khẽ cười ra tiếng, “Hiện tại mới hỏi không cảm thấy quá muộn sao?”

Không có trả lời, Tiễn Diệp không thèm nhắc lại.

Cận Sĩ Triển đưa điều thuốc lên, cố sức hút một ngụm. Sự nóng bỏng trong mắt đã không mảy may nhìn thấy. Tình cảm mãnh liệt tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, y sẽ không phải là một nam nhân trầm mê, rất dễ dàng có thể dứt ra khỏi dục vọng.

Tiền Diệp vẫn mở to mắt, bởi vì nước bọt bay hơi mà môi càng trở nên khô khốc, hần nghĩ, có lẽ hần cần một cốc nước. Nhưng hần tuyệt đối không trông cậy vào nam nhân phía sau sẽ mang cho hần.

Hai người cứ như vậy trầm mặc, mãi cho đến khi vị đạo tình dục trong không khí dần dần tán đi, mùi vị của nam nhân bị khói thuốc thay thế. Tiền Diệp chậm rãi ngồi dậy, từ trên mặt đất nhật lên áo sơ mi của chính mình đi về phía phòng tắm, nhịp chân rất chậm nhưng lại coi như ổn định.

Cận Sĩ Triển nhìn theo bóng lưng hần khẽ nhếch khóe miệng, đem điều thuốc dụi vào cái khay.

Y không thích loại thuốc này.

Khi Tiền Diệp từ trong phòng tắm đi ra, Cận Sĩ Triển đã rời đi rồi. Trên giường một mảnh hỗn độn, mặt đất có mấy cái khăn tay đã dùng qua, vò thành một đống, mùi thuốc lá vẫn còn sót lại trong không khí. Lặng lẽ đứng tại chỗ trong chốc lát, Tiền Diệp đi tới phía trước mở cửa sổ ra.

Một trận khí lạnh phả vào mặt. Mưa, đã ngừng.

Vốn hần phải là không khí trong lành, Tiền Diệp vẫn nghĩ thấy mùi vị sa đọa, giống như ở trong phòng hần bây giờ vậy. Có thể nói, căn bản là từ phòng hần tản mát ra đi.

Hần ngồi xuống phía trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bên ngoài, cứ như vậy mà ngồi, thẳng cho đến khi toàn bộ khí tức trong phòng bị che giấu, giống như loại bỏ chứng cứ phạm tội.

Ngoài cửa sổ, lá cây bị đánh rớt rơi lả tả dưới đất.

Khi thiếu niên đẩy cửa phòng ra, phả vào mặt là mùi khói thuốc khiến cậu nhú mày, văn phòng này hầu như cả ngày tràn ngập khói thuốc nhưng chưa từng có chuyện sớm như vậy đã mịt mù thế này.

Liếc mắt một cái, thấy được nam nhân kia đang “Thôn vôn thổ vụ” (Nuốt mây nôn khói, nói đơn giản là hút thuốc)!

Trong phòng làm việc thoải mái khí thế, ngồi ở trên ghế ngửa về phía sau trước cửa sổ sát đất thật lớn, áo sơ mi màu trắng cổ mở rộng, áo khoác màu đen bị ném sang ghế sofa ở một bên, hai chân thẳng tắp đan chéo gác trên bàn làm việc màu đỏ sẫm, đây không phải là một tư thế lịch sự, nhưng y làm như vậy lại ngoài ý muốn khiến cho người ta cảm thấy rất hợp với khí chất của y.

Từ từ nhắm hai mắt hút một ngụm thuốc, nghe được tiếng mở cửa, Cận Sĩ Triển hơi mở mắt ra, thấy thiếu niên đang ở cửa lộ vẻ kinh ngạc.

Kỷ Nhược Phi đi đến thuận tiện đóng cửa lại, nhìn Cận Sĩ Triển, nở nụ cười hỏi: “Hôm nay đúng là mặt trời mọc từ đằng tây sao? Anh vậy mà lại tới công ty sớm như vậy? Hay là anh xem nhầm đồng hồ, tưởng bây giờ là mười hai giờ trưa đi?”

Nghe ra châm chọc trong lời cậu nói, Cận Sĩ Triển cũng không phản bác, bởi vì hôm nay y đích thực dậy quá sớm đi. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Cậu tới cũng rất sớm a!”

“Tôi luôn luôn đến vào giờ này!” Kỷ Nhược Phi trừng mắt liếc y một cái, đem một tập tài liệu ném tới trên bàn. Cận Sĩ Triển nhìn một chút, không nói gì.

Phát hiện ra y có một tia khác thường, Kỷ Nhược Phi đánh giá từ trên xuống dưới Cận Sĩ Triển một chút, hỏi: “Làm sao tinh thần lại có vẻ không được tốt như thế?” Lại nhìn thoáng qua áo khoác màu đen bị ném ở bên cạnh, cười nhạo hỏi: “Anh ngày hôm qua cũng mặc y phục này? Có đúng hay không đêm qua ngủ ở nhà một mỹ nhân?”

Cận Sĩ Triển chẳng qua chỉ mỉm cười, chưa nói đúng cũng chưa nói sai, thái độ xa cách khiến cho Kỷ Nhược Phi rất bất mãn.

“Này! Anh nói chuyện đi chứ? Sáng sớm giả thâm trầm cái gì!” Rống lên một tiếng, duỗi tay ra muốn đoạt điều thuốc trong tay Cận Sĩ Triển. Có dừng khí dám cùng Cận Sĩ Triển nói như vậy, cũng chỉ có một người là cậu.

Cận Sĩ Triển đứng dậy hơi cử động một chút, một tay nắm lấy cổ tay Kỷ Nhược Phi, tay kia đem điều thuốc dụi xuống gạt tàn, Kỷ Nhược Phi nở nụ cười, thuận thế ngồi xuống bàn, cái này, hai người đều là tư thế bất minh.

“Câu tâm tình nhìn qua không tệ?” Cận Sĩ Triển nheo mắt hỏi, đồng thời đánh giá người ăn vận gọn gàng trước mặt, từ đầu đến chân đều thể hiện đẳng cấp tốt đẹp của bản thân, ngay cả cà vạt cũng là mới nhất hiện nay.

Nhìn thế nào, đều là một nam nhân đẹp mắt.

Tùy ý đánh giá chính mình, Kỷ Nhược Phi hơi ngẩng đầu lên, đem một mặt hoàn mỹ nhất của bản thân bày ra, bởi vì cậu nhớ kỹ Cận Sĩ Triển đã từng nói qua, biểu tình này của cậu nhìn phi thường tốt.

“Nếu không sai thì của anh cũng không tồi —” khẽ nhếch miệng, đưa tay sờ sờ khoe môi Cận Sĩ Triển, “Ăn vụng thứ tốt gì, ngay cả miệng cũng lau không sạch?”

Cận Sĩ Triển buông lỏng cậu ra, cười mà không nói, nhẹ nhàng cầm bao thuốc trên bàn lên, lấy ra một cây ở trên cùng, thuận thực mà bỏ vào miệng châm lửa, vị bạc hà nhàn nhạt tràn ngập hai người trong lúc đó.

“Anh thật sự rất thích loại thuốc này à!” Kỷ Nhược Phi từ trên bàn đi xuống, sửa sang qua loa y phục một chút.

Cận Sĩ Triển thở ra một ngụm khói, tự tiểu phi tiểu mà nói: “Đúng vậy! Vị đạo, coi như không tồi.”

Kỷ Nhược Phi trong nháy mắt cau mày một cái, rồi lại rất nhanh buông ra, vô tình hỏi một câu: “Tiền Diệp ư?”

Lúc này, đến phiên Cận Sĩ Triển cau mày.

“Biết không? Tôi thật sự rất không thích tính cách này của cậu!” Có chút thô lỗ mà đem điều thuốc dập đi, thuốc đốt không đến một phút đồng hồ đã bị bẻ gãy, Cận Sĩ Triển rất nhanh lại lấy ra một cây.

“Đây chẳng lẽ là lý do chúng ta không thể ở cùng một chỗ sao?” Thanh âm Kỷ Nhược Phi mang theo một tia kích động không đổi.

Cận Sĩ Triển lắc đầu, cuối cùng lộ ra vẻ mặt mệt mỏi.

“Đây cũng không phải là nguyên nhân, cậu biết mà —”

Sáu rưỡi, Tiền Diệp đúng giờ mang bảng kinh doanh ra đặt ở cổng. Cầm trên tay chiếc khăn trắng tinh không ngừng lau đi lau lại cửa kính hai lần, hần xoay người đi vào trong tiệm, tiếp tục lau dọn những chỗ khác, một chút một chút, tới tới lui lui, hầu như khắp mọi ngõ ngách đều bị hần lau qua, nhưng dường như không có ý định dừng lại. Mãi cho đến khi cửa bị đẩy ra, có người kêu hần một tiếng.

Tiền Diệp sững sốt một chút, ngừng động tác trên tay lại, xoay người nhìn ra phía cửa, A Cường đang đi về phía hần, bởi vì mặc áo khoác dày mà khiến anh trông như một con gấu, trong tay cầm áo khoác của Tiền Diệp.

“Sáng sớm cậu phát ngốc cái gì à?” A Cường mở đầu hỏi.

Tiền Diệp cười mà không đáp, đem giẻ lau thả sang một bên.

“Sao lại sớm như vậy? Có chuyện gì à?”

“Không có việc gì thì không thể tới tìm cậu?” Trùng mắt liếc hần một cái, A Cường tay đưa áo khoác cho Tiền Diệp, “Tôi hôm nay đi làm sớm. Đây! Áo của cậu, lão Trịnh giúp cậu thu, hần là không có ai động đến đâu.”

Tối qua mới nói với anh, sáng sớm hôm nay áo đã trở về. Trong lòng Tiền Diệp có chút cảm động lại có phần bất đắc dĩ, nhưng không biểu hiện ra ngoài quá nhiều.

“Cảm ơn!” Hần tiếp nhận y phục vắt ở trên cánh tay.

Tựa hồ như là đã quen với loại thái độ này của hần, A Cường chỉ cần nghe một tiếng “Cảm ơn” của hần như vậy là đủ rồi.

“Cậu nhìn xem có thiếu cái gì không?”

“Không sao, trong ví cũng chẳng có bao nhiêu tiền.” Tiễn Diệp cười đến mức không sao cả.

“Nhiều ít cũng đều là tiền a.” A Cường gầm nhẹ một tiếng. Kỳ thực anh biết Tiễn Diệp bình thường đều là vô cùng tiết kiệm.

“Biết rồi! Đợi lát nữa tôi xem lại.”

“Sắc mặt cậu làm sao lại xấu như vậy?” A Cường nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Tiễn Diệp, phía dưới mắt rõ ràng còn có quầng thâm.

Tiến Diệp cười đến không hề có kẽ hở, “Không có gì. Đêm qua ngủ không ngon — anh không phải đang vội sao? Đi nhanh đi!” Chuyển trọng tâm câu chuyện, hắn chỉ chỉ đồng hồ trên tường, nhắc nhở A Cường đã sắp bảy giờ rồi.

Mặc dù còn có chút hoài nghi, nhưng mà thời gian đích thực là không kịp rồi, A Cường lưu lại một câu “Nếu không thoải mái thì hôm nay đóng cửa sớm một chút mà nghỉ ngơi” rồi vội vã đi.

Đóng cửa sớm một chút? Tiễn Diệp nhìn bóng lưng anh gấp gấp rời đi, cười khổ một cái. Mở ví ra, hắn cũng không phải là muốn xem tiền trong đó còn nhiều hay ít mà là muốn xem bức ảnh đặt ở trong.

Đó là thứ quý giá duy nhất của hắn hiện tại.

Một tầng kia trong ví tiền chuyên dùng để để ảnh chụp, hé ra bức hình bị gấp lại làm đôi, do dự một chút, Tiễn Diệp chậm rãi rút bức ảnh ra, mở rộng —

Trong ảnh, bốn nam nhân mặc cảnh phục đứng chung một chỗ, ở chính giữa là hai người, một người cười đến mức ôn hòa như nước, một người cười như phong thanh vân đạm, thân thiết mà dựa sát bả vai vào nhau — ở giữa bức ảnh một vết xé, không dài.

Biểu tình có phần cứng nhắc, Tiễn Diệp dùng sức nháy mắt một cái, đem ảnh một lần nữa thả lại chỗ cũ, suy nghĩ một chút, lại đem ra — lại suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là thả trở về. Lặp lại động tác nhiều lần, Tiễn Diệp nhắm mi, ngay cả bản thân cũng sinh ra một tia chán ghét với chính mình.

Tiến Diệp, người thật sự là một người đáng ghét —

Hết

8. Chương 8

Thời gian nghỉ trưa, Tiễn Diệp mang theo hai bao rác đi tới đồng rác phía sau đống, đem túi rác màu đen thả xuống chỗ quy định, giữa trưa, công việc cũng đã xong. Sau khi thở dài một hơi, đột nhiên cảm thấy phần eo lại nổi lên một trận đau nhức, Tiễn Diệp cuối cùng cũng nhịn không được mà tựa vào tường, chống đỡ cơ thể, hắn đưa tay xoa nhẹ đằng sau thắt lưng một chút, cảm thấy vẫn không được tốt, lại dùng tay xoa bóp vài cái nữa.

Thân thể — như là bị phá hủy vậy.

Tiến Diệp biết thân thể của chính mình đã không thể so với trước đây nữa, sợ không phải là vì quá khích, hắn cũng đã sớm thấy rõ sự đau đớn của bản thân. Hắn hiện tại, tuy rằng vẫn còn chưa đến mức “Vai không thể khiêng, tay không thể nhấc” nhưng ngay cả cầm vật gì đó hơi nặng một chút thì đều rất mất sức, thứ hắn mất đi, đã không chỉ có thể lực nữa rồi.

“Ah —” Trong nháy mắt đứng dậy, Tiễn Diệp nhịn không được khẽ hừ một tiếng, đau đớn từ bộ vị bí mật phía sau vẫn chưa có biến mất, có chút kỳ quái, vì sao ngay lúc đầu không có cảm giác gì quá lớn, kết quả

về sau lại càng ngày càng rõ ràng, lẽ nào loại chuyện này cũng sẽ “hậu phản kính”? (sau này mới ảnh hưởng đến sức khỏe)

Vùng xung quang lông mày cau thành một chữ xuyên, Tiễn Diệp nhìn thoáng qua mấy túi rác hần vừa mới ném cách đó không xa, trong đó có một cái, bên trong là ga trải giường của hần. Ga giường bị vò rồi tình rồi mù, ngay cả giặt cũng không sạch. Cho dù có giặt sạch bên ngoài, nhưng có vài thứ lại vĩnh viễn đều lưu lại ở trên đó.

Giống như con người này của hần vậy.

Tiến Diệp biết hần không có tư cách oán trách Cận Sĩ Triển, bởi vì hết thảy đều là hần tự nguyện. Đêm qua là như thế, trước đây — cũng vậy. Sau này — hần không muốn nghĩ tới.

Ngay cả một phút đồng hồ hần cũng không biết phải trải qua như thế nào.

Chưa đến năm giờ chiều, Tiễn Diệp cử động ngón tay có chút cứng nhắc, quyết định đóng cửa.

Cả ngày hôm nay đều không có người khách nào bởi vì trời thật sự là quá lạnh. Trận mưa đêm qua tuyên bố mùa đông đã đến, không biết có bao nhiêu người không thích ứng kịp với sự thay đổi đột ngột này, trong lúc nhất thời số người trên đường vừa đi vừa ho lại tăng lên, khăn quàng cổ cùng áo lông đủ loại màu sắc đã trở thành dấu hiệu của mùa này, vậy mà nữ nhân mặc váy cũng không hề giảm bớt.

Tấm bảng đóng cửa Tiễn Diệp treo lên dường như cũng cảm thụ được sự lạnh giá của mùa đông. Nhìn tủ lạnh trống trơn, hần quyết định đi siêu thị một lần, trong tủ ngoại trừ hai quả trứng gà thì hầu như cái gì cũng không có —

Bột mì! Còn muốn mua bột mì! Mỗi lần đặt bột đều là đưa đến tận nhà, có đôi khi Tiễn Diệp sẽ nghĩ: Có đúng hay không hần là nên thuê thêm người? Một người phải trông nom cả gian hàng quả thực có chút lực bất tòng tâm, thật lâu trước đây A Cường cũng có nói qua với hần việc mời một nhân viên đến làm, cho dù là kiêm chức cũng tốt, cứ như thế này thì làm sao có thể tình toán mở rộng mặt tiền chứ? Tiễn Diệp không có mong muốn mở rộng cửa hàng, kiếm tiền chỉ cần đủ dùng là tốt rồi, miễn là không phải đóng cửa, không lỗ vốn là được. Chẳng qua từ trận ốm gần đây nhất, hần phát hiện mình càng ngày càng không còn tinh lực để ứng phó nữa rồi. Thuê nhân viên giúp hần, có phải hay không cũng tốt? Nhưng mà hần không thể trả lương cao, thậm chí còn có thể thấp hơn tiền lương trung bình một ít, nói như vậy thì chẳng có ai nguyện ý tới nữa!

Tìm thấy bộ y phục dày nhất của mình, Tiễn Diệp cầm túi xách mua hàng bảo vệ môi trường (túi giấy bảo vệ môi trường bây giờ người ta hay kêu gọi dùng ấy ah~) ra khỏi cửa. Từ nơi này đến đến đại siêu thị gần đây nhất xấp xỉ mười năm phút đồng hồ đi xe, đối với Tiễn Diệp mà nói cũng không tính là quá xa, hần vẫn luôn đi bộ.

Trên đường phải đi qua một trong những quảng trường nào nhiệt nhất thành phố, chính là ở chỗ này, một cái ngã tư có đèn đỏ, Cận Sĩ Triển lơ đãng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy được Tiễn Diệp mặc áo khoác đen quá đầu gối, trùm khăn quàng cổ màu cà phê, trên vai đeo một chiếc túi bảo vệ môi trường màu đỏ.

Trong nháy mắt, y thậm chí hoài nghi chính mình có lẽ đã nhìn nhầm rồi.

Nam nhân giống như người chủ gia đình này là Tiễn Diệp sao? Tiễn Diệp kia? Chẳng qua mới có mấy giờ không gặp, hần thế nào lại biến thành như thế chứ?

Mở cửa sổ xe, thấy Tiễn Diệp khê đẩy kính mắt, đây là động tác hần hay làm, đại khái là có chút lạnh, Tiễn Diệp đưa một tay lên miệng, xem chừng hần là để hà hơi một cái. Ven đường có một người bán bóng bay, đủ loại bóng bay trong tay nắm thành một chuỗi cái, khi Tiễn Diệp đi ngang qua thì dừng bước đứng ở trước mấy quả bóng, hần nắm cầm khe khê cau mày, hai mắt nhìn chăm chăm vào chúng, tựa hồ đang rất nghiêm túc suy nghĩ cái gì đó —

Cận Sĩ Triển nghĩ không phải là hần định mua mấy quả bóng này chứ?

Sau khi người bán rong nhiệt tình đẩy mạnh tiêu thụ, Tiễn Diệp cuối cùng lại lắc đầu, đẩy kính mắt một chút rồi bỏ đi. Nét mặt, vậy mà lại có phần không nổi!

Một loạt động tác liên hoàn, chỉ có hơn mười giây, nhưng Cận Sĩ Triển lại cảm thấy giống như đang xem phim vậy, trong đó diễn viên chính là Tiễn Diệp.

Y vậy mà lại thấy cái dạng nam nhân này có điểm đáng yêu! So với cởi hết nằm ở trên giường còn muốn đáng yêu hơn.

Khóe miệng chậm rãi nhếch lên, nhìn theo bóng lưng đơn bạc của Tiễn Diệp đi xa dần, Cận Sĩ Triển nheo mắt lại, một tay xoa cằm tựa trên cửa sổ xe.

Hắn vậy mà lại có thể xuống giường! Xem ra, bản thân đã đánh giá thấp thể lực của hắn rồi. Sớm biết vậy, lúc đó nên làm kịch liệt hơn một chút.

Suy nghĩ xấu xa khiến bộ dáng tươi cười của Cận Sĩ Triển cũng trở nên không đành lòng. Lúc này đèn đỏ đã biến mất, xe lại trong nháy mắt khởi động lần nữa, Cận Sĩ Triển gọi tài xế lại hỏi: “Gần đây có cái siêu thị nào sao?”

“Đúng vậy, lái xe qua chỉ cần năm phút là đến. Ngài muốn đi?”

Cận Sĩ Triển không trả lời, ở trong lòng nghĩ: Hắn muốn đi sao?

Y không thích làm chuyện vô ích, chỉ cần có hành động, y nhất định phải đạt được “hồi báo”. Y không biết nam nhân Tiễn Diệp này còn có thể cho y cái “hồi báo” gì!

Xa xa, Tiễn Diệp đang đứng ở ven đường đợi đèn xanh đột nhiên rét run một chút, trên người không có lý do mà phát ra một trận lạnh. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời mịt mù, hắn muốn —

Chính là muốn mua quả bóng bay hình con ếch màu vàng kia —

Tiến Diệp vừa ra cửa lớn siêu thị thì một cơn gió lạnh buốt thổi tới trước mặt khiến hắn vô ý thức mà co rúm lại một chút. Ở trong siêu thị nhiệt độ không tính là thấp, nhưng mà mới có hơn một tiếng đồng hồ, nhiệt độ không khí dĩ nhiên lại giảm xuống nhanh như vậy, ngay cả bầu trời cũng toàn bộ là một màu đen.

Xem ra, mùa đông thực sự đã đến rồi a —

Thoáng cảm thán ở trong lòng một chút, Tiễn Diệp đem túi bảo vệ một trường đeo ở trên vai, vươn một tay dựng cổ áo khoác lên, tay kia cầm một hộp bánh quy. Loại hộp sắt nhỏ này là sản phẩm khuyến mại của siêu thị ngày hôm nay, ăn bánh xong rồi thì hộp còn có thể dùng để đựng thứ gì đó, đối với Tiễn Diệp mà nói thì rất thực dụng. Dù sao cũng mua, không bằng mua một thứ “vật tẫn kỳ dùng” đi!

Trên đường trở về, bởi vì những thứ phải cầm trên tay, tốc độ của Tiễn Diệp chậm đi rất nhiều. Đi ngang qua chỗ người bán bóng bay ban nãy, nhìn xung quanh một chút, chờ đèn xanh sáng, không nhanh không chậm mà qua đường — mang theo một chút tiếc nuối.

Giống như tản bộ, đi gần nửa giờ đồng hồ, Tiễn Diệp vẫn luôn có biểu tình rất hồ hởi, một người, tự nhiên không có cái đề tài thú vị để nói giết thời gian, bất quá khi hắn sắp về đến nhà, đi ngang qua chỗ rẽ, từ trong ngõ nhỏ ngay cạnh đó truyền đến một trận âm thanh quái dị, tuy rằng rất khẽ, nhưng đối với Tiễn Diệp mà nói như vậy là đủ rồi, đó là một loại âm thanh hắn rất quen thuộc —

Vật cứng đánh vào thân thể.

Cước bộ ngừng một chút, Tiễn Diệp quay đầu, khẽ đẩy kính mắt, ngõ nhỏ đen kịt một mảnh, thanh âm từ giữa vùng tối đen như mực đó truyền ra làm cho người ta có loại cảm giác sờn gai ốc.

Tiến Diệp cau mày, thanh âm ầu ẩu đã không ngừng, hầu như không có thời gian đình chỉ, hắn nghe ra đó là lực đạo đủ để làm gãy khớp xương — trong ngõ nhỏ hắc ám, rất nhanh truyền đến mùi máu.

Bên cạnh có người đi ngang qua, hiểu kì mà ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó chậm rãi rời đi. Ngoại trừ hắn, ai cũng không phát hiện ra sự kì lạ lúc này —

Lặng lặng đứng một hồi cho đến khi mùi máu làm cho Tiễn Diệp khó chịu ..., hắn đã thật lâu không nghĩ thấy hương vị máu của người khác. Cảm giác không thể nào tốt được.

Châm chọc mà nhếch nhếch mép, Tiễn Diệp lộ ra nét mặt tự tiếu phi tiếu. Sáu đánh một — mặc dù không phải là cái gì chính nghĩa, có điều, không có liên quan gì đến hắn.

Sau đó, hần cũng giống như người qua đường, chậm rãi ly khai. Bởi vì hần vốn là một người qua đường, bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa.

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hét, như là sự giãy giụa cuối cùng trước khi chết.

Tiền Diệp mi cũng không nhú một cái, dĩ nhiên cũng sẽ không quay đầu lại.

Đẩy cửa quán ra, nhiệt độ trong phòng cũng không cao hơn bên ngoài là bao. Phòng tối như mực, tiếng bước chân của Tiền Diệp vang lên, đi tới bên tường đưa tay ấn công tắc điện, đèn trên tường sáng lên, trong phòng nháy mắt trở nên lờ mờ.

Đi vào phòng bếp đem những thứ trong tay bỏ xuống, thuần thục mở tủ lạnh đem mấy thứ vừa mua sắp xếp cẩn thận, đợi đến khi túi bảo vệ môi trường trống không, trong tay hần vẫn còn một thỏi sô cô la. Vừa đứng lên vừa dùng miệng xé giấy gói, Tiền Diệp cắn một miếng sô cô la đen nguyên chất, cách ăn phóng khoáng, thêm một miếng nữa, thỏi sô cô la vốn không tính là lớn giờ thiếu đi một phần ba.

Treo túi bảo vệ môi trường lên tường, mang theo hộp bánh quy ra khỏi phòng bếp, sô cô la trong miệng đã bắt đầu tan chảy, hần rất thích loại mùi vị này, ăn sô cô la sẽ khiến người ta thấy hạnh phúc, đó là lý do vì sao Tiền Diệp thường sẽ cảm nhận một chút loại cảm giác “hạnh phúc” này, loại hạnh phúc — đơn giản mà lại dễ dàng —

Đem miếng sô cô la cuối cùng bỏ vào trong miệng, Tiền Diệp đi ra chuẩn bị khóa cửa, tay vừa mới đặt trên tay nắm thì cửa đột nhiên bị người từ bên ngoài giật lại, lực đạo to lớn đến nỗi hần không kịp thu hồi tay, mạnh mẽ va chạm một chút, lòng bàn tay một mảnh nóng rực, Tiền Diệp rất muốn mắng người.

“Xin lỗi! Cửa hàng chúng tôi đã —” nhện xuống kích động đã lâu không có, lúc ngẩng đầu nhìn thấy người đang đứng ngoài cửa, Tiền Diệp đem hai chữ “đóng cửa” nuốt trở vào. Bởi vì đối với người kia mà nói, hai chữ này không có bất luận ý nghĩa gì. E là chỉ cần hần cao hứng, ngay cả phủ tổng thống cũng phải vì hần mà “khai trương” !

Cận Sĩ Triển nhìn Tiền Diệp đang diện vô biểu tình, một thân y phục màu đen, đen từ đầu đến chân, lại thêm thân cao một mét chín, đứng ở cửa, lực uy hiếp không phải người bình thường có thể sánh được.

“Thế nào? Có khách đến mà lại không vui?” Mỉm cười hỏi.

Giữa đôi lông mày Tiền Diệp lộ ra một tia chán ghét khó có thể phát hiện, lạnh lùng hỏi một câu: “Có việc?”

“Không có việc thì không thể tới tìm cậu sao?”

Truyện cười.

“Không có việc gì xin mời ra ngoài, đừng đứng chắn cửa nhà tôi. Tôi phải đóng cửa —” còn chưa nói xong, Cận Sĩ Triển đã vòng qua hần trực tiếp đi vào trong phòng.

Tiền Diệp đứng tại chỗ một hồi, cuối cùng đóng cửa, cam chịu mà xoay người đối mặt với vị “khách không mời mà đến” kia ở trong phòng.

“Ở chỗ này của cậu thực sự là quá lạnh —” Cận Sĩ Triển đứng ở trước quầy hàng quan sát bốn phía một chút, sau đó xoay người dựa vào quầy, từ trong túi móc ra bao thuốc, tự mình rút ra một điếu, đưa điếu thuốc trong tay lên hướng Tiền Diệp hỏi: “Có muốn không?”

Tiền Diệp không nói gì, đứng tại chỗ cùng Cận Sĩ Triển duy trì khoảng cách.

Thấy hần không có đáp lại, cũng không ngại, Cận Sĩ Triển tự mình đốt thuốc, trong không khí nhanh chóng tràn ngập mùi thuốc lá y thích.

Loại mùi vị này, vừa vặn lại đúng là loại Tiền Diệp ghét nhất.

“Anh — muốn làm gì?” Cẩn nhắc nhiều lần, hần vẫn đem ba chữ “con mẹ nó” cho qua.

Cận Sĩ Triển hơi ngẩng đầu, nheo mắt lại xuyên qua khói thuốc mà nhìn Tiền Diệp, cười cười nói: “Trong ấn tượng của tôi, cậu dường như đã rất nhiều lần hỏi tôi vấn đề này.”

“Bởi vì anh căn bản là chưa bao giờ trả lời.”

“Thật là cố chấp.” Hút hai điều thuốc, Cận Sĩ Triễn đứng thẳng, chậm rãi đi về phía Tiền Diệp, chờ đến khi đứng ở trước mặt hắn mới nhả điều thuốc trong miệng ra, một tay nâng cằm Tiền Diệp lên, cả người cúi xuống ghé sát vào tai đối phương, âm muội hỏi: “Không cảm thấy với quan hệ hiện tại của chúng ta, hỏi loại vấn đề như “muốn làm gì” thì quá lạnh nhạt sao?”

Quan hệ của bọn họ — nghe thế nào đều là một một kiểu châm chọc trá hình. Tiền Diệp cười lạnh một tiếng, bởi vì ngoại trừ cười hắn hầu như đã làm không ra bất kì vẻ mặt gì.

“Cận Sĩ Triễn, tôi đã không còn là Tiền Diệp của trước đây. Giường cũng đã cùng anh lên, nếu như anh muốn chơi đùa, tôi nghĩ là tôi không có cái gì để chơi, hiện tại khí lực mang một bao bột mì tôi cũng không có —” gơ tay phải lên, vết sẹo trong lòng bàn tay bất luận là nhìn lúc nào cũng chỉ có thể dùng từ dữ tợn để hình dung.

Cận Sĩ Triễn nhìn vết sẹo kia, y biết — đồng thời khẳng định, đó là Tiền Diệp tự mình gây ra.

“Tôi như vậy, anh cảm thấy phí thời gian bên cạnh tôi là đáng giá sao? Tôi rất muốn biết, khi anh ở trên giường với tôi ôm thân thể nhưng vậy cũng không cảm thấy chán ghét ư?” Nói xong lời cuối cùng, ý cười trên mặt Tiền Diệp càng ngày càng sâu.

Cận Sĩ Triễn thấy rất khó chịu. Tiền Diệp đã xem thấu một thứ gì đó, khiến cho y có đôi chút cảm giác thất bại, thế nhưng y cũng không có thất bại.

“Có đáng giá hay không, chỉ có tôi mới có quyền định đoạt.”

Tiền Diệp phát ra một tiếng cười nhạo, xoay đầu ... một bộ biểu tình không thể nào hiểu nổi.

Cận Sĩ Triễn nắm cằm hắn xoay mặt hắn lại, cuối cùng nửa ép buộc mà bắt Tiền Diệp đối mặt với mình. Tiền Diệp hơi ngửa đầu, mấy sợi tóc trên trán xoa xuống trên khóe mắt, hắn vô ý thức nhắm mắt một cái, cùng lúc hắn nghe được thanh âm của Cận Sĩ Triễn.

“Có đôi khi, tôi nghĩ chỉ cần nhìn thấy loại vẻ mặt này của cậu cũng rất đáng giá rồi.”

Tiền Diệp mở mắt ra, trong ánh mắt phía sau cặp kính lộ ra một loại nhãn thần mâu thuẫn mà bình thường không có.

Bốn mắt nhìn nhau. Cận Sĩ Triễn trước tiên nở nụ cười, trong đó xen lẫn một tia đắc ý, Tiền Diệp không biết vì sao y phải cười như thế. Mà lúc này ngón tay cái của Cận Sĩ Triễn đè xuống môi dưới của hắn, nhẹ nhàng tiếp tục dùng một chút lực, đôi môi nhợt nhạt bị tinh tế tách ra, một chút khe hở khiến cho người ta thừa dịp xâm nhập.

Tiền Diệp thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó môi đã bị ngăn chặn, đầu lưỡi ẩm ướt ẩm áp theo khe hở chui vào, trong miệng đột nhiên có vị đạo không thuộc về mình xông tới, hắn nhú nhú mồm, trong lúc Cận Sĩ Triễn đang “tàn sát bờ bãi” trong miệng mình, gơ tay lên, nắm đấm tại trong không khí khê siết chặt lại buông ra, cuối cùng bắt được phía sau Cận Sĩ Triễn, đem y kéo ra sau —

Kéo đến đau cả tay, kẻ giống như tảng đá phía trên vẫn không nhúc nhích, dĩ nhiên, thứ di chuyển lợi hại nhất chính là cái lưỡi. Cảm giác được đầu lưỡi lướt qua mỗi một bộ phận trong miệng mình, đầu lưỡi của Tiền Diệp nhanh chóng bị quấy nhiễu đến mức không có chỗ trốn. Bạn đang ?

Hôn môi đã biến thành một loại “trừng phạt”, Tiền Diệp cảm thấy rất đau.

Chờ đến khi hắn đã sắp không thể hô hấp, Cận Sĩ Triễn rút cuộc cũng buồn hắn ra. Hai người vẫn còn dán sát vào nhau, mũi đối mũi cái loại này, hơi thở đều trộn vào với nhau cùng một chỗ, căn bản phân không rõ là của ai. Kính mắt của Tiền Diệp phủ một tầng hơi nước mỏng, hắn chớp chớp mắt, thấy không rõ sự vật trước mắt, nhưng mà hắn cũng không có ý định tháo kính xuống lau.

Hắn không muốn thấy mặt Cận Sĩ Triễn!

Không biết có phải hay không nhìn ra ý đồ của hắn, Cận Sĩ Triễn cười một tiếng, hỏi: “Tại sao lại không phản kháng?”

Giường đều đã lên, phản kháng còn có ý nghĩa gì nữa?

“Phản kháng thì anh sẽ buông ra sao?”

Lắc đầu, “Sẽ chỉ làm tôi càng hưng phấn.”

Tiền Diệp mặt không đổi sắc, đưa tay đẩy Cận Sĩ Triễn đang ở trước mắt mình ra nhưng đối phương lại không mấy may di chuyển, khiến hắn càng thêm thống hận thân thể cao lớn của người đàn ông này — tuy rằng Cận Sĩ Triễn thoát nhìn đúng là rất gầy nhưng thật ra y là loại hình mặc y phục vào mới thấy có vẻ gầy.

“Tôi phát hiện —” quan sát Tiền Diệp một chút, Cận Sĩ Triễn rất thông thả mà nói: ‘Cậu dường như rất hiểu tôi, Tiền Diệp —’

Không phản bác cũng không có tán thành, Tiền Diệp không nói lời nào. Bởi vì bằng sự hiểu biết của mình với Cận Sĩ Triễn, hắn hiện tại, tốt nhất là không nên nói gì.

Thái độ của hắn, tựa hồ cũng không khiến Cận Sĩ Triễn khó chịu, ngược lại ý cười càng sâu, “Tôi nghĩ có vẻ như tôi đã “khinh địch” rồi, khả năng lý giải tôi của cậu lớn hơn khả năng lý giải của tôi với cậu nhiều —”

“Không,” Tiền Diệp cắt lời y, chậm rãi đẩy mắt kính, “Anh căn bản là không hiểu tôi. Tôi cũng không hiểu anh —”

Trừ việc anh là Cận Sĩ Triễn, tôi là Tiền Diệp. Chúng ta đối với nhau không biết thêm cái gì nữa.

Khi rời đi, Cận Sĩ Triễn nói với Tiền Diệp: “Hôn môi với cậu so với việc ở trên giường thì càng thêm kích thích.”

Nhịn cả buổi, cuối cùng không nhẫn nổi nữa, Tiền Diệp nói hai chữ: biến thái.

Cận Sĩ Triễn cười hài lòng khiến Tiền Diệp càng thêm khẳng định y là biến thái.

Hết

9. Chương 9

Nằm ở trên giường, Tiền Diệp nhìn trần nhà loang lổ, hoa văn phía trên đã quen thuộc đến mức khắc vào tâm khảm, những đêm không ngủ được, hắn đều để thời gian trôi đi như thế này. Cuối cùng vẫn thấy quanh quẩn bên mũi có mùi khói thuốc, có lẽ là vị đạo của Cận Sĩ Triễn, đều giống nhau khiến hắn khó chịu.

Trở mình một cái, theo trên giường ngồi dậy, hắn quyết định đi tắm gội, đêm đã khuya, e rằng không lâu nữa trời sẽ sáng. Một trận khó chịu nho nhỏ từ bụng truyền tới khiến cho Tiền Diệp nhớ ra tối nay hắn còn chưa ăn gì. Chăng qua đường như hắn đã nhớ ra một việc quan trọng hơn: Hắn chưa khóa cửa!

Cam chịu mà đi xuống lầu, nho nhỏ oán giận kẻ có lỗi “thấp kém” đã khiến hắn rơi vào tình trạng này, ngay cả đèn Tiền Diệp cũng lười bật, lẩn mò trong đêm tối nhưng vẫn theo thói quen mà dễ dàng đi xuống, chỉ là khi chân vừa mới đặt xuống bậc thang cuối cùng kia, hắn sững sốt một chút. Vẫn không nhúc nhích mà đứng yên tại chỗ, bốn phía một mảnh an tĩnh, cùng bình thường không có gì khác biệt, đồ đạc cũng ngăn nắp ở nguyên vị trí, cửa cũng vẫn đóng kín.

Con người Tiền Diệp đảo quanh một vòng, trong bóng tối cái gì cũng không thấy rõ lắm, bình thường còn có ánh đèn mờ hồ từ cửa chiếu vào nhưng hôm nay cũng không thấy. Có lẽ chính là quá nhạy cảm, nói chung bình thường dưới loại tình huống này có thể có rất nhiều lý do, nhưng hôm nay Tiền Diệp không thể từ nơi này cấp cho mình một cái.

Dường như xác định được cái gì đó, hắn hơi xoay người đi về phía quầy hàng, bước từng bước, bốn phía an tĩnh đến nỗi một tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Quầy hàng ở tận sâu bên trong, trong bóng tối cái gì cũng không rõ ràng lắm. Tiễn Diệp nhìn một vùng tối như mực, nhú nhú mào.

“Lần sau muốn trộm thứ gì đó, trước hết đem dấu vết lưu lại dọn dẹp cho sạch sẽ, tôi không thích phải cạo sàn nhà dính đầy máu.” Rất bình tĩnh, tức giận hay cái gì đó một điểm cũng không thấy.

Một lúc sau, bốn phía không có tiếng động gì. Tiễn Diệp cũng không nói gì nữa, hai tay khoanh trước ngực đứng yên tại chỗ. Mãi cho đến khi một tiếng cười vang lên phá vỡ cục diện bế tắc trầm mặc.

Trong bóng tối, một cánh tay chậm rãi vươn ra, máu chảy đầm đìa, cầm một cái bánh mì.

Tiến Diệp nhận ra, đó là bữa tối ngày hôm nay của hắn.

Chủ nhân của bàn tay mở miệng, tràn ngập áy náy: “Xin lỗi vì đã làm bẩn sàn nhà của anh! Chẳng qua —” ngừng một chút, “Bánh mì của anh ăn cũng không được ngon lắm a!”

Đèn đường trên trời đột nhiên vụt sáng làm cho người ta trở tay không kịp cũng khiến cho Tiễn Diệp cùng “tiểu thâu” kia đối mặt, tuy rằng đèn không sáng lắm nhưng cũng đủ cho song phương nhìn rõ đại khái tình hình của nhau, chẳng qua đối với Tiễn Diệp mà nói, hắn chỉ có thể thấy được cái tên trước mắt trên mặt đầy máu, trên tay đầy máu, cả người đầy máu nhưng lại có một đôi mắt rất sáng, còn có vết máu kéo dài từ cửa đến tận trong quầy hàng, liệu đến sáng mai hắn có thể lau sạch không cũng là một vấn đề quan trọng.

“Tiểu thâu” lại mở miệng, xem hàm răng y lộ ra, hắn là đang cười. Y nói: “Xin hỏi — có thể cho tôi mượn chút băng gạc không?”

Tiến Diệp ở trong lòng hỏi: người này làm sao lại biết mình có băng gạc?

Trên thực tế, Tiễn Diệp căn bản không có.

Cuối cùng, Tiễn Diệp vẫn đi mua băng gạc.

Cửa hàng tiện lợi hai tư giờ cùng người đàn ông đang ở trong cửa tiệm của hắn khiến cho nơi nơi đều là máu cho hắn cái cơ để đi mua băng gạc. Có lẽ còn phải tiện thể mua một bình xịt không khí về để xóa đi mùi máu tanh đầy phòng, còn có mùi khói thuốc chết tiệt như hình với bóng với kẻ kia.

Trong phòng có một loại tiếng động giống như con chuột đang gặm thức ăn vậy.

“Này! Có thể lấy cho tôi chén nước không? Này? Tiên sinh?”

Tư tưởng bị cắt đứt, Tiễn Diệp dời tầm nhìn khỏi bình xịt không khí trong tay, ngẩng đầu nhìn nam nhân ngồi cách đó không xa cả người quần đầy băng gạc cùng băng vải, so với hình dạng cả người đầy máu thì rất khác biệt, nam nhân tắm gội sạch sẽ thay đổi y phục, mặc áo sơ mi cùng quần của Tiễn Diệp, bởi vì cao hơn, quần áo của Tiễn Diệp đều nhỏ hơn của y một số, nhìn qua thấy có chút tức cười. Nam nhân đang ăn bánh quy Tiễn Diệp vừa mua trở về, hơn nữa còn là ôm hộp bánh, một chiếc lại một chiếc.

Tiến Diệp không nghĩ tới hắn nhanh như vậy có thể dùng cái hộp kia để đựng đồ vật.

Thấy hắn không nói lời nào, nam nhân nhếch môi nở nụ cười, khuôn mặt nguyên bản vốn đoan chính vả lại cũng tính là anh tuấn bây giờ lại có thêm một tia lưu manh nhưng cũng không làm cho người ta thấy chán ghét, Tiễn Diệp trong nháy mắt kinh ngạc nhưng không thể hiện ra ngoài, con người này cười lộ lên cảm giác rất giống một người ở bên cạnh mình trước đây. Trên mặt mang vết thương, rất khó nhìn ra nam nhân này rốt cục đã bao nhiêu tuổi rồi.

“Nếu không ngại có thể cho tôi chén nước chứ?” Khách khí lại lấy lòng hỏi một câu, hoàn toàn không còn bộ dạng máu chảy đầm đìa cùng chặt vật ban nãy.

Tiến Diệp không nói gì, cũng nhìn không ra là có cao hứng hay không, xoay người đi xuống lầu, không đầy một phút đồng hồ lại đi lên, trong tay cầm theo một bình nước. Vung tay lên, ném cho nam nhân.

Nam nhân rất thuần thực mà tiếp được, dùng cánh tay ít băng vải hơn kia. Tháo nắp ngửa đầu tu, vừa uống vừa nói thầm: “Bảo anh mang nước anh thực sự mang nước cho tôi ah! Tôi càng muốn uống bia hơn a —”

Tiền Diệp đẩy đẩy kính mắt, miễn cưỡng nhìn y một cái, nói là nói như vậy, nam nhân vẫn trong vài giây thì đã đem chai nước uống hết hai phần ba.

“Hà ~! Thật sướng khoái! Cảm giác đói bụng thật không dễ chịu gì!” Uống đủ rồi, nam nhân thở phào nhẹ nhõm một cái thật dài, thỏa mãn mà cười cười, “Không nghĩ tới mấy cái bánh ngon ngọt cho trẻ con ăn cũng thật ngon a!” Nói xong nhìn Tiền Diệp, có điểm xấu xa mà cười cười, “So với bánh mì của anh thì ngon hơn!”

Tiền Diệp coi như không nghe thấy, nhếch miệng hỏi: “Ăn no rồi chứ?”

“Ừ!” Gật đầu, lại nhìn vết thương trên người một chút, nói: “Nói đi cũng phải nói lại kỹ thuật băng bó của anh thật tốt a!”

“Như vậy cậu có thể ly khai rồi đấy.” Ngữ khí mệnh lệnh trực tiếp, ngay cả nghi vấn cũng không có. Đường nhiên, đối với Tiền Diệp mà nói, không cần phải khách khí đối với một người xông vào nhà hắn.

Tựa hồ biết hắn là người như vậy, nam nhân không có một tia kinh ngạc hay tức giận, hay là phải nói mình là được người kia cứu, vốn y sẽ không có tư cách tức giận mà! Tuy rằng y cũng không phải là tội phạm đột nhập cướp bóc, chẳng qua —

“Có thể hỏi anh một vấn đề không?”

Nghĩ rằng không cho y hỏi y sẽ không đi, Tiền Diệp gật đầu một cái. Một hộp bánh quy đã bị ăn, cùng lắm trả lời thêm mấy vấn đề cũng không hề gì.

“Vì sao lại cứu tôi?” Câu hỏi có chút cũ nhưng cũng là điều người ta muốn biết nhất.

“Chỉ là không muốn cậu tiếp tục làm bẩn sàn nhà của tôi.” Tiền Diệp nghiêm trang nói, biểu tình cũng không có sơ hở.

Nam nhân sờ sờ mặt, có chút thất vọng mà nói: “Tôi chưa bao giờ biết tính mạng của bản thân so ra còn kém quan trọng hơn sự sạch sẽ của sàn nhà.” Lại hỏi: “Anh không sợ tôi?”

Tiền Diệp nhìn y một cái, nguyên lai y cũng biết là sẽ có người sợ hãi. Nửa đêm, có một người xa lạ trốn ở trong góc phòng nhà người, ăn bánh mì của người, lại còn cả người đầy máu — là người thì đều sẽ sợ phải không? Chẳng qua, Tiền Diệp không sợ.

Hắn không có gì phải sợ, cũng không có gì với hắn mà nói là đáng sợ hết.

Khẽ đẩy kính, hắn hỏi lại: “Cậu muốn làm chuyện gì khiến tôi phải sợ sao?”

Dường như là cái gì cũng đều bị xem thấu, nam nhân cười cười, vuốt vuốt mái tóc ẩm ướt, “Anh thật là lạnh lùng a! Khiến tôi có loại cảm giác không chân thực —”

“Tôi hiện tại phải thét lên chói tai thì mới có thể cho cậu cảm giác chân thực sao?” Tiền Diệp mỉm cười, vẻ mặt như thể muốn nói cho nam nhân nếu y trả lời là phải thì hắn có lẽ thực sự sẽ hét lên.

“Quên đi! Hơn nửa đêm tôi cũng không muốn làm cho người ta nghĩ đã phát sinh án mạng!” Nam nhân giơ một tay lên ra hiệu, tay kia lại cầm một chiếc bánh quy.

Tiền Diệp ở trong lòng cười một tiếng, hình dạng ban đầu của nam nhân không phải là phát sinh án mạng sao?

“Anh là ông chủ ở đây?” Nam nhân đột nhiên hỏi.

“Cậu còn muốn hỏi bao nhiêu câu nữa?” Tiền Diệp hỏi lại, đi tới mở cửa sổ ra, mặc dù y phục dính máu đã bị vứt đi rồi nhưng trong phòng lại vẫn có mùi máu, chỉ có bản thân hắn mới ngửi thấy được. Quay người lại, nam nhân vậy mà đã đứng ở phía sau Tiền Diệp, Tiền Diệp nhú nhú mày, ngẩng đầu.

Nam nhân cười đến mức quỷ dị, thậm chí có thể nói là hơi — có ý nghĩ bất hảo. Y khẽ cúi đầu, hai tay để trên bệ cửa sổ đem Tiền Diệp giam lại giữa mình và bức tường, tư thế đùa giỡn tiêu chuẩn.

“Anh, thực sự không sợ tôi là người xấu?” Nam nhân cố ý đè thấp thanh âm, mang theo giọng mũi nặng nề.

Người xấu? Danh từ rất mới mẻ a!

“Cái dạng người xấu gì?”

“Là –” Nam nhân tựa hồ do dự một chút, sau đó mang theo ý cười mà nhẹ nhàng nói: “Loại người xấu sẽ làm chuyện xấu với anh!”

Nhìn đi cảm giác muốn cười, Tiễn Diệp nhếch nhếch khóe miệng, làm ra một động tác khiến cho nam nhân cảm thấy vô cùng bất ngờ. Hắn cúi đầu, vươn một tay ra bắt đầu chậm rãi vuốt ve từ thắt lưng nam nhân, da thịt nửa kín nửa hở dưới lớp vải vóc màu trắng, gần như động tác thăm dò cùng âu yếm trong lúc đó, trong nháy mắt kia, hắn cảm giác được thân thể đối phương cứng ngắc.

Không tiếng động mà cười, ngón tay thon dài bắt đầu chậm rãi chuyển động về phía trước, đầu ngón tay giống như lướt qua mặt nước, chậm rãi đi tới ngực đối phương, tại chỗ không quần băng gạc, dừng lại.

Có thể cảm giác được trái tim nảy lên.

“Anh –” Trong thanh âm của nam nhân mang theo nghi hoặc.

Tiến Diệp chậm rãi ngẩng đầu, dùng ngón trỏ chọt chọt ngực nam nhân, có điểm xấu xa mà cười: “Trước khi cậu làm chuyện xấu, tôi nghĩ trước tiên phải nói một câu, cậu ở nơi này có khả năng bị xuất huyết bên trong, vẫn là nhanh lên một chút đi bệnh viện thì tốt hơn.” Nói xong câu cuối cùng, khóe mắt Tiễn Diệp đều cong lên.

Không biết có phải là ảnh hưởng tâm lý không, Tiễn Diệp vừa nói xong thì nam nhân cảm thấy có điểm huyết khí dâng cao. Về phần rốt cục là muốn hướng nơi nào tuôn trào, chính y cũng cảm thấy không rõ ràng lắm.

“Chết tiệt!” Đây là trúng bùa sao? Nam nhân cau mày, thấp giọng mắng một câu.

Rốt cục, Tiễn Diệp cười ra tiếng, dẫn theo vị đạo đắc ý, đồng thời cũng mang theo một tia khinh thường, bởi vì cơ bản mà nói, hắn biết nam nhân hiện tại cái dạng này đừng nói đến làm chuyện bất hảo gì, không thể huyệt bỏ mạng đã là tốt rồi. Càng nghĩ càng buồn cười, đại khái là đã lâu rồi không gặp chuyện buồn cười đến vậy, hắn đưa tay tháo kính xuống lau khóe mắt một chút sau đó đeo kính lại, dùng ngón giữa cùng ngón trỏ đẩy một chút, khóe miệng vẫn mỉm cười nhàn nhạt.

Động tác quen thuộc, nhưng khiến cho nam nhân trước mặt sửng sốt một chút, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy người đàn ông trước mắt cười trông giống như hồ ly vậy, hai mắt đằng sau cặp kính kia nhìn qua cũng không có lãnh đạm như trước.

Đây là ân nhân cứu mạng của y sao?

“Anh vẫn một mình sao?” Nam nhân mở miệng thì hỏi những lời này, sau đó ngay cả bản thân y đều thấy có điểm không thể hiểu nổi.

Tiến Diệp hai tay khoanh trước ngực, buồn cười hỏi: “Thế nào? Muốn báo đáp tôi? Hay nghĩ rằng tôi ở một mình thì có thể tương đối dễ dàng hạ thủ?”

Nam nhân thở dài, không biết lúc này phải nói gì cho tốt, phát hiện băng trên tay mình đã bị tuột ra, thế là giống như tìm được lối thoát, giơ tay lên quay về phía Tiễn Diệp, tươi cười rạng rỡ hỏi: “Có thể giúp tôi băng bó lại một chút không?”

Tiến Diệp nhìn y một cái, vươn hai tay ra, đột nhiên một tay bị mạnh mẽ bắt lấy, ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười giống như xem kịch vui của nam nhân.

Cổ tay bị nắm chặt, tuy rằng không đau nhưng cũng vô pháp giãy dụa. Tiễn Diệp suy nghĩ một chút, dùng bàn tay còn tự do cầm lấy chỗ băng bị tuột ra, sau đó chậm rãi cúi đầu, hé miệng nhẹ nhàng cắn xuống, động tác này, nhìn qua có điểm nguy hiểm, nam nhân cảm giác được, nhưng không động đậy, vài giây sau, thời gian dường như ngừng lại, ngay sau đó, chính là một trận đau nhức!

Tiến Diệp miệng cùng tay đều đồng thời dùng sức, hung hăng lôi kéo, nới lỏng rồi lại một lần nữa cắn chặt, chẳng qua khí lực có thể nói là không phải chuyện đùa.

“Ah~!” Kêu lên một tiếng đau đớn, nam nhân đem tiếng kêu nuốt vào trong bụng, song song cũng buông lỏng tay Tiễn Diệp ra, hoàn toàn là theo bản năng.

Tiến Diệp nhả ra, khe liếm liếm môi, trên mặt biểu tình tự đắc giống như là vừa hút máu nam nhân.

“Anh thật là —” Đau đến nỗi mồ hôi lạnh đều chảy xuống, mở miệng giọng cũng khàn khàn, y không biết người đàn ông này lại có khí lực lớn như vậy, rõ ràng là thiếu chút nữa đem tay y cắn đứt, cảm giác miệng vết thương hé ra, máu thịt lẫn vào một chỗ.

Tiến Diệp không nhanh không chậm mà đem băng gạc bao lại một lần nữa.

Nam nhân cử động cánh tay, băng bó rất tốt. Chỉ là —

“Kỹ thuật của anh thật tốt! Có thể nói một câu, không ngại nói cho tôi biết tên của anh chứ!” Y thật lòng muốn báo đáp Tiễn Diệp, hoặc là cứ như vậy không biết gì mà rời đi.

Đột nhiên cảm thấy rất lạnh, Tiễn Diệp xoay người chậm rãi đóng cửa rồi lại quay lại, dường như đã trải qua thời gian một thế kỷ, nam nhân nhìn hẩn, vẫn đang chờ đáp án.

Bốn phía an tĩnh, đầu tiên là một tiếng than nhẹ, sau đó một thanh âm trầm ổn vang lên —

“Tiễn Diệp.”

“Anh thực sự không sợ tôi làm chuyện bất hảo gì với anh?” Nam nhân một chân đã bước ra khỏi cửa, nửa đường lại quay đầu lại hỏi người phía sau.

Tiến Diệp tựa lưng vào quầy hàng, có chút không cho là đúng mà cười cười, nói: “Không phải nam nhân nào cũng có thể ra tay với người cùng giới.” Thời đại đồng tính luyến như cỏ dại lan tràn sao, tựa hồ còn chưa tới chứ?

Nam nhân cười cười, “Vạn nhất tôi là một trong số lượng không nhiều những người có thể ra tay với người cùng giới thì sao?”

Tiến Diệp không nói gì. Lặng lặng nhìn y một hồi nói: “Nhưng tôi thì không phải.”

Nam nhân thiêu mi một chút, lại nhún vai, nhìn không ra là có thỏa mãn với đáp án này không, quay đầu phẩy tay với Tiễn Diệp, biến mất trong bóng đêm.

Trước khi đi, y nói ra tên của mình. Nhưng Tiễn Diệp không nghe thấy, hoặc có thể nói là căn bản không nhớ.

Bốn phía vắng vẻ, vẫn tràn ngập mùi máu.

Có chút uể oải, Tiễn Diệp hít một hơi thật sâu, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, bốn phía có phần tăm tối, cũng không thấy rõ rốt cục là mấy giờ rồi. Dù sao, không lâu nữa trời cũng sẽ sáng không phải sao?

Nhìn mặt đất đầy máu, Tiễn Diệp thở dài, nghĩ thầm sáng mai trước khi mở hàng có thể đem... máu này dọn dẹp sạch sẽ hay không, nếu không thì sáng mai nhà hẩn không phải sẽ trở thành hiện trường sát nhân đấy chứ?

Lúc đang ngồi chồm hổm trên mặt đất lau nhà thì thấy có một mẩu đầu thuốc lá, Tiễn Diệp cầm lấy tàn thuốc có vết máu, giơ lên trước mắt nhìn một chút, phần cuối của điếu thuốc, mơ hồ có thể thấy dấu răng nhàn nhạt. (Anh Cận có thói quen giống Liệt ca nha, hay mấy anh công của chị Hân đều thế nhỉ =.=).

Một loại cảm giác kỳ quái bắt đầu trở dậy, một lúc lâu, Tiễn Diệp gắng sức niết mẩu đầu lọc ở trong tay một cách — hung hăng.

“Tiểu Diệp —”

Ngữ điệu ôn nhu lại quen thuộc khiến Tiễn Diệp sửng sốt một chút, lập tức ngừng đầu, thấy bên ngoài quầy hàng là ba cô bé mặc đồng phục nữ sinh cao trung, là khách quen của cửa hàng hẩn.

“Tiểu Diệp, anh đang suy nghĩ cái gì a?” Một nữ sinh trong số đó hỏi, hai người khác cũng đang theo dõi hẩn đợi đáp án.

Tiền Diệp cười cười, hần lại thất thần, trên thực tế có lẽ chính bản thân hần cũng không nhớ rõ mình vừa suy nghĩ cái gì?

“Không có gì, đêm qua ngủ không ngon –” mà thật ra là hầu như không ngủ? Lúc đang giải thích cho có lệ như vậy, hần tiếp tục công việc trên tay, mang bánh mì cắt vào túi giấy rồi chuyển ra ngoài.

“Anh ngay cả quầng thâm cũng có rồi đấy!” Cô bé hỏi hần vấn đề này tựa hồ rất lo lắng.

Tiền Diệp cười cười cúi đầu, đẩy đẩy kính mắt trên mũi, nghĩ thầm đeo kính mắt cũng không che được, lẽ nào hần phải đeo kính râm sao?

“Tôi –”

“Buổi tối anh ngủ một mình sao?”

Hả, đột nhiên xen vào vấn đề cắt đứt điều Tiền Diệp muốn nói, đồng thời thành công khiến hần kinh ngạc mà hơi mở miệng.

Cái gì gọi là — buổi tối ngủ một mình?

Cùng lúc đó, một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu hần, Tiền Diệp cười đến có chút cứng nhắc, hỏi “Em vừa nói cái gì?”

Ba nữ sinh bắt đầu cười cười ở mức độ khác nhau, nhưng hết thấy tóm lại đều là: cười âm hiểm!

“Chỉ tùy tiện hỏi thôi, bản thân Tiểu Diệp là người hiểu rõ nhất mà!”

Hiểu rõ cái gì? Trời biết rốt cuộc là cái gì! Làm bộ không thèm để ý, tiền diệp xoay người tiếp tục việc của mình, nhưng suy nghĩ một chút, có thể là bởi vì “Chột dạ”, nhin không được quay người lại hỏi một câu: “Các em không có thói quen chạy bộ buổi sáng chứ?”

“Chạy bộ thì thật ra không có, nhưng mà –” vẫn tiếp tục cười âm hiểm.

Tiền Diệp thấy có chút buồn bực.

“A?” Đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, Tiền Diệp hỏi: “Hôm nay làm sao mà hình như thiếu một người?”
Mấy nữ sinh bình thường hay tới hần đã quen mặt, hôm nay thế nhưng thiếu một người.

Hần vừa hỏi xong, ý cười trên mặt ba nữ sinh biến mất, trở thành một loại bất đắc dĩ, một cô bé thở dài nói: “Bố mẹ Tiểu Nại ly hôn, cô ấy gần đây phải dọn nhà, dường như khá vội vàng –”

Ly hôn, Tiền Diệp hiểu rõ chuyện này đối với con cái trong gia đình bình thường có ý nghĩa gì, học sinh trung học, lứa tuổi nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, khả dĩ có thể tự mình đối mặt sao! Hơn nữa —

Suy nghĩ một chút lại hỏi: “Cô ấy còn đến trường không?”

“Có!”

“Vậy –” Tiền Diệp gói một miếng bánh ngọt đưa cho một nữ sinh, mỉm cười, “Giúp tôi đem cái này cho cô bé!”

Hưng phấn mà tiếp nhận, phảng phất hài lòng giống như là tặng cho chính mình! “Được! Biết là do Tiểu Diệp cho, cô ấy nhất định rất vui!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Thanh âm mừng rỡ của mấy cô nữ sinh khiến Tiền Diệp có loại cảm giác, nguyên lai hần cũng có thể làm cho người khác vui sướng, tuy rằng chỉ là nhắc tay chi lao(tiện tay).

Hết

Nam thứ đã xuất hiện, oh yeah XD~

10. Chương 10

Chẳng lẽ là ảo giác sao?

Hắn nghĩ chính mình luôn không rửa sạch mùi máu này.

Tiền Diệp ngồi chồm hổm trên mặt đất, khẽ lau cửa kính một chút, bên người đặt một chậu nước, lúc nào cũng cảm thấy quanh mũi tựa hồ tràn ngập mùi máu. Còn có một loại mùi vị khác khiến hắn không thể chịu được, càng làm cho người ta chán ghét. Hắn biết là chính mình quá mẫn cảm, thậm chí có thể coi là “chột dạ”. Thế nhưng, có một số việc ngay cả chính mình cũng không có biện pháp khống chế —

Hắn đã chịu đủ rồi việc khắp nơi đều là mùi máu tanh, ngoại trừ máu của chính hắn ngoài ra hắn không nghĩ thấy cái gì nữa. Có lẽ nói, hắn đối với máu của mình, đã không còn cảm giác gì.

Chẳng qua, mùi máu thoang thoang trong không khí hiện tại dường như giờ giờ khắc khắc nhắc nhở hắn đêm qua hắn đã nhặt một nam nhân về, a — còn có cái hộp chỉ còn một chút vụn bánh quy kia nữa!

Kỳ thực hắn đã bắt đầu có chút hối hận, cũng không phải vì đã cứu người kia, mà là hối hận vì không cứu y sớm một chút! Hắn biết, tiếng đánh nhau hôm qua nghe được trong hẻm nhỏ, thật ra là tiếng nam nhân kia bị vây đánh, Mà bởi vì hắn “thấy chết không cứu” nên người kia mới trực tiếp chạy đến trong nhà hắn.

Đây chẳng lẽ là “báo ứng”?

Có loại cảm giác bất hảo, cuộc sống sau này của hắn có lẽ sẽ không thể tiếp tục yên ổn được nữa.

E rằng từ lúc gặp phải người kia thì đã bắt đầu không an ổn rồi —

Chết tiệt! Rốt cục nhìn không được, Tiền Diệp ở trong lòng chửi một tiếng, gắng sức vò khăn lau đến mức nước trong chậu bắn tung tóe, không biết là đang mắng chính mình hay là mắng người kia. Nói chung, đã thật lâu tâm tình của hắn không loạn như vậy, một loại cảm giác lực bất tòng tâm.

Cầm khăn lau cùng chậu rửa mặt đứng lên, Tiền Diệp xoay người đi vào phòng, chỉ là bước chưa được mấy bước thì cửa đột ngột mở ra, phát sinh âm thanh rất lớn. Tiền Diệp nghe ra được, không phải cửa bị đẩy ra mà là bị đá văng.

Vừa quay lại nhìn đã thấy mấy nam thiếu niên nhìn qua tuổi còn rất trẻ đang đi tới, ăn mặc rất hợp thời, hắn là trang phục mà còn đồ đương thời ưa chuộng nhất, trên quần có mấy lỗ rách để trang trí, trên cánh tay có vết xăm hình bộ xương khô, tóc màu nào cũng có trừu màu đen, ba trong bốn người miệng đang phì phèo điều thuốc, người còn lại thì nhai kẹo cao su.

Vừa vào phòng, bốn người vẽ mặt bất thiện mà đánh giá bốn phía, còn có cả Tiền Diệp.

Dường như là tình cảnh chỉ trong phim mới có, Tiền Diệp đột nhiên rất muốn cười, nhưng vẫn nhịn xuống. Tuy rằng nhìn qua không giống là đến để mua bánh mì, bất quá cũng không ai quy định “lưu manh” thì không thể ăn bánh mì a! Buông thứ trong tay ra, Tiền Diệp xoa xoa tay vào tạp dề, nhếch nhếch khóe miệng nói câu: “Hoan nghênh quang lâm.”

Nhưng mà thật đáng tiếc, đối phương đối với sự hoang nghênh của hắn thì dường như cũng không cảm kích gì.

“Này! Tiểu tử, đại ca của chúng tao ăn bánh mì của mày thì bị đi ngoài vài ngày, thiếu chút nữa phải đi bệnh viện, người nói chuyện này phải giải quyết thế nào bây giờ?” Tên còn đồ nhai kẹo cao su hung hăng trừng mắt với Tiền Diệp mà nói, dù sao cũng coi như vào thẳng chủ đề, tuyệt đối không lãng phí thời gian.

Tiền Diệp nhíu mày, không cảm thấy bánh mì nhà mình có uy lực lớn như vậy, rõ ràng đây là đến để sinh sự.

Hắn rất không muốn ứng phó loại tình huống này a! Cái loại không đáng đánh lại càng không đáng giết này là phiền toái nhất. Bất đắc dĩ thở dài đẩy đẩy kính, “Các cậu không phải đầu tiên nên đưa hắn đến bệnh viện kiểm tra một chút sao, xem thử có phải hắn bị kiết lỵ không.”

Bốn người sững sốt một chút, thuật ngữ y học mà Tiến Diệp nói làm cho bọn chúng có chút mờ mịt.

“Đại ca, cái gì là kiệt lý?” Một tên côn đồ quay sang hỏi ... Hỏi một câu.

“Tránh sang một bên?” Quay đầu lại, tên côn đồ “phi” một tiếng nhỏ kéo cao su ra, “Tiểu tử, giả ngu với tao phải không?”

“Bánh mì của tôi là làm lúc nào bán lúc đó, nếu ngày hôm đó bán không hết thì sẽ vứt đi.” Tiến Diệp nói rất bình tĩnh.

“Kháo! Ý mày là đại ca của chúng tao nhật bánh mì của mày từ bãi rác về ăn phải không?”

Vừa nghe hắn nói như thế đã hiểu được, có chút khả năng đấy, Tiến Diệp nhún nhún vai, “Đó là việc riêng của đại ca các cậu, chẳng qua nói không chừng cũng có thể.”

Bốn tên côn đồ bùng nổ, một tên mắng một câu thô tục, tàn thuốc rơi đầy xuống đất, Tiến Diệp nhíu mày, nheo mắt một chút nhìn sàn nhà bị làm bẩn.

Tên cầm đầu chỉ vào Tiến Diệp tàn bạo nói: “Tiểu tử! Đừng giả bộ với tao, tao có ý gì mày hẳn là rất rõ, hôm nay bồi thường cho chúng tao tiền thuốc men là xong! Sau đó cửa hàng này của mày cũng có thể tiếp tục mở cửa, bọn tao không cho phép thì ở chỗ này đừng nói đến mở hàng, ngay cả xin cơm cũng không được!” Nói xong ngay cả vũ khí cũng đều lấy ra, hai tên ở phía sau từ thắt lưng rút ra một cây gậy sắt.

Nghe ra có vẻ là rất thâm độc. Chẳng qua biểu tình của Tiến Diệp có chút hồ hững, “Tôi không có tiền. Có thể thay bằng bánh mì không?” Hắn không muốn đánh nhau. Thực sự không muốn.

“Con mẹ nó! Ai muốn ăn bánh mì thối của mày! Mày cho là bọn tao bị ngu à!”

“Các cậu tới quá sớm, tôi còn chưa kịp buôn bán gì, không có tiền mặt cho các cậu. Hơn nữa –” trên mặt có phần khó xử.

“Sao?” Mấy tên côn đồ đều chờ hắn nói tiếp.

Tiến Diệp không phụ sự mong đợi của mọi người, nghiêm trang mà nói: “Tôi cũng không muốn cho các cậu.”

“Tao thao mẹ mày!” Thanh niên trẻ tính tình nóng nảy, cũng có thể là do biểu tình Tiến Diệp ngay từ đầu khiến cho chúng cảm thấy mình bị lừa dối, một tên trong số đó trước một bước giơ gậy lên chuẩn bị đi tới đập bể quầy hàng phía sau Tiến Diệp.

Tiến Diệp vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, bất động thanh sắc mà nắm chặt tay, hắn không muốn đánh người, với hắn ấu đả là một chuyện lãng phí thời gian cùng thể lực, đổ máu nhưng lại không có kết quả, không hề có ý nghĩa gì.

Hắn không né làm cho đối phương có phần kinh hãi, theo lẽ thường mà nói, người bình thường sớm đã chạy trốn rồi, nhưng nam nhân này lại chỉ mặt không đổi sắc mà đứng tại chỗ, ngay cả một điểm biểu cảm hoảng sợ cũng không có. Giật mình một cái, gậy trong tay cũng chưa kịp thu hồi —

“Rầm ~” một tiếng động lớn vang lên, thủy tinh vỡ nát rơi xuống đất, âm thanh chói tai. Cự ly quá gần, Tiến Diệp cảm giác được vụn thủy tinh bắn vào trên lưng hắn, mà trên mặt cũng bị mảnh vỡ bay ra làm bị thương, vết thương không dài, nhưng máu rất nhanh đã chảy ra.

Mọi người sững sốt. Tên côn đồ trong tay vẫn cầm gậy dường như bị dọa sợ, đầu tiên nhìn quầy hàng bị đánh vỡ, sau đó lại nhìn Tiến Diệp, giống như người đập bể thứ kia không phải nó mà là hắn vậy.

Chậm rãi, Tiến Diệp dùng đầu lưỡi liếm trong khoang miệng, nhíu nhíu mày, giơ tay sờ sờ vết thương trên mặt một chút, vậy mà lại rút ra một mảnh thủy tinh từ vết thương, vẫn còn dính máu.

Hắn cười khê một tiếng, tất cả mọi người ở đây đều nghe được.

Bọn côn đồ lấy làm kinh hãi, rõ ràng không tính là cảnh tượng đầm máu gì nhưng lại khiến cho chúng có cảm giác âm u, toàn bộ là do nụ cười của Tiến Diệp hiện tại. (Em cũng sợ nha Tiểu Diệp T.T)

Ai cũng không nghĩ tới người này thật sự trốn cũng không trốn, kỳ thực ngay từ đầu bọn chúng cũng không định phá hoại thật, chẳng qua chỉ muốn hù dọa Tiễn Diệp một chút, nhưng mà lại bị Tiễn Diệp dọa sợ đến mức quên bản thân muốn làm gì.

Đây là điển hình của việc gan nhỏ sợ gan lớn, gan lớn sợ làm càn, làm càn sợ không muốn sống.

“Mày, con mẹ nó không muốn sống nữa à?” Rốt cục có người mở miệng.

Tiến Diệp vung tay ném mảnh thủy tinh xuống, dùng khóe mắt nhìn thoáng qua tên côn đồ bên cạnh, đảo mắt quay lại nhìn người trước mắt nói: “Tôi nghĩ muốn chết nhưng tôi không biết các cậu có muốn không.”

“Bốp! Bốp! Bốp!” Ba tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên khiến bầu không khí càng trở nên quỷ dị.

“Đây là câu nói dễ nghe nhất mà mấy ngày nay tôi nghe qua đấy!” tuy rằng trong giọng nói mang theo ý cười nhưng lại làm cho người nghe cảm thấy không quá thoải mái.

Bọn côn đồ toàn bộ quay đầu nhìn về phía cửa, Tiễn Diệp dùng ngón tay cái lau vết máu trên mặt một chút, chậm rãi ngẩng đầu.

Thật chói mắt a!

Mái tóc màu xám bạc phản chiếu ánh mặt trời, Tiễn Diệp vô ý thức mà nhắm mắt một chút.

Loại màu này mà y cũng có thể nhuộm ra được sao.

Ngoài cửa có một số người đang quây lại, không tính là nhiều cũng không biết họ đến đây lúc nào, cơ bản đều là người đến xem náo nhiệt. Mà trong đám người đó nổi bật nhất chính là cái người đang đi vào kia, một nam nhân mái tóc màu xám bạc.

Nam nhân mặc áo khoác da màu đen, bên trong là áo sơ mi in hoa, tuy rằng không phải là trang phục đứng đắn gì nhưng kết hợp với kiểu tóc cùng màu tóc thật ra lại ngoài ý muốn mà hòa hợp vô cùng, đáng tiếc là còn có vẻ mặt cười cười lưu manh khiến cho nam nhân đoán chính mang thêm một cỗ tà khí. Mà việc càng làm cho người ta chú ý nhất là y đang ôm một cô em vậy đấy, một tay còn đang sờ soạng trên bộ ngực đầy đặn của cô ta, tùy tiện đến mức này thì cũng coi như có bản lĩnh a.

Tóm lại, vừa nhìn đã biết là không phải cái gì mà “hạng người lương thiện” rồi.

Tiến Diệp cũng không nghĩ nam nhân này tới đây là để mua bánh mì.

Ánh mắt nam nhân mang theo ý cười đảo qua trên người Tiễn Diệp, dừng lại vài giây.

“Ban đầu bảo tôi sáng sớm đi ra ngoài tôi còn không muốn, không nghĩ tới còn có thể chứng kiến một màn như vừa rồi, coi như là có cái thu hoạch nhỏ.” Nói xong, vừa cười vừa cúi đầu hỏi nữ nhân trong lòng: “Em nói xem có đúng không?”

Nữ nhân cười duyên, chui vào lòng y.

Tiến Diệp đột nhiên có loại cảm giác phần nộ.

“Mày là ai? Con mẹ nó muốn lo chuyện bao đồng à?” Thanh niên trẻ phát cáu, dễ nhận thấy là đối với cái tên cợt nhả lên sân khấu còn ôm theo cô em này thì không thấy vừa mắt chút nào.

“Tao?” Nam nhân nhếch miệng cười, cười đến cực kỳ hài lòng, buông lỏng nữ nhân ra đi về phía Tiễn Diệp, chính xác là đi về phía tên côn đồ đằng sau Tiễn Diệp, người kia trong tay vẫn còn cầm gậy.

“Tao đây –” cười tủm tỉm mà đi qua Tiễn Diệp.

“Mày, mày muốn làm gì?” Tên côn đồ bắt đầu lấp bắp, bản năng nói cho nó biết nam nhân này rất nguy hiểm. Muốn chạy cũng không kịp nữa rồi. (Thế sao bản năng của bạn trẻ không nhận ra là Tiễn Diệp còn nguy hiểm hơn nhiều nhỉ =.=)

Nam nhân một tay túm lấy mái tóc vàng như nghệ của tên côn đồ, giống như bắt gà con vậy, cười cười lộ ra hàm răng, sau đó dùng sức đè nó xuống quầy hàng vỡ nát phía sau, “Tao là Tiêu, Tuấn, Phi!”

“A nha~~!” Trong nháy mắt, bọn côn đồ cùng đám người ở ngoài phát ra tiếng thét chói tai.

Tiền Diệp cảm thấy dây thần kinh của mình giật giật một chút, hẳn thậm chí còn nghe thấy tiếng da thịt bị cắt.

Tên côn đồ bị nam nhân đè lại cả người co quắp, vùng vẫy tứ chi giãy dụa, một tay quơ cào trên cánh tay nam nhân đang đè lại chính mình, gắt gao lôi kéo, ngay cả kêu cũng kêu không ra tiếng, không biết là bởi vì đau đớn hay là do sợ hãi. Máu trên thủy tinh hòa lẫn cùng bánh ga tô vụn nát thành một đồng, làm cho người ta thấy ghê rợn, càng không dám nhìn tới người đang đổ máu hiện tại thế nào rồi.

“Tao ghét nhất là người nào tóc bị nhuộm thành loại màu này! Vừa nhìn đến đã thấy không thoải mái! Làm sao mới có thể khiến cho tao thoải mái một chút đây?” Nam nhân cười nói, trên tay càng dụng lực, “Mày nói xem đem dầu mày trực tiếp lỏng xuống phía dưới có được không?” Tiếng thủy tinh vỡ không ngừng vang lên, người ban đầu vốn đang giãy dụa dần dần bất động, bàn tay đang nắm lấy cánh tay kia cũng dần buông lỏng ra.

Mấy tên côn đồ còn lại mục trừng khẩu ngốc (giương mắt chờ đợi, không nói ra lời), môi đều run rẩy, muốn hét lên nhưng một âm tiết cũng không phát ra được.

“Này! Nói a! Không nói lời nào tao coi như mày cam chịu a!” Cười càng thêm điên cuồng, đang định dùng sức, cánh tay thoáng cái bị người kéo lại.

Nam nhân nhú mày đồng thời quay đầu lại, Tiền Diệp nhìn hắn, lại nhìn một chút tên côn đồ đã hoàn toàn không nhúc nhích, nói: “Buông nó ra.”

“A ~~!” Nam nhân phát sinh nghi vấn, nhếch nhếch khóe miệng nói: “Tôi chính là đang giúp anh mà! Hiện tại anh muốn giúp nó sao?”

Tiền Diệp nhắm mắt một cái, “Tôi chỉ không muốn biến nơi ở của mình trở thành hiện trường giết người.” Suy nghĩ một chút còn nói: “Hơn nữa nó cũng không làm gì.”

“Không làm gì?” Nam nhân nhìn thoáng qua bánh mì cùng vụn thủy tinh rơi đầy đất, “Đem quán của anh đập phá thành như vậy còn nói là không làm gì?” Lại nhìn mặt Tiền Diệp nói: “Còn làm anh bị thương cũng nói là không làm gì?”

“Buông hắn ra!” Lúc này không nói thêm nữa, Tiền Diệp trực tiếp ra lệnh.

Nhún vai, nam nhân vẫn buông tay ra, sửa sang y phục, phát hiện vết máu trên ống tay áo, bĩu môi.

Tiền Diệp quay sang mấy tên côn đồ vẫn sững sờ tại chỗ nói: “Còn không mau dẫn nó đi bệnh viện!”

Lúc này mới như tỉnh mộng, bọn chúng vội vàng mang theo tên không biết sống hay chết kia bỏ chạy, suýt nữa thì ngã, chưa từng dám nhìn qua khuôn mặt dính đầy máu đó.

“Bảo mấy người xem náo nhiệt ở bên ngoài rút đi!” Nam nhân hướng về phía mấy người đối diện ở bên ngoài hẳn là thủ hạ của y mà rống lên một tiếng, những người đó bắt đầu thanh tràng (dọn sạch bãi chiến trường), đuổi hết những người đang vây quanh ngoài cửa hàng của Tiền Diệp đi, biểu tình hung thần ác sát ai cũng không dám không đi.

“Phi ca~ nhiều máu quá, em sợ a ~~!” Cô em phóng tới trên người Tiêu Tuấn Phi mà cọ cọ.

“Đợi lát nữa hãy phóng tao! Tránh sang một bên đi!” Y bảo nữ nhân rút ngay, quay người nhìn Tiền Diệp đang đứng đối diện quầy hàng mà chờ ra, thuận tiện cũng quan sát hắn một chút.

“Này! Anh có làm sao không?”

Tiền Diệp ngẩng đầu nhìn y một cái, đẩy đẩy kính một chút, không nói gì. Hắn hiện tại không muốn nói, bởi vì tâm tình của hắn đang không tốt! Nguyên bản hắn chỉ cần quét sạch mấy mảnh kính bị vỡ, bây giờ, hắn lại phải lau sạch máu một lần nữa.

“Sợ đến choáng váng rồi sao? Tôi chưa có làm gì quá mức a?” Đi tới trước mặt Tiền Diệp, nam nhân thấy vết thương trên mặt hắn, vô ý thức muốn đưa tay xoa một cái.

Tiền Diệp đầu lệch sang một bên, né tránh.

“Thao! Lúc này thế nhưng anh lại biết né!” Nam nhân mắng một câu. Hiển nhiên, y ở bên ngoài xem đã lâu.

“Cậu có chuyện gì?” Nhặt hộp khăn giấy trên mặt đất lên, rút ra một cái đặt trên miệng vết thương, Tiền Diệp lãnh đạm hỏi một câu, nghe không ra ý tứ gì đặc biệt.

Nam nhân còn muốn nói cái gì đó nhưng mà sau khi ngừng một chút thì vẫn buông tha, đưa tay lấy ra một chi phiếu từ trong túi áo.

“Đây là lễ vật tạ ơn đại ca đưa cho anh! Mật mã là sáu số 1.”

Một câu nói, Tiền Diệp đã minh bạch nam nhân này vì cái gì mà đến. Đến “báo ân”! Buồn cười!

Từ trong mũi phát ra một tiếng cười, đưa tay tiếp nhận chi phiếu nam nhân đưa qua, cũng không nhìn một cái mà trực tiếp nhét vào túi áo.

Hắn nhận dễ dàng như vậy khiến nam nhân có điểm không thích ứng. Chẳng qua vài giây sau, y cười cười.

Có tính cách!

“Tiền tôi đã cầm, cậu có thể đi!” Tiền Diệp xoay người, xắn tay áo lên.

Lau, cây lau nhà để ở chỗ nào a? Không! Hắn là nên quét trước hăng.

“Anh từ nơi này cứu đại ca của chúng tôi về sao?” Nam nhân tựa hồ còn muốn cùng hắn tâm sự.

Trước tiên phải tìm mấy cái túi chắc chắn một chút, không biết dùng túi đựng rác có được không?

“Kĩ thuật băng bó của anh rất tốt a! Ngay cả bác sĩ chuyên nghiệp cũng khen miệng vết thương xử lý tốt mà!”

Toàn bộ đều hỏng hết, hôm nay rốt cục không thể mở hàng rồi — không! Có lẽ phải nghỉ vài ngày!

“Đại ca của chúng tôi có nói cho anh biết hắn là ai không?”

Quầy hàng hắn là có thể thay kính đi? Có nên thuê người chuyên nghiệp đến sửa không?

“Anh ở một mình? Cửa hàng này cũng chỉ có mình anh? Nhà anh ở đây sao? Anh tên gì?”

Rốt cục, tiền diệp ngừng lại, một tay cầm chổi, một tay cầm bánh mì, buông lỏng hàm răng vẫn cắn chặt, hít sâu một cái, thả lỏng cơ mặt cứng ngắc, xoay người hướng về nam nhân giống như theo đuôi phía sau rống lên một tiếng: “Cậu con mẹ nó nhanh rút cho tôi

~!”

Hắn không muốn đánh nhau, hắn hiện tại muốn giết người!

Khung cảnh tan hoang trước mắt! Gió cuốn mây tan(quét sạch, tiêu diệt hết)! Một mảnh hỗn độn!

Tiền Diệp không biết phải dùng từ gì để có thể hình dung tình huống hiện tại cho thích hợp, có lẽ, có thể trực tiếp khái quát là “Chiến trường sau chiến tranh”.

Mặt đất đầy mảnh thủy tinh vỡ vụn, bánh ga tô bị dẫm nát, dấp dính, ngay cả hương vị ngọt ngào ban đầu cũng khiến cho người ta cảm thấy có chút buồn nôn, lại còn vết máu trên sàn nhà nữa. Tiền Diệp vô lực mà phủ phủ cái trán, ngoại trừ thở dài, hắn không biết bản thân hiện tại còn có thể làm gì.

Hình ảnh máu chảy đầm đìa, lúc nào cũng ở trong đầu không xua đi được.

“Một đám người điên — ”

Tiền Diệp chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, nhặt lên một mảnh kính nhỏ, thủy tinh dính máu cực kì giống một tác phẩm nghệ thuật, hé ra vẻ mặt lạnh lùng, Tiền Diệp nghĩ người kia, vậy mà có chút tội nghiệp.

Có chút tự giễu mà cười cười, rất xin lỗi, tôi không có dư thừa đồng cảm cho cậu.

Trên cửa có treo biển “tạm dừng bán hàng”, rõ như ban ngày, người đứng ở trước cửa sững sốt một chút, cách một cánh cửa, một tấm kính, y thấy được người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất trong phòng.

Thân thể gầy gầy mặc áo sơ mi, đưa lưng về phía y, ngồi xổm giữa đồng thủy tinh cũng không nhúc nhích, bên chân là kính vỡ cùng bánh mì vụn nát, mùi máu, xuyên qua cánh cửa vẫn có thể ngửi thấy.

Y thật không ngờ, bản thân nhất thời lại cao hứng, vậy mà lại có thể thấy được hình ảnh như vậy.

Trong nháy mắt, y thậm chí có điểm hoài nghi Tiễn Diệp có phải là đang khóc không. Mà vừa nghĩ đến Tiễn Diệp đang khóc, dưới tình huống như vậy, y dĩ nhiên thấy có điểm hưng phấn.

Đột nhiên, Tiễn Diệp hơi nghiêng đầu, vừa lúc làm cho y có thể thấy được sườn mặt hần, cùng với một miếng băng urgo dán trên mặt.

Vẫn chưa kịp suy nghĩ gì, Tiễn Diệp đang lệch đầu đột nhiên nở nụ cười, bộ dáng tươi cười hoàn toàn chân thật, nhìn không thấy có sự bất đắc dĩ nào.

Đột nhiên nghĩ, đây là nụ cười chỉ có Tiễn Diệp mới có thể có được, cảm thấy rất quen thuộc.

Tiến Diệp đứng lên, thân thể trong nháy mắt có chút lay động nhỏ, hần lắc đầu, đột nhiên nghe được âm thanh có người mở cửa, xoay người, ánh mắt cùng người đang đi vào vừa vặn đụng nhau.

Bốn mắt nhìn nhau (mình tưởng sáu mắt :>), giờ khắc này, giống như một cuộc gặp gỡ quỷ dị.

Hết

11. Chương 11

Đối với người đột nhiên xuất hiện, Tiễn Diệp không thấy có gì là bất ngờ, không nói gì, chỉ thẳng tắp mà nhìn đối phương, xem ra cũng không có ý mở miệng.

Hần là đã quen với việc hần có lúc sẽ rất lạnh lùng, Cận Sĩ Triển cũng không cảm thấy mất tự nhiên, chỉ hỏi một câu: “Làm sao lại thành ra thế này?”

Nhìn y một cái, Tiễn Diệp hạ mí mắt, một lát sau mới nói: “Có người đến làm phiền.” Sau đó khom lưng cầm lấy cái chổi ở bên cạnh, tiếp tục quét dọn.

Làm phiền? Cận Sĩ Triển lại nhìn thoáng qua bốn phía, đặc biệt là vết máu chói mắt trên mặt đất, phiền phức này thật đúng là không nhỏ.

“Bị thương?” Lại hỏi.

Tiến Diệp không nhìn y, vừa quét vừa nói: “Không có.” Kỳ thực, hần rất muốn nói quần người thí sự!

“Cậu rước lấy phiền phức phải không?”

“Không phải.”

“Cậu khẳng định?”

Sách! Tiễn Diệp nhú mày, “Tôi, khẳng định, chắc chắn!”

“Máu này cũng không phải của cậu chứ?”

Không trả lời. Tiếng quét dọn càng lớn hơn. (Thực ra nhiều lúc Tiễn Diệp cũng dễ thương lắm ấy lol~)

Cận Sĩ Triển nhú mày một chút, có điểm kì quái, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi: “Không phải là cậu tưởng tôi sai người đến phá quán của cậu đấy chứ?”

Lần này, Tiễn Diệp rốt cục để lộ ra biểu tình không nhìn được nữa, một phát ném xuống cái chổi đang cầm trong tay, cau mày xoay người nhìn y, hỏi: “Đúng thì thế nào?” Hần không để bụng! Căn bản là chẳng quan tâm!

Phản ứng quá khích thoáng qua khiến cho Cận Sĩ Triễn sững sốt một chút, y không nghĩ tới Tiễn Diệp sẽ thoáng cái trở nên như thế — hẳn đang tức giận? Giận ai?

Chẳng qua điều mà y không nghĩ tới chính là sự dữ dội vẫn còn ở phía sau.

“Anh xem xong, cười đủ rồi thì cũng nhanh cút đi! Tôi không muốn lãng phí thời gian với anh, muốn mua vui thì đến chỗ khác!” Đường như là cần răng nói, Tiễn Diệp cầm lấy cái túi cao su dài trên mặt đất, ngồi xổm xuống bắt đầu dọn dẹp những mảnh kính lớn hơn một chút. Công việc yêu cầu phải cẩn thận, hẳn làm lại có phần thô bạo.(Bạn ấy đang dối =)))

Thanh âm kính vỡ va vào nhau thực sự là không êm tai.

Cận Sĩ Triễn cảm thấy rất thú vị, phi thường thú vị. Suy nghĩ một chút, y đến gần Tiễn Diệp, ngồi xuống bên cạnh hắn, một tay từ phía sau khoác lên vai Tiễn Diệp, thân thể người kia hơi cứng lại.

“Rất khó đối phó à?” Cận Sĩ Triễn cố ý hạ giọng, sau đó lại giống như sợ Tiễn Diệp không nghe rõ mà ghé sát vào tai hắn. Chuyện an ủi bình thường cũng bị y khiến cho trở nên có chút mờ ám.

Nếu như vứt bỏ tất cả mọi chuyện, bọn họ như vậy khẳng định là bạn bè tốt.

Đúng là chuyện hài cực kỳ trào phúng mà.

Tiến Diệp dừng lại, nghiêng đầu một chút, không ngại mặt đối mặt, đến nỗi chóp mũi sắp chạm vào nhau với Cận Sĩ Triễn.

“Anh cho rằng còn có thể có cái gì khó đối phó hơn anh sao?”

Cận Sĩ Triễn cười ra tiếng, đồng thời phát hiện, ở trước mặt Tiễn Diệp, y lúc nào cũng muốn cười. Y phải thừa nhận, Tiễn Diệp cho y một cảm giác ưu việt tự thị nhi phi (hư hư thực thực, giống thật mà là giả), càng ngày càng muốn nhiều hơn.

“Cậu nói như vậy là đang chột dạ sao? Phải không?”

Giật giật mắt một chút, Tiễn Diệp khe khẽ thở dài, theo thói quen mà đưa tay đẩy đẩy kính, kết quả là đầu ngón tay chạm vào mặt Cận Sĩ Triễn, hoàn toàn là do không cẩn thận.

Cứng đờ —

Tiến Diệp sững sốt một chút, Cận Sĩ Triễn khoé mắt mỉm cười mà nhìn hắn, trong lúc nhất thời khiến hắn cũng quên đi việc suy nghĩ xem có nên rút tay về không — như vậy chẳng phải là có vẻ như hắn thực sự đang chột dạ sao?

“Cậu biết không —” Cận Sĩ Triễn chậm rãi mở lời, cầm lấy tay Tiễn Diệp đưa tới bên môi, làn da nơi lòng bàn tay không nhẵn nhụi, đem lại xúc cảm rất khác biệt, “Mỗi lần cậu đẩy kính mắt đều là khi tâm tình không tốt hoặc là chột dạ.”

Không nói gì, Tiễn Diệp cảm thấy bản thân đang nổi da gà.

“Có máu —” Trong lúc vô ý, ngón tay tinh tế đã bị thương, tơ máu nhàn nhạt xuất hiện, chậm rãi, bằng một loại tốc độ khiến cho người ta cảm thấy mờ ám, Cận Sĩ Triễn vươn đầu lưỡi từ từ liếm đầu ngón tay Tiễn Diệp, động tác xấu xa. Mà đầu ngón tay lại là một bộ phận mẫn cảm.

Cảm giác ấm nóng ẩm ướt, quen thuộc mà lại xa lạ. Hai người giữa lúc tình cảm mãnh liệt thì nhiệt độ cơ thể vẫn là lạnh, mà hiện tại, Cận Sĩ Triễn chỉ bằng một động tác ám muội, đã khiến cho Tiễn Diệp thấy ngực có chút chua xót (ý là cảm động). Tiễn Diệp lúc này, hẳn không biết biểu tình của mình mờ mịt như thế nào, thậm chí có điểm bất lực.

“Anh tới làm gì?” Hắn hỏi Cận Sĩ Triễn.

Cận Sĩ Triễn nhìn hắn nói: “Tiễn Diệp, tôi phải đối xử tốt với cậu một chút a —”

Ngữ khí nghi vấn hư hư thực thực, không biết là nói với Tiễn Diệp hay nói với chính mình.

Tiến Diệp nhìn Cận Sĩ Triễn, đôi mắt sau cặp kính tràn đầy sự thanh thản, lần đầu tiên hắn đánh giá tỷ mỹ người đàn ông này. Sau đó, hắn khẽ cười.

“Cận Sĩ Triển — chúng ta, nếu như lần đầu tiên gặp mặt, anh đối xử với tôi như vậy — nói không chừng tôi sẽ yêu anh.”(TT^TT)

Không chờ Cận Sĩ Triển nói, hắn rút tay về, cúi đầu, thủy tinh vỡ trên mặt đất, hầu như chỉ còn những mảnh vụn.

Chẳng bao lâu sau, Tiền Diệp đứng dậy, người bên cạnh cũng đứng dậy theo.

Tiền Diệp đột nhiên thấy đau nhói trên mặt, chiếc băng urgo chưa dán được bao lâu bị chậm rãi bóc ra, vết thương từ từ bại lộ trong không khí, dường như cái gì cũng không kịp nghĩ, ngẩng đầu.

Trong ánh mắt Cận Sĩ Triển vậy mà lại có một thứ gì đó giống như ôn nhu.

“Vết thương để hở tốt hơn — từ từ hãy dán thứ này thì mới tốt.”

Miệng vết thương khép kín chưa bao lâu, màu đỏ nhàn nhạt, vậy mà lại giống như trang sức.

Ngay cả Cận Sĩ Triển cũng thấy bản thân có chút ý niệm biến thái trong đầu.

Tiền Diệp, đã bị thương toàn thân rồi.

Khẽ cười ra tiếng, Tiền Diệp giơ tay lên, Cận Sĩ Triển cho rằng hắn lại muốn đẩy kính, nhưng không nghĩ tới lần này Tiền Diệp trực tiếp tháo kính ra. Nhắm mắt lại, bóp nhẹ huyết thái dương một chút, động tác này khiến cho người ta cảm thấy hắn có chút bất đắc dĩ.

“Có điểm lạnh —” Ba chữ, nhưng đủ để kết thúc cuộc đối thoại lần này.

Cận Sĩ Triển cười mà không nói, có chút ngạc nhiên, có một số việc, nhiều lời vô ích.

Nghề nghiệp trước đây của Tiền Diệp rất kỳ lạ, hắn từng là một cảnh sát.

Có lẽ với người thường mà nói, cảnh sát không phải nghề gì lạ lùng. Nhưng đối với Tiền Diệp mà nói, cảnh sát với hắn là một nghề nghiệp ngoài dự tính.

Hắn từng giết người, đương nhiên, không phải vì chính nghĩa.

Khi súng xuyên qua chỗ hiểm của con người, chỉ vền vền vài giây thì trong nháy mắt thế giới đã mất đi một sinh mạng. Tiền Diệp có loại cảm giác hút thở không thông, có đôi khi, hắn sẽ cảm thấy bản thân mình chết đi so với người bị hắn giết hại còn nhanh hơn.

Tiền Diệp không cảm thấy chính mình là một cảnh sát. Hắn không cần chấp hành pháp luật, không cần bảo vệ người dân, càng không cần biểu dương chính nghĩa. Hắn chỉ cần đứng ở một chỗ, an tĩnh chờ đợi mệnh lệnh của một người, chỉ là như thế. Lời nói của người kia với hắn mà nói chính là luật. Mà câu đầu tiên người kia nói với Tiền Diệp là: Tôi sẽ chờ cậu đến báo thù. Sau đó, đem thi thể anh trai hắn đến cho hắn.

Mấy năm đó, Tiền Diệp không biết mình đã sống sót như thế nào. Hắn mất đi người quan trọng nhất, cũng là người hắn yêu nhất, cái loại tình yêu này, Tiền Diệp chính mình cũng không thể nói rõ, nhưng hắn cũng không muốn làm rõ, bởi vì hắn khi đó, hoàn toàn chưa bao giờ nghĩ tới một ngày nào đó trong tương lai sẽ là cái dạng gì.

Bởi vì khi lần đầu tiên nhìn thấy Cận Sĩ Triển, chưa từng nghĩ tới việc nói nhiều hơn một câu với người đàn ông này, thậm chí là khi ở trên giường.

Tiền Diệp biết hai nam nhân cũng có thể làm tình, nhưng hắn cũng không nghĩ tới chính mình sẽ cùng nam nhân.

Hết thấy đều như là thuận theo tự nhiên. Khi đó hắn cho rằng chính mình sẽ chết, nhưng một dây thần kinh nào đó lại vô cùng thanh tỉnh. Hắn nghĩ cứ như vậy mà chết đi cũng thật tốt, thế nhưng ngẫm lại lại thấy buồn cười, chết khi cùng nam nhân ở trên giường, sẽ rất mất mặt không phải sao?

Thứ đã mất đi không thể quay về, nhưng thứ vẫn còn lưu lại, còn cần hắn bảo vệ.

Hắn không thể hận bất kì kẻ nào, Tiền Diệp, ngoại trừ chính hắn.

Một giây trước khi không thở nổi, hần cười ra tiếng —

“Đang cười cái gì?”

Từ từ nhắm hai mắt, giật giật khóe miệng, Tiễn Diệp không cảm thấy bản thân đang cười. Giật mình mà quay lại, hần phát hiện mình đang dùng một loại tư thế cuộn tròn mà nằm ở trong lòng người nào đó, không gian nhỏ hẹp, giường cũng nhỏ, cái chăn chỉ đủ một người vẫn cứ đắp ở trên thân thể hai người. Bên dưới chăn là một bộ cảnh tượng dâm mị, hần đã không muốn phỏng đoán nữa rồi.

Giữa ban ngày ban mặt, dây dưa với nhau cả một buổi chiều, Cận Sĩ Triển như là muốn đền bù sự “tổn thương” trước đây ở trên giường cho hần, dùng hết các loại thủ đoạn sẽ làm hần thoải mái, không bao lâu sau khi hần phóng thích thì lại châm lửa trên người hần. Một lần lại một lần vuốt ve, một lần lại một lần tiến nhập, mãi cho đến khi trong đầu không nghĩ được cái gì nữa, thuận theo động tác của thân thể.

Dường như thực sự sẽ thiêu cháy tất cả.

Bạn đang ?

Loại sa đọa cùng phóng túng này, Tiễn Diệp chưa từng nghĩ tới. Có vài thứ, hần tưởng đã qua lâu rồi, trái lại chưa từng kết thúc.

Thân thể bị ôm, vẫn còn chưa kịp mở mắt đã bị đặt ở trên giường, cần cổ ngứa ngáy, đột nhiên bị cắn một ngụm.

“A ~” Tiễn Diệp thở dốc một tiếng, một chân bị giật lại, cảm giác được dịch thể ẩm ướt từ thân thể chảy ra.

“Nơi này của cậu thực sự quá nhỏ —” Cận Sĩ Triển nhẹ nhàng cắn vào cổ hần, một tay lặn vào dưới chăn dùng sức vuốt ve bấp dùi Tiễn Diệp, thon dài cân xứng, điểm ấy khiến y rất thỏa mãn.

“Anh, đứng lên —” Tiễn Diệp nói có phần đứt quãng, thanh âm cũng khe khẽ giống như rên rỉ.

Cận Sĩ Triển ngẩng đầu, liếm môi một chút, cúi đầu nhìn Tiễn Diệp. “Làm một lần nữa —”

Một lần nữa hần có thể sẽ thực sự chết mất!

“Tôi đau dạ dày, nếu anh không muốn tôi nôn lên người anh thì tốt nhất nên mang thứ gì đó của anh đi ra đi!” Tiễn Diệp cắn răng, thứ gì đó dưới chăn tinh thần phần chấn đến nỗi hần cũng cảm giác được!

Nam nhân này quả nhiên trên người có huyết thống của trâu mà!

Thấy sắc mặt hần quả thực có chút không tốt, Cận Sĩ Triển cũng không miễn cưỡng, xoay người xuống giường. Ngồi ở bên giường, nhặt lên y phục bị ném xuống đất, từ bên trong móc ra bao thuốc, rút một điều đứt vào miệng, vừa định châm lửa, hần quay đầu nhìn thoáng qua Tiễn Diệp ở trên giường, người kia vẫn đang dùng tư thế cuộn mình, chân đắp ở trên người, nhìn không thấy biểu tình trên mặt.

Suy nghĩ một chút, Cận Sĩ Triển bỏ điều thuốc trong miệng ra, nửa thân trên ngả về phía sau, nhích lại gần, hỏi: “Rất đau sao?” (anh ý hỏi dạ dày ạ =.)

Không nói gì. Ngay cả động cũng không động.

Đột nhiên cảm thấy, Tiễn Diệp như vậy có phải hay không có điểm giống như làm nũng?

Khóe miệng giương lên, Cận Sĩ Triển cúi người xuống, một tay chính xác không sai lệch mà mò tới mông Tiễn Diệp, cúi đầu nhẹ giọng hỏi bên tai Tiễn Diệp: “Hay là ở nơi này tương đối đau?”

Dưới chăn truyền đến một trận thanh âm lằm bằm, không rõ ràng lắm, vì vậy Cận Sĩ Triển không biết Tiễn Diệp nói gì nhưng mà y là ngoài ý muốn lại thấy tâm tình phi thường tốt, bật cười, vừa định lôi Tiễn Diệp từ trong chăn ra thì một tiếng chuông cắt đứt động tác của y, là điện thoại của y.

Tiến Diệp cũng nghe được, sau đó là thanh âm Cận Sĩ Triển rời giường, tiếp đó là tiếng Cận Sĩ Triển lặng lẽ áp chế dục vọng.

Loại thanh âm này mới là thứ Tiễn Diệp quen thuộc.

Bởi vì nó rất chân thực.

Mệt chết đi, mệt mỏi dần dần lan ra khắp toàn thân, ngay cả mí mắt đều lười động. Thân thể được thỏa mãn, nhưng tâm lại càng thêm trống rỗng, hơn lúc trước rất nhiều, giống như chậm rãi mà tích tụ rồi dâng lên một lúc vậy.

Tiền Diệp nghĩ chính mình rất hèn hạ, nhưng không có cảm giác tội lỗi, bởi vì nam nhân kia là Cận Sĩ Triễn.

Cơn buồn ngủ dần kéo đến, trong lúc mông lung, Tiền Diệp cảm thấy có người ghé vào lỗ tai hắt hắt nói gì đó, không muốn đi sâu truy rõ thanh âm kia rốt cục đang nói cái gì, bởi vì hắt hắt đó là Cận Sĩ Triễn, cái gì khác cũng đều không quan trọng.

Sau đó chính là bóng tối vô tận, tất cả thanh âm bên tai đều dần dần biến mất, ý thức cũng ngày càng không rõ ràng. Tiền Diệp biết bản thân hẳn là đang ngủ, cảm giác lúc này rất thoải mái, có thể ngủ, kỳ thực là một chuyện rất hạnh phúc. Không biết vì sao, hắt hắt nhiên nhớ đến lời Cận Sĩ Triễn nói qua kia, rằng sẽ đối xử với hắt hắt tốt một chút —

Nghe ra dường như cũng tốt, chẳng qua — cuộn tròn thân thể vừa mới ngủ dậy, Tiền Diệp dùng hết một điểm khí lực cuối cùng khẽ giương khóe miệng.

Hắt hắt không hiềm lạ.(ý chỉ bạn ấy cũng chẳng thiết tha gì)

Chờ đến khi Tiền Diệp tỉnh ngủ, trời đã tối rồi.

Từ trên giường ngồi dậy, Tiền Diệp nhắm mắt vò vò tóc, khi mở ra, nhãn thần đã hoàn toàn thanh tỉnh, theo thói quen đưa tay cầm lấy kính mắt đặt trên tủ đầu giường, nhưng lại bắt được khoảng không. Sững sốt một chút, hắt hắt thoáng suy nghĩ, kính mắt hình như để ở dưới nhà.

Thở dài, nhìn bốn phía một chút, ngoại trừ chăn gối có phần ngổn ngang, tất cả đều rất ngăn nắp, ngay cả quần áo vốn bị ném xuống đất cũng được vắt trên lưng ghế, Tiền Diệp lẳng lặng nhìn một hồi, đứng lên đi vào phòng tắm.

Ngoài ý muốn, dĩ nhiên lại ngủ rất ngon.

Sau khi tắm xong, Tiền Diệp mặt quần vận động cùng áo phông dài tay, vừa dùng khăn lau đầu vừa đi xuống nhà, khi mới đi tới phân nửa cầu thang thì nghe được tiếng thái rau từ trong bếp truyền ra, đều đặn mà có quy luật, khi xuống tới dưới lầu, không ngoài ý muốn mà thấy sàn nhà đầy thủy tinh đã được quét tước sạch sẽ, vết bẩn cùng máu cũng đã được lau sạch.

Khẽ cười cười, Tiền Diệp vắt khăn mặt lên trên cổ, đi tới cửa nhà bếp, dựa vào thành cửa nhìn người đang bận rộn bên trong.

Người vừa thái rau đem rau cải bỏ vào nồi hầm đang đặt trên bếp, cầm thìa không ngừng khuấy, hương thơm của canh thịt nhẹ nhàng lan tỏa, đậm đà nhưng lại không ngấy.

Tiền Diệp không nhớ rõ là mình có cái nồi kia a

~~ “Oa! Cậu tỉnh rồi à?” Người vừa đột nhiên xoay người thấy Tiền Diệp vẫn không nhúc nhích mà đứng ở cửa thì lại càng hoảng sợ.

Tiền Diệp cười ra tiếng hỏi: “Anh đến đây lúc nào vậy, A Cường?”

A Cường buông chiếc muôi trong tay ra, cầm lấy chiếc khăn bên cạnh lau lau tay, đến gần Tiền Diệp, nói: “Hơn năm giờ a! Hôm nay vừa tan ca thì nghe nói ở chỗ cậu xảy ra chuyện, cho nên vội vàng đến xem, kết quả vừa vào phòng đã vị sàn nhà đầy máu cùng thủy tinh dọa cho một trận, làm tôi giật cả mình! Lại không thấy cậu đâu, còn tưởng cậu phải vào bệnh viện! Sau đó đi lên lầu mới phát hiện cậu đang ngủ — tiểu tử cậu, ra loại sự tình này còn có thể ngủ ngon như thế, ngay cả cửa cũng không khóa!” Trong giọng nói chỉ có trách cứ không ngừng.

Tiền Diệp cúi đầu cười cười, “Xin lỗi! Gây phiền phức cho anh! Tôi ngủ như chết a —”

“Vết thương trên mặt là xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, không cần thận bị thủy tinh cắt phải.”

“Không cẩn thận không cẩn thận! Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn không cẩn thận!” A Cường lo lắng mà vò đầu mình, “Rốt cục là kẻ nào biến cửa hàng của cậu thành cái dạng này hả?”

Đậm đậm nhất tiếu (cười nhàn nhạt), Tiền Diệp nhỏ giọng nói: “Chỉ là vài tên tiểu lưu manh đến gây phiền toái mà thôi.”

A Cường trừng mắt, “Cái gì gọi là tiểu lưu manh đến gây phiền toái mà thôi! Loại sự tình này đã có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, nếu như xử lý không tốt lần này bọn chúng đi lần sau sẽ lại tìm cậu gây sự!”

Nhớ tới tên tiểu lưu manh gần như đã mất nửa cái mạng kia, Tiền Diệp nhún vai, cho rằng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thấy bọn chúng đâu.

Thấy bộ dạng “không cho là đúng” của hắn, A Cường lại càng giận hơn, “Cậu rốt cục có ý thức được nguy hiểm không thể hả? Mở cửa hàng cũng không phải chỉ cần mua vào bán ra là được!”

“Phải phải! Tôi hiểu! Lần sau bọn chúng có tới tôi lập tức báo cảnh sát được chưa?” Rõ ràng là nói cho có lệ, Tiền Diệp nói ra dường như là chỉ để trấn an.

A Cường lo lắng mà thở dài một hơi, hỏi: “Bọn chúng rốt cục tới làm gì?”

“A — thu phí bảo kê!” Thiếu hứng thú mà nói, Tiền Diệp hướng mắt vào phòng bếp. Canh rất thơm a!

“Cái gì? Thu phí bảo kê? Gì chứ mà sao hết lần này đến lần khác lại tìm cậu để thu?” A Cường tựa hồ như muốn đem trọng tâm câu chuyện nói cho tới cùng.

Tiền Diệp vô lực mà thiêu mi một chút, “Bởi vì tôi nhìn qua rất dễ bắt nạt a — anh xem có thấy kính của tôi đâu không?”

Bị hắn đột nhiên hỏi như thế, A Cường vô ý thức mà trả lời: “A? Ở trên quầy hàng cạnh cầu thang — không đúng! Sao cậu lại nói sang chuyện khác như thế hả?”

Cũng không phải hắn đánh trống lảng, bởi vì với hắn mà nói bây giờ kính mắt tương đối quan trọng. Sau khi đeo kính vào, Tiền Diệp đứng ở giữa phòng nhìn quầy hàng đã có không còn cửa kính, không nói lời nào, trên mặt cũng không có biểu tình gì.

“Ngày mai tôi tìm một người bạn đến giúp cậu sửa một chút a? Cậu ta vừa lúc làm nghề này.” A Cường đứng cạnh hắn nói, cảm thấy rất đáng tiếc, còn có thông cảm.

Trầm mặc một hồi, Tiền Diệp nhẹ giọng nói: “Đợi vài ngày nữa! Không vội — ”

“Hả? Không bán hàng?”

Suy nghĩ một chút, nói: “Cũng không phải, chỉ là — muốn nghỉ vài ngày.” Hắn muốn hảo hảo suy nghĩ một chút, nhân cơ hội này.

Về mặt Tiền Diệp cũng là có chút mờ mịt, A Cường không hỏi nhiều nữa, chỉ là tầm nhìn dừng lại trên người Tiền Diệp, người kia hai tay khoanh trước ngực, nửa người dựa vào mép tường, cằm hơi nhếch lên, đường cong nơi cổ, phi thường tinh xảo, ánh đèn chiếu sáng làn da mới tắm, giống như tản mát ra ánh sáng nhu hòa.

Hết

12. Chương 12

“Tiểu Diệp —”

“A?” Tiền Diệp nghiêng đầu, dùng ánh mắt hỏi.

Sau khi nhìn chằm chằm vào hân, A Cường muốn nói lại thôi một hồi lâu, cuối cùng có chút khó xử mà chỉ lờn da lộ ra nơi cổ áo hình chữ V của Tiễn Diệp, “Cậu — trên cổ — cái kia —” mặt đều đỏ.

Tiến Diệp trừng mắt nhìn, xem vẻ mặt “ngượng ngùng” của A Cường, sau đó không cần cúi đầu xem cũng biết trên cổ mình có cái gì.

Cận Sĩ Triền chết tiệt! Trên người không chỉ có huyết thống của trâu, còn có cả của cẩu nữa! Ách — tuy rằng mình cũng có cấn y!

Khẽ kéo một góc khăn mặt đang vắt trên cổ, xoa xoa cảm, Tiễn Diệp thản nhiên cười cười, chỉ dùng ba chữ để giải quyết vấn đề “nan giải” này.

“Nam nhân mà!”

A Cường nhìn khuôn mặt tươi cười của hân, giây tiếp theo lại liếc dấu vết ám muội như ẩn như hiện, không kham nói một câu: “Thật là một cô gái nhiệt tình a!”

“A!” Tiễn Diệp cười giống như bị lông gà lấp kín cuống họng vậy.

“Người —” do dự một chút, A Cường ngừng vài giây, hỏi: “Hôm nào giới thiệu cho ta làm quen được chứ?”

Tiến Diệp đương nhiên biết người A Cường ám chỉ là ai, suy nghĩ một chút, mỉm cười, rất hạnh phúc nói: “Được!”

Trong nháy mắt kia, A Cường thoáng sững sốt, còn muốn nói gì đó, nhưng Tiễn Diệp không cho hân cơ hội, đi qua người hân vào phòng bếp.

“Tôi mới phát hiện ra mình đang đói bụng a! Cảm ơn anh đã giúp tôi làm cơm, có thể ăn chưa?” Vừa đi vừa nói, nhắc cái vung ra, Tiễn Diệp nhìn thoáng qua nguyên liệu phong phú bên trong, quay đầu cười cười với A Cường ở phía sau. “Thơm quá!”

A Cường nhìn hân cười, cũng đành chịu mà nở nụ cười theo.

“Cùng nhau ăn đi!” Tiễn Diệp nói.

Có đôi khi, lời nói dối so với hứa hẹn còn chân thật hơn.

Hân không cần người khác tha thứ, bởi vì so với bất kì kẻ nào hân đều rõ ràng hơn.

Các người đều không phải thích tôi, chỉ là tội nghiệp tôi mà thôi.

Cửa hàng, vẫn tiếp tục treo bảng tạm ngừng kinh doanh. Tiễn Diệp không có gì là chột dạ, cũng không có gì là không muốn, chỉ là nhớ tới nhóm nữ sinh trung học thường tới kia thì có chút “áy náy”.

Xin lỗi! Không thể cho các cô đến để mà toan tính mấy cái chuyện đen tối nữa rồi! (qt nó để là “ý dâm” nhưng ta nghĩ là mấy bạn trẻ fan gợn dấy chỉ là suy nghĩ chút chuyện đen tối thôi nên để thế :”>)

Nằm ở trên giường, hân hưởng thụ sự thả lỏng ít khi có được, không cần nhào bột mì, không cần đánh bơ, không cần khuấy nước đường, không cần lau lò nướng — giường đệm ngoài ý muốn mềm mại, thân thể giống như lơ lửng giữa không trung, khiến cho người ta thấy miễn cưỡng, không nghĩ ra được, cũng không muốn động đây.

Nếu còn tiếp tục như vậy sẽ sa ngã sao?

Tự hỏi chính mình, mỹ vị gì đó sẽ khiến cho người ta ăn một lần lại muốn ăn lần nữa, thói quen gì đó có phải sẽ vĩnh viễn không bỏ được? Loại quy luật này, đối với Tiễn Diệp lại không chính xác.

Vài ngày không có việc gì phải làm, Tiễn Diệp một mực chỉ ngủ mà thôi, dường như muốn ngủ bù cho hết thấy những đêm mất ngủ trước đây, chỉ cần hân có thể ngủ được, cho dù ngủ không được thì cũng là nằm ở trên giường chờ ra hoặc là đọc sách, hân mượn thư viện mấy quyển sách này, dày đến nỗi có thể đập bể đầu một người.

Hân luôn luôn vô ý thức mà lật xem phần mở đầu của một cuốn sách, cây, là nơi ký sinh của lá.

Những ngày đầu thu này, lá cây bắt đầu mang hơi thở chết chóc —

Vô luận đã đọc tiếp phần sau nhiều như thế nào, cuối cùng vẫn sẽ nhin không được mà mở trang đầu ra, tỉnh tể mà đọc từng chữ từng chữ một. Chỉ là như thế này, luôn cảm thấy thời gian qua đi quá chậm.

Một buổi sáng sớm vài ngày sau, Tiễn Diệp đầu tiên là quét lá rụng trước cửa, hiện tại vẫn đang là thời gian ngừng kinh doanh, quét dọn xong hần trở lại trong nhà, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng của mình.

Mấy ngày nay A Cường cũng không đến lần nào, Tiễn Diệp có điểm lo lắng, nhưng cũng có chút thoải mái. Không suy nghĩ nhiều.

Trong cửa hàng vẫn trống rỗng, không có mùi bánh ga tô hay bánh mì, khí tức tươi mát của cây cỏ càng hiển hiện ra rõ ràng. Tiễn Diệp rất thích loại mùi vị này.

Nhào bột mì, hần quyết định làm mì nước, làm phần bữa trưa và bữa tối. Sắn tay áo lên, rửa tay xong, vừa đựng tay vào bột, cửa “bang” một tiếng rồi mở ra! Tiếng động này Tiễn Diệp đã quen rồi, là bị đá văng.

Còn tiếp tục như vậy, phần kính trên cửa của hần cũng khó mà giữ được nữa.

Vỗ vỗ bột mì trên tay, Tiễn Diệp rời khỏi nhà bếp, trong phòng có thêm một người, đối phương thấy hần đi ra thì nhếch miệng cười.

“A! Chào buổi sáng a!”

Tiến Diệp không cảm thấy người này có gì quen, chỉ là mái tóc màu xám bạc kia, thật ra hần không quên.

“Còn nhớ tôi không?” Người nọ dường như chắc chắn rằng ai cũng không thể quên màu tóc của mình, chỉ chỉ vào đầu, cười vừa đắc ý vừa kiêu ngạo. “Tôi là Tiêu Tuấn Phi!”

Tôi quản anh! Tiễn Diệp sắc mặt không đổi mà đẩy đẩy kính, sau đó lịch sự nói: “Thật ngại quá, cửa hàng chúng tôi tạm ngừng kinh doanh.”

“Tôi biết!” Tiêu Tuấn Phi cười ha ha, hôm nay y mặc áo khoác nhung kẻ, bên trong là một chiếc áo sơ mi in hoa, chỉ đóng ba cúc dưới, lộ ra nửa khoảng ngực, bộ xương khô trang trí trên thắt lưng lóe sáng.

“Tôi biết đọc mà! Tôi là đặc biệt đến thăm anh.” Không đợi cho Tiễn Diệp kịp nói gì, Tiêu Tuấn Phi trực tiếp đi về phía quầy hàng, tới trước mặt Tiễn Diệp đánh giá hần, vừa nhìn vừa nắm cảm lăm lăm: “A — vết thương đã khỏi rồi! Sắc mặt không tệ, làn da cũng tốt — chẳng qua hình như tinh thần không được tốt lắm!”

“Anh không có chuyện gì khác sao?” Tiễn Diệp hỏi.

Tiêu Tuấn Phi gật đầu, cười nói: “Nhiệm vụ đại ca giao cho tôi đã hoàn thành rồi! Kế tiếp là thời gian rảnh của tôi.”

“Còn có việc?” Tiễn Diệp đẩy đẩy kính.

“Anh nhớ kỹ tên của tôi rồi chứ?” Bất ngờ lại hỏi.

Tiến Diệp nhìn nam nhân trước mắt một chút, gật đầu một cái.

Nhận được đáp án, Tiêu Tuấn Phi càng thêm được đắc ý, nói: “Anh gọi một tiếng xem!”

Tiến Diệp nhú mày, hần không biết có phải hiện nay tư duy của con người đã tiến lên một bậc khác rồi không!

“Anh sáng sớm ăn no không có việc gì làm nên đến tìm tôi giỡn sao?”

“Không phải! Chỉ là muốn anh gọi một tiếng xem sao thôi, a! Cũng không phải là chuyện khó làm gì phải không?” Tiêu Tuấn Phi dùng vẻ mặt “tôi cũng không hay nói đùa đâu”.

“Gọi một tiếng đi! Gọi đi!”

Thật giống con chim sẻ! Tiễn Diệp thở dài, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Tiêu Tuấn Phi.”

Tiêu Tuấn Phi cười càng thêm hài lòng, “Quả nhiên, giọng nói của anh thật êm tai! Từ trong miệng kêu ra tên người khác sẽ khiến cho người ta có cảm giác như bị thôi miên!”

Khóe miệng Tiễn Diệp co quắp một chút, sau đó nhìn Tiêu Tuấn Phi, thoáng hạ thấp thanh âm nói: “Như vậy, Tiêu Tuấn Phi, hiện tại mời anh xoay người đi về phía cửa, sau đó từ bên ngoài đóng cửa hộ tôi — ”

Người bị gọi tên thật sự ngoan ngoãn mà đi về phía cửa, Tiễn Diệp vừa thở phào nhẹ nhõm một cái, Tiêu Tuấn Phi đột nhiên xoay người cười với hắn, “Nhiệm vụ đại ca giao cho tôi đã hoàn thành, vốn tôi còn thực sự muốn trò chuyện với anh một hồi, thế nhưng tâm tình của anh hôm nay không tốt, để lần sau vậy! Tôi sẽ quay lại a! Tiễn , Diệp!” Nói xong cho Tiễn Diệp một cái hôn gió, là ‘tình trường lãng tử’ tiêu chuẩn, sau đó đẩy cửa ra. Không có bất kỳ lưu luyến gì, xem ra đúng là một người việc gì cũng thật mạnh mẽ.

Tiến Diệp khoanh tay trước ngực, hơi nheo mắt nhìn theo cửa, một hồi lâu —

“Thần kinh — ”

Trở lại nhà bếp. Tiễn Diệp tiếp tục “công việc” hắn đang làm dở. Bột mì trắng noãn thêm một chút lại một chút nước, chậm rãi hòa vào nhau, đó là một loại công việc tinh tế, bởi vì do Tiễn Diệp làm nên càng thêm tinh tế.

Sợi mì làm thủ công. gần như là toàn bộ những gì hắn làm được khi ở một mình, mãi cho đến một ngày, có người diện vô biểu tình ăn mì hắn làm, cũng không nói gì khen ngợi đặc biệt nhưng từ biểu tình trên mặt người kia, hắn nhìn ra được y thực sự rất thích ăn mì của hắn.

Sau đó người kia nói hắn là cảnh sát giỏi, cũng là đầu bếp giỏi. Hắn nói lần sau khi chỉ có hai người chúng ta thì lại làm mì đi!

Tiến Diệp xem đó là một lời hứa hẹn, trên thực tế, chỉ là một lời nói dối. Là lời nói dối để hắn lừa gạt bản thân mình.

Hiện tại hắn hiểu, có phải đã muộn rồi không —

Miệng khẽ động một chút, Tiễn Diệp nghĩ cái tên chôn sâu ở trong lòng đã lâu kia lập tức sẽ được thốt ra, trong nháy mắt một phần vạn giây, lưng đột nhiên căng thẳng, toàn bộ bị người ở phía sau ôm lấy.

Tiến Diệp đổ mồ hôi lạnh toàn thân, trong nháy mắt cả người cương cứng như tảng đá, ngay cả chính mình cũng cảm thấy không thể hiểu nổi.

“Đang nghĩ gì thế? Không nhúc nhích gì cả — tìm lại đập nhanh như vậy, hử?”

Cận Sĩ Triển ôm thắt lưng Tiễn Diệp, cầm tựa trên vai hắn, nhẹ giọng hỏi.

Cảm thấy trái tim mình đang nhanh chóng kiệt quệ, Tiễn Diệp không nghĩ ra từ lúc nào mà cửa nhà hắn lại giống như vô hình, ai cũng có thể tùy tiện xông vào. Đối với sự “xuất quỷ nhập thần” của Cận Sĩ Triển hắn đã không còn lạ gì, chỉ là hôm nay —

“Vì sao anh tiến đến mà lại không phát ra tiếng động gì?” Có lẽ hắn là nên hỏi: “Anh dùng cách nào mà vào được?”

Chẳng qua với Cận Sĩ Triển mà nói thì đều là lời vô ích, có hỏi cũng bằng thừa.

“Tôi chính là chính đại quang minh mà đi vào, cậu mới là người ở đây nhưng hồn lại lìa khỏi xác nên không phát hiện ra thôi.”

Đó là một sơ xuất rất nghiêm trọng, Tiễn Diệp nhú mào, muốn đưa tay đẩy kính mắt nhưng lại phát hiện trên đó đều dính bột mì mất rồi.

Hai tay Cận Sĩ Triển từ phía sau vòng sang ôm lấy thắt lưng Tiễn Diệp, hai người nửa người trên dán chặt vào một chỗ, động tác vô cùng thân thiết thông thường của tình nhân trong lúc đó, bởi vì có sự chênh lệch chiều cao của hai người mà có vẻ càng thêm phần duy mỹ, tóm lại, tất cả tựa hồ như chẳng có chỗ nào là không hài hòa.

Nhìn thứ gì đó dính ở trên tay Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triển giơ lên khóe miệng, hỏi: “Ban nãy cậu muốn nói cái gì?”

Quay lưng về phía y, Tiễn Diệp không nhìn thấy bất kỳ biểu tình hay ánh mắt gì của Cận Sĩ Triển.

“Cái gì cũng chưa nói. Bỏ đi, tôi muốn làm cơm.” Xoay người lại, Tiễn Diệp muốn thoát khỏi sự làm phiền của người phía sau, mặc dù hẳn biết việc này là không có khả năng, cũng không quản nữa, tiếp tục nhào bột.

Cận Sĩ Triển tiến về phía trước một chút, làm cho Tiễn Diệp cũng đồng thời động một chút, y hứng thú mà nhìn bột mì trên bàn, hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

“Mì.”

“Rỗng ruột sao?”

“Đó là mì ống?”

“Tôi muốn ăn –”

“Đến nhà hàng Itali mà ăn!” Tiễn Diệp bình thường tính tình cũng rất tốt nhưng hiện tại hẳn đặc biệt muốn cắn răng.

“Tôi muốn ăn thứ cậu làm –” Cận Sĩ Triển hơi nghiêng đầu, thổi khí vào lỗ tai Tiễn Diệp.

“Anh — đừng!” Cận Sĩ Triển khẽ cắn vành tai hẳn một chút, sau đó lại gặm gặm trên mặt Tiễn Diệp, hai tay lại siết chặt làm cho hai người càng dựa sát vào nhau, đường cong hoàn mỹ trên cơ thể dung hợp cùng một chỗ.

“Tôi còn muốn ăn cậu –” thanh âm giống như thôi miên, bởi vì bốn phía an tĩnh mà vô cùng rõ ràng.

Tiến Diệp nhắm mắt lại, bắt đầu khe khẽ thở hổn hển.

Đôi môi bắt đầu lưu luyến trên cần cổ Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triển một tay nâng cằm hẳn lên, mùi vị trên người Tiễn Diệp y rất thích.

“Ăn mì hay ăn cậu, chọn một thứ thôi –”

Hai tay chống trên bàn nắm chặt rồi lại chậm rãi thả lỏng, Tiễn Diệp bị ép phải ngửa đầu ra phía sau, khoe mắt thoáng nhìn ở phía sau một chút, mãi đến sau cùng mới thở ra một hơi thật sâu.

Bọn họ hôn môi, rất nhiệt liệt, tình cảm mãnh liệt, dữ dội — có thể dùng bất kì từ nào trong các từ đó để hình dung. Mà Tiễn Diệp lại chỉ tìm được một từ thích hợp, đối trá.

Tiến Diệp cho rằng Cận Sĩ Triển sẽ không có hứng thú với loại “món ăn bình dân” này, nhưng khi hẳn bùng mìn đến trước mặt Cận Sĩ Triển, người kia thế nhưng lại ăn với vẻ mặt vui vẻ rất hưởng thụ.

“Không tồi a!” Khua khua sợi mì, nóng hôi hổi, trước khi bỏ vào trong miệng Cận Sĩ Triển nói với Tiễn Diệp một câu như vậy.

Tiến Diệp nhìn bộ dáng ăn đến “sung sướng” của y, hỏi: “Anh đã vài ngày không ăn cơm rồi sao?” Vừa nói vừa đưa tay tháo kính xuống, bởi vì hơi nóng đã khiến cho mắt kính mờ mờ hơi nước rồi.

Cận Sĩ Triển cười cười không đáp.

Trong bát tràn đầy những sợi mì thật dài màu trắng tinh tẻ, thêm vào đó là vài lá cải thìa cùng hành thái, không có vẻ bề ngoài hoa lệ, thanh thanh nhàn nhật, cảm giác rất giống với con người tên Tiễn Diệp kia.

Ngồi đối diện y, Tiễn Diệp lẳng lặng nhìn Cận Sĩ Triển không ngừng ăn bát mì kia, mì vốn không có nhiều, bát của Cận Sĩ Triển dần dần thấy đáy, nhưng bát của hẳn lại đũa cũng không động qua.

Không muốn ăn? Không, muốn ăn nhưng lại đột nhiên mất khẩu vị. Giống như có gì đó nhằm lẫn, Tiễn Diệp đột nhiên hoài nghi hết thảy trước mắt liệu có phải là thật không, không hề kinh ngạc, chỉ có bất đắc dĩ.

Hẳn chưa từng nghĩ đến, hơn một năm trôi qua, quan hệ của hẳn cùng nam nhân trước mắt vậy mà lại biến thành như vậy, giống như hiện tại ngồi ăn cùng nhau trên một bàn.

Nghĩ thế nào cũng thấy, lúc chỉ có chính mình trong bóng tối tràn ngập đau đớn còn tương đối chân thực hơn một chút —

“Làm sao thế, không ăn ư?” Đã ăn xong cả bát, Cận Sĩ Triển buông đũa, đem tay áo sơ mi màu trắng qua loa mà xắn lên vài vòng, rút khăn tay ra lau lau khóe miệng. Động tác lưu loát, thuần thực giống như ở nhà của chính mình vậy.

Tiền Diệp nhướn mắt nhìn y một chút, cuối cùng, cầm đũa lên không nhanh không chậm bắt đầu ăn.

Cận Sĩ Triển cũng không nói gì, rút ra bao thuốc từ túi áo khoác vắt trên lưng ghế, châm một điếu, an tĩnh ngồi nhìn Tiền Diệp ăn mì một miếng lại một miếng, ăn tốt lắm, động tác cũng có thể cho là ưu nhã, ngón tay đặc biệt thon dài cầm đũa làm nên một tư thế vô cùng tiêu chuẩn, nhìn từ góc độ của y mà xem, rất thuận mắt.

Bốn phía đột nhiên an tĩnh lại, Tiền Diệp ăn mì hầu như không phát ra thanh âm gì, thỉnh thoảng mới có một hai tiếng uống canh, cũng là hần trực tiếp cầm bát ghé miệng vào uống.

Tiền Diệp không biết như vậy có tính là hần cùng Cận Sĩ Triển dùng bữa sáng cùng nhau không, nhưng hôm nay tuyệt đối xứng với danh hiệu bữa ăn quý dị nhất trong cuộc đời hần.

Chờ hần ăn xong, Cận Sĩ Triển trước một bước đưa khăn giấy qua.

Không nói gì, Tiền Diệp tiếp nhận khăn, thuận thế khẽ liếc mắt nhìn Cận Sĩ Triển một cái, đứng lên thu dọn bát đũa, khi bàn tay đưa sang cầm lấy chiếc bát trước mắt Cận Sĩ Triển thì đột nhiên bị nắm lấy.

Ngẩng đầu, Cận Sĩ Triển vẫn không nhúc nhích mà theo dõi hần. Hai người đối diện vài giây, y hỏi: “Vì sao phải rời khỏi Niếp Phong Vũ?”

Tiền Diệp biết, ngay từ đầu, thứ Cận Sĩ Triển hứng thú chính là vấn đề này. Nếu như hần trả lời thì có lẽ sẽ không tiếp tục bị “làm phiền” nữa, đáng tiếc, hần không muốn trả lời.

“Bí mật” duy nhất còn lại của hần, cũng chỉ có cái này mà thôi.

Dùng một chút lực, Tiền Diệp rút tay về, đem bát của Cận Sĩ Triển cùng của mình chồng vào một chỗ, lạnh lùng nói: “Đó là vấn đề của tôi, người khác không cần biết.”

“Tôi cũng xem như là người khác sao?” Cận Sĩ Triển hỏi lại không chút dao động.

Tiền Diệp gần như là chán ghét mà liếc y một cái, “Nếu không phải thì anh cho rằng anh là ai?”

Trước tiên không đề cập tới bất kì ai khác, nếu như người nào cũng Cận Sĩ Triển lên giường cũng đã là “người một nhà”, thì đó tuyệt đối là chuyện cười đệ nhất thiên hạ, Tiền Diệp thề hần cũng sẽ cười.

Cận Sĩ Triển một tay chống cằm, cười nhìn hần, “Có phải cậu vẫn còn đang chán ghét tôi?”

Hơi hơi nhếch khóe miệng, Tiền Diệp cười đến rất có phong tình. “Hóa ra anh biết.”

“Vậy vì sao lại cùng tôi lên giường?”

Lúc này Tiền Diệp thực sự cười ra tiếng, khẽ đẩy đẩy kính mắt đã có phần rơi xuống, nhìn Cận Sĩ Triển, “Không phải như vậy sao?”

Cận Sĩ Triển khẽ nhú mày.

Có loại “vui vẻ” vì được trả thù từ đáy lòng nổi lên, Tiền Diệp cười càng thâm, “Anh nghĩ với tôi anh còn có tác dụng gì?” Giống như tôi đối với anh vậy.

“Tiền Diệp –” Cận Sĩ Triển nheo mắt, hỏi: “Cậu lại đang giận đối cái gì?”

Tiền Diệp lắc đầu, “Không, người đang giận là anh.” hần vẫn luôn cái gì cũng không quan trọng, vì vậy, hần không tức giận. Hần nói: “Cận Sĩ Triển, anh cũng vẫn còn đang chán ghét tôi.”

Hần biết Cận Sĩ Triển tiếp cận hần là có mục đích, sở dĩ không cự tuyệt, thứ nhất là bởi vì với người như Cận Sĩ Triển thì từ chối cũng không giải quyết được vấn đề gì, mà dù sao hần cũng có mục đích, bọn họ đều như nhau mà thôi.

Hết

13. Chương 13

Không hề nhìn đến biểu tình của Cận Sĩ Triển, Tiễn Diệp cầm bát đưa đi vào phòng bếp, cho nước rửa bát vào bồn rửa, đưa tay mở vòi nước, trong lúc nhất thời, tiếng nước chảy “ào ào” đã át đi tất cả những âm thanh khác.

Chẳng biết đã qua bao lâu, thẳng đến khi bàn tay đang cầm khăn lau bát bị cầm lấy Tiễn Diệp mới ngừng đầu.

Cận Sĩ Triển đứng ở phía sau hắn nói: “Ra ngoài cùng tôi đi!”

Tiến Diệp thiếu mi một chút, mặc dù không cảm thấy chính mình nghe lầm nhưng cũng không quá tin tưởng vào việc rốt cục mình đã nghe thấy gì. Bầu không khí cùng trọng tâm câu chuyện biến đổi quá nhanh, trong nháy mắt có điểm khó tiếp thu.

Ra ngoài? Cùng ai?

Bất quá Cận Sĩ Triển cũng chẳng cho hắn nhiều thời gian để kịp tiêu hóa hàm ý của từ “ra ngoài”, nhanh chóng đưa tay cởi bỏ tạp dề của Tiễn Diệp ném sang một bên, lôi kéo hắn đi về phía cửa.

“Này ~ rất cuộc anh –” Tiễn Diệp chưa kịp giãy dụa đã bị kéo ra ngoài cửa, nước trên tay cũng còn chưa lau.

Đây là “bắt cóc tổng tiền” giữa thanh thiên bạch nhật sao?

Lực đạo trên tay Cận Sĩ Triển không chút thả lỏng chút nào, dường như là quyết tâm phải kéo Tiễn Diệp theo, lúc đi thì tiện tay cầm theo chìa khóa trên tường, sau khi ra ngoài mới buông Tiễn Diệp ra rồi nhanh chóng khóa cửa lại, thuần thục như ở nhà mình vậy.

Thân thể Tiễn Diệp theo bản năng mà co rúm lại một chút.

Bước vào mùa đông, khí trời buổi sáng lộ ra một tia hàn khí, trên người hắn chỉ mặc một chiếc áo đơn, vừa ra khỏi cửa thì một trận gió “mát mẻ” đã thổi tới.

Hắn mờ mịt mà nhìn động tác của Cận Sĩ Triển, muốn nói cái gì đó rồi lại thấy đối với cái người trước mắt này thì dù nói gì cũng vô ích, nhưng nếu không nói gì thì thực sự là không nhịn được, trong lúc nhất thời môi mở ra rồi lại khép vào. Cuối cùng, Tiễn Diệp xoa xoa hai tay, xoay người thấy được vẻ mặt đắc ý của Cận Sĩ Triển thì tức đến nghiêng răng.

“Anh con mẹ nó tốt xấu gì thì cũng phải để tôi thay quần áo hăng chứ –”

Cận Sĩ Triển “phốc” một tiếng bật cười. Y cảm thấy vẻ mặt Tiễn Diệp lúc này có thể nói là “ù ụ”, cho tới bây giờ y chưa từng thấy qua, thậm chí không nghĩ tới Tiễn Diệp cũng có loại biểu tình này.

Tiến Diệp ảo não nhăn mi lại, đã thật lâu hắn không có loại xúc động này, xúc động đến muốn — đánh người!

“Đừng lo –” Cận Sĩ Triển đi tới ôm vai hắn, thân thể tiếp xúc, với khoảng cách này hai bên đều có thể cảm giác được độ ấm trên cơ thể người kia, “Rất nhanh sẽ ấm lên thôi.” Vừa nói vừa khẽ nhéo vành tai Tiễn Diệp.

Lời nói ái muội khiến cho sắc mặt Tiễn Diệp thay đổi một chút, Cận Sĩ Triển hẳn là không phát hiện ra, chỉ hít sâu một hơi rồi quay lại nói với Tiễn Diệp: “Người cậu thực sự là lạnh quá, rõ ràng vừa mới dùng bữa xong –”

“Anh muốn mang tôi đi đâu?” Tiễn Diệp cúi đầu hỏi một câu, thực sự là rất lạnh.

“Đi theo tôi sẽ biết! Xe của tôi đỗ ở con phố đối diện, đi thôi!” Cận Sĩ Triển kéo tay Tiễn Diệp.

“Chúng ta đi hẹn hò.” ()

Tiền Diệp nổi hết cả da gà, chẳng qua lần này không phải do lạnh.

Thụ động mà mặc cho Cận Sĩ Triễn lôi kéo về phía trước, Tiền Diệp nhìn bóng lưng người kia, lại cúi đầu nhìn thoảng qua bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình, vô ý thức muốn đưa tay đẩy kính, tay giơ lên một nửa lại đột nhiên nghĩ tới gì đó, dừng một chút, cuối cùng vẫn buông tay.

Không phản kháng, không lên tiếng, không giãy dụa, cái gì cũng không làm, nghe lời giống như một chú cún vậy, Cận Sĩ Triễn, anh muốn thế nào mới có thể buông tha cho tôi —

Địa điểm “hẹn hò” của Tiền Diệp và Cận Sĩ Triễn là một gian đạo trường.

Đạo trường rộng rãi không một bóng người, có vẻ rất trống trải. Hai người một trước một sau vào trong, Tiền Diệp nhìn lướt qua bốn phía, hỏi: “Anh muốn đánh nhau với tôi?”

Cận Sĩ Triễn đang đi ở phía trước xoay người lại, cười hỏi: “Đúng vậy! Không tự tin sao?”

Tiền Diệp nhìn y cời áo khoác ném sang một bên, cũng không hứng thú lắm hỏi một câu: “Tôi cũng không phải đối thủ của anh.”

“Lần đầu tiên gặp mặt, thân thủ của cậu tôi đã lĩnh giáo qua, tôi rất tin tưởng vào khả năng của cậu —” Cận Sĩ Triễn bắt đầu khởi động cổ tay.

“Anh cũng biết đó là chuyện trước kia.” Tiền Diệp khoanh hai tay trước ngực, hẳn biết rõ chính mình hiện tại đã không còn thân thủ như lúc xưa, đây là sự thực, vì vậy hẳn không để tâm.

Cận Sĩ Triễn đi về phía hắn, “Tôi rất tin tưởng cậu, thử xem đi! Cùng lắm là khoa tay múa chân một chút, không đánh thật, có thể không?” Nói xong thì đã đứng cách Tiền Diệp một thước mà đưa tay ra mời.

Nhìn cánh tay trước mặt kia, Tiền Diệp nhíu mi một chút, không có ý muốn xuất thủ.

Cái tay kia lại vẫy vẫy, giống như động tác gọi sủng vật, Tiền Diệp nhấc mắt vừa lúc thấy bộ dáng tươi cười như chờ mong mà lại càng giống khiêu khích của Cận Sĩ Triễn.

Chẳng biết có phải là do bị bầu không khí của chỗ này ảnh hưởng không, chờ đến lúc Tiền Diệp kịp phản ứng thì tay hắn đã giơ lên.

Sớm như vậy đã mắc chứng “chức năng thần kinh mất cân đối” rồi sao? Tiền Diệp nghi vấn ở trong lòng một chút, bất đắc dĩ vươn tay chấp nhận lời thách đấu của Cận Sĩ Triễn.

Bộ dáng tươi cười của Cận Sĩ Triễn biến đổi, dường như đã sớm đoán trước là hắn sẽ đáp ứng.

Chuẩn bị tư thế xong, cũng không vội vã bắt đầu. Đối diện với nhau, không tiếng động mà theo dõi đối phương cũng là một loại đấu trí, tựa hồ ai không nhận được trước là thua một ván rồi.

Một mảnh tịch mịch, hai người hầu như là xuất thủ cùng lúc, chẳng qua là Cận Sĩ Triễn tấn công còn Tiền Diệp tránh.

Tiếp tục mấy chiêu, tiền Diệp một chiêu cũng chưa ra nhưng lại tránh thoát được toàn bộ công kích của Cận Sĩ Triễn, thân thể cùng động tác đều nhẹ tựa lông hồng.

Cận Sĩ Triễn cười cười. Xem ra mà nói thì ai cũng biết, luận về sức mạnh, Tiền Diệp không phải đối thủ của Cận Sĩ Triễn, mà tốc độ của Tiền Diệp thì không phải người bình thường nào cũng có thể sánh được.

Sau mấy hiệp, Tiền Diệp đột nhiên nhân lúc hai người đình chiến đưa tay làm dấu hiệu “ngừng”, thở hổn hển thật sâu, hẳn hơi cúi người ngăn đầu nói với Cận Sĩ Triễn: “Lợi hại, tôi chịu thua –a!” Vừa mới dứt lời trước mắt chợt tối sầm, Cận Sĩ Triễn đã nhào tới trước mặt hắn, hai người cùng nhau ngã trên mặt đất. Phần ót Tiền Diệp va vào cái ghế gần đó, không phải là quá đau nhưng tuyệt đối không phải là không đau.

Đã lâu không “vận động kịch liệt”, lại lăn qua lăn lại như thế, bản thân Tiền Diệp cũng không rõ trên người có bị đau không.

“Anh —” hắn chỉnh lại kính mắt suýt chút nữa rơi ra, sau khi điều hòa tiêu cự thì thấy rõ Cận Sĩ Triễn, người kia vẫn đang ở trên người hắn.

“Dễ dàng chịu thua như vậy, tựa hồ không phải là chuyện cậu sẽ làm nhỉ?” Cận Sĩ Triển một tay chống xuống mặt đất, tay kia đi tới cầm Tiền Diệp, chậm rãi vuốt ve.

Tiền Diệp khẽ nhếch khóe miệng, “Anh biết tôi là người như thế nào sao?”

“Chỉ ít cũng không phải như bây giờ phải không?”

“Đó là do anh chỉ mới gặp qua tôi trước kia.” Thu hồi bộ dáng tươi cười, Tiền Diệp nói.

Cận Sĩ Triển gần như là nhìn hẩn không chớp mắt, ngón tay chậm rãi di chuyển đến khóe mắt Tiền Diệp, cảm thấy không thoải mái, Tiền Diệp hơi nheo mắt một chút, nghe được Cận Sĩ Triển nói: “Tướng mạo bình thường, cùng lắm chỉ có thể nói là thanh tú — vóc người bình thường, ban đầu coi như là ôm cũng thoải mái nhưng hiện tại rõ ràng là quá gầy — tính cách, không làm cho người ta ưa thích, có phần u buồn còn có điểm hỉ nộ vô thường —”

Tiền Diệp chớp chớp mắt.

“Dường như không thể tìm ra ưu điểm gì —” Cận Sĩ Triển nhíu mi một chút, sau đó cười cười, cười đến chói mắt, nói: “Tiền Diệp, có muốn đến bên người tôi không?”

Vừa vào đến cửa, trong nhà toàn bộ đều là mùi rượu khiến Cận Sĩ Triển vô ý thức nhíu mày. Một tay cởi cúc áo sơ mi, một tay bật đèn, vừa chạm vào công tắc điện thì tay đã bị nắm lấy. Hình như đã sớm biết rằng sẽ như vậy, y không nói gì, trực tiếp ấn công tắc sau đó bỏ qua cái tay kia đi thẳng đến ngồi xuống sofa.

Trên bàn trà thủy tinh bày một chai rượu cùng hai cái ly, một cái trong đó chỉ còn sót lại chút rượu ở đáy, mà bình rượu đã hết phần nửa.

Cận Sĩ Triển thở dài, “Sao cậu lại uống nhiều như vậy?”

Một đôi tay ôm lấy y từ phía sau, người kia miệng đầy mùi rượu, Cận Sĩ Triển xoay đầu ...

“Ha ha! Tâm tình không tốt sao? Đối với tôi xa cách như vậy —”

“Cậu đang vui sao?”

Người phía sau, Kỷ Nhược Phi nở nụ cười, từ phía sau toàn bộ ôm lấy Cận Sĩ Triển, “Đi nơi nào phong lưu vậy? Người ta không hầu hạ anh thoải mái à? Dục cầu bất mãn sao?”

Cận Sĩ Triển né tránh đôi môi tiến lại gần, “Cậu uống bao nhiêu rồi? Về ngủ đi —”

“Không được! Hôm nay tôi phải ngủ ở đây!” Người say xấu lắm đều là có gan nói thẳng.

“Hôm nay tôi mệt chết đi rồi, không có thời gian chơi với cậu, có chuyện gì ngày mai nói đi!” thật sự là không muốn nháo với hẩn, Cận Sĩ Triển vỗ vỗ tay Kỷ Nhược Phi, ý bảo hẩn buông mình ra, tiếc rằng người kia căn bản không muốn cứ như vậy buông tha y.

“Không được! Tôi muốn biết có phải anh đã bị ai đó ép khô rồi không, hôm nay tôi nhất định phải ngủ ở đây!” Vừa nói tay chân vừa đồng thời cử động từ sofa nhào tới trên người Cận Sĩ Triển, thiếu chút nữa ngã xuống, may mắn Cận Sĩ Triển phản ứng nhanh một tay kéo lấy hẩn, cũng để cho hẩn thuận thế tiến vào trong lòng mình, tay chân hẩn lại chặt chẽ cuốn lấy y.

Hơi thở nóng bỏng, để lộ thân thể đã chuẩn bị đầy đủ, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy biểu tình dụ hoặc, Kỷ Nhược Phi ngẩng đầu chậm rãi tiến lại gần đôi môi Cận Sĩ Triển.

Nếu là bình thường, Cận Sĩ Triển sẽ không cự tuyệt nụ hôn này. Chẳng qua hôm nay —

“Không nên náo loạn! Mau đứng lên!” Y khẽ quát một tiếng, trong thanh âm đã bắt đầu lộ ra sự không kiên nhẫn, dụng lực một cái, người đang ngồi ở phía trên bị y đẩy xuống phía dưới.

Hai người đều ngây ngẩn cả người. Kỷ Nhược Phi có chút chật vật ngồi dưới đất, không dám tin tưởng ngẩng đầu nhìn Cận Sĩ Triển, người kia tựa hồ cũng không nghĩ tới sẽ làm như vậy, vài giây sau, thở dài đưa tay kéo hẩn dậy.

Kỷ Nhược Phi không bắt lấy bàn tay Cận Sĩ Triển đưa tới.

“Cậu làm sao thế?” Cận Sĩ Triển nhíu mày, lại là cái loại biểu tình không nhìn được này.

“Những lời này hẳn là tôi nên hỏi anh mới phải!” Kỷ Nhược Phi cắn răng, lông mày gắt gao nhíu chặt, “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Cận Sĩ Triển im lặng, nhìn Kỷ Nhược Phi vẫn ngồi trên mặt đất không đứng dậy, đến đứng trước mặt hắn. Kỷ Nhược Phi vươn hai tay gắt gao nắm chặt áo Cận Sĩ Triển.

“Anh rốt cuộc muốn tôi thế nào? Cận Sĩ Triển, năm mười lăm tuổi tôi bày tỏ với anh, anh nói anh không ngoại thiếu niên, hai năm sau anh ngoại thiếu niên bị tôi bắt được, anh nói anh không động tới vị thành niên, hôm nay tôi cũng đã tròn hai mươi, anh còn muốn mượn có gì để xua đuổi tôi?”

An tĩnh nghe hắn nói xong, Cận Sĩ Triển nhắm mắt.

“Nếu như chỉ là muốn xua đuổi cậu, tôi đã sớm lên giường với cậu –”

“Đó là vì cái gì? Anh biết tôi thích anh, từ nhỏ đến giờ vẫn thích, lẽ nào tôi với anh không có lực hấp dẫn như thế?” Bởi vì bị rượu kích động, Kỷ Nhược Phi trên mặt một mảnh đỏ bừng, cả người không ngừng được mà run lên, viền mắt cay cay.

Thở dài, “Không phải là cái dạng này, cậu biết –”

“Tôi biết! Thế nhưng đó là khi tôi còn bé! Hiện tại tôi cần anh cho tôi đáp án!” Hắn rượu cũng đã uống để đủ can đảm đi mê hoặc y, còn muốn hắn thế nào?

“Lẽ nào trong lòng anh tôi chỉ có trong công việc mới có giá trị lợi dụng? Tôi chỉ có thể là công cụ kiếm tiền của anh?” Kỷ Nhược Phi cuồng loạn gầm lên.

Cận Sĩ Triển cảm thấy bên tai như có gì đó nổ tung, y không thích loại cảm giác này. Nhưng còn có một thanh âm đang nói cho y: Nếu như là người kia, nhất định sẽ im lặng, không nói một lời — cho dù là trong lúc thống khổ nhất —

Trong ngực không có lý do đột nhiên nổi lên một trận phiền loạn, phảng phất như không thở nổi, Cận Sĩ Triển một phát kéo người đang cầm tay mình lại, Kỷ Nhược Phi lao đảo thiếu chút nữa ngã vào trên người y, còn chưa kịp ngừng đầu, cằm đã bị nắm lấy.

Bị ép buộc ngừng đầu, nhìn thấy Cận Sĩ Triển diện vô biểu tình cùng ánh mắt chán ghét của y.

“Đến bây giờ, cậu cũng không hề có tư cách để nói những lời này với tôi, cậu không có quan hệ gì với tôi, tôi lên giường với ai cũng như không muốn lên giường với ai là tự do của tôi –”

Sắc mặt Kỷ Nhược Phi thoáng cái trở nên trắng bệch.

“Nhớ kỹ, tất cả đều là cậu tự nguyện.”

Khớp hàm cắn chặt rồi lại thả lỏng ra, cuối cùng, Kỷ Nhược Phi đứng dậy, môi run rẩy không thể khép lại. Giống như là ý thức được cái gì, Cận Sĩ Triển muốn đưa tay dịu hắn lại bị né tránh.

Trước khi đi, Kỷ Nhược Phi không quay đầu lại nói với Cận Sĩ Triển: “Anh thực sự là một người đàn ông tàn nhẫn! Thật muốn nhìn một chút khi anh bị người khác đối xử tàn nhẫn như vậy thì sẽ như thế nào!”

Nhìn căn phòng trống rỗng vắng vẻ, Cận Sĩ Triển vuốt một chút tóc trên trán về phía sau, cười khẽ một tiếng.

Y cũng rất mong đợi, chẳng qua, còn có một chuyện khác khiến y càng chờ mong hơn. Hôm nay, Tiền Diệp hỏi y: Cận Sĩ Triển, anh muốn trở thành Niếp Phong Vũ thứ hai sao —

Ông, nội, mày!

Đứng ở cửa nhà mình, cánh cửa vẫn còn đóng chặt của mình, coi như là Tiền Diệp rốt cuộc cũng nhìn không được mà mắng một câu ở trong lòng. Trên cửa không thiếu gì, chính là không khóa. Có lẽ hẳn là hắn nên mua một cái xích sắt to bằng ngón tay — mặc dù hẳn cảm thấy mình cần bản cũng không có cái gì giá trị để người khác vào trộm.

Trong đầu nghĩ như vậy, Tiễn Diệp đưa tay đẩy cửa tiến vào. Trong phòng rất an tĩnh, cũng không phải là một mảnh hỗn độn bị lục lọi giống như trong tưởng tượng, dường như hoàn toàn giống với lúc hắn rời đi, cái gì cũng không thiếu, trái lại lại còn có thêm một thứ, hay nói đúng hơn là một người.

Ngồi trên chiếc ghế sáng nay Cận Sĩ Triển ngồi, người kia bắt chéo chân, một tay đặt trên đùi, khừ tay kia đặt trên mặt bàn chống cằm, xem ra đã ngồi như thế này một lúc lâu rồi, nhìn thấy Tiễn Diệp, tư thế biến đổi một chút, trên mặt nhiều thêm một nụ cười.

Tiến Diệp nghĩ người này cười như thế y mới là chủ nhân của nơi đây.

“Chờ anh đã thật lâu.” Y nói.

Nhìn ra được, Tiễn Diệp khẽ đẩy kính mắt, hỏi: “Anh đều là trực tiếp đi vào nhà người khác để chờ người ta về sao?”

Y cười hai tiếng, cầm lấy một cái khóa ở trên bàn, chính là cái Tiễn Diệp dùng để khóa cửa, lắc lắc cái khóa trong tay, tuyệt không chột dạ mà nói: “A Phi nói anh hẳn là nên đổi khóa đi. Hẳn dùng dây thép chọc vài cái đã mở.”

Tiến Diệp vô lực, “Tôi đây hẳn là nên cảm tạ các anh đã nhắc nhở nhỉ?”

“Cũng không phải ý này, nếu như anh nổi giận —” y nhún nhún vai, buông khóa, “Tôi xin lỗi anh, dù sao lần này tới cũng là để nói lời cảm tạ anh.” Nói xong ngừng một chút, lại bồi thêm một câu. “Là thành tâm!”

“Không cần, anh đã cho tôi tiền rồi.” Cũng không quá để ý, Tiễn Diệp chậm rãi ngồi xuống ghế, một tay bóp bóp vai.

Người kia cười ra tiếng, nhìn Tiễn Diệp nói: “Tiền chỉ là một chút vật chất để bày tỏ, tôi tới là để biểu đạt tâm ý.”

Tiến Diệp nhìn y một cái, nghĩ có lẽ vật chất vẫn là tương đối thực tế hơn một chút.

Hắn biết, với người trên giang hồ, luôn luôn đặc biệt coi trọng “ơn cứu mạng”, bởi vì bọn họ cho rằng tính mạng của mình so với người bình thường thì đáng giá hơn.

Đối với loại trầm mặc này của hắn cũng không ngại, người kia đột nhiên đứng thẳng dậy sáp lại gần, nhìn Tiễn Diệp rồi chính thức nói: “Tôi là Cố Kinh Duy. Cảm tạ ơn cứu mạng lần trước của anh!”

So với tình cảnh chật vật cả người đầy máu ngả trên mặt đất lần trước, người kia lần này có thể nói là “xuân phong đắc ý” (đường làm quan rộng mở), từ đầu đến chân đều là dáng điệu thân sĩ, xem ra vết thương cũng đã bình phục bảy, tám phần, hẳn là thể chất ban đầu cũng không tồi lắm, nếu không cũng không thể bình phục nhanh như vậy, ngay cả biểu tình đều tràn ngập tự tin.

“Không cần khách khí, tôi chỉ giúp anh băng bó vết thương một chút.” Nếu như chạy chữa không kịp thì chết cũng là chuyện sớm muộn.

“Điều tôi muốn ám chỉ không phải là băng bó vết thương —” khoe miệng vung lên, Cố Kinh Duy cười xấu xa, “Tôi là muốn cảm ơn bánh quy của anh. Lúc đó thật là đói muốn chết!”

Nghe thấy như vậy, Tiễn Diệp mới đem Cố Kinh Duy liên hệ với người đàn ông ngày đó bên ngoài chảy máu bên trong cũng chảy máu, xem ra — mỉm cười, Tiễn Diệp có điểm trào phúng nói: “Anh là lành sẹo đã quên đau rồi!”

Cố Kinh Duy cũng bật cười, “Vừa nãy là nói đùa thôi. Thật sự là nhờ có anh giúp tôi băng bó miệng vết thương thật tốt, không thì dù có ăn nhiều nữa cũng chỉ có tử lộ mà thôi.”

Tiến Diệp không nói gì, chỉ là cười cười, lời khách sáo hẳn sẽ không nói. Mà Cố Kinh Duy dường như cũng vô cùng rành mạch điểm này.

“Mấy hôm trước thân thể tôi còn không khỏe, nên đã bảo A Phi đến thay tôi cảm tạ anh. Hẳn không gây phiền phức gì cho anh chứ?”

Vô ý thức mà nhìn thoáng qua quầy hàng không có kính trong quán, Tiễn Diệp tùy ý nói một câu: “Không có.”

Hết

14. Chương 14

Cố Kinh Duy nhìn bốn phía xung quanh một chút, vừa nhìn vừa nói: “Cũng chưa bao lâu, sao chỗ này của anh lại nhanh chóng trở thành rừng nhiệt đới thế này?”

Không làm bánh mì nữa, cây cỏ trong cửa hàng của Tiễn Diệp sinh trưởng mạnh mẽ, làm nên một mảnh xanh biếc.

“Sao lại ngừng kinh doanh?”

“Mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một thời gian.” Tiễn Diệp trả lời. Mặc dù hắn nghĩ bản thân căn bản không cần phải làm thế.

“Hử -” Cố Kinh Duy chuyển tầm nhìn quay về trên mặt Tiễn Diệp, sau đó đột nhiên nhìn hắn như nhìn kẻ ngoại tình, dường như nghĩ rằng có thể tìm thấy gì đó từ trên khuôn mặt kia.

Hoàn toàn có thể được coi là ánh mắt nóng bỏng, làm cho Tiễn Diệp có chút không tự nhiên, loại ánh mắt “làm càn” này, quá mức trắng trợn.

“Làm sao vậy?” Nhú nhú mày, Tiễn Diệp hỏi.

Cố Kinh Duy vẫn không nói lời nào mà tiếp tục nhìn hắn vài giây, sau đó vươn tay dùng ngón trỏ chọc chọc trên cổ Tiễn Diệp một chút, “Cái này là mới à?”

Đó là dấu hôn Cận Sĩ Triển lưu lại. Tiễn Diệp né tránh sang bên cạnh một chút, vẻ mặt có phần không đồng tình.

“Của bạn gái lưu lại sao?” Cố Kinh Duy hỏi, chậm rãi rút tay về.

“Tôi không cảm thấy nhất định phải nói cho anh.”

“Vậy thì là bạn trai sao?”

Người này có lẽ không phải tới để nói lời cảm tạ, mà là tới để tra khảo!

Cứ coi như là nói đùa nhưng biểu tình của người đàn ông này lại không tránh khỏi quá mức nghiêm túc, ánh mắt của Cố Kinh Duy khiến cho Tiễn Diệp cảm thấy như là đang “chất vấn”, mà y căn bản là không có tư cách đó.

Tiến Diệp phất một cái từ trên ghế đứng dậy. Vừa muốn xoay người, Cố Kinh Duy lại nói: “Tôi còn nhớ rõ anh đã nói là không có hứng thú với đàn ông -”

Ngẩng đầu, Tiễn Diệp nhìn y, “Vậy thì sao?”

Cố Kinh Duy nheo nheo mắt, hỏi một câu khiến cho Tiễn Diệp sửng sốt, thậm chí đó còn là một vấn đề rất kinh ngạc. “Người sáng nay đi ra ngoài với anh là Cận Sĩ Triển sao?”

Cố Kinh Duy nhìn Tiễn Diệp, người kia thoáng lộ ra biểu tình ảo não, xem ra là rất mất hứng.

Tiến Diệp quả thật là rất phiền muộn, hắn không nghĩ trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến như vậy, vất vả mà nuốt mấy lời chửi rửa vào trong bụng, hắn có chút cố sức đẩy kính mắt lên một chút.

Cố Kinh Duy không nói gì, vẫn chờ Tiễn Diệp mở miệng trước, biểu tình trên mặt y làm Tiễn Diệp cảm thấy thật giống như là đang nói: Sao! Bị tôi bắt được rồi à?

Buồn cười!

“Rốt cuộc anh đến đây từ lúc nào?”

Cố Kinh Duy suy nghĩ một chút, “Vừa lúc thấy hai người nắm tay — sau đó tôi vào đây ngồi chờ anh.”

Hiện tại, Tiễn Diệp với hai chữ “nắm tay” cảm thấy vô cùng cảm hận, đơn giản là từ trong miệng Cố Kinh Duy nói ra thì giống như là châm chọc vậy.

Bây giờ Tiễn Diệp có một chút phần nộ, lại dường như có một chút “xấu hổ” khi “bí mật” bị đưa ra ánh sáng.

“Tôi không quen biết gì với Cận Sĩ Triển,” giống như giải thích, Cố Kinh Duy đột nhiên nói: “Chỉ có thể nói là mới nghe danh chứ chưa gặp người, cũng đã từng thấy ảnh chụp hắn trên báo, không nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy người thật, dĩ nhiên lại dưới tình huống ngoài ý muốn như vậy —”

“Thế nào? Anh muốn làm quen với hắn?” Tiễn Diệp hỏi, “Chính là hồi hận lúc đó không đi ra gọi một tiếng?”

Cố Kinh Duy lắc đầu, đứng lên đi tới trước mặt hắn, nói: “Tôi chỉ muốn biết anh có quan hệ gì với hắn.”

“Điều đó có liên quan gì tới anh?”

Cố Kinh Duy không trả lời nhưng biểu tình lại như là đang nói “Có liên quan tới tôi đấy”.

Tiến Diệp có cảm giác muốn cười, nguyên bản hắn muốn nói: Đừng nói với tôi là anh yêu tôi đấy! Nhưng cuối cùng hắn lại hỏi —

“Anh không tin vào những gì anh nhìn thấy?” Dường như đã nhận ra cái gì đó, Tiễn Diệp cố ý bóp méo sự tình.

Cố Kinh Duy vươn tay khoác lên vai hắn, giống như là thăm dò hỏi lại: “Tôi nhớ anh nói không có hứng thú với đàn ông mà.”

Tiến Diệp cười lạnh lùi về phía sau, Cố Kinh Duy rút tay về, cau mày nhìn hắn.

“Anh nhớ không sai, tôi không có hứng thú với đàn ông. Nhưng không có nghĩa là đàn ông không có hứng thú với tôi.” ”> càng ngày càng thik Tiễn Diệp nha ~)

Kỳ thực, những lời này nhiều ít cũng mang theo chút tức giận, Tiễn Diệp nói xong thì lập tức cũng thoáng ngạc nhiên, nhưng Cố Kinh Duy không biết Tiễn Diệp mang theo loại tâm tình gì mà nói những lời này, chỉ có thể dựa theo mặt chữ mà lý giải hàm nghĩa của nó.

Lời vừa nói ra, Cố Kinh Duy đột nhiên có loại cảm giác bưng bình. Gần như là vô ý thức mà buột miệng thốt ra. “Anh làm tình nhân của Cận Sĩ Triển, là hắn bắt ép anh?”

Tiến Diệp thiếu chút nữa thì bóp nát kính mắt, cắn răng, hít sâu một hơi đem vẻ mặt vận vẹo nén xuống, giơ một ngón tay ra chỉ, “Cửa ở bên kia, xin cứ tự nhiên!” Nói xong xoay người muốn đi.

“Chờ một chút!” Cố Kinh Duy ở phía sau kêu một tiếng, đưa tay kéo Tiễn Diệp, vốn định bắt lấy bờ vai của hắn, tiếc rằng động tác của Tiễn Diệp quá nhanh nên chỉ bắt được áo của hắn, lại còn là chỗ cổ áo —

Tiến Diệp tiến về phía trước, Cố Kinh Duy kéo về phía sau, kết quả chiếc áo cổ chữ V của Tiễn Diệp bị kéo xuống, lộ ra nửa bờ vai. Nếu như là con gái thì lúc này có thể thấy dây áo trong hay vân vân cái gì đó, nhưng Cố Kinh Duy chỉ thấy được đầu vai mềm mại cùng một mảnh — còn chưa có tìm được từ gì miêu tả cho thích hợp thì cửa đột nhiên mở ra.

Hai người theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía cửa, kẻ tiến vào căn bản đang cười, vừa nhìn thấy tình huống trong phòng, đầu tiên là nụ cười trên mặt cứng lại, vài giây sau chậm rãi phản ứng, đổi thành một nụ cười cực kỳ mờ ám.

“Ngại quá, quấy rầy hai vị rồi! Đại ca, tôi ở trong xe chờ anh, các vị tiếp tục đi a!” Nói xong quay đầu đi ra.

“Tiêu. Tuấn. Phi!” Cố Kinh Duy gọi một tiếng.

Tiến Diệp kéo áo lên, nhúu mày.

Quay đầu lại, Tiêu Tuấn Phi cười xấu xa, “Yên tâm! Bao lâu tôi cũng chờ! Chẳng qua, hai vị cũng nên vào phòng rồi hãy làm thì tốt hơn! Đều dọa cho khách nhân chạy mất rồi!”

“Cút! Trở về sẽ xử lý anh sau!” Cổ Kinh Duy giờ nắm đấm về phía Tiêu Tuấn Phi.

Tiền Diệp nhìn cánh cửa còn đang lung lay vì Tiêu Tuấn Phi chạy vội ra, suy nghĩ một chút — hẳn có loại cảm giác bất an.

Tiền Diệp mở ra trang đầu tiên của cuốn sách, bắt đầu tỉ mỉ xem từng chữ.

Hôm nay, cuối cùng hẳn cũng đã cùng Cận Sĩ Triển ngửa bài. Nguyên bản là lời biểu đạt, Tiền Diệp lại nghe được bên trong là một loại lời hứa kỳ thực lại là lời nói dối gì đó. (Anh ấy đã từng cảm thán về điều này rồi :”> cái mà anh ấy bảo lời hứa thật ra là lời nói dối gì đó)

Trò chơi, cũng phải có lúc kết thúc.

Hắn cùng Cận Sĩ Triển, đều tại trong trò chơi chờ đợi thời cơ. Ai thua ai thắng mà nói dối với Tiền Diệp không quan trọng, nhưng đối với Cận Sĩ Triển mà nói lại rất quan trọng. Cận Sĩ Triển là loại đàn ông không muốn thua, có lẽ là bởi vì đã thua một lần, nên muốn lật ngược tình thế, mà Tiền Diệp, không thể nghi ngờ là một đối tượng tốt.

Tiền Diệp biết, Cận Sĩ Triển tại trên người hắn vẫn có thể tìm thấy bóng dáng của Nguyên Chiến Dã cùng Niếp Phong Vũ.

Tiếng thở dài lơ đãng lộ ra, Tiền Diệp tháo kính, trong mắt tràn đầy sự chua chát. Nghiêng người nằm ngửa trên giường, hắn nhìn trần nhà, bên tai yên tĩnh đến mức bắt đầu ù ù.

Cận Sĩ Triển, anh muốn trở thành Niếp Phong Vũ thứ hai sao?

Những lời này giống như một lưỡi dao, hung hăng cứa vào người Cận Sĩ Triển. Tiền Diệp nhìn ra được, bàn tay đang nắm cầm hắn lúc ấy của Cận Sĩ Triển đã rời xuống vài tấc, hắn biết, Cận Sĩ Triển lúc đó hận không thể bóp chết hắn. Mặt nạ bị xé rách, toàn bộ giả dối đều biến mất, không còn bộ dáng tươi cười ôn nhu như tình nhân, cũng không có sự thuận theo dịu ngoan như người yêu nữa.

Tiền Diệp hơi hắt cằm lên nhìn Cận Sĩ Triển, khóe miệng có một tia đắc ý, đó là thứ chỉ có khi thấy sự tức giận trong mắt Cận Sĩ Triển.

Cảm giác chiếm thượng phong, nguyên lai cũng không tồi.

“Cận Sĩ Triển, anh quá tự tin vào bản thân –” Mà hắn, đối với chính mình lại không có niềm tin, vì vậy mới tạo thành loại cục diện như ngày hôm nay.

“Tiền Diệp, cậu đang đắc ý sao?” Cận Sĩ Triển nheo mắt, cặp mắt giống như của dã thú, Tiền Diệp nghĩ, biểu tình cùng nhãn thần như vậy mới xứng với Cận Sĩ Triển, đó mới là Cận Sĩ Triển chân chính. Cho nên, đừng tiếp tục giả bộ với hắn nữa.

Lắc đầu.

Ai trong chúng ta cũng không rơi vào bẫy của kẻ kia.

“Tiền Diệp, cậu vĩnh viễn sẽ bảo trì lý trí, dù cho lúc đó trong lòng cậu đang cảm kích. Ngay từ đầu tôi đã sai rồi, cậu so với trong tưởng tượng của tôi còn tốt hơn — tôi nghĩ, ngay từ đầu hẳn là tôi nên cứ dựa theo cách của mình mà tới –”

Cận Sĩ Triển hôn hắn, nụ hôn kịch liệt giống như muốn thiêu cháy tất cả, khi đó Tiền Diệp đột nhiên muốn giãy dụa, lại không biết nên nói là bởi vì Cận Sĩ Triển ngăn chặn hay là hắn cuối cùng đã buông tha.

Lúc ấy, Tiền Diệp thở hổn hển, hắn tại trên người Cận Sĩ Triển, cảm giác được dục vọng đích thực.

“Tiền Diệp, cậu cần bản không cần ôn nhu –”

Không sai, hắn không cần ôn nhu. Hắn đã từng vì một điểm ôn nhu của Nguyên Chiến Dã mà rơi vào tay giặc, hiện tại, sẽ không có bất kì ai cho hắn ôn nhu nữa.

Tiền Diệp ghé vào trên giường, trên tay là một quyển sách, nằm ngửa, đều đều mà hô hấp, ngay cả kính mắt cũng không bỏ ra đã ngủ.

Cận Sĩ Triển lần đầu tiên nhìn thấy Tiền Diệp, căn bản cũng không quá để mắt tới kẻ đứng ở bên cạnh Niếp Phong Vũ kia, điều đó cũng không có gì kì lạ, còn có thể nói là đương nhiên. Nhưng Tiền Diệp lại đã từng quan sát y, ở một khoảng cách nhất định, tuy vậy cũng chỉ là một cái liếc mắt nhàn nhạt, không có dừng lại quá lâu.

Số phận có đôi khi lại rất thích trêu chọc người ta, thậm chí là theo một cách rất đáng ghét. Thật lâu sau đó, lần thứ hai họ gặp nhau, Tiền Diệp nhận ra Cận Sĩ Triển trước, mà Cận Sĩ Triển lại cảm thấy hứng thú với thân thủ lưu loát linh hoạt của hắn.

Khi đó, Tiền Diệp là một cảnh sát, sống một cuộc sống an tĩnh tại một thị trấn nhỏ bé. Người ngoài nhìn vào, chính là ba người đàn ông trấn thủ toàn bộ thị trấn này trong một cục cảnh sát vô cùng tồi tàn, ngay cả một cái cửa lớn cũng không có. Cũng là tại khi đó, Tiền Diệp gặp Nguyên Chiến Dã, cục trưởng mới đến nhậm chức.

Khi người đàn ông kia lần đầu tiên xuất hiện trước mặt hắn, Tiền Diệp phi thường an tĩnh, cũng không có cảm xúc gì nhiều lắm. Hết thấy mọi thứ đều không tồi, đồng sự mới tới, anh tuấn suất khí, nhân duyên tốt, không ai biết đến quá khứ của y, lúc cười luôn tựa như phong kinh vân đạm (gió khe mây nhạt), là bộ dạng giống như cái gì cũng có thể thấu suốt. Vốn Tiền Diệp không thích loại người này, thế nhưng, hắn biết Nguyên Chiến Dã rất khác biệt, người này khi tức giận, sẽ có loại biểu tình bản thân cũng có lúc sai lầm, Tiền Diệp không biết đó có phải là ảo giác của hắn không, nhưng khi Nguyên Chiến Dã ăn mỳ hắn làm thì luôn nói với hắn: anh kì thực rất tốt — lúc đó Tiền Diệp đột nhiên có loại cảm giác muốn khóc. (TT^TT)

Có đôi khi, hắn nghĩ nếu cứ tiếp tục như thế này thì cũng tốt.

Khi Niếp Phong Vũ xuất hiện, Tiền Diệp đã biết, giữa Nguyên Chiến Dã cùng Niếp Phong Vũ trong lúc đó đã không còn chỗ cho bất kì kẻ nào chen vào. Bởi vì ánh mắt của Nguyên Chiến Dã, giống như của anh trai hắn năm đó vậy. (Tội nghiệp Tiểu Diệp thua hai lần bởi cùng một người =.=)

Còn chưa bắt đầu đã hoàn toàn thua cuộc. Tiền Diệp biết, hắn vẫn không có cách nào vặn hỏi mọi thứ, tựa như thời điểm thi thể của anh trai bị đưa đến trước mặt hắn. Giống như anh ấy, Nguyên Chiến Dã cũng yêu Niếp Phong Vũ, điều duy nhất bất đồng chính là, lần này Niếp Phong Vũ cũng yêu Nguyên Chiến Dã.

Hắn cảm thấy bản thân muốn phản bội chính mình.

Tiền Diệp lại một lần nữa đối mặt với tình cảnh như vậy, có đôi khi hắn sẽ cảm thấy may mắn, Nguyên Chiến Dã so với anh trai hắn thì may mắn hơn, lại có khi hắn sẽ thấy bất hạnh, bản thân vẫn như trước kia, mọi người đều ôn nhu với hắn, nhưng hắn lại vĩnh viễn không có được tình yêu mình muốn.

Tựa như một chiếc lá —

Trong lúc đó Cận Sĩ Triển lại xuất hiện, loại an bài này, giống như là đã định trước vậy.

Như là muốn xác định cái gì đó, hai người vốn có thể nói là xa lạ, lúc Cận Sĩ Triển nắm cầm Tiền Diệp, trong mắt mang theo một tia nghi hoặc, bọn họ im lặng mà đối diện nhau, đàn ông trong lúc đó đều có loại ấn ý này, không cách nào nhớ được là ai đã mở đầu trước, chờ đến khi Tiền Diệp phục hồi tinh thần thì Cận Sĩ Triển đang cuồng bạo xâm nhập cơ thể hắn —

Có chút đau, nhưng rất nhanh đã chết lặng, cái gì cũng không cảm thấy nữa, giống như đã chia lìa với ý thức, thân thể tựa như đã không phải của chính mình, tiếng thở dốc trong bóng tối vô tận, phân không rõ rốt cuộc là của ai.

Trong lúc ngẩn ngơ, hình như Cận Sĩ Triển đã ghé vào tai hắn nói gì đó, Tiền Diệp không nghe, bởi vì hắn nghĩ rằng không cần. Lúc ý thức chậm rãi rời đi, Tiền Diệp trầm nghĩ, khi người kia bị ôm, có phải cũng có loại cảm giác này —

Đùa gì chứ — người kia là được yêu —

Tiền Diệp từng nghĩ, nếu như lúc đó hắn không xúc động như vậy, phải chăng sẽ không giống như hôm nay, cùng Cận Sĩ Triển dây dưa không rõ?

Xúc động — tạm thời gọi là xúc động đi —

Hắn cũng là người bình thường, cũng sẽ có thời điểm hối hận. ?

Vừa cảm giác tỉnh lại, trời đã sáng rồi. Tiền Diệp giật giật thân thể, phát hiện sách vẫn ở trên tay hắn. Hắn ngủ rất say, ngay cả xoay người cũng là tại chỗ, bởi vì có quyển sách đè nặng, cho nên cả đêm cơ bản là Tiền Diệp không thể động, khóe mắt có chút cay.

Hắn nằm mơ. Cảnh trong mơ, có đôi khi còn chân thật hơn hiện thực.

Bỏ kính ra nhắm mắt lại, chờ cho tâm trí thanh tỉnh một chút, Tiền Diệp đặt sách sang một bên, thay y phục có chút nhăn nhúm trên người.

Nhìn thoáng qua sắc trời ngoài cửa sổ, hắn là đã tới trưa rồi. Loại ngày tháng thanh nhàn này, Tiền Diệp thân nhiên có điểm tự đắc mà trải qua, có lẽ hắn trời sinh chưa từng nghĩ mình sẽ có được một cuộc sống như vậy. Thay quần áo xong, Tiền Diệp đang chuẩn bị đi rửa mặt đánh răng thì đột nhiên nghe được tiếng ồn ào ngoài cửa, như là tiếng đoàn người náo động, hơn nữa lại càng ngày càng gần.

Có chút kì quái, vừa đi tới cạnh cửa sổ nhìn xuyên qua kính hắn đã bị dọa cho nhảy lên. Dưới nhà hắn đang có vài đám người vây quanh, càng đáng sợ là trong đó có một số người vừa nhìn đã biết là của đài truyền hình, phía sau cách đó không xa có một chiếc ô tô phóng sự của đài đang đỗ!

Hôm nay cũng không phải ngày cá tháng tư, mà ở khu này cũng không nghe thấy việc phá bỏ hay di dời gì. Lau lau mặt, Tiền Diệp nhanh chóng đi xuống dưới lầu.

“Cận tiên sinh, xin hỏi ngài vì sao muốn thu mua khu buôn bán có chút cũ kỹ này?” Phóng viên xinh đẹp cầm micro mang ý cười nhẹ nhàng phỏng vấn người đàn ông đang mang biểu tình rất là mãn nguyện.

Cận Sĩ Triền cười cười, quay về phía ống kính nói: “Chỉ là đầu tư mà thôi.”

“Thế nhưng đại đa số khách hàng của khu buôn bán này đều là người bình dân, mà sản nghiệp của Cận tiên sinh đều là những nhà hàng xa hoa hoặc là các cửa hàng danh tiếng, lần này vì sao lại tuyển chọn nơi như vậy?”

“Muốn đặt chân vào thị trường của các tầng lớp tiêu dùng khác!”

“Ngài sẽ tiến hành cải cách khu này phải không ạ?”

“Không hoàn toàn như vậy —” chậm rãi nói: “Tôi sẽ tiến hành chỉnh đốn và cải cách ở mức độ nhất định, mở thêm một số nhà hàng cao cấp và siêu thị các loại, các cửa hàng cũ cơ bản là không có thay đổi gì quá lớn, có thể vẫn tiếp tục kinh doanh như xưa, các cửa hàng mặt tiền đã quá cũ kĩ thì chúng tôi sẽ tài trợ để tu sửa, mà tiền thuê cũng sẽ không tăng lên.”

“Ngài nói như vậy thì sẽ làm cho toàn bộ thương nhân trong khu này phải suy nghĩ!” Thật đáng ngưỡng mộ a!

Đây hoàn toàn là đầu bị cửa kẹp mà!

Tiền Diệp đứng ở sau cánh cửa, cách cửa thủy tinh vẫn nghe được rõ ràng đoạn đối thoại của bọn họ, ánh đèn loang loáng chớp lên liên tục, âm thanh hoan hỉ liên tục vang lên, hơn nữa ánh mắt nữ phóng viên nhìn Cận Sĩ Triền, quả thật giống như là được gặp mặt thần tượng vậy! Mà “cuộc gặp gỡ” này lại diễn ra trước cửa nhà hắn!

“Ở đây chính là cửa hàng đầu tiên tôi muốn tu sửa.” Cận Sĩ Triền đột nhiên quay lưng về phía cửa nhà Tiền Diệp, dùng ngón trỏ gõ gõ vào mặt kính.

Thanh âm vang lên, dường như là đang gõ cửa.

Mọi người đều kinh ngạc, trong nháy mắt tất cả đường nhìn đều chuyển từ người Cận Sĩ Triền sang người đang đứng sau cánh cửa là hắn, cánh cửa bình thường, nước sơn trên cửa đã bong ra một chút, bên trong cũng rất vắng vẻ, nhìn không ra là làm cái gì — sau đó mọi người cơ bản đều đã thấy Tiền Diệp, khuôn mặt người đàn ông hé ra sau cánh cửa.

Cận Sĩ Triễn không quay đầu lại, hai tay chấp sau lưng. Đợi vài giây, cửa mở, lúc này mới lộ ra một nụ cười nhạt gần như không thấy.

“Tiên sinh, có thể phỏng vấn anh một chút không? Đối với việc khu buôn bán bị thu mua lần này anh có cảm nhận gì không?” Nữ phóng viên nhìn thấy Tiễn Diệp lập tức tận dụng mọi thứ để thu thập tin tức.

Cảm nhận? Đầu bị cửa kẹp có tính không?

Tiến Diệp vẫn chưa kịp nói gì thì Cận Sĩ Triễn đã xoay người trước một bước, bàn tay rất thân thiết mà đặt trên vai hắn, nhanh chóng rút ngắn cự li giữa hai người, hầu như có thể nói là không có khoảng cách, vẻ mặt tươi cười so với vừa rồi cứ như hai người khác nhau.

“Để tôi đặc biệt giới thiệu một chút, vị này là Tiễn Diệp tiên sinh, là người tập đoàn chúng tôi mời riêng đến để đảm nhiệm chức giám đốc khu buôn bán này. Toàn bộ công tác sau này đều do cậu ấy toàn quyền phụ trách.”

Hết

15. Chương 15

Tiến Diệp ngậy ngậy cả người, bốn phía cũng có chút sững sốt, sau đó là một trận xôn xao cùng ánh đèn flash chớp nháy liên tục, làm cho ánh mắt của Tiễn Diệp trong thoáng chốc vì hoảng hốt mà đông cứng lại. Tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng hứng thú với người đàn ông nhà nhận mặc đồ hạ giá này, như thế nào lại được Cận Sĩ Triễn kính trọng mời về là tổng giám đốc, hơn nữa còn có thái độ nhiệt tình của người kia, rõ ràng là một tin tức tốt a!

“Tiễn quản lý, không có lời nào với mọi người sao?” Phát hiện người bên cạnh toàn thân cứng ngắc không nhúc nhích nổi, tâm tình Cận Sĩ Triễn dường như rất tốt, bàn tay khoác lên vai Tiễn Diệp kia, lại còn nheo đầu vai hắn, giống như đang cổ vũ đối phương vậy.

Sắc mặt Tiễn Diệp có chút trắng.

“Anh muốn làm gì?”

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, khiến cho quan hệ giữa hai người bọn họ trở nên thực sự không minh bạch, là muốn hắn khó xử sao? Nếu chỉ là như thế, vậy tốt nhất —

” Trước hết nên cười một cái đi, nhiều người đang nhìn cậu lắm đấy!” Cận Sĩ Triễn cười cười, ghé sát lại bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói một câu: “Làm không tốt — cậu ta đang nhìn đó —”

Câu nói khiến cho Tiễn Diệp rung mình một cái, vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía đám đông, trong nháy mắt hắn thực sự cho rằng bản thân đã nhìn thấy người kia, đứng cách bọn họ không xa, ở ngay phía sau Cận Sĩ Triễn —

Vẫn là lý trí chiếm thượng phong, Tiễn Diệp nhanh chóng khôi phục lại. Hắn nhớ kỹ, người này, là bạn Cận Sĩ Triễn, vào ngày sinh nhật của Cận Sĩ Triễn, bọn họ đã gặp qua.

Ngoại hình và dáng vẻ đều rất giống, vô cùng giống, điều duy nhất bất đồng, đó là khuôn mặt vẫn còn mang theo một nét ngây thơ, cậu ta không có khí chất của người đó (Chắc mọi người còn nhớ, Kỷ Nhược Phi có ngoại hình rất giống Nguyên Chiến Dã ah~).

Nói cho cùng, so ra vẫn có phần kém hơn.

Kỷ Nhược Phi nhìn Tiễn Diệp, khuôn mặt vốn không có biểu tình gì lộ ra một nụ cười khế, nhìn qua có vẻ như thật lòng. Đáng tiếc, hiện tại Tiễn Diệp vô lực đáp lại.

“Cậu nói xem, có khi nào bọn họ đã cho rằng chúng ta là bạn bè không?” Cận Sĩ Triển cúi đầu, giống như đang thì thầm bên tai Tiền Diệp, không mấy may quan tâm đến ống kính máy ảnh cùng ánh mắt của những kẻ khác, nhẹ nhàng nói, ngữ khí dịu dàng không gì sánh được, nhưng lại khiến cho người nghe có cảm giác rét buốt ở trong lòng.

Cận Sĩ Triển, anh quả nhiên là kẻ vĩnh viễn không chịu làm người thua cuộc. Chỉ tiếc, anh thực sự đã từng thua một lần rồi.

“Đây chẳng phải là điều anh muốn sao?”

Không trả lời, nhưng sự thực chính là như vậy, Cận Sĩ Triển chẳng hề có một chút xấu hổ khi bị vạch trần, cười cười, quay đầu tùy tiện ứng phó vài câu với đám phóng viên, đem tất cả những việc còn lại giao cho Kỷ Nhược Phi. “Tôi còn có việc cần bàn với Tiền quản lý, xin lỗi không tiếp mọi người được.” Nói xong, người nọ ôm Tiền Diệp vào bên trong, thành ra dưới mắt mọi người nhất định là loại quan hệ tốt đẹp giữa cấp trên và cấp dưới.

Trong tích tắc cửa đóng lại, giống như đã hoàn toàn ngăn cách trong nhà với thế giới ngoài kia, trở thành không gian chỉ có hai người. Ngoại trừ hô hấp, không còn nghe thấy bất kì âm thanh gì, không gian chỉ có hai người, yên lặng đến đáng sợ.

Tiền Diệp hít một hơi thật sâu, trực tiếp đi về phía nhà bếp. Khóe miệng Cận Sĩ Triển hơi nhếch lên, như cười mà lại không mang bao nhiêu tiểu ý, rồi y chậm rãi đi theo.

Tiền Diệp rửa mặt dưới vòi nước, đầu khẽ cúi xuống, vốc từng vốc nước lên mặt. Nước lạnh theo cảm chảy xuống, làm ướt một mảng ngực. Lau lau mặt xong, Tiền Diệp vươn tay cầm lấy kính mắt ở bên cạnh.

“Cậu biết không?” Cận Sĩ Triển đứng phía sau, theo dõi nhất cử nhất động của hắn, lại nói: “Chính thái độ không thèm quan tâm này của cậu, mới có thể khiến tôi có cảm giác muốn xé đi lớp mặt nạ quỷ trang kia, nhìn xem biểu tình chân thực của cậu là loại ham muốn gì!”

Vuốt vuốt tóc trên trán về phía sau, Tiền Diệp đã bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn nói: “Cận Sĩ Triển, tôi không quỷ trang gì cả, vẫn đều là bản thân anh tình nguyện suy đoán.”

“Không!” Cận Sĩ Triển lập tức lắc đầu, đi tới trước mặt hắn, “Cậu đang quỷ trang, chỉ là ngay cả chính cậu cũng không biết thôi.” (Hiểu nhau gồm :>)

Tiền Diệp mặt không đổi sắc nhìn y.

“Cái dạng biểu tình lạnh băng của cậu, thứ gì cũng không liên quan đến mình, thứ gì cũng không quan tâm kia, hoàn toàn là giả vờ! Kỹ thuật quỷ trang của cậu đã tốt đến mức ngay chính bản thân cậu cũng bị lừa.” Cận Sĩ Triển cúi đầu, vươn một tay lau lau bọt nước còn vương trên mặt Tiền Diệp, cảm giác lạnh như băng, hoàn toàn tương phản với độ ấm trên đầu ngón tay. Tiền Diệp muốn quay đầu đi, lại bị Cận Sĩ Triển dùng tay giữ lại, không thể động đậy.

Bị ép buộc ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, ngay cả hình ảnh của bản thân trong mắt Cận Sĩ Triển hắn cũng xem rõ. Hắn không sợ Cận Sĩ Triển, chỉ là sợ chính mình mà thôi.

“Tiền Diệp, cậu đang làm gì? Một người hi sinh vì thứ tình yêu không có được sao? Hay là nói cậu cảm thấy mình thật vĩ đại?” Cận Sĩ Triển nheo mắt lại, tinh tế đánh giá từng biểu cảm trên mặt Tiền Diệp, nhưng một tia biến đổi rất nhỏ cũng chưa từng có.

Lẳng lẳng nhìn y vài giây, Tiền Diệp lộ ra nụ cười nhàn nhạt, giống như cười Cận Sĩ Triển, lại có vẻ đang cười chính mình, đáp án có lẽ chỉ mình hắn mới biết được. Nhưng Cận Sĩ Triển biết, loại tươi cười này của Tiền Diệp, tuyệt đối không phải thứ muốn quỷ trang liền có thể giả vờ được, tuy điều y hiểu chính là sự thực, nhưng cũng chỉ đúng được phân nửa mà thôi, đối với Tiền Diệp, còn lại năm phần mà bất cứ ai cũng không hình dung được. Nghĩ tới đây, Tiền Diệp nói —

“Cận Sĩ Triển, anh đang nói về chính mình sao.” Rõ ràng là châm chọc, nghe ra lại như chân thành từ tận đáy lòng, đây chính là chỗ khác người của Tiền Diệp.

Cận Sĩ Triển chờ hắn nói tiếp.

“Tôi cũng không ngại trang gì cả, chỉ có thể nói bản thân khi gặp những đối tượng khác nhau thì sẽ cư xử theo những cách khác nhau, con người, luôn luôn có quyền quyết định thứ gì mình thích.” Trong nháy mắt, ý cười của Tiền Diệp càng ngày càng sâu, cảm giác như là chưa từng thấy qua.

“Ý của cậu là, căn bản tôi đối với cậu chả là cái gì phải không?”

“Lẽ nào anh lại để tâm đến điều đó?” Tiền Diệp hỏi lại: “Anh sẽ để tâm đến việc một người chỉ là kẻ lên giường với mình có thích anh hay không sao? Trong khi ngay cả việc hân cảm thấy khó chịu lúc làm làm tình với anh, anh cũng không biết.”

Cận Sĩ Triển ngây ngẩn cả người, đôi tay trên mặt Tiền Diệp vô thức hơi dùng sức một chút.

“Cậu đang trách tôi?” Lại là vô thức thốt ra.

Tiền Diệp hạ mắt, cười vài tiếng, gương mặt nguyên bản tái nhợt không một tia máu lại hiện ra một mặt đỏ ửng nhàn nhạt. Cận Sĩ Triển nhíu mày.

Buồn cười như vậy sao?

“Anh nghĩ, tôi sẽ quan tâm đến việc đó sao?”

Cận Sĩ Triển biết, Tiền Diệp thực không hề để ý. Mặc dù không có tình cảm, nhưng lúc này y vẫn thoáng cảm thấy khó chịu trong ngực, giống như một người mình luôn cho rằng là kẻ yếu thế, đột nhiên mình bạch, nguyên lai hân lại ngang hàng với mình.

Nhìn sắc mặt âm tình bất định của Cận Sĩ Triển, Tiền Diệp khẽ cười một tiếng, tuy rằng đầu vẫn không thể động, nhưng tay chính là đang tự do.

“Anh đánh giá quá cao tác dụng của tôi rồi, đối với hai người đó mà nói, tôi cũng chẳng phải là đối tượng đặc biệt gì. Nếu như anh nghĩ có thể thông qua tôi để kích bọn họ, thì có lẽ anh phải thất vọng rồi –” vươn tay đặt lên cổ tay Cận Sĩ Triển, ý bảo y buông ra, Tiền Diệp nói: “Tôi đã hoàn toàn không có giá trị gì nữa, không đáng để cho bất kì ai –”

“Nếu như tôi bảo cậu có thì sao?”

Tiền Diệp sững sốt một chút, điều Cận Sĩ Triển vừa nói, hân có điểm không rõ ràng, một giây sau, môi đã bị ngăn chặn.

Đầu bị cố định, chỉ có thể khẽ động nhưng vẫn không cách nào kịp tiếp nhận nụ hôn nồng nhiệt bất thành linh. Đầu tiên là cổ sức đẩy ra cái lưỡi nóng ẩm đảo qua đảo lại trên môi, loại phương thức cùng động tác hôn này, chân chính có thể gọi là “cường hôn”!

Loại chuyện chỉ bọn nhóc mười tám tuổi mới có thể làm được này, Cận Sĩ Triển khi làm lại hoàn toàn chẳng hề mang cảm giác không thuần thực. Thẳng đến lúc không khí Tiền Diệp có thể dùng mũi để hít thở được đều bị hút hết rồi, hân rốt cục nhìn không được mà hơi hé môi ra, chỉ là một khe hở hầu như không nhìn thấy, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Linh hoạt len vào dò xét, rồi bắt đầu xâm chiếm. Có loại cảm giác, không lưu lại gì cả, toàn bộ đều là của ta.

Tiền Diệp nghĩ người đàn ông này điên rồi. Chính mình cũng gần như phát điên rồi.

Hân rất muốn hỏi y đang làm cái gì vậy?

Nhưng hân biết hỏi cái gì cũng đều là vô ích. E rằng Cận Sĩ Triển sẽ tỏ vẻ như đó là điều tất nhiên mà nói: Tôi đang hôn cậu.

Có lẽ hân không hiểu Cận Sĩ Triển, nhưng bản thân cảm thấy y là một kẻ như vậy.

Cho dù không muốn nhớ tới một lần nữa, nhưng cũng chẳng có cách nào phủ nhận, Cận Sĩ Triển là người đàn ông duy nhất của hân, người đàn ông duy nhất tiếp xúc thân mật với hân!

Nghĩ tới đây, Tiền Diệp bắt đầu hối hận, tại sao lúc trước chẳng tìm ai tốt, lại hết lần này đến lần khác vớ phải Cận Sĩ Triển.

“Ừm –” còn chưa nghĩ ra đáp án thì tư tưởng hắn đã bị tiếng rên rĩ cắt đứt, phát hiện bản thân cùng Cận Sĩ Triển đã dây dưa thành một khối. Chính mình bị đặt ngay mép bồn rửa, toàn thân trên dưới không có chỗ nào là chưa bị áp sát vào Cận Sĩ Triển, hai tay vẫn đang nắm lấy cánh tay Cận Sĩ Triển. Khẽ run rẩy, Tiễn Diệp đột nhiên dùng sức một cái, duỗi thẳng nửa người trên, thắt lưng tựa trên bề sứ dịch sang chiếc bồn bên cạnh, người phía trên buộc phải buông tha cho — đôi môi của hắn.

Thở dốc — có lẽ là thở dốc — Tiễn Diệp biết sức thở của mình cũng không phải rất lớn.

Đưa tay lên định đẩy kính, kính đâu mất rồi?

“Ha ha –” tiếng cười trầm thấp khàn khàn vang lên bên tai, mang theo hơi thở dục vọng dày đặc. Hai tay Cận Sĩ Triển ôm lấy thắt lưng hắn kéo về phía mình, hai người lại vô cùng thân thiết mà quần quýt cùng một chỗ. Tiễn Diệp muốn ngẩng đầu đẩy Cận Sĩ Triển ra, lại bị người kia ấn đầu vào ngực y.

Tiếng tim đập, rất nhịp nhàng —

“Hay là cậu thích tôi? Chí ít cũng là thích lên giường cùng tôi.” Vừa mở miệng, Cận Sĩ Triển đã nói một câu khiến cho người ta không ưa nổi.

Tiến Diệp nhú nhú mày, muốn nói gì đó, rồi lại cảm thấy không thích hợp.

“Hình tượng này của cậu, giống như một vị thần cấm dục, càng như thế trái lại càng làm cho người ta thích cậu — e rằng là đàn ông nhiều hơn đàn bà, không phải thế sao?”

“Rốt cục anh muốn nói gì?” Hắn cảm thấy điều Cận Sĩ Triển nói có chút kì quái, ngữ khí cũng theo đó mà trầm hẳn đi.

“Nếu như bọn họ biết cậu là một người ngay cả kẻ thù cũng có thể cùng nhau lên giường, hơn nữa lại còn dâm dăng như vậy, có khi nào sẽ bị tổn thương không?” Cận Sĩ Triển vừa nói, vừa dùng một tay đặt ra sau, nhẹ nhàng vuốt ve, giống như đang vỗ về một thứ bảo bối nào đó. Động tác của hai người kẻ khác nhìn vào sẽ thấy thân mật không gì sánh được.

Y càng như thế này, Tiễn Diệp càng cảm thấy phía sau lưng truyền đến từng đợt lạnh buốt cả người. Mà lúc này Cận Sĩ Triển lại từ từ nâng đầu hắn lên, chậm rãi ghé sát vào, là muốn hôn hắn —

Tiến Diệp do dự một chút, cũng tại lúc này, hắn thấy được người đứng ở cửa nhà bếp, chỉ lộ ra nửa cái đầu — ngay lập tức, giống như bị một chậu nước lạnh dội xuống, nghi vấn cùng dục vọng gì đó toàn bộ đều biến mất.

“A Cường —”

Người bị gọi tên ánh mắt đã lạnh đến mức ngay cả Tiễn Diệp cũng không nhận ra nổi nữa, trong kí ức — hắn thậm chí chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày A Cường sẽ dùng loại ánh mắt này mà nhìn mình.

Chán ghét? Óan hận? Khinh thường? Cảm thấy hắn dơ bẩn?

Cau mày nhìn thoáng qua Tiễn Diệp một lần cuối cùng, A Cường xoay người vội vã rời đi.

Trong nháy mắt kia, Tiễn Diệp có cảm giác như bị bóp cổ. Ngay cả hô hấp cũng đông cứng lại —

Cận Sĩ Triển ôm lấy thân thể cứng ngắc của hắn, gương gương khóe miệng nhìn Tiễn Diệp. Y phát hiện, bản thân phi thường thích loại vẻ mặt hiện tại của Tiễn Diệp, gợi cảm giống như khi cao triều vậy. Chỉ có lúc này, không ai trong hai người chú ý tới, nụ cười của Cận Sĩ Triển mới thực sự dịu dàng. (Yêu rồi, yêu rồi há há ~)

Nhưng Tiễn Diệp, hắn vốn không cần dịu dàng.

Hết

16. Chương 16

Hô hấp kìm nén hồi lâu cũng đã trở lại. Một giây cuối cùng trước khi không thở nổi nữa, hắt lại lặng thinh mà thở dài, ngẩng đầu quay về phía sau, đường cong nơi cổ bại lộ trong không khí, mồ hôi chậm rãi theo làn da chảy xuống, giống như bị tổn thương, ngay cả hơi thở cũng trở nên vừa ẩm ướt vừa nóng bỏng.

Hai chân bị tách ra, hầu như đã mất cảm giác, thời gian đã nhanh chóng không còn khái niệm gì. Đột nhiên trái tim giống như co rút lại, Tiễn Diệp cắn môi, mờ mịt tiếp thu từng đợt sóng khoái cảm mà thân thể phía trên mang lại. Lần đầu tiên, hắt vì loại cảm giác này, bắt đầu chán ghét chính mình.

Tiếng thở dốc khê đến mức hầu như không nghe thấy, lại thêm một thanh âm kéo lê thê, tựa như đang thở dài, thân thể bị xiết chặt dần dần buông lỏng ra, chỉ có phần cổ vẫn còn lộ ra vẻ yếu đuối. Trong lúc sơ ý, cảm giác trên người bị đè nặng, ngay sau đó, làn da non mịn nơi cổ bị người ta tinh tế găm cắn.

Loại động tác thân mật lúc sau này, trước đây chưa từng có.

Mà Cận Sĩ Triển lại có vẻ rất ưa thích chuyện này, dường như việc khiến cho Tiễn Diệp đạt được khoái cảm là một chuyện làm y cảm thấy bản thân đạt được thành tựu. Hoặc y nghĩ, loại động tác này sẽ khiến cho Tiễn Diệp thấy thẹn, đồng thời cũng khiến chính mình cảm nhận được càng nhiều khoái trá.

Cuối cùng cảm giác an tĩnh dần trở lại, vô luận là thân thể hay tâm tình, hô hấp cũng từ từ chậm lại, Cận Sĩ Triển ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Tiễn Diệp, trên mặt cũng mang theo vẻ biếng nhác đặc biệt sau mỗi lần làm tình.

“Hôm nay cậu dường như tích cực hơn trước đây nhỉ!”

Tiến Diệp xoay đầu, vùi mặt vào gối.

Cười cười, Cận Sĩ Triển ngồi lên, dựa vào bên giường. Chiếc giường nguyên bản không lớn cứ như thế bị chiếm mất hơn nửa, sau khi y tách ra, Tiễn Diệp trở mình đối mặt với tường, cả người hầu như vùi sâu vào trong chăn, chỉ có thể nhìn thấy một chút chòm đầu trên gối.

Cận Sĩ Triển rút ra gói thuốc, châm lên một điếu, theo ngọn lửa dần cháy đỏ, trong phòng chậm rãi tràn ngập mùi thuốc lá nhàn nhạt, hòa vào thứ hương vị khiến người ta có cảm giác nói không nên lời lúc ban đầu. Nói chung, cũng không phải là cảm giác thoải mái gì.

Giống như quan hệ của hai người trong lúc đó vậy.

Trầm mặc cho tới khi sắp hết nửa điếu thuốc, Cận Sĩ Triển mới bỏ ra, quay đầu nhìn Tiễn Diệp, người kia vẫn như dáng vẻ lúc ban đầu, hắt là chưa từng động đậy, chẳng biết có phải là đang ngủ hay không.

Còn chưa ngủ. Cận Sĩ Triển khẳng định, nhưng cũng không có ý muốn quấy rối hắt.

Y đã đạt được mục đích. Hiện tại Tiễn Diệp đang cần suy nghĩ, y cũng không ngay lập tức làm phiền hắt. Đây cũng là một phương thức trốn tránh của Tiễn Diệp. Hiện tại, là lúc nên thu tay lại, khi có chuyển biến tốt thì thu tay cũng là một trong những nguyên tắc mà y luôn tuân theo.

Dập tắt điếu thuốc, Cận Sĩ Triển đứng dậy mặc quần áo, lúc nhặt áo sơ mi từ dưới đất lên để khoác lên người, y quay đầu lại nhìn thoáng qua thân ảnh trên giường, vẫn đang là tư thế hết như ban đầu, không mấy may suy chuyển. Cận Sĩ Triển nhú nhú mày, cài lại cái cúc cuối cùng, đi tới bên giường.

Cái dạng này, y có loại ảo giác, tựa như phải chăng Tiễn Diệp đã đình chỉ hô hấp.

Đứng bên giường một lúc, Tiễn Diệp vẫn chẳng hề động đậy, càng không nói đến quay đầu nhìn y một cái.

Cận Sĩ Triển suy nghĩ một chút, cúi người xuống, vươn tay ra, đột nhiên khựng lại giữa không trung, sau đó hạ xuống phía dưới một chút, kéo xuống cái chăn đang che đầu Tiễn Diệp, thứ nhìn thấy chính là sườn mặt của Tiễn Diệp, hai mắt nhắm chặt, cũng chưa hề mở ra một chút, mà người kia cũng hoàn toàn không có phản ứng gì.

Cảm giác có cái gì đó không đúng, Cận Sĩ Triển nhú nhú mày, đưa tay sờ trán Tiễn Diệp, cũng chẳng phải quá nóng, chỉ ít có thể coi như nhiệt độ bình thường. Lại nhìn đến sắc mặt tái nhợt hoàn toàn trái ngược

với vừa rồi, cùng đôi môi mím chặt, lực lợi trong trí nhớ một chút, Cận Sĩ Triển thấp giọng hỏi: “Có phải cậu lại bị đau dạ dày không?”

Không có trả lời, vài giây sau, Cận Sĩ Triển cho rằng hẳn không nghe thấy, nên hỏi lại lần nữa.

Lần này khẳng định Tiễn Diệp nghe rõ, chỉ ít cũng là nghe thấy. Với tay ra, thoáng cái kéo chăn lên che kín đầu, ngay cả tóc cũng không lộ ra. (Tiễn Diệp lại như là đang giận dỗi rồi hắc hắc ~)

Cận Sĩ Triển giận đến cắn răng.

Chẳng lẽ đây là hành động mang tên sự phản kháng im lặng? Có lẽ Tiễn Diệp thực sự đoán được tính tình của Cận Sĩ Triển, y càng là người như vậy, càng không muốn bị khinh thường.

“Đứng dậy!” Cận Sĩ Triển quát một tiếng, trong giọng nói tràn đầy cảm giác không kiên nhẫn.

Có quỷ Tiễn Diệp mới để ý đến y.

Nhắm mắt lại, tâm tình đã an tĩnh của Cận Sĩ Triển lại bắt đầu chấn động. Chẳng thể sử dụng vũ lực, kia đều không phải là phong cách làm việc của y! Hơn nữa đối với người này, càng không thể sử dụng vũ lực! Tự mình “thôi miên” vài lần, Cận Sĩ Triển lại luồn tay vào trong chăn của Tiễn Diệp, lần này muốn kéo ra sẽ không dễ dàng như vậy nữa, chăn bị gắt gao túm chặt, nhưng y cũng cảm giác được thân thể Tiễn Diệp đang run lên.

Sách! Đau đến như vậy mà còn có sức lực túm chặt!

Không có biện pháp, chẳng thể làm gì hơn là hỏi: “Thuốc ở đâu? Tôi lấy cho cậu!” Đây đã là thời điểm y nhân từ nhất rồi.

Một lát sau, từ trong chăn truyền ra giọng nói rất nhỏ của Tiễn Diệp, rất nhỏ, nhưng Cận Sĩ Triển vẫn nghe rõ, bởi nó rất ngắn, chỉ có một chữ.

“Cút!”

Đây cũng là lần đầu tiên Tiễn Diệp “trắng trợn” phản kháng Cận Sĩ Triển như thế. Chẳng lẽ người đang bị bệnh thì lá gan cùng lửa giận lại đặc biệt lớn hơn sao?

Cận Sĩ Triển nghe được tiếng khớp xương siết chặt của chính mình, từ trên tay vọng tới. Lại tự thôi miên bản thân một hồi lâu, quyết định rồi, Cận Sĩ Triển nặng nề nhấc áo khoác trên mặt đất lên, đẩy cửa dời đi.

Hai phút sau, cửa lại bị đẩy ra, cùng với một tiếng mắng khê. Cận Sĩ Triển đứng ở cửa, thấy Tiễn Diệp đã ngồi dậy, đang ở trên giường, người khoác chăn, chỉ lộ ra cái đầu, ngay cả cằm cũng vẫn còn vùi trong chăn. Giống như người tuyết mà ngậy ngẩn ngồi đó, mắt nhìn ra cửa, vừa lúc cùng y bốn mắt nhìn nhau.

Cận Sĩ Triển thấy trong mắt y đều là run rẩy, đau đớn còn chưa qua đi, xem ra, Tiễn Diệp đã quen với loại cảm giác này.

Trong nháy mắt kia, Cận Sĩ Triển có cảm giác bản thân mình rất tàn nhẫn.

Tiễn Diệp lẳng lặng nhìn y, kính mắt không đeo, khuôn mặt thanh tú hiện rõ nét cương nghị, tóc mai ướt đầm mồ hôi bết chặt hai bên hai má, bởi vì đau đớn càng khiến người ta cảm thấy có chút thương cảm. Cận Sĩ Triển chợt nghĩ, giả như người này không phải Tiễn Diệp, hoặc nói Tiễn Diệp không phải người này — ngăn cản chính mình tiếp tục trầm tư, y bước về phía chiếc giường.

Ánh mắt Tiễn Diệp nhìn theo y, lúc Cận Sĩ Triển tiến đến trước mặt hắn, người kia cũng ngẩng đầu nhìn y. Cận Sĩ Triển vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn, khóe miệng giương cao.

“Bộ dáng lúc này của cậu, đáng yêu hơn nhiều so với bình thường.”

Cảm giác làn da dưới đầu ngón tay đang run rẩy, Cận Sĩ Triển cười càng sâu.

Tiễn Diệp không nói gì, chậm rãi hít sâu, đó là phương pháp để giảm bớt đau đớn.

“Bộ dạng này của cậu, thật đúng là làm cho người ta luyến tiếc. Đặc biệt khi trong thân thể cậu còn lưu giữ thứ kia của tôi, khiến cho tôi có loại xúc động cảm thấy “thương tiếc” —”

“Cận Sĩ Triễn –” Tiễn Diệp gọi một tiếng, giọng nói không hẳn yếu ớt, nhưng vẫn mang chút bất ổn, cười đến mức có phần gượng gạo nhưng cũng rất ung dung, “Đây là câu buồn nôn nhất anh từng nói với tôi!”

Cận Sĩ Triễn cười nói: “Yên tâm! Sau này còn có thể nghe thêm nhiều lời nói buồn nôn nữa.”

Lời hứa này, Tiễn Diệp tuyệt đối tin là thật.

“Ừm!” Đột nhiên, Tiễn Diệp cắn cắn môi, cúi đầu co rúm thân thể lại thành một khối. Cận Sĩ Triễn thoáng sửng sốt, biết hẳn đã đau đến mức sắp không chịu nổi nữa.

“Thuốc ở đâu? Nói mau!” Giống như mệnh lệnh, giọng nói Cận Sĩ Triễn nghe có vài phần lo lắng mà hỏi.

Không nói gì, Tiễn Diệp cúi đầu càng sâu, cả người dường như bắt đầu chậm chậm ngã về phía sau.

Chết tiệt! Cứ như vậy để hẳn chết ở chỗ này cũng được rồi! Ý nghĩ ác độc chợt thoáng qua, nhưng chung quy, Cận Sĩ Triễn chẳng thể độc ác đến mức ấy, huống hồ Tiễn Diệp với y mà nói, không chỉ có giá trị lúc trên giường.

Một phát kéo chiếc chăn trên người Tiễn Diệp xuống, thân thể trần trụi của Tiễn Diệp lộ ra, hai tay vẫn đang ôm bụng. Người đột nhiên lộ ra bên ngoài, cho dù đang đau, hẳn cũng bị dọa cho nhảy dựng lên.

” Anh muốn –” mấy chữ làm gì còn chưa hỏi ra, Cận Sĩ Triễn đã trực tiếp cho hẳn đáp án.

Ôm lấy thân thể trần trụi của Tiễn Diệp vác lên vai, Cận Sĩ Triễn cười lạnh nói: “Cậu không cho tôi biết thuốc ở đâu, tôi đành mang cậu đi bệnh viện vậy.”

Biến thái! Muốn đi bệnh viện cũng phải cho hẳn mặc quần áo đã chứ!

Tiến Diệp tức giận đến mức muốn đem toàn bộ kỹ năng mình học được áp dụng lên người tên này, “Anh buông ra! A –” dạ dày bị vai Cận Sĩ Triễn đè lên đến phát đau, muốn mắng người cũng không nói ra khỏi miệng được. Hơn nữa, hẳn cũng không quen với việc chửi mắng người khác lắm.

“Đừng nhúc nhích! Ngã xuống sẽ không tốt lắm, nhờ đâu bị thương còn phải đến nội khoa khám –” Cận Sĩ Triễn cười xấu xa, “Cứ như thế mà khám thôi! Ngay cả y phục cũng đã cởi sẵn!”

Khám ở khoa nào cũng không cần cởi sạch đi!

Tiến Diệp còn đang giãy dụa, Cận Sĩ Triễn làm bộ không phát hiện, khiêng người kia đi về phía cửa, Tiễn Diệp cử động càng mạnh, Cận Sĩ Triễn đưa tay vỗ vỗ cái mông vênh của hẳn.

“Ba ~!” một tiếng.

“Anh –” vừa tức vừa thẹn!

Cận Sĩ Triễn muốn nói cậu xấu hổ cái gì, thứ nên xem cũng đều xem cả rồi, vừa quay đầu, hình ảnh dâm loạn trước mặt làm y ngấy ngấy cả người. Thứ ban nãy bắn vào trong thân thể Tiễn Diệp vẫn còn đó, qua một phen “vận động kịch liệt” lại từ nơi kia chậm rãi chảy ra, thấm ướt khe đùi.

Cảnh tượng kích thích, ít nhất cũng kích thích đến Cận Sĩ Triễn. Tiễn Diệp không biết động dục thế nào, một chân cọ cọ chỗ thắt lưng Cận Sĩ Triễn, vài phen chạm phải cái địa phương kia, mỗi lần như thế lại cảm thấy có sự biến đổi, thẳng đến khi Tiễn Diệp hiểu được đã xảy ra chuyện gì, thì mặt cũng đỏ mà dạ dày cũng đau đến mức nhanh chóng chết lặng.

Cắn răng nhịn xuống, biết rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, hẳn không đau dạ dày chết thì cũng bị làm cho tức chết. Có chút ảo não mà đâm đâm vào lưng Cận Sĩ Triễn, Tiễn Diệp nói: “Buông tôi xuống! Thuốc để ở trong ngăn kéo phía dưới giá sách!”

Một đấm này, cũng đem Cận Sĩ Triễn đấm “tĩnh” lại. Nhìn thấy Tiễn Diệp thỏa hiệp, cười cười trong lòng, trước khi buông Tiễn Diệp xuống lại xấu xa đưa tay sờ soạng cái chỗ kia một cái, sau đó cũng không thêm nhìn phản ứng của Tiễn Diệp, xoay người đi lấy thuốc.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nhìn bóng lưng cao ngất ngồi chồm hổm trên mặt đất, Tiễn Diệp vừa thở hổn hển vừa lắc lắc cổ tay, trong lòng thầm tính toán với thực lực của hắn hiện tại thì xác xuất thành công giết chết được Cận Sĩ Triển là bao nhiêu.

Hôm nay, Tiễn Diệp đã biết rằng có việc so với bị đau dạ dày còn đáng ghét hơn.

Buổi tối hôm đó, trong bản tin thời sự của thành phố, phóng sự về Cận Sĩ Triển là cái có thời gian phát sóng lâu nhất. Đèn flash chớp lên loang loáng cùng bộ dáng tươi cười của Cận Sĩ Triển suýt nữa khiến cho người ta tưởng rằng đây là “bản tin giải trí”. (Ý nói bạn Cận đẹp zai như minh tinh XD~)

Sau đó xuất hiện một người đàn ông bên cạnh Cận Sĩ Triển, trong mắt một số người, người này còn có giá trị hơn Cận Sĩ Triển.

Kinh ngạc cùng mờ mịt rất nhanh biến mất, sau đó vẫn là dáng vẻ trầm ổn giống như trong trí nhớ. Duy nhất có một điều bất đồng chính là, không còn nụ cười “xấu xa” của dĩ vãng. Thời gian, có thể làm phai mờ sự sắc sảo của một người sao —

Lần thứ hai hình ảnh Cận Sĩ Triển hiện lên, một chiếc di động bị ném thẳng về phía tivi. Điện thoại vỡ nát, TV vẫn không suy chuyển gì, trên màn hình đã chuyển sang tin tức khác, phỏng vấn một vị lãnh đạo ngoại quốc sang thăm hữu nghị —

“Quý tha ma bắt Cận Sĩ Triển —”

“Tiễn Diệp —” không nhớ được đây là lần thứ mấy gọi cái tên này, Cố Kinh Duy nhìn ra ngoài cửa sổ. Một đêm trăng hiếm hoi, ánh trăng lại ngoài ý muốn làm cho người ta liên tưởng đến người đàn ông kia. Y cũng xem bản tin đó và cho ra một cái kết luận: bản thân so với người trên TV còn đẹp mắt hơn. (Ý là anh Cố anh ấy tự sướng là mình đẹp zai hơn anh Cận ấy ạ :”>)

Đặc biệt tức giận.

Cảm thấy ý nghĩ của chính mình có điểm biến thái, Cố Kinh Duy cười một tiếng, vết thương trên người đã bình phục tốt lắm rồi, kế tiếp — y tính toán trong lòng, đây là thói quen của người này, dù làm chuyện gì trước tiên cũng phải tính toán xem có đáng giá hay không. (Toàn các anh zai đáng sợ ah~)

Không phải người đàn ông nào cũng có thể ra tay với người cùng giới được —

Đáng tiếc, anh đã gặp phải một người rồi.

Hết

17. Chương 17

Trời nhiều mây, nhưng lại luôn trong tình trạng muốn mưa mà không mưa được. Loại thời tiết này, làm cho tâm tình người ta cũng kỳ quái theo mà không khí cũng dần dần trở nên âm lạnh, mặc nhiều quần áo hơn sẽ cảm thấy quá bức bối, mà mặc ít thì ngay cả khớp xương cũng có chút lạnh.

Tóm lại, thời tiết mùa đông này càng ngày càng trở nên kỳ quái.

Tiến Diệp cũng cảm thấy như vậy, chỉ là hắn hoài nghi thứ kỳ quái rốt cục là thời tiết hay chính bản thân mình. Có đôi khi hắn sẽ nghĩ, rời khỏi đây cũng tương đối tốt, nhưng lại ngay lập tức phủ định, bởi vì đi một lần là quá đủ, mà hai lần đã đến cực hạn rồi. Thời điểm tồi tệ nhất, chẳng qua chỉ thế này thôi, mà hắn cũng đã trải qua những lúc như thế rồi, hơn nữa chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Mọi việc cho tới bây giờ, ngay cả giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì hắn cũng không muốn suy nghĩ nhiều nữa. Trước đây, hắn rất hay nghĩ quá nhiều, mà bởi vì thế nên hiện tại mới có thể biến thành cái dạng này.

Mặc dù chưa đến năm giờ chiều nhưng sắc trời cũng đã tối sầm. Đi trên đường, vẫn mặc áo khoác to dài cùng khăn quàng cổ màu cà phê, hơi thở ẩm áp một giây sau khi thở ra đã ngưng kết thành một làn sương mỏng màu trắng, Tiễn Diệp đẩy đẩy mắt kính, dưới nách kẹp quyển sách dày dày kia, rất nặng. Hắn muốn đi trả sách, mượn lâu rồi, ngày hôm nay là hạn cuối để trả sách.

Kỳ thực hắn chưa đọc hết quyển sách này, phần đầu đã xem vô số lần nhưng chưa bao giờ coi đến cuối, cho dù hiểu kỳ thể nào cũng không lật đến trang cuối cùng, đó là tính cách của hắn. Một cách vô ý thức, Tiễn Diệp luôn mong muốn kết thúc của câu chuyện không giống với những gì hắn tưởng tượng.

“Ồ! Chào buổi tối!”

Giọng nói vui mừng vang lên từ phía sau, Tiễn Diệp chỉ hơi chú ý một chút, ngay từ đầu cũng không xác định rõ là nói với ai, nhưng thật ra thanh âm này có chút quen tai, tại thời điểm còn chưa quyết định xem nên hay không quay đầu lại thì phía sau lại truyền đến giọng nói kia —

“Tiễn ~ Diệp ~”

Có khả năng gọi tên hắn một cách “hèn mọn” như thế sao, Tiễn Diệp coi như đã nhận ra. Xoay người lại, chủ nhân của giọng nói ở cách hắn không quá ba mét. Người này tên là — Tiêu Tuấn Phi nhỉ —

“Nhìn dáng vẻ của anh thì hắn là vẫn nhớ kỹ tôi! Phải không?” Tiêu Tuấn Phi cười tùm tùm đi tới trước mặt Tiễn Diệp, vẫn bộ dáng kiêu ngạo trước sau như một, dù cho có cười đến xán lạn như thế nào. Không biết có phải do nguyên nhân hôm nay không có mặt trời không mà Tiễn Diệp cảm thấy tựa như mái tóc màu xám bạc của y có vẻ đậm hơn lần trước, nhưng thật ra dù thế nữa cũng đỡ chói mắt hơn, chẳng qua chính là vẫn bắt mắt như thường.

“Ừ! Có việc gì sao?” Tiễn Diệp hỏi một câu, không muốn nghĩ xem việc ở đây gặp phải người này đơn giản chỉ là tình cờ hay còn có nguyên nhân khác.

Tiêu Tuấn Phi không trả lời hắn, trái lại quan sát Tiễn Diệp từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Dáng vẻ anh mặc quần áo rất đẹp mắt nha!”

Lời này nghe có vẻ không được tự nhiên. Tiễn Diệp cũng chẳng nói gì, quay đầu đẩy mắt kính một cái, “Tôi còn có việc, nếu như anh không có việc gì để nói thì tôi đi trước —”

“Đừng thế!” Tiêu Tuấn Phi vội vàng nói: “Coi như chỗ quen biết, sẽ không thể tâm sự một chút sao?”

Tiến Diệp mặt không đổi sắc theo dõi y.

Vài giây sau, Tiêu Tuấn Phi chịu thua.

“Tôi biết chúng ta không có tiếng nói chung — chính là đại ca chúng tôi muốn mời anh một bữa cơm, bảo tôi đến — mẹ nó! Chứ cũng có phải tôi muốn đến nói chuyện gì với anh đâu! Cũng không biết chưa đúng chỗ nào, rõ ràng trưng ra một bộ biểu tình như người chết —”

Tiêu Tuấn Phi đầu tiên nói với Tiễn Diệp, sau đó lại tự lẩm bẩm với bản thân, đến phần sau thì mang biểu tình “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”, Tiễn Diệp rốt cục nhìn không được, khẽ khẽ nở nụ cười, Tiêu Tuấn Phi giống như nhìn thấy “Cây vạn tuế ra hoa” (ý chỉ chuyện không tưởng), trăm năm khó gặp a!

“Anh đã từng cười với đại ca của tôi như vậy chưa?” Y hỏi.

Câu hỏi vô vị. Xoay người trợn trắng mặt một chút, Tiễn Diệp tiếp tục đi về phía thư viện. Tiêu Tuấn Phi kêu một tiếng, bước tới cạnh, cùng đi với hắn, vừa đi vừa hỏi: “Anh còn chưa trả lời có đi hay không? Đại ca là thật lòng muốn mời anh dùng cơm để báo đáp ơn cứu mạng.”

Lại là “Ơn cứu mạng”, cái lý do này đã bị dùng nhiều đến nhàm chán rồi, thật sự có kẻ sẽ dùng cả đời để báo đáp cái loại “ơn nghĩa” này sao? Tiễn Diệp làm bộ không nghe thấy.

“Không cần. “Ơn cứu mạng” đã báo đáp đủ rồi.”

“Nhưng đại ca lại hết lần này đến lần khác giao việc cho tôi, nói nếu như không mời được người đến thì cũng đừng trở về gặp hắn, tính cách đại ca chúng tôi không phải tàn khốc bình thường đâu, đừng xem hắn ngày thường giống như quý ông, khi nổi giận lên thì giống như kẻ điên, không khác gì tâm thần phân liệt, trên

tay có gì là đập bể cái đó! Anh xem tôi này –” Tiêu Tuấn Phi vừa nói vừa dùng hai tay vén cổ áo ra, chỉ vào vai nói: “Đây là hấn dùng chai rượu đánh đấy!”

Tiền Diệp nhàn nhạt nhìn thoáng qua vết thương kia — hấn là bị dao găm gì đó chém vào mới đúng. Có lẽ đại ca y không có việc gì làm, đem y ra thành bia ngắm để luyện tập.

Nhìn thấy Tiền Diệp bất động, nụ cười trên mặt Tiêu Tuấn Phi dần đổi thành biểu tình đáng thương, “Bây giờ hấn đang ở sân bắn, nếu như tôi không hoàn thành nhiệm vụ quay trở về chắc hấn sẽ đem tôi ra làm bia ngắm sống mất, chưa biến tôi thành tổ ong sẽ không dừng lại đâu!” Nói cứ như thật vậy.

Biết y đang nói đùa, nhưng Tiền Diệp vẫn nhin không được mà bật cười, khoe miệng khe khẽ lên, hỏi: “Vậy sao đại ca anh vẫn phải anh đến?”

“Đó là bởi vì nhiệm vụ này có độ khó cao nha!”

“Anh rất lợi hại sao?” Tiền Diệp dùng khoe mắt liếc y một cái.

Tiêu Tuấn Phi cười đến lộ ra hàm răng trắng sáng, vẻ mặt đắc ý nói: “Bởi vì tôi khó đối phó!”

Tiền Diệp thầm nghĩ tuy rằng y nói mà không biết xấu hổ, nhưng quả thực cũng là nói thật.

“Nếu như tôi không đi, anh phải làm thế nào bây giờ?” Hấn thật có chút hiếu kỳ.

“Đương nhiên vẫn đi theo anh rồi!” Tiêu Tuấn Phi nói như thể đó là chuyện tất nhiên, ngay cả biểu tình cũng hết như vậy, “Anh đi đâu tôi theo đó! Dù sao cũng cùng là đàn ông!” vào WC y cũng sẽ đi theo!

Câu cuối cùng, giọng nói có điểm lớn, Tiền Diệp dừng lại, nhìn bốn phía một chút, bộ dáng hiện tại của bọn họ đã đem tới không ít sự chú ý của người đi đường. Một người đàn ông nhả đạn cùng kẻ vừa nhìn đã biết “không phải thứ tốt” đi cùng nhau, thấy thế nào đều là một tổ hợp kỳ quái. Hơn nữa rõ ràng thấy được một kẻ đang truy đuổi người kia, khó đảm bảo người khác sẽ không loạn tưởng.

Khe thở dài một tiếng, hấn nghiêng đầu nói với Tiêu Tuấn Phi: “Tôi muốn đi trả sách.”

Biết đây là hấn bắt đầu thỏa hiệp, Tiêu Tuấn Phi cười cười nghiêm chỉnh, mặc dù trong ánh mắt khó nén được một tia đắc ý, “Tôi đưa anh đi.” Nói xong lấy điện thoại di động ra ấn một dãy số, “Này! Đem xe qua đây rồi cút xuống!”

Hoàn toàn đã tỉ mỉ an bài sẵn, Tiền Diệp có loại cảm giác giống bị sắp đặt. Vừa muốn nói không cần, đột nhiên cảm thấy hình như có người ở phía sau đang nhìn chăm chăm vào mình, ngẩng đầu, lập tức phát hiện đối diện bên đường, A Cường cầm một cái rương đứng tại chỗ, không nhúc nhích mà theo dõi hấn, cũng chẳng biết đã xem bao lâu, trên mặt không có một tia biểu tình.

Tiền Diệp ngậy ngậy cả người, cứ như vậy cách một con đường mặt đối mặt nhìn nhau với A Cường hơn mười giây, đôi môi mở ra rồi khép lại, cuối cùng cũng không nói gì. Nói cũng vô ích, nghe không được, cũng chẳng muốn nghe. Tiền Diệp không biết biểu tình hiện tại của hấn, có phải đã tràn ngập hối lỗi hay không, tuy rằng bản thân không hiểu vì sao lại muốn xin lỗi. Thế nhưng, chung quy đối với A Cường vẫn cảm thấy, bản thân thật sự giống như vừa làm dơ bẩn vật gì của người ta vậy.

Hấn chẳng trách được A Cường, thậm chí cũng chưa hề oán hận Cận Sĩ Triển, bởi vì Cận Sĩ Triển nói không sai.

Kia là sự thật, hấn cũng không phải “Tiểu Diệp” ở trong lòng A Cường, xin lỗi —

“Ê? Làm sao vậy?” Tiêu Tuấn Phi nhìn theo hấn về phía bên kia đường. A Cường đã đi.

Tiền Diệp quay đầu, nói không có gì.

Tiêu Tuấn Phi nhìn bóng lưng A Cường rời đi, suy nghĩ một chút nói: “Người kia — là tên lần trước a!”

Tiền Diệp nghe không hiểu.

Tiêu Tuấn Phi giải thích: “Chính là lần trước — lần trước khi anh cùng đại ca nói chuyện phiếm, sau đó tôi tiến vào, nói hai người — dọa cho một khách nhân chạy mất ấy —”

Tiền Diệp đã hiểu ra.

“Chính là người đàn ông cường tráng như tinh tinh kia. Tôi nhìn thấy hắn đứng ở cửa, vừa muốn gọi thì hắn đã xoay người chạy.”

Nói như vậy — thời điểm Cố Kinh Duy kéo y phục hắn cũng bị A Cường thấy được sao? Tiễn Diệp có loại cảm giác “Thể xác và tinh thần đều uể oải”, liên tiếp chịu đả kích hai lần, khiến hắn cảm thấy ông trời thật thích đùa.

Hiện tại hắn ở trong lòng A Cường khẳng định không chỉ có dơ bẩn, mà còn là — dâm dăng!

Đã rất lâu không tới đây, Tiễn Diệp nhìn cánh cửa thư viện có chút cũ nát, cửa đóng chặt khiến người ta có cảm giác nó vĩnh viễn sẽ không mở ra nữa. Bức tường lâu năm không tu sửa bị nước mưa ngấm vào ố vàng. Chỗ này vốn là một nơi hẻo lánh, rất ít người tới, ở đây tiêu điều đến mức không giống thư viện mà như cái giáo đường bị bỏ hoang hơn.

“Bình thường anh hay đến đây mượn sách sao?” Tiêu Tuấn Phi có điểm kinh ngạc hỏi. Y suốt ngày ra vào những nơi cao cấp hoa lệ, hiển nhiên chưa bao giờ thấy qua địa phương nào “hoang phế” thế kia, rất khó tưởng tượng thành phố phồn hoa này mà cũng tồn tại loại địa phương giống như vậy. Lại nhìn Tiễn Diệp một chút, cảm thấy hắn có thể tìm được chỗ này cũng thật có bản lĩnh.

Tiến Diệp không nói gì, đưa tay đẩy cửa, nhưng không dùng sức.

“Làm sao vậy?” Tiêu Tuấn Phi lại gần giúp hắn, hai người cùng nhau đẩy một hồi cũng không mở được.

“Đóng cửa ư?”

Tiến Diệp nhú nhú mày, vào thời gian này, mọi hôm đều mở mà.

“Có phải đóng cửa không?” Tiêu Tuấn Phi nắm cằm nói một câu, trên thực tế y nghĩ căn nhà này không sụp xuống đã là kỳ tích rồi.

Tiến Diệp nhìn sách trong tay một chút, bìa sách màu cà phê đậm mờ đến mức ngay cả tên sách cũng nhìn chẳng rõ, mà vốn nguyên bản nó cũng không có màu này. Cuốn sách như vậy, cho dù vớt ở ven đường cũng chẳng ai thèm nhặt.

“Đi thôi!” Không nói gì nữa, Tiễn Diệp trực tiếp xoay người rời đi. Hôm nay không được, lần sau sẽ quay lại.

Dường như không nghĩ hắn sẽ cứ như vậy mà buông tha, Tiêu Tuấn Phi sững sốt một chút, đi theo sau hỏi: “Không cần tìm người hỏi thăm một chút à?”

“Không cần, bình thường cũng không có ai.”

“Hả!” Sờ sờ đầu, Tiêu Tuấn Phi nhìn Tiễn Diệp một chút, không nói gì nữa.

Hai người trở lại trong xe, Tiêu Tuấn Phi một mạch lái xe như cuồng phong, quẹo trái quẹo phải cũng không biết là rẽ đi đâu nữa, có vài lần đi qua ngõ nhỏ, cái loại hẻm chỉ đủ chỗ cho một chiếc xe đi qua này, nói một cách hoa mỹ là: đường tắt.

Tiến Diệp ngồi trên ghế phó lái, thắt chặt dây an toàn, sách đặt ở trên đầu gối, khuỷu tay tựa bên cửa xe, chống cằm nhìn phong cảnh phía trước, bất luận xe lắc lư thế nào mặt vẫn không đổi sắc, ngay cả lông mi cũng không nháy một cái, làm cho Tiêu Tuấn Phi hận không thể đem xe lao xuống cống thoát nước, rốt cục nhìn không được hỏi một câu: “Anh không sợ sao?” Xe hắn lái thế nhưng không có nhiều người dũng cảm ngồi lên a!

Quảng cho y một cái liếc mắt, Tiễn Diệp nhếch nhếch khóe miệng nói: “Anh lái xe rất tốt.” Đây thật sự là khen tặng. Có một tên, hắn lái xe mới có thể gọi là “kinh hoàng”. Tiêu Tuấn Phi, còn kém một bậc. (Đối mọi người Tiễn Diệp đang nhắc đến ai nào :>)

Hết

18. Chương 18

Đưa tay sờ sờ mũi, nghĩ đi nghĩ lại thế nào cũng thấy thật buồn bực, kế hoạch khiến cho Tiễn Diệp sợ hãi của Tiêu Tuấn Phi cứ thế mà tan tành, không thể làm gì khác ngoài ngoan ngoãn lái xe trên “chính đạo”.

An tĩnh một vài giây, Tiêu Tuấn Phi cuối cùng nhịn không được nữa, giống như chính miệng người kia đã nhận qua, y muốn nói cái gì đó với Tiễn Diệp, chẳng biết là trúng tà gì nữa.

“Cái đó — anh cùng đại ca, hai người —”

“Đi hỏi Cố Kinh Duy ấy.”

Tiến Diệp chỉ lạnh lùng nói một câu để y ngoan ngoãn câm miệng lại. Phải biết rằng, kể có dũng khí gọi tên của đại ca y cũng không nhiều lắm.

Đi gần hai mươi phút, bọn họ rốt cục cũng tới rồi.

Tiến Diệp vừa cởi dây an toàn ra, Tiêu Tuấn Phi đã phóng nhanh xuống giúp hắn mở cửa xe. Động tác này vốn rất ra dáng thân sĩ, nhưng để y làm thì cảm giác như tên trộm xe vậy. Bước xuống xe, Tiễn Diệp nhìn lướt qua bốn phía, hắn vốn rất quen thuộc với nơi này, đây chính là khách sạn A Cường làm việc. Rõ ràng chẳng cách xa nhà hắn bao nhiêu, vậy mà lại rẽ tới rẽ lui thành cả một vòng lớn, Tiêu Tuấn Phi thực sự là đã “dụng tâm khổ cực” rồi.

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chót vót, trong lòng Tiễn Diệp không thể nói rõ là cảm giác gì. Có một số việc đã không thể dùng từ trùng hợp để miêu tả nữa sao?

Tiêu Tuấn Phi dẫn Tiễn Diệp vào trong, chẳng qua lần này bọn họ không vào nhà hàng của khách sạn, mà dùng thang máy, rồi dừng ở tầng B2. Cửa thang máy vừa mở, bên ngoài tối như mực, chỗ nào cũng có một chiếc đèn nhỏ màu đỏ liên tục chớp tắt, Tiêu Tuấn Phi bước tới, cầm theo một chiếc thẻ, đem quét qua cái máy gì đó, hắn là “giấy thông hành”, sau đó cánh cửa mở ra.

“Đi theo tôi.” Tiêu Tuấn Phi tiến vào trước, đối với bóng tối xung quan dường như đã tập mãi thành quen.

Chần chừ một chút, Tiễn Diệp vẫn đi theo Tiêu Tuấn Phi vào trong, dần dần những ngọn đèn màu đỏ cùng màu lam cũng xuất hiện nhiều hơn, đem bóng tối đẩy lùi dần. Tiễn Diệp nhìn thoáng qua, trên tường gián đầy hoa văn màu vàng nhạt, hai bên hành lang thật dài treo đầy các loại tranh.

Thảm trải sàn thật dày che giấu tiếng bước chân, đi khoảng nửa phút, lần lượt đụng phải mấy người mặc đồng phục phục vụ. Họ đều khom lưng chào hai người một cách cung kính.

Tiến Diệp nghĩ chỗ này hẳn là nơi tiêu sài bí mật đây, dùng để đặc biệt phục vụ một số ít kẻ có tiền. Người thường, tuyệt đối không vào được.

Cuối cùng, hai nhân viên phục vụ mở ra cánh cửa lớn bằng pha lê rực rỡ, một thế giới khác xuất hiện.

Giống như cái loại nhà hàng cao cấp mà người ta vẫn tả, đại sảnh rộng lớn tuy có rất nhiều người nhưng cũng không mang đến cảm giác chật chội. Trên những chiếc ghế sofa lớn là đủ loại đàn ông cùng phụ nữ ăn mặc sang trọng. Tiếng nhạc che đầy âm thanh trêu đùa của bọn họ, không ai nghe được kẻ khác đang nói gì, chẳng ai thấy rõ được đối phương như thế nào. Tiếng chạm ly liên tục vang lên, anh chàng bartender nơi quầy bar chuyên nghiệp pha ra hết ly này đến ly khác, đủ mọi loại rượu sắc màu phong phú.

Không cần dùng nhiều ngôn ngữ để hình dung nơi này, xa hoa! Chính là xa hoa!

So với ngoài kia hoàn toàn là hai thế giới khác nhau, Tiễn Diệp cảm thấy mình ăn mặc như thế này, cầm trong tay một quyển sách, lại còn mang kính mắt, thật giống một vị giáo sĩ đến nơi đây giúp đỡ những “tội nhân” nọ được giải thoát.

Mà lúc này, trên sân khấu giữa sảnh xuất hiện một cô ca sĩ ăn mặc cực thiếu vải, dung mạo cũng không tệ lắm, bắt đầu cất tiếng hát.

Tiền Diệp liếc mắt nhìn cô gái kia một cái, cảm thấy đã từng nhìn thấy người ta trên biển quảng cáo nào đó.

“Đó là ngôi sao nữ mới nhất vừa ra mắt –” dường như đặc biệt vì hắn giải đáp thắc mắc, Tiêu Tuấn Phi nhìn nữ ca sĩ nói: “Được mệnh danh là “thiếu nam sát thủ”, thanh thuần ngọc nữ, thiết! Ai mà ngờ ở trên giường ả ta phóng đảng như thế nào chứ!”

Tiền Diệp thu hồi ánh mắt, hỏi: “Cố Kinh Duy đâu?” Hắn không thích không khí ở đây lắm.

Tiêu Tuấn Phi cũng nhìn ra điều đó, nhún vai, y cũng không rõ vì sao đại ca của mình lại chọn chỗ này để tiếp Tiền Diệp, hoàn toàn chẳng tương xứng!

“Ồ trong phòng, đến đây đi!”

“Mời!” Tiêu Tuấn Phi đẩy ra một cánh cửa, hướng về phía Tiền Diệp, giơ tay làm thế xin mời.

Tiền Diệp gật đầu một cái, bước vào trong phòng. Đèn bên trong sáng hắt ra bên ngoài một chút, tại vị trí dễ chú ý nhất đặt ba chiếc sofa lớn màu đỏ sẫm, ở giữa có một bàn trà, trên bàn bày rất nhiều rượu. Trên tường là chiếc TV 60 inch đang phát ca khúc lưu hành phổ biến hiện nay, thanh âm cũng không quá to. Cố Kinh Duy an vị trên một chiếc sofa dài, trong miệng ngậm thuốc, cầm trong tay mấy lá bài, ngắm nhìn đồng bài Ri-ga trên bàn, xem ra là đang bói bài hay đại loại gì đó.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Cố Kinh Duy ngẩng đầu, nhìn thấy Tiền Diệp, trên mặt lộ ra một nụ cười, buông bài trên tay xuống, dúi điều thuốc vào gạt tàn, vươn tay hướng về phía Tiền Diệp, nói: “Ngồi đi.”

Nghe như là bạn cũ đang hàn huyên, Tiền Diệp gật đầu một cái, tiến lại gần, ngồi xuống một chiếc sofa khác, bên cạnh Cố Kinh Duy. Tiêu Tuấn Phi lúc này cũng đã vào trong, chào một tiếng đại ca rồi ngồi xuống chiếc ghế trống cuối cùng. Ba người mỗi người độc chiếm một cái sofa, nhìn qua có chút quỷ dị.

Tiền Diệp đặt sách trong tay sang bên cạnh, Cố Kinh Duy nhìn thoáng qua mấy cuốn sách có vẻ nặng, có điểm buồn cười hỏi: “Anh thế nào lại còn mang cả sách đến xem?”

Nhếch nhếch khóe miệng, Tiền Diệp lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu, nói: “Đây là dự định ban đầu của tôi.”

Nói xong, Tiêu Tuấn Phi cười gượng hai tiếng, “Đại ca, người ta vốn là định đi trả sách.”

“Thế sao?” Cố Kinh Duy trưng ra biểu tình rất hứng thú, “Hiện tại thế nhưng có rất ít người đọc sách –” nói xong lại đột nhiên như ý thức được cái gì, lập tức chuyển trọng tâm câu chuyện, quay đầu nói với Tiêu Tuấn Phi: “A Phi, gọi người mang đồ ăn lên đi! Cậu tự đi.”

Câu cuối cùng cũng không biết có phải cố ý muốn đuổi người không, Tiêu Tuấn Phi trừng mắt nhìn, gật đầu một cái. Không có biện pháp, ai bảo người kia là đại ca, mình phải nghe lời a!

Lúc đứng lên, Tiêu Tuấn Phi liếc mắt nhìn Tiền Diệp, đáng tiếc vừa lúc hắn đang cúi đầu uống nước, không nhìn thấy y. Suy nghĩ một chút, y vẫn xoay người hỏi Cố Kinh Duy một câu: “Đại ca, nửa tiếng nữa mang đồ ăn lên đã được chưa?”

“Khụ!” Tiền Diệp ho nhẹ một tiếng, xem ra đã bị sặc nước rồi.

Cố Kinh Duy giơ chân đạp Tiêu Tuấn Phi một phát, “Cút! Lập tức ra ngoài cho tôi!”

Tiêu Tuấn Phi “lưu luyến không rời” mà đi ra. Hai người còn lại trong phòng dường như muốn cố gắng “chung sống hòa bình”, cầm lấy chiếc ly rỗng cùng một chai rượu, Cố Kinh Duy hỏi Tiền Diệp, “Muốn uống một chút không?”

Nhìn thoáng qua chai rượu, Tiền Diệp gật đầu một cái, “Được.”

Cố Kinh Duy cười cười, rót gần đầy ly.

Rượu được đưa đến trước mặt, Tiền Diệp cầm lấy uống một ngụm, đã thật lâu hắn không chạm qua thứ này. Loại vị đạo cay nồng kia, với hắn mà nói quả thật không có gì đặc biệt, dù cho có là loại rượu nổi tiếng thế giới, cũng không khác gì chai bia trị giá mấy đồng ở ven đường.

Buông ly rượu xuống, mùi vị vẫn còn lẫn quanh mũi, Tiễn Diệp tháo cúc áo khoác, cởi nó xuống, bên trong vẫn là áo sơ mi thuần trắng. Mỗi lần nhìn thấy Tiễn Diệp, người ta vẫn luôn thấy hần mặc đơn giản nhưng vô cùng hợp nhãn như thế.

Cố Kinh Duy sau khi rót rượu cho Tiễn Diệp thì không nói gì nữa. Vắt áo khoác lên lưng ghé xô pha, Tiễn Diệp ngẩng đầu nhìn về phía Cố Kinh Duy. Đối phương cũng đang quan sát hắn, hơn nữa cảm giác như là mắt dán chăm chăm không rời. Nhíu mi một chút, Tiễn Diệp hỏi: “Anh nhìn tôi làm gì?”

“Ha ha!” Cười hai tiếng, toàn bộ thân thể Cố Kinh Duy ngả về phía sau dựa lên ghế xô pha, có chút khó xử nói: “Anh thật đúng là –” người bình thường sẽ không trực tiếp cùng nghiêm túc mà hỏi một câu như thế phải không?

Vì vậy, Tiễn Diệp quả thực không phải người thường.

“Không hỏi tôi vì sao lại mời anh đến đây sao?”

“Mời tôi ăn tối.” Tiễn Diệp đưa tay cầm lấy ly rượu, lại uống một ngụm. Hắn chỉ đơn giản là đang khát mà thôi.

Nhìn ly rượu của Tiễn Diệp đã nhanh thấy đáy, Cố Kinh Duy đứng dậy lần thứ hai rót đầy cho hắn. Hương rượu HAUTBRION có thể sánh với nước hoa cao cấp nhất. Đàn ông đối với sự vật hoàn mỹ nhiều lúc cũng chấp nhất đến mức điên cuồng, tên tiếng Trung của loại rượu này là “Hồng nhan dung”, đẹp đến không gì có thể sánh bằng.

“Tôi không nghĩ anh thực sự sẽ đến –”

Tiến Diệp giương giương khóe miệng, có điểm châm chọc nói: “Anh hẳn là nên cảm tạ tên thuộc hạ rất xứng chức của mình.”

Nghe ra lời hắn nói còn có ý tứ khác, Cố Kinh Duy chỉ cười cười, “A Phi rất có khả năng, chỉ là có đôi khi còn thiếu chừng mực, tôi sẽ nhắc nhở hắn.”

Tiến Diệp không nói gì, nhìn cục đá trong ly rượu của mình.

“Biết vì sao tôi muốn mời anh ăn cơm không?”

“Báo đáp ơn cứu mạng.”

Nhíu mày, “Đó cũng là một nguyên nhân, thế nhưng –” Cố Kinh Duy nhìn Tiễn Diệp, “Chúng ta không tính là bạn bè sao?”

Bạn bè? Phải không? Tiễn Diệp trong nháy mắt lộ ra biểu tình mờ mịt, lắc lắc ly rượu nghe tiếng đá va chạm vào thủy tinh vang lên, cuối cùng nói: “Đối với tôi, bạn bè không có nghĩa là cùng nhau ăn, cùng nhau uống rượu.” Thân xa cùng tâm xa, hoàn toàn có thể phân biệt một cách rõ ràng. (Ý anh ấy là có gần nhau đến mấy cũng chưa chắc đã có thể thân thiết)

Cố Kinh Duy sớm đã quen với việc bị gọi nước lạnh. Có đôi khi ngay cả ý cũng không rõ, vì sao mỗi câu nói của Tiễn Diệp đều có thể bức người ta vào “góc chết”, nhưng bản thân lại vẫn muốn tiếp xúc với hắn gần thêm một chút. Hình như là cảm thấy người đàn ông nọ mỗi một câu nói ra cũng không phải lời nói dối.

Châm lên điều thuốc, tìm cho mình một tư thế thoải mái, Cố Kinh Duy nâng cằm nhìn Tiễn Diệp, đối với người này, thế là tốt rồi.

“Trước đây có thật anh là cảnh sát không?”

Tay Tiễn Diệp khựng lại một chút, giương mắt nhìn Cố Kinh Duy. Chỉ bằng cái liếc mắt thoáng qua, nhưng Cố Kinh Duy có thể thấy được sự băng lãnh nơi đó một cách rất rõ ràng. Tuy rằng chỉ trong chớp mắt, nhưng cũng đủ để khiến cho người thường rùng mình.

Chẳng qua đối với ý mà nói, như thế lại càng thêm hứng thú. Ngay từ đầu đã hoài nghi, cảm giác giống như muốn cởi bỏ tầng tầng lớp lớp mặt nạ nguy trang để tìm ra chân tướng. Người tên Tiễn Diệp này, thân

bí tựa như một loài cây bí ẩn vậy, mặc dù không phải đẹp nhất, nhưng lại toát ra vị đạo hấp dẫn kẻ khác, hơn nữa lại còn là hấp dẫn chết người mà những tay tầm thường không thể dòm ngó đến.

“Anh điều tra tôi –” Ngờ ngợ của Tiền Diệp khiến cho người nghe không phân rõ là nghi vấn hay khẳng định.

Cố Kinh Duy không thừa nhận cũng chẳng chối bỏ, “Chính vì không điều tra được nên mới trực tiếp hỏi anh.” Trong lời nói mang theo một tia tiếu nuối.

Đối với đáp án này, Tiền Diệp không biểu hiện ra quá nhiều hờn giận, nhưng mà vẫn có.

“Anh muốn biết điều gì?” Hắn chỉ biết, bữa cơm này cũng không phải miễn phí.

“Anh tên Tiền Diệp?” Cố Kinh Duy hỏi.

“Anh tra ra được tôi gọi là gì à?” Khẽ đẩy kính mắt, Tiền Diệp có chút buồn cười hỏi.

Cố Kinh Duy biết hắn nổi giận, cười cười mang theo chút ý “nhận lỗi”, “Tôi chỉ là muốn hiểu anh thêm một chút mà thôi.”

“Không cần thiết.”

“Lời này của anh làm tổn thương –” tấm lòng của tôi.

“Tôi đã từng giúp anh xử lý vết thương rồi.” Uống rượu, rượu ngon, hương vị luôn khiến cho người ta phát nghiện.

“Được rồi! Tôi đầu hàng! Xin lỗi!” Cố Kinh Duy giơ hai tay lên đầu làm động tác đầu hàng, hai ngón tay vẫn kẹp điều thuốc, “Tôi không nên điều tra anh, tuy rằng bản thân cũng không có ác ý, thực sự chỉ do hiểu kỳ mà thôi.”

Đối với lời hắn nói. Tiền Diệp không phủ định, cũng chưa nói tiếp nhận lời xin lỗi. Một lúc lâu sau, hắn hỏi một câu: “Có thể dùng bữa chưa? Tôi đói rồi.”

Cố Kinh Duy nở nụ cười, buông tay xuống quay đầu quát về phía cửa: “Nhanh đem đồ ăn lên đi! Cậu còn muốn đứng ở cửa đến bao giờ?”

Cửa thoáng cái mở ra, Tiền Diệp ngẩng đầu nhìn về phía đó. Tiêu Tuấn Phi cười gượng như xã giao mang theo một nhóm cả nam lẫn nữ đi vào.

“Ha ha! Thấy hai người đang trò chuyện ăn ý quá nên không muốn quấy rầy!”

Không phải nghe trộm à? Tiền Diệp nhấp một ngụm rượu, đột nhiên nghĩ tới cái gì, buông cái ly xuống sờ sờ dạ dày. Hiện tại hắn có chút miễn cảm với việc đau dạ dày. (ám ảnh với Cận ca sao anh :”>)

19. Chương 19

Lần lượt từng món ăn cao cấp khác nhau được đặt lên bàn, một đĩa sashimi xếp thành hình thuyền rồng đã chiếm hai phần ba cái bàn.

“Ngày nào cũng ăn mặn thật không tốt, hôm nay chúng ta ăn nhẹ thôi! Được không?” Tiêu Tuấn Phi cười cười tranh công, chậm rãi chai rượu rót một chén. Cái chén rất nhỏ, dường như là nhập khẩu từ Nhật Bản. Cứ mỗi chén là một ngụm, uống được hai chén, Tiêu Tuấn Phi thực sự chịu không nổi nữa, trực tiếp rót vào ly thủy tinh lớn. cách uống sao cho đúng, hắn cũng không để ý lắm, chủ yếu là để sao cho thoải mái thôi.

Đối với “sở thích” này của thuộc hạ, Cố Kinh Duy đã sớm hiểu rõ nhưng cũng không thể trách. Tiền Diệp cũng không lộ ra biểu tình kinh ngạc gì, chỉ nhàn nhạt cười.

Chẳng nhiều lời khách khí, tiền tài hay lợi ích gì cũng không liên quan đến bữa tiệc này, ăn mới là chính. Cố Kinh Duy khởi đầu, ba người cầm đũa bắt đầu gấp những món mình thích. Tiền Diệp vừa gấp một miếng

sushi, còn chưa kịp cho vào miệng, Tiêu Tuấn Phi đột nhiên rất khoa trương mà “A ~” một tiếng, hai người khác đồng thời ngẩng lên nhìn hắn.

“Có muốn gọi mấy tiểu thư đến cho vui vẻ không?”

Lời này vừa nói ra, Tiền Diệp cùng Cố Kinh Duy đều sửng sốt. Một kẻ mặt không đổi sắc, người còn lại lạnh như băng nhìn hắn.

Tiêu Tuấn Phi bị nhìn đến ngẩn ra, suy đó lại càng cường điệu mà “A ~” một tiếng, vẻ mặt tỉnh ngộ hỏi: “Nếu không thì gọi mấy cậu ấm vào cũng được?”

Rau xanh củ cải, mỗi người một sở thích.

Uống hết hai bình rượu đỏ cùng vô số bình rượu trắng, Tiền Diệp buông đũa, đối với việc ăn uống, hắn luôn luôn rất tiết chế.

“Sao vậy? Không hợp khẩu vị à?” Cố Kinh Duy cũng buông chén rượu trong tay xuống, cầm lấy bao thuốc châm một điếu.

Khi ăn thì Tiêu Tuấn Phi ngoài ý muốn an tĩnh hơn bình thường rất nhiều.

Lắc đầu, Tiền Diệp nói : “không có” Lại nhìn điếu thuốc trên tay Cố Kinh Duy một chút, hỏi: “Có thể cho tôi xin một điếu không?”

“Anh hút thuốc sao?” Câu này là Tiêu Tuấn Phi hỏi, lúc hỏi thì trong miệng vẫn ngậm một cái đuôi cá.

Cố Kinh Duy cũng có chút ngạc nhiên, nhìn vẻ bề ngoài của Tiền Diệp, hắn là một người đàn ông tốt không uống rượu hay hút thuốc mới phải. Không nghĩ tới từ lượng của hắn rất tốt, ngay cả thuốc cũng hút.

Nhìn vẻ giật mình của bọn họ, Tiền Diệp cười cười, “Hiện tại phát hiện ra tôi là một tên đàn ông cũng “rượu chè cờ bạc” như bao kẻ khác sao?”

Lại sửng sốt vài giây, Tiêu Tuấn Phi nuốt con cá vào trong bụng, cười nói: “Đàn ông rượu chè cờ bạc mới là đàn ông đích thực!”

Tiền Diệp cùng Cố Kinh Duy đều nở nụ cười. Cố Kinh Duy đưa một điếu thuốc sang, Tiền Diệp nhận lấy nhét vào miệng, ngọn lửa bùng lên trong nháy mắt, vị thuốc lá nhất thời che dấu mùi rượu.

Chẳng qua hắn đột nhiên muốn hút thuốc mà thôi.

Thuốc kẹp giữa ngón giữa và ngón áp út, dường như là di truyền. Ba người đàn ông có quan hệ huyết thống đều mang thói quen hút thuốc như thế này. Hít sâu một hơi, đốm lửa trên điếu thuốc lại sáng hơn một chút, khói thuốc tràn vào trong phổi, không thể nói rõ là cảm giác thoải mái hay chỉ là thói quen cho rằng đó là thoải mái. Kỳ thực đều là thói miên bản thân thôi. Động tác Tiền Diệp hút thuốc, vô cùng ưu nhã, giống như trên phim vậy.

“Tiền Diệp –” Cố Kinh Duy gọi một tiếng, Tiêu Tuấn Phi đột nhiên vô thức quay đầu nhìn hắn.

Tiền Diệp đột nhiên đứng lên, “Thật xấu hổ. Tôi vào WC một lát.” Thuốc cũng chưa dập, trực tiếp đi ra cửa.

Nhìn hắn không quay đầu lại mà rời đi, lúc này Cố Kinh Duy mới lấy lại tinh thần, không khỏi tự vì mình mà thở phào nhẹ nhõm. Nếu như hắn nói ra lời vừa này — nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại cũng có chút đáng tiếc, nhìn không được có chút thất vọng mà cười cười.

“Quả thực là một người nhạy bén, luôn rất đúng lúc –” chỉ một chút nữa thôi.

Tiêu Tuấn Phi một tay đặt trước ngực, tay kia che miệng, không nói gì.

Tiền Diệp có một năng lực đặc biệt, đó là trực giác rất mạnh, mà lúc cái bản năng này báo hắn đi vào WC thì chưa bao giờ sai lầm.

Đá cẩm thạch ốp từ dưới mặt đất đến lên đến bồn rửa tay. Vừa vào cửa đã bị ngọn đèn sáng lóa mắt, Tiền Diệp tháo kính ra, may mắn là đá cẩm thạch tối màu, không thì có lẽ hắn phải đeo kính râm mắt.

Hắn không muốn đi WC, chẳng qua là muốn rời khỏi đó. Không vì lý do nào cả, chỉ là trực giác thôi.

Bạn bè, quả nhiên là không thể tùy tiện kết giao. Có lẽ nên nói, cần bản hắn chẳng phải người thích hợp để kết bạn.

Đứng trước bồn rửa tay, nhìn khuôn mặt trong gương, bỏ kính xuống, uống nhiều rượu như vậy mà sắc mặt cũng không biến đổi gì. Nếu đã tới, dù sao cũng nên làm chút gì đó, Tiễn Diệp mở vòi nước, đường cong tỷ mỹ thiết kế dùng rất thuận lợi. Dắt nước vào tay, Tiễn Diệp vỗ vỗ mặt, cảm giác lạnh lẽo cũng thật thoải mái. Trực tiếp rửa mặt luôn vậy.

Đang định cúi người, trong không gian đột nhiên xuất hiện hơi thở của một kẻ khác, mang theo vị đạo nguy hiểm như dã thú phục kích con mồi. Tiễn Diệp sửng sốt một chút, xoay người, sau đó lập tức bị ôm vào trong lòng.

Vị đạo quen thuộc cùng tiếng cười vang lên bên tai. Tiễn Diệp đặt cảm lên vai đối phương, có điểm đau. Người thấy trên người kẻ kia toàn mùi rượu, hắn đột nhiên có loại cảm giác kỳ lạ.

“Buông ra, người đầy mùi rượu –” Tiễn Diệp nhàn nhạt nói một câu.

“Đó là trên người cậu đấy chứ, bảo bối ~”

Ngữ điệu ngả ngón cùng động tác lại càng ngả ngón hơn. Cố sức thoát khỏi bàn tay đang làm càn ở hông hắn, Tiễn Diệp nhíu mày, trên mặt hiện ra biểu tình khó có thể che giấu sự chán ghét.

“Anh say.”

Bàn tay kia dừng lại, trực tiếp đưa lên nắm lấy cằm hắn. Tiễn Diệp chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, nghe thấy người kia nói: “Không có –” sau đó môi đã bị chặn lại.

Hôn môi giằng co một phút đồng hồ, cuối cùng kết thúc bởi tiếng rên của Cận Sĩ Triển. (đau vì bị Tiễn Diệp lên gối =.=)

Tiến Diệp chậm rãi hạ đầu gối xuống, càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình. (ý nghĩ là anh Cận đang say ấy à :>)

“Cận Sĩ Triển, anh say.” Nếu không phải say thì sẽ không ngay cả công kích của hắn cũng chẳng tránh được. Một đòn trí mạng, Tiễn Diệp có loại cảm giác thành tựu.

Cần cần môi, Cận Sĩ Triển từ từ mở mắt, trên mặt thoáng hiện lên một chút say, nhìn Tiễn Diệp cười cười đầy mệt mỏi. Dừng hôn môi, y cũng không buông Tiễn Diệp ra, khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng nửa cánh tay, khoảng cách đặc biệt, nằm giữa an toàn và nguy hiểm.

“Trong miệng cậu đều là vị thuốc lá.” Cận Sĩ Triển mở miệng, nói một câu không thể hiểu nổi.

Tiến Diệp không phủ nhận. Thứ nhất phủ nhận cũng không có ý nghĩa. Thứ hai, điều y nói là sự thật.

Muốn rời đi, thế nhưng vừa xoa người, Cận Sĩ Triển đã từ phía sau vòng tay quấn lấy hắn.

“Sao cậu lại ở đây?” Cận Sĩ Triển hỏi.

Tiến Diệp nhíu mày một chút, hắn cũng muốn hỏi vấn đề này. Oan gia ngõ hẹp có tính là lý do không?

“Không liên quan gì đến anh. Tôi phải đi.” Đây chỉ là nhắc nhở, muốn người phía sau có lương tâm mà phát hiện ra, muốn say thì đến chỗ khác mà say.

Đáng tiếc, hiển nhiên không có khả năng.

Cận Sĩ Triển nhẹ giọng cười, ngay cả lồng ngực cũng rung động theo, khiến Tiễn Diệp cảm nhận được.

“Theo tôi đi –” Cận Sĩ Triển nói, lại càng giống mê hoặc hơn. Cần cần vành tai Tiễn Diệp, hai thân thể kề sát vào nhau, thật thật giả giả mà cọ sát. Vị rượu trên hai thân thể dần dần hoà quyện cùng một chỗ, trở thành một loại ‘thuốc kích thích’ đặc biệt.

Là ai đã từng nói, khi mùi nước hoa hòa lẫn với một mùi nước hoa khác chính là độc dược?

Tiền Diệp có chút ảo não, bởi vì bàn tay Cận Sĩ Triễn đã tiến vào trong y phục của hắn, nhưng lại chẳng thể phát hỏa với một “con ma men”, nếu như thế thì sẽ chứng minh mình cũng là ma men. Nhưng mà, “con ma men” này làm sao có thể cởi quần áo người ta một cách linh hoạt thế chứ? (=))))))))))))))~)

Một phát cầm lấy bàn tay đã sắp tháo bỏ chiếc nút áo cuối cùng cùng hắn, Tiền Diệp ngẩng đầu lên, hỏi: “Anh rốt cục có say hay không thế?”

Người phía sau trầm mặc vài giây, hỏi lại: “Có gì khác nhau sao?”

?

Đúng vậy. Say hay không, kỳ thực cũng chẳng có gì khác biệt.

“Tiền Diệp, cho dù cậu có trốn tránh như thế nào cũng vô dụng thôi –” bên tai hắn, Cận Sĩ Triễn như đang sợ sẽ làm kinh động đến người trong lòng, nhỏ giọng mà

thong thả trần thuật, “Tiền Diệp, cậu không trốn được đâu –”

Tiền Diệp nheo nheo mi, hai mắt bị ngọn đèn chiếu vào rất khó chịu. Hắn vẫn rất an tĩnh mà nghe người phía sau nói, bản thân không thích Cận Sĩ Triễn, Cận Sĩ Triễn cũng chẳng ưa hắn. Nhưng đôi khi, hai người vẫn có những điểm tương tự. Chỉ là, bên cạnh đó, bọn họ còn có càng nhiều điểm tương phản nhau.

“Cậu vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc chạy thoát khỏi tôi!” Đây là lời nguyện, cũng là thần chú.

Một giây kia, Tiền Diệp bỗng nhiên cảm thấy xót xa cho chính mình. Hắn biết, Cận Sĩ Triễn thực sự đã say. Hắn cũng sẽ say, từ bây giờ trở đi. (Không hiểu sao thấy đau lòng quá T.T có thể coi đây là bắt đầu yêu nhau không ...)

Ngay từ đầu, bọn họ đã không đứng trên cùng một trục.

Cửa đột nhiên mở ra, Tiền Diệp ngẩng đầu, vừa vặn đối mặt với người vừa tiến vào.

Tiền Diệp phát hiện bản thân thế mà lại đặc biệt bình tĩnh, người phía sau cũng vậy.

Nụ cười trên mặt Tiêu Tuấn Phi dần biến mất, chậm rãi biến mất, lại trở thành bộ dáng như lần đầu tiên Tiền Diệp nhìn thấy hắn, là cái loại thần tình khi hắn ẩn tên còn đồ vào đồng thủy tinh. Chẳng qua lần này, thiếu đi một phần tươi cười, càng thêm đáng sợ.

Cận Sĩ Triễn ôm lấy thắt lưng Tiền Diệp, tràn đầy sự chiếm hữu, hướng về người ở phía cửa cười cười.

“Nói với Cổ Kinh Duy, tôi mang người đi. Sau này, không cho phép có chủ ý gì với người của tôi lần nữa!”

Tiền Diệp cúi đầu, không nhìn biểu tình của Tiêu Tuấn Phi, hắn vẫn đang hồi tưởng lại lời Cận Sĩ Triễn vừa nói.

Ý tứ hàm xúc — không rõ ràng.

Cận Sĩ Triễn đêm nay, có sự mãnh liệt khác với trong quá khứ. Không chút nào để ý đến ánh mắt bốn phía, quang minh chính đại trực tiếp lôi kéo Tiền Diệp đi qua đại sảnh của khách sạn vào lúc náo nhiệt nhất. Khi phát hiện người kia muốn gạt tay mình ra, y lại nâng cầm Tiền Diệp lên hung hăng hôn hắn một cái, sau đó vô cùng phóng túng cười to, cứ như chỉ sợ kẻ khác không nhìn thấy.

Đối với Cận Sĩ Triễn mà nói, làm như vậy chẳng khác gì siêu sao thừa nhận scandal tình ái trước mặt công chúng. Tiền Diệp, người luôn muốn tránh đi ánh mắt nhìn chằm chằm của kẻ khác, cũng bị động tác của y làm cho thoáng kinh ngạc. Rốt cục có bao nhiêu người đã thấy được, vấn đề này đã không cần phải suy nghĩ nữa rồi, đó là vô số.

Hết

20. Chương 20

Hai người tựa hồ say như nhau, cùng lão đảo bước ra khỏi khách sạn, tùy tiện đi về phía trước không hề định rõ phương hướng. Cuối cùng, họ dừng lại ở một vòi phun nước trước khách sạn. Thời tiết rất lạnh, bốn phía không có một ai. Loại thời gian này, chẳng còn ai có hứng thú hóng mát bên hồ.

Cận Sĩ Triển thoáng cái ngồi xuống bên hồ, ngẩng đầu lên hít sâu một hơi, xem ra đã tỉnh rượu. Tiễn Diệp đứng bên cạnh, trong lúc nhất thời không nói gì.

Giống như kẻ điên, cứ như vậy bị lôi đi. Cận Sĩ Triển hai lần ép buộc hắn đi theo, cả hai lần chính mình đều chỉ mặc có mỗi cái áo sơ mi, đây là ông trời trên cột hắc sao?

“Đang nghĩ gì thế?” Cận Sĩ Triển cúi đầu, hai tay chống xuống đất ngã về phía sau, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, hỏi. Ánh mắt trong bóng đêm, vậy mà lại phá lệ thanh minh.

Gió lạnh khiến Tiễn Diệp nổi một tầng da gà, “Áo khoác của tôi vẫn còn ở trong đó –” còn có sách.

Cận Sĩ Triển nở nụ cười, vươn tay về phía hắn, “Lại đây.” Động tác cùng nụ cười nơi khóe miệng này giống như đang gọi sủng vật vậy. Tiễn Diệp thoáng nhíu mày, xoay người muốn bỏ đi.

“Muốn quay lại tìm Cố Kinh Duy?”

Dừng lại bước chân, nghe được tia ý tứ đùa cợt, Tiễn Diệp rất không thích. Quay đầu nhìn lại Cận Sĩ Triển, Tiễn Diệp khẽ đẩy kính mắt, nhàn nhạt cười, hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề lớn!” Cận Sĩ Triển giống như con báo, đột nhiên đứng lên lao về phía Tiễn Diệp, vừa nhanh vừa chuẩn đem người kia toàn bộ ôm vào trong lòng. Tiễn Diệp không giãy dụa. Độ ấm bất ngờ khiến cho thân thể hắn trong lúc nhất thời mất phản ứng, vả lại có giãy dụa cũng không đem đến tác dụng gì. Cận Sĩ Triển còn giống như ngư bì đường mà cọ đi cọ lại trên người hắn.

Bỗng nhiên cảm thấy hoài nghi, tên này không phải say, mà là mượn rượu giả điên.

Cận Sĩ Triển nằm úp sấp, ghé vào lỗ tai hắn, mang theo tiểu ý nói: “Tất cả người trên thế giới này đều biết cậu là người của tôi, sao cậu lại có thể đi tìm người đang ông khác chứ –”

Tiến Diệp cảm thấy toàn bộ da gà vừa chìm xuống nay dường như “tro tàn lại cháy”, giật giật khóe miệng, rốt cục nhịn không được nói một câu: “Thối lắm!”

Cận Sĩ Triển nhẹ nhàng nở nụ cười, “Mỗi lần chỉ cần chọc cậu tức giận thì lại có phát hiện mới. Tôi vút cả bàn khách khứa sang một bên chạy ra đây với cậu, thế nào? Đủ kích thích chứ?”

“Cận Sĩ Triển, anh đùa đủ chưa?”

Chọn mi một chút, lại cười hì hì nói: “Tôi đặc biệt thích cậu gọi tên tôi, tên đầy đủ.”

Tiến Diệp cúi đầu, một tay Cận Sĩ Triển vẫn đặt trên cằm hắn, chèn ép làm bản thân không thở nổi.

“Mà tôi — chính là rất thích gọi cậu Tiễn Diệp.” Vừa đầu vào cần cổ Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triển thì thào: “Không nên tiếp cận Cố Kinh Duy, nếu không, cậu sẽ hối hận –”

Kia lại thế nào? Tiễn Diệp tự hỏi ở trong lòng, giống lần trước đối xử với A Cường, lại như thế một lần nữa sao? Vậy chẳng phải quá mất thời gian cùng công sức đi?

“Cận Sĩ Triển –” cầm cổ tay người kia, Tiễn Diệp nói từng chữ từng chữ: “Điều tôi hối hận nhất, là gặp phải anh.”

Người phía sau vẫn không nói gì, đột nhiên nắm cằm Tiễn Diệp, quay đầu đối phương sang muốn hôn hắn. Tiễn Diệp vùng vẫy thoát ra, sau đó mặt không đổi sắc đi tới ngồi xuống bên hồ. Vị rượu trên người hầu như đã bị gió thổi tan, nhưng nhiệt khí trong cơ thể lại dần dần dâng lên, ngoài lạnh trong nóng, lúc cảm giác này bị vạch trần ra thật không dễ chịu gì, vô luận là vào thời điểm nào.

Hai cánh tay đặt trên đầu gối, Tiễn Diệp cảm thấy đau đầu.

Cận Sĩ Triễn chậm rãi đi tới, cũng không phải ngồi bên cạnh Tiễn Diệp, mà ngồi chồm hổm trước mặt hắn, tầm nhìn của hai người giống như song song, lúc này chênh lệch về chiều cao lại trở nên cân bằng.

Hai tay đặt ở trên tay Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triễn tới gần hắn, trán hai người gần như chạm vào nhau. Cận Sĩ Triễn nói: “Tiễn Diệp, cậu nói xem tôi phải bắt cậu làm thế nào mới tốt?”

Tiến Diệp nhắm mắt lại, nói: “Cận Sĩ Triễn, anh muốn tôi làm thế nào bây giờ?”

Cái gì có thể đem ra, hắn đều dâng lên rồi. Thứ còn lại, ngay cả bản thân hắn cũng không biết là cái gì.

“Thứ không chiếm được, vĩnh viễn là tốt nhất. Tiễn Diệp, cậu thực sự yêu hay chẳng qua chỉ cho rằng hắn là tốt nhất?”

“Chỉ cần tôi muốn, cho dù có là tên đầu đá, tôi cũng cảm thấy hắn chính là kim cương.”

“Nghe thật vĩ đại, vì vậy cậu vẫn không muốn buông tha sao?”

Cười cười, Tiễn Diệp ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không có ý lùi bước.

“Không, tôi đã buông tha rồi — người không buông tha là anh, Cận Sĩ Triễn.”

Cận Sĩ Triễn nhếch nhếch khóe miệng, ngón tay cái mơn trớn đôi môi Tiễn Diệp. Nó đang run rẩy, lạnh sao?

“Tiễn Diệp, đừng tưởng rằng cậu rất hiểu tôi.” Người thực sự hiểu tôi, cả đời chính mình sẽ không buông hắn ra.

Tiến Diệp khép lại đôi mày, dời đi ánh mắt, bên môi mang theo ý cười, “Nguyên lai chúng ta là ‘đồng bệnh tương liên’ —”

Mặt lại bị Cận Sĩ Triễn kéo trở về, “Chúng ta ở đây lại thương xót nhau một chút đi —”

Nam nhân bá đạo rồi lại ôn nhu hôn hắn, độ ẩm trong khoang miệng làm cho người ta mê muội, xúc cảm nơi đầu lưỡi như đang vỗ về vết thương tận sâu trong tâm hồn. Thân thể hai người đã từng kết hợp mấy lần, Cận Sĩ Triễn biết, Tiễn Diệp cho dù có làm loại chuyện sắc tình nhất, thân thể và tâm hồn vẫn luôn thuần khiết nhất.

Cơ thể như nứt ra một kẽ hở, tựa vết thương, dục vọng như tơ màu chậm rãi tràn ra. Những giọt nước tinh mịn phun ra từ bề, tiếng nước che giấu âm thanh đầu lưỡi quấy đảo trong dịch thể, còn có tiếng thở dốc khi giành được dưỡng khí.

“Tôi nói rồi, tôi sẽ đối xử với cậu tốt một chút —” Cận Sĩ Triễn buông tha cho đôi môi Tiễn Diệp.

Cúi đầu, Tiễn Diệp thong thả hô hấp, một lúc lâu sau, hỏi: “Bằng cách nào?”

“Cậu muốn thế nào?”

Đẩy đẩy kính mắt một cái, giọng nói của Tiễn Diệp giống như đánh vào băng vậy, so với băng càng thêm kiên cố cùng giá rét.

“Tôi phải về nhà.”

“Được! Tôi đưa cậu về.” Cận Sĩ Triễn đáp ứng vô cùng sáng khoái, thả cho Tiễn Diệp đứng lên, “Xe của tôi đỗ trong bãi. Tôi đi lấy, cậu ở đây chờ tôi.”

Tiến Diệp không nói gì, gật đầu một cái. Nhìn bóng lưng Cận Sĩ Triễn rời đi, trong ngực phút chốc trở nên mờ mịt.

Loại kết quả này, cùng với trong dự đoán — không giống nhau.

Xe của Cận Sĩ Triễn đỗ ở đối diện nhà Tiễn Diệp, cách không xa lắm, tháo dây an toàn ra, Tiễn Diệp chuẩn bị xuống xe, tay đột nhiên bị kéo lại. Quay đầu, hắn nhìn người đang lôi kéo mình.

“Lời tôi nói với cậu, cậu đã nghĩ qua chưa?” Cận Sĩ Triễn hỏi.

Tiến Diệp chớp chớp mắt, nói: “Chưa hề.”

Cận Sĩ Triễn nheo mắt nhìn hắn, cười đến có điểm tức giận, “Đây đúng thật là tác phong của Tiễn Diệp cậu.” Nói xong nói lỏng tay, nhưng cũng không ngay lập tức buông ra, mà y chỉ chậm rãi theo cánh tay Tiễn Diệp đi xuống. Thẳng cho đến khi lướt qua bàn tay Tiễn Diệp, vết sẹo nơi lòng bàn tay cũng không tránh được, bại lộ rõ nét trong không khí, vết thương, giống như bị vạch trần.

Tiến Diệp cho rằng Cận Sĩ Triễn đang ám chỉ cái gì đó. Cùng lúc, Cận Sĩ Triễn buông tay ra.

“Không xuống sao? Hay là thay đổi chủ ý, muốn theo tôi đêm nay?” Cận Sĩ Triễn cười xấu xa, trong lời nói lộ vẻ mờ ám.

Đối với loại ngôn ngữ này, từ nhỏ Tiễn Diệp đã sớm miễn dịch, hắn nhìn y một chút, trực tiếp mở cửa xe, hẹn gặp lại — cảm ơn — loại từ ngữ này hắn cùng Cận Sĩ Triễn ai cũng không cần.

Đi được vài bước, phía sau truyền đến tiếng khởi động xe. Tiễn Diệp chẳng hề quay đầu lại, hắn có thể cảm nhận được ánh mắt của Cận Sĩ Triễn, mãi cho đến khi người kia biến mất.

Ngay khi bước đến trước cửa, bóng người đang đứng đó khiến cho hắn có chút sửng sốt, thoáng lại gần hơn, đã nhìn rõ là ai.

Là Cố Kinh Duy. Tiễn Diệp thực sự, không nghĩ sẽ là hắn.

Nghe thấy tiếng bước chân, Cố Kinh Duy ngẩng đầu, nhả điều thuốc trong miệng ra, hướng Tiễn Diệp khẽ nở nụ cười. Tiễn Diệp nhìn thấy chiếc áo trong tay y, là của mình, còn có quyển sách kia.

“Sao anh không vào trong?” Nói xong, chính mình cũng thấy có điểm kỳ quái.

Cố Kinh Duy có chút đùa cợt nói: “A Phi không đến, tôi không thể mở khóa được.”

Nghe ra có vẻ là nói đùa, chẳng qua Tiễn Diệp không cười, đi tới trước mặt y, vươn tay ra.

“Đồ đạc tôi cầm giúp anh, anh nên mở cửa trước đi!” Cố Kinh Duy hất cằm chỉ chỉ cửa quán.

Tiến Diệp chớp mắt một cái, nói: “Chìa khóa trong túi áo khoác.”

Không nói gì.

Thật là một câu nói lãnh tiểu mà. (lãnh tiểu = lạnh lùng + trào phúng)

Bước vào trong phòng, cảm giác vẫn không thể nào ấm áp lên. Tiễn Diệp tiếp nhận áo khoác Cố Kinh Duy đưa cho, cũng chẳng buồn mặc vào, xoay người vắt trên lưng ghế dựa. Thế nhưng quyển sách kia hắn lại nhìn qua một chút, sau đó tiện tay để lên trên cầu thang. Cố Kinh Duy đứng một bên, nhìn theo động tác của hắn.

“Xin lỗi.” Tiễn Diệp xoay người nhìn Cố Kinh Duy. Ăn được phân nửa thì đi WC rồi không trở lại, chính mình chỉ ít nên xin lỗi một chút. Về phần vì sao không quay lại, hắn tin tưởng là y đã biết.

Chẳng qua nghe được tiếng xin lỗi của đối phương, sắc mặt Cố Kinh Duy trái lại càng xấu đi. Tiến thêm một bước đối mặt với Tiễn Diệp. Y hỏi: “Anh cùng Cận Sĩ Triễn thực sự là loại quan hệ này sao?”

Lẳng lặng nhìn y, Tiễn Diệp đột nhiên cảm thấy có chút không hiểu. Thời điểm Cố Kinh Duy hỏi hắn vấn đề này, thế mà lại khiến bản thân liên tưởng y với Cận Sĩ Triễn. Biểu tình tương tự, nhưng ngữ khí lại bất đồng, khác biệt rất nhỏ, nhưng có thể nhìn ra rất nhiều điều. (Hắn tỷ viết thâm sâu quá ah~ câu nói cũng đầy hàm ý :”>)

Cố Kinh Duy, anh quá nghiêm túc rồi.

“Không phải anh biết rồi sao?” Tiễn Diệp hỏi lại.

“Nếu như hôm nay anh không quay lại tôi sẽ biết, nhưng anh đã về, tôi lại chẳng rõ!” Hai tay Cố Kinh Duy đột nhiên đặt lên vai Tiễn Diệp, hỏi: “Anh từng lúc nào cũng trốn tránh, cho tôi một đáp án khó như vậy sao?”

Cho anh một đáp án kỳ thật chẳng có gì khó, khó chính là nếu bản thân tôi cũng không biết đáp án thì làm thế nào có thể cho anh? Tiễn Diệp cũng lười giải thích, thâm nghĩ nói: Anh nghĩ cái gì thì là cái đó!

Bởi hắn cũng chẳng quan tâm. Nhưng đối mặt với Cố Kinh Duy, nhìn khuôn mặt kia của đối phương, Tiền Diệp lại không tài nào thốt ra như vậy.

“Cố Kinh Duy, tôi cũng không phải người tốt.” Tiền Diệp đưa tay chậm rãi đẩy đôi tay trên vai xuống, “Đừng để bị tôi lừa.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cố Kinh Duy đột nhiên có mong muốn tát cho người này một cái, nhưng đối diện với khuôn mặt nọ lại chẳng có cách nào xuống tay.

“Khuôn mặt này của anh có thể lừa gạt ai? Lừa cái gì? Lừa tiền hay lừa tình?” Gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, sắc mặt Cố Kinh Duy so với bị lừa tiền hay lừa tình còn xấu hơn.

Tiền Diệp cười cười, nhưng lại lạnh lùng đến mức khiến người ta bối rối, “Chính bởi khuôn mặt này, các anh mới luôn bị lừa.”

“Tiền Diệp, anh rõ ràng không phải người như vậy –”

Người như vậy? Là loại người nào? Tiền Diệp nở một nụ cười nhạt từ đáy lòng, hắn không phải thánh nhân, cũng chẳng là thần tiên chưa ném qua thức ăn nơi nhân gian. Hắn cũng từng hận một người, khi mà những kẻ bằng tuổi hắn còn chưa biết hận là cái gì! Hắn cũng từng yêu một người, mãi cho đến khi bản thân biết mình yêu kẻ kia là loạn luân! Loại tình cảm đó cứ mãi duy trì cho đến khi kẻ kia chết đi, mà hắn cũng không biết bản thân lúc đó có phải chẳng đã sai rồi không. Sau đó giống như trong phim vậy, những việc từng trải qua lại một lần nữa bắt đầu. Thời điểm hắn gặp được người đó, bản thân đã hiểu ra, tình cảm cũng phân làm rất nhiều loại.

Kẻ đang yêu giống như phát điên vậy. Người ngăn cản hắn cũng đã từng ra sức nguyên rủa. Nhưng kết quả là, tình yêu ban đầu cũng như lúc sau cùng hắn đều không có được.

Chẳng qua chỉ gặp nhau vài lần, có tư cách gì mà nói yêu. Chẳng qua chỉ lên giường vài lần, có tư cách gì mà đàm yêu.

“Cố Kinh Duy, anh đi đi! Đừng ở đây.” Hắn không có tâm tư đi ứng phó chuyện của người khác nữa, cùng cái thứ có đúng hay không gọi là yêu.

Tiền Diệp xoay người, khom lưng, muốn cầm lấy cuốn sách trên cầu thang, hắn để Cố Kinh Duy có thời gian suy nghĩ. Suy nghĩ rõ ràng rồi, tự nhiên sẽ biết làm thế nào cho tốt.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, là thanh âm Cố Kinh Duy đang đến gần.

Hết

21. Chương 21

“Tôi phát hiện dùng lời nói để trao đổi với anh thật không thực tế chút nào.” Đưa tay ra, Cố Kinh Duy đoạt lấy sách trong tay Tiền Diệp, sau đó vung lên, sách rơi trên mặt đất phát ra âm thanh nặng nề.

Tiền Diệp nhíu mày, hắn hy vọng sách không bị phá hư.

“Anh muốn thế nào?”

Cố Kinh Duy chậm rãi tới gần, vươn tay đem Tiền Diệp giam vào khoảng không giữa y và bức tường phía sau.

“Có phải từ trước tới giờ tôi vẫn quá lịch sự không?” Y hỏi.

Tiền Diệp nhìn y, giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng. “Anh muốn lên giường sao? Cũng có thể.” Hắn hờ hững nói, nếu như biểu tình phóng dăng hơn một chút thì sẽ càng có sức thuyết phục, nhưng đối với Tiền Diệp thì điều đó là bất khả thi.

Thứ không chiếm được luôn luôn là tốt nhất, đây là căn bệnh chung của tất cả mọi người.

“Muốn ở đây sao?” Tiền Diệp đưa tay cởi cúc áo sơ mi.

Một cái — hai cái — ba cái — bốn — tay bị nắm lấy, Tiền Diệp ngẩng đầu.

Cố Kinh Duy thâm sâu nhìn hắn, dường như muốn nhìn cho thấu, không tức giận cũng không động thủ khiến cho Tiền Diệp không biết y đang nghĩ gì.

Cuối cùng, Cố Kinh Duy dùng ngón tay miết miết khuôn mặt Tiền Diệp, động tác vừa mờ ám vừa mang theo một tia tình dục, y cười hài lòng.

“Tiền Diệp, tôi nhận ra có lẽ mình thực sự đã nhìn lầm anh rồi. Không sao, chúng ta có thể chậm rãi bắt đầu, vẫn còn thời gian —”

Chiếc cúc thứ tư, là Cố Kinh Duy cởi.

Thân thể vẫn còn chưa quen với không khí lạnh lẽo xung quanh, bàn tay Cố Kinh Duy như thăm dò mà chạy loạn trên người hắn, có lẽ do thân nhiệt của bản thân quá thấp, cái tay kia sờ đến đâu, nơi đó một mảnh nóng rực —

Tiền Diệp ngẩng đầu, hầu kết khẽ động. Hắn nghe thấy tiếng Cố Kinh Duy thở dốc —

“Tiền Diệp —”

Đèn đường đột nhiên nhấp nháy, chớp tắt một vài lần, cuối cùng tối hẳn.

Kính mắt bị lấy xuống, trước mắt bỗng trở nên mờ, thế nhưng ý thức lại càng thêm thanh tỉnh, hết thảy tới quá nhanh, có lẽ còn chưa kịp phản ứng, cảm giác này cũng không có gì xa lạ, nhưng bản thân Tiền Diệp lại thấy có chỗ nào đó không giống với trong tưởng tượng, như là thừa một chút gì đó — hoặc cũng có lẽ là thiếu. Tay tự nhiên buông xuống hai bên sườn, thân thể thả lỏng, hơi ngẩng đầu lên nhìn góc trần nhà, nơi này không biết từ lúc nào, đã bị nước mưa thấm vào rồi.

Màu vàng sẫm cùng màu xám hòa vào một chỗ, bắt đầu mục nát.

Đôi môi Cố Kinh Duy dịu dàng mân mê nơi cần cổ Tiền Diệp, cảm nhận được đối phương không phản kháng, cũng không đáp lại, điều này trái lại càng làm cho y có cảm giác sợ hãi rằng Tiền Diệp sẽ đột ngột rời đi lúc nào không hay. Ngón tay mơn trớn nơi lồng bàn tay Tiền Diệp, cảm giác được những chỗ gồ ghề trên đó, lướt qua vết thương kia, cho dù chỉ là vuốt ve cũng có thể tưởng tượng được lúc đó đã đau đớn đến mức nào.

Động tác càng nhẹ nhàng hơn, như là sợ sẽ một lần nữa làm cho vết thương đó nứt ra, Tiền Diệp biết, người đàn ông này không muốn tổn thương hắn. Nhưng vậy thì sao, y cũng không hỏi xem hắn có muốn làm việc này không. Không phủ nhận thì như thế nào, hắn không cự tuyệt cũng không có nghĩa là đồng ý, suy nghĩ của hắn, thật sự chẳng có ai chú ý lắng nghe, bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng hắn không quan tâm, đến chính bản thân hắn cũng nghĩ như vậy.

Bị đối xử gần giống như là che chở, Tiền Diệp ngay cả ‘ham muốn’ cũng không có. Có chăng chỉ là thuận theo dục vọng nguyên thủy nhất.

Cho đến cuối cùng, chẳng qua chỉ là sự tình kia. Đàn ông với đàn ông.

Đôi tay dò xét ở bên hông, chậm chạp mà mạnh mẽ men theo đường cong mảnh khảnh nơi thắt lưng, áo sơ mi của Tiền Diệp bị cởi xuống, chỉ còn tay áo đọng lại trên khuỷu tay, thân thể nhợt nhạt hiện ra trong không khí, nhưng vẫn có sự khỏe mạnh nam tính. Vốn định tựa vào tường, lại bị Cố Kinh Duy kéo vào trong lòng, sưng sốt một chút, Tiền Diệp không phản đối, vòng tay ấm áp so với bức tường lạnh giá nói như thể nào cũng đáng để dựa vào hơn, chẳng qua, đó chỉ là suy nghĩ của Cố Kinh Duy mà thôi.

Giống như dần dần từng chút từng chút tiếp cận đích đến cuối cùng, Cố Kinh Duy cảm nhận được sự băng lãnh ẩn dưới làn da trơn nhẵn của thân thể này, cảm giác chính là rất tuyệt vời, cho dù là thân thể của một người đang ông, hướng chi lại là người khiến y cảm thấy hứng thú, ngay từ đầu chỉ là hiếu kì cộng thêm một tia hảo cảm, thế mà hiện tại — cảm xúc này rất chân thực, rồi lại có sự khác biệt. Y cúi thắt lưng của Tiễn Diệp xuống, bàn tay nóng ấm men theo cơ bụng bằng phẳng trượt vào trong, chính xác mà bắt lấy khởi nguồn của dục vọng, dùng thêm chút lực, điểm đặc biệt của quan hệ sinh lý, hầu như tên đàn ông nào cũng không có năng lực chống lại sự vuốt ve này, Tiễn Diệp nhắm mắt, kịch liệt thở dốc, thực sự là rất mê người.

Khỏe miệng Cố Kinh Duy khẽ nhếch lên, càng thêm ra sức, thưởng thức biểu tình ẩn nhẫn của Tiễn Diệp, người ban đầu toàn thân đều tản ra khí tức cấm dục hiện tại lại nhiễm một mạt sắc tình.

“Ừm -” Tiễn Diệp khe khẽ mà chậm rãi thở hổn hển, hai tay đặt trên vai Cố Kinh Duy, cúi đầu, mơ hồ trông thấy hình ảnh Cố Kinh Duy đang cầm vật kia của mình trong tay, “Ah ~”

Cố Kinh Duy dụi đầu vào cần cổ Tiễn Diệp, trong nháy mắt tất cả đều là mùi vị của Tiễn Diệp, y cảm thấy chính mình cũng bị lây nhiễm, hơi thở của Tiễn Diệp tựa như ‘xuân được’ vậy. Có lẽ là kết quả trong vô thức, bởi vì không thể xác định, nên càng muốn xác định, từ sâu trong yết hầu Cố Kinh Duy phát ra một âm thanh rên rỉ —

“Tiễn Diệp —”

Bỗng nhiên, tình dục bị đánh tan, Tiễn Diệp giống như bị điện giật, toàn bộ thân thể thoáng cứng đờ, chờ cho đến khi phục hồi tinh thần, ngẩng đầu, thấy được biểu tình mang theo một chút tổn thương của Cố Kinh Duy, hắn không biết, vì sao y lại lộ ra vẻ mặt này, chẳng qua chỉ là đẩy y ra, lại thế nào —

Tiến Diệp nghĩ, bản thân mới là người phải lộ ra loại biểu tình này chứ, đáng tiếc hắn đã mất cảm giác rồi.

Từ bên bờ dục vọng quay trở về, trong nháy mắt tất cả trở nên lạnh lẽo, một chút ám muội còn sót lại cũng rất nhanh mà tan thành mây khói, khiến cho người ta trở tay không kịp —

Đôi tay nắm chặt vai Cố Kinh Duy dần buông lỏng, chậm rãi kéo khóa quần lên, Tiễn Diệp có một chút khó xử, ngay cả bản thân hắn cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Phản ứng của thân thể vượt xa ý thức, điều đó cho thấy, từ trong tiềm thức, hắn cuối cùng vẫn là bài xích.

Cho dù bình thường vẫn luôn lạnh lùng, lúc này hắn cũng không thể tìm ra một lý do hợp lý cho sự trầm mặc của mình, mãi cho đến khi một đôi tay đem y phục đã cởi xuống dưới vai của hắn kéo lên.

Ngay cả cúc áo Cố Kinh Duy cũng giúp hắn cài lại, Tiễn Diệp im lặng, hạ mắt xuống thấy đôi bàn tay trước ngực mình. Lúc đóng xong, cảm bị nâng lên, bốn mắt nhìn nhau, vốn tưởng rằng Cố Kinh Duy sẽ hỏi ‘làm sao vậy’, nhưng Tiễn Diệp không nghĩ đến, Cố Kinh Duy lại chỉ hỏi một câu —

“Rốt cục tôi cùng Cận Sĩ Triển khác nhau ở chỗ nào?”

Trong giọng nói có thể nghe được y có bao nhiêu nghiêm túc.

Tiến Diệp không biết vì sao Cố Kinh Duy phải chấp nhất đi so sánh với Cận Sĩ Triển như vậy, kỳ thực, giữa hai người cũng không có gì bất đồng, đối với Tiễn Diệp mà nói. Có lẽ như vậy là không công bằng, nhưng cũng chẳng ai quan tâm. Tiễn Diệp biết, nếu hắn không trả lời, Cố Kinh Duy sẽ tiếp tục cố chấp, ngay từ đầu, y đã là như vậy.

Chớp mắt một cái, trong ánh mắt, tia chấn động ban đầu đã biến mất, nhìn Cố Kinh Duy, Tiễn Diệp lại mang vẻ mặt như mọi ngày, “Chuyện anh làm, không khác gì anh ta.”

Sau này nghĩ lại, những lời này cũng là sự thật.

Trong khoảnh khắc ấy, Cố Kinh Duy cau mày, giống như ngày đó, khi Tiễn Diệp giúp y xử lý vết thương. Điểm khác biệt chính là, khi ấy bởi vì đau, còn lần này bởi vì phần nộ.

Đúng như trong dự liệu, cảm bị thô bạo hát ra, Tiễn Diệp biết Cố Kinh Duy đã cho hắn đủ thể diện rồi.

Nghiêng người đi, Cố Kinh Duy bắt đầu sửa sang y phục trên người cùng mái tóc mất trật tự.

Tiền Diệp đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn, có lẽ là chợt có linh cảm, hắn bắt đầu đánh giá người đàn ông trước mặt, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, y nói bánh mì hắn làm rất khó ăn, kỳ thực đó là bánh hắn làm hỏng, ngoại trừ chính mình vì tiếc của mà ăn một chút để tránh lãng phí còn lại đều vứt đi, Tiền Diệp không nói cho y, chỉ vì biểu tình lúc đó của người này giống như đã từng quen biết.

Bộ dạng máu chảy đầm đìa cũng giống như đã từng thấy ở đâu.

Hai người chẳng qua là tương ngộ như thế, nếu như có thể, đây hẳn là một khởi đầu tốt đẹp, chỉ là Tiền Diệp biết, số mệnh của bản thân đã sớm bắt đầu rồi. Tình tiết lãng mạn như trong tiểu thuyết chỉ có trên phim, xem trăm lần cũng không thấy chán, nhất kiến chung tình cũng không phải không có, chỉ cần không chán ghét thì sẽ không thành vấn đề. Hắn không ghét Cố Kinh Duy, thực sự không ghét, nhưng thời điểm hai người gặp nhau, thực sự đã muộn rồi.

Tiền Diệp đột nhiên rất muốn hỏi một câu, chỉ một thôi, vấn đề cuối cùng —

“Nếu như tôi không trở lại, anh sẽ chờ tới khi nào?”

Động tác trên tay Cố Kinh Duy khựng lại một chút, quay đầu nhìn Tiền Diệp, đôi mày nhăn chặt dần giãn ra. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Từ lúc nào anh lại thấy lương tâm cắn rứt mà để ý tôi sẽ chờ tới bao giờ.”

Tiền Diệp bật cười, cúi đầu.

“Đáng tiếc. Lương tâm của tôi đã sớm chết lặng rồi.”

Không để ý đến sự mỉa mai của hắn, Cố Kinh Duy dường như khẽ thở dài, chấp nhận tất cả những gì đã phát sinh, đi tới đưa tay xoa đầu Tiền Diệp, như là bậc bề trên đang dỗ dành đứa nhỏ, nói: “Tiền Diệp, tôi thừa nhận ban đầu tôi đối với anh là hiếu kỳ hơn ưa thích, nhưng với tôi mà nói, như vậy đã là hiếm thấy rồi. Tôi sẽ không ép buộc anh, nếu như có thể, chúng ta cứ chậm rãi bắt đầu, tôi nói rồi, thứ chúng ta có chính là thời gian —”

Quay đầu đi, ánh mắt Tiền Diệp không biết đang hướng về đâu.

“Tôi sẽ không bắt buộc anh làm bất cứ chuyện gì anh không muốn, bởi vì anh đã cứu mạng tôi.” Đây là một sự đảm bảo, dùng tính mạng của y, cúi đầu, Cố Kinh Duy khẽ thì thầm bên tai Tiền Diệp, “Chẳng qua, thật hi vọng anh có thể nghiêm túc đối đãi với tôi một chút.”

Không nói gì, cũng không có biểu tình gì, sườn mặt Tiền Diệp hiện lên một đường cong hoàn mỹ. Cố Kinh Duy nhìn hắn, từ từ hôn lên mặt hắn một cái, chỉ là dùng môi nhẹ nhàng lướt qua, hoàn toàn do không kìm lòng nổi.

Tiền Diệp ít thấy được mà rụt cổ lại một chút, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra một tiếng. Cố Kinh duy yên lặng nở nụ cười.

Sau khi y rời khỏi, Tiền Diệp ngồi ở bậc cầu thang, hắn phát hiện thứ bản thân thích chính là những ngày an tĩnh như vậy, có thể chỉ là thói quen, thói quen lại cho rằng là thích. Ngay từ ban đầu, dù là quen thuộc hay là thích, cuối cùng đều ly khai, Tiền Diệp đột nhiên ý thức được, dứt bỏ tất cả, bất luận là ai, trong mọi người, kết quả hiện tại chỉ còn Cận Sĩ Triển đến bên cạnh hắn.

Thật là một trò cười đáng chế nhạo mà, cũng chỉ là trò cười mà thôi.

A Cường cũng vậy, Cố Kinh Duy cũng thế, còn có Niếp Phong Vũ, Nguyên Chiến Dã, còn có — anh trai hắn, bọn họ nói cho cùng cũng không phải thích hắn, chẳng qua chỉ thương hại hắn mà thôi.

“Ha —” Tiền Diệp cười ra tiếng, ý cười nơi khóe miệng cực kỳ chua chát, gạt gạt tóc mái nơi trán, hắn có chút đau lòng phát hiện, chỉ có Cận Sĩ Triển là dùng cảm tình thẳng thắn nhất để đối xử với hắn, cảm hận hoặc là chán ghét, cho dù là thương hại hắn, cũng thẳng thắn nói ra.

Hắn không cần thương hại, chỉ hy vọng có thể nhận được sự đối xử thật lòng, cho dù là chán ghét.

Lần thứ hai cười ra tiếng, xen lẫn vài tiếng ho nhẹ, như là có vật gì muốn tràn ra từ trong phổi, chậm rãi rớt bàn tay trên miệng về, hắn thực sự cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Đột nhiên một cơn gió lạnh từ cửa lớn thổi vào, Tiễn Diệp sửng sốt một chút, ngẩng đầu, bóng người cao lớn khuất bóng đứng ở đó, chắn cửa, tuy rằng không mang kính mắt, Tiễn Diệp vẫn cười nhàn nhạt, thậm chí hẳn phát hiện bản thân đã rất lâu rồi không thật sự muốn cười như vậy nữa.

“Đóng cửa vào đi, lạnh quá.”

Có một điểm, hẳn không nói cho Cố Kinh Duy, vừa rồi ngay cả hẳn cũng không muốn thừa nhận, nhưng hiện tại, hẳn không thể nào phủ nhận nữa, ông trời lại trêu chọc hẳn như thế này sao.

Khi hẳn cô đơn, Cận Sĩ Triễn đến, khi hẳn muốn yên tĩnh một mình, Cố Kinh Duy đến. (Định mệnh ah~ :”>)

Đây chính là điểm khác nhau giữa hai người —

Đời này, đánh chết hẳn cũng không nói ra.

Hết

22. Chương 22

Xe chạy không được năm phút, Cận Sĩ Triễn lại thả chậm tốc độ, đến một ngã tư có thể quay đầu, y khẽ vòng tay lái ngược lại, quay về con đường vừa mới rời khỏi.

Tất cả y đều đã tính toán thật tốt, y tin tưởng sẽ không có gì nhầm lẫn. Thế nhưng, thứ duy nhất không giống với trong dự đoán của y chính là, một trận buồn bực khó hiểu khiến y thấy bất an, uống rượu, nhưng vẫn không có cách nào giải thích.

‘Cận Sĩ Triễn, anh muốn tôi làm thế nào bây giờ —’

Giọng nói của Tiễn Diệp tựa như gió thoảng, tùy thời tùy chỗ bám riết lấy y. Y hỏi Tiễn Diệp một câu rất khó trả lời, Tiễn Diệp cũng hỏi lại y một câu càng khó trả lời hơn.

Khóe miệng cong lên, Cận Sĩ Triễn nhin không được khẽ nở nụ cười. Tiễn Diệp, thực sự rất thông minh, người thông minh như vậy, thu nhận để dùng thật không có gì tốt hơn. Đáng tiếc, hẳn là Tiễn Diệp, ngay cả Niếp Phong vũ – kẻ có quan hệ với bản thân hẳn cũng không luyện tiết gì mà li khai, càng đừng nói đến những người khác.

Nghĩ tới đây, Cận Sĩ Triễn nhíu mày, tốc độ xe lại thoáng nhanh hơn một chút. Y nghĩ tới, nếu như hiện tại trở lại, hình ảnh thấy được chính là Tiễn Diệp đang cùng Cố Kinh Duy đẩy đưa một chỗ — y không muốn tiếp tục tưởng tượng, cảm thấy ruột gan như đảo lộn.

Y chỉ muốn biết, Tiễn Diệp rốt cục có thể làm đến tới mức độ nào, Cố Kinh Duy có thể làm đến mức độ nào.

Người đàn ông tên Cố Kinh Duy đó, Cận Sĩ Triễn cũng không hiểu rõ về người ta lắm, hai người với nhau chỉ là cái loại nghe danh nhưng chưa từng gặp mặt, bình thường chẳng bao giờ tiếp xúc, cũng tuyệt đối thuộc về loại người âm thầm phân cao thấp, người đoạt thành của ta, ta phải cướp lại đất của người. Lần này bởi vì Tiễn Diệp mà trực tiếp chạm trán, trong ngực Cận Sĩ Triễn có một tia không hài lòng.

“Chết tiệt! Đến chỗ nào cũng có thể câu dẫn đàn ông!” (Thế này mà còn nói không yêu thì em cũng chịu anh rồi Cận ca =))~)

Lại đột nhiên thay đổi, cách nhà Tiễn Diệp không xa, Cận Sĩ Triễn dừng xe lại, đường nhìn rất đẹp, vừa vặn có thể nhìn thấy cửa nhà người kia, đèn vẫn sáng.

Tắt máy, Cận Sĩ Triển rút từ trong túi quần ra một điều thuốc, ánh mắt không rời khỏi cánh cửa kia. Vừa mới chuẩn bị châm lửa, một giai điệu quen thuộc cất lên cắt đứt động tác của y, bỏ thuốc vào trong miệng, một tay mở nắp bật lửa, tay kia lấy di động ra.

“Ai?” Y không có thói quen xem tên người gọi.

“Anh đi đâu vậy?”

Giọng nói của Kỷ Nhược Phi.

Cận Sĩ Triển khẽ nhú mồm, đóng nắp bật lửa lại, mãi cho đến khi sắp hút xong một điều, mới chậm rãi nói: “Có chút việc phải ra ngoài.”

Đầu kia trầm mặc vài giây, “Anh cảm thấy vậy xem như là giải thích sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy có thể giải thích một chút màn thân thiết ở đại sảnh khách sạn là chuyện gì không?”

Khẽ nhún mồm, “Cậu thấy được?” Điều thuốc trong miệng khẽ chuyển động theo sự nhúc nhích của bờ môi.

“Toàn bộ thế giới đều nhanh biết hết rồi!”

Cận Sĩ Triển cười một tiếng, y muốn chính là hiệu quả này.

“Anh cố ý?”

Không trả lời.

Một lúc sau, Kỷ Nhược Phi lại hỏi: “Anh rốt cục muốn làm gì?”

“Tôi làm gì không cần người khác đến hỏi.” Vừa nói xong, cửa nhà Tiền Diệp mở ra, Cận Sĩ Triển bỏ điều thuốc trong miệng xuống, nhìn chằm chằm người vừa ra khỏi cửa.

Đó là Cố Kinh Dục.

“Anh đối với anh ta là nghiêm túc sao?” Người trong điện thoại dường như có điểm nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Cảm giác không hài lòng thoáng cái biến mất vào khoảng không, Cận Sĩ Triển cười gợt cảm đến e rằng không ai bằng, chính là canh ba nửa đêm thì cũng không ai thấy.

“Không nên so sánh cùng người ta, cậu không so được.” Mở cửa, Cận Sĩ Triển xuống xe, “Cậu hẳn là nên thấy hài lòng, cậu may mắn hơn cậu ta nhiều –” Có một số người vĩnh viễn không bị lợi dụng, mà Tiền Diệp, lại quá có giá trị lợi dụng.

Cúp điện thoại, ném điều thuốc xuống đất, Cận Sĩ Triển dùng mũi giày dụi tắt lửa, ngậm khói cuối cùng có mùi vị gì, y cũng không rõ nữa.

Khi y đẩy cửa ra, vừa liếc mắt đã thấy Tiền Diệp ngồi ở bậc cầu thang, đó không phải một vị trí dễ thấy được, nhưng vẫn bị y phát hiện ra.

Trong phòng vẫn thực lạnh lẽo, Tiền Diệp ngồi ở chỗ kia, hai tay ôm lấy người, đó là tư thế sưởi ấm. Y nhìn Tiền Diệp, người kia cũng đang nhìn y, mãi cho đến khi nghe được Tiền Diệp mỉm cười, nói: “Đóng cửa vào, lạnh quá –” đó không phải thỉnh cầu, cũng không phải mệnh lệnh, một khắc kia, Cận Sĩ Triển cảm thấy mình rất tàn nhẫn.

Người đàn ông này cái gì cũng không có, trả giá hết thấy, nhưng hiện tại lại một mình ngồi ở đây.

Cận Sĩ Triển đi tới trước mặt Tiền Diệp, từ trên cao quan sát hẳn. Tiền Diệp có cảm giác muốn ho khan, thân thể bắt đầu trở nên băng lãnh, mặt bắt đầu chậm rãi nóng lên, trong đầu rất loạn, từ khi Cận Sĩ Triển bắt đầu tiến đến.

Nhìn đến một tia mờ mịt trên mặt hẳn, Cận Sĩ Triển nhú mồm, cúi xuống đẩy Tiền Diệp một chút, y cảm thấy chính mình không dùng sức, nhưng Tiền Diệp lại như một chiếc lá mà ngã ra phía sau, nằm trên cầu thang, nhìn thẳng vào y, sau đó chậm rãi chớp mắt một cái.

Không đeo kính, có thể nhìn thấy rõ ràng ánh mắt Tiễn Diệp, cái loại tư thế lực bất tòng tâm, bộ dạng quần áo mất trật tự (?), Cận Sĩ Triễn thậm chí có ý nghĩ Tiễn Diệp là đang quyến rũ y!

Không hề nghĩ ngợi, đồng dạng nằm sấp xuống, Cận Sĩ Triễn gần như dè lên người Tiễn Diệp, cầu thang, thực là một nơi không sai mà.

“Anh —” Trong ánh mắt Tiễn Diệp ẩn chứa một tầng hơi nước mỏng manh, khuôn mặt vốn tái nhợt giờ phút này lại đỏ ửng lên, nhìn người ở phía trên, biểu tình muốn nói lại thôi. ?

Trong mắt Cận Sĩ Triễn, vẻ mặt hiện tại của Tiễn Diệp được gọi là “Dục cự hoàn nghênh”. Đang suy nghĩ thì một tay đã đồng thời làm cái việc sớm đã thành thói quen — cởi bỏ quần áo Tiễn Diệp, hôn một cái thật nóng bỏng lên khuôn mặt kia, tay cũng di chuyển tới vùng cấm địa.

*Dục cự hoàn nghênh: Tuy trong lòng bất mãn nhưng ngoài mặt vẫn phục tùng, không dám phản kháng

Y hỏi: “Cố Kinh Duy cũng làm như vậy với cậu sao?”

Không nghe thấy Tiễn Diệp trả lời lại đột nhiên nghe thấy từ ngoài cửa truyền vào một tiếng la huyền ảo

—
“Ah ~ xin lỗi! Làm phiền rồi! Xin hỏi có ai ở nhà không? Nếu không thì tôi tiến vào đây

”

Cửa thoáng cái đã bị người từ bên ngoài đẩy ra, một cơn gió lạnh thổi vào, xua đi tà niệm trong đầu Cận Sĩ Triễn, hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa, đều chưa kịp đứng lên.

Một người đàn ông tóc màu cà phê sẫm đứng cách đó không xa, trong tay là một túi hành lí, nhìn qua có vẻ phong trần mệt mỏi. Người đó lúc này đã thấy hai người đang nằm trên cầu thang, trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, ánh mắt quét qua quét lại từ mặt Tiễn Diệp sang Cận Sĩ Triễn, kinh hoàng sợ hãi, cuối cùng nhìn thoáng qua Tiễn Diệp, như là đã xác định được cái gì, sau đó đường nhìn dừng lại trên mặt Cận Sĩ Triễn, từ từ cắn răng ‘ken két’, tóc cũng nhanh dựng lên.

Cận Sĩ Triễn cảm thấy hình như mình đã từng gặp qua người này, chỉ là không nhớ là ở đâu, vào lúc nào. Cùng lúc đó, đối phương đã giống như con lừa bị quất một roi mà đánh về phía y, trong miệng gào lớn —

“Lại là tên cầm thú này! Hôm nay ông nội phải làm thịt mày

~”

Trước mắt Tiễn Diệp một mảnh tối sầm, vốn còn không rõ người đến là ai, nhưng vừa nghe thấy giọng nói gần gũi kia, thở nhẹ một tiếng, “Tiểu Quan!”

Sau đó ý thức dần mất đi, hắn cảm thấy thất lực như bị cái gì chặt đứt, cuối cùng, không biết gì nữa mà ngất đi.

Trước khi thần trí hoàn toàn tiêu thất còn mơ hồ nghe thấy tiếng đánh nhau cùng chửi mắng, hắn rất muốn nói —

Hai người làm ơn đừng phá quán của tôi a —

Thời điểm Tiễn Diệp hôn mê, chung quy vẫn nghe thấy từng đợt âm thanh như quỷ hồn liên tục truyền đến bên tai.

Giết mi — chém mi tên cầm thú — thiên tên Vương bát đản nhà mi —

Thanh âm thê thảm không gì sánh được, còn mang theo một trận ‘sát khí’, nói tóm lại là làm cho người nghe nổi lên một trận da gà mà phát run.

Chính là như vậy rất giống với trước đây —

Trong lúc mông lung, Tiễn Diệp cảm thấy bản thân như bị người khác bế lên, bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực, chẳng biết vì sao, Tiễn Diệp nghĩ loại cảm giác này giống như đã từng quen biết, mãi cho đến khi bị buông ra, hắn còn muốn đưa tay níu giữ cảm giác đó, chẳng qua đến cùng vẫn là lực bất tòng tâm.

Trên tay truyền đến cảm giác ấm áp, hần nghĩ hần là có người đang ở bên cạnh mình, nắm tay mình. Là Tiểu Quan sao —

Tiểu Quan nói, tôi đã nói rồi, nếu còn gặp lại tôi sẽ phế đi hần —

Khi Tiễn Diệp khôi phục ý thức, cảm thấy bản thân hần là đang nằm trên giường, trong phòng rất ấm áp, tuy rằng cái chăn trên người có điểm nặng, và lại dưới lòng bàn chân còn có cái gì ấm ấm, là túi chườm nóng sao? Hần không nhớ là mình còn có loại vật dụng này — đầu tiên là thấy mũi có chút xót, cơ thể vô cùng đau đớn, đặc biệt trên lưng có cảm giác như bị nện cho từng cái, hần muốn mở mắt ra, nhưng lại phát hiện mí mắt nặng đến nỗi không nâng lên nổi.

Loại cảm giác này thức sự không dễ chịu một chút nào, một người rất ít khi bị ốm, một khi phát bệnh càng khó bình phục hơn người bình thường. Tiễn Diệp chính là thuộc về loại này, khí lực toàn thân dường như đều bị đánh cắp.

“Ừm — ” Tiễn Diệp vừa cử động, một trận đau nhức từ phía sau truyền đến làm hần buống lỏng ra.

Làm sao bây giờ —

“A! Cậu tỉnh rồi hả?” Một giọng nói vui mừng reo lên cùng với một trận tiếng bước chân gấp gấp tiến về phía hần.

Tiến Diệp có điểm nhức nhối, khóe miệng nở một nụ cười, hần muốn cười với người kia một cái.

“Tiểu Quan —

“Được rồi! Cười thế so với khóc còn xấu hơn! Thật vất vả mới cho cậu uống thuốc được đấy, ngủ thêm một lúc nữa thuốc mới có công hiệu —”

Cảm giác được một bàn tay đang sờ sờ trên trán mình, rất dịu dàng, Tiễn Diệp thả lỏng mà “Ừ” một tiếng, lại đột nhiên cảm thấy trong lòng dường như đang có gì đó đè nặng, phảng phất như muốn xác định người kia có còn ở bên mình hay không, hần nhỏ giọng nói một câu: “Tiểu Quan, tôi rất đau —”

Người kia không lên tiếng, Tiễn Diệp cũng không nghe được bất cứ thanh âm gì nữa, hần nghĩ, liệu đây có phải cảm giác trước khi chết không. Một lúc lâu sau, lại cảm thấy có người đang thô lỗ vò vò tóc hần, sau đó không còn thấy đau nữa, người bên cạnh mở miệng, trong giọng nói vốn nguyên bản nhiệt huyết mười phần giờ phút này lại mang theo một tia ghen ngào.

“Biết đau còn dám coi bản thân như người máy hả?” Một lát sau lại nói, “Yên tâm! Rất nhanh sẽ khỏi thôi —”

Đây là lời dỗ dành mà, Tiễn Diệp ở trong lòng cười cười, làm khó Tiểu Quan rồi, hần biết cậu ta không quen nói những lời như vậy. Nhưng mà đích thực là đã an tâm hơn rất nhiều, có lẽ là thuốc bắt đầu có tác dụng, hoặc có lẽ là hần thực sự muốn nghỉ ngơi một chút, Tiễn Diệp càng lúc càng chìm sâu vào mê man, cuối cùng hần cảm thấy còn có một việc thiết yếu cần xác nhận, dùng chút sức lực còn lại tích góp được, hỏi: “Cậu, không có việc gì chứ?”

Nếu như không phải là ảo giác, hần nhớ trước khi mình hôn mê, Tiểu Quan đang ‘vật lộn’ với Cận Sĩ Triển mà —

“Hả? Không sao! Đương nhiên là không sao! Làm sao chính là tên cầm thú kia! Lão tử đã đánh cho hần rã rời đầy đất, đánh cho khuôn mặt đỏ của hần không bao giờ còn dám ra ngoài gặp người khác nữa —”

Không dám ra ngoài gặp người khác? Nói vậy — thật là tốt nha —

Hết

23. Chương 23

Lần thứ hai tỉnh lại, Tiễn Diệp phát hiện trời vẫn còn tối, hắn không biết bản thân đã ngủ bao lâu, cũng chẳng biết Tiểu Quan đã cho hắn uống thuốc gì, dĩ nhiên lại làm cho hắn ngủ sâu như vậy, không mơ mộng gì.

Ngủ rất tốt, trong ngực cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cảm giác không khỏe trong người hầu như toàn bộ đã biến mất, ngoại trừ việc đầu còn có chút choáng váng và có phần uể oải. Tiễn Diệp rời giường, muốn đưa tay bật công tắc trên tường nhưng còn chưa đụng tới thì đèn đã vụt sáng.

Quay đầu, nhìn thấy Quan Trí đang bưng một cái bát đứng ở cửa, người kia cũng đang nửa mừng nửa lo nhìn hắn, Tiễn Diệp ngậy ngẩn cả người, rất nhiều lời muốn nói, lúc này lại không biết phải nói từ đâu, môi run lên vài cái, cuối cùng, hắn vẫn là hỏi điều mình muốn biết nhất.

“Sao cậu lại bị thương thành thế này?”

Về mặt Quan Trí thoáng cái suy sụp.

Khuôn mặt Quan Trí trong trí nhớ hiện tại đã xanh xanh hồng hồng một mảng, vừa nhìn đã biết là mới bị người ta cho ăn đòn, xung quanh viền mắt rõ ràng ửng đen, trông không khác gì mới từ chiến trường trở về, ngoại trừ mấy chỗ dán băng urgo, phần lớn vết thương đều có vẻ như chưa qua xử lý, Tiễn Diệp phát hiện tay người kia còn bị trầy da nữa.

Đem Cận Sĩ Triển đánh tới mức không thể ra ngoài gặp người khác sao? Xem ra cái giá phải trả cũng không nhỏ nhỉ?

Có vẻ như biết hắn đang nghĩ gì, Quan Trí bưng cái bát cẩn thận từng bước đi về phía Tiễn Diệp, vừa đi vừa nói: “Cậu đừng nhìn tôi như thế nữa, cái tên họ Cận kia cũng không khá hơn gì đâu!”

Rõ ràng là cậy mạnh, Tiễn Diệp bị đối phương thoáng cái chọc cho phải bật cười, nhìn Quan Trí đặt bát lên tủ đầu giường, bên trong là cháo hoa nóng hổi.

“Này!” Quan Trí lấy từ trong túi ra một thứ đưa đến trước mặt Tiễn Diệp.

Tiến Diệp vừa nhìn đã biết đó là kính mắt của mình. Nhận lấy đeo vào xong, khuôn mặt Quan Trí cũng rõ ràng hơn, so với trong tưởng tượng lại càng thê thảm ấy chứ! Khẽ nhếch khóe miệng, Tiễn Diệp im lặng nhìn Quan Trí, đã rất lâu không gặp, ấy vậy mà lại không thay đổi gì, vĩnh viễn đều là bộ dạng tràn ngập sức sống.

“Nhìn đủ chưa?” Quan Trí tiện tay kéo chiếc ghế ngồi xuống bên giường, lạnh lùng nghiêm mặt nhìn Tiễn Diệp.

Gật đầu, Tiễn Diệp nói: “Ừ! Vẫn đẹp trai như xưa!”

Quan Trí trừng mắt liếc hắn, “Tôi biết cậu đang nói móc tôi!” Minh bây giờ trông như ‘đầu heo’, đâu có nhìn ra được chút gì là đẹp trai đâu!

“Mẹ kiếp! Cận cầm thú chết tiệt! Ra tay mẹ nó thực sự quá tàn nhẫn! Nghe nói trước đây tên kia từng là võ sĩ chợ đêm –”

Tiến Diệp thoáng sửng sốt, chậm rãi co một bên đầu gối lên, nhỏ giọng nói: “Biết vậy cậu còn cùng người ta đánh –”

“Hả? Cậu nói gì?”

“Sao cậu lại tới đây?” Tiễn Diệp ngẩng đầu, khẽ đẩy kính mắt hỏi.

Quan Trí vừa nghe thấy, lộ ra biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Tôi không đến chẳng nhẽ còn chờ cậu đi tìm tôi chắc?”

Tiến Diệp cúi đầu, im lặng.

Thấy bộ dạng ‘ủy khuất’ của hần, Quan Trí thở dài, mắng cũng mắng không được, vò vò đầu, bất đắc dĩ nói: “Cậu đi không bao lâu tôi cũng bị điều đi nơi khác, mỗi một chỗ làm một thời gian rồi lại chuyển sang địa phương khác, thậm chí một ngày nào đó có thể vô tình tìm được cậu, hơn nữa làm cảnh sát cũng rất thuận lợi, có chút thời gian –”

Vẫn luôn tìm hần sao —

Tiền Diệp khê cong khóe miệng, ngẩng đầu hỏi: “Liên tục thay đổi chỗ làm, rất phiền phức phải không?” Cảnh sát không phải chỉ cần nói điều đi là điều đi a!

“Còn có mặt mũi nói! Ai kêu cậu lúc đi cũng không nói với tôi một tiếng chứ?” Nghĩ tới đây anh ta lại phát giận, chơi trò bốc hơi khỏi thế giới này, nói không gặp là không gặp, thế mà cũng gọi là bạn chí cốt!

Tự biết mình ở trước mặt người ta ‘đuối lí’, Tiền Diệp lẳng lặng nghe người kia cầu nhàu, chờ Quan Trí phát tiết xong, hỏi: “Ồ cảnh sát cục công tác cũng không dễ dàng gì phải không?”

Quan Trí cười cười, “Kia có là cái gì? Quan Trí tôi đây đến đâu đều thích ứng rất nhanh! Hơn nữa chỉ cần Niếp đại ca nói – ‘bỗng nhiên ngừng lại, câu nói kế tiếp cũng bị nuốt trở vào, ý thức được bản thân đã đề cập đến chuyện không nên nói, Quan Trí ngậm miệng lại.”

Tiền Diệp không nói gì, chỉ cười cười, lộ ra biểu tình trấn an Quan Trí.

Vẻ mặt của hần khiến Quan Trí khẽ thở dài một hơi, nói: “Cậu yên tâm, là tôi tự mình muốn tới tìm cậu.”

“Tôi biết.” Gật đầu một cái, Tiền Diệp nói, thời điểm hần ly khai đã cùng Niếp Phong Vũ ước định, người kia sẽ mãi mãi không tìm tới hần nữa.

“Cảm ơn cậu.” Cảm ơn cậu còn muốn tìm tôi.

Có một số người, có một số việc không cần thừa lời, Quan Trí đưa tay vỗ vỗ vai Tiền Diệp, nói câu cậu thế nào lại gầy thành cái bộ dạng này, sau đó cầm bát cháo bên cạnh đưa cho Tiền Diệp.

“Cậu đã ngủ một ngày một đêm rồi, ăn chút gì đi! Có cần tôi phải đút không?” Quan Trí cười xấu xa.

Tiền Diệp nhin cười, tiếp nhận cái bát, “Để cậu động tay, ân huệ này lớn quá, tôi không dám nhận.”

“Cậu ăn cháo tôi làm là nhận ân tình lớn nhất rồi!”

“Cơm trước đây cậu ăn hình như đều do tôi nấu thì phải —”

“Ha ha! Ngày xưa khác, bây giờ khác!”

Từng muỗng cháo mềm mềm tràn vào miệng, Tiền Diệp cảm thán một chút, đích thật là khác, so với trước đây thì ngon hơn.

Quan Trí ngồi bên cạnh nhìn hần ăn, hỏi hần có còn muốn ăn gì nữa không? Muốn ăn gì để anh ta đi mua

Giống như an ủi sau khi ‘cải tử hoàn sinh’, chuyện đã xảy ra cũng quá nhiều, quá phức tạp, chấm dứt lại rất đơn giản, nhưng bất luận là Tiền Diệp hay Quan Trí cũng không muốn đề cập đến nữa, bọn họ đều không nói rõ ra, chuyện của Tiền Diệp chỉ mình hần biết. Quan Trí, lần này chỉ có thể làm một trong những người đứng xem, anh ta cũng bối rối, biết một chút nhưng lại thấy cái gì cũng không hiểu.

Gặp lại một lần nữa, cũng là việc tốt. Cảnh còn người mất, cũng đành chịu thôi.

Quan Trí từ lâu đã không còn là cái tên nông nổi tràn đầy nhiệt huyết, mà Tiền Diệp, bản thân hần cũng không có cách nào hình dung hiện tại mình như thế nào.

“Tiểu Diệp, ” Quan Trí đột nhiên gọi một tiếng.

“Hử?” Tiền Diệp nuốt thìa cháo xuống, ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Cậu cùng tên cầm — Cận Sĩ Triển có quan hệ gì?”

“Khụ!” Tiền Diệp bị sắc một cái, có chút chật vật lau lau khóe miệng, đây thực sự là một vấn đề rất khó trả lời mà.

Nheo mắt quan sát nhất cử nhất động của hắn, Quan Trí nhìn khuôn mặt Tiễn Diệp dần hiện lên một mảng hồng nhạt, như là thiếu nữ bị người ta nói trúng tâm tình, (kỳ thực là do bị sặc), anh ta thoáng cái hiện ra vẻ mặt ! (nhìn hình chắc ai cũng hiểu, ý nói không thể tin nổi :>)

“Cậu, cậu cùng hắn sẽ không thật là –” sét đánh ngang tai, trời bão to rồi, mọi người mau về thu dọn quần áo đi!

“Không phải!” Chẳng chút suy nghĩ, lập tức thốt ra, Tiễn Diệp đột nhiên nghĩ có điểm chẳng thể đối mặt với Quan Trí, hình như có loại cảm giác ‘hối hận’ vì đã làm hư trẻ nhỏ.

“Vậy hắn thế nào lại — như vậy — chính là như vậy — đối với cậu?” Quanh co nửa ngày, Quan Trí vẫn dùng ‘như vậy’ để diễn tả chuyện đêm qua anh ta thấy Cận Sĩ Triển làm với Tiễn Diệp, bản thân cũng có loại cảm giác dạy hư trẻ nhỏ.

“Tôi cùng anh ta là —” Không biết phải nói thế nào cho phải, có thể cái gì cũng không cần giải thích, trực tiếp thừa nhận lời Quan Trí nói, thế cũng tốt, hắn không cần phải ‘giả thuần khiết’ —

“Tên kia bắt ép cậu phải không?” Không đợi hắn nói xong, Quan Trí thoáng cái nhảy dựng lên, hung hăng vỗ đùi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi biết mà! Cái tên sắc lang kia! Lúc trước ở Thanh Tuyền trấn hắn cũng hay dùng ánh mắt ‘hèn mọn’ nhìn cậu, sớm biết hắn có ‘ý đồ xấu’ với cậu, hiện tại vậy mà cứ nhiên lại như âm hồn không tán — cứ nhiên, cứ nhiên —”

Tiến Diệp biết đối phương muốn nói hai chữ ‘cường bạo’, hắn cũng muốn nói: Mọi người đều hiểu lầm Cận Sĩ Triển rồi — tuy rằng anh ta đích thực rất xấu xa.

Thế thì, có phải kẻ cùng người xấu phát sinh nhiều loại quan hệ như vậy lại càng tệ hại hơn không?

“Tiểu Quan, cậu đừng suy nghĩ nhiều.” Gọi lại kẻ đang tuyên bố muốn ‘chém Cận Sĩ Triển’, Tiễn Diệp buông bát trong tay xuống, xốc chăn lên chuẩn bị xuống giường.

“Cậu làm gì thế?” Quan Trí vội vàng ngừng ‘nguyên rửa’ Cận Sĩ Triển.

Tiến Diệp vô tội nhìn đối phương, “Tôi muốn uống nước, rất khát.”

Làm sao có thể để ‘bệnh nhân’ làm việc? Quan Trí đẩy hắn lại giường, nói: “Cậu ngoan ngoãn nằm đây đi, tôi lấy cho.”

“Cậu biết ấm đun nước của tôi ở đâu không?”

“Biết. Lúc ấu ả với Cận Sĩ Triển, tôi dùng nó đánh hắn.”

Lúc này đến phiên Tiễn Diệp .

Quan Trí đang muốn mở cửa đi ra ngoài, Tiễn Diệp đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi: “Không ai biết lần này cậu đến đây chứ?”

“Hả — ừ!” Quan Trí không quay đầu lại, chỉ ậm ừ gật đầu, nói: “Chờ tôi đun nước xong lại nói chuyện!”

“Tiểu Quan!”

Quan Trí nửa người đã ở ngoài cửa, bị Tiễn Diệp rất có khí thế gọi một tiếng, quay đầu ‘khiếp sợ’ nhìn hắn.

Thở dài, Tiễn Diệp bắt đầu nói: “Trong tủ lạnh có trứng, luộc hai quả.”

“Cậu muốn ăn à? Tái hay chín?”

Ăn cái rắm! “Để trị thương trên mặt cậu!”

“Ừ!” Vội vội vàng vàng gật đầu một cái, Quan Trí xoay người chạy.

Nhìn anh ta ‘hốt hoảng chạy trốn’, Tiễn Diệp chậm rãi đẩy kính lên, nhìn cánh cửa khép hờ, một mảnh tối đen, cái gì cũng không thấy.

Day day thái dương, Tiễn Diệp nhíu mày, hắn cảm thấy bản thân chưa tỉnh hẳn, có lẽ nên nói, hắn căn bản không có ngủ —

Rèm cửa dày dặn che khuất ánh mặt trời, trong bóng tối mờ mịt, khói thuốc tràn ngập căn phòng, ngay cả bầu không khí cũng trở nên hờ hững. Trên sô pha, Cận Sĩ Triển thân trên ở trần, quanh eo quấn một chiếc khăn tắm màu trắng, cơ thể săn chắc, hoa văn tinh mịn là thành quả của nhiều năm rèn luyện, chẳng qua trên mặt có mấy vết thương nhìn rất gai mắt.

Từng giọt nước theo những lọn tóc đen nhánh nhỏ xuống, chậm rãi chảy từ cổ xuống lưng, vài lọn tóc trước trán có chút hỗn độn che khuất cặp mắt tinh anh khiến người ta không thấy rõ được biểu tình trên mặt y. Đôi môi khép hờ ngậm điều thuốc, sườn mặt nghiêng về một bên, khói thuốc lơ đãng vờn quanh, y cũng không để tâm.

Giơ tay lên khẽ nắm lại, trên các đốt ngón tay có chút trầy xước, nhưng cũng không phải quá nặng, chí ít là so với trước đây, quả thật không muốn nhớ tới. Ngẫm lại, đã thật nhiều năm hắn không có dịp sử dụng kinh nghiệm ‘ấu dă’ của mình, mà lần này, lại bởi vì Tiễn Diệp.

Ánh mắt bỗng trở nên lạnh buốt, Cận Sĩ Triển hờ hững nhìn vết thương trên tay, hồi tưởng lại tình huống đêm qua, lúc đó, hắn dùng ba giây đồng hồ để nhớ ra Quan Trí là ai, trong ba giây đó, hai người đã lao vào nhau bắt đầu cuộc chiến. Cái người đầu tóc rối bời kia là đồng nghiệp của Tiễn Diệp khi hắn vẫn còn làm cảnh sát, cũng chính là thuộc hạ của Niếp Phong Vũ, bọn họ đã từng gặp mặt, y còn nhớ rõ Tiễn Diệp từng vì tên kia can một quyền của y. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nghĩ tới đây, trước mắt Cận Sĩ Triển xuất hiện khuôn mặt Tiễn Diệp, là Tiễn Diệp của khi đó, vô luận xét về phương diện nào thì so với hiện tại đều tốt hơn nhiều. Có chút kì lạ tự trách mình vì sao cứ nhiên còn nhớ rõ Tiễn Diệp lúc đó trông như thế nào, cũng tại nơi ấy, Cận Sĩ Triển lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông tên Tiễn Diệp kia.

Khi đó mục tiêu tiếp cận Tiễn Diệp của y dường như đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, hai người đàn ông cùng nhau ở trong một phòng, nói là dục vọng cũng tốt, phát tiết cũng được, rốt cục là vì cái gì mà lên giường với Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triển chính mình cũng không còn nhớ rõ nữa, cũng không quan trọng, mà khi đó lúc Tiễn Diệp ở dưới thân y thở dốc, một lần lại một lần, y đã không quan tâm đến mục đích ban đầu của mình nữa, cho đến cuối cùng, y chỉ đơn giản biết mình đã ôm một người đàn ông.

Bởi vì Niếp Phong Vũ cùng Nguyên Chiến Dã mà giận chó đánh mèo với Tiễn Diệp, y biết Tiễn Diệp vô tội, nhưng cũng không có một chút ân hận nào, chẳng phải Tiễn Diệp cũng lợi dụng y hay sao? Ai dễ tiện hơn thì cũng có gì khác nhau đâu.

Nhưng thật ra Tiễn Diệp hiện tại cái dạng này — hít một hơi thật sâu, Cận Sĩ Triển bỏ điều thuốc trong miệng xuống, trong vài phút kia, hắn kỳ thực không hút một ngụm nào.

Hết

24. Chương 24

Dụi điều thuốc vào gạt tàn, Cận Sĩ Triển đứng lên chuẩn bị vào trong phòng, điện thoại bên cạnh bỗng reo lên, người biết số điện thoại của y có thể dùng hàng đơn vị để đếm, lại ngồi xuống, Cận Sĩ Triển bắt điện thoại.

“Anh đang ở đâu?” Vừa nghe, giọng nói của Kỷ Nhược Phi đã truyền tới.

“Bên ngoài.” Cận Sĩ Triển nhàn nhạt nói một tiếng.

“Lừa, người!”

Cận Sĩ Triển khẽ nhú mày.

“Tôi ở ngay trước cửa, tôi biết anh đang ở nhà.” Trong giọng nói tràn ngập phần nộ, lửa giận bị kiềm chế.

Loại thăm dò không cho người ta đường lui này là loại Cận Sĩ Triển ghét nhất. Thế nhưng y không phát hỏa, chỉ là có điểm bất đắc dĩ, bởi vì tình huống như vậy cũng không phải lần đầu, đương nhiên, y biết cũng không có khả năng là lần cuối.

“Tôi có việc, mấy ngày nay không muốn gặp ai, cậu về trước đi nhé!” Ngờ khí như là thương lượng, nhưng trong đó lại có một phần giống như mệnh lệnh, ai hiểu rõ Cận Sĩ Triển đều biết, đây là sự thỏa hiệp lớn nhất của y trước khi nổi giận.

Vài giây sau, y nghe thấy thanh âm hít sâu của Kỷ Nhược Phi. (phát hiện ra anh này tên giống một nhân vật nữ trong ‘thiếu niên tứ đại danh bộ’ XD~)

“Được! Tôi sẽ về, thế nhưng anh hãy nói cho tôi biết, Tiền Diệp kia, anh phải làm sao bây giờ?”

Từ trong miệng Kỷ Nhược Phi nghe được tên Tiền Diệp, Cận Sĩ Triển đột nhiên cảm thấy có một chút khó chịu, lý do? Chính y cũng không rõ.

“Đừng nói với tôi anh thực sự coi trọng anh ta ..” Trong giọng nói của Kỷ Nhược Phi nghe không ra một chút vui mừng, nhưng cũng không có gì gọi là không vui.

Cận Sĩ Triển hỏi: “Nếu đúng thì sao?”

Đầu kia truyền đến tiếng cười, còn có tiếng thang máy mở ra, có lẽ Kỷ Nhược Phi đã vào thang máy, cậu ta luôn rất nghe lời Cận Sĩ Triển.

“Đó thật đúng là một tin xấu.”

Khóe miệng giương lên, Cận Sĩ Triển hỏi: “Cậu chán ghét cậu ta.”

“Không!” Chắc như đinh đóng cột nói: “Tôi thông cảm với anh ta.”

Cận Sĩ Triển thiêu mi một chút, chờ cậu ta nói tiếp.

“Anh coi trọng ai, nếu như không phải thực sự động chân tình, thì tuyệt đối sẽ mang người ta ra đùa tơi chết. Tôi thật sự bắt đầu thông cảm với anh ta, Tiền Diệp, liếc mắt đã biết không phải người xấu ..” (Anh ngây thơ quá, sao lại trông mặt mà bắt hình dong thế, anh ấy cáo hơn anh nhiều :”>)

Treo điện thoại, Cận Sĩ Triển ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, khẽ bật cười.

Không sai, có một số người, dù cho có làm việc gì thì kỳ thực trong tâm vẫn là người tốt. Đã thế thì để y làm kẻ xấu vậy, từ đầu đến cuối đều xấu xa.

Dùng hết bốn quả trứng, vết thương trên mặt Quan Trí cuối cùng trông cũng khá hơn một chút, chí ít cũng có thể nhìn ra tướng mạo ban đầu của anh. Ngồi trước gương soi nửa ngày, Quan Trí muốn làm vài cái mặt quỷ, cuối cùng bởi vì thương thế không cho phép mà bỏ cuộc.

“Tiểu Diệp, đợt lát nữa chúng ta đi siêu thị nhé!” Quay đầu, Quan Trí nói với người đang ở trong bếp.

“Trong nhà cậu chả có gì cả, ngay cả bia cũng không có! Cậu sao có thể sống như vậy chứ!”

Người đang nhào bột mì ngẩng đầu cười cười, bốc một nắm bột rắc xuống bàn, “Cậu cũng đâu phải sống ở đây cả đời.”

Quan Trí lão đảo đi vào, dựa lưng vào bức tường bên cạnh Tiền Diệp, nói: “Nói thật chứ, lần đầu tiên ăn cơm cậu làm, tôi thực sự có ý định sống cả đời với cậu ..” (Anh ấy thật lòng đấy ạ, không phải đùa đâu :”>)

Tiền Diệp ngừng tay, mặt không đổi sắc ngẩng đầu nhìn đối phương, nháy nháy mắt.

“Ý niệm này trong đầu tôi đến nay vẫn còn tồn tại. Thế nhưng ..” Thống khổ mà nhăn mi lại, Quan Trí khẽ nắm ngực, “Trước tiên không nói về chuyện đồng tính luyến ái, ngay lúc ý niệm đó xuất hiện trong đầu, tôi nghĩ mình đây là đang ***!” (Chị Hân để thế, ta cũng không biết là đang làm gì T.T)

“Phụt ~!” Tiễn Diệp nhin không được bật cười, vừa cười vừa lấy tay lau lau cằm, “Cậu ví von như vậy thật ra rất chính xác. Có thể tính như tự mình hiểu mình!”

“Tôi rất phiền muộn mà! Sao cậu không phải con gái chứ?” Quan Trí nắm cằm tự hỏi, “Thế nhưng có đôi khi lại nghĩ, nếu cậu là nữ thì có lẽ cũng chẳng phải Tiễn Diệp như bây giờ, thật con mẹ nó mâu thuẫn!”

Tiến Diệp khẽ cười cười, hắn cũng thấy rất mâu thuẫn. Có đôi khi, quan hệ giữa hai người lui một bước sẽ thành xa, tiến một bước sẽ đi quá giới hạn, ở vị trí hiện tại, có lẽ chính là tình bạn vững bền nhất. Khoảng cách giữa hai người quá xa, mãi mãi chỉ có thể tồn tại loại quan hệ ở bề ngoài, nếu quá gần, chung quy một ngày nào đó sẽ có khả năng vì quá mức hiểu nhau mà xa nhau.

“Chúng ta như bây giờ là tốt rồi.”

Nói xong, Quan Trí đưa tay lên, trên mặt tiến Diệp dính chút bột mì, Quan Trí nhẹ nhàng giúp hắn lau sạch, khẽ cười một chút, nhưng không lập tức rút tay về. Tiễn Diệp không động đậy, lẳng lặng nhìn anh ta.

Quan Trí nói: “Có chuyện tôi vẫn muốn hỏi cậu, lại chẳng biết có nên mở lời không. Cậu biết con người tôi thần kinh thô, vì vậy có một số việc, tôi không biết bản thân có phải là đã sai rồi..”

Thấy ánh mắt đang chờ mình hỏi của Tiễn Diệp, Quan Trí suy nghĩ một chút, dường như không muốn bầu không khí trở nên nghiêm túc như thế, khẽ cười khúc khích hỏi: “Cậu rời khỏi Niếp đại ca, có phải vì A Chiến không? Tôi không quá chắc chắn, cậu có đúng hay không thật sự ...”

Quay đầu đi, Tiễn Diệp chậm rãi đẩy đẩy kính mắt, bình tĩnh mà khẳng định nói một câu: “Tôi thích người ta.”

Nụ cười trên mặt Quan Trí cứng lại, bầu không khí chợt có chút nặng nề, cuối cùng, anh ta quay đầu, khẽ nói một câu.

“Là thật sao, tôi vẫn tưởng mình nghĩ quá ...” quá cái gì? Thật khó có thể hình dung.

Tiến Diệp còn nói: “Đừng nghĩ nhiều quá, sự việc đã qua rồi.” Tình trạng như bây giờ, là kết quả đã định trước.

“Chuyện trên đời này thật quá phức tạp ...” Quan Trí như tổng kết nói một câu, may mắn là anh ta kỳ thực rất đơn giản. (chưa đến lúc phải phức tạp thôi ạ =)))

“Cậu hỏi xong chưa, tôi cũng có chuyện muốn hỏi cậu ...” vừa chuyển chủ đề, Tiễn Diệp lau lau tay vào tạp dề, quay đầu đối mặt với Quan Trí.

“Sao cậu lại tìm được tôi?” Hôm qua vết thương của Quan Trí cùng bệnh của hắn đều còn chưa tốt, hiện tại, là lúc nên giải quyết vấn đề cơ bản.

“Hả?” Quan Trí sửng sốt, hoàn toàn không nghĩ tới đột nhiên lại nhảy ra một câu hỏi như vậy. Nguy rồi! Vẫn chưa kịp viện được cớ gì! Tôi ...

“Khuyên cậu đừng nghĩ mượn cớ gì lừa tôi! Cậu nói láo tôi liếc mắt một cái là nhìn ra!” Tiễn Diệp đẩy mắt kính, một đạo bạch quang chợt lóe, ánh mắt như tia X quang chiếu vào Quan Trí khiến tim anh ta đập nhanh hơn một chút. (Vì sợ ấy ạ :”>)

“Tôi, tôi nói nhưng cậu đừng nổi giận nha!”

“Tôi sẽ không giận.” Tiễn Diệp cười như cô trông trẻ. Con à, nói thật đi, là ai đánh vỡ bình hoa, cô sẽ không giận đâu.

Không giận mới là lạ!

Quan Trí vẻ mặt khó xử, cuối cùng quyết tâm, cắn chặt răng.

“Là tôi hỏi Niếp đại ca về tung tích của cậu! Anh ta nói cho tôi biết! Anh ta nói mình không thể tới tìm cậu không có nghĩa là không thể biết tung tích của cậu!”

Tiến Diệp ngây ngẩn cả người, nghĩ một chút, hỏi: “Anh ta bằng lòng nói cho cậu biết?”

“Từ đầu thì không chịu, sau đó tôi một khóc hai nháo ba đòi thất cổ, nói nếu anh ta không chịu cho tôi biết tôi sẽ làm theo cậu!”

“Như vậy anh ta chịu đồng ý sao?”

Sờ sờ đầu, “Anh ta kêu tôi đi chết đi. Sau đó tôi nói anh ta không cho tôi biết thì tôi phải đi gặp A Chiến, ở trước mặt cậu ta một khóc hai nháo ba đòi thất cổ! Sau đó ...”

Trước tiên mặc kệ có bao nhiêu kinh ngạc, Tiễn Diệp thực sự là phục Quan Trí rồi.

Quan Trí nhìn về mặt không có biểu tình gì của Tiễn Diệp, nhỏ giọng nói: “A Chiến vẫn muốn tới gặp cậu, lại sợ quấy rầy cuộc sống của cậu. Hơn nữa một mình cậu ta cũng không có biện pháp tìm một người lại có thể tìm được, Niếp đại ca biết ý tứ của cậu, vì vậy vẫn không nói cho cậu ta biết tung tích của cậu, cho dù thế nào cũng tiếp tục giấu, tất cả mọi người đều bị lừa. Có ai ngờ cậu lại ở gần như thế ...”

Như vậy, đã là giới hạn lớn nhất của Niếp Phong Vũ rồi sao? Tiễn Diệp nhìn bột mì trên bàn, có điểm mờ ra.

Quan Trí gọi hẩn một tiếng.

“Rửa tay đi, giúp tôi nhào bột!” Tiễn Diệp cởi tạp dề trên người ra đưa cho Quan Trí. “Tôi thái rau.”

Chỉ chốc lát sau, trong phòng bếp đã vang lên tiếng thái rau đều đều theo quy luật, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho người ta muốn nín lưỡi.

Quan Trí ở một bên mồ hôi như mưa mà nhào bột, anh ta biết, biện pháp để phát tiết tức giận của Tiễn Diệp chính là thái rau! So với chém người còn thoải mái hơn!

Ăn cơm xong, Tiễn Diệp cùng Quan Trí đi siêu thị. Dọc theo đường đi, Quan Trí có vẻ rất hưng phấn, vừa đi vừa nói chuyện mình đã trải qua sau khi rời khỏi Thanh Tuyền trấn.

“Thành phố lớn đúng là rất khác biệt, nữ thì như nam, nam thì so với nữ lại càng nữ tính hơn ...”

Tiến Diệp trợn trắng mắt. Đây là cái loại lý luận gì?

“Chẳng qua thực sự có vài tên đàn ông rất đẹp, cũng chẳng phải ai xa lạ, là tổ trưởng của chúng tôi, tính tình rất tốt, lúc mắng chửi người rất có khí thế đàn ông! Thời điểm không nói một lời nào tuyệt đối có thể mê chết một đám phụ nữ ...” (Xem ra Quan Trí có vẻ hợp với Hành ca, cùng dạng thần kinh thô mà lol~)

Lúc từ trong siêu thị đi ra, Quan Trí hai tay xách các loại túi chứa thực phẩm còn đang thao thao bất tuyệt nói chuyện của những người xung quanh mình, Tiễn Diệp rất chăm chú lắng nghe, cũng không phải cho có lệ mà là thật sự thích thú. Với cá tính như vậy của Quan Trí, hẳn là sẽ có một cuộc sống đầy màu sắc, mỗi người đều có những hồi ức đẹp của chính mà, sau đó, cũng sẽ không ...

“Tiểu Diệp, bên kia có một tên đang nhìn cậu kìa!”

Ai? Bị Quan Trí đẩy một chút, Tiễn Diệp ngẩng đầu nhìn về hướng anh ta chỉ, một nam một nữ, nữ đang khoác tay nam, hai người đứng ở bên kia quầy rau, đối mặt với Tiễn Diệp cùng Quan Trí.

Đó là A Cường.

Đã lâu không thấy, Tiễn Diệp đột nhiên có điểm áy náy. Trước đây hầu như mỗi ngày A Cường đều đến cửa hàng giúp đỡ hẩn, mà hiện tại, có lẽ ngay cả gặp người ta cũng không muốn gặp hẩn nữa rồi.

Ánh mắt A Cường rất lạnh lẽo, nhìn Tiễn Diệp rồi lại nhìn thoáng qua Quan Trí, người sau khẽ cười thân thiện, nhưng không được đáp lại.

“Bạn của anh à?” Cô gái bên cạnh A Cường hỏi, cô ấy trông rất đáng yêu, ăn mặc cũng rất chừng mực.

Tiến Diệp mỉm cười gật đầu với đối phương một cái, A Cường nhìn hẩn thật sâu, nhưng gì cũng không nói, cùng bạn gái rời đi.

“Hẩn không nhận ra cậu à? Thế sao còn nhìn chằm chằm cậu làm gì? Hứ!” Quan Trí nghĩ không ra.

Tiến Diệp chẳng nói gì, nhàn nhạt lên tiếng: “Đi thôi.”

Coi như vậy đi, không quen.

Hai người tiếp tục trở về, đi chưa được bao lâu, Quan Trí chìa tay ra với Tiễn Diệp, nói: “Để tôi xách cho!”

Hai tay Quan Trí đều đang mang đồ, Tiễn Diệp chỉ xách một túi, hơn nữa cũng không nặng.

Cảm thấy có điểm không hiểu, Tiễn Diệp nghiêng đầu một chút, nói: “Không cần, chỉ có từng ấy thứ mà thôi, cậu cho tôi là trẻ ...”

“Không phải!” Thanh âm đột nhiên cao lên, Quan Trí trừng mắt nhìn Tiễn Diệp, rất không vui nói: “Cậu có thể tự coi mình là thanh gố mà tùy tiện chém, tôi thế nào lại dám coi cậu là trẻ con đây?”

Muốn nói nhưng không nói ra, Tiễn Diệp biết, thứ Quan Trí ám chỉ chính là vết thương trên tay hắn. Nhớ tới cũng có chút buồn cười, đã từng là quán quân kiếm thuật, hiện tại ngay cả kiếm cũng cầm không nổi, mà tất cả, đều do hắn chính mình lựa chọn.

Thừa dịp hắn đang thất thần, Quan Trí như là giận dữ mà đoạt lấy mấy cái túi trên tay Tiễn Diệp, sau đó giống như ‘người đàn ông của gia đình’, hai tay linh kinh đủ thứ, vừa đi vừa nói chuyện: “Cũng không phải tôi nói cậu, lớn như vậy rồi, cậu muốn đi thì cũng chẳng ai ngăn được, coi như tạm thời đi ra ngoài giải sầu được rồi! Đòi sống đòi chết cái gì chứ, còn làm trò lấy máu trước mặt Niếp đại ca, đó là tay của cậu đấy! Không phải móng gà đâu mà đòi chém một nhát rồi ướp muối cho ngon miệng, cậu không nên đem mình trở thành ... hả?”

Vòng vo một hồi, Quan Trí vừa quay đầu lại, không thấy Tiễn Diệp đâu, phía sau là một nam sinh phổ thông mặc đồng phục, trong tay cầm một cuốn tạp chí vừa đi vừa xem.

Người, người đâu? Giữa ban ngày ban mặt mà cũng có thể bị bắt cóc sao?

“Anh đây là bắt cóc giữa thanh thiên bạch nhật à?” Nhìn cánh tay bị thương đang ghim cổ mình một chút, chỉ cần nhìn một ngón tay hắn cũng biết chủ nhân cái tay này là ai. Đừng nói đến còn có cả vị đạo và cảm giác quen thuộc kia.

Bị kéo vào ngõ nhỏ ven đường, mồm bị bịt kín, mắt mở trừng trừng nhìn Quan Trí đang ‘lắm bầm một mình’ đi ngày càng xa, Tiễn Diệp lại một lần nữa hận vì sao lúc đó không huấn luyện thành lực cho tên kia tốt một chút.

“Bắt cóc cậu giữa thanh thiên bạch nhật rất kích thích!” Người phía sau cười cười nói, tại thời điểm Quan Trí còn chưa đi xa lắm y đã buông lỏng bàn tay đang bịt mồm Tiễn Diệp ra, y biết, hắn sẽ không giẫy dụa.

Cánh tay đang ghim cổ buông lỏng ra, nhưng không hoàn toàn buông tha cho hắn, Tiễn Diệp đợi một hồi vẫn không thấy Cận Sĩ Triển có ý buông mình ra. Thở dài, khẽ đẩy kính mắt, hỏi: “Anh rốt cục muốn gì?” Giống như trẻ con đùa giỡn với nhau, vì sao người đàn ông này lại mang đến cho Tiễn Diệp cảm giác ‘đùa không biết chán’.

“Những lời này cậu đã hỏi rất nhiều lần rồi.” Cận Sĩ Triển hai tay ôm lấy thắt lưng Tiễn Diệp, cái cảm vừa vịn tựa vào trên vai hắn, động tác cực kỳ mờ ám, hai người đàn ông làm ra lại càng có loại cảm giác khó nói thành lời, tuyệt đối kích thích hơn nhiều so với một nam một nữ. May mắn là trong ngõ ánh sáng rất yếu, người lui tới cũng không nhiều, tuy rằng Tiễn Diệp biết hắn cùng Cận Sĩ Triển, hai người đều không quan tâm đến loại sự tình này.

“Những ngày ở cùng tên đó có vẻ vui nhì!” Trong giọng nói của Cận Sĩ Triển có một tia nghe không ra là ý tứ gì.

Đột nhiên rất muốn cười, Tiễn Diệp gật đầu một cái, “Đúng vậy.”

“Xem ra, tên đó thực sự rất quan tâm đến cậu ...”

Cảm thấy có điểm không bình thường, Tiễn Diệp quay đầu, hỏi: “Anh không nên ...”

Còn chưa nói xong, Tiễn Diệp đã sững sốt một chút, đối mặt với Cận Sĩ Triển hắn mới phát hiện đôi phương hôm nay đeo một chiếc kính râm, màu trà, mắt kính hơi to, là kiểu dáng thời thượng nhất hiện nay, Cận Sĩ Triển đeo lên trông rất có khí chất, mặc dù cũng biết người này là cái mắc treo quần áo bẩm sinh nhưng lần đầu tiên thấy y đeo kính râm, Tiễn Diệp nheo mắt, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đằng sau thấu kính kia.

“Sao vậy?” Cận Sĩ Triển hé môi, vừa cười vừa hỏi: “Yêu tôi rồi sao?”

Tiền Diệp giống như không nghe thấy, chậm rãi ở trong lòng Cận Sĩ Triển xoay người lại, đối mặt với y. Hắn đột nhiên vươn tay ra sờ soạng khuôn mặt đối phương.

Cận Sĩ Triển thoáng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Tiền Diệp chủ động chạm vào y.

“Đừng cử động ...” Tiền Diệp nhẹ giọng nói một câu, không rời mắt khỏi Cận Sĩ Triển, vừa như dỗ dành vừa như khẩn cầu.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cận Sĩ Triển thực sự không nhúc nhích, đang muốn hỏi xem có chuyện gì xảy ra, Tiền Diệp đột nhiên với tay, tốc độ nhanh đến mức làm cho người khác khó có thể tưởng tượng, sau đó, kính râm bị lấy xuống.

Hai người mắt không chớp nhìn chằm chằm đối phương.

“Phụt ~” cuối cùng, Tiền Diệp nhin không được bật cười, hắn hiện tại đã biết Quan Trí nói quả nhiên không sai.

Mắt trái của Cận Sĩ Triển trông như gấu trúc, tuy rằng đã đỡ một chút, nhưng vẫn có thể thấy được quầng thâm, phá hư mỹ cảm! Thực sự là phá hư mỹ cảm nha!

“A! ha ha ha!” Tiền Diệp cười cực kỳ vui vẻ, không biết vì sao, chính là rất muốn cười, quay đầu, đưa tay lên tháo kính, xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt.

Trên mặt Cận Sĩ Triển mộ trận đỏ một trận đen, nhìn Tiền Diệp cười đến mức hai má hồng hồng, y nheo mắt lại, không biết đang nghĩ cái gì.

Mãi cho đến khi Tiền Diệp cảm thấy cười đủ rồi mới đưa tay đeo kính lại cho y. Về mặt hắn cũng khôi phục như bình thường, cứ như thể vừa rồi chưa từng phát sinh chuyện gì. Tiền Diệp đẩy Cận Sĩ Triển ra, giữa hai người lại có một khoảng cách nhất định.

Tiền Diệp nhìn Cận Sĩ Triển, nói: “Cận Sĩ Triển, chúng ta dừng ở đây thôi.”

Cận Sĩ Triển nghe hắn nói xong, khẽ cười một chút, “Tiền Diệp, tối hôm đó tôi xem biểu tình của cậu cũng biết cậu muốn nói câu này.”

“Cậu cho rằng tôi sẽ cho cậu cơ hội đó sao?”

Dịu dàng cậu không muốn, chẳng lẽ cậu không biết ... đối với cậu mà nói, cho dù đó có là giả dối, cũng tốt lắm rồi. (ý anh Cận là sự dịu dàng anh ấy giành cho Tiền Diệp dù có là giả thì cũng tốt rồi =.=)

Cận Sĩ Triển quả thực là một người nói được làm được, điểm này ngay từ đầu Tiền Diệp đã không chút nghi ngờ. Nói ‘bắt cóc giữa thanh thiên bạch nhật’, thì thực sự đã ‘bắt cóc’ rồi.

Khi Cận Sĩ Triển ngồi ở trong xe vươn tay ra vẫy hắn vào, ngay cả cửa cũng đều giúp hắn mở rồi, về mặt cùng tình cảnh này, giống như một người đàn ông muốn dẫn cô dâu của người khác bỏ trốn vậy.

Tiền Diệp đang do dự, chính xác hơn mà nói là đang phỏng đoán, lần này, hắn không biết Cận Sĩ Triển muốn gì. Trong quá khứ, bất kể lúc nào Cận Sĩ Triển xuất hiện trước mặt hắn cũng không cho hắn loại cảm giác này, như thể là ‘dê vào miệng cọp’ vậy. Cận Sĩ Triển mỉm cười, vô cùng ôn hòa, khóe miệng khẽ nhếch lên theo một đường cong ưu nhã, giống như bản năng, hắn biết có ‘nguy hiểm’.

Con rắn càng yên tĩnh, càng nhất định sẽ vào lúc không ngờ nhất cắn người một phát.

Nhìn về mặt ‘phòng bị’ của Tiền Diệp, Cận Sĩ Triển cười càng sâu. Tốt, vẫn còn biết sợ.

“Sao lại nhìn tôi như vậy chứ? Sợ tôi lừa cậu đến nơi không có ai giết người diệt khẩu sao?”

Nếu quả thật là như vậy, cũng không sai đi. Tiền Diệp khẽ thở dài trong lòng, đứng ở cửa xe bên ghế phó lái, nhìn người đàn ông đang ngồi trong xe, nói thật, hắn hiện tại rất muốn quay đầu bỏ chạy, so với việc nói Cận Sĩ Triển có thể làm gì hắn thì không bằng nói hắn không sợ Cận Sĩ Triển làm gì với mình. Chỉ là ...

Tiền Diệp mặt không đổi sắc nhìn bộ dạng ‘trần đầy tự tin’ của Cận Sĩ Triển, không động đậy.

Cũng không giục hấn, Cận Sĩ Triễn từ từ buông tay khoác lên tay lái, cười mà như không cười nói: “Hôm đó tên kia, cũng là thuộc hạ của Niếp Phong Vũ có phải không? Cảm tình của hai người thật không tồi nhỉ?”

Một câu cuối cùng, Cận Sĩ Triễn quay đầu, nhìn về phía trước nói.

Gần như cho đến khi y nói ra chữ cuối cùng, Tiễn Diệp đã ngồi vào trong xe, chẳng qua là không đóng cửa. Cận Sĩ Triễn âm thầm cười cười, tự động khởi động xe.

“Anh đang uy hiếp tôi?”

Hết

25. Chương 25

Quay đầu nhìn Tiễn Diệp, chẳng biết có phải cố ý không, Cận Sĩ Triễn khẽ đẩy kính lên, động tác giống Tiễn Diệp như đúc, nói: “Cũng không phải uy hiếp cậu, mà là cậu đang tự dọa chính mình. Nếu như cậu không quan tâm, cũng chẳng ai có biện pháp uy hiếp được cậu.”

Trả lời y là một sự trầm mặc.

Cận Sĩ Triễn đột nhiên lại hỏi: “Thương thế của tên đó thế nào rồi?” Trong giọng nói nghe không ra là có ý tứ gì.

“Thân thủ không tồi, đáng tiếc, so với cậu còn kém một chút. Còn có chính là, lúc xúc động ...”

“Cạch!” một tiếng, cửa xe đóng lại.

Khẽ cong khoe miệng lên một chút, Cận Sĩ Triễn nhấn chân ga, chiếc xe thể thao màu bạc đáng thon dài của Đức lao đi như bay, tốc độ liều lĩnh không khác gì chủ của nó.

Tiến Diệp hơi nghiêng đầu, nhìn khu phố đang ngày càng xa qua ô cửa kính, vài giây sau bên ngoài đã không còn là khung cảnh hấn quen thuộc. Trong xe thoang thoang mùi nước hoa nhàn nhạt, nhẹ nhàng khoan khoái như không khí sau mưa, là mùi vị của lá cây.

Bàn tay đặt trên đầu gối khẽ cử động, Tiễn Diệp trước sau vẫn không dời được Cận Sĩ Triễn mở lời trước, bình thường bản thân cũng tương đối trầm mặc, nhưng hôm nay, Cận Sĩ Triễn lại bình tĩnh một cách kì lạ, còn hơn cả hấn.

Bởi vì cảm thấy ‘thắng lợi’ sao?

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Rốt cục, đến khi xe đi vào đường ngầm, Tiễn Diệp không nhịn nổi hỏi một câu.

Ánh nắng mặt trời dần biến mất phía sau, bốn phía chỉ còn ánh đèn ảm đạm khẽ len lỏi vào trong xe, phủ lên khuôn mặt khiến hai người trông không khác gì bóng ma, Tiễn Diệp thậm chí còn chẳng muốn nhìn mặt Cận Sĩ Triễn.

“Tôi còn tưởng cậu sẽ không hỏi đấy!” Vẫn là bộ dáng trời không sợ đất không sợ, nghĩ tới đây, Cận Sĩ Triễn khẽ nở nụ cười.

“Tôi nghĩ anh sẽ chủ động nói cho tôi biết.”

“Tôi nói rồi!” Quay đầu thoang nhìn hấn, Cận Sĩ Triễn cười nói: “Tôi muốn bắt cóc cậu.”

Tiến Diệp nhìn y một cái qua khoe mắt, ngọn đèn xẹt qua, sườn mặt Cận Sĩ Triễn lúc ẩn lúc hiện, trên cửa kính màu đen phản chiếu ánh đèn khiến người ta không nhìn rõ được vẻ mặt y.

“Không có ai quen biết tôi ...” Tiễn Diệp thản nhiên nói, nghe có vẻ như đùa, nhưng biểu tình bình tĩnh cùng giọng nói lạnh lùng của hấn làm cho người ta cảm thấy đây không phải đang nói giỡn.

Cận Sĩ Triển biết, Tiền Diệp nói thật. Chẳng qua y muốn cho Tiền Diệp biết, cậu từng nói tôi đã đánh giá cậu quá cao rồi, nhưng Tiền Diệp, thực ra là cậu đã quá coi thường bản thân đấy chứ.

Không khí trầm mặc lần thứ hai bao trùm hai người, xe vẫn từ từ tiến về phía trước, đường hầm mờ mịt như vĩnh viễn không có lối thoát, ngay cả Tiền Diệp cũng không biết thứ chờ đợi hắn ở phía trước sẽ là gì. Im lặng đến mức hầu như không nghe được tiếng xe chạy, ngoài cửa sổ là bức tường màu xám không đổi, áp lực đến nỗi làm cho người ta cảm thấy tâm phiền ý loạn, thậm chí trong nháy mắt, Tiền Diệp có loại ảo giác mình cả đời sẽ không thoát ra khỏi nơi này.

“Khó chịu à? Say xe sao?”

Giọng nói của Cận Sĩ Triển vang lên khiến cho Tiền Diệp tâm tư đang loạn khẽ giật mình một chút. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Cận Sĩ Triển, phát hiện đối phương đang thích thú theo dõi hắn.

“Cậu bị bệnh sợ không gian chật hẹp à?”

Tiền Diệp nhú mày, quay sang hướng khác, “Không nghiêm trọng như vậy.”

Hình như phía trước đường hầm xảy ra sự cố, đường bị chặn lại. Cận Sĩ Triển cũng từ từ dừng lại ngay sát xe phía trước, những xe đằng sau cũng dần đỗ lại, tuy không phải là giờ cao điểm nhưng đường cũng khá đông.

Tiền Diệp như người nhìn qua xe cộ phía trước muốn xem có thể biết được đã xảy ra chuyện gì không nhưng tầm nhìn lại bị một chiếc xe buýt che khuất.

Thình lình xảy ra chuyện ngoài ý muốn làm cho người ta trở tay không kịp, lúc này ngoại trừ chờ ra chẳng thể làm gì khác.

“Ở cùng một chỗ với cậu ...” Cận Sĩ Triển đột nhiên mở miệng, “Cuối cùng thể nào cũng có chuyện bất ngờ xảy ra.”

Tiền Diệp kéo kéo khóa, nói lỏng cổ áo, không nói gì.

P phía trước truyền đến thông báo sự cố, nói là có hai xe va chạm, họ vẫn đang khẩn cấp khơi thông, mong mọi người thông cảm —

Nghe đến đó, Cận Sĩ Triển chỉ đơn giản tắt máy, như thế này, trong xe chẳng khác gì một không gian riêng tư khép kín. Cận Sĩ Triển cũng không mở đèn, chỉ dựa vào đèn đường trong hầm nhưng như vậy cũng đủ rồi. Tầm nhìn của hai người đều chuyển sang nơi khác, chẳng biết có phải ảo giác không, dường như ngay cả tiếng hít thở của đối phương họ cũng nghe thấy, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng.

Cận Sĩ Triển đột nhiên vươn tay về phía Tiền Diệp. Tiền Diệp khẽ né nhưng không thành công, lúc quay đầu muốn nhìn xem y rốt cục muốn nói gì thì cả người Cận Sĩ Triển đã ghét sát vào. Đột nhiên trước mặt xuất hiện một khuôn mặt phóng đại, khi Tiền Diệp còn chưa kịp phản ứng, một tay Cận Sĩ Triển đã đặt sau gáy hắn, kéo hắn về phía trước. Y cúi đầu, đặt lên môi Tiền Diệp một nụ hôn.

Trong nháy mắt, hơi thở nam tính của Cận Sĩ Triển đã tràn ngập quanh mũi Tiền Diệp, hắn nhú nhú mày, không đáp lại, cũng không phản kháng. Phản kháng cái gì chứ? Hai người cũng không phải lần đầu tiên hôn môi, ngay cả giường cũng lên rồi, giờ phút này một bên lại phản kháng thì có ý nghĩa gì không?

Tiền Diệp cảm nhận được đôi môi Cận Sĩ Triển đang nhẹ nhàng vuốt ve môi mình, lần này, Cận Sĩ Triển tuyệt đối không thô bạo bắt buộc hắn mở miệng đón nhận y dù chỉ một chút, mà lại thông thả, dịu dàng dùng lưỡi vờn quanh đôi môi người kia. Đó là một loại dịu dàng khiến người ta muốn chết chìm vào trong đó, động tác vừa chuyên tâm vừa rất phong tình. Hai người cùng hô hấp trong một không gian, hơi thở hòa lẫn vào nhau, phân không rõ là của ai lại càng ngày càng gấp gáp.

Xung quanh thật ra không tính là yên tĩnh, nhưng dường như trong xe chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, đó là tiếng thở dốc, cũng chính là một sự khởi đầu mờ ám.

Chẳng biết đã qua bao lâu, hai đôi môi quần quýt lấy nhau cuối cùng cũng tách ra nhưng khoảng cách giữa chúng vẫn rất gần, tựa như chỉ cần một bên mở miệng nói chuyện thì môi lại có thể chạm vào nhau. Tiền Diệp khẽ thở phào nhẹ nhõm, dịch thể trong suốt vương lại trên môi lấp lánh phản chiếu ánh sáng, mặc dù

đèn quá tối không thể nhìn rõ nhưng Cận Sĩ Triển biết nơi đó đã chuyển sang sắc hồng nhàn nhạt, rất mê người ...

Nheo mắt lại, Cận Sĩ Triển cảm thấy có chút nguy hiểm.

Tiền Diệp khẽ hạ mi mắt xuống, trên kính đọng lại một tầng hơi nước mỏng manh đang chậm rãi tiêu tan, lồng ngực thông thả phập phồng như là đang tìm cách trấn tĩnh tâm tình, vừa mở miệng, thanh âm đã không khác gì lúc bình thường.

“Buông ra.” Đầu vẫn bị cố định, không thể động đậy.

Cận Sĩ Triển nhẹ giọng cười, có chút xấu xa nói: “Quả nhiên, cùng cậu hôn môi thực sự rất kích thích.” Nói xong buông lỏng tay ra.

Cuối cùng cũng được tự do, Tiền Diệp lại ngồi xuống, tháo kính ra nhẹ nhàng dùng góc áo khẽ lau lau, nói: “Như nhau cả thôi.”

“Hử? Cậu không ghét?”

Tiền Diệp quay đầu nhìn Cận Sĩ Triển, vẻ mặt như muốn nói: Ghét thì có tác dụng gì sao?

Chính xác, thì là ghét nhưng đối với Cận Sĩ Triển mà nói thì cũng chẳng ích gì, còn đối với Tiền Diệp mà nói, cũng không có gì khác biệt.

Lúc này sự cố ở phía trước hẳn là đã được xử lý xong, xe cộ cuối cùng cũng bắt đầu chậm rãi chuyển động, nhìn ô tô từng chiếc từng chiếc tiến về phía trước, Cận Sĩ Triển cũng khởi động xe. Tiền Diệp nhìn y một cái, muốn quay đầu, lại vô tình thấy trong chiếc ô tô bên ngoài cửa xe Cận Sĩ Triển có một đôi nam nữ đang ôm nhau.

Cô gái có mái tóc lượn sóng rất dài, trên người mặc áo da màu trắng, nhưng những thứ này không phải vấn đề, vấn đề chính là người đàn ông kia lại đang vùi đầu vào ngực cô tay, một tay cũng đang gắt gao siết lấy vòng eo mảnh khảnh kia. Chẳng biết có phải tên kia kỹ thuật quá tốt hay không mà cô gái lại không ngừng ngẩng đầu lên lộ ra vẻ mặt vừa đau vừa sướng khoái, như thế, ở nơi mà người bên ngoài không thấy được, chẳng biết người kia đang giở trò gì ...

Tiền Diệp khẽ đẩy mắt kính, thoáng cúi đầu muốn nhìn rõ hơn một chút, không phải muốn xem chuyện bọn họ đang làm mà là muốn nhìn kỹ người đàn ông kia, kẻ có mái tóc màu xám bạc.

“Thế nào?” Cận Sĩ Triển đột nhiên nghiêng đầu nhìn hắn hỏi: “Không phải cậu đột nhiên có hứng thú với ‘chuyện đó’ đấy chứ?” Còn cố ý nhấn mạnh chữ ‘chuyện đó’ làm cho người ta rất dễ liên tưởng.

“Nếu không chúng ta cũng có thể tiếp tục?” Cố ý cười đến mức mờ ám, một tay Cận Sĩ Triển đã vươn tới trên đùi Tiền Diệp.

“Anh ...” Ánh mắt Tiền Diệp quay về nhìn y, khẽ trừng một cái.

Cận Sĩ Triển cong khóe miệng, chiếc xe phía trước bọn họ đã chuyển động, vừa lúc đến lượt hai người, khẽ nhấc chân ga. Đợi nửa ngày rốt cục đường đã thông, Tiền Diệp dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, thời điểm còn ở trong đường hầm, hẳn quả thực ... không thích bầu không khí lúc đó một chút nào.

“Anh Phi, làm sao vậy?”

Đợi đến khi xe của Cận Sĩ Triển đã đi xa, gã đàn ông chậm rãi từ bộ ngực cô gái ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng quan sát chiếc xe màu bạc kia từ từ đi xa, vẻ mặt có chút nghiền ngẫm.

Cận Sĩ Triển ... còn có, Tiền Diệp ...

Tiền Diệp bị đưa vào một khu nhà ở, Cận Sĩ Triển quẹt thẻ vào cửa, thang máy nhanh chóng tiến lên tầng thứ hai mươi tư, tuy rằng không phải nơi cao nhất, nhưng tầm nhìn cũng không tồi chút nào.

Đàn ông như Cận Sĩ Triển thích nơi cao, điều đó cũng có thể hiểu được.

“Mời vào.”

Trong nháy mắt cửa mở ra, ánh sáng bất ngờ xuất hiện khiến Tiền Diệp vô thức khẽ nhắm mắt.

“Ngồi tự nhiên đi.” Giống như đang tiếp khách đến nhà, vừa mở cửa Cận Sĩ Triển nói với Tiền Diệp một câu, sau đó trực tiếp đi vào phòng khách, ném chìa khóa lên bàn rồi đi vào phòng trong, nhìn kết cấu căn nhà, đó hẳn là phòng ngủ của chủ nhà.

Phía sau y, Tiền Diệp vẫn đứng ở huyền quan, có điểm mờ mịt nhìn Cận Sĩ Triển biến mất vào trong phòng, giống như không hề sợ hãi có khi nào sẽ chạy mất không. Tiền Diệp suy nghĩ một chút rồi cũng cởi giày, bước vào ‘địa bàn’ của Cận Sĩ Triển.

Trong căn phòng rộng rãi bày đồ đạc vô cùng xa hoa, cũng rất hiện đại, vật dụng cùng thiết bị điện cao cấp dung hòa cùng một chỗ. Trong phòng khách có một khung cửa sổ lớn sát đất, từ đây có thể nhìn thấy phong cảnh cả nửa thành phố. Điều này khiến cho Tiền Diệp nhớ đến căn phòng khách sạn hắn đã ở cùng Cận Sĩ Triển lần trước, nơi đó mang một phong cách hoa lệ đầy quý tộc, chẳng qua qua hần thích nơi này hơn. Nhưng mà, cho dù nơi đây có cao cấp như thế nào, một người ở, có lẽ ... sẽ rất cô đơn ...

Cô đơn? Phát hiện bản thân lại dùng từ này để hình dung Cận Sĩ Triển, Tiền Diệp khẽ nhíu mày, đột nhiên cảm thấy rét run vì sự ‘rung động’ bất ngờ của mình. Từ bỏ việc quan sát gian phòng, Tiền Diệp đi tới bên sofa nhưng không ngồi xuống mà lại cầm lấy chiếc điện thoại trên chiếc bàn nhỏ cạnh đó, hắn muốn gọi một cú về nhà.

Không biết Tiểu Quan hiện tại ra sao rồi, có khi nào lại vừa khóc vừa tìm hắn không ... Nghĩ đến dáng vẻ đó của anh ta, Tiền Diệp chợt cười cười, hừm ... số điện thoại nhà mình là bao nhiêu nhỉ?

“Cách ..” một tiếng, điện thoại bị đập máy, một thân thể ấm áp dán vào phía sau hắn.

“Muốn gọi điện cầu cứu sao?” Giọng nói mang theo ý cười của Cận Sĩ Triển vang lên bên tai hắn, y đã thay một bộ quần áo nhẹ nhàng hơn, kiểu dáng có vẻ như là để mặc ở nhà, kính râm cũng đã tháo ra.

Tiền Diệp buông điện thoại, né sang bên cạnh, trốn tránh Cận Sĩ Triển. Chẳng qua chưa đi được vài bước, tay hắn đã bị kéo lại, Cận Sĩ Triển dùng sức một chút, Tiền Diệp đành chào thua, giãy tiếp theo hắn đã bị áp trên mặt đất.

Sàn gỗ trơn nhẵn đến lạnh cả người, Tiền Diệp nằm trên mặt đất, nhìn Cận Sĩ Triển ở phía trên. Người kia một tay đỡ lấy đầu hắn, giúp hắn không bị đau khi ngã xuống, nhưng đồng thời cũng ép hắn tới mức có chút khó thở, chẳng qua, người khởi xướng lúc nào chẳng là người đàn ông này chứ.

Cận Sĩ Triển dùng một loại ánh mắt như nhìn trộm để đánh giá Tiền Diệp, hai người nhìn thẳng vào nhau, không ai lảng tránh, dường như đây là phương thức ở chung từ trước đến nay giữa họ. Tiền Diệp đột nhiên cảm thấy mờ mịt, hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày, quan hệ giữa mình và người đàn ông này lại trở thành như vậy. Có một số việc, vĩnh viễn sẽ không đoán trước được bước tiếp theo sẽ xảy ra như thế nào.

Lúc này, Cận Sĩ Triển khẽ cong khóe miệng, nói: “Tiền Diệp, ánh mắt cậu nhìn tôi đã thay đổi rồi.”

Tiền Diệp im lặng, vẻ mặt cũng không có biến hóa gì.

“Cậu không cảm thấy thế à?”

“Không. Hiện tại anh nói cho tôi biết, không chừng tôi còn phải cảm tạ anh ấy nhỉ.”

“Cậu thích Nguyên Chiến Dã à?” Cận Sĩ Triển đột nhiên hỏi một câu, lại còn là vấn đề khiến tâm tư người ta không thể theo kịp.

Tiền Diệp khẽ nhíu mày, hỏi: “Vậy thì sao?”

Trả lời sảng khoái như vậy cơ à, nhưng thật ra đó mới là phong cách của Tiền Diệp cậu. Cận Sĩ Triển thâm nghĩ trong lòng, lại hỏi: “Cậu không muốn ở cùng cậu ta sao?”

Đây là cái loại câu hỏi gì? Dụ dỗ? Nếu như là lúc bắt đầu, có lẽ trong nháy mắt Tiền Diệp sẽ có loại cảm giác không biết làm gì với câu hỏi như thế, nhưng hiện tại, đồng thời với việc Cận Sĩ Triển hiểu hắn, hắn cũng đã biết rõ người đàn ông này.

Tiền Diệp vươn tay ra, chậm rãi di chuyển từ phần thân thể lộ ra sau cổ áo Cận Sĩ Triển tiến lên phía trước, cuối cùng dừng ở trên cổ y, hỏi: “Anh thì sao? Chẳng lẽ không thích?”

Cận Sĩ Triển nhìn hần ...

“Đừng nói dối ...” Tiễn Diệp lộ ra nụ cười nhàn nhạt, giống như đứa trẻ nắm được nhược điểm của người lớn, “Khi nói dối, mạch sẽ đập nhanh hơn đây ...”, vừa nói vừa khẽ xoa xoa động mạch chủ của đối phương.

Đây có thể chỉ là một trò đùa, nhưng bởi vì đó là Tiễn Diệp mà bất kì sự uy hiếp nào cũng khiến người ta khó có thể chống đỡ.

Tiến Diệp, cậu lúc nào cũng giao hoạt hơn nhiều so với vẻ bề ngoài! Cận Sĩ Triển nhìn người đàn ông có khuôn mặt thanh tú kia, chậm rãi vươn tay gạt kính của hần xuống, rõ ràng mà thông thả nói một câu: “Không thích.” (anh ấy nói thật đấy, đừng nghi ngờ :”>)

Có thứ gì đó vừa chấm dứt, bốn phía thoáng cái đột nhiên tĩnh lặng đến đáng sợ.

“Thế nào? Có nhanh hơn không?” Khẽ nhướn mày, Cận Sĩ Triển đưa tay tự sờ cổ mình, có vẻ buồn cười nhìn Tiễn Diệp.

Về mặt Tiễn Diệp lúc này không biết phải diễn tả như thế nào, nói chung, cũng chẳng đẹp mắt gì. Thế mà vào lúc này Cận Sĩ Triển lại nói ra một câu ... rất không thích hợp, bởi vì, chưa cần bàn đến tình huống, ai cũng có thể cho rằng những lời ấy chính là ... tỏ tình.

“Tôi phát hiện, còn hơn Nguyên Chiến Dã trước đây, hình như tôi thích Tiễn Diệp của hiện tại hơn—”

Còn hơn Nguyên Chiến Dã trước đây, hình như tôi thích Tiễn Diệp của hiện tại hơn —

Giọng nói trầm thấp êm tai tựa như một cơn gió, thổi qua bốn phía, không nhìn thấy cũng không sờ được, không có cảm giác chân thực nhưng xác thực là có tồn tại. Vô luận là về mặt hay ánh mắt Cận Sĩ Triển đều khiến người ta không thể hoài nghi tính chân thực của những lời y vừa nói. Chẳng qua thứ gọi là tính chân thực đó đối với Tiễn Diệp mà nói, căn bản ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới, hoặc là chưa kịp nghĩ tới.

Hai người vẫn đang duy trì tư thế Tiễn Diệp ở dưới, Cận Sĩ Triển ở trên. Sau khi nói xong, Cận Sĩ Triển vẫn nhìn chăm chăm vào Tiễn Diệp, dường như không muốn bỏ qua bất kì một tia biểu tình nào trên mặt hần, cho dù là rất nhỏ. Nhưng Tiễn Diệp chỉ trừng mắt một chút, không nói gì, chẳng biết có phải đang tự hỏi lẽ nào là mình nghe lầm, hay là Cận Sĩ Triển nói nhầm.

Mờ mịt. Ngoại trừ mờ mịt ra vẫn là mờ mịt.

Thế nhưng, hiện tại hần rất muốn nói một câu. Trong đầu cũng cân nhắc xem có hợp với tình hình hiện tại không, nhưng dù thế nào đi nữa cũng muốn nói ra, có nhẫn cũng không nhịn nổi nữa, tuy rằng không hợp với tác phong của hần nhưng Tiễn Diệp cảm thấy để hình dung Cận Sĩ Triển hiện tại thì không có gì hợp hơn.

Vì vậy, hần dùng giọng nói đặc biệt dịu dàng, êm tai, giống như đang ngâm thơ, vừa thông thả vừa rõ ràng hỏi một câu: “Có phải anh vừa mới bị súng bắn vào đầu không?”

‘Danh ngôn’ của Quan Trí tiên sinh, ai đã từng dùng qua đều thấy rất đúng. Bầu không khí có tốt đẹp đến đâu trong nháy mắt cũng có thể bị ‘đập tan’!

Cận Sĩ Triển nhướn mi, hần là chưa từng ngờ tới Tiễn Diệp sẽ nói một câu như thế, vừa có chút tức giận lại vừa có phần dở khóc dở cười hỏi: “Cậu học câu này của ai?” Nói xong giống như nghiêm phạt mà khẽ nhéo nhéo khuôn mặt Tiễn Diệp, cái loại trừng phạt ngay cả một chút sức lực cũng không dùng đến này chẳng khác gì tình nhân ‘liếc mắt đưa tình’ với nhau, Tiễn Diệp cảm thấy có chút không quen nổi.

Cận Sĩ Triển gần đây thường xuyên dùng loại động tác cùng ngôn ngữ này khiến hần sinh ra ảo giác, dường như hai người quen biết đã lâu, tất cả những gì họ làm đều là thuận theo tự nhiên. Nhưng Cận Sĩ Triển đã từng nói hần không cần dịu dàng, như vậy, sự dịu dàng hiện tại của y là để giành cho ai?

Ánh mắt hoài nghi khiến Cận Sĩ Triển khẽ cười cười, sau đó y đưa tay chậm rãi tiến đến cầm cổ Tiễn Diệp, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, sử dụng một loại sức lực cùng tốc độ mờ ám, cuối cùng dừng ở vị trí giống như Tiễn Diệp vừa đụng vào trên người y.

“Cậu thì sao?” Y hỏi.

Hắn? Hắn thế nào? Muốn hắn phát biểu ý kiến một chút sao?

“Nếu nói dối, mạch sẽ đập nhanh hơn đấy nha!” Cận Sĩ Triễn mỉm cười khẽ xoa xoa cần cổ Tiễn Diệp, như là đang nhắc nhở vậy. Học đi đôi với hành, câu này được y vận dụng rất tốt.

Tiến Diệp trầm mặc vài giây, từng chữ từng chữ nói ra: “Tôi ghét anh.”

Cận Sĩ Triễn nhú mày một chút.

“Cuồng vọng, tự đại, ích kỉ, kiêu ngạo, bạo lực! Gần như là mắc bệnh tự yêu mình! Ai đến cũng không từ chối, vĩnh viễn không chịu thừa nhận lỗi lầm của mình, thứ gì không chiếm được nhất định hủy hoại, cho dù không thể hủy hoại cũng khiến người ta không thể yên ổn! Khi làm tình thì chưa bao giờ để ý cảm nhận của đối phương, chỉ cần bản thân thoải mái là tốt rồi!”

Tiến Diệp nói xong câu cuối cùng, Cận Sĩ Triễn vậy mà lại không nhận được bật cười. Liên tiếp đều là ‘điểm xấu’ của y, thì ra trong mắt Tiến Diệp mình là kẻ như vậy sao?

Hết

26. Chương 26

“Hóa ra cậu nghĩ về tôi như thế này sao?” Y hỏi, không đợi Tiến Diệp trả lời, “Dù vậy, chẳng phải cậu vẫn lên giường với cái con người đó à.”

Tiến Diệp ngẫm thừa nhận câu đầu tiên của Cận Sĩ Triễn, “Vì vậy, dù rằng anh là người như thế, nhưng tôi so với anh còn không bằng.”

Hắn cùng Cận Sĩ Triễn, ngay từ đầu kẻ khởi xướng chính là hắn, do thể vô luận thế nào, cùng hắn làm ra chuyện đó, Cận Sĩ Triễn coi như ‘vô tội’ đi, đó chính là lí do hắn không phản kháng, từ đầu tới giờ, hắn đều đang ‘tự trừng phạt cho tội lỗi’ của mình.

Hiện tại hắn không có gì cả, cũng chẳng quan tâm đến việc gì. Nói ra thật buồn cười, Cận Sĩ Triễn thậm chí còn có thể cho hắn sự thỏa mãn thân thể, cái loại cảm giác như một giây trước khi tử vong đó, hóa ra dù cho là ai thì cũng như nhau cả thôi ...

Lại là Tiến Diệp kia, cái người mang ánh mắt băng lãnh, cái gì cũng không có, cái gì cũng không quan tâm. Cận Sĩ Triễn nhìn Tiến Diệp đang dần khôi phục bộ dáng như lúc ban đầu mới gặp mặt, y thậm chí cũng chẳng nghĩ ngờ dù bây giờ mình có đề Tiến Diệp ra thì đối phương cũng không phản kháng.

Một cảm giác kỳ quái dâng lên, y hỏi: “Tiến Diệp, cậu thực sự không quan tâm bất cứ việc gì sao?”

Tiến Diệp khẽ nở nụ cười, vậy mà lại mang theo một tia mê lương chưa bao giờ có.

“Thứ mình quan tâm, sớm muộn gì cũng sẽ mất đi. Tôi không có cách nào lưu lại, tôi chính là người như vậy đấy.” Có lẽ cả tính mạng của tôi cũng như vậy.

“Cận Sĩ Triễn, gặp phải anh thực sự là bất hạnh của tôi, mà anh gặp phải tôi, so với tôi lại càng bất hạnh hơn.”

Thừa dịp Cận Sĩ Triễn sửng sốt, Tiến Diệp Tiến Diệp đưa tay xoa xoa làn môi y, chẳng có ý tứ gì, chỉ đơn giản là muốn làm thế. Ngoại trừ khi làm tình, đây là lần đầu tiên hắn có ý tiếp xúc Cận Sĩ Triễn. Hắn phát hiện người đàn ông này lúc phần nộ thì khóe miệng sẽ hơi cong lên, nhìn qua như là cười nhạt, người như vậy, vĩnh viễn sẽ không chịu thua.

Thích cũng tốt, ghét cũng chẳng sao. Hai người đã tới bộ dạng này, Tiễn Diệp biết, cho dù năm mươi năm nữa, khi hắn chỉ còn một mình, ngoại trừ những người khác, có lẽ hắn cũng sẽ nhớ tới người đàn ông tên Cận Sĩ Triển này. Cho dù không nhớ được gì về y thì cũng sẽ vẫn nhớ rõ y gọi Cận Sĩ Triển.

Tựa như cứ như vậy mà kết thúc ...

Chẳng biết là ai chủ động, chờ đến khi phục hồi tinh thần, hai người đã quần lầy nhau cùng một chỗ. Không gian trên mặt đất rất thoải mái, chỉ cần tiến về phía trước một chút chính là tắm thắm thuần lông dê. Ở độ cao của tầng thứ hai mươi tư, trong phòng vẫn luôn tràn ngập ánh nắng, dù có làm tình ngay tại đây, cũng không cảm thấy lạnh một chút nào.

Nằm trên y phục rơi vãi, Tiễn Diệp khê cong mình, nắm lấy bờ vai Cận Sĩ Triển. Đôi tay của đối phương đang chậm rãi di chuyển trên người hắn, hai bên đều đang cảm nhận một cách rõ ràng nhiệt độ trên thân thể nhau. Từ đầu đến chân ngoại trừ hạ thể bị nắm cùng một chỗ, giữa hai thân thể không có bất kì một khe hở nào, tư thế vừa nguy hiểm lại vừa kích thích.

Chỉ là ... trong nháy mắt, Tiễn Diệp đột nhiên lại tự hỏi một vấn đề trước giờ hắn chưa từng lo lắng đến: Bọn họ như vậy với nhau, rốt cuộc tính là cái gì?

“Ách ~!” Hạ thể một trận co rút đau đớn, Tiễn Diệp ngửa đầu về phía sau, lộ ra đường cong hoàn mỹ nơi cổ, cả người đầy mồ hôi.

Tính là cái gì? Chưa từng là gì cả, chỉ có dục vọng thôi phải không?

Ánh mặt trời sao mà chói mắt, quay đầu đi, đôi mắt vẫn cảm thấy rất đau xót. Ánh nắng chuyển từ sắc trắng sang sắc cam, chiếu vào thân thể hai người đang dây dưa cùng một chỗ, tỏa ra một quang sáng nhàn nhạt. Loại hình ảnh này, kỳ thực rất đẹp cho dù có là chuyện ô uế gì đi nữa.

“Ừm ... ah ...” Thân thể đã hoàn toàn mở rộng nhưng vẫn có một chút thống khổ, cái thứ kể từ khi đi vào chưa từng rời khỏi thân thể mình kia, dường như đang cắt nát máu thịt bản thân. Đau đớn trong tâm chậm chạp lan tràn như là muốn vỡ ra vậy, hắn nghe được Cận Sĩ Triển không ngừng ở bên tai gọi tên mình ...

Tiến Diệp ... Tiến Diệp ... Tiến Diệp ...

Đừng gọi tôi nữa ... tôi biết mình là Tiễn Diệp! Đừng gọi nữa! Rất muốn hét lên nhưng ngoại trừ thở dốc cùng một trận rên rỉ đau đớn, hắn không thể phát ra âm thanh nào khác.

Cận Sĩ Triển nhìn thân thể đã bị mình khai phá đến thành thực dưới thân, đột nhiên lại có một loại cảm giác thành tựu xấu xa. Y là người đàn ông đầu tiên của Tiễn Diệp, cũng biết là cho đến bây giờ vẫn là người duy nhất. Đàn ông đều có một loại tâm lí quấy phá, tựa như vừa mới đoạt mất trình tiết của một người, tuy rằng Tiễn Diệp là nam, thế nhưng, vẫn đem lại cho hắn khoái cảm còn hơn cả phụ nữ cùng với những tên đàn ông khác. Không chỉ về mặt sinh lý, còn có cả tâm lý nữa. Đây là việc ngay cả y cũng bất ngờ, có một loại thôi thúc muốn xâm chiếm tất cả của người này, có thể khiến cho Tiễn Diệp phải lộ ra loại vẻ mặt hiện tại, trên đời này có mấy người chứ? (Chúc mừng anh là có mình anh thôi đấy :”>)

Như là phải chứng minh cái gì đó, Y cố sức di chuyển về phía trước một chút, Tiễn Diệp rên rỉ càng lợi hại hơn. Cận Sĩ Triển khê cong khoe miệng, nâng hai chân Tiễn Diệp lên quần lầy thắt lưng mình, tiếp tục dùng sức tiến vào, khoái cảm từ nơi kết hợp kia không ngừng lan truyền toàn thân, một đợt so với một đợt lại càng mãnh liệt hơn, một trận so với một trận lại càng kích thích hơn. Cảm giác chỉ có đàn ông mới hưởng thụ được, tuyệt đối không có cách nào dùng bất luận ngôn ngữ gì để miêu tả. Mà cái người dưới thân đang rên rỉ kia lại càng nâng loại cảm giác này lên một tầng khoái cảm mới ...

Cận Sĩ Triển ngẩng đầu lên, động tác nơi hạ thân không ngừng nghỉ, cảm nhận tư vị ẩm ướt nóng ẩm bao trùm. Y vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, có chút khô ráp ... cúi đầu, khuôn mặt Tiễn Diệp dường như có chút mờ mịt, hỗn hển như đang hít vào ngụm dưỡng khí cuối cùng, khoe mắt ẩn hiện một tầng lệ quang. Cận Sĩ Triển nghĩ: Nếu như hiện tại cậu ta đeo kính ...

Y muốn đối xử với Tiễn Diệp dịu dàng một chút, nhưng chung quy vẫn có một thanh âm nói cho y không cần làm như vậy! Không nên làm như vậy! Mãi cho đến lúc không khí tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt, y biết, y là muốn nghe Tiễn Diệp mở miệng cầu xin.

Đừng ... nhẹ một chút ... xin anh ...

Dù chỉ một câu thôi, dù cho thanh âm có nhỏ đến đâu, y cũng nghe được. Nhưng y biết, Tiền Diệp vĩnh viễn sẽ không mở miệng, có thể đây chính là nguyên nhân y vẫn không thể buông tha Tiền Diệp.

Ngoại trừ tính cách có vẻ kiên cường, người này hoàn toàn không có ưu điểm nào khác. Nhưng chính vì như thế mới có vẻ đặc biệt. Đáng tiếc, thực sự đáng tiếc. Cái gì đáng tiếc, chỉ có bản thân Cận Sĩ Triển mới biết được.

Nghĩ nghĩ, y cúi người hôn những giọt nước mắt vĩnh viễn cũng không rơi xuống.

Cái lưỡi đang liếm lau trên mí mắt. Tiền Diệp nhắm mắt lại, thở ra một hơi nặng nề, thân thể hần ngoại trừ địa phương đang tiếp nhận kia thì toàn bộ đã chết lặng rồi, không còn cảm giác gì nữa, giống như tất cả đều bị đào ra hết, chỉ còn đau đớn hòa lẫn vui vẻ hỗn loạn, cái gì cũng đã quên, như vậy kỳ thực cũng chẳng có gì không tốt.

Âm thanh hai thân thể va chạm vào nhau che dấu tất cả, thế giới dường như chỉ còn hai người bọn họ. Dùng phương thức này ở cùng một chỗ, có lẽ ai cũng không sai, Cận Sĩ Triển hỏi Tiền Diệp không phải hần thích Nguyên Chiến Dã sao? Tiền Diệp không trả lời y, thật ra hần muốn nói: Thích thì sao chứ? Thích cũng không nhất định có thể cùng một chỗ, thích cũng không nhất định phải cùng một chỗ ...

Không cùng một chỗ mà nói, không chừng so với ở chung thì càng có thể kéo dài lâu hơn. Đạo lý này, rốt cuộc có ai có thể minh bạch hay không ...

Ngay cả tiếng tim đập cũng dần trở nên an tĩnh. Cận Sĩ Triển cầm lấy tay Tiền Diệp đưa tới bên môi, vết thương nơi lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp. Thân thể Tiền Diệp chợt co rúm lại một chút.

“Tiền Diệp ... tôi vẫn luôn thích gọi cậu Tiền Diệp!”

Giống như trước đây, y ghé vào lỗ tai hần, nói: Cậu, gọi là Tiền Diệp à ...

Tiền Diệp có điểm muốn hỏi, chỉ là thoáng qua thôi ... ban nãy mạch đập của tôi có nhanh hơn chút nào không?

Lúc làm xong, chợt có loại cảm giác tăm tối choáng váng. Cận Sĩ Triển mở mắt ra, phát hiện bốn phía đã chìm trong bóng đêm đen kịt, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, lấy tay gạt đi mấy lọn tóc lòa xòa trước mặt, tiếng hít thở đều đặn truyền đến từ người bên cạnh hấp dẫn sự chú ý của y.

Tiền Diệp giống như chú mèo cuộn mình ở một góc giường, ngay cả một phần ba của cái giường cũng không chiếm được, chần trùn quá vai, không nhìn thấy mặt, chỉ có thể mơ hồ thấy đường cong dưới mũi, ngay cả hô hấp cũng mang lại một cảm giác cẩn thận dè chừng.

Nhú nhú mày, Cận Sĩ Triển nhớ tới chiếc giường đơn nhỏ nhỏ của Tiền Diệp, cậu ta bình thường đều ngủ như thế này sao?

Rất đáng thương. Giống như đứa trẻ vừa bị bắt nạt vậy, tuy rằng đích thật là hần vừa bị Cận Sĩ Triển ‘bắt nạt’. Nhưng nhìn Tiền Diệp như vậy, Cận Sĩ Triển đột nhiên thấy không ưa nổi loại cảm giác này.

Y cùng với Tiền Diệp làm một lần trên sàn phòng khách, sau đó lại lên giường làm tiếp nhưng vẫn không nhận được bất kỳ sự đáp lại nào của Tiền Diệp, mãi cho đến khi Cận Sĩ Triển phát hiện hần đã mất đi ý thức.

Như là vứt đi tất cả, sự kết hợp vi phạm lễ thường vẫn đem lại khoái cảm, hơn nữa còn là loại muốn ngừng mà không được.

Cận Sĩ Triển đưa tay cầm lấy bao thuốc nơi đầu giường, dựa vào tường châm một điếu, trong bóng tối đột nhiên lóe lên một đốm sáng, có vẻ đặc biệt rực rỡ. Điếu thuốc sau khi làm chuyện đó, vị đạo vẫn là có chút khác biệt so với bình thường, hít một hơi thật sâu, tất cả trông thật tiêu điều, tựa như một bộ phim đen trắng vậy.

Mãi cho đến khi thuốc đã cháy hết phân nửa, Cận Sĩ Triển mới xốc chăn lên, xuống giường đi tới tủ quần áo lấy ra một cái quần mặc vào người, nửa thân trên trần trụi mở cửa phòng ngủ.

Trong nháy mắt cửa đóng lại, y quay đầu nhìn thoáng qua Tiễn Diệp, nhưng gần như cũng chỉ là liếc mắt mà thôi, có lẽ muốn nhìn một chút xem hắn có tỉnh hay không.

Bật công tắc đèn phòng khách, bốn phía trong nháy mắt bừng sáng. Trong phòng khách vẫn đang là một mảnh hỗn độn, quần áo của y cùng Tiễn Diệp rơi lả tả xung quanh, ngay cả trên sàn nhà cũng đọng lại vết tích màu trắng sữa, chứng minh hai người đã từng ở đây điên cuồng như thế nào. Cận Sĩ Triển chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua, đi tới ngồi xuống trên sofa.

Điều thuốc trong miệng, dường như đã chẳng còn mùi vị gì.

Giữa lúc Cận Sĩ Triển đang nghĩ hình như có chỗ nào đó không đúng, điện thoại đột nhiên vang lên, ngay bên cạnh, tay vừa duỗi ra bắt máy, cũng chưa kịp nói gì, người ở đầu kia đã trực tiếp hỏi một câu: “Lúc này nên mở cửa cho tôi rồi chứ?”

Giật giật điều thuốc trên miệng, Cận Sĩ Triển cúp điện thoại, đứng lên đi về phía cửa.

Cửa vừa mở ra, Kỷ Nhược Phi tràn ngập ý cười đang đứng ở bên ngoài. Mặc một chiếc áo khoác không cổ màu xanh cùng quần jean mài màu lam thẫm, trang phục trẻ trung hợp thời trang, hơn nữa bản thân tướng mạo của cậu ta cũng không tồi, Kỷ Nhược Phi nếu đang đi ở trên đường tuyết đối sẽ khiến cho vô số người phải ngoái đầu nhìn theo.

Cận Sĩ Triển không nói gì, xoay người đi vào trong phòng, người bên ngoài cũng tiến vào theo, quen thuộc mà thay giày, đi tới phòng khách nhìn thấy thứ trên mặt đất, cũng chỉ sững sốt một chút, sau đó cười cười, hỏi kẻ đang ngồi trên sofa: “Mang người về nhà à?”

Cận Sĩ Triển tiếp tục hút thuốc, không trả lời cậu ta, cũng biết đối phương là đang chế nhạo mình.

Kỷ Nhược Phi bật cười, đi tới ngồi xuống bên cạnh Cận Sĩ Triển, cố ý hạ thấp giọng nói: “Có cần tôi phải về trước tránh đi một chút không?”

Nghiêng đầu, Cận Sĩ Triển bỏ điều thuốc trong miệng ra, hỏi: “Vậy cậu còn tới làm gì?”

Kỷ Nhược Phi giơ hai tay làm thế đầu hàng, “Được rồi! Cái gì cũng không gạt nổi anh! Tôi đích thật là biết anh mang anh ta về nên cố ý đến xem, được chưa?”

Thừa dịp Cận Sĩ Triển không nói lời nào, cậu ta đưa tay đặt lên ngực y, vô tình mà lại cố ý vuốt ve, loại chọc ghẹo trắng trợn này cũng chỉ có cậu ta mới dám.

“Hơn nữa thôi thật sự rất hiếu kỳ về anh ta, hai lần trước mới chỉ nhìn thoáng qua, hoàn toàn chưa kịp tinh tế thưởng thức gì!” Trong giọng nói nhiều hơn một phần vui đùa, nhưng dường như Cận Sĩ Triển nghe không ra.

“Người để cậu thưởng thức thì có rất nhiều, nhưng tôi nói rồi, đừng nên có chủ ý gì với cậu ta.”

Ngữ khí của y khiến Kỷ Nhược Phi rút tay về, nheo mắt nhìn chằm chằm Cận Sĩ Triển, nói: “Anh có biết không, tôi ghét nhất biểu tình hiện tại của anh, giống như là bản thân vừa làm sai cái gì ...”

Giống như bị nhắc nhở một chút, Cận Sĩ Triển thoáng nhíu mày, dụi điều thuốc trong miệng vào gạt tàn, động tác có phần thô bạo.

“Đừng quên chính anh muốn làm như vậy, hiện tại hối hận có phải hay không quá già mồm rồi?”

“Tôi không hối hận.” Quay đầu nhìn Kỷ Nhược Phi, Cận Sĩ Triển chậm rãi nói một câu.

“Vậy anh làm thế nào để chứng minh cho tôi xem?” Không buông tha, Kỷ Nhược Phi ghé sát vào mặt y, không phục hỏi.

Nếu như là bình thường, Cận Sĩ Triển có thể sẽ đẩy cậu ta ra, bởi vì y không cần chứng minh cái gì với bất kỳ ai. Nhưng hôm nay, từ đáy lòng phảng phất có một thanh âm đang nói với y: Chứng minh cho cậu ta biết đi! Mặc kệ thế nào ...

Suy nghĩ một chút, vươn tay, đỡ lấy gáy Kỷ Nhược Phi, Cận Sĩ Triển từ từ cúi đầu hôn cậu ta, chỉ đơn thuần là tiếp xúc môi, nhưng lại có thể khiến hai người đều an tâm.

Thừa dịp Kỷ Nhược Phi định cạy miệng mình ra, Cận Sĩ Triển kết thúc nụ hôn. Không đồng ý, Kỷ Nhược phi cau có ngẩng đầu lên, “Đã lâu rồi anh không hôn tôi!”

Cận Sĩ Triển buông tay, mặt không đổi sắc xoay người khôi phục tư thế ngồi ban nãy, đột nhiên muốn châm một điếu thuốc, y muốn chứng minh, thuốc hôm nay, có lẽ vẫn mang mùi vị vốn có. ?

Một gian phòng, một mặt tường, lại biến thành hai không gian, ngăn cách hai người.

Đến khi điếu thuốc thứ tư cháy hết, ngay cả không khí hít vào cũng mang mùi thuốc lá, này cũng không phải hương thơm tuyệt vời của nước hoa, nhưng lại khiến người ta có cảm giác muốn xa lạ. Cận Sĩ Triển chậm rãi mở mắt ra, nhìn tàn thuốc rơi trên đùi, cùng với mẫu thuốc ngấn ngùi trên đầu ngón tay, điếu thuốc này, ngay cả một ngụm y cũng chưa kịp hút.

Thời gian quả thực như đã trôi qua kẽ tay y.

Nhiều mây, Cận Sĩ Triển đứng lên vứt điếu thuốc đã tắt ngấm xuống mặt đất, đi về phía phòng ngủ. Lúc vừa đưa tay muốn mở cửa, y phát hiện cửa đang khép hờ, chỉ là có điểm nghi hoặc, bởi vì y không nhớ rõ mình có đóng cửa hay không.

Đẩy cửa ra, trong phòng vẫn tối như cũ, trên giường không có một bóng người, mà cửa sổ sát đất thông ra ngoài ban công lại bị mở ra. Người đáng lẽ đang nằm ở trên giường lại ngồi ở sàn ban công, đưa lưng về phía y.

Cận Sĩ Triển sửng sốt một chút, đóng cửa lại, thuận tiện mở đèn lên, đi ra ngoài ban công.

Dưới ánh đèn, bóng dáng Tiễn Diệp càng thêm vẻ đơn bạc.

Tiến Diệp ngồi trên mặt đất, dựa sát vào lan can, hai chân trần thò ra bên ngoài, không một chút hoảng sợ, trên người mặc quần cùng áo sơ mi trong tủ của Cận Sĩ Triển, không đóng cúc. Gió đêm có điểm lớn, thổi tới làm cho vạt áo hần khê phiêu động, cũng làm mái tóc kia tung bay rối loạn.

Độ cao của tầng thứ hai mươi tư rất hoàn mỹ, phóng mắt nhìn xuống, thành phố tối tăm lúc này lại rực sáng trong ánh đèn, nhìn lên bầu trời, thế mà lại chẳng có lấy một ngôi sao.

Cận Sĩ Triển không biết Tiễn Diệp đã tỉnh từ lúc nào, cũng chẳng muốn suy nghĩ nhiều về vấn đề này. Khi y đi tới bên người Tiễn Diệp, đối phương khẽ ngẩng đầu liếc y một cái. Tóc trên trán bị thổi lộn xộn, Cận Sĩ Triển không có cách nào nhìn rõ biểu tình trên mặt Tiễn Diệp, chỉ là cảm thấy dường như hần đang cười.

Giờ khác này, vậy mà lại khiến cho người ta cảm thấy có chút quỷ dị.

Không hiểu vì sao tự nhiên lại thấy phiền muộn, Cận Sĩ Triển kéo kéo tay Tiễn Diệp, giọng nói có chút ồm ồm: “Đứng lên đi! Rất nguy hiểm!”

Tiến Diệp ý cười càng sâu, lắc đầu, nói sẽ không.

“Từ độ cao này nhảy xuống, sẽ không phải chịu một chút đau khổ nào.”

Như là người điên đang nói, Cận Sĩ Triển kéo Tiễn Diệp đang không nhúc nhích, có lẽ là sợ động tác quá mạnh sẽ làm hần ngã xuống phía dưới ... y không dám khẳng định cái lan can chết tiệt này có chắc chắn một trăm phần trăm không.

Cuối cùng, Cận Sĩ Triển ngồi xuống bên cạnh Tiễn Diệp, chẳng qua là y quay lưng về phía lan can, y không có sở thích treo hai chân ở độ cao từ tầng thứ hai mươi tư.

Động tác của y tạo thành một khung cảnh càng quỷ dị: Hai người đàn ông, một người chỉ mặc áo sơ mi còn chưa đóng cúc, người kia lại nửa thân trên ở trần, tại thời điểm gần nửa đêm, ngồi ở trên ban công hóng gió.

“Có thuốc không?” Tiễn Diệp quay đầu, nhìn về phía xa xa, nhàn nhạt hỏi một câu.

Cận Sĩ Triển lục túi, móc ra bao thuốc, vừa nhìn, chỉ còn một điếu. Tiễn Diệp cũng không khách khí, rút nó ra kẹp giữa ngón giữa cùng ngón áp út, sau đó nghiêng đầu nhìn chằm chằm Cận Sĩ Triển, muốn làm gì, không cần nói cũng biết.

Nhìn hắn một cái, cận Sĩ Triễn rút bật lửa ra giúp hắn châm thuốc. Cái bật lửa được thiết kế thông khí, trong gió vẫn không bị tắt đi, ngay cả khuôn mặt Tiễn Diệp cũng được chiếu sáng. Đàn ông làm động tác châm thuốc, không ngờ lại thật gợi cảm.

“Cạnh!” một tiếng, Cận Sĩ Triễn đóng nắp bật lửa.

Tiến Diệp đột nhiên bật cười, ngậm điếu thuốc, nói: “Đây là lần đầu tiên anh đối tốt với tôi như vậy.” (Có lần đầu tiên tức là có lần thứ n đó anh :”>) Thuốc trong miệng chấp chờn theo làn môi, đốm lửa màu đỏ rơi lả tả trong gió, Tiễn Diệp chưa từng cười thu hút đến như vậy.

Cận Sĩ Triễn từng nói ánh mắt Tiễn Diệp nhìn y đã thay đổi, như vậy hiện tại, không chỉ có ánh mắt, bộ dáng tươi cười của hắn cũng đã đổi thay rồi. Giống như có vật gì tắc nghẽn ở trong lòng, Cận Sĩ Triễn rốt cuộc nhịn không được hỏi Tiễn Diệp.

“Cậu tỉnh bao lâu rồi?”

Không trả lời, Tiễn Diệp cúi người hút thuốc, làn khói thuốc mỏng manh chưa kịp thành hình đã bị gió thổi đi không còn bóng dáng. Một tay đưa về phía sau chống đỡ thân thể, một hơi lại một hơi hút thuốc, gió thổi mạnh làm nó cháy càng nhanh, một điếu thuốc, chỉ mới hút được một nửa.

Mãi đến khi hút xong, vút điếu thuốc trong miệng đi, hắn quay đầu nhìn Cận Sĩ Triễn, cười cười, nói: “Lạnh chết đi được!” Giọng nói run run.

Hình ảnh duy mỹ đã định trước chỉ là biểu tượng hoàn mỹ mà thôi, có ai biết được đằng sau nó là sự nỗ lực lớn như thế nào.

Cận Sĩ Triễn nhướn mi. “Biết lạnh cậu còn ngồi đây phát điên cái gì?”

“Không phải anh cũng đang ngồi đây sao?” Tiễn Diệp vừa mở miệng đã khiến Cận Sĩ Triễn á khẩu không trả lời được.

“Tôi không phải cố ý muốn tới nơi này giả u buồn cái gì ...” Tiễn Diệp tiếp tục nói: “Tôi chỉ là muốn để bản thân thanh tỉnh một chút. Trên người rất đau, cơ thể cũng mệt mỏi vô cùng, tôi từng này tuổi rồi không nên làm trò kích thích như thế ...” nói đến đây thì nở nụ cười, Tiễn Diệp lúc này, nhìn thế nào cũng thấy tinh thần có vẻ không bình thường.

Hết

27. Chương 27

Còn tiếp tục như vậy y sẽ thực sự nghi ngờ rằng hắn bị điên rồi! Cận Sĩ Triễn đứng dậy, ban đêm nhiệt độ xuống thấp vô cùng, ngay cả y còn chịu không nổi, huống chi là Tiễn Diệp không biết đã ngồi đây bao lâu rồi.

“Vào thôi! Gió lớn quá!” Y đưa tay tay kéo Tiễn Diệp dậy, đối phương cũng ngoan ngoãn bắt lấy.

Đút điếu thuốc vào trong miệng, Tiễn Diệp rút chân từ ngoài lan can vào trong, nương theo lực kéo của Cận Sĩ Triễn mà đứng lên. Tiễn Diệp kéo áo lại một chút, hai tay khoanh trước ngực, ngắm nhìn cảnh đêm xa xa, dường như chẳng hề có ý đi vào.

“Cậu sao vậy?” Cận Sĩ Triễn cuối cùng đành hỏi ra.

Không lập tức trả lời. Tiễn Diệp hút một hơi thuốc thật dài, sau đó dụi nó vào trên lan can. Cận Sĩ Triễn cho rằng hắn sẽ ném xuống nhưng Tiễn Diệp không làm vậy mà vẫn cầm điếu thuốc trong tay, quay đầu nhìn y, khẽ cong khóe miệng, nụ cười trước sau vẫn dịu dàng như thế.

“Cận Sĩ Triển, tôi muốn nói với anh một điều. Thế nhưng ... vừa nhìn thấy anh, tôi mẹ nó lại một chữ cũng chẳng nói thành lời.”

Cận Sĩ Triển có điểm ngậy người.

Trong trí nhớ của mình, đây là lần đầu tiên y nghe thấy những lời thô tục phát ra từ miệng Tiễn Diệp. Đàn ông nói vậy cũng rất bình thường, thế nhưng nếu như đó là Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triển lại thấy có chút không bình thường.

Mang theo nghi vấn đến gần Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triển đưa tay ra nâng mặt hắn lên, hỏi: “Cậu là Tiễn Diệp sao? Có phải lúc không đeo kính cậu sẽ biến thành người khác? Hay là phải nói sau mười hai giờ đêm, cậu sẽ nhân cách phân liệt?”

Tiến Diệp cũng chẳng nói gì, chỉ khẽ mỉm cười, một tay chậm rãi xoa xoa tay Cận Sĩ Triển, sau đó đột nhiên dùng sức捏 một cái.

“Đi, chết, đi!”

Lần này chẳng biết hắn dùng mấy phần lực, nhưng tóm lại, Cận Sĩ Triển chỉ cảm thấy mu bàn tay đau như bị cắt mất một miếng thịt. Y mạnh mẽ rút tay về, khẽ nhìn một chút, cả mu bàn tay đều thấy nóng rát.

“Cậu thực sự điên rồi ~!?” Cận Sĩ Triển đột nhiên có cảm giác muốn giết người, hung hăng trừng Tiễn Diệp một cái, đáng tiếc vừa mới dứt lời đã bị một trận gió thổi bay hết, khí thế cũng giảm đi không ít. Nhưng y thật sự đã nổi giận rồi, ai cũng nhìn ra.

Biểu hiện của Tiễn Diệp rất bình tĩnh, thậm chí còn như muốn nói ‘Anh có thể làm gì tôi’. Loại vẻ mặt này, Cận Sĩ Triển thấy vừa lạ vừa quen. Hai người như bò tót chuẩn bị quyết đấu sinh tử, anh trừng tôi tôi cũng nhìn chăm chăm anh, ai cũng không chịu nhượng bộ, giống như lui một bước thì sẽ chết vậy.

Cận Sĩ Triển đang nghĩ: Người này rốt cục làm sao vậy?

Tiến Diệp lại đang nghĩ: Vừa nãy không nên dụi bỏ thuốc, biết thế trực tiếp châm vào tay anh ta cho rồi!

Còn tiếp tục nhìn nữa thì hai người hẳn là phải chuẩn bị cùng nhau đón ánh nắng đầu tiên.

Cận Sĩ Triển cố gắng tìm kiếm gì đó trên mặt Tiễn Diệp, trong đầu cũng không ngừng tìm kiếm đáp án, mãi cho đến khi hắn nheo mắt lại, mới thử hỏi một câu ...

“Không phải là cậu đang ghen đấy chứ?”

Chữ cuối cùng còn chưa kịp nói ra, trước ngực đã bị một vật đánh vào, có điểm đau, cúi đầu nhìn, hóa ra là mẩu tàn thuốc kia.

Tiến Diệp thoáng cái đi vào phòng. Cận Sĩ Triển mơ hồ nghe được hắn mắng một câu gì đó nhưng không rõ ràng lắm. Chẳng qua khẳng định là không phải cái gì tốt đẹp, Cận Sĩ Triển lại nhếch miệng, bật cười như mèo trộm được cá.

Lúc Cận Sĩ Triển chạy vào, Tiễn Diệp đã tới phòng khách rồi, đang cởi áo sơ mi của Cận Sĩ Triển trên người hắn ra, quần thì chưa đổi mà nói đúng hơn là chưa kịp đổi, nhặt áo khoác trên mặt đất lên, đi về phía cửa.

Cận Sĩ Triển chân dài hơn, một bước đã bắt kịp Tiễn Diệp, kéo hắn lại một cái thật mạnh. Tiễn Diệp không hề đề phòng bị y kéo vào trong ngực.

Tiến Diệp không giãy dụa, mà nguyên nhân chủ yếu là do hai cánh tay Cận Sĩ Triển đang ôm hắn chắc không khác gì xích sắt, nếu phải động võ, Tiễn Diệp bây giờ tuyệt đối không phải đối thủ của y.

“Cậu nhìn thấy?” Nghiêng đầu, Cận Sĩ Triển ghé vào lỗ tai hắn hỏi: “Thấy được thật sao? Cậu có thể bước đi không phát ra âm thanh, thật sự không thể coi thường cậu rồi, sau này có chuyện cơ mật gì đều bị cậu nghe trộm hết ...”

“Ha!” Tiễn Diệp cười một tiếng, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm cánh cửa cách đó không xa, “Anh đánh giá tôi quá cao rồi. Cơ mật gì tôi cũng chẳng thấy được, nhưng đông cung hí thì thật ra lại vừa được xem một màn.”

Lúc này đến phiên Cận Sĩ Triển bật cười, lồng ngực đang áp sát vào tay Tiền Diệp khê rung động, Tiền Diệp cảm nhận được rất rõ ràng. Loại biểu tình cái gì cũng hiểu rõ, cậu dừng hông gạt tôi này của Cận Sĩ Triển khiến hấn hận sao vừa nãy thứ mình đâm vào người y không phải một viên đạn mà là một mẫu tàn thuốc.

“Giận thật sao?” Cận Sĩ Triển lại hỏi, giọng nói cùng biểu tình như đồ tình nhân đang ghen tuông vậy, mười phần nịnh nọt. Mà đây lại chính là cái dạng Tiền Diệp ghét nhất.

Tiền Diệp hiểu rõ, hấn không phải đang ghen, cũng chẳng phải đồ kị gì.

Thế nhưng cái loại tình huống này, hấn càng không có cách nào chấp nhận ... đột nhiên, đầu bị quay mạnh về phía sau, tay Cận Sĩ Triển nâng cằm hấn, buộc hai người mặt đối mặt.

“Tôi chẳng qua chỉ hôn người khác một cái, chuyện chúng ta làm mới là đồng cung hí chân chính, không phải sao?”

Người khác? Tiền Diệp cười mỉa mai, hỏi: “Ý của anh chẳng lẽ muốn nói tôi và anh là người một nhà sao?”

“Cậu nói xem?” Cười xấu xa, có cảm giác như đang trốn tránh vấn đề, Cận Sĩ Triển cúi đầu muốn hôn hấn.

Tiền Diệp xoay mặt sang hướng khác, né tránh, cũng nhân cơ hội trốn thoát khỏi vòng tay Cận Sĩ Triển, không quay đầu lại đi ra cửa, mang giày vào. Ngay khi hấn nắm lấy tay nắm cửa, đột nhiên cảm giác được phía sau có người đang lao đến, Tiền Diệp chần chừ, giật cửa ra muốn đi nhưng chính là vẫn chậm một bước.

Nửa bàn chân còn chưa thò được ra ngoài cửa, cả người đã bị một lực mạnh lôi về phía sau. Tiền Diệp cảm thấy mình chẳng khác gì một chiếc điều đứt dây, bị đẩy vào tường, tay vừa mới va vào mặt tường, trước mặt đã tối sầm, môi cũng bị chặn lại.

“Ừm!” Môi bị cắn đến phát đau. Cận Sĩ Triển như đột nhiên nổi cáu, hung hăng cắn nuốt môi hấn. Nếu như nói nụ hôn giữa hai bọn họ vẫn luôn kích thích, Tiền Diệp nghĩ lần này mới chân chính là ‘kích thích’, đầu lưỡi đã nếm được một tia máu tanh, hấn là môi đã bị cắn nát rồi.

Một tia phần nộ tràn ra từ cổ họng, đây là lần đầu tiên Tiền Diệp cùng Cận Sĩ Triển dây dưa lâu như vậy, cũng là lần đầu tiên có cảm giác mãnh liệt như thế. Khẽ nhíu chặt mi, Tiền Diệp cố sức giải thoát cho đôi tay đang bị Cận Sĩ Triển cố định trên tường, giờ nắm đấm về phía y nhưng lại bị đối phương tránh được, nhất thời thất thần thì đã bị Cận Sĩ Triển cởi bỏ quần.

Tiếng vải vóc rơi xuống dưới chân giống như tảng đá đập vào đầu Tiền Diệp.

“Thất lưng cậu nhỏ hơn tôi nên quần của tôi không hợp với cậu.” Thoáng buông tha cho đôi môi Tiền Diệp, hai tay Cận Sĩ Triển khê vuốt ve dọc đùi đối phương. Tiền Diệp bên trong không mặc cái gì khác.

Chóp mũi hai người gần như đã chạm vào nhau, Cận Sĩ Triển tàn khốc cười, nói: “Tiền Diệp, cậu có phản ứng với tôi, cho dù cậu không thừa nhận cũng chẳng sao, không một ai có khả năng cho cậu loại phản ứng này!”

Mỗi một lần hít thở, Tiền Diệp đều cảm thấy ngực phát đau.

“Cậu không cự tuyệt được tôi. Thân thể cậu đã sớm hơn ý thức một bước, quen với tôi ...”

Từng lời của Cận Sĩ Triển giống như đang cắt vào lòng Tiền Diệp. Đối với một người lạnh lùng, hủy diệt tự tôn của hấn không bằng khiến hấn phải buông tha tự tôn của mình. Người ở trước mặt y, ngoại trừ Cận Sĩ Triển y, trong thế giới của Tiền Diệp không còn bất kì cái gì khác. Nhìn vết máu vương lại trên môi Tiền Diệp, Cận Sĩ Triển đột nhiên cảm thấy hưng phấn khó tả, thật giống nhiều năm trước, khi còn đang chìm trong ‘chém giết’ tại cái thế giới ngập tràn máu tanh kia.

“Tiền Diệp ...” mỗi lần Cận Sĩ Triển đều gọi tên Tiền Diệp như vậy, chẳng khác gì bọn họ là người yêu.

Tiền Diệp phát hiện hấn ngày càng không chịu nổi cảm giác này, ngày càng chán ghét nó. Trước đây hấn sẽ không quan tâm, tuyệt đối sẽ không, nhưng hiện tại, hấn chỉ cảm thấy rất ghét việc Cận Sĩ Triển gọi tên hấn. (Hết giai đoạn lạnh lùng là sắp iu rồi đấy anh :>)

Vì vậy, hắn nhìn Cận Sĩ Triển, nói: “Cận Sĩ Triển, tôi thực sự rất ghét anh gọi tên tôi!”

Cận Sĩ Triển đáp lại: “Tôi rất thích cậu thành thực với tôi ...”

“Như vậy, anh có thể cách tôi xa một chút không?”

“Sợ rằng không thể.”

“Vậy tôi cách anh xa một chút được chứ!”

“Ha ha!” Cận Sĩ Triển cười hài lòng, “Cậu nghĩ mình còn cơ hội à?”

Tiền Diệp đã hỏi chính mình, cơ hội, hắn còn có sao?

Cận Sĩ Triển lại cúi đầu. Tiền Diệp vô thức đẩy hắn ra, đối phương nhú mày một cái, lại không chế một tay Tiền Diệp, thậm chí cố ý cố định hai tay hắn ở trên tường.

“Anh!” Tiền Diệp cắn răng. Cận Sĩ Triển trước một bước nói: “Tư thế này thật kích thích a!”

Tiền Diệp nửa người dưới trống vắng, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, ngay cả cúc cũng chưa kịp đóng hết, có thể mơ hồ xuyên qua y phục nhìn thấy ‘cảnh xuân’ dưới đó.

“Chắc chắc!” Cố ý chắc lưỡi vài cái, “Làm cho người ta có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào ...”

Tình thú, có thể nói như thế. Nhưng loại tư thế này ngoại trừ tình thú, dưới một số tình huống còn có thể giải thích theo một cách khác: cưỡng bạo.

Ngay khi Tiền Diệp nâng gối muốn đá vào bộ phận nào đó của Cận Sĩ Triển thì cửa đột nhiên mở ra.

Cánh cửa vốn đang đóng kín bị người từ bên ngoài đẩy ra, hai người ở huyền quan đều sửng sốt, ngay cả tư thế cũng chưa kịp đổi, vừa vặn đối mặt với người ngoài cửa.

Bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt, Tiền Diệp cảm thấy tim mình ngừng đập. Áo giặc sao, nhưng lại quá mức chân thực, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Là cậu ...” nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện, Cận Sĩ Triển hiển nhiên cũng bị hết hồn, vừa định buông Tiền Diệp ra, người ngoài cửa đã giống như dã thú vọt vào, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho người ta lú lừ.

Thình lình bị tấn công, Cận Sĩ Triển không kịp né, bị chế trụ một bên vai. Đối phương đè y xuống đất, cảnh tượng giống như đã từng gặp qua.

“Tôi nói rồi, anh còn đụng vào cậu ấy, tôi sẽ phế anh!” Nghiến răng nghiến lợi nói ra ba chữ cuối cùng, đốt ngón tay của anh ta đều trắng bệch vì nắm quá chặt.

“Nguyên đại ca! Đại ca! Tiểu Diệp có ở trong hang ổ của tên cầm thú kia không?” Ngoài cửa lại truyền đến tiếng hô hoán của Quan Trí, vài giây sau, Quan Trí áp giải tên bảo vệ bị đánh sưng một bên mắt đi tới cửa, thấy rõ tình huống bên trong, ‘bịch’ một tiếng đá tên bảo vệ kia ra ngoài.

Tiền Diệp ngồi quỳ dưới đất, ngay cả khí lực để ngẩng đầu lên cũng chẳng còn.

Ban đầu, hắn đã từng vô số lần ảo tưởng rằng Nguyên Chiến Dã sẽ xuất hiện trước mặt mình, nhưng thời gian trôi qua, mong muốn này cũng dần phai nhạt, nhưng lại chưa từng biến mất hoàn toàn, cuối cùng, hắn cũng không biết nó đã biến thành thứ gì nữa. Nhưng hôm nay, Nguyên Chiến Dã lại xuất hiện đúng vào thời điểm hắn bất kham nhất, chân bị mở rộng đặt dưới thân đàn ông. Hắn chẳng thể nói gì, cái gì cũng không quan tâm nhưng hắn không muốn bị Nguyên Chiến Dã nhìn thấy.

Mọi thứ đều không quan trọng, thế nhưng, có lẽ hắn vẫn để tâm một chút.

Nguyên Chiến Dã ở ngay trước mặt hắn mà hắn lại không có dũng khí ngẩng đầu lên nhìn anh ta. Hóa ra, vẫn không được ...

Trên vai truyền đến từng đợt đau nhức như sắp bị bóp nát nhưng Cận Sĩ Triển không phản kháng, chỉ ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt. Nguyên Chiến Dã, đã lâu không thấy, người này vẫn anh tuấn như

trước kia nhưng lúc này trong mắt lại ngập tràn lạnh lẽo cùng phần nổi. Tóc đã dài hơn một chút, nhưng càng làm nổi bật lên khí chất khiến anh ta nhìn càng thành thực, còn lại vẫn như lúc đó ...

Hiện tại anh ta xuất hiện, có thể nói đúng là một màn kịch hay!

“Cậu có thể tìm đến đây thật khiến tôi có chút giật mình ...”

“Cận Sĩ Triển ...” Nguyên Chiến Dã nheo mắt lại, nghiêng răng ken két, “Sao anh có thể đề tiện vô sỉ đến trình độ này chứ!”

Đề tiện? Vô sỉ? Cận Sĩ Triển khề cong khoe miệng, hai từ này không sai chút nào, dùng để miêu tả y cũng chẳng phải là quá đáng, Chẳng qua tình tình y còn chưa tốt đến mức có thể cho phép mình bị người ta áp xuống đất.

“Nguyên Chiến Dã ...” Y nói: “Tôi trước giờ vẫn luôn khách khí với cậu, thế nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không có năng lực đến nỗi có thể để mặc cho người khác áp bức.”

“Lần đầu tiên gặp không một phát chặt đứt ‘gốc rễ’ của anh để anh không thể tiếp tục ra ngoài hại người là chuyện tôi hối hận nhất trên đời này!”

?

Đây đích thật là khẩu khí của Nguyên Chiến Dã, người này luôn vừa an tĩnh vừa nóng nảy, nhưng vào bất kì lúc nào cũng chẳng bao giờ tỏ ra ngạc nhiên. Cận Sĩ Triển cười cười, không phải tức giận, cũng chẳng thể nói là châm chọc.

“Cậu được Niếp Phong Vũ bao bọc quá kĩ rồi, thời gian dài như vậy, tính tình lại không thay đổi chút nào ...”

Nguyên Chiến Dã trừng lớn hai mắt, cánh tay đang ghì chặt Cận Sĩ Triển nhanh chóng buông ra chuyển mục tiêu đến cái cổ của đối phương, nắm đấm vừa tung ra được nửa đường thì đột nhiên ‘pặp’ một phát bị bắt được. Cả anh ta và Cận Sĩ Triển đang định phản kích đều ngáy ngẩn cả người. Nguyên Chiến Dã quay đầu, nhìn thấy Tiễn Diệp ở ngay phía sau mình.

Tiến Diệp đã sửa sang lại quần áo, một tay đang bắt lấy tay Nguyên Chiến Dã, mỉm cười với anh ta. Chỉ là vẻ mặt hần lúc này bao hàm vô số biểu tình mịt mờ không thể nói rõ.

“A Chiến, cậu oan uổng anh ta rồi.”

Nguyên Chiến Dã, Cận Sĩ Triển còn có cả Quan Trí ở bên cạnh, tất cả đều sửng sốt. Nếu như nói Nguyên Chiến Dã cùng Quan Trí là khiếp sợ thì Cận Sĩ Triển kia tuyệt đối còn có một loại cảm xúc khác, chỉ là không ai phát hiện ra, bao gồm cả y.

Nghi hoặc qua đi, Nguyên Chiến Dã chậm rãi buông tay, Tiễn Diệp thuận thế kéo anh ta đứng dậy.

Cận Sĩ Triển cũng cong nửa người lên, ngồi trên mặt đất, ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên mặt Tiễn Diệp.

“Là tôi tự nguyện.” Giống như đang nói một chuyện bên rìa chẳng có gì quan trọng, Tiễn Diệp chậm rãi mở miệng.

Nguyên Chiến Dã nhú mày nhìn hần, dường như còn muốn hỏi gì đó nhưng cuối cùng cũng từ bỏ. Anh ta kéo tay Tiễn Diệp, xoay người dắt hần đi về phía cửa. Tiễn Diệp tùy ý để đối phương lôi kéo mình, yên lặng đi theo sau Nguyên Chiến Dã, không phản kháng, chẳng nói lời nào, cũng không hề quay đầu lại nhìn.

Mãi cho đến khi hai người mất hút đằng sau cánh cửa, lúc này Quan Trí đang hóa đá ở bên cạnh mới vội vàng vàng phản ứng lại, nhanh chóng nhặt áo khoác của Tiễn Diệp trên mặt đất lên, chạy theo hai người kia, trước khi đi còn ‘lịch sự’ giúp Cận Sĩ Triển đóng cửa, mặc dù là dùng chân.

Chớp mắt cửa bị đóng lại, trong phòng như biến thành một không gian riêng biệt, bốn phía trở nên an tĩnh như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Cận Sĩ Triển co chân lên, nhìn về phía cửa, vẫn không nhúc nhích. Một lúc lâu sau, y đưa tay lên sờ sờ vai, chỗ bị Nguyên Chiến Dã ghì ban nãy, lúc này, đau đớn dần trở lên rõ ràng, Cận Sĩ Triển cũng đứng dậy.

Thực sự là không hạ thủ lưu tình một chút nào mà! Đến mức này, là vì Tiễn Diệp sao ...

Đi vào phòng khách, Cận Sĩ Triễn chợt nhìn thấy cặp kính trên bàn, là Tiễn Diệp để quên. Nhìn cặp kính kia một lát, y đưa tay cầm lấy, là loại kính bình thường nhất, đã có dấu hiệu mài mòn, xem ra đã dùng rất lâu rồi.

Hắn là thứ cậu ta rất thích nhỉ? Mà đã thích, nhất định sẽ đến lấy lại. Cận Sĩ Triễn nhú mày, nhìn chăm chăm cặp kính trong tay.

Nhưng mà Tiễn Diệp, sở trường của cậu chẳng phải chính là vứt bỏ thứ mình yêu thích hay sao.

Đi ra từ chỗ của Cận Sĩ Triễn, dọc theo đường đi, mọi người chẳng ai nói gì. Nguyên Chiến Dã lôi kéo Tiễn Diệp đi thẳng một mạch, Tiễn Diệp cúi đầu, thỉnh thoảng ngẩng lên cũng chỉ thấy gáy đối phương mà thôi.

Giận thật sao ...

Cười khổ một cái, hắn lại cúi đầu.

Giờ này mới là rạng sáng, trên đường không có một bóng người, thỉnh thoảng cũng chỉ có một chiếc xe phóng như bay lướt qua. Cảm giác lạnh buốt truyền từ đầu ngón chân lên đến đỉnh đầu, ngay cả không khí thổi ra cũng ngay lập tức ngưng tụ thành một tầng hơi nước màu trắng.

“Haiz! Nguyên đại ca! Tiểu Diệp! Các người ...” Quan Trí đi theo phía sau hai người, mấy lần muốn mở miệng phá tan bầu không khí ngột ngạt này nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội. Cước bộ của Nguyên Chiến Dã quá nhanh, cậu ta phải vất vả lắm mới đuổi kịp, vài lần muốn phủ thêm áo cho Tiễn Diệp nhưng vẫn chưa có cơ hội.

Cuối cùng, Nguyên Chiến Dã dừng lại, buông Tiễn Diệp ra. Rốt cục cũng đợi được cơ hội, Quan Trí vừa định khoác áo cho Tiễn Diệp thì Nguyên Chiến Dã đã trước một bước cởi áo trên người mình xuống phủ thêm cho Tiễn Diệp.

Tiến Diệp chỉ cảm thấy thân thể đã lạnh run bỗng được một tầng ấm áp vây quanh, ngẩng đầu nhìn Nguyên Chiến Dã, đối phương đang giúp hắn kéo lại y phục.

Quan Trí phần nộ nhìn hai người, đem chiếc áo khoác lên người chính mình.

Cái gì cũng chưa nói, Nguyên Chiến Dã buông Tiễn Diệp ra, ngẩng đầu nhìn Quan Trí, nói: “Gọi xe đi!”

“Hả?” Trời vẫn còn tối, lấy đâu ra xe! Băn khoăn còn chưa kịp nói khỏi miệng ra đã bị ánh mắt Nguyên Chiến Dã đẩy trở về.

Đứng ở ven đường, Nguyên Chiến Dã diện vô biểu tình nhìn Quan Trí đang giống như chặn đường cướp của đứng giữa lòng đường, hai tay khoanh trước ngực, không nói một lời, cũng chẳng nhìn Tiễn Diệp.

Hết

28. Chương 28

Tiến Diệp đứng ở phía sau anh ta, phảng phất quanh chớp mũi đều là thứ mùi vừa xa lạ vừa quen thuộc, chúng đang nói cho hắn biết, tất cả không phải là ảo giác. Thế nhưng, hiện tại so với tưởng tượng của hắn trong quá khứ hoàn toàn khác xa. Hắn không nói lời nào, an tĩnh đứng đằng sau Nguyên Chiến Dã.

Sao anh lại đến đây? Sao lại muốn đến? Những câu như vậy hắn đều muốn hỏi, thế nhưng, hắn biết, Nguyên Chiến Dã cần suy nghĩ mà hắn cũng cần.

Quan Trí cuối cùng cũng gọi được một chiếc taxi, đang đứng ngoắc ngoắc hai người.

Nguyên Chiến Dã, người vẫn một mực đưa lưng về phía Tiễn Diệp, nhẹ giọng nói một câu: “Lên xe đi.” Sau đó đi trước một bước về phía đó.

Tiến Diệp nhìn bóng lưng anh ta vài giây, cũng theo sau.

Trong xe, Quan Trí ngồi ở ghế phó lái, Tiễn Diệp cùng Nguyên Chiến Dã ngồi phía sau. Tiễn Diệp từ từ nhắm hai mắt, hơi cúi đầu. Nguyên Chiến Dã ở bên cạnh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, ai cũng chẳng nói câu nào. Quan Trí liếc mắt nhìn hai người phía sau, thở dài, những lời muốn nói toàn bộ đều nuốt trở vào.

Xe dừng trước cửa nhà Tiễn Diệp, ba người liền đi xuống, Quan Trí lấy chìa khóa ra mở cửa. Khi cửa mở ra, Tiễn Diệp cùng Nguyên Chiến Dã đi vào trước, đang lúc Quan Trí muốn đi vào thì Nguyên Chiến Dã quay người lại, nói với cậu ta: “Cậu ở ngoài đợi lát nữa hẵng vào!” Nói xong đóng luôn cửa vào, Quan Trí thuận thế bị đẩy ra ngoài.

Hả? Trùng mắt nhìn, Quan Trí chăm chú quan sát cánh cửa đã đóng, tuy biết rằng nó không khóa, nhưng cậu ta cũng chẳng có can đảm đi vào. Cậu cũng không ngại để cho hai người bên trong có không gian riêng mà tâm sự, chỉ là, hôm nay trời lạnh đến đông cứng ... thật quá không có tính nhân đạo mà.

Tiến Diệp nhấn công tắc trên tường, trong phòng nháy mắt sáng rực lên, xoay người, vừa vặn đối mặt với Nguyên Chiến Dã mà đối phương cũng đang nhìn hắn.

Đã lâu không thấy, lại gặp lại dưới loại tình huống này, Tiễn Diệp chợt cảm thấy ông trời đùa mình cũng quá đáng rồi đây. Hai người bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát, dường như muốn quan sát đối phương thêm một lúc nữa, đem tất cả những gì đã thay đổi quay trở về. Cuối cùng, Nguyên Chiến Dã mở lời trước.

“Lâu rồi không gặp.”

Giọng nói trầm thấp, lộ ra một tia thoải mái nhàn nhạt, giọng nói này, Tiễn Diệp chưa hề quên, hẳn biết bản thân vĩnh viễn cũng không quên được.

Tiến Diệp gơ gật đầu một cái, khe cong khóe miệng.

“Lâu rồi không gặp.”

Một câu như vậy là được rồi nhỉ!

Tiến Diệp lười nhể ra mời Nguyên Chiến Dã ngồi, cởi áo khoác trả lại cho anh ta.

“Không cần, cậu mặc đi!”

Tiến Diệp lắc đầu, đưa áo cho anh ta.

“Trời lạnh lắm. Tôi đi mặc thêm áo, anh chờ tôi một chút.”

Lên lầu, đi vào phòng, Tiễn Diệp mở tủ quần áo tùy tiện lấy một chiếc áo khoác ra mặc vào. Lúc đóng cửa, hắn đột nhiên sững sốt một chút, chậm rãi nhìn bàn tay của chính mình trên cửa. Lúc này, hắn mới phát hiện, nó vẫn run lên không ngừng. Nắm chặt tay lại, một loại run rẩy như co quắp xuất hiện, không thể ngăn cản.

Mạnh mẽ nhắm mắt lại, Tiễn Diệp hít sâu một hơi, giống như muốn lấp đầy hai lá phổi của mình, sau đó chậm rãi thở ra, hắn tự bảo bản thân phải tỉnh táo lại. Tiễn Diệp, may làm được mà ...

Đeo vào cặp kính dự bị, Tiễn Diệp đi xuống dưới lầu, Nguyên Chiến Dã vẫn ngồi ở chỗ cũ, thấy hắn, khẽ cười cười. Tiễn Diệp đi tới trước mặt anh ta, ngồi xuống bên cạnh.

Hai người chẳng ai nói gì, ai muốn mở miệng trước dường như cũng không phải vấn đề, loại ăn ý này sớm đã hình thành. Đối với bọn họ mà nói, những lời khách sáo dư thừa đều không thực tế.

Tiến Diệp đột nhiên nhớ ra cái gì, nói: “Tôi đi pha trà. Anh chờ một chút, rất nhanh thôi ...”

Hắn vừa đứng lên, Nguyên Chiến Dã đột nhiên kéo tay hắn lại. Tiễn Diệp bất động, Nguyên Chiến Dã ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Cậu nghiêm túc thật sao?”

Lặng lặng nhìn đối phương một hồi, Tiễn Diệp chậm rãi ngồi trở lại.

Nghiêm túc, nếu như không phải nghiêm túc thì tất cả đều trở nên hợp tình hợp lý nhỉ? Chẳng qua ...

Tiến Diệp nhìn Nguyên Chiến Dã, trong ngực, một loại cảm giác bất đắc dĩ đã lâu không thấy chợt dâng trào, chỉ là việc đã đến nước này, còn có thể làm sao? Hắn khẽ cong khóe miệng, đẩy kính mắt một chút, cười chẳng khác gì trước đây.

“Phải! Tôi nghiêm túc.”

Giống như vừa tuyên án tử hình, bốn phía an tĩnh đến kì lạ.

Nguyên Chiến Dã trực tiếp nhìn chằm chằm Tiến Diệp, muốn tìm ra trên mặt hắn một tia biểu tình ‘nghĩ một đằng nói một nẻo’ ... hay là ‘chột dạ’ cũng được. Nhưng trên mặt Tiến Diệp, ngoại trừ nụ cười nhàn nhạt khiến người ta an tâm, hoàn toàn không còn thứ gì khác.

Như là thua cuộc vậy, Nguyên Chiến Dã lùi về phía sau một chút, thô lỗ vò vò mái tóc, trên mặt là biểu tình buồn bực.

“Vì sao là hắn?”

Tiến Diệp hạ mắt, nhẹ nhàng nhú mày.

“Là ai, có gì khác nhau sao?”

“Cậu thích hắn à?”

“Đã thích đàn ông, thích hay không thích có gì khác nhau sao?”

“Chính vì là thích đàn ông nên mới càng phải rõ ràng!” Diên cuồng hét lên.

Tiến Diệp bật cười, cúi đầu khẽ đẩy kính mắt, gạt gạt mấy lọn tóc rơi trước trán.

Hắn kì thực, vẫn luôn hiểu rõ. Chính vì hiểu rõ, mới có thể cùng Cận Sĩ Triển chậm rãi trở thành tình trạng như ngày hôm nay, e rằng, hắn mê muội hơn một chút trái lại mới tốt.

“Không nên đem hạnh phúc của chính mình ra đùa giỡn. Dù cho cậu cùng với người khác không phải thật tâm cũng được, chỉ cần cậu không chịu thiệt là đủ rồi, thế nhưng Cận Sĩ Triển, cho dù là chơi đùa, cũng chớ có chọn hắn.” Nguyên Chiến Dã nói, trên mặt là biểu tình nghiêm túc khó có được.

“Vì sao?” Tiến Diệp biết rõ còn cố hỏi, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ ‘mờ mịt’.

“Bởi vì hắn ...” Nguyên Chiến Dã còn chưa nói xong, Tiến Diệp đã tiếp lời.

“Vì người anh ta thích là anh!”

Sắc mặt Nguyên Chiến Dã khẽ biến. Tiến Diệp như đứa trẻ thấy trò đùa dai của mình có hiệu quả, bật cười, tuyệt không chú ý đến sắc mặt đen tối của người trước mặt.

Dường như đã nhìn thấu ý đồ của hắn, Nguyên Chiến Dã thở dài nói: “Cậu vẫn luôn có bản lĩnh khiến tôi phải tức chết mà.”

Đáp lại hắn chính là tiếng cười sang sảng của Tiến Diệp. Có chút bất đắc dĩ. lại có chút mừng rỡ, Nguyên Chiến Dã cong khóe miệng, hỏi: “Dạo này, cậu sống vẫn tốt chứ?”

Rời xa anh, sao tôi có thể sống tốt được đây ...

Tiến Diệp cười cười gạt đầu, “Cũng không tệ lắm.”

Vết thương nơi lòng bàn tay bắt đầu mơ hồ ẩn ẩn đau, không hề báo trước, cứ tưởng đã sớm tê liệt rồi, hóa ra vẫn đau đớn như vậy. Nhưng mà, cũng đỡ hơn rồi. Tiến Diệp biết, cho hắn thêm một thời gian nữa, chung quy sẽ có một ngày vết thương không hề đau nữa, cho dù là mười năm, hai mươi năm, năm mươi năm ... cũng không quan trọng.

“Đừng gạt tôi, Tiến Diệp ...”

Tiến Diệp sợ run một chút.

Nguyên Chiến Dã đứng lên đi tới bên cạnh Tiễn Diệp, đưa tay nâng cằm hắn, tháo kính mắt của hắn xuống, nói: “Tiễn Diệp, cậu che giấu quá kĩ, giấu sâu đến nỗi chẳng ai xem thấu cậu đang nghĩ cái gì, chính vì vậy mới để vượt mất quá nhiều.”

Đem Tiễn Diệp ôm vào trong lòng, Nguyên Chiến Dã ấn đầu hắn vào trước ngực mình. Cho tới bây giờ anh ta chưa từng an ủi Tiễn Diệp như vậy, coi như là bù đắp cũng được, hiện tại, anh ta chỉ cần ôm một chút người đàn ông đã gần như hoàn mỹ này. Thứ duy nhất không hoàn mỹ, có thể chính là điểm hoàn mỹ nhất của hắn.

“Tiễn Diệp, cậu đã để vượt mất quá nhiều.”

“Nắm chặt quyền quyết định ở trong tay mình đi, cậu đừng chẳng thiếu hụt gì cả ...”

“Cậu phải yêu lấy chính mình ... nếu như cậu nghĩ không có ai yêu mình thì cậu hãy tự yêu bản thân đi.”

Nguyên Chiến Dã còn nói gì đó, Tiễn Diệp lại không nghe được rõ ràng, tiếng tim đập bên tai đã lấn át giọng nói của người kia, chỉ là hắn không phân rõ nó là của mình hay của Nguyên Chiến Dã nữa. Cảm giác chua xót khổ sở chưa kịp lắng lại đã bùng lên. Hắn vẫn cho rằng mình nhất định không khóc, thế nhưng gần đây, hắn luôn muốn rơi lệ ...

Hắn thực sự thích Nguyên Chiến Dã. Người đàn ông này đã luôn yên lặng ngồi trước bàn ăn mà hắn làm. Dù cho không cùng một chỗ, nhưng vẫn giống như trước đây, tại cục cảnh sát nho nhỏ đó, ngày qua ngày đều giống nhau cũng tốt lắm rồi.

Chung quy, chỉ là ảo tưởng mà thôi. Giống như cái ôm hiện tại, rõ ràng ngay cả tiếng tim đập cùng nhiệt độ thân thể đều rất rõ ràng, nhưng lại cảm giác như có thứ gì đó không thực ... so với cái ôm kia càng không chân thật! Ý thức được điểm ấy, Tiễn Diệp cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ngay cả hô hấp cũng muốn ngừng lại, thực sự quá mệt mỏi rồi.

Thứ không thuộc về hắn, cuối cùng vẫn sẽ bỏ hắn mà đi thôi.

Nghĩ thông suốt tất cả, hắn nghe thấy Nguyên Chiến Dã nói: “Theo tôi về đi!”

“Tôi và Niếp Phong Vũ đều nợ cậu nhiều lắm, hiện tại cũng chẳng phải là muốn bồi thường cho cậu gì đó, tôi chỉ là không muốn một lần nữa nhìn cậu rời đi.” Tiễn Diệp ở trong tay anh ta, gây đến nỗi khiến anh ta phải khẽ hấp một hơi.

Lắc đầu, Tiễn Diệp cười độ lượng.

“Các anh ai cũng không nợ tôi, là tôi tự nợ chính mình mà thôi.”

Tôi cũng không phải chẳng có cách nào buông tay, cũng không phải yêu đến đòi sống đòi chết, tôi chỉ là, sợ cái cảm giác mất đi một lần nữa. Mỗi lần đều như vậy, chờ hắn quay đầu lại, bên người đã chẳng còn một ai.

“Tôi đã không cố gắng yêu bản thân mình, tôi sẽ bắt đầu lại một lần nữa ... nếu như không ai yêu tôi, tôi sẽ tự yêu lấy mình.”

Vì vậy, tôi không thể quay về được nữa.

Bắt đầu cùng kết thúc, kỳ thật chẳng có gì khác nhau. Nơi dừng lại lúc ban đầu, cũng có thể chính là bên đồ cuối cùng của một người.

Nguyên Chiến Dã chưa từng cảm thấy bản thân kém cỏi như vậy, đối với Tiễn Diệp. Mỗi khi Tiễn Diệp mỉm cười nói không sao, hắn không quan tâm, anh ta biết, Tiễn Diệp thật ra lại quan tâm hơn bất kì ai, chỉ là mặc dù như vậy, nhưng vẫn cứ ...

“Cậu chỉ là chưa gặp đúng người mà thôi.” Anh ta nói với Tiễn Diệp.

Anh ta cũng vậy mà Niếp Phong Vũ cũng vậy, bọn họ đối với Tiễn Diệp đã quá không công bằng. Nguyên Chiến Dã không có cách nào đo đếm được mình rất cực thương tổn Tiễn Diệp bao nhiêu, nhưng anh ta không muốn một lần nữa để cho Tiễn Diệp rời đi, giống như một chiếc lá, vĩnh viễn không có gốc rễ để mà

dựa vào. Cũng chẳng phải anh ta muốn trối Tiễn Diệp bên người, hay là muốn bồi thường cho hắn, chỉ là không muốn Tiễn Diệp lại tổn thương chính mình.

“Nếu như cậu không gặp phải tôi, phải chăng sẽ tốt hơn?” Giống như nói giỡn, Nguyên Chiến Dã hỏi Tiễn Diệp như vậy.

Tiến Diệp nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng không có chần chừ lấy một giây, nói: “Sẽ không,” . E rằng anh không gặp phải tôi mới là tốt nhất.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng nói với Nguyên Chiến Dã rằng hắn thích anh ta, Nguyên Chiến Dã cũng chưa từng hỏi hắn, như vậy cũng đủ rồi. Kỳ thực, hắn có thể khẳng định, nếu như không có người kia, bất luận là Nguyên Chiến Dã hay là anh trai, nhất định đều sẽ thích hắn. Chẳng qua, tơ hồng không phải buộc trên tay hắn, đối phương đã được định trước là thuộc về người kia, giống như anh trai hắn vậy, vĩnh viễn cũng không thuộc về hắn.

Loại cảm giác này, trong bị thương có chút cam chịu, cảm tình chính là thứ như vậy.

“Tôi hiện tại sống rất tốt.” Tiễn Diệp nói. Khi nhìn thấy anh, tôi đã sáng tỏ rất nhiều việc.

“Từ giờ trở đi, tôi sẽ dựa theo mong muốn của mình mà sống. Anh nói rất đúng, kỳ thực tôi không thiếu hụt bất kì thứ gì, chỉ là không đi tranh thủ mà thôi, từ nay về sau, tôi muốn thứ gì thì sẽ đoạt lấy, cho dù thất bại cũng sẽ không hối hận.” Hắn nhìn Nguyên Chiến Dã, dùng ngón tay trở chọt chọt ngực đối phương, khe cong khéo miệng, nói: “Đây là đạo lý tôi phải đi qua bảy tầng địa ngục mới ngộ ra được.” Chưa hết, lại bồi thêm một câu: “Cần thực hành.”

Ngực bị chọc tới phát đau, Nguyên Chiến Dã cười nhìn hắn, anh ta biết Tiễn Diệp nói thật, cũng biết hắn là người nói được làm được. Giờ khắc này, anh ta một lần nữa thấy được nụ cười phúc hắc của Tiễn Diệp, từ đôi mắt đằng sau gọng kính lộ ra một tia tà khí, hòa hợp với khí chất nho nhã đến mức không chèn vào đâu được.

Tiến Diệp, cậu thực sự rất tốt. Chẳng qua ...

Hai tay đặt trên vai Tiễn Diệp, Nguyên chiến Dã cúi đầu nhìn hắn, hỏi: “Cậu thích Cận Sĩ Triển thật sao?”

Tiến Diệp hơi sững sốt một chút. Nếu như là trước đây, có lẽ hắn sẽ thận trọng suy nghĩ sau đó nói không phải. Thế nhưng hiện tại đã khác rồi, tuy rằng hắn cũng sẽ không nói hắn thích Cận Sĩ Triển, nhưng giữa hai người đích xác đã có vài thứ thay đổi, là tốt hay là xấu, bây giờ chẳng thể so sánh được, chuyện tương lai, ai có thể biết trước. Chỉ ít, hiện tại với hắn mà nói, không quan trọng.

Khe nghiêng đầu sang một bên, Tiễn Diệp hơi bĩu môi làm động tác tự hỏi, suy nghĩ một hồi, mờ mịt hỏi: “Thích cũng phân ra là thật hay giả sao?”

Nguyên Chiến Dã trợn trắng mắt.

Tiến Diệp lại nắm cằm ra vẻ nghiêm trang nói: “Anh ta dường như chẳng có điểm nào đáng giá để tôi thích ...”

“Vậy hắn thì sao?” Nguyên Chiến Dã hỏi: “Cậu có rất nhiều chỗ đáng giá để hắn trân trọng ...”

Tiến Diệp bật cười, “Tên kia ấy à, chính là cái dạng có thích đến chết cũng không nói ra đâu.” Cận Sĩ Triển chính là loại người này, vĩnh viễn chỉ quan tâm đến cảm nhận của bản thân.

Nguyên Chiến Dã thâm nghĩ trong lòng: Xong! Đã hiểu nhau đến trình độ này, chẳng khác gì ‘vợ chồng già’. Vậy có phải kế hoạch loại bỏ Cận Sĩ Triển của anh ta cũng nên cho vào sọt rác rồi không?

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đội hai người thảo luận xong vấn đề thích hay không thích thì trời đã sáng hẳn rồi. Ánh nắng cũng đã tràn ngập gian phòng từ lúc nào, lúc Tiễn Diệp đứng lên tắt đèn, Nguyên Chiến Dã mới nhớ ra ngoài cửa còn có một người chưa được vào.

Vừa mở cửa nhìn đã thấy một ‘vật thể không xác định’ làm tổ ở góc tường, trên người phủ một cái áo, chỉ có thể nhìn thấy một chút tóc trên đầu. Nếu như ở trước mặt cậu ta để thêm một cái bát vỡ hay gì đó tương tự, đảm bảo một lúc sau, khi có đông người đi qua, khẳng định sẽ xin được không ít tiền.

Tiền Diệp nhìn ‘vật thể’ khoác áo của chính mình, thầm nghĩ có đôi khi Nguyên Chiến Dã thực sự là một kẻ tàn nhẫn. Đương nhiên, hẳn cũng vậy.

Gọi Quan Trí vào, Tiền Diệp nói sẽ làm gì đó cho bọn họ ăn. Quan Trí dường như ngủ không đủ, uống xong cốc nước nóng thì lăn ra giường ngủ luôn.

Trong phòng bếp, Tiền Diệp lấy trứng gà trong tủ lạnh ra, muốn chiên bánh trứng.

Nguyên Chiến Dã đứng ở một bên, nhìn động tác thành thạo của hắn, nói một câu: “Tôi cố nấu mì thế nào cũng không ra mùi vị giống cậu làm.”

Tay ngừng một chút, Tiền Diệp nhún vai, nói: “Bây giờ mùi vị mì tôi nấu cũng không giống trước đây nữa, kém hơn rất nhiều.”

Trầm mặc một lúc lâu, Nguyên Chiến Dã chậm rãi mở miệng.

“Tay cậu, anh ta đã giúp cậu liên hệ với bác sĩ tốt nhất rồi, nghe nói là người rất có uy tín, nếu như cậu nghĩ thông rồi thì hãy đi tìm ông ta nhé! Mọi việc đều được an bài ổn thỏa cả rồi.” Nói xong, móc từ trong túi tiền ra một tấm danh thiếp nhét vào túi quần Tiền Diệp.

“Tất cả đều do cậu quyết định, lúc nào cũng được.”

Không nói gì cũng chẳng cự tuyệt, cuối cùng, Tiền Diệp gật đầu một cái nói “Ừ.”

Nguyên Chiến Dã vỗ vỗ vai hắn, cầm lấy con dao trong tay hắn, nói: “Để tôi làm cho!” Thái hành. Tiền Diệp lau lau tay vào tạp dề, đổ dầu vào chảo, vặn to lửa, nhẹ nhàng đảo đảo vài cái, hắn hỏi: “Niếp đại ca có biết anh tới đây không?”

“Cậu đừng gọi anh ta như thế, tôi nghe không quen.” Nguyên Chiến Dã vừa thái hành vừa nói: “Anh ta có biết hay không cũng có khác gì đâu. Vẫn biết cậu ở đâu mà lại không nói cho tôi, đừng tưởng tôi không biết, anh ta thật ra đã sớm muốn tới tìm cậu! Nhưng lại ngại không dám đến!”

Tiền Diệp bật cười, so với trước đây, hồ hững hơn rất nhiều.

“Tiểu Quan từ lâu đã rời khỏi Thanh Tuyền Trấn đi tìm cậu.”

Đổ trứng đã được khuấy kỹ vào chảo nóng, Tiền Diệp khẽ xoay chảo để trứng nóng đều, dần dần thành hình bánh trứng, suy nghĩ một hồi, nói: “Tiểu Quan ... để cho cậu ta ở lại nơi hiện tại đi! Nơi đó dường như rất thích hợp với cậu ta. Thanh Tuyền trấn tuy chẳng có gì không tốt, thế nhưng ...”

Nguyên Chiến Dã không nói gì, nhưng ai cũng nhìn ra được anh ta rất tán thành với những gì Tiền Diệp nói.

“Tôi biết!” Phía sau chợt vang lên giọng nói của Quan Trí hòa lẫn với tiếng ngập. Quan Trí gãi gãi đầu, xoa xoa thắt lưng, buồn ngủ đi đến, “Lúc Niếp đại ca để tôi rời Thanh Tuyền trấn đã nói bất cứ lúc nào tôi cũng có thể rời đi, chỉ là bản thân tôi không muốn mà thôi, cho dù đi, cũng chẳng thể đi một mình ...”

“Tôi không thể bỏ mặc cô ấy được.”

Tiền Diệp chẳng nói lời nào, yên lặng bày bánh trứng ra đĩa. Quan Trí cười hì hì bốc một miếng cho vào miệng, nóng đến mức phải thổi ra.

Nguyên Chiến Dã cười cười nói: “Nhìn không ra cậu lại si tình thế.”

Quan Trí liếm liếm ngón tay cái, nhếch miệng cười.

“Nào có!”

Cơm nước xong, Nguyên Chiến Dã cùng Quan Trí phải cùng nhau rời đi.

Tiền Diệp không giữ lại, hai người cũng không có gì gọi là thương cảm khi ly biệt, lần này, bọn họ đã nhận được lời hứa của Tiền Diệp, bất luận đi nơi nào cũng sẽ thông báo cho bọn họ.

Quan Trí nói phải đi về tảo hoàng, cống hiến để tinh lọc xã hội. Cửa hàng đồ chơi điện tử của Nguyên Chiến Dã chỉ cần không mở cửa một ngày, bọn nhóc nhất định sẽ kêu cha gọi mẹ. Tiền Diệp mỉm cười nhìn bọn họ, đều sống rất tốt, thế là được rồi.

Hết

29. Chương 29

Nhìn Nguyên Chiến Dã, không hiểu sao Tiền Diệp đột nhiên cảm thấy hoài niệm hình ảnh người đàn ông này mặc cảnh phục. Nhận ra ánh mắt của hắn, Nguyên Chiến Dã đột nhiên tiến về phía trước hai bước, cúi đầu khẽ hôn xuống đôi môi Tiền Diệp.

Không thoáng qua như chuồn chuồn lướt nước cũng chẳng kéo dài bao lâu, chỉ là môi chạm môi trong giây lát mà thôi, tiếp xúc giữa hai người luôn chỉ dừng lại ở mức đó.

Tiền Diệp hơi mở to hai mắt, mãi đến khi Nguyên Chiến Dã rời ra vẫn không hề động đậy.

Quan Trí quay đầu nhìn bầu trời nơi xa xăm. Bầu trời nơi thành phố chẳng thể nào có được sắc xanh như vùng thôn quê kia ...

“Lần này –” Nguyên Chiến Dã khẽ nhếch khóe miệng, cười như quý ông vừa hôn tay một vị tiểu thư nào đó, “Tôi sẽ không nói xin lỗi nữa đâu.”

Tiền Diệp đưa tay khẽ đẩy mắt kính, ý cười nơi khóe mắt hiện lên rõ ràng. Đoạn tình yêu đó, có thể nói là một nét vẽ trên bức tranh hoàn chỉnh, cũng có thể nói là một khởi đầu mới khi đến giới hạn. Hắn đột nhiên dường như bắt đầu hiểu ra, thứ gọi là tình yêu này đến tận cùng là gì.

Dù là thích hay là yêu, tôi đều sẽ không hối hận.

Trên đường trở về, Quan Trí rốt cục nhịn không được hỏi Nguyên Chiến Dã: “Nguyên đại ca, anh rốt cuộc đã từng thích Tiểu Diệp bao giờ chưa?”

Ngồi trong khoang tàu hạng nhất, Nguyên Chiến Dã nhìn ra cửa sổ, từng ngậm từng ngậm hút thuốc, nhìn phong cảnh đang cách mình càng ngày càng xa, “Cậu nói xem?”

“Gì chứ! Tôi nói gì thì sẽ là cái đó à?” Quan Trí nhảy dựng lên, đi tới ngồi xuống đối diện anh ta.

“Thừa dịp hiện tại bốn bề vắng lặng, chỉ có tôi với anh, anh nói cho tôi biết đi, tôi sẽ không tiết lộ với Niếp đại ca đâu! Được không?” Quan Trí tổ nhúu mày vẻ nịnh nọt, vẻ mặt như đang dụ dỗ.

Nguyên Chiến Dã nhả điếu thuốc ra, cười nói: “Chỉ cần cậu mở miệng thì tàu hỏa cũng phải chạy,”

“Vậy ý anh là đã từng thích?”

“Có gì khác biệt sao?” Câu trả lời rất ba phải.

Gì chứ! Quan Trí gãi đầu, giống như không thể moi được chuyện gì từ trong miệng Nguyên Chiến Dã thì không để yên, sunh nghĩ nửa ngày, cuối cùng lại dùng giọng điệu thương lượng nói: “Như vậy được rồi! Chúng ta có một giả thiết, là giả thiết thôi nha! Nếu như anh gặp Tiểu Diệp trước sau đó mới gặp Niếp đại ca, anh sẽ chọn ai?”

Nguyên Chiến Dã nhắm mắt lại, cười cười, nói: “Nghe có vẻ như tôi rất được yêu thích nhỉ ...”

“Anh thật sự rất được ... yêu thích mà!”

Hút hết hơn nửa điều thuốc, Nguyên Chiến Dã liếc nhìn Quan Trí, quay đầu sang hướng khác ...

“Trên thế giới này không có nhiều ‘nếu như’ như vậy ...”

Chỉ là đúng lúc gặp nhau thì ở cùng một chỗ, hiện tại không thể tách ra nữa, chỉ như thế thôi.

Tiền Diệp rút tấm ảnh trong ví da ra, mở từng nếp gấp, trong ảnh là hình hấn và Nguyên Chính Dã, sờ sờ vết rách ở chính giữa, đằng sau đã được đánh lại bằng băng dính trong suốt.

Tuy vậy vẫn còn vết tích nhàn nhạt, nhưng nó cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Nhìn bức ảnh thêm một lúc, Tiền Diệp lộ ra biểu tình thỏa mãn đem nó cất vào ngăn kéo. Tháo kính ra, khê day day con mắt đang phát đau, độ của cặp kính đang đeo không hợp với mắt hấn cho lắm, xem ra phải một thời gian nữa mới quen được. Nguyên lai hấn rất thích cặp kính kia ... suy nghĩ một chút, Tiền Diệp vẫn quyết định, lần sau có cơ hội sẽ lấy lại nó!

Thế nhưng, khi hấn ra khỏi cửa, không nghĩ tới lại gặp phải Tiêu Tuấn Phi.

Giống như đang đợi hấn, Tiêu Tuấn Phi ngồi trên lan can bảo vệ bên đường, trong tay cầm một lon đồ uống. Mái tóc màu xám bạc hôm nay hấn là được buộc chặt, gió thổi cũng không động nhưng vẫn thu hút ánh mắt người qua đường như mọi khi.

Thật sự là quá gây chú ý mà.

Nhìn thấy Tiền Diệp, Tiêu Tuấn Phi lưu loát nhảy xuống, giơ giơ cái lon trong tay lên vẫy vẫy hấn, nhe răng cười, “Lâu rồi không gặp.”

Tiền Diệp nghĩ quả thật là ‘lâu rồi không gặp’, với hấn mà nói, người không có ý nghĩa gì thì dù một ngày không gặp cũng chẳng khác gì đã lâu không gặp.

Gật đầu một cái.

Tiêu Tuấn Phi một hơi uống hết lon nước, không bỏ phí một chút nào, sau đó vứt cái lon rỗng vào thùng rác, đi về phía Tiền Diệp.

“Ra ngoài sao?”

“Đúng vậy!”

Tiêu Tuấn Phi dường như vẫn quán triệt tư tưởng ‘muốn tâm sự nhiều hơn với Tiền Diệp’, lời nói ra đều là chuyện ngoài lề, chẳng có tích sự gì. Chẳng qua hình như đã nhìn ra ý muốn chạy trốn của Tiền Diệp, gã cười cười nói: “Tôi mời anh ăn cơm.”

Chẳng hỏi có rảnh không, cũng không hỏi xem ý kiến của hấn thế nào, xem ra nhất định là phải đem người đi rồi. Tiền Diệp dường như đã quen với phong cách làm việc của Tiêu Tuấn Phi, mặt không đổi sắc nhìn khuôn mặt tươi cười của đối phương, khê đẩy kính lên một cái.

“Được!”

Tiền Diệp thoải mái đáp ứng như thế khiến cho Tiêu Tuấn Phi có chút kinh ngạc nhưng gã cũng không phản ứng nhiều, chỉ khê nhíu mày một chút rồi cười đầy hàm ý, “Chỗ đó không cách xa đây lắm, chúng ta đi bộ được không?”

Tiền Diệp gật đầu, không từ chối. Hai người sóng vai nhau rời đi.

Đúng thật là khá gần, chỉ mất hai mươi phút đi bộ thôi. Ba lần bảy lượt, cũng không biết hôm nay dẫn mình đi đâu nữa. Tiêu Tuấn Phi hôm nay có vẻ đặc biệt thâm trầm, dọc đường đi chẳng nói gì nhiều lắm, Tiền Diệp thì càng ít nói hơn. Hai người đi đến một quán rượu trông rất khá thì ngừng lại, Tiền Diệp nhìn cánh cửa đóng chặt một chút, hỏi: “Giờ này lại đến quán bar sao?”

Còn chưa đến năm giờ chiều mà.

Tiêu Tuấn Phi cười ha ha, “Ở đây thì từ trưa đã bắt đầu là giờ cao điểm rồi, chỉ có khách quen mới có thể đến.”

Tiền Diệp không nói gì, lần nào cũng dẫn hắn tới mấy nơi lộn xộn này.

Tới cửa, Tiêu Tuấn Phi nhấn chuông một chút, sau đó hướng về phía trên bên trái cánh cửa hô một tiếng: “Còn nhìn cái mẹ gì! Là ông đây!”

Không đầy một giây sau cửa đã mở ra, một người đàn ông trung niên cười như hoa nở đi ra, cúi người chào Tiêu Tuấn Phi, trầm miệng một lời “Anh Phi”

Tiêu Tuấn Phi quả nhiên là khách quen, vừa vào trong một đám mỹ nữ đã tiến tới, người nào cũng eo nhỏ, vóc người nóng bỏng, giọng nói người sau ngọt ngào hơn người trước, ánh mắt càng ngày càng quyến rũ, quần áo trên người cũng càng ngày càng ít. Tiêu Tuấn Phi phải ôm, trái ôm, rất vui vẻ, nhưng mà gã cũng chưa quên Tiền Diệp, thơm mỗi cô một cái rồi bảo họ đi trước. Trong số đó cũng có người ‘quyến rũ’ Tiền Diệp nhưng đều bị khí tức ‘người lạ chớ tới gần’ trên người hắn làm cho lùi bước. (=)))~)

Cuối cùng cũng tìm được một góc tương đối an tĩnh, Tiêu Tuấn Phi cùng Tiền Diệp ngồi xuống.

Vừa vào chỗ, nhân viên phục vụ đã vừa vẫy mang nước cùng menu đến. Tiêu Tuấn Phi đưa nó cho Tiền Diệp rồi quen thuộc gọi món. Tiền Diệp cũng không thấy thế nào, nói: “Anh gọi đi!”

Tiêu Tuấn Phi gật đầu, gọi mấy thứ không khác gì đồ Tiền Diệp đã dùng trong quán ăn lần trước, xem ra là muốn nhận lỗi. Tiền Diệp không nói gì.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Tiêu Tuấn Phi thả lỏng người ngồi dựa vào ghế sofa, hỏi Tiền Diệp: “Sao anh không hỏi xem đại ca bọn tôi đâu?”

Tiền Diệp đang uống nước, nghe thấy gã hỏi thế, ngẩng đầu nhìn gã, nói: “Không phải anh mời tôi ăn cơm à?”

Tiêu Tuấn Phi cười rộ lên, “Nếu đại ca nghe thấy anh nói như vậy, nhất định sẽ đau lòng đến chết đấy!”

Tiền Diệp cảm thấy chẳng có gì đáng cười cả. Hắn không nói chuyện, Tiêu Tuấn Phi quan sát hắn đầy hứng thú, cũng không cảm thấy ánh mắt của mình có bao nhiêu ‘trắng trợn’ như là muốn nhìn thấu Tiền Diệp vậy.

Tiền Diệp thản nhiên ngồi thẳng người, cũng chẳng mở miệng hỏi gì. Mãi cho đến khi hầu như các món đã được đưa lên rồi, Tiêu Tuấn Phi rốt cục không nhịn nổi nữa.

“Anh không hỏi tôi tìm anh có chuyện gì à?”

“Có việc anh tự nhiên sẽ nói, lẽ nào tôi không hỏi anh sẽ không nói sao?”

Tiền Diệp bắt chéo chân, một tay đặt trên đầu gối, tay kia khoát lên lưng ghế sofa. Tư thế này có vẻ vài phần giống công tử quyền quý, đặt trên người hắn vậy mà lại thích hợp ngoài ý muốn. (nói thế nào thì anh ấy cũng từng dc coi là công tử nhà giàu mà :>)

Tiêu Tuấn Phi nhìn hắn, đang định nói gì đó thì phía sau có người kêu gã một tiếng anh Phi.

Hai nữ một nam, nữ có vẻ là sinh đôi, bộ dạng rất đẹp, cũng không mang quá nhiều hơi thở phong trần. Người con trai là một nam sinh trẻ trung, có vẻ như tối đa mới chỉ hai mươi thôi, tóc cắt theo kiểu đang thịnh hành, quần áo cũng vô cùng thích hợp, khuôn mặt càng không tồi, chính là một nam sinh rất xinh đẹp.

Tiền Diệp đẩy mắt kính một cái, lập tức hiểu rõ đây là có ý gì.

Tiêu Tuấn Phi ngoắc ngoắc tay với ba người, hai chị em sinh đôi lập tức ngồi xuống bên người gã, nhào vào lòng người đàn ông trước mặt. Về phần cậu nam sinh kia, rất rõ ràng là chuẩn bị cho Tiền Diệp.

Thật là phục vụ đến nơi đến chốn mà.

“Đứng ngẩn ra đấy làm gì?” Tiêu Tuấn Phi ôm hai mỹ nữ, khê đá đá vào đùi cậu ta sau đó cười khanh khách nhìn Tiền Diệp, dường như vô cùng hứng thú với việc hắn sẽ lộ ra biểu tình gì.

Cậu thiếu niên kia nhích lại gần Tiễn Diệp nhưng dường như vẫn còn không dám đi sang bên đó, chỉ một mực quan sát vẻ mặt hắn. Trên mặt cậu ta mang theo một tia ngượng ngùng, xem ra là lần đầu tiên làm chuyện này.

Tiến Diệp khẽ giương khóe miệng, nghĩ thầm chiêu này quả thật không tồi, đáng tiếc, hắn cũng chẳng phải quân tử khiêm tốn gì, Tiêu Tuấn Phi đã nhìn lầm hắn rồi.

Tiến Diệp giơ tay lên, hướng về phía nam sinh kia cười cười, gọi một tiếng: “Lại đây.”

Cậu ta cùng Tiêu Tuấn Phi đều ngây ngẩn cả người. Nụ cười này của Tiến Diệp, tuyệt đối phải nói là phong tình vạn chủng (quyến rũ vạn phần). Tuy rằng Tiến Diệp cũng không phải loại rất xinh đẹp, nhưng hoàn toàn có thể coi là thanh tú nho nhã, hơn nữa còn là loại càng nhìn càng thấy có hứng thú. Người như hắn cười một cái như vậy, dĩ nhiên mang lại một cảm giác vô cùng diễm lệ.

Hầu như là vô thức, cậu nam sinh vươn tay về phía Tiến Diệp. Vừa đụng vào nhau, Tiến Diệp nhẹ nhàng kéo một cái, đem cậu ta ôm vào trong lòng. Sau khi ngã vào người Tiến Diệp cậu ta mới nhồm dậy ngồi vào bên cạnh hắn.

Tiến Diệp dùng ngón trỏ nâng cằm nam sinh lên nhưng không mang theo một chút ý tứ đùa giỡn nào, mỉm cười, hỏi: “Cậu tên gì?”

“Tiểu Kỳ ...” nam sinh mắt cũng không chớp nhìn hắn.

Tiến Diệp như vậy xem ra cũng chẳng phải đang hỏi, mà là đang thôi miên người ta.

Tiêu Tuấn Phi đến tận giờ vẫn chưa chớp mắt lấy một cái, nhìn hai người trước mặt đang vừa ‘ve vãn’ vừa ‘sờ soạng’, ngay cả rượu mỹ nữ đút cho cũng không biết là có vị gì nữa.

Nhìn Tiến Diệp, có vẻ như ... uống đến vô cùng hài lòng ...

Từ đầu đến cuối, cặp mắt vẫn nhìn chăm chú vào Tiến Diệp, thỉnh thoảng cũng đảo qua nam sinh tên Tiểu Kỳ một chút, cậu ta cười càng ngày càng phấn chấn, dán vào người Tiến Diệp càng ngày càng sát, càng ngày càng nhanh.

Mẹ nó! Gã vẫn cho rằng Tiến Diệp là một người vô cùng bảo thủ cơ đấy!

“Tiễn tiên sinh có muốn hút thuốc không ạ?” Tiểu Kỳ nhu thuận hỏi.

“Được!” Tiến Diệp dịu dàng cười. Tiểu Kỳ lập tức rút điếu thuốc ra đút vào miệng Tiến Diệp, giơ bật lửa lên giúp hắn châm thuốc.

Tiêu Tuấn Phi nhìn chăm chăm bờ môi khép hờ của Tiến Diệp, mang theo điếu thuốc, ẬY vậy mà lại ngoài ý muốn mê người.

Bỏ điếu thuốc ra, Tiến Diệp ngẩng đầu nhả ra một vòng khói thuốc, sau đó cúi đầu nhìn vẻ mặt sùng bái của Tiểu Kỳ, cười cười, cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại của cậu ta. (Playboy ah~)

“Phụt!” một tiếng, Tiêu Tuấn Phi nghe thấy tiếng vật gì đó bị đút, nếu như gã đoán không sai thì hắn là một dây thần kinh của hắn.

Chờ cho đến khi nửa người trên Tiểu Kỳ mềm nhũn dựa vào người mình Tiến Diệp mới ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Tuấn Phi, mỉm cười, nói: “Rượu của anh tràn ra rồi kìa.”

Tiêu Tuấn Phi cùng hai chị em đang ngồi xem đến ngây người lúc này mới phát hiện ra loại rượu mấy trăm nghìn một ly đang chảy xuống đầy quần gã.

Tiêu Tuấn Phi vẫn luôn nghĩ, đùa giỡn với đàn ông cũng chẳng có gì ghê gớm nhưng gã không có hứng thú với người cùng giới. Đàn ông xinh đẹp hắn gặp qua cũng không ít, loại công tử phong tình vạn chủng ở những chốn trăng hoa gì gì đó cũng chẳng thiếu. Họ tuyệt đối đều có khả năng thỏa mãn nhu cầu của những kẻ có sở thích đó. Chẳng qua hắn vẫn nghĩ dù có đẹp đến đâu thì vẫn là đàn ông, đều là ra bán thân, đều là làm chuyện đó thì đàn bà xem ra tiện hơn nhiều.

Thế nhưng khi nhìn thấy Tiến Diệp cúi đầu hôn cậu nhóc MB kia, gã đột nhiên rất muốn biết, đôi môi của người đàn ông này có mùi vị như thế nào. Còn có khi Tiến Diệp nhìn gã, nói cho gã biết rượu đã tràn với

ánh mắt như đang đùa dai, gã đột nhiên bắt đầu có điểm hiểu ra cảm giác khi làm tình giữa hai người đàn ông, khi người ý thức được người và hẳn là cùng một loại sinh vật, loại cảm giác đó nhất định sẽ vô cùng hưng phấn!

Trời càng ngày càng tối nhưng đèn trong quán bar lại càng mật mờ, vốn là màu đỏ sậm, giờ đây lại biến thành sắc lam thâm mông lung. Ngọn đèn nơi góc tường tản ra thứ ánh sáng màu trắng ngà nhu hòa, không phải để chiếu sáng mà là để tăng thêm vị đạo mờ ám của bầu không khí. Có lẽ hẳn là nên cảm tạ loại ánh sáng này vì nó có thể giúp con người ta che dấu ánh mắt cùng biểu tình vô cùng tốt.

“Anh đã trả xong mấy quyển sách lần trước chưa?” Tiêu Tuấn Phi nuốt miếng hoa quả hai chị em sinh đôi đút cho, lơ đãng hỏi một câu.

Bên kia, Tiểu Kỳ vô cùng ngoan ngoãn nhu thuận ngồi bên cạnh Tiễn Diệp. Tiễn Diệp nghe thấy Tiêu Tuấn Phi hỏi, “À” một tiếng dường như vừa nghĩ tới cái gì.

“Còn chưa ...” Tiễn Diệp nói một câu, vươn bàn tay đang kẹp điếu thuốc ra, Tiểu Kỳ lập tức hiểu ý cầm lấy gạt tàn đưa ra. Tiễn Diệp cười cười, dụi thuốc vào gạt tàn, sau đó xoa xoa tóc Tiểu Kỳ, đối phương cười rất vui vẻ.

Tiêu Tuấn Phi cảm thấy gã giống như đang xem kịch. Lạnh lùng nhìn lướt qua Tiểu Kỳ, gã cười cười ôm hai chị em sinh đôi vào lòng, sau đó một bàn tay lớn mật vuốt ve đường cong trên người đối phương khiến cho người ta thở gấp một trận.

“Thế nào?” Dùng cằm chỉ chỉ Tiểu Kỳ bên người Tiễn Diệp, Tiêu Tuấn Phi nhìn Tiễn Diệp, hỏi: “Cũng không tệ phải không?”

Tiến Diệp mỉm cười, đưa tay chậm rãi đẩy kính mắt một cái.

“Ừ! Người anh tìm tới, đương nhiên không tồi.”

Nghe ra có vẻ là khích lệ nhưng Tiêu Tuấn Phi lại cảm thấy cả người không được tự nhiên, thậm chí có loại cảm giác buồn bực, thật khó chịu mà!

Thoáng thấy người trong lòng ra, Tiêu Tuấn Phi nghiêng người về phía trước một chút, hai tay khoanh trước ngực, nhìn người trước mặt, hỏi: “Tiễn Diệp, anh rốt cục là loại người gì ... tôi càng ngày càng hiểu kỳ đấy.”

Hé miệng ra khẽ cười một chút, Tiễn Diệp nắm cằm mình, hình như đang suy tư gì đó, “Vấn đề này chính tôi cũng muốn biết lâu rồi! Chẳng qua kết quả cuối cùng là tôi chỉ là một người bình thường, không có bất kì chỗ nào đặc biệt khác người cả.”

“Vậy tại sao Cổ đại ca của bọn tôi đối với anh vẫn là nhớ mãi không quên đây?”

Lời này vừa nói ra, hai chị em sinh đôi cùng Tiểu Kỳ bên cạnh đều ngây ngẩn cả người, tất cả vô ý thức mà nhìn chằm chằm Tiễn Diệp. Biểu tình trên mặt bọn họ cho thấy xem ra hẳn là đều biết ‘Cổ đại ca’ trong miệng Tiêu Tuấn Phi là người như thế nào, chỉ là chẳng ai biết Tiễn Diệp là ai mà thôi. Trong ánh mắt Tiểu Kỳ, vốn chỉ có quý mến, hiện tại lại thêm một tia sợ hãi.

Tiêu Tuấn Phi nhìn thẳng vào Tiễn Diệp, nụ cười nơi khóe miệng khiến những lời vừa nói ra chẳng khác gì vui đùa, nhưng chỉ có người nói cùng kẻ nghe mới biết gã có bao nhiêu nghiêm túc, gã rất muốn biết đáp án.

Tiến Diệp chẳng có cảm giác gì với ánh mắt của bọn họ, với ánh mắt của Tiêu Tuấn Phi cũng vậy, nhưng mà mọi người đều đang đợi đáp án của hắn. Vì vậy, hắn suy nghĩ một chút, nhàn nhạt nói một câu: “Bởi vì anh ta là gay.”

Ngũ quan Tiêu Tuấn Phi chợt trở nên vẩn vơ, muốn cười nhưng lại cười không nổi nhưng cũng đồng thời lần thứ hai khẳng định, Tiễn Diệp, người đàn ông này không phải kẻ tầm thường ... ít nhất không phải một người bình thường!

Rượu trên bàn nhất định phải uống, không hàn huyền dư thừa nữa, Tiễn Diệp cùng Tiêu Tuấn Phi hai người cùng một ly. Hai ly rượu chạm vào nhau phát ra âm hưởng dị thường tuyệt vời, hơn nữa chất lỏng bên trong cũng có giá trị không nhỏ chút nào. Hưởng thụ rượu ngon quý giá cũng rất có cảm giác thành tựu.

Ba chén lót bụng, tinh thần thoải mái.

Có thể nhìn ra được, tửu lượng Tiêu Tuấn Phi không tồi, thế nhưng, dù có khá hơn nữa cũng chưa phải đối thủ của Tiễn Diệp. Kể từ thời mới là trang tuần kiệt, ý thức được Tiễn Diệp đã uống hết nửa bình rượu mà mặt vẫn không đổi sắc, Tiêu Tuấn Phi buông chén xuống, sửa soạn một tư thế thoải mái, hưởng thụ sự vuốt ve của hai mỹ nữ bên cạnh, gọi một tiếng: “Tiễn Diệp ...”

Tiến Diệp đang cắn quả dâu Tiểu Kỳ đưa đến bên miệng, lúc ngẩng đầu, quả dâu vừa vụn ở bên mép. Trái dâu vừa to vừa đỏ mà nuốt vào hết thì có vẻ miễn cưỡng, Tiễn Diệp bèn cắn một nửa vào miệng, phần còn lại chỉ giữ lại ở đầu lưỡi. Cách ăn có vẻ nghịch ngợm như thế này, là hẳn vô thức làm ra.

Ừm ... có lẽ là uống khá nhiều rồi! Tiêu Tuấn Phi e hèm một tiếng, bất động thanh sắc hỏi: “Anh, đối với Cổ đại ca có cảm giác gì?”

Cảm giác ... với Cổ Kinh Duy? Tiễn Diệp khẽ nhủ mi, cảm thấy vấn đề này rất khó giải quyết. Cái loại gọi là cảm giác này, cũng không phải đối với ai đều có thể phát sinh.

“Anh muốn biết?”

“Cổ đại ca rất muốn biết.” Đương nhiên, gã cũng có chút muốn biết.

Nhìn gã một cái, Tiễn Diệp xoay đầu, cầm lấy bao thuốc trên bàn, rút ra một điếu, “Vậy bảo anh ta tự mình đến hỏi tôi đi!” Lần này không chờ Tiểu Kỳ bên cạnh bật lửa giúp, Tiễn Diệp tự mình châm thuốc. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hết

30. Chương 30

Cái thứ gọi là thuốc lá này, khi một kẻ không nghiện thuốc lá chưa hút nó thì sẽ không bao giờ nghĩ muốn nó nhưng chỉ cần hút một hơi, dục vọng sẽ liên tiếp bị dẫn tới, từng chút từng chút một. Vì vậy mới nói, đó là thứ không thể nào đựng vào, giống như một số người vậy.

Tiêu Tuấn Phi nhìn Tiễn Diệp đang châm thuốc, bóng lửa lập lòe chiếu vào mặt hắn nhưng chưa kịp nhìn kỹ thì đã lụi tắt.

Tiến Diệp nhả ra một ngụm khói, lại hít sâu vào, nhìn Tiêu Tuấn Phi, hỏi: “Anh muốn biết giữa tôi và Cận Sĩ Triển là loại quan hệ gì?”

Hử? Tiêu Tuấn Phi nhíu mày, ý cười dần đậm lên.

“Tôi không nghĩ anh lại chủ động đề cập đến vấn đề này ...”

“Tôi không muốn đề cập.” Tiễn Diệp lạnh lùng nói, “Nhưng mục đích của anh là cái này thì cho dù tôi không nói đến anh cũng sẽ hỏi thôi.”

Tiêu Tuấn Phi không phủ nhận.

“Hơn nữa hôm nay là anh mời tôi ăn, anh lại mang cái vẻ mặt hiếu kì đó, nếu như tôi không nói cho anh chút gì thì chắc là anh sẽ chẳng tha cho tôi đâu nhỉ?”

Tay duỗi ra, Tiễn Diệp gõ gõ điếu thuốc vào thành gạt tàn.

“Tôi sao dám!” Tiêu Tuấn Phi cười ha ha, “Bằng quan hệ giữa anh và đại ca, nếu như tôi dám làm gì anh thì đảm bảo Cổ đại ca sẽ không để yên cho tôi đâu! Uống rượu! Uống rượu đi!” Cầm lấy ly rượu, Tiêu Tuấn Phi hướng về phía Tiểu Kỳ nhảy mắt.

“Tiêu Tuấn Phi!” Tiền Diệp đột nhiên kêu lên một tiếng, giọng nói không lớn lắm. Động tác nâng chén của Tiêu Tuấn Phi ngừng lại. Bàn tay vừa giơ lên giữa không trung của Tiểu Kỳ đang ngồi bên cạnh cũng không nhúc nhích.

“Cố Kinh Duy nghĩ như thế nào là chuyện của anh ta, không có quan hệ gì với tôi. Tôi nghĩ như thế nào là chuyện của tôi, không có quan hệ gì với anh ta. Còn có anh, làm một thủ hạ sao cho xứng đáng là tốt, thế nhưng, cũng không liên quan gì tới tôi.” Tiền Diệp rút điều thuốc trong miệng ra đưa cho Tiểu Kỳ. Ba giây đồng hồ sau cậu ta mới phản ứng lại mà cầm lấy, Tiền Diệp cũng thuận thế tiếp lấy chén rượu trong tay đối phương, hướng về phía Tiêu Tuấn Phi nâng ly.

“Cảm ơn rượu của anh, nhờ nó mà tôi có cơ hội nói cho rõ ràng. Nhớ kỹ giúp tôi chuyển lời tới Cố Kinh Duy, ơn cứu mạng đã được báo đáp rồi, không nên tự mình gánh vác thêm nhiều chuyện buồn chán nữa. Mời!”

Tiêu Tuấn Phi mấp máy môi nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Tiền Diệp vẻ mặt tươi cười, biểu tình không chút bất kính nói ra từng câu từng chữ sắc như dao nhưng lại làm cho người ta không cách nào nổi giận với hắn.

Đổi lại nếu là người khác thì gã sớm đã đập cả chai rượu vào đầu rồi!

“Tiền Diệp, trước đây anh làm nghề gì?” Nheo mắt lại, chậm rãi giơ ly rượu lên.

“Cảnh sát.” Tiền Diệp ngửa đầu lên một cái uống một hơi cạn sạch.

“Phụt ~ khụ!” Quần Tiêu Tuấn Phi lần thứ hai bị làm cho ướt đầm một mảnh.

Cái quần đã hai lần bị ướt, nếu như Tiêu Tuấn Phi không thay đi thì ngay cả quần lót cũng bị ướt.

Tiền Diệp uống nốt ngụm rượu cuối cùng trong ly, đứng lên nói với Tiêu Tuấn Phi: “Cảm ơn anh đã chiêu đãi, tôi về trước.”

“A! Không cần đi vội như thế chứ!” Tiêu Tuấn Phi ôm hai người đẹp vào lòng, thân hình có điểm bất ổn đứng lên, “Nếu đã tới rồi thì để tôi làm chủ cho tới cùng đi!” Nói xong, hất hất cằm về phía người đứng sau Tiền Diệp.

Tiền Diệp khẽ nhún mào, Tiểu Kỳ đi tới bên cạnh hắn, có điểm khó xử ngẩng đầu nhìn người đang diện vô biểu tình.

“Buổi tối lạnh lẽo lắm, tôi vừa uống rượu nên không thể lái xe đưa anh về, để anh về một mình thì tôi sẽ lo lắng, không bằng qua đêm ở đây đi.” Tiêu Tuấn Phi đi tới trước mặt Tiền Diệp, cười tủm tỉm móc ra một tấm thẻ, phòng ‘VIP’, độ tiện nghi cùng bảo mật đảm bảo là hạng nhất. Đàn ông mà! Tận hưởng lạc thú trước mắt mới là nam nhi chân chính!

Tiền Diệp không nói nổi một lời nhìn Tiêu Tuấn Phi nhét cái thẻ vào tay Tiểu Kỳ, vừa nhét trong miệng vừa nói mấy loại câu như hầu hạ cho tốt gì đó. sau đó quay đầu nói nhỏ vào tai hắn cậu nhóc này vẫn còn zin đấy! Hắn cảm thấy biểu tình của gã bây giờ mặc dù rất hạ lưu nhưng cũng vô cùng chân thực.

Tiểu Kỳ nắm tấm thẻ trong tay nhìn Tiền Diệp, vẻ mặt muốn nói lại thôi, hắn là sớm biết tối nay sẽ phát sinh chuyện gì. Cậu ta không cự tuyệt, nói đúng hơn là không có tư cách cự tuyệt, với nó mà nói. chuyện này nhất định sẽ xảy ra, chỉ là sớm hay muộn mà thôi, vấn đề là cùng với ai.

“Tiền tiên sinh, chúng ta ...”

Cậu nhóc muốn nắm tay Tiền Diệp nhưng cuối cùng vẫn nắm chặt tay không dám hành động.

Tiền Diệp liếc nhìn cậu ta một cái, nhắm mắt lại, nói: “Đưa tôi đến đó đi,”

Nói xong, trên mặt Tiểu Kỳ cùng Tiêu Tuấn Phi mỗi người hiện lên biểu tình khác nhau.

Cười cười, Tiêu Tuấn Phi vỗ vai Tiền Diệp, “Lúc này mới phải nha! Trước đây vẫn luôn thấy anh tựa như không dính bụi trần, đàn ông thì phải như thế chứ!”

Mặc kệ gã!

“Tôi ở ngay phòng bên cạnh! Có việc gì thì gọi!” Mặc cho Tiễn Diệp trừng mắt nhìn, Tiêu Tuấn Phi ôm lấy thắt lưng hai chị em sinh đôi, cố ý cười vô cùng hèn mọn.

Tiến Diệp nghiêm túc quan sát gã từ trên xuống dưới, khẽ đẩy kính mắt, nói một câu: “Anh cũng không phải loại hình ưa thích của tôi.” Sau đó không đợi Tiêu Tuấn Phi phản ứng đã kéo Tiểu Kỳ nghênh ngang rời đi.

Chờ Tiêu Tuấn Phi tiêu hóa xong ý tứ trong lời nói của hắn thì có một loại cảm giác muốn phát hỏa cũng không được. Người đàn ông này ... quả thật không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Chẳng qua, Tiến Diệp, Cận Sĩ Triển tôi không biết thế nào, nhưng chỉ cần dính vào Cổ Kinh Duy, muốn phải bỏ tất cả coi như chưa từng có gì phát sinh là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Đối với Cổ Kinh Duy mà nói, ân nhân với kẻ thù căn bản không có gì khác biệt.

Đi chưa tới hai phút đồng hồ Tiểu Kỳ đã đưa Tiến Diệp vào một gian phòng. Tiến Diệp nhìn quanh bốn phía, quả như Tiêu Tuấn Phi nói: độ tiện nghi cùng bảo mật là hạng nhất. Không khác gì khách sạn cao cấp, nhưng mà càng chính xác hơn thì phải nói là khách sạn tình thú. Khăn trải giường màu hồng nhạt phủ lên chiếc giường cực lớn, ngay cả ánh sáng từ ngọn đèn cũng tỏa ra một loại cảm giác đầy dục vọng. Hắn khẳng định, trong tủ đầu giường tuyệt đối không thiếu mấy thứ như bôi trơn gì đó.

“Tiễn tiên sinh, anh có muốn tắm không?” Tiểu Kỳ đi tới, đưa tay muốn cởi áo khoác Tiến Diệp.

Tiến Diệp quay đầu, nhìn thấy phòng tắm trong suốt bằng thủy tinh. Bồn tắm rất lớn, đủ cho ba người cùng tắm bên trong.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Anh có muốn trước tiên tắm rửa một chút không?” Tiểu Kỳ có điểm sợ hãi hỏi. Tiến Diệp nhìn cậu ta, một nam sinh cao lớn, thế nào lại có loại vẻ mặt này? Ánh mắt giống như con thỏ nhỏ vậy ...

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Hắn không nhịn được hỏi.

“Tôi ...”

“Không được nói dối.” Lạnh lùng nói một câu, Tiểu Kỳ lập tức ngậm miệng lại.

Tự mình động thủ cởi áo khoác, Tiến Diệp xoay người muốn tự cởi áo sơ mi, bên tai chợt truyền đến giọng nói của Tiểu Kỳ ...

“17 ...”

“Tròn tuổi?”

“...”

“...” Hắn muốn mắng người!

“Tôi, tôi không có quan hệ!” Như là nhìn ra Tiến Diệp đang nổi giận, Tiểu Kỳ vội vã đi tới bắt lấy cánh tay hắn, “Thực sự không có quan hệ! Tôi ... rất sạch sẽ mà! Chỉ cần ... chỉ cần anh nghĩ có thể ... là được!”

Chậm rãi buông tay, Tiến Diệp thở dài, nghiêng đầu nhìn Tiểu Kỳ. Hắn không muốn hỏi người nhà của cậu đâu? Vì sao lại đi làm loại công việc này? Sao không đến trường? Nếu như hỏi khẳng định sẽ hỏi ra một đồng chuyện khác, tình tiết giống hệt như trong phim truyền hình rất dễ làm cho người ta thấy chán ngán, nhưng những kẻ chưa từng trải qua làm sao hiểu được sự thống khổ của những người đó.

“Cậu đi ngủ đi!” Tiến Diệp đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ sững sốt một chút, “Anh ... không làm sao?”

“Tôi ngay từ đầu đã không có ý định đó.” Tiến Diệp rút tay về, xoay người chuẩn bị đi vào phòng tắm nhưng chưa bước được mấy bước tay áo đã bị kéo lại.

Không xoay đầu lại, phía sau truyền đến giọng nói bình tĩnh một cách kì lạ của Tiểu Kỳ.

“Tiền tiên sinh, anh không làm, tôi vẫn sẽ phải cùng người khác làm ... so với những người kia thà rằng là anh còn hơn. Tôi ... chỉ cần anh không chê tôi ...”

Cậu ta nói không sai. Lần này không làm, lần sau vẫn phải làm, lần đầu tiên, không bằng tìm người dúi dằm một chút.

Tiền Diệp không tìm được lời nào để phản bác cậu ta. Một lúc lâu sau ... hắn tháo kính mắt xuống.

“Buông tay.”

Trong nháy mắt kia, sắc mặt Tiểu Kỳ chợt trở nên trắng bệch, chậm rãi buông tay tựa như buông ra sợi dây cứu mạng vậy.

“Tôi muốn đi tắm.” Tiền Diệp có chút bất đắc dĩ nói một câu, “Đợi lát nữa cậu hãy tắm.”

Chậm rãi hiểu ra ý tứ của hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Kỳ hiện lên biểu tình vừa mừng vừa lo, gật mạnh một cái!

“Vâng!”

Nghe thấy tiếng nói của cậu ta, Tiền Diệp hạ mắt, hắn cảm thấy chính mình giống như đang tiến gần đến ranh giới của một thứ gì đó ... chờ cho đến khi nước nóng chảy xuống thân thể hắn đã biết đó là thứ gì, có lẽ chính là đạo đức.

Nước nóng chậm rãi lướt qua từng centimet trên da thịt, từ từ nhắm hai mắt lại, bên tai ngoại trừ tiếng nước chảy thì không nghe thấy bất kì âm thanh nào khác. Hắn hé miệng tự nói với bản thân điều gì đó, đang tiếc chính hắn cũng không nghe rõ, tiếng nói rất nhanh bị dòng nước cuốn trôi. Mãi cho đến khi cửa bị mở ra ... mãi cho đến khi có người từ phía sau ôm lấy hắn, hắn vẫn không hề động đậy.

Thân thể nam tính còn trẻ dị thường tuyệt vời, đầu ngón tay như có như không lướt qua khuôn ngực hắn. Hơi thở gấp gáp, đó là kết quả của sự sợ hãi cùng ngượng ngùng. Đôi môi mềm mại đặt vào trên lưng hắn, sau đó là lưỡi, độ ẩm rõ nét còn nóng hơn của nước.

Tiền Diệp chậm rãi mở mắt ra, thấy những ngón tay trắng nõn đang run rẩy lượn lờ nơi hạ thể hắn .

Bống nhiên, hắn muốn biết, lần đầu tiên phải chăng hắn cũng có cái bộ dạng này ...

Hết

31. Chương 31

Căn phòng vốn sáng lờ mờ lúc này đã hoàn toàn chìm trong bóng đêm. Tiếng thở dốc thỉnh thoảng xen lẫn vài tiếng khóc, trong vui sướng lộ ra sự âm thầm nhẫn nhịn theo âm thanh phập phồng chậm rãi kích động tâm tình người ta. Từng đường nét trên thân thể từ cong đến thẳng đều dán sát vào nhau, là tấm lưng vạm vỡ của nam tính tương xứng, bờ vai hoàn hảo. Đột nhiên, hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt lấy thắt lưng người đàn ông, mãi cho đến khi tiếng khóc từ trong chăn truyền ra, vui thích cùng thống khổ phân không rõ ...

Trong bóng tối, tiếng thở dốc của người đàn ông càng giống như thở dài.

Đây là yêu cầu của Tiền Diệp, hắn nói: “Tắt đèn đi được chứ ...”

Tiền Diệp vẫn luôn do dự, loại cảm giác này giống như đang phải quyết định số phận của một người nào đó vậy.

Hắn muốn cho cậu bé này một lần tình ái dịu dàng. Thống khổ lần đầu tiên không phải ai cũng có khả năng thừa nhận, chỉ sợ cho dù vết thương trên thân thể có được trị khỏi thì trong lòng vĩnh viễn vẫn tồn tại một vết sẹo chẳng thể lành.

Thế nhưng hắn lại cũng muốn cho đối phương một lần trải nghiệm thống khổ, cho hắn phải nhớ kỹ giữa đàn ông với đàn ông, chuyện đó đau khổ như thế nào. Mà sau đó, cậu ta vẫn sẽ phải làm loại chuyện này, để cho một người lại một người tiến vào thân thể mình, mà trong số những kẻ đó biết đâu sẽ có những tên có ham mê biến thái.

Khiến cậu ta hối hận, khiến cậu ta sợ hãi, khiến cậu ta sợ phải làm loại chuyện này ...

Thế nhưng hắn có thể làm gì?

Đáp án là hắn chẳng thể làm gì hết. Hắn không có biện pháp mang theo Tiểu Kỳ rời khỏi đây, không có biện pháp cho cậu ta một cuộc sống bình thường. Tiễn Diệp không hiểu loại tâm tình bình thường có thể xem như cảm thông này của hắn là từ đâu ra? Từ trước tới nay, hắn chưa từng cảm thấy mình là một người đàn ông có lòng cảm thông.

Hắn nhìn trên mặt Tiểu Kỳ cái loại biểu tình ngượng ngùng, lúng túng, tin tưởng cùng ... đủ loại tâm tình hỗn loạn cùng một chỗ, có thứ hắn cũng không thể nhìn ra nổi là gì.

Tiến Diệp không biết, một người phải cùng đàn ông thể nghiệm lần đầu tiên của mình thì trong lòng rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Mỗi khi nghĩ tới đây hắn sẽ liên tưởng tới chính mình, sau đó, không thể nào tránh khỏi việc nhớ tới người đàn ông kia ... Cận Sĩ Triển.

Đáp án dường như tại giờ khắc này mới bị công bố. Ngay tại khi đang nằm trên người cậu bé này Tiễn Diệp vẫn nhớ tới chính mình vào lúc đó. Bất đồng chính là, khi đó Cận Sĩ Triển đang ở trên người hắn, mà hiện tại hắn lại đang đặt một kẻ khác dưới thân. còn có, hắn là tự nguyện nhưng người trước mắt thì không phải ...

“Tiễn, Tiễn tiên sinh ...”

Giọng nói nhẹ nhàng như chú mèo nhỏ, Tiễn Diệp cúi đầu, thấy ngay cả biểu tình của cậu ta cũng không khác gì con mèo.

“Hử?” Tiễn Diệp phát ra một âm thanh nhỏ, rất nhẹ nhưng lại lộ ra một cổ gợn cảm cùng vị đạo chán chường.

Mặt đỏ lên, Tiểu Kỳ giãy dụa thân thể, nắm chặt cánh tay Tiễn Diệp, lấp bắp nửa ngày, hỏi: “Anh ... có thể hay không, hôn tôi?”

Cũng không phải chưa từng hôn đối phương, nhưng trong những tình huống khác nhau có thể bị định nghĩa thành rất nhiều loại. Nếu như là người yêu, sau khi ân ái mà hôn nhau là lẽ đương nhiên. Cho dù là tình một đêm, đó cũng chẳng phải là một yêu cầu tham lam gì.

Tiến Diệp hạ mắt, trong bóng tối, đôi mắt dài nhỏ tản mát ra thứ ánh sáng hiu quạnh giống như cảm giác về con người hắn vậy. Chẳng biết hắn đang suy nghĩ gì, một lúc lâu sau ...

Cúi đầu xuống, hắn hôn lên đôi môi đang thở dốc kia. Tiễn Diệp đang nghĩ, nếu như khi đó Cận Sĩ Triển cũng hôn hắn như thế này, có thể hay không ...

Không tiếp tục suy nghĩ nữa.

Bởi vì trên thế giới này không có nhiều ‘nếu như’ như vậy ...

Tiến Diệp đứng dưới vòi hoa sen, đón nhận dòng nước nóng từ từ chảy xuống, một lần lại một lần cọ rửa thân thể mình. Bốn phía ngập tràn hơi nước, ngay cả chính hắn cũng có cảm giác đường khí dần bị hít hết. Hắn chẳng biết đã qua bao lâu, chỉ là vẫn muốn tiếp tục tắm, giống như trên thân thể dính thứ gì đó, rửa mãi cũng không sạch.

Có loại cảm giác châm chọc. Rõ ràng đã dơ bẩn đến mức chẳng thể nào bẩn hơn ...

Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, Tiến Diệp ngẩng đầu lên cho nước rơi xuống mặt, lau mặt một cái thật mạnh sau đó tắt nước đi.

Chờ hẩn mặc áo tắm vào, cầm khăn tắm vừa lau tóc vừa đi ra thì trên ghế sofa ở trong phòng đã có người đang ngồi đó hút thuốc, đôi mắt thẳng tắp theo dõi hẩn.

Khẽ nhúm mày, Tiến Diệp liếc mắt nhìn trên giường, đã không còn một ai, chỉ còn lại ga giường mắt trật tự.

“Tắm xong rồi? Sao không tắm lâu hơn một chút chứ?” Người đàn ông khuôn mặt tươi cười ... Cố Kinh Duy nhả thuốc trong miệng ra, quan sát Tiến Diệp vừa mới tắm xong.

Mái tóc ướt đầm, từng giọt nước theo đó khẽ rơi xuống, thỉnh thoảng còn theo sườn mặt Tiến Diệp chảy xuống. Áo tắm thuần trắng chỉ khoác hờ bên hông, là cách mặc của đàn ông, lộ ra non nửa bờ ngực, còn có đôi chân thẳng thon dài, mơ hồ theo vạt áo còn thấp thoáng lộ ra bắp đùi.

Vắt khăn tắm lên cổ, Tiến Diệp vò vò mái tóc, “Tắm thêm một lúc sao? Anh xem còn chưa đủ à?”

Cố Kinh Duy cười cười, có chút xấu hổ.

Không sai, từ lúc y tiến vào Tiến Diệp đã đang tắm rồi, thủy tinh sẽ không vì hơi nước mà mờ đi, bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy rõ nhất thanh nhị sở. Vừa nhìn đã thấy một ‘bức tranh mỹ nam tắm’, có xem cả một tối cũng không chán mà!

“Cậu biết tôi sẽ đến sao?” Cố Kinh Duy hỏi.

Tiến Diệp đi tới ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện y, đưa tay cầm lấy bao thuốc Cố Kinh Duy đặt trên bàn, “Không biết,”

Hút thuốc hiện tại đã thành thú tiêu khiển cuối cùng của Tiến Diệp khi buồn chán.

Nhìn thoáng qua động tác châm thuốc của Tiến Diệp, Cố Kinh Duy nói, “Cậu thực sự giống như A Phi nói, đã thay đổi nhiều rồi.”

Tiến Diệp nhả ra một ngụm khói, thầm nghĩ hẩn không thay đổi, chẳng qua mọi người chỉ thấy được bề ngoài mà thôi.

“Thất vọng rồi sao? Vậy cách xa tôi một chút đi.”

“Cậu giống như đang ước gì vĩnh viễn không phải gặp lại tôi nữa nhỉ?”

Tiến Diệp vậy mà lại gật đầu, Cố Kinh Duy nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười, “Tôi mới từ nước ngoài về, ngồi máy bay mười mấy tiếng, vừa nghe A Phi nói cậu đang ở đây thì vội chạy tới gặp, cậu không thể nói mấy câu dễ nghe một chút sao?”

Tiến Diệp ngả người về phía sau, một cánh tay khoác lên lưng ghế sofa, hỏi: “Dễ nghe như thế nào? Là cái loại nói ‘Tôi yêu anh’ bỏ ra ba trăm nghìn có thể nghe ở câu lạc bộ đêm à? Anh thích? Cho tôi bao nhiêu tiền một câu?”

Cố Kinh Duy khẽ nhăn mi, sự mệt mỏi vương nơi giữa trán càng thêm rõ ràng. Vài ngày không gặp, Tiến Diệp mỗi câu nói đều mang theo dao, tuy rằng trước đây hẩn cũng như vậy, nhưng hiện tại rõ ràng rất khác biệt, không phải không tốt, mà là ...

“Tiến Diệp, cậu cái dạng này, trái lại càng khiến tôi thêm hiếu kỳ.”

Hiếu kỳ! Hiếu kỳ! Đều là chết tiệt hiếu kỳ! Tiến Diệp gào thét trong lòng, hẩn cũng không phải người ngoài hành tinh, vì sao đều hiếu kỳ với hẩn!

“Cố Kinh Duy, tôi cũng rất tò mò, anh rốt cuộc muốn gì? Trên người tôi có gì đáng giá để anh hao phí tâm tư như vậy?”

Cố Kinh Duy nghĩ thầm, may là Tiến Diệp không biết, nếu không, thế giới này có thể sẽ loạn mất.

“Đừng nói là anh yêu tôi đấy ...”

Lời này Tiễn Diệp vừa nói ra, Cố Kinh duy cảm thấy bản thân hình như bị cái gì kích động một chút, tự đắc, nhưng còn chưa kịp nghĩ ra là cái gì thì đã bị Tiễn Diệp bổ thêm một câu: “Tôi sẽ nôn mất!”

Giống như có vật gì vừa bị đánh tan thành mây khói, Cố Kinh Duy không nhịn được nữa, đưa tay dụi điều thuốc vào gạt tàn, nhắm chặt mắt vào, dùng sức xoa bóp huyết thái dương.

“Tiễn Diệp, có phải cậu đang không vui không?”

Nhắm mắt lại, y không nhìn thấy biểu tình trên mặt Tiễn Diệp, cũng chẳng nghe thấy hắn trả lời. Đợi đến khi thả tay xuống, mở mắt ra, Tiễn Diệp đã đang ngậm điều thuốc, hai mắt hẹp dài híp lại nhìn y, vẫn chưa đeo kính, ánh mắt phá lệ thanh minh.

Cố Kinh Duy đón ánh mắt của hắn, hỏi: “Tiễn Diệp, có muốn tới bên người tôi không?”

“Tiễn Diệp, có muốn tới bên người tôi không?”

Điều thuốc Tiễn Diệp đang ngậm trên miệng khẽ hạ xuống, chẳng biết có phải hắn đang cân nhắc không.

“Đến bên cạnh anh?”

Cố Kinh Duy gật đầu, “Đến bên cạnh tôi, làm người của tôi.”

“Sau đó thì thế nào?” Tiễn Diệp vẫn đang ngậm điều thuốc, cứ như vậy mà nói làm cho hắn có vẻ không nghiêm túc nhưng Cố Kinh Duy cũng chẳng ngại.

“Cậu muốn gì sẽ được cái đó, tôi tuyệt đối sẽ không thua kém bất kì kẻ nào.”

Điều thuốc, bị cắn một cái.

“Vì sao?”

“Tôi cần chứng minh vài thứ,” Cố Kinh Duy chẳng chút nào tị hiềm nói: “Tôi nói rồi, lúc đầu gặp cậu là hiếu kì, hoặc là có chút thích, nhưng hiện tại, tôi nghĩ có lẽ không còn như thế nữa. Tiễn Diệp, cậu là một người đàn ông đặc biệt, mà tôi lại cần những kẻ như cậu ở bên người, tôi có thể cho cậu tất cả những gì cậu muốn, chỉ cần cậu cho tôi thời gian chứng minh xem rốt cuộc có phải tôi đã thích cậu vượt trên cả sự tưởng tượng của bản thân không. Tôi có khả năng làm được tất cả, với lại cậu cũng tin mà.”

Tiến Diệp khẽ nháy mắt, đưa tay bỏ điều thuốc xuống.

“Nghe có vẻ không tồi.” Khẽ nở nụ cười, “Ý của anh, là để tôi làm bạn giường à?”

Cố Kinh Duy lập tức phủ định, “Không! Là người yêu. Cậu tuyệt đối không giống với những kẻ khác.”

“Nhưng chúng tôi làm cùng một loại công việc.” Chẳng có gì phân biệt cả, cao thượng hay đê tiện gì đó.

“Tiễn Diệp ...” Cố Kinh Duy nhíu nhíu mày, “Chúng ta đều là đàn ông. Lẽ nào cậu gặp mặt người mình yêu mà một chút dục vọng cũng không có sao?”

Y cũng chẳng phải thánh nhân!

Tiến Diệp khẽ nhún vai một cái, “Không!” Hắn chẳng những có dục vọng, mà dù không có hắn cũng đã làm qua loại sự tình phóng túng tràn đầy dục vọng đó rồi.

“Nghe ra có vẻ không tồi.” Tiễn Diệp lại nói: “Tôi hiện tại chẳng có cái gì, cửa hàng bị phá tan nát, muốn việc làm không có việc làm, muốn thu nhập chẳng có thu nhập, muốn tài khoản ngân hàng cũng chẳng có tài khoản ngân hàng, chỉ phiếu anh cho tôi hôm đó ngay cả mật mã cũng quên mất rồi. Còn tiếp tục như vậy chắc đến nước phải ra đường ăn xin, mặc kệ là đàn ông hay đàn bà tôi đều có thể cung cấp phục vụ bất luận là loại gì ...”

“Tiễn Diệp!” Cố Kinh Duy quát một tiếng.

Tiến Diệp mỉm cười, tiếp tục nói: “Cố Kinh Duy, tôi không cao thượng như anh tưởng đâu. Tôi đã lên giường với Cận Sĩ Triển, hơn nữa còn sớm hơn anh biết rất nhiều, vì vậy, tôi chẳng có cái gì là tiết tháo, cũng không ngại cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ. Thế nhưng, có một số việc, xin nhớ kỹ, chỉ cần

tôi không muốn, ai cũng đừng nghĩ đến việc miễn cưỡng tôi. Dù cho anh có đem cả thế giới cho tôi!” (Thế tức là anh với Cận ca là người tình ta nguyện à *cười gian*)

Vung tay lên, điều thuốc trên tay theo một đường pa-ra-bôn đẹp mắt rơi thẳng xuống gạt tàn. Đốm lửa còn đang lập lòe chậm rãi lụi tàn.

Cố Kinh Duy cùng Tiễn Diệp nhìn nhau, biểu tình trên mặt hai người tương tự nhau, đều là mặt không đổi sắc. Mà trong lòng họ đang nghĩ cái gì, chỉ có chính họ mới biết được.

“Cậu thích Cận Sĩ Triển?” Giọng nói của Cố Kinh Duy trầm thấp đến dọa người.

Tiến Diệp quay đầu, nhắm mắt lại, “Anh nghĩ chuyện này vui lắm à? Có phải tôi nói thích anh ta thì anh sẽ cho rằng tôi là một kẻ chung tình không?”

Lại một trận trầm mặc.

Mãi đến khi Cố Kinh Duy thở dài một hơi, giống như là thỏa hiệp, “Chúng ta đều lùi một bước đi, cậu đến chỗ tôi, tôi cho cậu việc làm, bỏ đi hứng thú cá nhân của mình với cậu, tôi còn có hứng thú với tài năng của cậu nữa.”

“Nhà anh cần mời đầu bếp à? Không lâu trước đó anh mới nói bánh mì tôi làm khó ăn mà.”

Cố Kinh Duy khe cong khoe miệng, đột nhiên cảm thấy đối với một Tiễn Diệp như vậy quả thật là chẳng có cách nào mà.

“Tôi đây rút lại lời nói lúc đó, chẳng qua để cậu đến nhà tôi làm đầu bếp thì quá lãng phí rồi.”

Tiến Diệp khẽ nhún mi.

“Đối với một người hơn mười tuổi đã là quán quân kiếm thuật toàn quốc, ngoài ra còn có kinh nghiệm về võ thuật mà người khác chẳng thể nào tưởng tượng nổi, Tiễn Diệp, cậu làm đầu bếp chính là đại tài tiểu dụng rồi.”

Sắc mặt khẽ biến, Tiễn Diệp nhún mi, “Anh điều tra tôi?”

“Những lời này cậu đã hỏi qua.” Cố Kinh Duy cười cười, “Lần này tôi không phủ nhận, chỉ tra được một chút, không nhiều lắm.”

Tiến Diệp không nói gì.

Cố Kinh Duy đi về phía trước, hai tay khoanh trước ngực, hỏi: “Cậu giận à?”

Nhìn y một cái, Tiễn Diệp cũng chưa nói là không phải, mà là gơ bàn tay lên trước mặt Cố Kinh Duy, mang theo ý cười, nói: “Anh nói không sai. Đáng tiếc, hiện tại tôi ngay cả dao cũng cầm không chắc, một phé nhân như vậy hẳn là anh không có chỗ nào dùng mới đúng. Nếu như anh muốn cái cúp trước đây của tôi, thật ra tôi có thể về nhà tìm lại xem có thể cho anh không ...”

Cố Kinh Duy đưa tay cầm lấy tay Tiễn Diệp, trên mặt là biểu tình nghiêm túc chưa từng có, “Cái này không phải là vấn đề.”

“Vậy cái gì mới là vấn đề?” Tiễn Diệp hỏi.

“Cậu chịu cho chúng ta một cơ hội mới là vấn đề.” Y dùng là từ ‘chúng ta’. (=.=, cái gì mà ‘cho chúng ta một cơ hội’ chứ >.<>

“Phải làm thế nào để cậu chịu khó nghiêm túc cân nhắc lời nói của tôi một chút đây?”

Tiến Diệp nhìn Cố Kinh Duy, lần này, hẳn thật sự là nghiêm túc cân nhắc.

“Cậu bé vừa này, anh biết không?”

Cố Kinh Duy lắc đầu, “Nhưng mà chắc A Phi biết. Nam nữ ở chỗ này, cơ bản ngoại trừ tự nguyện hoặc thiếu tiền người ta, ai muốn đi đều có thể đi.”

Tiến Diệp nói: “Tôi muốn để cậu ta đi.”

Cố Kinh Duy hỏi: “Như vậy cậu sẽ đáp ứng tôi?”

“Như vậy tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ lời anh nói một chút.”

“Được.” Không do dự hoặc nghi ngờ một chút nào, Cố Kinh Duy thốt ra, “Ngày mai tôi sẽ bảo A Phi đi làm.”

Đây có thể nói là cuộc giao dịch ‘dứt khoát’ nhất trong lịch sử, Tiền Diệp nhìn thoáng qua Cố Kinh Duy một cái thật sâu rồi chậm rãi rút tay về.

“Thế nào? Cảm thấy bản thân bị thiệt sao?” Cố Kinh Duy cũng buông tay, cười hỏi.

Tiền Diệp liếc mắt nhìn y, “Tôi chỉ nói cân nhắc chứ không nói là đồng ý.” Vô luận thế nào, kẻ chịu thiệt cũng không phải là hắn.

Cố Kinh Duy cười mà không nói, vẻ mặt vô cùng bí hiểm.

Không nhìn y nữa, Tiền Diệp bắt chéo hai chân vào nhau, đằng sau chiếc áo tắm lộ ra đôi chân thon dài cùng một nửa mông đùi non. Mái tóc đã khô một nửa, chỉ còn vài lọn không nghe lời vểnh lên. Tiền Diệp cầm lấy khăn mặt trên cổ khẽ lau lau bọt nước vương trên ngực.

Động tác lơ đãng.

Cố Kinh Duy đột nhiên có suy nghĩ: Nếu Tiền Diệp là đang mê hoặc y thì tốt rồi.

Nghĩ tới cái gì, y đứng lên đi đến trước mặt Tiền Diệp. Đối phương ngẩng đầu lên nhìn y, khuôn mặt không bị che dấu đằng sau cặp kính. Cố kinh Duy chậm rãi vươn tay, đẩy ra vài lọn tóc trên trán Tiền Diệp, mỉm cười, hỏi ...

“Cậu nhóc kia vị đạo không tồi chứ?”

Tiền Diệp biết, Cố Kinh Duy đang mê hoặc hắn.

Khẽ cong khóe miệng, Tiền Diệp xoay đầu né tránh bàn tay kia, miễn cưỡng nói một câu : “Không thể nào so sánh”.

Hết

32. Chương 32

Có lúc, ái muội có thể coi như một loại hưởng thụ. Nhưng có khi ái muội cũng chính là một loại dày vò.

Tiền Diệp chẳng biết lúc này bản thân đang trải nghiệm loại nào nữa, tóm lại, hiện tại hắn chẳng thấy hưởng thụ cũng không thấy có gì gọi là dày vò. Hắn ngồi trên sofa hút thuốc, điều thuốc trắng nõn tinh tế đẹp mắt được kẹp giữa khe hở hai ngón tay, nhìn thoáng qua chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật tuy rằng cuối cùng kết cục của nó vẫn là ‘hủy diệt’.

Tiếng nước chảy không ngừng truyền ra từ phòng tắm. Cố Kinh Duy đang tẩy rửa ở bên trong, cửa đóng kín nhưng hơi nước vẫn theo khe hở nhỏ nhẹ nhàng tản ra bên ngoài khiến cho không khí trong phòng trở lên ẩm ướt. Âm thanh đột nhiên ngừng lại, một lát sau lại vang lên. Xem ra vòi nước chỉ mở khi cần mà thôi, Tiền Diệp cười cười, đây đúng là thói quen tốt. Rất tiết kiệm.

Thời gian dần trôi qua, đêm đã khuya. Gần đây Tiền Diệp ngủ ngon một cách kỳ lạ, chỉ ít là so với trước đây, lúc này, một đến mức chỉ muốn ngủ cũng là chuyện thường tình.

Đưa tay lên che mắt, Tiền Diệp khẽ lười biếng ngáp một cái giống như một loài thú ngủ ngày hoạt động về đêm vậy.

Cố Kinh Duy đi ra vừa lúc thấy được hình ảnh này, khóe miệng y thoáng nhếch lên cười cười.

“Có vẻ như cậu chẳng hề lo lắng cho tình huống của mình lúc này nhỉ?”

Ngay cả hút thuốc cũng không thể làm cho tinh thần hưng phấn lên, Tiền Diệp thầm cảm thán cho cuộc sống ‘khỏe mạnh’ của chính mình (‘khỏe mạnh’ ở đây là về mặt đó đó). Nghe được giọng nói của Cố Kinh Duy, hần ngẩng đầu nhìn liếc qua phòng tắm. Ừm ... Vóc người không tồi, cơ bắp phân bố đồng đều, có thể coi là một ‘tráng nam’.

“Thế nào?” Cố Kinh Duy chẳng chút ngại ngần bày thân thể của chính mình, cứ như thể trần truồng mà đi ra, ngay cả khăn tắm cũng chẳng quấn chứ chưa nói đến mặc quần áo.

“Không tồi.” Tiền Diệp nói một câu, lông mày vẫn chưa hề nhúc nhích.

“Không còn gì khác sao?” Cố Kinh Duy chưa từ bỏ ý định, hỏi lại, tiếp tục tiến về phía trước hai bước.

Ánh mắt Tiền Diệp nhanh chóng quét một vòng trên thân thể nam tính rồi thu lại tầm nhìn. Sau đó hần dùng giọng điệu ‘chuyên gia’ miêu tả: “Bề ngoài cho thấy bộ phận sinh dục của anh rất khỏe mạnh. Kích cỡ, độ dài cũng như nhan sắc đều đạt tiêu chuẩn của đàn ông bình thường, lông mao rậm rạp, bao quy đầu ...”

“Chờ chút!” Cố Kinh Duy hô lên một tiếng trước khi không chịu nổi nữa, “Tôi thế nào lại cảm thấy cậu giống như đang giải phẫu tôi vậy?”

“Anh hỏi tôi thì tôi nói cho anh nghe thôi.” Tiền Diệp dụi tắt điếu thuốc vẫn còn phân nửa, đứng lên vặn người một chút rồi đi về phía giường.

“Tôi mệt rồi, anh cứ tự nhiên.”

Biết Cố Kinh Duy sẽ không rời đi, Tiền Diệp cũng chẳng muốn nói gì thêm, tự mình lên giường nằm xuống, nghiêng cười kéo chăn lên đến eo. Mộng còn chưa kịp tiến vào thì đã cảm thấy bên kia giường lún xuống, sau đó có một khối thân thể bắt đầu áp sát hần.

Tiền Diệp tròn tròn mắt, hỏi một câu: “Có việc gì?”

“Vừa nãy cậu có nhìn lên không đó?” Ngữ khí cùng giọng nói đều mang theo ý cười.

“Nhìn cái gì?”

“Tôi.”

“Anh có chỗ nào đẹp?” Hơn nữa còn quang minh chính đại cời trần rồi ‘ép’ hần nhìn.

Cố Kinh Duy không phát ra âm thanh nào nữa. Ngay khi Tiền Diệp nghĩ mình có thể đi ngủ rồi thì một bàn tay lại tiến đến đặt trên cổ hần. Loại tình huống này, loại động tác này, hoàn toàn có thể lấy đi tính mạng một người. Chẳng qua, Tiền Diệp không cảm nhận được sát khí, ngược lại, chỉ cảm thấy cái tay kia đang không ngừng vuốt ve, âu yếm, chiếm tiện nghi, ... có rất nhiều từ có thể dùng để hình dung, cứ tùy tiện chọn một từ là được.

“Anh không cần tay nữa phải không?” Hai mắt Tiền Diệp khẽ nheo thành một đường thẳng.

Cái tay kia ngừng một chút nhưng không hề buông ra. Cố Kinh Duy từ từ ghé sát bên tai hần, dùng giọng nói mang theo hơi thở có vẻ là gấp gáp thì thầm bên tai Tiền Diệp: “Cậu thực sự không hề lo lắng?”

Hần liếc mắt về phía sau nhìn đối phương, “Lo cái gì?”

“Tôi nói rồi, tôi không thể đối mặt với người mình thích mà lại chẳng có một chút dục vọng nào.” Huống chi lại dưới tình huống hai người đều vừa mới tắm xong.

Khẽ cười một tiếng châm chọc, Tiền Diệp đột nhiên xoay người nằm ngửa, hơi nghiêng sang nhìn Cố Kinh Duy, nói: “Mặc kệ anh có thấy hứng thú hay không, có người ở trước mặt anh khỏa thân thì chắc chắn anh sẽ nẩy lên dục vọng. Điều kiện chỉ cần là về bề ngoài của người đó không làm anh cảm thấy chán ghét là được.”

Cố Kinh Duy khẽ nhú mày, hỏi: “Cậu có chắc chắn tôi là người như vậy?”

“Không!” Tiễn Diệp mỉm cười, “Nhưng tôi khẳng định định anh là đàn ông, mà tôi cũng vậy.” Dục vọng giữa đàn ông với nhau chỉ có đồng loại mới hiểu rõ ràng nhất.

“Tiễn Diệp, cậu đem chúng ta miêu tả cứ như thể là cầm thú vậy ...”

“Chẳng lẽ không phải?” Khẽ nhướn mi, Tiễn Diệp đưa tay cởi dây buộc áo tắm trên người mình ra. Thân thể nam tính mảnh khảnh nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy tràn đầy sức sống chậm rãi hiện ra. Ánh mắt Cố Kinh Duy cũng theo tay hắn mà chuyển động.

Ngực ... Bụng ... Eo ... Chân ...

Tay vung lên, áo tắm bị ném xuống mặt đất. Đường nhìn của Cố Kinh Duy dừng lại trước ngực đối phương một lúc lâu, cuối cùng chuyển xuống phần dưới eo. Quần lót màu xám đậm bao lấy cái mông do nhiều năm tập võ mà vểnh lên cùng với bộ phận trọng yếu đang ngủ say.

“Cậu ...” Hắng giọng một cái, “Sao lại ...” Muốn hỏi gì đó nhưng Cố Kinh Duy lại quên mất.

Tiến Diệp nhìn y một cái, cái liếc mắt đó không rõ ràng là có ý tứ gì.

“Cố Kinh Duy, anh ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ chắc là mệt đến chết rồi. Nếu như anh còn có tinh lực để mà làm chuyện đó thì có thể ra ngoài gọi một người, đàn ông hay đàn bà đều được, nếu không thì cũng có thể tự mình giải quyết. Dù có là cầm thú cũng cần thời gian nghỉ ngơi!” Nói xong hắn chui người vào chăn, nhắm mắt lại, không thèm nhìn người kia thêm một cái nào nữa.

Nhìn vài lọn tóc lộ ra ngoài chăn của Tiễn Diệp, Cố Kinh Duy không phản ứng gì nhiều, từ trong chăn bỗng truyền ra một giọng nói có vẻ buồn bực.

“Nếu như anh sợ nằm cùng tôi sẽ ngủ không ngon thì ra sofa mà ngủ.”

Dù có là cầm thú cũng cần thời gian nghỉ ngơi? Cố Kinh Duy nghiền cứu những lời này nhiều lần. Ý của Tiễn Diệp là nếu như bây giờ y làm gì với hắn thì ngay cả cầm thú cũng không bằng sao?

Cố Kinh Duy thực sự mệt chết đi rồi nhưng cơn buồn ngủ lại không đến. Y ngồi trên giường, nửa người trên tựa vào đầu giường, từng ngậm từng ngụm hút thuốc, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn người đang ngủ bên cạnh. Tiễn Diệp ngủ tương đối sâu, trong lúc ngủ mơ hầu như không hề có động tác gì, ngay cả xoay người cũng vô cùng nhẹ nhàng, chỉ dịch người tại chỗ hai lần, thay đổi hướng nằm một chút. Cố Kinh Duy có thể thấy sườn mặt hắn, hô hấp an tĩnh giống như cây cỏ vậy ...

Đột nhiên phát hiện bản thân có suy nghĩ này, Cố Kinh Duy khẽ cười trong im lặng, sau đó tự mình chuyển dời tư tưởng sang việc nghiền cứu xem Tiễn Diệp là loại hoa gì.

Hoa hồng, có gai. Linh lan, có độc. Dạ lai hương ... Kết quả nào cũng bị bác bỏ.

Tiến Diệp giống như một chiếc lá cây, một chiếc lá bình thường, nơi nào cũng có thể tìm thấy nhưng dù có tìm khắp nơi trên thế giới này cũng không thể thấy một chiếc giống hệt như vậy, là độc nhất vô nhị.

Đêm hôm đó, hai người bình yên ngủ cùng nhau trên một giường, không ai quấy rầy đối phương cả.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tuấn Phi lộ ra khuôn mặt miệt mài cả đêm đến gõ cửa phòng Tiễn Diệp. Kết quả vừa mở ra, người thấy được không phải Tiễn Diệp mà lại là đại ca nhà mình làm cho ký ức dâm loạn trong đầu gã tắt cả đều bay mất.

Nhưng thật ra Cố Kinh Duy quần áo lại chỉnh tề, sắc mặt cũng không tồi, trên người còn có hương bạc hà nhàn nhạt của bột cạo râu, xem ra là đã thức được một lúc rồi. Nhìn vẻ mặt ‘hư thoát’ của Tiêu Tuấn Phi, y nhíu nhíu mày, có vẻ như đã biết tối qua gã lại phóng túng một đêm

“Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đừng ỷ vào tuổi còn trẻ mà làm càn ...”

“Đại ca, đêm qua anh ngủ ở đây?” Hơn tất cả những thứ khác, điều Tiêu Tuấn Phi quan tâm nhất chính là vấn đề này.

Cố Kinh Duy ừ một tiếng, lại hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

“Ách ...” Tiêu Tuấn Phi thầm nghĩ gã thật là đém tìm người, chẳng qua người gã muốn tìm là Tiền Diệp. Ngẫm nghĩ nửa ngày, chẳng thể làm gì khác là hỏi trước một câu: “Tiền Diệp dậy chưa?”

Cố Kinh Duy còn chưa kịp trả lời, trong phòng đã truyền ra giọng nói của Tiền Diệp.

“Tìm tôi có việc?”

Cố Kinh duy nghiêng người tránh sang, Tiêu Tuấn Phi thấy được Tiền Diệp ở trong phòng đang tiến về phía gã, quần áo cũng vô cùng chỉnh tề. Nếu như Tiền Diệp chưa tỉnh, Tiêu Tuấn Phi nhất định sẽ có cả đồng vấn đề muốn hỏi Cố Kinh Duy, bao gồm: Đại ca, sao anh lại ngủ ở đây? Tối hôm qua giữa hai người có xảy ra chuyện gì không?. Nếu như Cố Kinh Duy không ở đây, hẳn cũng có cả đồng lớn vấn đề muốn hỏi Tiền Diệp, ví dụ như: Tối hôm qua có thoải mái không? Thiếu niên kia vị đạo không tồi chứ?

Nhưng hiện tại hai người lại xuất hiện cùng nhau, ánh mắt Tiêu Tuấn Phi Dao động qua lại trên khuôn mặt của Tiền Diệp và Cố Kinh duy, cảm thấy trong ngực như có vật nặng đè lên, rất khó chịu, cuối cùng chỉ miễn cưỡng cười cười.

“Tôi tới tìm các anh cùng đi ăn sáng ...”

“Không cần.” Tiền Diệp ra tới cửa, nói với Cố Kinh Duy: “Tôi về.” Sau đó quay đầu mỉm cười với Tiêu Tuấn Phi, nói một câu: “Cảm ơn đã chiêu đãi.”

Tiêu Tuấn Phi vô thức nói câu không cần khách sáo.

Khi Tiền Diệp đi qua bên người Cố Kinh Duy thì bị y gọi lại, Tiền Diệp quay đầu.

“Nghiêm túc cân nhắc một chút.” Cố Kinh Duy lời ít ý nhiều nói.

Tiền Diệp nhìn y một chút, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu sau đó xoay người đi thẳng không hề quay đầu lại.

Cố Kinh Duy cùng Tiêu Tuấn Phi nhìn bóng lưng người đang đi xa dần, vài giây sau thì biến mất ở cuối hành lang.

“Đại ca, anh ... đối với anh ta là nghiêm túc?” Tiêu Tuấn Phi đột nhiên hỏi một câu.

Thu hồi ánh mắt, Cố Kinh Duy nhìn đối phương một cái rồi xoay người quay vào phòng.

“Điều đó không quan trọng.”

Tiêu Tuấn Phi theo sau tiến vào. Trong phòng, tất cả mọi thứ đều gọn gàng, ngay cả không khí cũng rất tươi mát. Liếc mắt nhìn đến trên giường, có dấu vết đã nằm qua nhưng vẫn hoàn toàn sạch sẽ. Khẽ suy tính trong lòng một chút, đầu tiên là tên nhóc MB kia, sau đó lại là Cố đại ca, hai hiệp cứ cho là mỗi lần chỉ làm một hồi thì khăn trải giường cũng không thể sạch sẽ như thế.

Nói như vậy ...

“Tôi qua cậu cũng ở đây?” Cố Kinh Duy ngồi xuống sô pha, muốn hút thuốc nhưng khi mở hộp thuốc ra lại phát hiện trong đó một điếu cũng chẳng còn.

Ngừng tự hỏi, Tiêu Tuấn Phi lấy bao thuốc của mình ra đưa tới.

“Vâng.” Suy nghĩ một chút, lập tức thêm một câu: “Định giúp anh thăm dò ý tứ của anh ta.”

Cố Kinh duy châm thuốc, ngẩng đầu nhìn gã, khoe miệng nhếch lên, hỏi: “Thăm dò được gì?”

Tiêu Tuấn Phi cười ha ha hai tiếng, ngồi xuống một chỗ khác trên sô pha, vẻ mặt có phần bất đắc dĩ.

“Đại ca hẳn là so với em rõ ràng hơn. Về phương diện này, em cũng không phải đối thủ của anh ta.”

Cố Kinh Duy cười mà không nói, lẳng lặng rút ra điếu thuốc thứ hai. ?

“Cậu cũng phải chú ý một chút, đừng chơi đùa nhiều quá, hiện tại đem hết tinh lực ra dùng, đàn ông mà, nếu như phương diện đó xảy ra vấn đề, dù có uống nhiều thuốc bổ đến đâu cũng vô dụng. Cũng không phải qua ngày hôm nay, trên thế giới sẽ không còn đàn bà nữa!”

“Vâng! Vâng! Đã biết! Thỉnh thoảng mới có một lần mà.” Tiêu Tuấn Phi gãi gãi đầu, cười cười lưu manh, liên tục gật đầu, trong lòng thầm nói một câu: Không còn đàn bà thì có đàn ông a!

Cố Kinh Duy nhìn gã một cái, thở dài, cũng không nói gì nữa, y biết Tiêu Tuấn Phi thích đàn bà, mà với loại chuyện này y luôn không có quá nhiều ý kiến.

Chỉ là, Tiêu Tuấn Phi không dám để Cố Kinh Duy biết, đêm qua, người gã tìm chính là một người đàn ông.

Một người thanh tú, kinh nghiệm rất phong phú, nửa đêm trước người kia ngồi ở trên người gã chuyển động, nửa đêm về sáng gã đặt người kia dưới thân mà chuyển động. Cảm giác ... tốt đến mức làm người ta phát nguyền.

Hết

33. Chương 33

Một cơn gió mát bỗng thổi tới trước mặt, Tiền Diệp cảm thấy hô hấp của mình chưa từng thông thuận như vậy. Đã hơn bảy rưỡi rồi, không khí vào lúc sớm mai kì thực cũng không tốt cho lắm nhưng nó lại mang theo mùi thơm của cây cỏ cùng với hương vị của sương sớm. Tất cả mang đến cho người ta cảm giác tươi mát không gì sánh được. Tiền Diệp nghĩ sáng sớm mà đã có thể đón được một cơn gió như thế này thì dù có không được dùng bữa sáng cũng chẳng sao.

Đưa hai tay lên miệng hà hơi một cái, phương thức sưởi ấm như thế này chỉ là biểu hiện vô thức của hần thôi. Đi trên đường lớn, Tiền Diệp dựa theo trí nhớ tìm đường trở về. Nghe có vẻ đáng thương nhỉ, giống như người trốn thoát sau khi bị ‘bắt cóc’ vậy. Thứ hiện ra trước mắt bây giờ chính là một con đường dài vô tận vô cùng xa lạ, hơn nữa từ điểm bắt đầu cho đến khi kết thúc chỉ có một mình hần mà thôi.

Xung quanh dần trở lên đông đúc, nơi vốn dĩ chưa bao giờ đi qua vậy mà lại náo nhiệt đến vậy sao. Giống như đang tản bộ, Tiền Diệp bước đi không nhanh không chậm, có lúc lại ngó nghiêng, liếc mắt xem hàng quán bên đường. Hàng được bày bán sau những ô cửa thủy tinh vô cùng tinh xảo, quả là đáng giá cho hần dừng bước. Cửa hàng hoa vừa mới mở cửa, chủ cửa hàng mang một thùng hoa còn vương sương sớm ra bày trước cửa. Dừng lại trước chiếc xe bán điểm tâm, Tiền Diệp mua một phần bữa sáng cho mình.

Một tay cầm chiếc bánh trứng, tay kia cầm cốc sữa đậu nành, chậm rãi hưởng dụng. Thức ăn nóng sốt, cho dù không đói bụng thì dùng để ủ ấm đôi tay cũng không tồi.

Đây là cuộc sống của những người bình thường, đứng ở ven lối đi bộ, xung quanh là đủ loại người với mọi lứa tuổi đang trên đường đi làm hoặc đến trường, Tiền Diệp chợt cảm thấy thực ra nếu muốn trở thành một phần trong đám đông này kỳ thật cũng không khó.

Ở ngã tư tiếp theo hần chọn lối rẽ bên trái. Người đi đường ít dần, hai bên đường là hàng cây đều tăm tắp. Có lẽ là do thời tiết, thỉnh thoảng lại có một chiếc lá rơi xuống, chưa kịp được dọn đi, dần dần tích lại ở ven đường.

Đang nhìn đến xuất thần, đột nhiên có một chiếc xe đỗ ngay bên cạnh hần. Tiền Diệp ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trên cửa sổ xe phản chiếu bóng hình của hần, hoàn toàn không nhìn thấy người trong xe. Chẳng thèm để ý đến nó, hần quay đầu tiếp tục đi về phía trước. Nhưng hần chưa kịp đi được mấy bước thì chiếc xe kia cũng bắt đầu chuyển bánh theo. Lúc này, cửa sổ xe được kéo xuống, người trên ghế lái lộ ra khuôn mặt hầm hầm, trừng mắt nhìn hần.

“Cậu không nhận ra xe của tôi à?” Ngữ khí mang vẻ chất vấn.

Tiền Diệp mặt không đổi sắc nhìn người nọ một chút giống như ngay cả người đang nói là ai hần cũng không nhận ra. Từ từ hút sữa đậu nành, phát ra tiếng ‘sùn sục’, Tiền Diệp nghiêm túc nói: “Không nhận ra.”

Hắn thật sự không nhớ rõ xe của Cận Sĩ Triển trông như thế nào. Đây đường đều là xe bốn bánh, ai mà nhớ rõ được chứ.

Cận Sĩ Triển không hề biết trong lòng Tiền Diệp lúc này đang hình dung chiếc xe thể thao đặc biệt số lượng có hạn sản xuất tại Đức của y như vậy. Trên thực tế, y đã theo sau Tiền Diệp được một lúc rồi, không bao lâu sau khi hắn ra khỏi quán bar kia. Vốn định lập tức tiến đến bắt hắn lại, nhưng mà, khi y thấy bộ dạng Tiền Diệp hít sâu một hơi đón lấy cơn gió thổi qua thì đã ngay lập tức từ bỏ ý định đó.

Y theo sau Tiền Diệp, vẫn luôn duy trì khoảng cách và tốc độ nhất định. Nhìn Tiền Diệp đi bên đường như đang tản bộ, nhìn hắn bộ dạng như đang suy nghĩ cái gì đó nhìn chăm chăm hàng hóa phía sau cửa kính, bên trong là một chiếc quần theo phong cách trung cổ, nhìn hắn giúp cô bé bán hoa bê một xô hoa màu đỏ rực rỡ, sau đó nhận được nụ cười dịu dàng ôn nhu của người ta, tiếp theo dừng lại tại quán bên đường mua bữa sáng, chu môi hút sữa đậu nành, từng miếng từng miếng gặm bánh rán ...

Cận Sĩ Triển cảm thấy giống như đang xem một bộ phim, người trong đó không phải Tiền Diệp mà là diễn viên đóng vai Tiền Diệp.

Nhìn đối phương quan sát mình giống như trong lòng đang ‘toan tính’ gì đó, Tiền Diệp hút nốt ngụm sữa cuối cùng, liếm liếm môi, hỏi: “Có việc gì?”

Tựa như bạn bè rồi lại lạnh nhạt hơn rất nhiều so với bạn bè, gần như chỉ là người quen mà thôi.

Nhìn hắn, Cận Sĩ Triển giống như đang chịu áp lực gì đó, anh mắt nhìn Tiền Diệp dừng lại, bất động.

Không nhận được câu trả lời, Tiền Diệp cũng chẳng nói gì, tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi đi đến trước bãi rác ven đường thì ném thứ trên tay xuống. Lúc này xe của Cận Sĩ Triển cũng đã chạy đến bên cạnh hắn. Trong xe, Cận Sĩ Triển nhìn về phía trước, cũng chẳng thèm nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Lên xe.”

Lần này, là mệnh lệnh.

Tiền Diệp lạnh lùng liếc y một cái, quay đầu tiếp tục đi đường của mình, nói cũng không thèm nói.

“Không cần vật này nữa sao?”

Giọng nói có chút xấu xa chọt vang lên, Tiền Diệp nhìn lại, Cận Sĩ Triển đang cầm kính của hắn khê hươu giống như vậy cờ chiến thắng. Thấy hắn quay đầu lại, y đeo kính vào, học theo động tác của Tiền Diệp mà đẩy đẩy mắt kính một chút. Động tác này thật ra học được rất giống. Thậm chí nhờ có biểu tình cùng ánh mắt của Cận Sĩ Triển mà nó càng mang thêm một tia sắc tình.

Có một số người đàn ông khi đeo kính luôn luôn tỏa ra một loại hơi thở cấm dục.

Thấy kính mắt của mình bị dùng làm đạo cụ sắc tình, Tiền Diệp vừa nghĩ đến đó là đồ của mình thì chột cảm thấy nổi da gà toàn thân. Rất muốn quay đầu rồi đi, thế nhưng ... cặp kính đó ...

Cận Sĩ Triển nhìn Tiền Diệp, ngón trỏ đang đặt trên tay lái gõ gõ theo tiết tấu, giống như đang tính toán thời gian Tiền Diệp ‘đầu hàng’.

Hai người tựa như đang ‘giằng co’. Cuối cùng, Cận Sĩ Triển nở nụ cười thắng lợi. Tiền Diệp quay trở lại, giật cánh cửa cạnh ghế phụ lái ra.

Hắn thực sự rất thích cặp kính đó. Mà thứ gì đó mình thích, hắn không muốn lại tiếp tục buông ra nữa. Không bao giờ nữa.

“Đem qua cậu đi đâu?” Trên xe, Cận Sĩ Triển dần đẩy nhanh tốc độ, kính mắt của Tiền Diệp bị y cài ở túi áo khoác. Giao thông buổi sáng khá là đông đúc, y cố ý chọn đi đường vòng, tuy xa hơn nhưng lại vắng vẻ hơn.

Tiền Diệp hai mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ, một lát sau mới nói: “Quán bar.”

Cận Sĩ Triển liếc mắt nhìn hắn, không ngờ đối phương lại thành thực như vậy.

“Đến đó làm gì?”

“Ăn tối.”

“Một mình?”

“Người khác mời.”

“Ăn xong thì làm gì?”

“Ngủ.”

Cận Sĩ Triễn nhúu chặt lông mày, “Cậu không thể nói một lần cho xong à, phải nói theo kiểu không chủ đích như thế sao?”

Tiền Diệp quay đầu lại, nhìn đối phương một cái, trong lòng vốn nghĩ kế tiếp chắc là hỏi ngủ với ai.

“Anh đã biết hết rồi, còn hỏi tôi làm gì? Giả ngu làm gì?” Nói xong quay đầu lại tỏ vẻ khinh thường.

Cận Sĩ Triễn giống như bị sặc một cái, ở ngã rẽ tiếp theo hung hăng ngoảnh xe thật mạnh. Thân thể Tiền Diệp lắc mạnh theo chuyển động của xe, hẳn biết Cận Sĩ Triễn cố ý.

“Cậu ngủ cùng với người đàn ông khác?”

Nghe thấy vấn đề này, Tiền Diệp chợt có cảm giác buồn cười, loại khẩu khí này không phải là thường dùng khi chất vấn vợ ra ngoài ngoại tình sao?

“Liên quan gì tới anh?”

“Tiền, Diệp!” Thanh âm của Cận Sĩ Triễn như phát ra từ sâu trong cuống họng.

Người bị gọi tên không nói lời nào. Tiền Diệp nghĩ bản thân đã rất khách sáo rồi.

Thấy hắn im lặng, Cận Sĩ Triễn ngừng một chút rồi nói: “Nơi đêm qua cậu tới là địa bàn của Cố Kinh Duy. Hình như tôi đã từng nói qua với cậu rồi, không nên tiếp cận hắn, nếu không cậu sẽ phải hối hận.”

Vài giây sau, Tiền Diệp nói: “Có sao? Tôi không nhớ.” Một câu nói phủ sạch tất cả.

“Tiền Diệp, tôi không ngờ gặp lại Nguyên Chiến Dã một lần lại có thể khiến cậu thay đổi nhiều như vậy ...”

Một trần trâm mặc, Cận Sĩ Triễn nói một câu, dường như cơn tức giận đã bị y áp chế vô cùng tốt. Bây giờ nhìn y chẳng khác gì đang tâm sự với bạn của mình.

“Thật sao?” Không nói gì thêm, Tiền Diệp quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. So với phong cảnh phía trước thì hẳn thích cảnh vật ven đường hơn.

Mà ngoài ý muốn chính là Cận Sĩ Triễn cũng im lặng, trầm mặc đến mức dường như đã quên bên người còn có Tiền Diệp. Trong xe tĩnh lặng đến mức hầu như chỉ có tiếng hít thở của hai người.

“Trả kính lại cho tôi.” Giống như nhắc nhở, Tiền Diệp đột nhiên nói.

Cận Sĩ Triễn nghiêng đầu nhìn hắn một cái, “Đến lúc tự nhiên tôi sẽ trả cho cậu.”

Tiền Diệp mấp máy miệng, đưa tay khẽ đẩy kính một cái.

Cảnh vật ngoài cửa xe dần trở nên quen thuộc. Tiền Diệp biết, tiếp tục đi về phía trước một chút là khách sạn đó, nơi hắn gặp lại Cận Sĩ Triễn lần đầu tiên kể từ khi đến thành phố này, cũng là nơi A Cường làm việc.

Đợi đến khi Cận Sĩ Triễn lái xe vào ga ra, dừng tại vị trí đỗ xe chuyên dụng, Tiền Diệp xuống xe. Cận Sĩ Triễn cũng trực tiếp đi về phía thang máy.

Tiền Diệp nhìn bóng lưng đối phương, trong nháy mắt, hắn nghĩ muốn rời đi theo hướng khác. Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu mà thôi, hiện tại mà đi thì phải làm thế nào? Hắn tiếp tục đi theo, trong thang máy, Cận Sĩ Triễn đang tựa vào một bên chờ hắn, trong mắt ánh lên tia đắc ý mà Tiền Diệp chẳng thể lý giải. Cảm giác nắm giữ quyền chủ động thật không tồi.

Thang máy nhanh chóng lên tới sảnh chính khách sạn. Hai người một trước một sau đi ra, Tiền Diệp lẳng lặng theo sát phía sau Cận Sĩ Triễn, song phương đều trầm lặng.

Cửa phòng mở ra, Cận Sĩ Triễn nghiêng người ý bảo Tiễn Diệp vào trước. Nhìn hành vi như quý ông đó, Tiễn Diệp không có phản ứng gì, lướt qua trước mặt đối phương đi vào phòng.

So với căn phòng hoa lệ mang phong cách cung đình lần trước, căn phòng lần này lại tốt hơn rất nhiều.

Phía sau truyền đến tiếng đóng cửa, Tiễn Diệp xoay người, hỏi: “Anh rốt cuộc ...” Còn chưa kịp nói xong thì Cận Sĩ Triễn đã nhích lại gần. Tiễn Diệp chợt cảm thấy trên lưng căng thẳng, cả người bị đặt lên tường. Khoảng cách giữa hai người lúc đó tối đa chỉ đến một cm mà thôi. Ngẩng đầu lên, Tiễn Diệp có vẻ mờ mịt nhìn Cận Sĩ Triễn mà đối phương cũng chẳng nói gì.

Hai người cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau, mãi cho đến khi hơi lạnh từ bức tường xuyên qua y phục thấm vào da của Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triễn mới mở miệng hỏi: “Cậu có nhớ tôi không?”

Tiến Diệp giật giật mắt một cái, nhìn Cận Sĩ Triễn có chút kỳ quái.

“Anh mang tôi đến đây là để hỏi cái này?”

Cận Sĩ Triễn im lặng, dùng ngón trỏ khẽ vuốt ve khuôn mặt Tiễn Diệp, động tác vô cùng thân thiết, chậm rãi theo viền mặt chạy xuống phía dưới, cuối cùng dừng ở đôi môi của hắn. Chẳng biết có phải vì đã nhận ra ý đồ của y không, Tiễn Diệp xoay đầu né tránh.

Trên mặt hiện lên một tia bất mãn, Cận Sĩ Triễn nắm lấy cằm Tiễn Diệp, bức hắn phải đối diện với mình. Lần này không đợi y nói, Tiễn Diệp đã mở miệng trước.

“Anh phát điên rồi à?” Rất lạnh lùng, Tiễn Diệp dùng ánh mắt đang nhìn kẻ điên mà trừng Cận Sĩ Triễn.

Điên? Cận Sĩ Triễn không ngờ hắn lại dùng từ này để hình dung mình.

“Tôi điên sao?” Cười lạnh một tiếng, lực trên tay càng mạnh hơn.

“Là cậu điên hay là tôi điên? Cậu đến chỗ Cố Kinh Duy một đêm không về, hiện tại trái lại ...”

“Cận Sĩ Triễn!” Tiễn Diệp gắt một tiếng, “Anh có thời gian theo dõi tôi không bằng dùng nó để suy nghĩ xem phải đánh bại đối thủ của mình như thế nào, phát điên với tôi cũng vô dụng.”

“Việc tôi đối phó với kẻ khác như thế nào không liên quan tới cậu.”

“Tôi ngủ với ai cũng không liên quan tới anh.”

Cận Sĩ Triễn một câu, Tiễn Diệp trả lại một câu, nói mà không suy nghĩ chính là như vậy, chỉ là Tiễn Diệp chưa từng cảm thấy như thế. Sắc mặt Cận Sĩ Triễn trông chẳng khác gì tàu lá chuối.

“Tiễn Diệp, cậu cố ý chọc tức tôi đấy à?”

Tiến Diệp gạt bàn tay đang nắm cằm mình ra, nói: “Là anh tự tìm.”

Nheo mắt lại, dùng ánh mắt giống như lần đầu tiên nhìn thấy một người xa lạ mà đánh giá Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triễn có chút không thể tưởng tượng nổi, hỏi: “Rốt cuộc Nguyên Chiến Dã đã cho cậu uống thuốc gì mà có thể khiến cậu thoáng cái giống như biến thành người khác ...”

Cũng chẳng phải anh ta cho tôi uống thuốc gì ... Tiễn Diệp chậm rãi đẩy kính mắt một cái, mỉm cười, “Là tôi tự mình uống thuốc, hiện tại thuốc đã có tác dụng mà thôi.”

Cận Sĩ Triễn nhìn hắn, giờ khắc này đột nhiên có cảm giác dường như thứ gì đó giữa y và Tiễn Diệp đã không còn. Thứ gì đó cắt không đứt, càng cắt càng loạn lúc này bị một câu nói ngắn gọn của Tiễn Diệp giải quyết triệt để.

Y cảm thấy bản thân đã chậm một bước rồi, một bước này khiến y mất đi rất nhiều thứ.

“Tiễn Diệp ...” Y gọi tên người trước mặt.

Tiến Diệp vẫn đứng yên nhìn y, chờ lời tiếp theo y muốn nói, phớt lờ tất cả, biểu tình như đang nói chẳng có gì quan trọng cả. Cận Sĩ Triễn phát hiện so với trước đây y càng chán ghét loại vẻ mặt này của Tiễn Diệp.

“Cậu đã ngủ cùng Cố Kinh Duy chưa?”

Cuối cùng, vấn đề y hỏi chính là như vậy.

Cúi đầu, Tiễn Diệp căn bản là lười trả lời y, trực tiếp đưa tay cầm lấy thứ đang gài ở túi áo Cận Sĩ Triễn.

“Trả kính lại cho tôi ...”

Tay thoảng cái bị bắt lấy, Tiễn Diệp nhú mày, Cận Sĩ Triễn ôm chặt lấy lưng hắn, kéo cả người hắn vào trong lòng, ghét sát vào tai hắn, nhẹ giọng nói: “Kính mắt chỉ là cái cơ thôi, cậu muốn gặp tôi mà. Chúng ta đều hiểu ...”

Tiến Diệp vùng vẫy một chút, cố tính né tránh đôi môi đang như có như không áp sát vào vành tai mình.

“Buông ra!”

Không những không buông ra, Cận Sĩ Triễn còn tiến thêm một bước, bắt đầu cắn cắn vành tai hắn, thậm chí đầu lưỡi còn làm càn mà tiến vào trong, vừa làm động tác phiến tình vừa hỏi: “Cố Kinh Duy có làm như vậy với cậu không?”

Tiến Diệp im lặng, một tay Cận Sĩ Triễn cũng tiến vào trong, từ vạt áo Tiễn Diệp luồn vào, đầu ngón tay lạnh lẽo như là cố ý lướt qua làn da ấm áp. Cảm nhận được thân thể trong lòng run sợ, tâm tình Cận Sĩ Triễn thoảng cái tốt lên nhưng cũng chẳng duy trì được lâu.

“Anh muốn so sánh kỹ thuật trên giường với Cố Kinh Duy thì tôi đề nghị hai người các anh nên tự gặp mặt nhau mà đàm đạo.” Vừa dứt lời, hai chân Tiễn Diệp đã rời khỏi mặt đất, đầu choáng váng, cả người giống như tảng đá rơi xuống bị Cận Sĩ Triễn khiêng đi.

“Anh làm gì?”

“Đè* cậu!” Lần đầu tiên Cận Sĩ Triễn nghiêng răng phun ra lời thô tục.

Tiến Diệp nhướn mày, còn chưa kịp nghĩ ra cái gì đã bị ném xuống giường khiến hắn chóng mặt, hoa mắt. Kính mắt cũng chẳng biết bị vứt đi nơi nào. Vừa đứng dậy khỏi giường Cận Sĩ Triễn đã cởi áo khoác đè hắn xuống ...

Hết

34. Chương 34

“Cận Sĩ Triễn ...” Tiễn Diệp hít sâu một hơi, đè xuống cơn phẫn nộ muốn bạo phát ngay tức khắc, tay chặn trước ngực Cận Sĩ Triễn, “Tôi không biết từ lúc nào anh lại thích tiết mục cưỡng gian thể này đây.”

“Tôi không thích cưỡng gian, vì thế cậu chỉ cần phối hợp giống như trước đây là tốt rồi. Đương nhiên, nếu cậu muốn nếm thử một chút thì ...” Khẽ nhú mày, Cận Sĩ Triễn cười một cách khêu gợi, cúi đầu hôn Tiễn Diệp, “Tôi cũng chẳng ngại phối hợp với cậu đâu ...”

“Ừm!” Môi bị chặn lại, hơi thở nam tính quen thuộc phả vào mặt, Tiễn Diệp nhú nhú mày, hai tay nắm chặt. Vài giây sau, khuỷu tay huých về phía sau một cái, nhằm ngay vào bụng Cận Sĩ Triễn nhưng một giây trước khi công kích thành công thì bị phát hiện.

Cận Sĩ Triễn vừa nhanh vừa chuẩn xác bắt được cổ tay Tiễn Diệp đồng thời cũng nhả môi hắn ra.

“Cuối cùng cậu cũng công kích lại rồi cơ đấy?” Tựa như châm biếm, Cận Sĩ Triễn giơ cánh tay Tiễn Diệp lên lắc lắc vài cái, “Năm đám của cậu bây giờ còn lực tấn công sao?” Vừa nói ngón cái vừa nhấn mạnh một cái vào lòng bàn tay đối phương.

Âm thầm cắn môi, Tiễn Diệp mỉm cười.

“Cũng như nhau cả thôi. Kể chưa bị phế bỏ tay như anh cũng chỉ có thể tìm người như tôi lên giường ...” Trong nháy mắt, cả người bị xách lên, giây tiếp theo Tiễn Diệp đã bị đẩy ngã xuống giường. Cận Sĩ Triễn ở phía trên hấn giống như dã thú muốn làm thịt con mồi, ánh mắt tràn đầy khát màu cùng tàn nhẫn.

Tiến Diệp biết, y phần nộ. Không sao cả, dù gì cũng chẳng phải lần đầu tiên.

Cố định hai tay hấn tại đầu giường, Cận Sĩ Triễn cúi đầu mặt đối mặt với Tiễn Diệp, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau. Thời gian chậm chậm trôi qua khiến hai người có thể cảm nhận được một cách rõ ràng hơi thở của đối phương.

“Tiễn Diệp, trước đây cậu chọc giận tôi là vô tình nhưng bây giờ lại là cố ý. Tôi có thể hiểu đó là cách cậu muốn tôi chú ý không?”

“A!” Tiễn Diệp cười mỉa, “Chẳng phải tôi chưa cần làm gì anh cũng đã quần quít lấy tôi sao?”

“Vậy ý của cậu là bây giờ muốn vứt bỏ tôi?”

Tiến Diệp thoáng sửng sốt, vừa muốn mở miệng Cận Sĩ Triễn đã nói một câu: “Sau đó lao vào vòng tay Cố Kinh Duy? Phải không?”

Cuối cùng cũng hiểu ra cái gì đó, Tiễn Diệp nhìn Cận Sĩ Triễn, hai cánh tay bị chế trụ gắt gao, ngón tay nhẹ nhàng cử động một chút.

“Nói!” Đợi một hồi không thấy Tiễn Diệp nói gì, Cận Sĩ Triễn không kiên nhẫn đẩy đẩy đối phương.

“Anh muốn biết cái gì?” Tiễn Diệp khẽ nhắm mắt, chậm rãi hỏi.

“Cậu thật sự đã ngủ cùng Cố Kinh Duy?”

Lúc này, Tiễn Diệp biết, câu trả lời của hấn đã không còn quan trọng. Ngay từ đầu, trong lòng Cận Sĩ Triễn đã có đáp án, chẳng qua là còn thiếu sự thừa nhận của hấn mà thôi.

Tên đàn ông vừa ích kỷ vừa kiêu ngạo ... Cần gì phải như vậy chứ? Hấn không biết đây là hỏi Cận Sĩ Triễn hay hỏi chính mình nữa, bởi vì tất cả đã không còn quan trọng nữa rồi.

Đón nhận ánh mắt dần dần nhuộm màu phần nộ của cận Sĩ Triễn, Tiễn Diệp hỏi: “Cận Sĩ Triễn, anh có tư cách gì mà hỏi tôi?”

Không khí như bị đóng băng, tư thế hai người trên giường hoàn toàn không thay đổi, chỉ là dường như có thứ gì đó đang đè nặng ở trên Tiễn Diệp và Cận Sĩ Triễn, khiến cho áp lực không khí tăng cao đến mức nghẹt thở.

Lúc này Cận Sĩ Triễn mở miệng trước, vậy mà lại mang theo chút ý cười, dùng tay còn lại vuốt ve khuôn mặt Tiễn Diệp, nhìn một tia có thể gọi là ‘quạt cường’ trong ánh mắt hấn, nói: “Tôi đã từng vô cùng thích bộ dạng phản kháng của cậu, thậm chí còn nghĩ nếu ngay từ đầu cậu không tựa như một cái xác không hồn mà thuận theo như vậy, có khi hôm nay cảm giác của tôi với cậu sẽ chẳng phải như thế này.”

Nhìn y, Tiễn Diệp quay mặt đi ...

“Thế nhưng bây giờ, tôi phát hiện ra mình đã với bộ dạng thuận theo của cậu ...”

Kể an tĩnh nằm dưới thân y, đối mặt với bất kỳ lời nói châm chọc nào của y, vẫn luôn trưng ra vẻ mặt bất cần, nhưng chỉ cần một động tác thân mật đã khiến hấn lộ ra biểu tình mờ mịt, y đã quen với Tiễn Diệp đó rồi.

Thói quen quả thật là một thứ đáng sợ. Hai người đã từng chán ghét lẫn nhau vậy mà hiện tại lại quen với sự tồn tại của đối phương, vậy còn lại, còn có cái gì nữa đây? Tiễn Diệp bỗng muốn nhếch khóe miệng, bởi vì thật sự cảm thấy đáng buồn cười.

Hấn nói: “Cận Sĩ Triễn, anh nghĩ quá nhiều rồi.”

“Tiễn Diệp,” Cận Sĩ Triễn hỏi: “Cậu rốt cuộc có ngủ cùng tên đàn ông khác không?” Tay y vẫn đặt trên mặt Tiễn Diệp, tựa như trấn an, lại giống như dụ dỗ. Thủ đoạn này, ngay cả trẻ con cũng không dễ bị lừa, thế nhưng Cận Sĩ Triễn lại có thể khiến cho người khác cảm thấy muốn tin tưởng y.

“Có.” Tiễn Diệp nói. Hắn nói chính là sự thật nên cũng chẳng thấy có chút áy náy nào.

Câu trả lời của Cận Sĩ Triễn là trực tiếp cởi bỏ quần áo hắn. Trong nháy mắt cúc áo bị giật ra, tiếng vải bị xé rách vang lên, Tiễn Diệp có loại cảm giác ngực mình dường như cũng bị xé ra, không thể thở nổi. Người ở phía trên khiến hắn không thể thở nổi.

Hai tay vừa được tự do, Tiễn Diệp lập tức công kích Cận Sĩ Triễn. Đối phương đang cởi quần hắn, một tay chặn lại nắm đấm của hắn, tay kia rút dây lưng hắn ra. Tiễn Diệp cảm thấy trên người một trận mát lạnh, ngay sau đó là tiếng ống quần bị xé rách, ngực chột căng thẳng. Hắn gỡ bỏ nốt mấy mảnh vải còn vương trên người, thừa dịp Cận Sĩ Triễn nắm lấy bờ vai mình, đưa tay quần lấy cổ y.

Cận Sĩ Triễn chẳng những không lùi bước, trái lại còn tiếp tục đè Tiễn Diệp xuống. Hai người lại rơi xuống giường. Tiễn Diệp cố gắng tăng thêm lực, trong nháy mắt ngã xuống thì giờ lên một chân chặn trước ngực Cận Sĩ Triễn.

Loại tư thế này, nhục nhã, nhưng cũng vô cùng kích thích.

Hoàn toàn không thèm để ý đến cái cổ đang bị ghim chặt, Cận Sĩ Triễn rất tự tin, con mắt hạ xuống phía dưới nhìn thoáng qua cái chân đang giờ lên của Tiễn Diệp, khẽ cười, hỏi: “Thứ đó của Cố Kinh Duy có thể thỏa mãn cậu sao?”

Tiến Diệp bề ngoài ung dung thản nhiên, “Anh đi nhìn thử xem sẽ biết.”

“Cái miệng của cậu bị thứ gì biến hư như thế chứ?” Cận Sĩ Triễn nheo mắt, “Tôi phải giúp cậu rửa cho thật sạch mới được ...” Nói xong, y cúi đầu hôn Tiễn Diệp, chẳng chần chừ một giây, đầu lưỡi tách đôi môi vốn đang nhếch lên ra, trượt vào trong. Một tay đỡ thắt lưng Tiễn Diệp, tay kia theo chân Tiễn Diệp chậm rãi đi lên.

Trong miệng bị khuấy đảo đến long trời lở đất, Tiễn Diệp nhú mào, khuỷu tay đặt lên đầu vai Cận Sĩ Triễn, kéo mạnh về phía sau.

“Roẹt ~” đáp lại lực kéo, áo sơ mi của Cận Sĩ Triễn bị xé rách. Ngẩng đầu, đôi môi ướt đẫm của hai người tách ra, Cận Sĩ Triễn kéo cả vạt trên cổ xuống, nhìn Tiễn Diệp đang khẽ thở hổn hển, cười cười.

“Thân thủ của cậu đều là học được một cách quy củ trong đạo trường, mà của tôi là từ trên lồi đài, dùng tính mạng đổi lấy được. Cậu sơ xuất một lần, tối đa cũng chỉ bị thương, mà tôi, chỉ cần phân tâm một chút thì sẽ mất mạng. Tiễn Diệp, chúng ta không phải người cùng một thế giới. Không nên phảng kháng tôi, nếu không tôi sẽ thật sự nổi giận.”

Tiến Diệp, tôi cho cậu cơ hội cuối cùng ...

Tiến Diệp muốn cười, đây tính là cái gì? Thế nhưng, một điểm hắn cũng không cười nổi.

“Cận Sĩ Triễn, anh như vậy là có ý gì?” Từ bỏ việc chống trả, Tiễn Diệp vẫn không nhúc nhích nhìn trần nhà, nhìn cái loại màu sắc gần như trắng bệch kia.

“Tôi muốn cho cậu biết, ngoại trừ tôi, không ai có thể chạm vào cậu.” Cận Sĩ Triễn tại trên người Tiễn Diệp đánh dấu lãnh địa của mình.

“Anh không thích tôi.” Tiễn Diệp nói.

“Nhưng tôi không cho phép cậu thuộc về người khác.”

Thật ích kỉ! Tiễn Diệp khẽ nhếch khóe miệng.

“Ngay cả Nguyên Chiến Dã cũng chưa từng chạm vào cậu tẹo nào thì những kẻ khác càng không thể. Tiễn Diệp, thứ gì đã nhiễm mùi vị của tôi thì tuyệt đối sẽ không để kẻ khác chạm vào. Ngày đó cậu tìm đến tôi thì nên chuẩn bị cho điều này.” Cận Sĩ Triễn đánh rơi dây lưng Tiễn Diệp vừa chộp được trong tay, cười tà, “Thứ này cũng không dễ xé như quần áo, vì vậy, tốt hơn hết là vứt xa một chút.” Nói xong vung tay lên, dây lưng bằng da rơi xuống nơi cách xa giường nhất.

Tiến Diệp trừng mắt liếc y. Nhưng hắn không thể phản bác lời Cận Sĩ Triễn, có lẽ từ ngày đó bắt đầu, bản thân hắn cũng biết chẳng có cách nào thoát khỏi Cận Sĩ Triễn, đây là điều đã được định trước.

Kéo xuống thứ cuối cùng trên người Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triễn đồng thời cũng cởi bỏ áo sơ mi của mình.

“Cậu không muốn đáp lại cũng chẳng liên quan, mỗi một tác trên da thịt cậu tôi đều hiểu rõ ...” Cúi người xuống, Cận Sĩ Triễn ngậm lấy thứ nổi lên trên ngực Tiễn Diệp.

Tiến Diệp khẽ cong thắt lưng, cắn môi.

“Tiễn Diệp, là cậu lợi dụng tôi trước, tôi chẳng qua chỉ là thuận theo ý của cậu mà thôi. Bây giờ, cậu hẳn đã biết lợi dụng tôi sẽ phải trả giá như thế nào.”

Thắt lưng bị nắm lấy, Tiễn Diệp không động đậy nữa. Cận Sĩ Triễn gặm cắn da thịt hắn, giống như muốn cắn xuống từng miếng thịt trên người hắn. Cảm giác ngược đãi, Cận Sĩ Triễn rất hưởng thụ mà Tiễn Diệp cũng chẳng sợ hãi.

“Cố Kinh Duy có làm thế này với cậu không?”

Hai chân bị nâng lên cách xa nhau. Đã trải qua loại tư thế này vô số lần, Tiễn Diệp ngẩng đầu nhìn Cận Sĩ Triễn, hỏi: “Tôi rốt cuộc tính là cái gì?”

Vấn đề này, hắn đã suy nghĩ thật lâu, nhưng luôn tại một giây trước khi đáp án được đưa ra ánh sáng thì ngừng suy nghĩ.

Cận Sĩ Triễn khẽ nhú mày, ngừng động tác, cùng Tiễn Diệp bốn mắt nhìn nhau. Biểu tình của người kia vẫn luôn trước sau như một lạnh lẽo như vậy, y đột nhiên cảm thấy không hài lòng. Cận Sĩ Triễn kéo khóa quần xuống, phóng xuất thứ gì đó đã rục rịch ra.

“Cậu là một thứ cảm giữa tình cảm của Nguyên Chiến Dã và Niếp Phong Vũ, bọn họ đều muốn nhổ bỏ cậu nhưng lại vô tình khiến cậu đậm càng sâu hơn. Tiễn Diệp, cậu muốn trốn tránh đến khi nào nữa đây?”

Người đàn ông này, luôn có khả năng đối mặt với người ta mà nói ra lời tàn nhẫn đến cực điểm! Tiễn Diệp nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra thì hậu huyệt đang bị một thứ gì đó nóng hằm hập xâm nhập. Hắn cắn răng, giờ chân lên, hung hăng đá một cước vào vai Cận Sĩ Triễn.

Đối với Cận Sĩ Triễn mà nói, cái đau này còn kém xa phần nộ trong lòng y lúc này. Y nhanh chóng đưa tay bắt được cổ chân đang muốn rút lại của Tiễn Diệp, kéo mạnh về phía sau một cái. Tiễn Diệp cảm thấy chân như bị xé rách, kêu lên một tiếng đau đớn.

“Hay là cậu càng thích tôi trói cậu lại? Có phải hôm qua Cố Kinh Duy đã làm thế với cậu?”

Cận Sĩ Triễn cười lạnh, chặn chân Tiễn Diệp lại. Bộ vị yếu ớt nhất của đàn ông lộ ra trong không khí, y có loại cảm giác đem người trước mắt ra nhìn thấu tất cả.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cố Kinh Duy! Cố Kinh Duy! Cố Kinh Duy!!! Tiễn Diệp nhanh phát điên rồi! Cầm lấy ga trải giường hét lên: “Anh nhớ hắn như vậy thì đi tìm hắn mà làm!”

“Cận, anh đang ở trong phòng à? Ai đang nói đó?”

Ngoài cửa truyền vào giọng nói của người khác khiến hai người đều sợ run một chút, nhưng rất nhanh, Cận Sĩ Triễn đã xác định được chủ nhân giọng nói đó là ai.

“Buông ra!” Tiễn Diệp thấp giọng rống lên một tiếng. Tiếng bước chân ngoài cửa càng ngày càng gần, hắn nghe được rất rõ ràng.

Cận Sĩ Triễn chẳng những không buông hắn ra, trái lại hạ thân tiếp tục tiến về phía trước, ngăn không cho Tiễn Diệp né tránh. Hai người rơi vào vị trí hết sức căng thẳng.

“Không cần phải để ý đến cậu ta.” Cận Sĩ Triễn nhẹ nhàng nói.

“Anh biến thái nhưng tôi không muốn biến thái cùng anh!” Tiễn Diệp nghiêng răng nghiêng lợi khước từ y. Hắn cảm giác được tiếng bước chân đã tới cửa rồi.

Cận Sĩ Triễn một tay nắm lấy chân hắn, tay kia phủ lên thứ gì đó của chính mình đang đặt ở phía sau Tiễn Diệp.

“Đừng lo, tôi khóa cửa rồi.”

Tiền Diệp sửng sốt một chút, sau đó lại bị mãnh liệt xỏ xuyên qua khiến hắn vô thức bịt kín miệng mình, ngăn không cho âm thanh phát ra.

Rất đau ...

Chỉ là cảm giác đau đớn còn chưa qua, tiếng cửa bị mở ra đã khiến hắn ngay cả đau cũng quên luôn. Tiền Diệp khiếp sợ, trong nháy mắt mơ hồ nhìn về phía cửa, hắn cảm thấy trái tim thiếu chút nữa ngừng đập.

Kinh ngạc ... Chán ghét ... Phẫn nộ ... Căm hận ... Các loại biểu tình luân phiên hiện lên trên khuôn mặt đó.

Vài giây sau hắn đã phản ứng lại, đó chỉ là khuôn mặt giống Nguyên Chiến Dã mà thôi ... Hắn đã gặp qua người kia rồi ...

“Ra ngoài.”

Không hề quay đầu lại, Cận Sĩ Triển nhìn chính mình chậm rãi tiến nhập Tiền Diệp. lạnh lùng nói với người phía sau một tiếng.

Tiền Diệp quay mặt đi, vùi đầu vào ga giường, cả người thể mà run đến kịch liệt, so với lần đầu tiên còn kịch liệt hơn.

Hết

35. Chương 35

Tiểu Diệp, em đã trưởng thành rồi ... Tiểu Diệp ...

Em là em trai anh, Tiểu Diệp ...

Tiểu Diệp, em là đứa em trai quan trọng nhất của anh ...

Tiểu Diệp ...

Trên môi, là vị đắng.

Là dối trá ... dối trá ... Tất cả đều là dối trá ...

Kêu gào trong im lặng, một lần lại một lần, khóe mắt dần trở nên ướt át, chớp mũi cũng cảm thấy chua xót, không cách nào ngăn lại ... Chẳng muốn làm gì cả, cũng chẳng muốn nghĩ gì, cứ như vậy, cái gì cũng không quan trọng, chỉ cần có thể vượt qua một giây này, giây tiếp theo sẽ biến thành cái gì cũng không cần suy nghĩ nữa ...

Chăn gối mất trật tự, hai thân thể nam tính xích lõa hiện ra. Ánh nắng buổi chiều vẫn luôn chói mắt như vậy, trong phòng sáng rực, tất cả dâm loạn không cách nào che dấu. Mỗi một tia trong không khí đều là bằng chứng chứng minh sự việc đã xảy ra ở đây.

Cận Sĩ Triển dựa lưng vào đầu giường, một chân co lên, tay cầm điều thuốc gác trên đầu gối, lẳng lặng nhìn hoa văn trên bức tường phía xa. Mùi thuốc nhàn nhạt tràn ngập không gian, bốn phía yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe thấy âm thanh điều thuốc bị thiêu đốt.

Một lúc lâu sau, y thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn sang bên cạnh.

Người kia ngủ rất trầm nhưng có vẻ không an ổn.

Lưng hướng lên trên, cả người nằm úp sấp xuống giường, ngực phập phồng lên xuống nho nhỏ hầu như không thể nhìn ra, hô hấp nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn. Ánh mắt chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, hai bên thắt lưng có thể rõ ràng nhìn thấy mấy vết xanh tím, Cận Sĩ Triển khẽ nhíu mày, tiếp tục nhìn

xuống phía dưới. Cái mông trơn bóng vẫn còn đọng lại chút dịch bạch sắc, tử mĩ nhìn xuyên qua khe còn có thể mơ hồ thấy huyết khẩu nhất thời chưa thể khép lại vì sử dụng quá độ ... Hình ảnh dâm loạn, mấy tiếng trước còn làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, tình cảm mãnh liệt qua đi đổi lấy sự trống rỗng vô tận.

Lặng lặng nhìn một hồi, Cận Sĩ Triển đưa tay kéo cái chăn ở bên chân hai người lên đắp trên người y cùng Tiễn Diệp.

Đã rất lâu Tiễn Diệp vẫn chưa động dậy, Cận Sĩ Triển chẳng biết hẩn ngủ từ lúc nào, có lẽ từ trước khi y phát hiện, Tiễn Diệp đã mất đi tri giác. Không trợn mắt cũng chẳng nói gì, tiếng thở dốc cùng rên rỉ hàm trong miệng ban đầu dần dần yên lặng. Tiễn Diệp trong nháy mắt đó, an tĩnh đến đáng sợ, giống như là chết đi vậy ...

“Um ...” Tiếng rên rất nhỏ phát ra từ trong miệng Tiễn Diệp. Cận Sĩ Triển vừa kéo chăn đến vai hẩn thì nghe được một tia thanh âm nghẹn ngào. Suy nghĩ một chút, y cúi đầu, có phần dè dặt đẩy ra tóc mái đang che khuất đôi mắt Tiễn Diệp.

Trên sườn mặt Tiễn Diệp, khóe mắt ướt ươn tựa như có thể thấy được dòng lệ đã khô đi.

Chợt có loại bất an khó hiểu, dường như muốn xác nhận điều gì đó, Cận Sĩ Triển cúi người, vươn tay chậm rãi lướt qua khóe mi Tiễn Diệp ...

Mắt ... Nước mắt từ khóe mắt tràn ra thấm ướt đầu ngón tay y. Tiễn Diệp trong lúc ngủ mơ khẽ nhú mày, nước mắt rớt cuộc cũng không thể kìm lại chảy xuống ...

Cận Sĩ Triển nhẹ nhàng nâng cằm Tiễn Diệp lên, muốn nhìn một chút bộ dạng rơi lệ của hẩn. Mối Tiễn Diệp khẽ mấp máy như muốn nói điều gì nhưng y chẳng thể nghe thấy gì cả.

Nhìn Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triển nhú mày, thở dài một tiếng khẽ đến mức dường như không có ...

Cậu, rốt cuộc đang mơ thấy gì ...

Tiến Diệp mơ thấy tất cả những gì hẩn đã từng có. Sau đó, tại thời điểm hẩn quay đi, toàn bộ đều biến mất. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hẩn đã chẳng còn thứ gì.

Thứ hẩn vẫn luôn muốn cũng không nhiều lắm bởi cho tới bây giờ hẩn chưa từng có được cái gì. Đến lúc này, ngay cả chính hẩn cũng không biết rốt cuộc mình muốn gì.

Dối trá ... Tất cả đều là dối trá.

Hứa hẹn cùng thề nguyện chẳng qua chỉ là lời nói trong khoảnh khắc, lời thề cùng lời nói dối chẳng qua chỉ cách nhau có một bước chân ... Tất cả đều là dối trá!

Cảm giác được có người đang vuốt ve cảm mình, loại động tác này tựa như đang trấn an sủng vật. Tiễn Diệp đã tỉnh nhưng không hề động dậy, cũng không mở mắt ra, thâm chế giấu trong bóng đêm.

Vạch vết thương của người khác ra một cách tàn nhẫn, sau đó, tại thời gian nó chưa kịp khép lại thì cho người ta thuốc để bôi vào ... Cận Sĩ Triển, anh rốt cuộc có biết không, làm như vậy sẽ chỉ khiến vết thương lành lại càng chậm, thậm chí vĩnh viễn không thể khỏi được ...

Cận Sĩ Triển không biết mà Tiễn Diệp cũng sẽ không nói cho y. Hai người, thật ra có một số điểm rất hợp nhau, nếu được còn có thể ... Mỗi lần ý thức được điểm này, Tiễn Diệp lại tự cảm thán trong lòng: Tiễn Diệp ... Tiễn Diệp may thật sự là bị mù mắt rồi!

Chỉ tiếc, ông trời sẽ không cho hẩn một cơ hội nữa, là sai lầm cũng tốt mà là hiểu lầm cũng được. Việc đã đến nước này, như vậy thì hãy dùng cách của chính hẩn để giải quyết cho tốt!

“Anh tỉnh chưa? Đây! Tỉnh chưa?”

Mí mắt rất nặng nhưng Tեն Diệp thuộc về loại thanh tỉnh rất nhanh. Trên thực tế, trong trường hợp bên tai có người không ngừng gọi thì ngoại trừ xác chết hoặc bị chụp thuốc mê, mọi người đều sẽ phản ứng lại, hơn nữa, hẩn ngủ cũng quá lâu rồi.

Tiến Diệp mở mắt ra, khẽ chớp hai cái, chậm rãi quay đầu nhìn về phía đầu giường.

Người đang ngồi trên chiếc ghế rất gần giường, đôi chân dài bắt chéo nhau, hai tay khoanh trước ngực, xem ra trong lúc hẩn ngủ đã quan sát hẩn một lúc rồi.

Thấy Tiễn Diệp tỉnh, đối phương mỉm cười, cười đến mức có chút châm chọc.

Tiến Diệp không thích nụ cười kia, đặc biệt là trên khuôn mặt trông có điểm giống Nguyên Chiến Dã đó càng làm hẩn khó chịu. Người mà hẩn quen thuộc tuyệt đối sẽ không lộ ra nụ cười như vậy, nụ cười khinh miệt tựa như ngoại trừ chính mình chẳng còn thấy ai khác.

“Tỉnh rồi hả? Nhìn ánh mắt của anh là biết.”

Tiến Diệp thu hồi đường nhìn, chậm rãi ngồi dậy, chần vờ vặn động tại phần eo. Bởi vì đối phương là nam nên cũng không cần phải cố kỵ quá. Hơn nữa, thời điểm hẩn cùng Cận Sĩ Triển làm, kẻ đột nhiên xông tới cũng chính là người đàn ông này, lúc đầu còn ngỡ, giờ thì quen rồi.

“Tôi là Kỷ Nhược Phi. Chúng ta đã gặp qua nhiều lần rồi nhỉ?”

Kỷ Nhược Phi vừa nói vừa đứng lên đi về phía giường, từ trên cao nhìn xuống Tiễn Diệp.

Nhìn xuống cảm giác không thoải mái từ phần eo trở xuống, Tiễn Diệp ngẩng lên gạt đầu với đối phương một cái rồi nhẹ nhàng nói: “Tiễn Diệp.”

“Ha!” Khóe miệng giương lên, Kỷ Nhược Phi nói: “Tôi biết.”

Biết bao nhiêu, chẳng ai rõ. Tiễn Diệp nhìn người đàn ông xinh đẹp trước mặt, tuy rằng nhìn có vẻ giống nhưng là hai loại hình hoàn toàn khác nhau. Có lẽ hẩn nên cảm thấy may mắn vì giữa hai người có điểm bất đồng rõ ràng như vậy, nếu không, có khả năng hẩn sẽ thấy chua xót trong lòng.

“Cận có việc đi ra ngoài, anh ta bảo tôi chăm sóc anh. Anh đói chưa? Tôi gọi gì đó cho anh ăn nhé?”

Ồn ào! Tiễn Diệp nhắm mắt lại, nhìn xuống biểu tình không kiên nhẫn, chẳng có cách nào khác, hiện giờ tâm tình hẩn không tốt.

“Xin lỗi, có thể lấy cho tôi bộ quần áo được không?”

Quần áo của hẩn đã bị “chôn vùi” dưới “độc thủ” của người nào đó, mà hẩn thì cũng không có ham mê lỏa thể.

Kỷ Nhược Phi không nói gì, mà xem ra cũng không tình nguyện lấy quần áo cho hẩn. Không được đáp lại, Tiễn Diệp có chút không giải thích được nhìn về phía người bên giường, lại thấy vẻ mặt cùng ánh mắt quen thuộc.

“Nhìn qua hình như anh đối với chuyện cường gian đã tập mãi thành quen rồi nhỉ?” Dưới tình hình này, đây có thể được xem là châm chọc, nói móc, khiêu khích, vân vân cái gì đó.

Tiến Diệp không có phản ứng gì quá lớn, lẳng lặng nhìn một hồi sau đó đột nhiên hỏi: “Cậu bao nhiêu tuổi?”

Không nghĩ tới hẩn sẽ đột nhiên hỏi cái này, Kỷ Nhược Phi nhíu mày: “20.”

Ra thế ... Nhóc con. Tiễn Diệp đã hiểu, chuyện tiếp theo cũng dễ giải quyết.

“Tiễn Diệp, anh định cứ tiếp tục như vậy sao?” Kỷ Nhược Phi lại hỏi.

“Tiếp tục thế nào?” Vẻ mặt của Tiễn Diệp làm cho người ta cảm thấy hẩn ‘biết rồi còn hỏi’.

Kỷ Nhược Phi lạnh lùng cười cười, “Thật ra tôi rất thông cảm với anh. Tiễn Diệp, anh ta cũng không phải người mà ai cũng hiểu được. Hôm nay anh ta coi anh như bảo bối mà phụng ở trong ngực, ngày mai có thể ngay lập tức vứt anh đi, khiến anh vỡ tan mà ngay cả lông mày cũng không nhíu một chút. Anh không đấu lại anh ta đâu, Tiễn Diệp, tình cảm của anh ta, ngoại trừ chính anh ta, chẳng ai có thể chiếm được.”

Tiến Diệp kỳ thực rất bội phục Kỷ Nhược Phi, có thể đem sự biến thái của Cận Sĩ Triển ra hình dung một cách chuẩn xác như vậy cũng không phải dễ dàng.

Nhàn nhạt cười, hẩn hỏi lại: “Vậy cậu chiếm được sao?”

Kỷ Nhược Phi biến sắc. Vào những lúc như thế này, sự khác biệt giữa người lớn và trẻ con càng rõ ràng. Có một số người, chẳng bao giờ giấu được điều gì trên mặt.

Giống như không nhìn thấy, Tiễn Diệp khê cong khóe miệng, nhìn Kỷ Nhược Phi, nói: “Cậu nói đều đúng, nhưng có một điều cậu sai rồi ...”

Kỷ Nhược Phi theo dõi hắn, không rõ ràng lắm.

“Cho tới bây giờ, Cận Sĩ Triển chưa từng coi tôi như bảo bối mà phủng vào trong ngực ...” Anh ta đã sớm vứt tôi sang một bên cho vỡ nát rồi.

Hắn cười vô cùng thản nhiên, chẳng có chút gì là bi thương hay chột dạ. Ngược lại, Kỷ Nhược Phi có phần hơi bối rối. Cũng khó trách, lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông tên Tiễn Diệp này, chẳng ai có thể sinh ra ấn tượng không tốt với hắn. Thế nhưng, có một số việc chung quy vẫn không có cách nào tránh khỏi.

“Tiễn Diệp, anh có thích Cận không?”

Cận, xưng hô rất thân mật, so với gọi tên trực tiếp thì càng khiến người ta suy nghĩ linh tinh. Chẳng qua, câu hỏi này cũng quá mức đi.

“Vấn đề này, số lần anh ta hỏi tôi nhiều hơn cậu, đương nhiên cũng sớm hơn cậu.” Tiễn Diệp hoạt động khớp cổ mấy cái, lại hỏi: “Có thể lấy cho tôi bộ quần áo rồi chứ? Tôi không muốn phải nói lại một vấn đề ba lần.”

“Tiễn Diệp, Cận không có khả năng thích anh.” Lần này, Kỷ Nhược Phi vẫn không thêm để ý đến lời hắn nói. “Cũng không phải tôi đang thị uy với anh, tôi nói rồi, thật ra tôi rất thông cảm với anh. Việc hay người nào đó anh ta cảm thấy hứng thú thì rất nhiều, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng có gì là tình cảm chân thật, bao gồm cả người kia, Nguyên Chiến Dã ...”

Nghe thấy ba chữ cuối, mí mắt Tiễn Diệp khê nháy.

Kỷ Nhược Phi cười cười giống như thứ cậu ta muốn chính là phản ứng này, cúi xuống, tiến lại càng gần Tiễn Diệp. Hai người bốn mắt nhìn nhau, cậu ta nói: “Cái người gọi là Nguyên Chiến Dã ấy, có phải trông rất giống tôi không? Mỗi lần anh nhìn thấy tôi đều lộ ra loại vẻ mặt này khiến tôi cảm thấy cứ như là anh thăm mền tôi vậy.”

Tiến Diệp không nói gì, lẳng lặng nhìn cậu ta.

Cười cười, Kỷ Nhược Phi đưa tay nâng cằm Tiễn Diệp lên, “Thật ra tôi vô cùng thích vẻ mặt này của anh, rất thỏa mãn. Bởi vì Cận cũng nhìn tôi như vậy, thứ anh ta thích không phải Nguyên Chiến Dã mà là khuôn mặt của Nguyên Chiến Dã! Anh cũng nhận ra rồi phải không? Bởi vì người đó rất giống tôi!”

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cằm Tiễn Diệp, giống như đang thưởng thức mỗi một biểu tình trên mặt hắn.

Tiến Diệp trầm mặc vài giây.

“Các cậu cũng không giống nhau.”

Kỷ Nhược Phi nhún vai, “Tôi biết. Cảm giác không giống, tính cách cũng không giống, nhưng những điều đó đều không quan trọng, chỉ cần khuôn mặt giống là được. Anh hẳn là biết, lên giường thì thứ gọi là cảm giác cũng nhìn không thấy.” Tay buông lỏng ra, rời khỏi cằm Tiễn Diệp.

“Người Cận thích là tôi, nhưng do một số nguyên nhân anh ấy không thể chạm vào tôi. Anh ấy giống như có cảm giác tội lỗi nên luôn một mực tìm người thay thế tôi. Tôi mới là người anh ấy phủng trong lòng bàn tay. Dù cho thế nào, anh ấy cũng không bao giờ thương tổn tôi, sẽ vĩnh viễn bảo vệ tôi.”

Cảm giác tội lỗi ... sao? Nghĩ không ra đấy, người đàn ông kia cũng có loại cảm giác đó à. Tiễn Diệp thâm cười trong lòng, hỏi: “Vậy thì thế nào?”

“Cái gì?” Kỷ Nhược Phi nhú mày.

Tiến Diệp khê cong khóe miệng, chậm rãi đứng dậy, xuống giường. Chiều cao của hắn không chênh lệch so với Kỷ Nhược Phi là bao nhưng vô hình chung khí thế của hắn lại cường hơn Kỷ Nhược Phi không biết bao nhiêu lần.

“Anh muốn gì?” Chẳng biết có phải nghĩ là hắn không có sức đứng lên không, Kỷ Nhược Phi có điểm ngoài ý muốn nhìn Tiễn Diệp, khẽ lùi về phía sau một chút.

“Cậu sợ tôi?” Tiễn Diệp mang theo ý cười hỏi, hoàn toàn không lưu tâm đến tình trạng xích lô của mình bây giờ.

Kỷ Nhược Phi không nói lời nào, xem ra là cũng có hiểu biết nhất định về Tiễn Diệp, biết ‘chiến công vĩ đại’ của hắn trước đây.

Tiến Diệp cũng chẳng nói gì nữa, nhìn bốn phía một chút, đúng như dự liệu, không thấy kính mắt của mình đâu, cũng không phát hiện quần áo có thể mặc. Lộ ra vẻ mặt ‘không còn cách nào khác’, Tiễn Diệp nhìn về phía Kỷ Nhược Phi, hỏi: “Có một câu, không biết cậu đã nghe qua chưa?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Gì?” Trên mặt Kỷ Nhược Phi hiện ra biểu tình không hiểu nổi.

Tiến Diệp cười cười, vẻ mặt rất dịu dàng.

“Không thể khiến cậu yêu tôi thì thà để cậu hận tôi còn hơn là không có cảm giác gì với tôi.”

Kỷ Nhược Phi càng mơ hồ.

Nụ cười từ dịu dàng dần trở nên đáng sợ, Tiễn Diệp vươn tay về phía Kỷ Nhược Phi, ngón tay dài nhỏ giống như ngoắc ngoắc trong không khí.

“Tôi sẽ dịu dàng một chút để cậu vĩnh viễn nhớ đến tôi ...”

Trong thang máy, Cận Sĩ Triển một tay cầm điện thoại đặt bên tai, tay kia cởi hai nút đầu áo sơ mi ra nhưng vẫn cảm thấy không khí quá nóng nực, rõ ràng thời tiết này đã làm người ta cảm thấy lạnh rồi mà. Tình huống chính là như vậy, y vẫn đang tập trung tinh thần nghe người ở đầu kia điện thoại nói, cuộc đối thoại này, phần lớn thời gian y đều trầm mặc.

Trầm mặc có đôi khi thật sự là một lựa chọn không tồi. Mặc dù sẽ có người nói đó là trốn tránh, nhưng y cho rằng đó là một loại phương pháp quan sát tình thế.

“Được rồi ...” Lúc thang máy từ tầng một lên tới tầng tám, Cận Sĩ Triển nhếch khóe miệng, dùng thanh âm trầm thấp nói một câu, “Biết không? Tôi ghét nhất là thấy cái thái độ cầu xin người khác mà giống như ra lệnh này của anh, thật ngông cuồng ... Không sai, đó chỉ là một trong những điểm tôi ghét ở anh ...”

Cửa thang máy đột nhiên mở ra, Cận Sĩ Triển ngẩng đầu nhìn thoáng qua, tầng mười, cũng không phải tầng y muốn lên mà bên ngoài cũng chẳng có ai. Khẽ nhíu mày, không đợi cửa tự đóng lại, Cận Sĩ Triển trước một bước đưa tay ấn nút đóng cửa.

Người ở đầu kia lại nói gì đó. Lần này, Cận Sĩ Triển dường như là tại thời điểm đối phương còn chưa nói xong đã ngắt lời.

“Anh là gì của cậu ta? Cậu ta đã rời khỏi anh rồi, anh bây giờ lấy tư cách gì mà nói chuyện với tôi?”

“Em trai?” Khẽ giương mi, Cận Sĩ Triển suy ngẫm từ này một chút, “Giờ anh thừa nhận cậu ấy là em trai rồi sao? Tôi thực sự rất cảm động đấy!”

Lại lẳng lặng nghe thêm một lúc, cho đến khi người kia nói gì đó, Cận Sĩ Triển lộ ra nụ cười châm chọc giống như vừa nghe thấy thứ gì đó rất nực cười.

“Được! Anh mang Nguyên Chiến Dã đến đây đổi, tôi sẽ ...”

“Đỉnh ~!” một tiếng, thang máy ngừng lại, Cận Sĩ Triển đi ra, dùng sức đóng nắp điện thoại lại, nụ cười nhàn nhạt nơi khóe miệng vẫn chưa biến mất.

Lấy thẻ ra mở cửa, trong phòng yên tĩnh một cách kì lạ. Cận Sĩ Triển lướt nhìn bốn phía, không phát hiện có gì dị thường, cởi áo khoác ra đi về phía phòng ngủ.

Không biết Tiễn Diệp đã tỉnh chưa ... Mang theo nghi vấn, Cận Sĩ Triển đẩy cửa phòng ngủ ra. Bên trong không có gì khác biệt cho lắm so với lúc y dời đi. Liếc nhìn thấy người ở trên giường đang bị chăn phủ lên, thân thể còn đang khẽ giãy dụa.

Có điểm kỳ quái, Cận Sĩ Triển khẽ nhú mày, đi đến, đứng ở bên giường, đưa tay lật chăn ra ... Sau đó ... Ngây ngẩn cả người.

Dưới chăn, Kỷ Nhược Phi thân thể lỏa lồ, bị trói vào một chỗ, tứ chi bị trói ở sau người, hay tay cùng hai chân buộc vào một chỗ. Sau đó lại dùng một sợi dây buộc cho co lên đến tận cổ khiến cả người cậu ta trông như chữ O. Nếu như tính mềm dẻo của thân thể không tốt thì cũng khó để tạo thành tư thế này. Mà Kỷ Nhược Phi trong miệng còn bị nhét vào một chiếc quần lót, là của chính mình.

Thấy Cận Sĩ Triển, Kỷ Nhược Phi viên mắt đỏ hết cả “ưm ưm” kêu lên, càng giãy dụa mạnh hơn!

Lúc này, Tiễn Diệp, người mới vào thang máy ở tầng 10 đang chỉnh sửa quần áo trên người. Áo sơ mi cổ đứng cùng áo khoác màu đen cổ thêu hoa, quần jean bạc màu hần mặc có chút chật. May là bây giờ thanh niên mặc quần áo cũng tương đối nghiêm chỉnh. Nếu Kỷ Nhược Phi mà mặc đồng phục cấp ba thì có lẽ hần thật đúng là không có dùng khí khoác lên người.

Nhìn con số không ngừng thay đổi trên thang máy, Tiễn Diệp thầm tính toán trong lòng. Bây giờ, nhất định Cận Sĩ Triển đang mắng hần ...

“Tiễn Diệp đáng chết!”

Ngẩng đầu lên, đưa tay che khuất hai mắt, Tiễn Diệp bật cười.

Cận Sĩ Triển, tôi đáng chết, anh cũng không thể sống...

Hết

36. Chương 36

Đã hoàng hôn rồi, trong phòng tràn ngập hương cơm tẻ nhàn nhạt từ ngoài cửa sổ bay vào. Trên phòng ngủ lầu hai, Tiễn Diệp ngồi trước bàn, một tay khoát lên trên lưng ghế dựa, tay kia đặt trên mặt bàn, ngón trở gõ gõ theo tiết tấu. Đó là một giai điệu khá nổi tiếng, tên của nó hần đã quên rồi chỉ có một phần giai điệu lặp lại trong trí nhớ. Thỉnh thoảng vô thức khẽ gật đầu, Tiễn Diệp giống như một nhạc trưởng chỉ huy dàn nhạc.

Tiết tấu còn đang tiếp tục, tay kia chậm chạp đưa lên, giống như là sợ sẽ quấy rối thanh âm kia, khẽ đẩy chiếc kính giống y hệt cái cũ trên mũi. Tiễn Diệp khẽ cong khóe miệng, có đôi khi, không khó để có một vật thay thế, khó là ở chỗ con người ta lại muốn chính thứ mà mình đã từng có.

Cuối cùng âm tiết cuối cũng kết thúc trên đầu ngón tay. Lúc dừng lại, tay Tiễn Diệp vẫn đang đặt ở chỗ cũ, một lúc lâu sau hần mới cầm lấy mảnh giấy màu trắng vẫn đặt ở trong tay. Bề ngoài là giấy tái sinh có vẽ thô ráp, trên đó là hoa văn thiên nhiên dễ nhìn, tản mát ra một loại cảm giác tự nhiên. Đầu ngón trở sượt qua sượt lại mép giấy, một lần lại một lần, động tác vô cùng cẩn thận, vật nhìn như không đáng để mất tới có khi cũng sắc bén ngoài ý muốn...

Tiễn Diệp nhìn dòng chữ ngắn gọn trên danh thiếp, phía sau tên là hai chữ ‘bác sĩ’. Dưới cùng là một dãy số, ngoài ra không còn gì khác. Hai mắt đằng sau cặp kính chậm rãi nhìn xuống, tia nắng cuối cùng từ ngoài cửa sổ chiếu vào phủ lên biểu tình cuối cùng của hần.

Nhẹ buông tay, danh thiếp bị đặt xuống bàn. Tiễn Diệp mở ngăn kéo, lấy ra một cái di động, ấn nút khởi động máy, màn hình tỏa ra ánh sáng màu lam. Chờ cho tín hiệu đầy, Tiễn Diệp dường như do dự một chút nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt, sau đó tốc độ bấm máy lại vô cùng nhanh gọn dứt khoát.

Xác nhận lại dãy số, ấn nút thực hiện cuộc gọi. Năm giây sau, Tiền Diệp áp điện thoại lên tai, rất nhanh sau đó đầu kia đã tiếp máy.

Nghe được giọng nói của đối phương, Tiền Diệp không tiếng động khẽ nở nụ cười, ánh mắt chuyển qua tấm danh thiếp trên bàn.

“Là tôi. Anh bảo tôi hãy nghiêm túc cân nhắc, tôi đã cân nhắc rồi ... là nghiêm túc. Muốn hỏi anh một chút, lời anh nói có còn tính không?”

“Anh giữ lời, tôi cũng vậy ...”

Cầm lấy danh thiếp trên tay thưởng thức một chút, Tiền Diệp khẽ cong khóe miệng, “Chuẩn bị cho tôi một chức vụ đi! Lâu rồi không làm mấy chuyện ‘giết người phóng hỏa’ nên không quen lắm, đầu tiên bắt đầu từ cơ bản đi!”

Ba phần vui đùa, bảy phần nghiêm túc. Chẳng qua vừa mới dứt lời, bản thân lại nhin không được bật cười.

Đối thoại ngắn gọn, chưa đầy hai phút đã kết thúc. Thời điểm khép điện thoại lại, Tiền Diệp nhìn lòng bàn tay mình, có chút dăm chiêu nghĩ xem có nên gọi lại không, cũng chẳng phải không có gì để nói mà là có loại cảm giác ‘còn nhiều thời gian mà’. Rất kỳ lạ, khó có thể nói ra lời, rồi lại có cảm giác muốn cười.

Tiền Diệp cong khóe miệng, có kế hoạch cũng ngăn không nổi biến hóa, những lời này quả thật là chân lý.

Lúc này, di động đột nhiên kêu lên khiến Tiền Diệp ngẩn người. Là một tin nhắn. Điện thoại đã lâu không dùng vậy mà lại có tin nhắn đến, quả thật là chuyện hiếm có.

Dãy số xa lạ, mở ra chỉ có một câu: Tiền Diệp, cậu vẫn khỏe chứ?

Ở cuối còn thêm vào một biểu tượng mặt cười. Tiền Diệp nở nụ cười, giống như nhìn vào màn hình điện thoại là có thể thấy được biểu tình của người gửi tin. Không nhanh không chậm nhấn tin lại, ở cuối dòng cũng thêm một biểu tượng mặt cười, Tiền Diệp thỏa mãn xem lại một lần rồi gửi đi.

Tôi sống rất tốt ...

Tuyệt đối tốt hơn trước đây.

Lần thứ hai nhìn thấy Cố Kinh duy đã là một ngày sau. Tiền Diệp khó có được một giấc ngủ không mỗi một như thế, lúc tỉnh dậy đã 9 giờ rồi. Ánh nắng rất rực rỡ nhưng vẫn chẳng thể che giấu thời tiết càng ngày càng trở lạnh. Đã quen với nhiệt độ thấp, Tiền Diệp dùng nước lạnh đánh răng rửa mặt rồi tiến lại mở cửa sổ ra. Lúc này hẳn phát hiện dưới lầu nhà mình có một chiếc xe màu đen đang đỗ. Không biết có phải cảm ứng được hay không mà khi hẳn vừa phát hiện ra chiếc ô tô kia thì cửa xe cũng mở ra. Người đi ra không phải Cố Kinh Duy mà là Tiêu Tuấn Phi.

Mái tóc được ánh nắng chiếu rọi làm thứ ‘ánh sáng đáng hâm mộ’ bắn ra bốn phía. Tiền Diệp nhíu mày, hẳn còn chưa đeo kính. Sau đó, Tiêu Tuấn Phi vừa ngẩng đầu đã phát hiện ra Tiền Diệp. Giống như khám phá ra đại lục mới, gã nhếch mép cười, hàm răng trắng bóng còn chói mắt hơn mái tóc kia, rồi vẫy vẫy tay với Tiền Diệp. Tiếp theo, Cố Kinh Duy từ trên xe đi xuống, áo sơ mi trắng, com lê đen, cà vạt đen, giày da đen, chỉ còn thiếu có mỗi cặp kính râm màu đen nữa thôi. Nhưng mà thật ra rất ít khi được thấy anh ta mặc như vậy.

Cố Kinh Duy cũng ngẩng đầu lên nhìn Tiền Diệp, bốn mắt nhìn nhau. Tiền Diệp bỗng nhận ra mình vẫn mặc áo ngủ. Chẳng biết là do ánh mắt Cố Kinh Duy không đúng hay là vẻ mặt của Tiền Diệp không đúng mà Tiêu Tuấn Phi ở bên cạnh lại cảm thấy hình như có loại cảm giác giống chú rể tới đón cô dâu ...

Tiền Diệp đeo kính vào, thay quần áo với tốc độ nhanh hơn so với bình thường một chút.

Ra tới cửa, Cố Kinh Duy cùng Tiêu Tuấn Phi đang tựa vào xe chờ hẳn. Tiền Diệp hỏi: “Hôm nay đi nhận chức sao?”

Cố Kinh Duy đầu tiên là cười cười, sau đó nghiêm túc gật đầu.

“Ừ! Có công việc.”

Tiền Diệp cảm thấy anh ta đang nói đùa với mình.

Tiêu Tuấn Phi cũng đi tới chào hỏi, hướng về phái Tiễn Diệp nháy mắt, “Sau này chúng ta là ‘đồng nghiệp’ rồi!” Giọng nói trong lúc đó khó nén hưng phấn.

Đồng nghiệp? Tiễn Diệp khẽ nháy mắt, không nói gì.

“Lên xe đi!” Cố Kinh Duy thay Tiễn Diệp mở cửa xe. Hắn chỉ chỉ phía sau ý nói mình còn phải khóa cửa hăng.

Chờ Tiễn Diệp vào nhà khóa kĩ cửa, Cố Kinh Duy cùng Tiêu Tuấn Phi đều đã ngồi vào xe. Cửa sau vẫn chưa đóng, Tiễn Diệp đi tới, Cố Kinh Duy đang ngồi ở ghế sau hút thuốc.

Cửa vừa đóng lại, xe cũng khởi động, Cố Kinh Duy quay đầu nhìn Tiễn Diệp, hỏi: “Đã ăn sáng chưa?”

Tiễn Diệp ăn ngay nói thật, “Chưa.”

Giống như đang chờ những lời này của hắn, Cố kinh Duy chẳng khác gì làm ảo thuật từ phía sau lấy ra một chiếc túi. Trên mặt anh ta còn mang theo biểu tình tiểu nhân xu nịnh đưa nó tới trước mặt Tiễn Diệp.

“Cảm ơn.” Ngữ khí rất bình thường, chẳng mang cái cảm giác thụ sủng nhược kinh nhưng lại làm cho người ta cảm thấy đó là lời thật lòng. Nhận lấy chiếc túi vẫn còn hơi nóng, Tiễn Diệp ngẩng đầu hỏi: “Thịt gà cuộn?” Còn có mùi cà phê nồng đậm nữa.

“Vừa nãy cậu không ngửi thấy mùi sao?”

“Không?” Tiễn Diệp cúi đầu mở túi ra, lại nói: “Bị mùi thuốc của anh át đi rồi.”

Sau đó, cửa sổ xe mở ra, mùi khói thuốc cũng bay đi. Đối với hành động của Cố Kinh Duy, Tiễn Diệp chỉ cười cười, không nói gì.

Công việc, đích thật là có. Hơn nữa đối với đàn ông mà nói còn là việc rất ‘gian khổ’.

Khi ba người đàn ông trưởng thành đứng trước cửa trung tâm mua sắm, Tiễn Diệp ngẩng đầu nhìn lướt qua mấy tấm biển quảng cáo bên ngoài trung tâm, thật khoa trương nhưng vẫn chưa khoa trương bằng bọn hắn.

Một người thì đen từ đầu đến chân, nếu bảo là đại ca xã hội đen thì ai cũng tin. Một người trước tiên chưa nói đến áo sơ mi in hoa cùng áo khoác da thì quả tóc tỏa sáng kia của gã cũng đủ khiến người khác chú ý. Người còn lại mặc áo sơ mi trắng bình thường cùng com lê đen, trên cổ còn quàng một chiếc khăn ca rô đen trắng, đeo một cặp kính nhả nhận. Tất cả khiến mọi người đều phải nhìn không chớp mắt.

Trong ba người nếu có một là phụ nữ thì thôi cũng qua nhưng cả ba lại đều là đàn ông, còn là ba loại hình nam giới khác hẳn nhau. Là đàn ông thì không tính toán, Tiễn Diệp hỏi: “Đến đây làm gì?”

Cố Kinh Duy cười với hắn, “Mua quần áo.”

Tiễn Diệp cũng chẳng phản đối gì, bây giờ Cố Kinh Duy là sếp, dù có đi mua tên lửa hắn cũng phải theo.

Vì vậy, nhóm ba người đi dạo hết cửa hàng cao cấp này đến cửa hàng cao cấp khác. Vóc người Cố Kinh Duy rất chuẩn, khuôn mặt cũng coi như ‘duyên dáng’, hơn nữa khi thử y phục thì có cảm giác chẳng khác gì người mẫu. Sau khi chọn vài bộ com lê phù hợp màu tối, nhận được sự tán dương của Tiêu Tuấn Phi cùng vài cái gât đầu khe khẽ của Tiễn Diệp, anh ta lại bắt đầu chuyển sang chọn mấy bộ thường phục.

Nhân lúc Cố Kinh Duy vào thử quần áo, Tiêu Tuấn Phi tiến lại gần Tiễn Diệp – người đang đứng trước giá treo quần áo, nói: “Làm sao mà anh đột nhiên lại nghĩ thông suốt? Tôi vẫn cho rằng Cố đại ca còn phải cố gắng nhiều ấy chứ!”

Tiễn Diệp khẽ đẩy mắt kính, nhìn gã một cái qua khoe mắt, cười như không cười nói: “Đã có kết quả rồi, quá trình còn quan trọng sao?”

“Tất nhiên!” Tiêu Tuấn Phi cười cười vô lại, “Trong quá trình cũng có thể hưởng thụ niềm vui mà!”

Không tiếp lời, Tiễn Diệp đưa tay cầm lấy một bộ quần áo trên giá, hỏi: “Anh có muốn mặc thử không?”

Tiêu Tuấn Phi nhìn lướt qua bộ quần áo kia.

Tiền Diệp mỉm cười, nhìn gã, nói một câu vô cùng đúng trọng điểm: “Rất hợp với anh.”

Lúc Cố Kinh Duy thử đồ cũng không nhận được sự ‘khích lệ’ đến như vậy, Tiêu Tuấn Phi gã còn chưa mặc vào đã bị khen thành như thế, đến khi mặc lên không biết còn bị khoa trương đến mức nào đây!

Đưa ta ra nhận lấy, Tiêu Tuấn Phi lập tức chạy vội vào phòng thử đồ, đồng thời trên đường còn thành công chen ngang mọi người đang ông đang muốn vào thử, một phát đẩy người ra phía sau.

Khi Cố Kinh Duy đi ra vừa lúc nhìn thấy Tiền Diệp nâng kính đang cười cười giảo hoạt mà lại lộ ra một chút ... ý tứ không nói lên lời.

Phát hiện ra anh ta đang nhìn mình, Tiền Diệp rút lại nụ cười với Tiêu Tuấn Phi, quan sát Cố Kinh Duy từ trên xuống dưới rồi nói một câu: “Rất đẹp trai.”

Chỉ cần hai câu nói của hắn, cửa hàng này đã bán thêm được hai bộ quần áo.

Nụ cười của cô nhân viên bán hàng vừa nhiệt tình vừa ngọt ngào, đó có thể là do khuôn mặt của ba người bọn họ. Sau đó khi Cố Kinh Duy lấy thẻ tín dụng từ trong chiếc ví Gucci ra, cấp bậc của nụ cười kia lại tăng thêm một tầng.

Tiền Diệp nhìn chiếc ví kia, dường như đang suy nghĩ gì đó. Phát hiện ra ánh mắt của hắn, Cố Kinh Duy liếc qua chiếc ví mình đang định nhét lại vào túi, hỏi Tiền Diệp, “Cậu thích à?”

Tiền Diệp lắc đầu. Thật ra hắn nhớ là Quan Trí cũng từng có một chiếc trông giống hệt như thế. Cậu ta mua nó tại một sạp hàng vỉa hè với giá 25 đồng, ông chủ nói thách là 50 đồng.

Lúc tiến vào cửa hàng thứ tư, Cố Kinh Duy cùng Tiền Diệp ngồi xuống sofa, trong tay xách theo túi lớn túi nhỏ. Nhưng thật ra Tiêu Tuấn Phi lại rất có hứng thú với cửa hàng này, chọn hết bộ này đến bộ khác dưới sự hướng dẫn của nhân viên bán hàng.

Tiền Diệp thoáng quan sát bốn phía một chút, phát hiện ra một bộ quần áo rất quen mắt, đúng rồi ... Trong nhà cũng có một bộ giống hệt như thế, là bộ hắn đoạt lấy từ trên người kẻ khác, xem ra không rẻ chút nào. Đang lúc tự mình suy xét xem có nên gửi trả nó không, Tiền Diệp quay đầu, vừa vặn đối mặt với đường nhìn của Cố Kinh Duy. Có vẻ như đối phương đang dùng loại ánh ‘thích thú’ đánh giá hắn.

Loại ánh mắt này, tuy Tiền Diệp không thấy ác cảm nhưng cũng chẳng hề ưa thích.

“Có chuyện gì sao?” Hắn hỏi.

“Có thì có. Nhưng mà không muốn hỏi.” Cố kinh Duy cười cười.

Điểm đó Tiền Diệp rất tán thưởng, hắn biết Cố Kinh Duy muốn hỏi chuyện gì nhưng đồng dạng anh ta cũng biết hắn không muốn trả lời. Vì vậy, chẳng hỏi gì cả là hay nhất bởi vì kết quả đã được định sẵn rồi.

“Bao giờ thì chính thức làm việc?”

“Bây giờ không phải đang làm sao?”

Tiền Diệp trợn trắng mắt nhìn Cố Kinh Duy một cái. Đối phương cảm thấy dường như mình có thể từ trong ánh mắt Tiền Diệp tìm thấy một chút gì đó gọi là ‘oán giận’, không tồi chút nào.

“Anh thuê nhân viên hay thuê người đi dạo phố cùng mình đây?”

Cố Kinh Duy nhìn túi lớn túi nhỏ xung quanh hai người, nói: “Thật ra đàn ông đi dạo phố với nhau cảm giác cũng không tệ lắm!” Lời nói ra còn mang theo chút cảm giác chưa đủ.

Tiền Diệp bật cười. Sau khi cười xong, hắn khẽ đẩy kính mắt, nhìn Cố Kinh Duy, nói: “Cố Kinh Duy, tôi nói rồi, từ giờ trở đi tôi sẽ làm việc cho anh. Chỉ cần có liên quan đến công việc, anh bảo tôi làm gì tôi sẽ làm tất cả. Anh không cần lo lắng về động cơ của tôi. Anh nói anh giữ lời, tôi cũng như vậy.”

Tiêu Tuấn Phi vào thử quần áo vẫn chưa ra. Cố Kinh Duy không biết có phải Tiền Diệp cố ý chọn lúc này để nói những câu đó không, chẳng qua ...

Y nhìn Tiền Diệp, vậy mà lại lộ ra biểu tình thoáng thất vọng, nhắm mắt lại nói: “Tiền Diệp, tôi thật sự không hi vọng rằng cậu lại nói rõ ràng như vậy, ngoại trừ công việc ...”

Tiền Diệp mặt không đổi sắc nhìn anh ta.

Rút lại lời đang muốn nói, Cố Kinh Duy ung dung cười.

“Được rồi! Chúng ta cứ từ từ rồi sẽ đến, còn có thời gian mà.”

“Thế nào? Đẹp trai không? Man* không?” Tiêu Tuấn Phi chọn thời điểm thích hợp ra khỏi phòng thử đồ. Ngay cả gương cũng chưa soi đã cố ý chạy ra trước mặt Tiền Diệp cùng Cố Kinh Duy pose dáng người mẫu.

*Man là manly ấy ạ.

Chỉ là chưa kịp nghe thấy lời bình luận hay tán thưởng nào thì câu chào ngọt ngào “Chào mừng quý khách” của cô nhân viên bán hàng đã vang lên. Theo sau đó là giọng nam quen thuộc khiến Tiền Diệp vô thức quay đầu nhìn về phía cửa.

“Cận, chính là bộ đó! Giống hệt như vậy!”

Hai người vừa từ cửa tiến vào đã đụng phải tầm mắt của bọn hắn. Cửa hàng thoáng đăng sáng sủa, vừa nhìn đã biết, trốn cũng chẳng có chỗ mà trốn.

Đầu tiên Cận Sĩ Triễn nhìn thấy Tiền Diệp, sau đó là Cố Kinh Duy, Tiêu Tuấn Phi tự động bị coi như không thấy, sau đó nhìn hai người một lượt, cuối cùng nhìn chăm chăm vào mặt Tiền Diệp, Y không có biểu hiện gì quá rõ, chỉ là vùng xung quanh lông mày hơi nhăn lại một chút, với khoảng cách của hai người trong lúc đó thì không thể phát hiện ra được.

Tiền Diệp liếc nhìn Cận Sĩ Triễn một cái, lại nhìn Kỷ Nhược Phi bên cạnh y. Trên mặt cậu ta còn mang theo oán hận, xem ra vẫn nhớ mối thù bị lột sạch. Cũng phải thôi, mới qua hơn mười mấy tiếng mà, mối hận đó vẫn chưa tiêu được. Nhưng mà hắn đã để lại cho cậu ta cái quần lót rồi còn gì!

Gặp lại kẻ thù, giả bộ không thấy. Đó là nguyên tắc của Tiền Diệp. Vì vậy, hắn quay đầu, đặt hết sự chú ý lên người Tiêu Tuấn Phi. Lúc này, Tiêu Tuấn Phi đã thực sự trở thành ‘người mẫu’, đứng tại chỗ không nhúc nhích, trừng mắt nhìn Cận Sĩ Triễn. Người không biết còn tưởng gã có ‘thù giết cha’ với người ta.

Đáng tiếc, đối phương chẳng hề chú ý đến gã.

Cố Kinh Duy nhìn Cận Sĩ Triễn một chút, lại liếc nhìn Tiền Diệp, sau đó đứng lên trước.

“Cận tiên sinh, thật trùng hợp.”

Cận Sĩ Triễn thu hồi ánh mắt đang nhìn chăm chăm gáy Tiền Diệp trở về, mỉm cười, vươn tay về phía Cố Kinh Duy, “Đúng vậy! Đã lâu không gặp ...”

Hai người bắt tay nhau chẳng khác gì tình anh xã hội.

Lời khách sáo cũng không ngừng thoát ra từ miệng bọn họ, đây gọi là giả dối. Rõ ràng ánh mắt cả hai đều đang nói rằng thật hận không thể ‘ăn tươi nuốt sống’ đối phương.

Tiền Diệp đột nhiên cảm thấy có đôi khi đối nhân xử thế quả thật rất mệt mỏi. Hắn bây giờ đã chẳng còn sức nữa rồi. Vì vậy, hắn đứng lên đưa tay chỉnh sửa cái áo Tiêu Tuấn Phi đang mặc, đem hồn đối phương mang trở về.

“Bộ này không tồi, tôi cũng thử xem sao.”

Hắn vừa nói xong, Tiêu Tuấn Phi sững sốt, “Anh muốn thử á?”

Gật đầu.

Nhưng mà ... Nói về phối hợp, từng chiếc trong bộ quần áo trên người Tiêu Tuấn Phi để riêng ra thì đều rất được, chỉ là khi kết hợp thành một bộ thì thấy thế nào cũng giống như ngưi lang! Gã mặc như thế rất đúng phong cách của gã, thế nhưng Tiền Diệp ... đó rõ ràng không phải phong cách của hắn mà!

Tiền Diệp hất cằm về phía nhân viên bán hàng bên cạnh, “Giúp tôi lấy một bộ giống hệt như vậy.” Nói xong hắn đi vào phòng thử đồ, vứt lại đám người kia ở phía sau.

Hai phòng thử đồ phía trước đều đã có người, cô nhân viên bán hàng mời Tiễn Diệp vào thử đồ ở gian ít người hơn. Tiễn Diệp nhìn một chút, một góc an tĩnh, không tồi.

Trong phòng thử đồ có một cái ghế, cô nhân viên vẫn chưa mang quần áo đến nên Tiễn Diệp vào trước, ngồi xuống, dựa lưng vào gương, chẳng suy nghĩ gì nữa. Chỉ chốc lát sau, nhân viên đã ôm quần áo vào, từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân đều đặt lên trên ghế chẳng khác gì một tòa núi nhỏ.

“Ngài chậm rãi thử.” Cô khép cửa đi ra ngoài.

Tiến Diệp đứng tại chỗ một hồi, đưa lưng về phía cửa nhìn đồng quần áo kia, thầm nghĩ dù sao cũng không có chuyện gì. Vì vậy hắn cởi khăn quàng cổ ra, rồi cởi áo khoác, vừa lúc treo áo sơ mi lên móc áo trên tường, đang định thử nội y trước thì cửa đột nhiên mở ra.

Phản ứng đầu tiên của Tiễn Diệp chính là “may mà chưa cởi quần”, sau đó mới là ‘cô gái kia sao vào mà không chịu gõ cửa’. Hắn ngẩng đầu lên nhìn, trong gương xuất hiện một bóng người cao lớn ở phía cửa, sau đó ‘cạch’ một tiếng, cửa bị khóa lại.

Phòng thử đồ chật chội lập tức chật cứng.

Tiến Diệp nhíu mày, xoay lại nhìn người kia, hỏi: “Cận Sĩ Triễn, anh muốn làm gì?”

Hết

37. Chương 37

Không một tiếng động, Cận Sĩ Triễn lặng lẽ tiến vào phòng thử đồ. Căn phòng vốn chẳng tính là lớn nay bị hai người đàn ông đồng thời tiến vào bỗng chốc trở lên có vẻ chật hẹp.

Nhìn vị ‘khách không mời’ trước mặt, Tiễn Diệp hơi nhíu mày, hỏi: “Cận Sĩ Triễn, anh muốn làm gì?” Giọng nói không lớn, chỉ vừa đủ để hai người bọn họ nghe được.

Cận Sĩ Triễn nhìn Tiễn Diệp, trong mắt ngoại trừ phần nộ vẫn là phần nộ. Y tiến về phía trước một bước, không gian nhỏ hẹp, chỉ cần một bước cũng có thể khiến hai người mặt đối mặt, tiếp xúc với nhau vô cùng gần gũi. Dáng người cao lớn của Cận Sĩ Triễn tạo ra một loại áp bách vô hình. Tiễn Diệp đứng bất động tại chỗ, đương nhiên ngoài việc hắn không muốn động ra thì nơi này cũng chẳng có đủ chỗ cho hắn động.

“Tôi muốn làm gì sao?” Cận Sĩ Triễn mở miệng, giọng nói đè nén trầm thấp, khóe miệng cong lên thành một độ cung lạnh khốc.

Tiến Diệp đột nhiên phát hiện ra hắn rất thích độ cung kia.

“Những lời này hẳn là nên để tôi hỏi cậu mới đúng chứ nhỉ?”

“Tôi, đang thử quần áo.” Tiễn Diệp đưa tay cầm lấy bộ quần áo bên cạnh, cài thắt lưng vào, bắt đầu thử chiếc áo sơ mi màu trắng. Cúc áo rất nhiều, từng nút từng nút nho nhỏ, lúc mặc vào Tiễn Diệp cũng từ từ cài từng cái một, vô cùng chậm chạp.

Cận Sĩ Triễn rất khó chịu với bộ dáng hồ hững này của hắn. Y đưa tay cầm lấy cổ tay Tiễn Diệp. Ngẩng đầu lên, Tiễn Diệp mặt không đổi sắc nhìn y.

“Sao cậu lại ở cùng Cố Kinh Duy?”

“Có liên quan gì tới anh sao?” Tiễn Diệp thờ ơ hỏi một câu, thậm chí còn có vẻ khinh thường.

“Sự tình đến hôm nay cậu còn nói những lời này với tôi!” Lực đạo trên tay Cận Sĩ Triễn mạnh lên khiến Tiễn Diệp nhíu mày, thật sự là không nhẫn nhịn được nữa mà. Nhận ra phản ứng của hắn nhưng Cận Sĩ Triễn lại lập tức buông lỏng tay chỉ là y vẫn không thả Tiễn Diệp ra.

“Cậu có nhớ những lời tôi nói với cậu ngày hôm đó không?”

Thứ gì đó của y, chỉ cần nhiễm vị đạo của y thì tuyệt đối sẽ không để kẻ khác động vào! Tiễn Diệp, toàn thân cậu đều là dấu vết của tôi, đến bây giờ cậu còn muốn trốn ...

“Nhớ rõ.” Ngoài dự đoán, Tiễn Diệp trả lời rất thẳng thắn, “Thì tính sao?”

“Vậy cậu còn muốn trốn?” Cận Sĩ Triển nghiêng rằng nói, “Còn lấy đi ...”

Tiến Diệp cười cười, cắt đứt lời đối phương, hỏi: “Anh giận tôi vì đã chạy trốn hay là vì đã lấy đi quần áo trên người anh bạn nhỏ của anh?”

Đương nhiên là ... Cậu trả lời rất rõ ràng nhưng vẫn chưa nói ra miệng. Cận Sĩ Triển chậm chạp thở dài khe khẽ, thả tay Tiễn Diệp ra, bắt đầu giúp hắn cài cúc áo. Trong nháy mắt, vẻ mặt Tiễn Diệp thoáng thay đổi, ai cũng chưa kịp phát hiện ra, kể cả chính hắn.

Tiến Diệp cúi đầu, nhìn mười ngón tay thon dài đang linh hoạt chuyển động trước ngực mình, chẳng nói được lời nào.

“Tiễn Diệp ...” Đóng xong chiếc cúc cuối cùng, Cận Sĩ Triển ngẩng đầu, “Đây là lần cuối cùng tôi phóng túng cậu. Đó cũng là giới hạn lớn nhất của tôi rồi, đừng tưởng rằng ở bên người Cố Kinh Duy thì sẽ không có chuyện gì. Tôi đã muốn người nào thì chẳng ai có thể ngăn cản.”

Lại là những lời cuồng vọng chẳng khác gì mệnh lệnh, giống như tìm về sủng vật đã mất đi. Thứ muốn biểu đạt không phải sự yêu thích đối với nó mà là năng lực dưỡng nó của chính mình. Có chút muốn cười, Tiễn Diệp biết, trong lòng Cận Sĩ Triển, có lẽ ngay cả một sủng vật hắn cũng không bằng! Chỉ là, không đợi hắn mở miệng, Cận sĩ Triển đột nhiên lại kéo tay hắn. Mười ngón tay đan vào nhau, chẳng phân biệt được đầu ngón tay ai lại lạnh như vậy.

Cảm thấy có chút mờ mịt, Tiễn Diệp ngẩng đầu lên, thấy được một tia dịu dàng trong ánh mắt Cận Sĩ Triển nhưng chỉ là chợt lóe mà thôi. Kế tiếp, Cận Sĩ Triển lại hỏi hắn: “Chúng ta, giống như trước đây không tốt sao?”

Những lời này giống như một câu kết luận. Trái tim Tiễn Diệp cũng theo đó mà khẽ rung lên, rồi rất nhanh bình tĩnh trở lại, lặng im đến mức như chưa từng nảy lên bao giờ. Hắn rất muốn biết, những lời này đối với hắn cũng như đối với Cận Sĩ Triển, rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Lặng lặng nhìn y vài giây, Tiễn Diệp quay mặt đi, đẩy đẩy mắt kính, trên khóe miệng vương một nụ cười. Đó là nụ cười mà hắn phải mất rất nhiều công sức mới có thể luyện thành.

“Cận Sĩ Triển, anh phát điên cái gì vậy?”

Cận Sĩ Triển nhăn mi lại.

“Trước đây?” Tiễn Diệp lặp lại hai chữ đó, cười cười có vẻ châm chọc, quay đầu theo dõi đối phương, “Trước đây chúng ta là như thế nào, anh còn không biết sao?”

Cận Sĩ Triển biết, hắn cũng biết, ai cũng đều biết cả, ai cũng chẳng có cách nào coi như không biết.

“Cận Sĩ Triển, dù là trò chơi cũng có giới hạn của nó. Tôi cũng đã lên giường với anh, anh nói gì, làm gì tôi cũng không phản kháng. Cường gian cũng để anh thử qua rồi, anh còn muốn tôi như thế nào nữa? Anh nói tôi lợi dụng anh, nhưng tôi đã nhận được cái gì chứ? Tôi lợi dụng anh thì được cái gì? Cho dù là kẻ ngu ngốc thì khi dồn ép quá hắn cũng sẽ phản kháng, mà anh thì đã nhanh muốn bức tôi đến phát điên rồi. Anh có biết không, mỗi tối trong cơn ác mộng của tôi đều có anh, anh cứ ở bên tai tôi liên tục gọi Tiễn Diệp Tiễn Diệp Tiễn Diệp! Tôi thậm chí bắt đầu chán ghét chính việc mình tên là Tiễn Diệp rồi!”

Mỗi một chữ, mỗi một câu đề là từ trong cổ họng vọng ra. Trong không gian nhỏ hẹp khép kín, ngoại trừ bọn họ, chẳng ai biết ở đây đang xảy ra chuyện gì.

“Tiễn Diệp ...” Gần như là vô thức, Cận Sĩ Triển nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Chúng ta trước đây sao? Trước đây anh coi tôi là gì? Con cún anh nuôi? Đã nuôi rồi thì không muốn thả nữa?” Không để ý đến thay đổi trên vẻ mặt Cận Sĩ Triển, Tiền Diệp tiếp tục nói. Đã ghen lâu lắm rồi, lúc này hẳn muốn nói ra tất cả.

“Đáng tiếc, tôi cũng không phải cún, tôi là Tiền Diệp. Dù có ăn nhờ ở đậu, tôi cũng có cách sống của chính mình. Tôi chẳng có gì cả, hãy để tôi sống theo mong muốn của bản thân ...” Một câu cuối cùng càng như là thở dài mang theo một tia cầu khẩn.

Cận Sĩ Triển nhìn chằm chằm Tiền Diệp, dường như là phải nhịn rồi lại nhịn để không rống lớn những lời vốn có ra. Y chậm rãi buông bàn tay mình đang nắm chặt xuống.

“Tôi không có, Cổ Kinh Duy thì có sao?”

Tiền Diệp cười cười. Nói cho cho cùng, người đàn ông này dường như vẫn đang coi hắn là một vật gì đó bị kẻ khác đoạt mất, hơn nữa còn là vật có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Đối với hắn là như vậy, đối với Nguyên Chiến Dã cũng như thế ... Cận Sĩ Triển, còn có ai khiến anh phải quan tâm không?

“Cổ Kinh Duy là cây, tôi cho dù chỉ là một chiếc lá cũng sẽ khiến cái cây đó lớn lên khỏe mạnh chẳng kém bất kì cái cây nào!”

“Rầm ~!” một tiếng, nắm đấm hung hăng đánh vào chiếc gương đằng sau Tiền Diệp. Toàn bộ mặt kính đều rung rung, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng “răng rắc ~”.

“Quý khách! Xảy ra chuyện gì sao ạ?” Ngoài cửa, cô nhân viên bán hàng kinh hoảng kêu lên.

Tiền Diệp không lên tiếng, đường nhìn lướt qua Cận Sĩ Triển, dừng lại trên cánh cửa đang không ngừng bị người bên ngoài gõ lên. Bên tai là trận trận thổ dốc, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

“Tôi rất hoài niệm thời gian nghe lời trước đây của cậu ...” Cận Sĩ Triển từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy chính mình trong gương. Y đột nhiên cảm thấy có chút vui mừng rồi lại có chút tiếc nuối vì Tiền Diệp không thể biểu tình của mình lúc này.

“Tôi nhớ anh đã từng nói thích bộ dạng phản kháng của tôi mà.” Trầm mặc trong chớp mắt, Tiền Diệp lạnh lùng nói.

Cận Sĩ Triển chợt có chút tương tự như cười khổ, “Hóa ra thứ tốt nhất đã mất đi rồi.”

Tiền Diệp khẽ cắn răng, thiếu chút nữa nói ra rằng “Là anh không biết quý trọng” – câu nói khiến bản thân hắn cũng phải giật nảy mình mà nuốt lại.

“Tôi vẫn luôn như thế này, chỉ là chính anh không nhìn rõ mà thôi.” Tốt hay không tốt, hắn vẫn là Tiền Diệp.

Đẩy ngực Cận Sĩ Triển ra, Tiền Diệp xách lấy áo khoác cùng khăn quàng cổ của mình, đưa tay mở cửa. Vừa đụng vào cửa thì nghe thấy Cận Sĩ Triển ở phía sau hỏi: “Cậu đối với tôi có chút tình cảm nào không?”

Tay ngừng lại một chút, không cần đến một giây suy nghĩ, Tiền Diệp quay đầu lại. Cận Sĩ Triển không nhìn hắn mà hơi khom lưng xuống nhặt lấy chiếc áo dưới đất, nhìn một cái thì thấy đó là áo sơ mi của hắn.

Cầm áo sơ mi của Tiền Diệp, Cận Sĩ Triển cười như không cười nhìn người đang đứng ở cửa. Động tác này phối hợp với biểu tình của Cận Sĩ Triển thích hợp vô cùng, đó là ý vị sắc tình chỉ có thể cảm nhận mà không thể diễn đạt ra thành lời.

Tiền Diệp chịu không nổi. Thế nhưng chịu không nổi cũng phải chịu, từ giờ trở đi, người thua không thể lại là hắn.

“Tình cảm, cũng chia thành rất nhiều loại.” ?

Nói xong, hắn quay đầu mở cửa. Chờ bên ngoài là khuôn mặt kính hoàng chưa kịp bình tĩnh lại của hai cô nhân viên bán hàng. Trong nháy mắt bước chân ra khỏi cửa, phía sau lại truyền đến giọng nói của Cận Sĩ Triển ...

“Tiền Diệp trước đây không phải là cái dạng này, tôi thật sự đã bức cậu đến nổi nóng sao ...”

Cửa đóng lại, có lẽ đã không cần hắn trả lời nữa rồi. Tiễn Diệp mỉm cười với nhân viên bán hàng, chỉ chỉ áo sơ mi đang mặc trên người mình, nói: “Tôi mua cái này, làm phiên cô rồi. Tôi mặc nó luôn.”

Ra tới phòng khách, Cố Kinh Duy cùng Tiêu Tuấn Phi đang ngồi trên sofa, một người mang vẻ mặt chết lặng, người kia lại là oán giận. Cách đó không xa, Kỷ Nhược Phi ngồi trên một chiếc sofa khác, thấy Tiễn Diệp đi ra thì ánh mắt nhìn theo phía sau hắn.

Cố Kinh Duy cùng Tiêu Tuấn Phi thấy hắn đi ra, trên mặt nói không ra là cái biểu tình gì, muốn nói gì đó lại không biết phải nói gì. Tóm lại là rối bời, Tiêu Tuấn Phi thoáng cái bất ngờ đứng lên. Tiễn Diệp cảm thấy buồn cười, nhìn hình dạng bọn họ cứ như là chính mình hình như không phải đi thử quần áo mà là đi ra chiến trường vậy.

“Nói chuyện xong rồi?” Cố Kinh Duy cũng chậm rãi đứng lên hỏi. Xem ra, tất cả mọi người đều nghĩ cần phải để Tiễn Diệp cùng Cận Sĩ Triển nói chuyện cho rõ ràng.

Rõ ràng? Vậy thì cuộc nói chuyện vừa nãy là được rồi phải không?

Tiến Diệp khẽ gật đầu một cái, không nói gì nữa.

“Chúng ta đi thôi.” Nói muốn thanh toán, nhân viên bán hàng xách ba cái túi đi ra nói rằng vị tiên sinh kia đã trả tiền rồi.

Tiến Diệp thoáng nhìn Cố Kinh Duy, anh ta khẽ nhún vai một cái. Không nói gì nữa, Tiễn Diệp nhận lấy quần áo, suy nghĩ một chút lại xoay đầu nói với nhân viên bán hàng: “Gói một bộ quần áo giống như thế kia dựa theo vóc người của vị đang ngồi bên đó, chờ bọn họ rời đi thì đưa cho cậu ta.” Tiễn Diệp chỉ vào chiếc áo khoác màu đen cổ thêu hoa rồi liếc nhìn Kỷ Nhược Phi. Cận Sĩ Triển cũng vừa lúc đi ra. Tiễn Diệp quay đầu lại, từ trong ví rút ra mười tờ giấy bạc mệnh giá lớn thanh toán.

“Cảm ơn.” Khẽ cong khóe miệng, Tiễn Diệp cười cười dịu dàng với cô nhân viên bán hàng.

Ba người thu hoạch rất khá, túi lớn túi nhỏ đi ra khỏi cửa hàng cao cấp. Chỉ là trên mặt mỗi người dường như cũng chẳng phải loại biểu tình có thể gọi là ‘vui vẻ’ hay ‘thỏa mãn’ gì đó.

Trở lại trong xe, Tiễn Diệp vẫn tiếp tục trầm mặc. Cố Kinh Duy cũng không nói gì. Hai người đó trầm mặc cũng chẳng có gì bất thường nhưng Tiêu Tuấn Phi đang ngồi ở ghế lái đằng trước cũng chẳng nói lấy một câu, an tĩnh lái xe, tốc độ vẫn rất bình ổn.

“Cố Kinh Duy ...” Đột nhiên, Tiễn Diệp gọi một tiếng, có điểm chậm chạp, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng nhưng thật ra hắn đặc biệt có ngữ điệu.

“Hử?” Cố Kinh Duy dường như không nghĩ tới sẽ nghe được Tiễn Diệp gọi mình như vậy.

“Có thuốc lá không?”

Do dự một giây, Cố Kinh Duy móc ra bao thuốc trong túi đưa cho hắn.

Tiến Diệp nhận lấy, rút ra một điếu, “Xin lỗi, không nghĩ tới lại nghiện thuốc lá nặng như vậy, quên mất không mua.” Đây chẳng biết có tính là lấy cớ không, điếu đó chỉ có người nói cùng người nghe mới biết.

Việc châm thuốc cũng do Cố Kinh Duy làm. Tiễn Diệp hít sâu một hơi, nhúu mày, ấn nút mở cửa kính, khói thuốc chậm rãi bay về hướng cửa sau đó nhanh chóng theo khe đó bay ra ngoài.

Trầm mặc một lúc, Tiễn Diệp đột nhiên hỏi một câu rất ‘kinh dị’.

“Anh có nghi ngờ tôi là do Cận Sĩ Triển phái đến nằm vùng không?”

Cố Kinh Duy nhìn hắn cười cười, thật sự xem đó như một câu nói đùa.

“Tôi không hiểu rõ cậu, cũng chẳng hiểu rõ Cận Sĩ Triển, nhưng điểm này, tôi thập phần tin tưởng hai người.”

Niềm tin ngu muội, chẳng qua cũng coi như một loại quyết đoán. Tiễn Diệp đút điếu thuốc vào trong miệng, không hút, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Tiễn Diệp, cậu đến bên cạnh tôi là do đang giận đối với Cận Sĩ Triễn sao?” Lần này, đến lượt Cố Kinh duy hỏi một câu rất ‘kinh dị’.

Điều thuốc trong miệng Tiễn Diệp thoáng cái run run, sau đó hần nở nụ cười.

Nếu như chỉ là giận đối thì có lẽ sẽ đơn giản hơn nhiều.

“Anh ta là anh ta, tôi là tôi. Chúng tôi không ai nợ ai cả. Những điều khác, không thể nói.” Nhả điều thuốc ra, Tiễn Diệp vẫn đang nhìn người cửa sổ.

“Cố Kinh duy, tôi sẽ không để anh phải thất vọng. Cận Sĩ Triễn có thứ gì tôi cũng sẽ giúp anh đoạt được, tin tưởng tôi.”

Cố Kinh Duy quan sát sườn mặt Tiễn Diệp, qua hồi lâu mới thu hồi tầm nhìn, nhắm mắt lại, dường như đang ngẫm nghĩ những lời mình vừa nghe được.

“Chúng ta đây, từ bây giờ thì bắt đầu nhé!”

Thứ Cận Sĩ Triễn có, thực sự rất nhiều, vậy thì hãy đoạt lấy từng thứ một.

“A Phi, đến giờ rồi đấy.”

Tiêu Tuấn Phi nhìn hai người đang ngồi phía sau qua kính chiếu hậu, “Đã biết.”

Hết

38. Chương 38

Chiếc xe con màu đen dừng lại trước cửa một nhà hàng. Tiêu Tuấn Phi xuống trước, ném chìa khóa xe cho cậu nhóc trông xe ở bãi đỗ. Sau đó có hai nhân viên mặc đồng phục tiến tới muốn mở cửa xe giúp nhưng Tiễn Diệp đã trước một bước tự mình mở cửa bước xuống, quan sát nhà hàng trước mắt cùng tình huống bốn phía xung quanh.

Tuy rằng thời gian hần sống tại thành phố này không tính là lâu lắm nhưng cũng có vài thứ hần đã nghe nói đến rồi ví dụ như vị trí hần đang đứng. Đó chính là khu chợ đen nổi tiếng nhất nơi này, ở đây có đủ loại giao dịch muốn hình muôn vẻ, hợp pháp hay bất hợp pháp cũng vậy, chỉ cần anh muốn mua thì nhất định sẽ tìm được người bán. Những thứ như nhục dục lại càng không thiếu, hàng đêm sanh ca, cả đêm rực sáng trong ánh đèn cho đến khi ánh nắng đầu tiên của ngày mới xuất hiện thì mới kết thúc.

Một loại phồn hoa khác, cũng coi như một thế giới khác.

Vài ngày trước, Tiễn Diệp còn cách nơi này rất xa, vài ngày sau, hần đã ở đây rồi. Hai thế giới đó thật ra cũng chẳng xa đến như vậy.

Tiễn Diệp thầm cười trong lòng. Chẳng biết Cố Kinh Duy đã tiến tới bên cạnh từ lúc nào, anh ta vỗ vỗ vai hần, nói một câu: “Cậu chỉ cần đi bên cạnh tôi là được rồi.”

Gật đầu, Tiễn Diệp cũng không hỏi nhiều.

Ba người tén vào trong, dọc đường đi có rất nhiều ánh mắt hướng về phía bọn họ, có hữu hảo, có hiếu kỳ, có phòng bị, có âm ngoan, có châm chọc ... Nói chung, là địch hay là bạn, tất cả chỉ trong một ý niệm mà thôi. Chỉ ít hiện tại cũng chẳng ai chú ý đến nó. Vào trong thang máy, Tiêu Tuấn Phi nhấn nút lên tầng mười lăm.

Cố Kinh Duy nói với gã: “A Phi, một lúc nữa cậu nói ít thôi.”

Tiêu Tuấn Phi gật đầu, lộ ra biểu tình khinh thường, “Đã biết. Em cũng chẳng ham nói chuyện với lão già kia! Thật là lão cáo già mà! Hứ!”

“Chính vì cái tính nóng đầu này của cậu nên mới hay đắc tội với người ta như thế!” Cổ Kinh Duy nhàn nhạt liếc mắt trừng gã một cái. Tiêu Tuấn Phi lập tức im bặt, quay sang bức vách thang máy bóng loáng vuốt lại tóc.

Tiền Diệp đứng ở một bên đường như cũng nghe ra được chút manh mối.

Tới tầng mười lăm, cửa mở ra, vừa bước ra khỏi thang máy đã thấy một nhóm đàn ông mang kính râm đang nhìn bọn họ. Tiền Diệp thần nhiên quan sát bốn phía một chút, cơ bản là cứ vài thước lại có một người đàn ông nhìn thoáng qua chẳng có vẻ gì là ‘người lương thiện’ đứng nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của những người tiến vào.

“Cố đại ca, mời đi bên này.” Một người mặc tây trang màu đen đi về phía Cổ Kinh Duy, cung kính gật đầu chào ba người.

Cổ Kinh Duy nhìn đối phương một cái, cuối cùng cũng đáp lại.

Người kia đi trước dẫn đường, Tiêu Tuấn Phi theo sau, Tiền Diệp cùng Cổ Kinh Duy đi cuối cùng. Bọn họ đi qua một hành lang thật dài, cuối cùng dừng lại trước cửa một căn phòng.

Người đàn ông dẫn đường khê gõ cửa, đợi cửa mở ra sau năm giây thì đứng sang một bên, hướng về phía nhóm người Cổ Kinh Duy dùng tay làm động tác, “Mời!”

Tiêu Tuấn Phi khê nghiêng người, Cổ Kinh Duy tiến vào trước, Tiền Diệp theo sát sau đó.

Trong phòng ngập tràn khói thuốc, ánh sáng mờ ảo giống như đang ở trong quán bar. Trên mấy chiếc sofa giữa phòng có vài người đang ngồi, trên bàn bày la liệt các loại rượu, rượu ngoại, rượu nội đều đầy đủ. Chiếc TV tinh thể long trên tường đang chiếu một bộ phim điện ảnh nào đó, tiếng súng không ngừng vang lên. Ngồi ở góc phòng là mấy tên đeo kính râm, trên lưng là khẩu súng tùy thời có thể rút ra.

“A! Cố đại ca, chờ cậu đã lâu rồi đấy!” Một người đàn ông trung niên đang ngậm điếu thuốc tươi cười vẫy vẫy tay với Cổ Kinh Duy.

Cổ Kinh Duy cười cười đi về phía đó.

“Xin lỗi, có chút việc nên tới muộn.”

“Vậy hôm nay nhất định phải phạt cậu ba chén!”

Cổ Kinh Duy chỉ cười không nói, ngồi xuống một chiếc sofa còn trống, nhìn lướt qua những người đang ở đây coi như là chào hỏi. Tiêu Tuấn Phi cũng ngồi xuống bên cạnh anh ta.

“Ha ha! A Phi, cậu tới rồi! Mấy cô em xinh đẹp trong quán tôi hôm nào cũng hỏi sao anh Phi còn chưa tới tìm bọn họ đấy!” Một tên đầu trọc quay sang trêu chọc Tiêu Tuấn Phi.

“Ha hã! Vậy hôm nào tôi tới tìm anh Sinh cùng nhau uống một chén nhé!” Tiêu Tuấn Phi nhếch mép cười.

“Tốt! Tôi phải tìm thêm vài người tới uống cùng mới được, một mình tôi không địch nổi từ lượng của nhóc con cậu! Ha ha ha ~”

Mọi người cười vang lên một trận. Một người cầm theo một chiếc chén trống không đi về phía Cổ Kinh Duy giúp anh ta rót rượu, sau đó còn mời một điếu thuốc. Cổ Kinh Duy ngậm thuốc vào trong miệng, từ bên cạnh một bàn tay mang theo bật lửa vừa lúc đưa đến.

Ngọn lửa bùng cháy, ánh sáng màu hồng rọi lên sườn mặt Cổ Kinh Duy cùng Tiền Diệp.

“Vị này là ...” Cuối cùng cũng có người chú ý tới Tiền Diệp kẻ mà từ lúc vào cửa đến giờ vẫn luôn an tĩnh giống như chưa hề tồn tại, có lẽ nên nói là ngay cả một chút khí tức ‘quấy nhiễu người khác’ cũng chẳng hề phát ra.

Thu bật lửa về, Tiền Diệp nhẹ gật đầu với tất cả mọi người, lễ tiết cùng biểu tình đều rất đúng mực, vừa cung kính vừa không quá khoa trương.

Cổ Kinh Duy nhả điếu thuốc trong miệng ra, nói: “Thuộc hạ của tôi.”

“Trước đây chưa từng thấy qua nha ...”

“Cậu ta mới tới.” Lúc này Tiêu Tuấn Phi liền thay Cố Kinh Duy giải đáp nghi vấn của mọi người.

Việc một đại ca thu nhận một tên thuộc hạ mới cũng chẳng có gì hiếm lạ, nhưng đem theo tên mới thu đó đến cuộc gặp gỡ như ngày hôm nay thì nhất định là có gì đó không bình thường phải không? Đường nhìn của mọi người mơ hồ đều dừng lại trên người Tiền Diệp mà đánh giá, dù nhiều hay ít đều hiếu kỳ với vị thuộc hạ ‘mới tới’ vừa châm thuốc cho Cố Kinh Duy này.

Trí nhớ dường như từng chút từng chút một trở nên rõ ràng, mãi cho đến khi nghe thấy một người kêu lên ...

“Mẹ nó! Tên này không phải là người của Cận Sĩ Triển sao?”

Trong nháy mắt, Cố Kinh Duy cùng Tiêu Tuấn Phi đều khẽ nhíu mày.

“Đúng vậy! Tôi nhớ ra rồi, trách không được lại cảm thấy quen mắt như thế, lần trước tại nhà hàng XX hẳn ở cùng một chỗ với Cận Sĩ Triển mà!”

Có đôi khi, có một số việc chính là lại trùng hợp như thế. Lần Cận Sĩ Triển lôi kéo Tiền Diệp ra khỏi nhà hàng kia, số người nhìn thấy tuyệt đối không phải số ít, mà hiện tại, lại chỉ có một số ít người đang ở đây.

Bầu không khí dường như bỗng trở nên có chút quỷ dị, xem ra, hôm nay nhắc đến Cận Sĩ Triển cũng không thích hợp cho lắm

Tiền Diệp thu bật lửa về, không nói câu gì.

“Cố đại ca, chuyện này là thế nào?”

Có người nhin không được hỏi ra.

“Mẹ nó! Các người quản nhiều như vậy làm gì! Hiện tại hẳn chính là thuộc hạ của đại ca tôi thế là được rồi a!”

“A Phi!” Trầm trầm gọi một tiếng, Cố Kinh Duy liếc mắt trừng Tiêu Tuấn Phi. Tên kia trên mặt vốn là vẻ mặt không phục, cuối cùng vẫn phải ngậm miệng lại.

“Cố đại ca, không phải các cậu lại diễn ‘Vô gian đạo’ đấy chứ?” Từ trong nhóm người vang lên một giọng nói. Người vẫn ngồi tại góc trong cùng của gian phòng một tay đặt trước ngực, tay kia cầm điều thuốc, mặc một chiếc áo sơ mi màu lam thông thường, tóc cũng là kiểu húi cua thường thấy, nhìn qua chẳng khác gì một viên chức sắp nghỉ hưu.

Người đàn ông đó nhìn qua có vẻ hơn năm mươi tuổi, trên mặt là ý cười nhẹ nhàng nhìn Cố Kinh Duy, sau đó ánh mắt lại chuyển đến Tiền Diệp.

Cố Kinh Duy nhìn ông ta, nhãn thần khẽ biến, sau đó rất nhanh khôi phục lại như cũ, khoe miệng cong lên đang muốn mở miệng thì đối phương giơ tay lên ngăn anh ta lại.

Ánh mắt vẫn đang dừng trên người Tiền Diệp, ông ta hỏi: “Cậu tên là gì?”

Bốn phía đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh, rượu không có vị rượu, thuốc không có mùi thuốc, câu chuyện đã đến thời khắc gay gắt, tất cả đều chờ ở giây tiếp theo!

Tiền Diệp đứng thẳng người, khẽ đẩy kính mắt, sau đó không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn đối phương, “Tôi là Tiền Diệp. Chú Quyền ...”

Lời này vừa nói ra, Cố Kinh Duy cùng Tiêu Tuấn Phi ở bên cạnh đều âm thầm lấy làm kinh hãi.

Hắn biết Vương Quyền sao?

Người bị gọi “Chú Quyền” ha ha cười một tiếng, sau đó nhìn Tiền Diệp một cách hứng thú, hỏi: “Cậu thế mà lại biết tôi à?”

“Đại danh của chú Quyền không ai không biết.” Giọng nói chậm rãi, nhẹ nhàng nhưng lại có thể khiến mọi người ở đây đều nghe thấy rõ ràng. Nghe thì có vẻ như nịnh nọt nhưng từ trong miệng Tiền Diệp cung kính nói ra thì lại không khiến người ta chán ghét.

“Ha ha ha! Ông lão tôi đây cũng chẳng có danh tiếng đến như vậy, hiện tại người biết tôi là Vương Quyền càng ngày càng ít, Cổ đại ca của các cậu mới chân chính là đại danh đỉnh đỉnh!”

Bất chấp có phải là thật lòng hay không, Tiễn Diệp vẫn khẽ cười cười. Cổ Kinh Duy ở bên cạnh có chút suy nghĩ đánh giá hai bên.

“Trước đây cậu thật sự ở cùng Cận Sĩ Triền à?” Sau khi cười xong, Vương Quyền lại hỏi một câu.

“Quyền thúc, cậu ta bây giờ là thuộc hạ của tôi ...” Không đợi Tiễn Diệp trả lời, Cổ Kinh Duy đã mở miệng trước giúp hắn giải vây.

“Ha! Nhìn xem, Cổ đại ca cậu thực sự là yêu quý thuộc hạ mà! Nhanh như vậy đã nói giúp người của mình nhỉ?”

Tiến Diệp cũng khẽ cười theo một chút, nói câu: “Chim khôn chọn cành mà đậu.”

Vương Quyền khẽ nhướn mày, rút điều thuốc, nói: “Tốt! Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy một câu ca ngợi khiến người ta yêu thích như thế đấy! Cổ đại ca, cậu thật biết chọn người a!”

Cổ Kinh Duy khẽ cong khóe miệng, đưa tay cầm lấy chén rượu hướng về phía Vương Quyền, “Đa tạ chú Quyền khích lệ. Tôi kính chúc một chén! Mời mọi người.”

Bầu không khí một lần nữa bị kích thích, mọi người đều giơ chén rượu lên, phóng khoáng uống cạn, nhả nhận cũng có mà hào sảng cũng có. Cách uống của Vương Quyền là bình thường nhất, uống xong một chén còn khẽ dùng khăn tay lau khóe miệng.

Vốn tưởng rằng mọi chuyện cứ như vậy qua đi, nhưng mà ông ta lại ngẩng đầu nhìn Tiễn Diệp, đột nhiên hỏi một câu: “Cậu vừa nói cậu tên Tiễn Diệp có thật không?”

Cổ Kinh Duy buông chén rượu, nhìn về phía người bên cạnh mình.

Tiến Diệp gật đầu một cái.

“Ồ ...” Vương Quyền dường như đang tự hỏi một chút, sau đó nói: “Có phải trước đây chúng ta từng gặp qua ở nơi nào đó đúng không?”

Vừa hỏi xong, Cổ Kinh Duy đã nói: “Chú Quyền, có phải chú nhận nhầm người rồi không?”

“Phải không nhỉ?” Nhíu nhíu mày, ánh mắt Vương Quyền liên tục đánh giá Tiễn Diệp.

“Có lẽ là tôi cùng chú Quyền đã từng gặp thoáng qua nhau trên đường!” Tiễn Diệp mỉm cười, khẽ đẩy mắt kính nói.

Vương Quyền bật cười to một tiếng, “Nói hay lắm! Đó có thể thực sự là duyên phận, trước đây từng thoáng gặp qua nhau trên đường, bây giờ lại đụng phải tên trên bàn rượu, quả thực là duyên phận mà! Uống rượu! Gọi người mang đồ ăn lên đi! Mở thêm ba chai Louis mười ba nữa!”

Đề tài xoay quanh Tiễn Diệp cuối cùng cũng kết thúc, cả đám lại bắt đầu uống rượu. Một lúc sau nhân viên phục vụ cũng bắt đầu ra ra vào vào đưa món ăn lên, thậm chí có người còn gọi mấy cô vào ngồi hầu rượu. Hôm nay vốn là ngày mọi người cùng nhau tụ tập vui vẻ, có quá đà một chút cũng chẳng sao.

Tiếng chạm ly cùng chơi trò oẳn tù tì không ngừng vang lên hòa vào làm một. Vương Quyền đang ôm một cô cùng nhau nhìn vào TV hát một bài, xung quanh không ngừng vang lên lời khen ngợi. Cổ Kinh Duy dùng hai ngón tay cầm ly lên, khẽ lắc lắc rượu trong đó, tiến đến bên cạnh Tiễn Diệp nhỏ giọng nói bên tai hắn: “Vương Quyền ở bên ngoài có rất nhiều kẻ thù nên chưa bao giờ dám ra ngoài một mình đi trên đường, cậu làm thế nào có thể gặp thoáng qua ông ta vậy?”

Tiến Diệp vốn đang nhìn cục đá trong cốc rượu nghe anh ta nói xong mới khẽ nở nụ cười, nói: “Anh cũng không phải không biết đêm này những lời tôi nói chẳng có câu nào là thật.”

Cổ Kinh Duy cầm nín.

“Câu kia cũng không phải là thật sao?”

“Câu nào?”

“Chim khôn chọn cành mà đậu.”

Nhàn nhát liếc mắt nhìn đối phương một cái, “Không phải.” Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng là thuộc hạ của Cận Sĩ Triền.

Hiển nhiên, đối với đáp án này Cố Kinh Duy cũng không thỏa mãn cho lắm. Chẳng qua anh ta cũng đã quen với loại thái độ này của Tiễn Diệp, nếu như Tiễn Diệp nói “phải” thì có thể anh ta sẽ cho rằng câu ‘phải’ đó mới là nói dối.

Cuộc rượu này kéo dài đã nhanh đến ba giờ đồng hồ. Trong lúc đó Cố Kinh Duy đã từng cùng Vương Quyền ngồi riêng với nhau, hai người cúi đầu nói chuyện gì đó, biểu tình theo trọng tâm câu chuyện mà hơi biến đổi chẳng qua cả hai đều là loại người không lộ vui mừng trên mặt.

Tiêu Tuấn Phi đã uống xong một trận với mấy người xung quanh, một hơi ngồi xuống bên cạnh Tiễn Diệp. Cả người gã toàn là mùi rượu, thừa dịp uống nhiều mà dựa cả nửa người trên lên vai Tiễn Diệp, khẽ cười khúc khích hai tiếng.

“Tôi say rồi, làm thế nào bây giờ?”

Tiến Diệp nhìn gã một cái rồi quay mặt đi, cũng không tránh ra.

“Lần trước cậu uống phải gấp hai thế này.”

Lần trước, ý chỉ là lần hắn cùng Tiêu Tuấn Phi uống với nhau tại quán bar.

Lời nói dối bị nhìn thấu, Tiêu Tuấn Phi lười biếng mà bất động, ra vẻ lấy lòng nói: “Tôi thật sự chẳng thể tin được, hiện tại lại có thể đến gần anh như vậy ...”

Bàn tay đang chậm rãi lắc chén rượu khẽ ngừng một chút, ngón trỏ Tiễn Diệp thoáng sượt qua mép chén, “Về cái này, tôi có điểm tin là cậu đang say.”

Tiêu Tuấn Phi không nói gì nữa, Tiễn Diệp cũng im lặng. Hai người cứ như vậy lẳng lặng ngồi một hồi, mãi cho đến khi Tiêu Tuấn Phi lại hỏi: “Anh thật lòng theo Cổ đại ca sao?”

Lúc này, Tiễn Diệp mới nghiêng đầu lạnh lùng nhìn gã một cái: “Không phải cậu cũng muốn tôi theo anh ta sao?”

Như thế này cũng không tồi, chẳng qua ... Tiêu Tuấn Phi ngồi thẳng lên, nhìn Tiễn Diệp nói: “Chỉ là tôi nghĩ anh sẽ không thỏa hiệp nhanh như vậy thôi!”

“Cũng chẳng phải thỏa hiệp.” Tiễn Diệp buông chén rượu xuống, “Là quyết định. Tôi làm việc cho anh ta, giống như cậu vậy.”

Nhìn khuôn mặt không lộ rõ biểu tình gì của Tiễn Diệp, Tiêu Tuấn Phi sửng sốt một chút, sau đó vỗ vỗ cái trán cau mày thì thào tự nói: “Tôi hình như thực sự đã uống nhiều rồi! Đầu choáng quá đi, anh để tôi dựa thêm một lúc ...” Nói xong lại ngã vào người Tiễn Diệp.

Tiến Diệp đột nhiên đứng lên kéo một cô gái ngồi cách đó không xa đến nhét vào lòng Tiêu Tuấn Phi, cười cười xấu xa, nói: “Cậu gối vào bộ ngực này có lẽ sẽ tương đối thoải mái hơn đấy!”

Lúc ra về, Tiêu Tuấn Phi thực sự có chút say mềm. Cố Kinh Duy nhìn thoáng qua người hai mắt đang lơ đãng, đẩy đối phương xuống ghế sau rồi cùng Tiễn Diệp chia nhau ngồi xuống ghế lái và phó lái.

“Có muốn tôi lái xe không?” Trước khi lên xe Tiễn Diệp khẽ hỏi một câu. Hắn không uống mấy mà Cố Kinh Duy thì ít nhiều cũng phải uống hơn hắn.

Cố Kinh Duy cười cười, hỏi: “Cậu là sợ hay là không tin tưởng tôi?”

“Có gì khác nhau à?” Tiễn Diệp hỏi.

“Cậu có thể sợ nhưng tuyệt đối không thể không tin tưởng tôi!” Cố Kinh Duy cười đến điên cuồng rồi trước một bước ngồi vào ghế lái.

Tiến Diệp khẽ đẩy kính mắt đến lúc xe khởi động thì mở cửa xe ngồi vào.

Xe chạy chưa được hai phút, Cổ Kinh Duy hỏi Tiễn Diệp: “Cậu làm thế nào mà biết Vương Quyền?”

Tiến Diệp nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nói một câu: “Trước đây đã từng gặp qua.”

“Hai người thực sự đã gặp qua?”

“Ừ!” Suy nghĩ một chút, “Chẳng qua là rất lâu trước đây, ông ta sẽ không nhớ rõ tôi đâu.”

Cổ Kinh Duy nhìn hẩn một cái, “Nhưng hôm nay có lẽ ông ta đã nhận ra cậu rồi.”

“Dù ông ta có nhận ra tôi cũng không biết tôi là ai. Chẳng qua ông ta với tôi cũng chỉ là hiểu kì với người bên cạnh anh thôi.” Tiễn Diệp nói: “Hôm nay các anh đang thương lượng chuyện gì quan trọng sao? Mang theo tôi hình như có điểm không thích hợp cho lắm ...”

“Ha!” Cười một tiếng, Cổ Kinh Duy khẽ vòng tay lái, nói: “Quy tắc là do con người định ra, người của tôi, hợp với quy tắc của tôi là được.”

Tiến Diệp không nói gì chỉ là khẽ cong khóe miệng lên một chút.

Đèn đỏ, Cổ Kinh Duy dừng xe lại, quay đầu nhìn Tiễn Diệp, hỏi: “Cậu có phát hiện ra lúc nói ‘người của tôi’ thì tôi đặc biệt hưng phấn không?”

Không quay đầu lại, Tiễn Diệp qua cửa kính nhìn người đang cười đến mức sắc tình, nói: “Tôi có điểm sợ ...”

“Hử?”

“Có vẻ anh thực sự đã uống nhiều rồi.”

Vừa dả kích đến người khác vừa chẳng cần dùng đến một chữ thô tục nào, đó là nét ‘đặc sắc’ của Tiễn Diệp. Cổ Kinh Duy khẽ nhún vai, sờ sờ mũi, chờ đèn xanh đến thì nhấn chân ga.

“Trước để tôi đưa cậu về.”

Tiến Diệp suy nghĩ một chút, hỏi: “Anh không giận à?”

“Giận?” Cổ Kinh Duy có điểm buồn cười hỏi: “Giận cái gì?” rồi trước khi Tiễn Diệp kịp trả lời lại nói một câu: “Ai bảo tôi thích cậu chứ!”

Tiến Diệp thoáng cảm thấy không biết phải nói gì.

“Vương Quyền ...”

“Cái gì?” Cổ Kinh Duy sững sốt một chút.

“Vương Quyền có một đứa con trai, là do người vợ thứ ba của ông ta năm kia mới sinh ra, cuối cùng ông ta cũng có con trai. Ngày kia là sinh nhật của đứa bé, anh có thể tặng một món quà lớn. Vương Quyền rất tín phật, thích thu thập tượng phật.”

Tiến Diệp giống như học thuộc lòng mà nói từng câu từng câu, mỗi một câu thốt ra, biểu tình kinh ngạc trên mặt Cổ Kinh Duy lại càng nhiều hơn một chút.

“Cậu từ đâu biết được những điều này?” Anh ta hỏi.

“Tôi nói rồi, tôi sẽ không khiến anh phải thất vọng.” Tiễn Diệp nhìn ra ngoài cửa sổ nói một câu. Bóng dáng trên cửa kính mờ hồ mờ nhạt, cuối cùng đến chính hẩn cũng chẳng nhận ra nữa. BẠN ĐANG ?

“Tôi không muốn về nhà.”

“Hả?”

Tiến Diệp đột nhiên thốt ra một câu khiến Cổ Kinh Duy ngay cả điều mình muốn nói cũng quên mất. Chết tiệt! Thực sự là anh ta đã uống quá nhiều mà!

“Tôi không muốn về nhà, anh giúp tôi tùy tiện tìm một chỗ qua đêm đi!” Quay đầu lại, Tiễn Diệp nhìn Cổ Kinh Duy, khẽ chớp mắt.

Loại yêu cầu này, tất cả đàn ông như anh ta đều sẽ không cự tuyệt.

Xe ở giao lộ phía trước thì đổi hướng, Tiễn Diệp dường như khẽ thở phào nhẹ nhõm một cái. Đường nhìn chuyển qua phía ngoài xe qua gương chiếu hậu, chăm chú nhìn theo chiếc xe phía sau, vẫn duy trì khoảng cách khi gần khi xa.

Khóe miệng khẽ cong lên, mỉm cười trong im lặng.

Lần này, tôi nhớ rõ xe của anh.

Trên ghế sau, người đang nằm ngửa mặt lên trời chậm rãi mở mắt ra, nhìn người phía trước một hồi, trong mắt hoàn toàn là tĩnh táo.

Hết

39. Chương 39

Trong căn phòng không tính lớn là một mảnh hỗn độn, nơi nơi đều là vết tích bị lực lợi qua, đủ thứ linh tinh gì đó rơi xuống đầy đất. Ngay cả sofa cũng bị rách nát, lò xo cùng bông xốp đều lòi ra ngoài giống như thi thể bị giải phẫu vậy. Chỉ có rèm cửa màu trắng trên cửa sổ được kéo xuống là hoàn toàn không bị tổn hại gì. Rèm cửa thật dày che khuất ánh mặt trời, trong phòng hoàn toàn là bóng tối.

“Tách ~”

Ngọn lửa phát ra từ chiếc bật lửa chiếu sáng khuôn mặt của người đàn ông, trên mắt kính phản chiếu lại thứ ánh sáng màu đỏ, đôi môi đang ngậm điều thuốc khẽ hé lộ ra một khe hở nho nhỏ, khóe miệng khẽ nhếch lên như là đang cười lại như không cười.

Mùi vị của điều thuốc dần tràn ngập tựa như đã làm cho thần kinh đang bị buộc chặt được thả lỏng không ít.

Trong tiếng thở dốc lộ ra sự run rẩy hỗn loạn, nỗi sợ tựa như khói thuốc bắt đầu lan tràn.

Người đàn ông ngồi trên chiếc sofa duy nhất còn hoàn hảo, tư thế vô cùng nhàn nhã, hai chân thon dài duỗi thẳng gác lên nhau. Phía sau là hai tên cao to, trước mặt là một gã đàn ông nhìn qua có vẻ cực kỳ chật vật. Gã quỳ trên mặt đất, cúi đầu, thân thể mập mạp run rẩy tự như con chim bị kinh sợ, ngay cả tiếng răng va vào nhau cũng ngày càng vang lên rõ ràng ...

Hơi ngẩng đầu lên, sau khi thưởng thức gần nửa điều thuốc, người đàn ông đưa tay ra tùy ý cầm lấy khung ảnh bị úp xuống trên chiếc kệ bên cạnh, bên trong là một bức ảnh gia đình ba người.

Cười cười, hắn mở miệng, giọng nói đặc biệt xứng đôi với khí chất nho nhã của hắn.

“Con gái ông trông xinh lắm! Bao nhiêu tuổi rồi?”

Hắn vừa dứt lời, cả người gã đàn ông trung niên quỳ trên mặt đất lại run lên một chút, hai tay chống xuống sàn nhà. Vừa này thì im lặng không khác gì người chết, giờ phút này lại la hét như điên, “Đại ca, đại ca tôi xin anh! Sổ sách thực sự không có trên người tôi, tôi thật sự không cầm sổ tiền kia! Anh buông tha cho tôi đi! Buông tha cho một nhà ba người chúng tôi đi!”

Chậm rãi buông ra khung ảnh trong tay, hắn cúi đầu nhìn gã giống như không nghe thấy những lời gã vừa nói rồi mỉm cười nói: “Gọi Tiễn Diệp là được rồi.”

Người đang quỳ sợ hãi theo dõi hắn giống như đang nhìn một con quái vật.

Loại ánh mắt này đã bao lâu rồi không được nhìn thấy rồi nhỉ? Tiễn Diệp suy nghĩ một chút, ngón trỏ khẽ gõ vào điều thuốc khiến tàn thuốc rớt xuống.

“Sổ sách có nằm trên người ông hay không hiện tại đã không phải là chuyện quan trọng nữa. Chỉ cần nó đã qua tay ông thì ông phải chịu trách nhiệm. Ông hẳn là phải hiểu, bây giờ vấn đề không phải là tiền. Về sổ tiền đó Cố đại ca không quan tâm, nhưng anh ta ghét nhất là có người phản bội mình.”

“Tôi, tôi ... Tôi cũng chỉ có một lần đó thôi! Hơn nữa cũng không phải một mình tôi, tôi căn bản không lấy tiền, tuy rằng ngay từ đầu tôi cũng muốn nhưng, thế nhưng ... Tôi cũng sợ mà, sau đó lại ... lại rời đi! Sổ tiền đó thật sự, thật sự là một phen tôi cũng không lấy! Sổ sách cũng chỉ là đưa cho ... Đại .. Diệp ca! Diệp ca hãy cứu tôi, van cầu anh cứu tôi! Xin anh giúp tôi cầu tình với Cố đại ca, xin anh ấy ...”

Tiền Diệp giơ tay lên, ngón trỏ dựng thẳng đặt trên môi ra dấu im lặng. Tựa như bị đầu độc, gã đàn ông lập tức một chữ cũng không phát ra nữa, chỉ còn cái miệng là vẫn mở lớn ra giống như con cá mắc cạn. Gã không ngừng thở hổn hển, tuy đang là sáng sớm mùa đông nhưng mồ hôi lạnh lại không ngừng chảy xuống trên lưng.

“Có đôi lúc, cầu tình trái lại lại chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa. So với việc sống mà lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ, chi bằng chết đi một cách thoải mái. Trước tiên không nói đến thanh danh, chỉ ít tôi có thể cho người nhà anh một cuộc sống bình an.” Khẽ cong khóe miệng, Tiền Diệp cười cười nói, “Anh muốn thế nào?”

Gã đàn ông bắt đầu lắc đầu, không ngừng run lên, “Không! Không được! Nếu như tôi chết thì vợ con tôi cũng không sống nổi! Không được! Tôi không thể chết được! Tôi không muốn chết! Diệp ca, cầu xin anh! Tôi không lấy sổ tiền đó, một phen cũng không lấy! Như thế là không công bằng!” Gã muốn xông lên, một trong hai người phía sau Tiền Diệp nhanh chóng tiến lên trước mặt hắn đem gã đàn ông đó đặt xuống mặt đất.

Khuôn mặt dán chặt xuống mặt đất bằng lãnh, trong miệng gã vẫn không ngừng kêu, “Không muốn chết! Không được! Không muốn chết ...”

Tiền Diệp nhìn gã một cách hồ hững, bốn mươi tuổi, có nhà có xe, còn có một gia đình hạnh phúc. Nghe ra thì tất cả đều thật tốt đẹp, đáng tiếc, đồ có đẹp có tốt đến đâu chung quy vẫn sẽ có ‘vết nhơ’.

Hít một hơi cuối cùng, ném tàn thuốc xuống mặt đất dụi tắt, thân thể Tiền Diệp nhích về phía trước một chút, hai tay khoát lên đầu gối, liếc mắt nhìn hai người đàn ông một cái.

Gã đàn ông trên mặt đất chậm rãi được buông ra, run rẩy quỳ trên mặt đất nhìn Tiền Diệp.

Khẽ đẩy kính mắt một chút, giống như bạn bè đã quen biết từ lâu, Tiền Diệp nói với gã: “Tin tôi đi, có đôi khi, chết cũng là một loại giải thoát. Rất đơn giản thôi ...”

Một người bên cạnh rút ra từ trong túi một thứ gì đó ném tới trước mặt gã đàn ông, gã cúi đầu nhìn, là một khẩu súng.

Thứ kim loại màu đen tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo tựa như tuyên án tử hình.

“Không! Đừng! Tôi không muốn ...” Mỗi một cơ bắp trên người gã đều co rút, khẩu súng kia với gã mà nói còn đáng sợ hơn ma quỷ.

“Diệp ca, anh để tôi gặp Cố đại ca đi, tôi muốn gặp Cố đại ca, tôi có thể nói cho anh ta sổ sách ở đâu! Tôi có thể giúp các anh tìm ra người ấy!”

Lặng lặng nghe gã nói xong, Tiền Diệp biểu hiện ra tính nhẫn nại hơn người thường. Đó dường như đã là ‘lợi thế’ cuối cùng của gã, sống hay chết chỉ nhìn Tiền Diệp có cho gã cơ hội hay không.

Dưới ánh mắt cầu xin cùng sợ hãi, Tiền Diệp chậm rãi lắc đầu.

Trong nháy mắt, chẳng còn lại gì ngoài tuyệt vọng.

“Những người khác, một tên cũng không thoát được. Ông chỉ là đi trước bọn hắn một bước thôi. Những tên còn lại, Cố đại ca sẽ tự mình giải quyết. Ông sẽ không muốn gặp anh ta đâu.” Tiền Diệp đưa tay lên làm động tác ‘mời’. Đó có lẽ là động tác tàn nhẫn nhất của hắn lúc này.

Không được từ chối, không được lựa chọn, chỉ có một con đường có thể đi ...

Đóng cửa lại, Tiễn Diệp đứng ở bên ngoài, nửa người trên tựa vào ván cửa cho đến khi cả lưng đều lạnh thấu, trong mũi ngửi thấy mùi máu tanh khiến người ta buồn nôn. Hắn nhứ mảy, móc ra điều thuốc trong túi, là điều cuối cùng còn sót lại, rút ra nhét vào miệng, lại đưa tay móc cái bật lửa, giống như một trò đùa ác ý, môi khẽ động, điều thuốc trong miệng rơi thẳng xuống phía dưới. Toàn bộ động tác đều ngừng lại, Tiễn Diệp cúi đầu, vẫn không nhúc nhích nhìn điều thuốc bên chân ...

“Không phải anh định nhặt nó lên để hút tiếp đấy chứ?” Giọng nói mang theo ý cười vang lên bên tai.

Rút bàn tay đang dút vào túi ra, Tiễn Diệp ngẩng đầu.

Tiêu Tuấn Phi ngậm điều thuốc đi tới bên cạnh hắn, “Là điều cuối cùng hả?”

Gật đầu.

Gã đưa tay ra đưa bao thuốc tới trước mặt Tiễn Diệp rồi khẽ vung về phía trước. Tiễn Diệp không do dự rút ra một điều trong đó rồi tự mình châm lửa.

“Nếu tôi không đến anh định làm thế nào bây giờ?” Tiêu Tuấn Phi nhìn tư thế hút thuốc ưu nhã của Tiễn Diệp, hỏi.

“Không hút nữa.” Suy nghĩ một chút, “Có lẽ là nhặt lên.”

Tiêu Tuấn Phi kinh ngạc kêu lên một tiếng, “Anh thật sự định nhặt lên hả?”

Tiến Diệp nhàn nhạt nhìn gã một cái, “Thứ gì đó rơi xuống đất mà nhặt lên trong vòng ba giây thì vẫn có thể ăn.”

“Thật hả?” Nghe hắn nói như thế, Tiêu Tuấn Phi tựa như nghĩ mình thực sự đã từng nghe qua ý kiến như thế.

Tiến Diệp cười mà không đáp, hít một hơi, nói: “Đi thôi!”

Hia người sóng đôi, đi tới hành lang, Tiêu Tuấn Phi hỏi: “Giải quyết xong rồi?”

“Ừ.”

“Thế nào?”

“Tự sát.” Vào thang máy, Tiễn Diệp tựa vào cạnh cửa.

Tiểu Tuấn Phi có hàm ý khác cười cười, “Ông ta không xin anh đi cầu tình với đại ca à?”

Tiến Diệp lộ ra biểu tình “Có”.

Tiêu Tuấn Phi một tay đặt trên đỉnh đầu Tiễn Diệp, nhắm mắt lại, hai người đối diện nhau.

Gã nói: “Tiễn Diệp, anh thật đúng là một người nhân từ!”

Nhân từ ... thật sự là một từ miêu tả xa lạ với hắn. Tiễn Diệp khẽ nở nụ cười, hỏi: “Bức người tự sát cũng coi là nhân từ sao?”

“Đương nhiên.” Tiêu Tuấn Phi cười tà, “Nếu như đem ông ta tới trước mặt Cố đại ca, đảm bảo sẽ chết thảm hơn nhiều. Anh hẳn cũng biết, tên đánh lén Cố đại ca lần trước ngày thứ hai đã bị phân thây, ngay cả một chút tro bụi cũng không tìm được. Đây là tác phong của anh ta, chỉ cần phản bội một lần vĩnh viễn sẽ không được tha thứ.”

“Cậu đang nhắc nhở tôi à?” Khẽ cong khóe miệng, Tiễn Diệp mỉm cười nhìn Tiêu Tuấn Phi.

Đáng sợ nhất chính là nụ cười này của hắn.

“Chỉ là phát biểu ý kiến một chút thôi.” Tiêu Tuấn Phi nhún vai, rút tay về đứng một bên, một lát sau lại liếc nhìn Tiễn Diệp.

Ra khỏi thang máy, khi hai người ngồi vào xe, Tiêu Tuấn Phi đột nhiên lại nói một câu.

“Lại nói, chẳng qua mới đến có một tháng, anh bắt đầu cũng nhanh thật!”

Không nói gì, Tiễn Diệp nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, trong đầu đếm từng ngày từng ngày, đã một tháng rồi ...

Tiến Diệp đã chuyển nhà.

Một tối trước khi chuyển nhà, hấn gặp A Cường.

Nhất thời hai người không nói gì, sau đó, Tiễn Diệp mỉm cười giống như bình thường. Hấn muốn nói: “A Cường, anh đã đến rồi ...” thế nhưng lại giống như có vật gì đó nghẹn lại, hấn từ bỏ.

A Cường nhìn hấn, nhìn rất lâu, Tiễn Diệp tránh ánh mắt anh ta, nói: “Ngồi đi.”

Không hề động đậy, một lúc lâu sau, A Cường hỏi: “Cậu trước đây với cậu của bây giờ, người nào mới thực sự là cậu?”

Tiến Diệp trước đây, Tiễn Diệp bây giờ, thật ra đều là Tiễn Diệp, có lẽ là do hấn vẫn ‘ngụy trang’ quá tốt, là do hấn vô ý nhưng đó cũng không phải lý do để được tha thứ.

Tiến Diệp hạ mắt, giống như đang tự hỏi, kỳ thật, cái gì hấn cũng không nghĩ.

“Tôi chẳng phải là thứ tốt đẹp gì.”

Xin lỗi, trước đây hấn không nói dối, bây giờ cũng sẽ không.

“Cậu thích đàn ông?”

Tiến Diệp biết, đó sẽ là câu hỏi cuối cùng của A Cường.

Người hấn thích có lẽ không nhất định phải là đàn ông, chỉ là thích mà thôi, chẳng qua người đó lại vừa đúng là một người đàn ông.

Vì vậy, hấn cũng không cần phải phủ nhận.

“Tiễn Diệp ...” Hấn nghe thấy A Cường gọi mình.

Tiến Diệp cắt lời anh ta, hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Trong tay là thiệp cưới màu đỏ, từ lâu đã rõ ràng nhưng dường như anh ta phải rất khó khăn mới lấy ra được. Tiễn Diệp mở ra nhìn lướt qua, trên ảnh chụp là A Cường cùng cô dâu đang mặc áo cưới, đó là cô gái hấn đã từng gặp qua kia.

Rất được.

“Chúc mừng anh!” Đó là lời nói thật tâm của Tiễn Diệp.

Đây mới là những ngày tháng mà người bình thường sẽ trải qua, công tác ổn định, một người vợ xinh đẹp, một gia đình hoàn chỉnh ...

Cuộc sống bình thường của Tiễn Diệp kết thúc tại đây, giống như một ‘kì nghỉ’ ngắn ngủi vậy, chung quy cũng không phải cuộc sống hấn có thể tiếp tục, chung quy hấn cũng không phải người của thế giới đó.

Ngày thứ hai, Tiễn Diệp mang một bao lì xì thật dày đến đưa cho mẹ của A Cường ... người thím mập mạp kia.

Nụ cười trên mặt thím ấy là nụ cười khi nhìn đứa con cưới vợ sinh con. Bà lại có chút tiếc nuối hỏi Tiễn Diệp vì sao không tới tham dự hôn lễ.

Tiến Diệp mỉm cười nửa đùa nửa thật nói: “Cháu mà đến thế nào cũng sẽ khóc cho mà xem.”

Thân thể đang cuộn lại trên giường khê nhúc nhích, Tiễn Diệp khê giật mí mắt, sau đó chậm rãi mở mắt ra. Trước mặt là một mảnh mờ mịt, xung quanh giống như một khách sạn xa lạ nào đó.

Cố Kinh Duy cấp cho hấn một nhà trọ cao cấp, đó là ‘nhà’ mới của hấn.

Đã một ngày một đêm không chớp mắt. Tiễn Diệp vừa vào nhà, cởi giày cùng áo khoác ra, tháo mắt kính xuống rồi trực tiếp ngã xuống giường. Chiếc giường toàn một màu trắng mềm mại, thoải mái đến mức giống như muốn đem người vùi vào trong.

Trong khoảng thời gian này, dường như hắn đã trở thành ‘động vật sống về đêm’. Sinh hoạt ngày đêm đảo lộn, thật ra cũng chẳng có gì không tốt. Tiễn Diệp hiện tại, ngủ ngày trái lại còn tốt hơn ban đêm.

Dù tỉnh cũng không muốn động. Lẳng lẳng nằm trên giường, Tiễn Diệp trở mình một cái kéo chiếc chăn trùm lên người, đem chính mình bao thành một cái kén, khi ngủ toàn thân hắn đều lạnh lẽo.

Còn chưa nghĩ thông tiếp theo muốn làm gì, điện thoại đột nhiên kêu lên. Hầu như chỉ có một người gọi điện đến đây, Tiễn Diệp vẫn nằm không nhúc nhích. Chỉ chốc lát sau, điện thoại tự động chuyển sang chế độ hộp thoại.

Không có ghi âm, trực tiếp sau tiếng ‘bíp’, từ điện thoại phát ra một trận cười.

“Tôi biết cậu ở nhà ...”

Giọng nói của Cố Kinh Duy, tin tưởng mười phần.

Thì tính sao? Tiễn Diệp từ từ nhắm hai mắt lại, không hề có ý định tiếp điện thoại, một chút cũng không. Mặc dù điện thoại ở ngay đầu giường.

“Không muốn đứng dậy tiếp điện thoại cũng được, vẫn chưa ăn tối phải không? Cùng đi ăn đi, để tôi tới đón cậu.”

?

Loại ân cần này chẳng khác gì đang theo đuổi người mình thích.

Người mình thích sao? Tiễn Diệp nhú mày. Hắn không muốn ăn cơm, rất buồn ngủ.

“Không muốn ăn sao? Ừm ... Được rồi! Vậy cậu tiếp tục ngủ đi! A Phi nói đã gần hai ngày rồi cậu không ngủ, không quấy rầy cậu nữa.”

Lại đột nhiên yên tĩnh lại, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Trong phòng vắng vẻ giống như không gian khép kín, chỉ có một mình Tiễn Diệp.

Tiến Diệp đột nhiên cười cười, Cố Kinh Duy, dường như anh ta đã trở nên rất hiểu mình. Chỉ là, như vậy thì có ý nghĩa gì? Tuy rằng vẫn chưa nói câu ‘thích’ ra khỏi mồm những vẫn dùng một loại dịu dàng không nóng không lạnh, không quá phận cũng không khiến người ta xem nhẹ.

Trong vô thức, Tiễn Diệp lại nhớ đến một câu nói, người kia nói: Tiễn Diệp, cậu không cần dịu dàng.

Không cần dịu dàng ... Tiễn Diệp nhắm mắt lại, đem chính mình toàn bộ chôn chặt vào bóng đêm.

Chỉ là hắn đã quen với sự cô đơn mà thôi ...

Không biết đã qua bao lâu, điện thoại lần thứ hai vang lên, Tiễn Diệp vẫn không ngủ, một lát sau từ điện thoại vang lên giọng nói xa lạ ...

“Tiễn Diệp phải không? Tôi là Vương Quyền ...”

Tiến Diệp mở mắt ra ngay lập tức, xoay người ngồi trên giường, từ trong bóng đêm nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đang phát ra thứ ánh sáng màu xanh.

“Thật ngại quá, lại đột ngột quấy rầy cậu như thế này. Lần trước gặp qua cậu tôi vẫn nghĩ chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi, vì vậy muốn tìm cậu tâm sự một chút, gặp riêng nhau ăn một bữa cơm đi! Yên tâm, chỉ là tùy tiện tâm sự chút việc nhà thôi! Ha ha! Nếu cậu rảnh thì tôi rất hân hạnh được mời cậu bảy giờ tối mai gặp nhau tại quán rượu lần trước!”

Điện thoại đã treo. Trong bóng đêm, Tiễn Diệp vẫn đang nhìn về phía nó phỏng đoán xem Vương Quyền rốt cuộc muốn gì ...

Dường như có chút phiền phức.

Chẳng qua hắn không biết rằng thứ phiền phức hơn vẫn còn đang ở phía sau.

Ngày hôm sau, sáu giờ năm mươi phút, Tiễn Diệp một thân một mình đứng giờ tới cửa quán rượu.

Vẫn là căn phòng đó. Tiễn Diệp gõ cửa hai cái, nghe thấy người bên trong nói tiến vào hắn mới đẩy cửa vào. Vẫn trang hoàng trông trái như lần trước, chỉ là lần này trong phòng không có nhiều người như vậy. Ở giữa phòng là một bộ sô pha, chỉ có hai người ngồi, một người là Vương Quyền, người còn lại ...

Tiến Diệp sững sốt một chút, bóng lưng người đàn ông mặc tây trang màu xám bạc kia sao lại quen mắt như vậy. Vào lúc hắn nhìn không được muốn há mồm xác nhận, người đó đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Tiễn Diệp y cũng ngạc nhiên không kém gì hắn.

Trong nháy mắt, có một thứ gì đó không thể nói rõ lưu động giữa hai người.

Cận Sĩ Triển ...

Hết

40. Chương 40

Bốn mắt nhìn nhau nhưng cũng chỉ là lạnh lùng nhìn thoáng qua mà thôi.

Cận Sĩ Triển quay đầu đi trước, ly rượu trong tay được đặt lên bàn thủy tinh pha lê. Biểu tình của Tiễn Diệp gần như trong nháy mắt đã khôi phục lại thành thờ ơ tiến vào phòng.

“Cậu đến rồi đây à? Mau lại đây ngồi. Ha ha! Đừng khách khí!” Vương Quyền vẫy vẫy tay với Tiễn Diệp, giọng điệu rất ra dáng chủ nhà.

Khẽ cười với Vương Quyền một chút, Tiễn Diệp tiến lại. Việc khiến cho người khác cảm thấy ngoài ý muốn đó là hắn lại ngồi xuống cạnh Cận Sĩ Triển. Trên chiếc sô pha chỉ giành cho 4 người, Cận Sĩ Triển ngồi ở vị trí chính giữa, Tiễn Diệp ngồi sát biên xa nhất.

Cận Sĩ Triển hạ mắt, tóc mái trước trán rủ xuống một cách mất trật tự, dư quang nơi khóe mắt quét nhìn người bên cạnh một cái, không nói gì.

Vương Quyền liếc nhìn hai người, cười ha ha, “Xin lỗi nhé! Đã sớm muốn mời hai vị ra tâm sự một chút để gia tăng cảm tình, nhưng người có tuổi rồi, trí nhớ cũng kém đi, dĩ nhiên lại hẹn hai người cùng một lúc! Haiz! Thật là! Chuyện này gọi là gì nhỉ? Cũng không có biện pháp, hôm nay không thể làm gì khác ngoài chiêu đãi hai vị một bữa, hai người không ngại chứ?”

Gia tăng tình cảm một chút? Tiễn Diệp cùng Cận Sĩ Triển đồng thời âm thầm nghiền ngẫm hàm nghĩa của những lời này, là ai gia tăng với ai đây?

“Không đâu.” Tiễn Diệp khẽ cười. Nhưng thật ra Cận Sĩ Triển lại không khẳng định cũng không phủ định, chẳng nói gì cả.

Vương Quyền nhìn thoáng qua Cận Sĩ Triển, cười cười. Chỉ bằng cái liếc mắt này Tiễn Diệp đã biết Vương Quyền có sự kiêng dè nhất định với Cận Sĩ Triển. Lại nói thêm đôi câu khách sáo râu ria, Tiễn Diệp lấy nhỏ thắng ít* phụ họa, cạ chén một lần với Vương Quyền, nửa chén rượu vừa chui xuống bụng, dạ dày trông trơn bắt đầu có chút khó chịu nhưng vẫn có thể chịu được.

Cận Sĩ Triển vẫn trầm mặc, tự mình uống rượu, căn bản là chẳng nói một lời nào mà dường như cũng không để ý đến những người khác đang nói gì, hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của riêng mình. Thịnh thoáng y mới đáp lại Vương Quyền một tiếng nhưng cũng chỉ có một âm tiết mà thôi.

Lúc này, khóe mắt Tiễn Diệp lơ đãng đảo qua bên cạnh nhưng rất nhanh đã rời đi. Hai người mỗi kẻ một phương, khoảng cách trung gian chỉ hơn mười cm.

“Nghe nói hai vị là người quen cũ phải không?”

Cố tình mà như vô ý, Vương Quyền nhắc bình rượu lên rót cho hai người, hỏi một câu sau đó tùm tùm cười, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người Cận Sĩ Triển và Tiễn Diệp, quan sát phản ứng của họ.

Quả nhiên Tiêu Tuấn Phi nói không sai, đúng là lão cáo già! Tiễn Diệp khẽ đẩy mắt kính, vừa muốn mở miệng thì người bên cạnh đã trước một bước trả lời.

“Không sai. Thật lâu trước đây đã biết nhau rồi.”

Thoáng có chút giật mình, Tiễn Diệp quay sang nhìn Cận Sĩ Triển mà người kia cũng vừa lúc nhìn hẩn. Ánh mắt hai người vừa vịn gặp nhau, nói không rõ là cảm giác gì chỉ là không ai có ý muốn lùi lại.

“Thế sao? Nói như vậy thật đúng là trùng hợp nha! Cũng khó trách trước đó mấy người kia lại nói linh tinh, ha ha! Thì ra hai vị vốn sớm đã quen nhau ...” Vương Quyền lại qua lại đánh giá hai người, còn nói: “Cậu vẫn đừng nói, cậu vừa nói thế tôi thật đúng là càng ngày càng cảm thấy mình cùng Tiễn Diệp đã từng gặp qua nhau ở nơi nào đó! Lại nói ba người chúng ta như bây giờ, cuối cùng tôi cũng cảm thấy có phần quen thuộc! Chắc chắn!” Vừa nói vừa lắc đầu giống như đang phiến não vì bản thân nghĩ không ra rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì.

“Coi như chưa từng gặp đi! Có đôi khi, quen biết sớm cũng không nhất định là chuyện tốt.” Cận Sĩ Triển nói một câu.

Môi Tiễn Diệp khẽ giật giật, đem toàn bộ rượu còn lại trong chén uống xuống. Trong cốc chỉ còn lại hai cục đá va vào nhau phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

“Có đôi khi, quen biết còn chẳng bằng không biết!”

Chẳng biết xuất phát từ ý tứ gì, lúc Tiễn Diệp nói ra những lời này thì cúi đầu không nhìn phản ứng của Cận Sĩ Triển.

Âm thanh gì cũng không có, trầm mặc một lúc lâu thì tiếng cười của Vương Quyền mới cất lên phá vỡ bầu không khí đang dần trở nên có chút xấu hổ. Ông ta quay sang rót rượu cho Tiễn Diệp.

“Được rồi được rồi! Xem ra hôm nay hai vị tâm tình không tốt, lại vừa lúc vì tôi mà đụng nhau, hai cậu xem có phải ông già này vận khí quá tồi không! Tới tới! Uống rượu, xem như là tôi nhận tội với các cậu!”

“Chú Quyền nói quá rồi!” Tiễn Diệp thấp giọng đáp một câu.

Cận Sĩ Triển nâng chén tượng trưng.

“Tiễn Diệp, gần đây cậu làm việc cho Cố đại ca thật không tồi nha! Rất nhiều anh em đều đang bàn tán về cậu, làm việc vừa sạch sẽ vừa nhanh nhẹn, lại thông minh, danh tiếng của cậu ngày càng vang xa đấy!”

Chẳng biết có phải ảo giác không, Tiễn Diệp cảm thấy hình như Cận Sĩ Triển vừa nói gì đó nhưng hẩn cũng không lưu ý, chỉ cười rất khiêm tốn.

“Chú Quyền quá khen.”

“Được rồi! Lần trước Cố đại ca tặng quà sinh nhật cho con trai tôi, bức tượng phật đó thực sự là thứ tốt, khi về cậu thay tôi cảm ơn một lần nữa nhé! Bức tượng phật đó quả là trân phẩm khó gặp, nhất định là không dễ tìm!”

Tiến Diệp gật đầu một cái, “Tôi sẽ nói lại với anh ta.”

“Lại nói, sao cậu ta lại biết sinh nhật con trai tôi nhỉ? Tôi chưa từng nói với ai mà, ha ha! Các cậu cũng biết đấy, ở trong giới này đã lâu, khó tránh khỏi có chút kẻ thù, một vài việc nếu có thể giấu thì nên giấu!”

“Ha ha!” Tiễn Diệp cười.

Đột nhiên có người gõ cửa, Vương Quyền nói một câu tiến vào.

Đi vào là một người đàn ông, anh ta tiến tới bên người Vương Quyền, khom thắt lưng, ghé vào tai ông ta thấp giọng nói vài câu. Nụ cười trên mặt Vương Quyền dần cứng ngắc, chờ thủ hạ nói xong, ông ta đứng lên nói với Tiễn Diệp và Cận Sĩ Triển: “Ngại quá! Tôi có chút việc phải xử lý, mười phút nữa sẽ trở lại! Các cậu cứ từ từ uống, tôi sẽ quay lại ngay lập tức! Thứ lỗi không tiếp đón chu đáo được!”

Vương Quyền cùng tên thủ hạ vài bước đã ra khỏi cửa, cửa vừa đóng lại, trong phòng nhất thời an tĩnh đến kỳ lạ.

Thật ra Tiễn Diệp rất hoài nghi tình huống hiện tại có phải do Vương Quyền cố ý an bài hay không. Nói không chừng ở góc nào đó trong phòng còn có lỗ máy quay giám thị nhất cử nhất động của bọn họ.

Hai ngón tay miết mép ly, Tiễn Diệp vẫn ngồi trên sô pha không nhúc nhích. Hơi thở giống như dần hạ thấp xuống, ngay cả mí mắt cũng không muốn động tẹo nào ...

Cuối cùng, người bên cạnh cũng có động tác. Giống như đã thú đã mai phục hồi lâu rốt cục muốn bắt đầu vồ lấy con mồi, Cận Sĩ Triển lao mạnh về phía Tiễn Diệp. Trong lúc điện quang hỏa thạch, Tiễn Diệp vô thức xoay người đi nhưng vẫn bị áp xuống sô pha. Nhất khắc đó hắn vẫn muốn giơ chân lên ngăn cản kẻ phía trên nhưng khi môi bị chặn lại thì tất cả động tác đều ngừng, ngay cả ý thức cũng trở nên chậm chạp ...

Hai ly rượu rơi xuống đất, thấm vào thảm, mấy cục đá chậm rãi tan ra ...

Ngẩng đầu lên, hai đôi môi kết hợp chặt chẽ giống như sắp bị nuốt vào, chiếc lưỡi nóng bỏng không ngừng quấy nhiễu trong khoang miệng, liếm láp qua lại. Dịch thể trong suốt từ khe miệng tràn ra phát sinh âm thanh sắc tình yếu ớt đến mức gần như bị bỏ qua, tiếng thở dốc dần quanh quẩn bốn phía, càng ngày càng nhanh ...

Tiến Diệp thậm chí cảm thấy đây giống như một loại tự sát.

Không chiếm được đường khí, không phát ra âm thanh, ý thức dần dần rời xa, quanh mũi tất cả đều là hơi thở của một người khác ...

“Ừm ...” Rốt cục một tiếng giống như thả lỏng lại giống thở dài từ trong miệng Tiễn Diệp thoát ra. Cận Sĩ Triển từ từ buông môi hắn ra. Hậu quả của việc uống rượu đường như lúc này mới biểu hiện ra ngoài, trên mặt cũng như môi đều là màu đỏ ửng nhàn nhạt. Tiễn Diệp vẫn không nhúc nhích đối mặt với Cận Sĩ Triển. Lúc này hắn mới phát hiện ra kính mắt của mình chẳng biết từ lúc nào đã không còn.

Tiến Diệp một chân đặt trên sô pha, chân kia thả xuống dưới. Cận Sĩ Triển một chân quỳ giữa hai chân hắn, một chân duỗi thẳng dưới đất. Loại tư thế này vẫn duy trì cho đến khi một trong hai người mở miệng.

“Cậu còn biết xuất hiện ...” Cận Sĩ Triển thở chậm lại, gắt gao nhìn Tiễn Diệp.

Rõ ràng thể lực Tiễn Diệp không bằng Cận Sĩ Triển, đó cũng là điểm khiến hắn thấy ảo não. Tiễn Diệp khẽ nhấp miêng một cái, trong miệng tựa như vẫn còn lưu lại kịch liệt vừa rồi. Hắn muốn đẩy kẻ ở phía trên xuống thế nhưng tay vừa đưa ra lại giống như đang sờ soạng trên ngực Cận Sĩ Triển.

Không có khí lực.

Hắn vừa động một chút như thế, cơ phần nộ của Cận Sĩ Triển dường như đã tiêu đi một ít. Y khẽ cong khoe miệng, vươn tay dung ngôn trở chĩa chĩa mặt Tiễn Diệp, nhẹ nhàng vuốt vài cái, hỏi: “Cậu có muốn biết khi này vừa nhìn thấy cậu tôi muốn làm gì nhất không?”

Không nói gì, chẳng qua biểu tình của Tiễn Diệp như đang nói hắn không muốn.

Đáng tiếc, Cận Sĩ Triển sẽ không để ý.

“Tôi nghĩ xem nên bóp chết cậu hay đè cậu xuống giống như bây giờ!”

Biến thái!

Tiến Diệp nhú mày, đưa tay đẩy cằm Cận Sĩ Triển ra, “Cút ngay!”. Nhân lúc Cận Sĩ Triển ngã về phía sau, hắn ngồi thẳng người muốn rời đi. Nhưng mà Cận Sĩ Triển sẽ không có khả năng buông tha hắn, y một tay bắt lấy vai Tiễn Diệp, Tiễn Diệp phản kháng, hai người quần lấy nhau vật lộn trên sô pha.

Động tác độ khó cao ...

“Tiễn Diệp, đừng náo loạn nữa!” Cận Sĩ Triển hô một tiếng, cảm giác giống như ... giống như không thể chịu nổi người vợ không chịu nói lý.

Tiền Diệp vừa nghe thấy, trực tiếp dùng khuỷu tay thọc vào bụng Cận Sĩ Triển.

“Rầm ~” một tiếng, hai người đồng thời cảm thấy khuôn mặt đối phương khê lung lay, lúc lấy lại tinh thần thì cả hai đều nằm trên mặt đất. Sô pha bị lật rồi.

Cận Sĩ Triển nằm phía trên Tiền Diệp, một tay chống đỡ chiếc sô pha đang đè lên hai người.

“Tiền Diệp ...” Y vừa mở miệng Tiền Diệp đã quay đi khê đẩy y một cái.

“Đứng lên.” Hai mắt nhìn xung quanh tìm kiếm cặp kính của mình.

Một trận trầm mặc, Cận Sĩ Triển thở dài đẩy sô pha ra, từ trên người Tiền Diệp đứng dậy.

Lúc đem sô pha kê lại chỗ cũ, Tiền Diệp vừa vặn tìm thấy mắt kính của mình dưới cái bàn. Vừa đeo kính vào thì cửa mở ra.

“Hử? Làm sao vậy?” Vương Quyền đi vào, thấy hai người đều đứng, đầu tóc rõ ràng so với vừa rồi rối loạn không ít mặc dù biểu tình cả hai đều trấn định.

Tiền Diệp khê đẩy kính mắt, khom lưng nhặt chiếc ly trên mặt đất lên. Biểu tình tuyệt đối không chột dạ sẽ làm cho người ta có loại cảm giác đây là chuyện rất bình thường.

“Không cẩn thận làm đổ rượu.” Cận Sĩ Triển nói ra một câu như không có việc gì.

Vương Quyền nở nụ cười, “Sao lại không cẩn thận như vậy? Không có việc gì chứ, để tôi gọi người lên rót ly khác ...”

“Chú Quyền!” Tiền Diệp gọi một tiếng, “Tôi còn có chút việc, phải đi trước rồi.”

Cận Sĩ Triển ngẩng đầu nhìn hần.

“Hả? Mới đến chưa bao lâu mà?”

Tiền Diệp cười cười xin lỗi, “Vừa nhận được điện thoại, có một số việc nhất định cần tôi đi xử lý.”

Điện thoại? Quỷ điện thoại!

“Ồ ...” Vương Quyền vẻ mặt tiếc nuối, lại có chút bất đắc dĩ nói: “Vậy không có cách nào rồi! Công việc vẫn quan trọng hơn! Lần sau, lần sau chúng ta lại gặp riêng tâm sự đi!” Nói xong cười cười vỗ vai Tiền Diệp. Ngón tay tại trên vai Tiền Diệp không nhẹ không nặng miết hai cái sau đó lập tức buông ra.

Tiền Diệp trầm mặc một chút rồi nói: “Vâng.”

“Vừa lúc tôi có chút việc. Cũng đành đi trước vậy!” Cận Sĩ Triển đột nhiên thốt ra một câu. Hai người còn lại một người giật mình, một người sững sốt.

“Sao cậu cũng muốn đi rồi à?” Vương Quyền hỏi.

“Cũng là vừa nhận được điện thoại, thuộc hạ có việc gấp không xử lý được đang chờ tôi. Phải không?” Câu cuối cùng kia là nhìn Tiền Diệp mà hỏi.

Hai con châu chấu bị buộc vào một sợi dây (cùng hội cùng thuyền) chính là để chỉ hai người bọn họ lúc này.

Tiền Diệp trừng mắt nhìn, không nói gì.

“Các cậu đúng là người bận rộn! Ông già tôi bây giờ cũng chỉ có thể ở nhà nhàn rỗi thôi, phải nhanh tìm một người nối nghiệp mới được! Ha ha! Đi đi đi đi! Hôm khác chúng ta gặp lại!”

Đại ca xã hội đen toàn khu phong hóa lại có thể khinh địch như vậy tìm người nối nghiệp sao?

Nhìn thoáng qua vẻ mặt tươi cười của Vương Quyền, có thể xưng là khuôn mặt đoan chính khiến người ta nghĩ đây là một người đàn ông trung niên thành thật. Tiền Diệp khê mỉm cười, “Chú Quyền nói quá rồi.”

Tiền Diệp cùng Cận Sĩ Triển một trước một sau ra khỏi cửa. Từ cửa đến thang máy đại khái cách năm mươi thước, cả hai đều không nói gì. Cận Sĩ Triển theo sau Tiền Diệp, sau đó đứng tại cửa thang máy chờ. Tiền Diệp đưa lưng về phía Cận Sĩ Triển, cúi đầu, không nói được một lời.

Cho đến khi thang máy mở ra, Tiễn Diệp vào trước, Cận Sĩ Triển theo sát phía sau. Chờ cửa đóng lại, trong nháy mắt, Cận Sĩ Triển nắm lấy tay Tiễn Diệp kéo hẳn sang.

Tiến Diệp khẽ giãy ra, “Nơi này có camera. Anh không biết xấu hổ nhưng tôi biết!”

“Vương Quyền sớm đã biết quan hệ của chúng ta rồi, không cần giả bộ nữa!” Cận Sĩ Triển nhích lại gần.

Quan hệ? Tiễn Diệp cười lạnh một tiếng, “Chúng ta có quan hệ gì? Từng lên giường cũng tính là có quan hệ sao?”

“Tiễn Diệp, cậu không phải muốn vừa thấy mặt đã lập tức chọc giận tôi đấy chứ?” Cận Sĩ Triển nhú mày hỏi.

Thang máy nhanh chóng đi xuống, Tiễn Diệp vẫn khoanh hai tay trước ngực, cúi đầu nhìn xuống đất. Hắn quyết định, vô luận Cận Sĩ Triển nói gì hắn cũng không mở miệng nữa.

“Không để ý tới tôi sao?” Khẽ nhếch khóe miệng, Cận Sĩ Triển lộ ra biểu tình gần như thỏa hiệp, “Một tháng, cậu đã hiểu rõ chưa?”

Tiến Diệp giương mắt, nhìn y.

“Tôi cho cậu thời gian một tháng, không đi quấy rối cậu, chắc cậu cũng đã hiểu rõ một vài việc rồi chứ.”

Tiến Diệp không trả lời, Cận Sĩ Triển cũng chẳng ngại, tiếp tục nói: “Có thể rồi đúng không? Cậu mắng cũng mắng rồi, chắc cũng hết giận rồi chứ? Có thể đừng tiếp tục náo loạn nữa được không?”

Nhịn ... Lại nhịn ... Không nhịn nổi nữa!

“Cận Sĩ Triển, tôi vẫn cho rằng anh rất thông minh, nhưng hiện tại mới biết anh ngu ngốc vô cùng!”

Nhìn ánh mắt hơi tức giận cùng không thể giải thích của Cận Sĩ Triển, Tiễn Diệp nói: “Anh nghĩ rằng chúng ta đây là tình nhân cái nhau sao?”

Không nói gì.

Tiến Diệp ngẩng đầu nhìn thoáng qua con số trên thang máy, đứng thẳng người.

“Anh nghĩ tôi đang náo loạn sao?” Hắn hỏi, “Nhưng tôi hiện tại rất tốt. Lẽ nào anh không phát hiện ra? Cái loại biểu tình cao cao tại thượng này của anh thật sự là khiến tôi chán ghét! Mà tôi, bây giờ có thể đứng cùng một độ cao với anh.”

Trước đây tôi ở dưới thân mặc anh xâm lược, hiện tại, tôi muốn cho anh biết tôi và anh bình đẳng cỡ nào, thậm chí còn ...

“Cậu thực sự vẫn muốn ở bên cạnh Cố Kinh Duy sao?” Không để ý tới những điều Tiễn Diệp vừa nói, Cận Sĩ Triển hỏi lại một câu.

Tiến Diệp không phủ nhận.

Cận Sĩ Triển đưa tay lên nhưng ngay tại lúc sắp chạm vào Tiễn Diệp thì ngừng lại. Y vừa mới, rất muốn đem người đàn ông trước mặt áp vào tường, hung hăng mà ...

Rút tay về, Cận Sĩ Triển nheo mắt lại, hỏi: “Tiễn Diệp, tôi đã nhượng bộ đến mức này, cậu còn muốn thế nào?”

Thật buồn cười! Tiễn Diệp cong khóe miệng, nhìn đối phương, nói: “Cũng chẳng phải tôi muốn thế nào mà là anh muốn thế nào! Cận Sĩ Triển, tôi chưa bao giờ là người nào đó của anh, cái gọi là nhượng bộ, chẳng qua là quất cho tôi một roi rồi lại cho tôi cục đường, nhưng tôi không phải con chó của anh!”

“Cậu ...” Thang máy đột nhiên mở ra cắt đứt những lời Cận Sĩ Triển muốn nói tiếp theo.

“Đi về tìm con chó của anh mà chơi đi! Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!” Khẽ đẩy kính mắt, Tiễn Diệp không quay đầu lại đi ra khỏi thang máy.

Còn lại Cận Sĩ Triển một mình nhìn bóng lưng của hắn, vùng xung quanh lông mày của y nhăn lại gắt gao. Nếu như ánh mắt có thể giết người, Tiễn Diệp tuyệt đối trốn không thoát.

Vào trong xe, cuối cùng Cận Sĩ Triễn vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, hơn nữa loại cảm giác kỳ quái này còn càng ngày càng tăng lên. Có chút buồn bực xoay tai lái, tại ngã tư đường thì ngừng lại, nhìn đèn đỏ, Cận Sĩ Triễn hồi tưởng lại những lời Tiễn Diệp vừa nói.

“Cận Sĩ Triễn, anh ngu ngốc vô cùng!”

“Anh nghĩ rằng chúng ta đây là tình nhân cãi nhau sao ...”

“Tôi cũng không phải con chó của anh ...”

Y nghĩ, Tiễn Diệp càng ngày càng giận, thậm chí còn oán hận. Nhìn giống như hai mức độ khác nhau, từ một mức tăng lên một mức khác nhưng cũng không phải đơn giản như vậy.

Trong ngực giống như đang bị thứ gì đó đè nặng, y vốn đang có chuyện muốn nói với Tiễn Diệp lại bị khiến cho rối loạn. Nghĩ tới đây, Cận Sĩ Triễn đưa tay lên cởi nút áo đầu tiên trên cổ ra, sau đó móc bao thuốc trong túi tiền ra, rút một điếu hút vào miệng. Vừa định tìm cái bật lửa thì Cận Sĩ Triễn ngừng một chút, không chỉ động tác mà tất cả tâm tư đều ngừng lại trong phút chốc.

Không hợp lý! Vẫn không hợp lý! Nhất định có chỗ nào đó sai ... Chậm rãi bỏ điếu thuốc trong miệng ra, Cận Sĩ Triễn ném nó ra ngoài cửa sổ, nhấn ga, đầu xe một phát ngoặt lại, quay về hướng vừa mới rời đi.

Hết

41. Chương 41

Ra khỏi thang máy, Cận Sĩ Triễn tay khoác áo ngoài, mỗi bước đều nhanh như gió. Hai tên thuộc hạ của Vương Quyền đang ngồi trên sofa tại phòng khách hút thuốc, vừa nhìn thấy Cận Sĩ Triễn quay trở lại vội vàng đứng lên ném điếu thuốc xuống, về mặt khăn trương.

“Đại ca các người đâu?” Không đợi đối phương mở miệng Cận Sĩ Triễn đã hỏi trước một bước.

Hai người thoáng nhìn nhau, một bộ muốn nói lại thôi.

Cận Sĩ Triễn nhướng mày, ánh mắt quét qua mặt hai người một lần rồi lạnh lùng phun ra hai chữ, “Nói mau.”

Hai người đều cả kinh, anh nhìn tôi, tôi lại nhìn anh, vô cùng khó xử. Cuối cùng, một trong hai người có phần do dự, nói: “Đại ca ... ở trong phòng trên tầng.”

“Một mình?”

Không ai nói gì.

Trong nháy mắt, Cận Sĩ Triễn thay đổi sắc mặt, âm trầm cắn răng, vùng xung quanh lông mày nhíu chặt, xoay người muốn đi, nhìn biểu tình đó là biết muốn lên lầu.

Một tên vội vã chạy theo chặn trước mặt y, đưa tay cản lại.

“Cận đại ca, đại ca đã dặn dò không cho phép ai lên quấy rầy ông ấy. Mời ngài ...”

“Không cho các người quấy rầy ông ta, không bao gồm tôi.” Cận Sĩ Triễn hơi cúi đầu, nhìn người trước mặt, chênh lệch chiều cao cùng khí thế y phát ra khiến người khác không thể phản bác lời y nói.

“Chuyện của tôi cùng Vương Quyền, vẫn chưa tới lượt các người tới quản. Cút!”

Cái tay chặn ở phía trước chậm rãi thả xuống. Cận Sĩ Triễn chẳng hề để ý, trực tiếp rời đi, ngay cả thang máy cũng không đợi, trực tiếp leo cầu thang lên.

Tầng lầu này cũng không có nhiều phòng lắm, Cận Sĩ Triễn đã từng tới, Phòng Vương Quyền thường dùng y vẫn nhớ kỹ. Nhanh chóng nhìn lướt qua bốn phía, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa.

Đi tới trước cửa, Cận Sĩ Triễn do dự một chút, trong đầu dần hiện ra rất nhiều hình ảnh. Y không thể tưởng tượng ra Tiễn Diệp sẽ làm loại chuyện này. Tuy rằng ban đầu là Tiễn Diệp hiến thân, nhưng y vẫn nghĩ, Tiễn Diệp không phải loại người đó.

Thế nhưng rốt cuộc là loại người gì, Cận Sĩ Triễn cũng không muốn hiểu.

Nhưng mà, có một việc có thể khẳng định, nếu như vậy y tuyệt đối sẽ không để Tiễn Diệp lên giường với người đàn ông khác, loại chuyện này, chỉ cần có mặt y thì tuyệt đối sẽ không xảy ra!

Tuyệt đối! Tuyệt đối không cho phép!

Nếu như thật sự để y thấy Tiễn Diệp cùng lão già kia dây dưa trên giường, y nhất định sẽ không khống chế nổi mà xông lên giết người!

Về phần giết ai, vấn đề này tại lúc Cận Sĩ Triễn đưa tay gõ cửa, tạm thời chưa có đáp án. Tay y vừa dừng tới ván cửa thì cửa đã mở ra. Chậm rãi hé ra một khe hở, Cận Sĩ Triễn thoáng sửng sốt sau đó nhíu mày.

Y ngửi thấy mùi máu.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, mặc dù đã tính đến tình huống xấu nhất nhưng y vẫn không nghĩ tới hình ảnh như thế này sẽ xuất hiện trước mắt mình.

Máu, đầy đất đều là chất lỏng tanh tưởi màu đỏ, máu bắn ra một mảng lớn, sau đó theo góc bàn chảy xuống. Tiễn Diệp ngồi trên sô pha, bên chân là thi thể Vương Quyền. Cổ họng bị cắt đứt, thậm chí còn có thể thấy huyết quản trên cổ bị cắt lộ ra ngoài, y phục trên người bị máu thấm ướt ... Nửa giờ trước bọn họ còn uống rượu cùng nhau.

Tiến Diệp lẳng lặng ngồi dưới đất, giống như xung quanh chẳng có gì, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng cửa mở ra mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cửa, trên mặt dính máu không biết là của ai.

Cận Sĩ Triễn hô hấp cứng lại, nhìn thấy thứ trên tay Tiễn Diệp, mảnh kính mắt dính đầy máu.

Trời ạ!

Nhanh chóng trở tay đóng cửa lại, Cận Sĩ Triễn vài bước đã vọt tới trước mặt Tiễn Diệp, nắm lấy bờ vai hắn cố sức lắc lắc.

“Cậu đang làm gì?”

Tiến Diệp giết Vương Quyền! Giết ông trùm xã hội đen của nơi này! Ngay cả y cũng không dám tùy tiện không nể mặt Vương Quyền, hai người vẫn luôn duy trì quan hệ ‘Nước sông không phạm nước giếng’. Mà hiện tại, ông trùm địa bàn này lại bị cắt đứt cổ họng tại chính quán rượu của mình!

Ngẩng đầu lên, biểu tình của Tiễn Diệp có chút mờ mịt giống như đang nghĩ Y là ai vậy? Sau đó, Cận Sĩ Triễn thấy cúc áo trước ngực hắn bị giựt đứt hai cái, trên làn da lộ ra bên ngoài rõ ràng là mấy dấu vết màu hồng bị in lên.

Trong nháy mắt y đã hiểu đó là cái gì, một ngọn lửa giận bắt đầu chậm rãi bùng lên, chẳng qua, bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn cần làm. Khoác áo ngoài của mình lên người Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triễn đưa tay sờ sờ khuôn mặt Tiễn Diệp, dùng ngón cái lau đi vết máu trên mặt đối phương.

“Cậu dùng mắt kính cắt đứt cổ họng ông ta? Có thật không?” Cận Sĩ Triễn vội hỏi, đồng thời móc mảnh kính Tiễn Diệp nắm quá chặt trong tay ra, mắt kính chỉ còn một nửa cho nên mới sắc bén dị thường.

Lòng bàn tay có vài vết thương đang rỉ máu, Tiễn Diệp khẽ chớp mắt, “Ừ” một tiếng.

“Còn dùng cái gì khác nữa không? Há?” Bỏ mảnh kính mắt vào túi mình, sau đó móc ra một chiếc khăn tay màu trắng bao lấy tay Tiễn Diệp, Cận sĩ Triễn tìm thấy chiếc kính bị hủy trên mặt đất rồi nhanh chóng nhặt lên.

Tiến Diệp vẫn không nhúc nhích nhìn vũng máu trên mặt đất, không nói gì.

“Còn gì không?” Cận Sĩ Triển dùng hai tay xoay đầu Tiễn Diệp qua để hấn nhìn mình rồi nhìn thẳng vào mắt Tiễn Diệp, giống như dỗ dành mà hỏi: “Nói cho tôi biết được không? Có dùng vật gì khác không? Hử?”

Chẳng nói câu nào nhìn y, cuối cùng, Tiễn Diệp gật đầu.

“Chỉ có mắt kính ...” Ngôn ngữ cũng cần trở nên chậm chạp.

“Tốt!” Cận Sĩ Triển gật đầu một cái, giống như khích lệ, lại giống như dỗ dành cổ sức hôn một cái lên môi Tiễn Diệp, là cái hôn dùng rất nhiều lực. Sau đó, y xoay người dùng tốc độ nhanh nhất tỉ mỉ tại sàn nhà tìm một lần nữa. Cuối cùng cũng tìm thấy hai chiếc cúc áo của Tiễn Diệp trong vũng máu trên thảm, bỏ nốt vào túi. Chờ xử lý tốt tất cả, Cận Sĩ Triển nâng Tiễn Diệp dậy, giúp hấn sửa sang quần áo cùng đầu tóc, bao hết người hấn vào trong áo mình.

“Bây giờ đi theo tôi, chỉ theo tôi thôi, đừng nói gì cả. Không được đưa tay ra, biết chưa?”

Chớp mắt hai cái, Tiễn Diệp đột nhiên có chút thống khổ nhú mày, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu gấp gáp. Cận Sĩ Triển cho rằng hấn sợ, đem hấn ôm vào trong lòng, đặt đầu Tiễn Diệp lên vai mình.

“Được rồi! Không có việc gì rồi! Nghe tôi nói, không có việc gì nữa! Kiên nhẫn một chút, rời khỏi đây là tốt rồi!”

Tiến Diệp an tĩnh ghé vào vai y, trên ngực cảm nhận được nhịp tim của Cận Sĩ Triển, hơi thở hít vào không còn hoàn toàn đều là mùi máu nữa mà là một loại khí tức quen thuộc khác, bởi vì quen thuộc nên thấy an tâm.

“Tôi chỉ động một chút, đã lấy đi mạng của ông ta ...” Hấn nói từng chữ từng chữ.

Thân thể lại bị ôm chặt thêm một ít, thậm chí chặt đến độ có chút đau. Tiễn Diệp nghe thấy người kia ghé vào lỗ tai hấn nói ...

“Không sao, có tôi ở đây, không có việc gì ...”

Ôm Tiễn Diệp ra cửa, mới vừa đi tới cửa thang máy thì nó đã mở ra. Năm, sáu tên thuộc hạ của Vương Quyền từ trong đi ra, trong đó có một người là tên áo đen lần trước đã dẫn đường cho Cố Kinh Duy và Tiễn Diệp.

“Cận tiên sinh.” Gã nhìn thấy Cận Sĩ Triển cùng Tiễn Diệp, đầu tiên là sững sốt, sau đó khẽ gật đầu với Cận Sĩ Triển một cái.

Cận Sĩ Triển gật đầu một cái tượng trưng rồi nói một câu: “Đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy!” Gã cười cười, sau đó ánh mắt chuyển sang Tiễn Diệp, “Đây là ...”

“Chúng tôi vừa uống rượu với chú Quyền, cậu ta hơi say nên tôi thuận tiện đưa người về.” Cận Sĩ Triển kéo Tiễn Diệp lại bên người. đối phương cúi đầu, hai mắt vẫn nhắm hờ.

Gã kia vẫn hoài nghi, nhìn thoáng qua Tiễn Diệp, lại nhìn Cận Sĩ Triển.

“Nhưng không phải ngài đã sớm về trước sao?”

Cận Sĩ Triển mỉm cười, có điểm xấu xa nói: “Đã về rồi, nhưng vẫn có thể quay lại mà!” Nói xong liền cố ý khiến gã thấy bàn tay đang ôm lấy lưng Tiễn Diệp của y.

Gã kia dường như đã hiểu ra, cười cười có chút xấu hổ.

“Tôi vẫn cho rằng chỉ là lời đồn, không nghĩ tới ...”

“Là giả hay thật, có đôi khi không chỉ nhìn mặt ngoài.” Cận Sĩ Triển thản nhiên cười.

“Thế nào? Dư tình chưa xong?” Gã đùa cợt hỏi, lại nhìn thoáng qua Tiễn Diệp.

“Đúng vậy!” Cận Sĩ Triển một tay nâng cằm Tiễn Diệp lên, trước mặt mọi người hôn hấn một cái cực kỳ triển miên, “Vẫn luyện tiếc mà!”

“Ừm!” Tiễn Diệp rên rỉ một tiếng, quay đầu đi, Cận Sĩ Triển thuận thế hôn xuống mặt hấn một cái.

Hình ảnh vừa nhiệt tình vừa kích thích. Vì vậy, tất cả mọi người đều biết Tiền Diệp say thật, Cận Sĩ Triển luyến tiếc cũng là thật.

Việc riêng của người ta không tiếp tiếp tục hỏi, chẳng qua gã kia vẫn hỏi một câu: “Chú Quyền đâu?”

Đỡ lấy Tiền Diệp, Cận Sĩ Triển mỉm cười, nói: “Tôi đã tìm hộ chú Quyền mấy người rồi, vẫn đang hưởng thụ ở bên trong!”

“Không cần đâu.”

Gã cũng không miễn cưỡng nữa, nói câu từ biệt, đang muốn tiến vào thì Cận Sĩ Triển lại đưa tay đặt lên vai gã.

Quay đầu lại, gã có chút không hiểu được nhìn y.

“Đại ca đang hưởng thụ, làm thuộc hạ thì đừng nên không thức thối mà vào quấy rầy, không tốt lắm đâu!” Cận Sĩ Triển mị hí mắt, cười như có thâm ý khác.

“Thế nhưng ...” Ánh mắt do dự, còn có hoài nghi.

“Chú Quyền đang chuẩn bị tìm người nối nghiệp, thừa dịp đêm nay để ông ấy suy nghĩ nghiêm túc một chút, đối với ai cũng có lợi cả ... Phải không?”

Ánh mắt giao nhau, Cận Sĩ Triển lòng tin tràn đầy, nói là hỏi, chẳng bằng nói là đang phân tích.

Gã kia chần chờ một hồi lâu, ánh mắt Cận Sĩ Triển ngày càng sắc bén, suy xét nhiều lần, cuối cùng chậm rãi xoay người đối mặt với Cận Sĩ Triển.

“Cũng đúng.” Hai chữ ngắn ngủi, cũng là đáp án khiến người ta thỏa mãn.

Cận Sĩ Triển vỗ vỗ vai gã, nói: “Kể thức thối mới là trang tuần kiệt, cậu sẽ không hối hận đâu.”

“Chúng ta xuống dưới đi!” Gã nói một tiếng với mấy người phía sau, lại nói với Cận Sĩ Triển: “VẬY, tôi không tiễn Cận tiên sinh nữa.”

Cận Sĩ Triển gật đầu, “Không cần.”

Chờ cửa thang máy đóng lại, Cận Sĩ Triển thở phào một hơi, cúi đầu nhìn Tiền Diệp một chút. Người kia tựa vào ngực y, trên mặt hồng hồng, thực sự giống uống say.

Thở dài, kéo lại áo trên người hắn, Cận Sĩ Triển ấn nút đi xuống.

Lúc thang máy sắp mở ra, Cận Sĩ Triển đột nhiên nhìn thấy vệt màu đỏ bên chân Tiền Diệp, đó là máu trên tay hắn không biết nhỏ xuống từ lúc nào. Khẽ nhú mày, Cận Sĩ Triển cúi người dùng tay áo nhanh chóng lau đi, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất kéo Tiền Diệp vào thang máy.

Mãi đến lúc nhét Tiền Diệp vào ghế sau trên xe, khởi động máy, Cận Sĩ Triển mới có thể chân chính trầm tĩnh lại. Cảnh đầm máu hơn cũng không phải chưa từng thấy qua, thế nhưng bởi vì kẻ đây người đều dính máu lại là Tiền Diệp. Y không thể phủ nhận, vừa thấy Tiền Diệp ngồi cạnh vũng máu, tâm của y đã thất lại một chút. Bạn đang ?

Quay đầu lại nhìn thoáng qua người đang nằm trên ghế sau, Cận Sĩ Triển không tiếng động khẽ cong khoe miệng, không thể nói là đang cười, chỉ là có một loại cảm giác may mắn.

Tiền Diệp, cậu nói, tôi muốn bắt cậu thế nào ...

Cận Sĩ Triển, anh muốn tôi làm sao bây giờ?

Hiện tại, Cận Sĩ Triển đã biết, bọn họ hai người, thật là một vấn đề nan giải.

Làm sao bây giờ, rốt cục ai có thể cho ra đáp án trước?

Nhìn phía trước, Cận Sĩ Triển thì thào tự nói, “Anh nói xem, tôi phải làm sao với cậu ta bây giờ ...” Nếu như anh còn có thể nói, có thể nói cho tôi biết đáp án được không?

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng khóc của Tiễn Diệp, rất nhỏ. Khiến Cận Sĩ Triễn tỉnh lại từ trong hồi ức, quay đầu, cánh tay Tiễn Diệp che đi hai mắt, môi khẽ run, thở hổn hển.

Đây là lần đầu tiên Cận Sĩ Triễn nhìn thấy Tiễn Diệp khóc thẳng thắn như thế.

Thanh âm đặt ở chỗ sâu nhất, đã chậm rãi thoát ra rồi ...

Hết

42. Chương 42

Cúi đầu xuống, người trong lòng vẫn rất nghe lời, không động đậy tùy ý để y ôm lấy. Kiểu ôm công chúa này nếu là bình thường thì tuyệt đối không có khả năng được chấp nhận. Cận Sĩ Triễn khẽ liếc nhìn người đang ghé vào vai y, nước mắt như mưa không ngừng rơi xuống.

Tiến Diệp khóc tựa một kẻ mau nước mắt, bờ vai không ngừng run rẩy, trong hơi thở nặng nề xen lẫn vài tia thở dốc, thậm chí có đôi khi lại giống như không thở nổi nhưng vẫn không ngừng nức nở, thỉnh thoảng tiếng khóc lại thoát ra từ đôi môi đó, vô cùng nghẹn ngào ... Rồi lại âm thầm nuốt trở lại, chẳng khác gì một đứa trẻ ...

Lần đầu tiên thấy Tiễn Diệp như vậy, Cận Sĩ Triễn nhìn bàn tay đang nắm lấy áo y ở trước ngực, chiếc khăn tay màu trắng nhiễm đầy máu lỏng lẻo bọc lấy nơi ấy, ngay cả y phục cũng bị nhiễm một màu đỏ.

Thực sự là ... Thở dài, Cận Sĩ Triễn nhẹ nhàng nói một câu: “Tay của cậu, không cần nữa phải không ...”

Chẳng biết có phải đã nghe thấy lời đó không, Tiễn Diệp giống như con thú nhỏ khẽ giật mình, bàn tay đang nắm áo Cận sĩ Triễn thoáng buông lỏng một chút.

Lần thứ hai thở dài, Cận Sĩ Triễn chưa bao giờ cảm thấy mình như đang bắt nạt người giống như hiện tại.

Lợi dụng bóng đêm, Cận Sĩ Triễn mang Tiễn Diệp về nhà. Dọc đường đi, Tiễn Diệp có thể coi là rất nghe lời, không nói cũng chẳng động, chỉ không ngừng nức nở tựa như đem phần nước mắt của mười năm qua khóc ra một lần vậy. Trong mơ hồ, Cận Sĩ Triễn còn có thể nghe thấy hắn đang nói gì đó, giống như thì thào tự nói, tỉ mỉ nghe kĩ thì tất cả đều là những lời không rõ ràng, câu trước không khớp với câu sau, chẳng khác gì say rượu. Nhưng Cận Sĩ Triễn biết hắn không say, chỉ là, y hoài nghi không biết hắn có còn thanh tỉnh hay không.

Thả người đang ôm xuống giường, Cận Sĩ Triễn ngồi bên cạnh nhìn Tiễn Diệp cuộn mình lại, bất kể khi nào đều luôn là tư thế này. Chợt cảm thấy không biết mình đang nghĩ gì, Cận Sĩ Triễn tạm thời đình chỉ tâm tư, nhẹ nhàng kéo bàn tay bị thương của Tiễn Diệp ra, cởi chiếc khăn đang buộc lại xuống. Máu cơ bản đã ngừng chảy nhưng không biết trong miệng vết thương có lưu lại mảnh nhỏ nào không.

Cố gắng lục lại trong trí nhớ xem mình để hộp cứu thương ở đâu, Cận Sĩ Triễn vừa đứng dậy vừa nói với Tiễn Diệp: “Tôi đi lấy đồ giúp cậu xử lý vết thương, cậu chờ một chút ...”

Người trên giường không nói gì, nằm nghiêng về một bên không nhúc nhích, mái tóc rối tung che khuất đôi mắt, nhìn không ra biểu tình hiện tại của hắn. Đường như chẳng có chút phản ứng nào với hành động cũng như thanh âm của Cận Sĩ Triễn, hắn như là đang ngủ nhưng điều đó trên cơ bản là không có khả năng.

Khẽ nhíu mày, Cận Sĩ Triễn cúi người, đưa tay đẩy lộn tóc trên trán Tiễn Diệp ra thì thấy được một đôi mắt mở to, không có tiêu cự.

Y sợ run một chút rồi đưa tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Tiễn Diệp.

“Tiễn Diệp! Tiễn Diệp! Cậu có nghe thấy không? Nói đi!”

Vấn không động đậy chút nào, vệt nước mắt trên mặt còn chưa khô, giọt nước cuối cùng nơi khóe mắt chậm rãi rơi xuống. Tâm Cận Sĩ Triễn cũng theo đó mà khẽ thất lại.

“Tiễn Diệp ...” Tiếng gọi tựa như thở dài vô thức thoát ra.

Tiến Diệp đột nhiên khẽ chớp mắt, tìm về hướng âm thanh phát ra, chậm rãi quay đầu, ánh mắt cũng dần trở nên mê loạn mà nhìn chằm chằm Cận Sĩ Triễn. Cuối cùng hắn chậm rãi vươn tay ôm lấy cổ y.

“Tại sao ... phải rời khỏi ... rời khỏi em ...” Tựa như sự giãy dụa cuối cùng.

Cận Sĩ Triễn không có phản ứng, tùy ý hắn ôm, bên tai đều là thanh âm run rẩy của Tiến Diệp.

“Có thật là anh đã quay lại bên cạnh em không? Như vậy là tốt rồi ... Em chỉ cần có anh bên cạnh là tốt rồi ...”

“Anh” ở trong miệng Tiến Diệp kia, Cận Sĩ Triễn không biết là ai nhưng y có thể khẳng định: tuyệt đối không phải mình!

Hai thân thể gắt gao dán vào nhau, trên cơ bản đều là Tiến Diệp ôm lấy Cận Sĩ Triễn không buông giống như sợ y sẽ biến mất vậy. Hắn không ngừng thì thầm tự nói bên tai Cận Sĩ Triễn, thỉnh thoảng còn phát ra một trận cười, đó là âm thanh Cận Sĩ Triễn chưa từng nghe qua.

Đột nhiên bắt đầu cảm thấy buồn bực, Cận Sĩ Triễn nghĩ Tiến Diệp bây giờ xa lạ đến mức căn bản không phải là cùng một người!

Tiến Diệp sẽ không bao giờ ở trước mặt y phát ra loại âm thanh này, lộ ra loại vẻ mặt này, lại càng không bao giờ khóc trước mặt y!

Ý thức được những điểm bất đồng đó, Cận Sĩ Triễn kéo tay Tiến Diệp ra để tầm mắt hai người đối diện nhau, hỏi: “Tiễn Diệp, cậu có biết tôi là ai không? Có biết mình đang nói với ai không?”

Khẽ chớp mắt một cái, Tiến Diệp cười cười, ngẩng đầu lên ghé sát vào mặt Cận Sĩ Triễn.

“Em thích anh ...”

Chưa kịp phát ra thanh âm kinh ngạc thì đôi môi Cận Sĩ Triễn đã bị chặn lại. Tiến Diệp chủ động vươn đầu lưỡi ra, vị đạo vô cùng mỹ diệu! Chỉ là hành động này thực sự quá mức quỷ dị, còn có phần ‘lợi dụng người khác lúc khó khăn’, vất vả ngăn lại dục vọng muốn vươn đầu lưỡi ra dây dưa cùng hắn, Cận Sĩ Triễn giật Tiến Diệp ra.

Mộng đẹp quá mức giả dối, một khi tỉnh lại chính là ác mộng!

“Tiễn Diệp, cậu rốt cuộc làm sao vậy?”

Tiến Diệp vô tội nhìn y, đôi mắt vừa mới khóc xong còn ngập nước.

Cận Sĩ Triễn nghe thấy tiếng than thầm trong lòng mình, may mắn định lực của y không tồi. Nhìn ánh nước mơ hồ di động trong mắt Tiến Diệp, còn có ánh mắt trần trụi không che đậy mà bình thường tuyệt đối sẽ không bao giờ lộ ra, Cận Sĩ Triễn dường như đã hiểu ra điều gì.

Y đứng thẳng người dậy, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tiến Diệp.

“Chờ chút.”

Nói xong, Cận Sĩ Triễn lục lọi, lấy ra chiếc điện thoại trong túi quần, khẽ nhú mày nhấn xuống một dãy số.

“Cho ông mười phút, lập tức tới ngay!”

Điện thoại vừa thông, người bên kia vừa trả lời Cận Sĩ Triễn đã lạnh lùng nói một câu, sau đó treo máy. Quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiến Diệp trên giường, Cận Sĩ Triễn vào WC lấy ra một chiếc khăn mặt, sau khi làm ướt một chút rồi khẽ lau mặt cho Tiến Diệp.

Tiến Diệp ngửa đầu, dường như đang hồi tưởng lại chuyện gì đó. Môi lại khẽ động đậy nhưng chẳng phát ra âm thanh gì.

Chưa đến mười phút sau, một người đàn ông trung niên mặc tây trang kiểu cũ đến gõ cửa nhà Cận Sĩ Triển. Khi vào cửa, việc đầu tiên ông ta làm là cười xấu xa với Cận Sĩ Triển rồi nói: “Lâu rồi cậu không tìm đến tôi. Làm sao vậy? Bị thương ở đâu?”

Cận Sĩ Triển khẽ liếc nhìn người đàn ông trung niên trong trí nhớ, vẫn hòa ái giống như năm đó, mặc áo khoác dài màu trắng thì vẫn thích hợp hơn chẳng qua dù thể này thì vẫn hoàn toàn ra dáng bác sĩ.

“Cúng không phải tôi.” Giải thích một chút rồi không nói lời thừa nữa, Cận Sĩ Triển quay người dẫn đường.

“Cũng phải, cậu đã không đánh võ nữa, bằng thân thủ cùng địa vị hôm nay của cậu, còn ai có thể làm cậu bị thương nữa? Ha ha ~” Ông ta theo sau, trong tay mang một hòm thuốc, “Được rồi! Đã lâu rồi tôi không đến khám bệnh tại gia, thuốc trong hòm này không biết đã quá hạn chưa? Cậu không thấy đau, sạch như thể này là do tôi đã mất một lúc lâu để lau bụi đấy!”

Cận Sĩ Triển nhắm mắt lại, chịu đựng sự ‘lắm mồm’ không tương xứng với tướng mạo của người kia.

“Ai ya! Một mỹ nhân thanh tú nha!” Vừa nhìn đến Tiễn Diệp đang nằm trên giường ông ta khẽ huýt sáo một tiếng, hai tay xoa vào nhau, một bộ nóng lòng chuẩn bị hưởng dụng.

Cận Sĩ Triển trừng mắt liếc đối phương một cái rồi đi tới ngồi xuống bên giường, nâng Tiễn Diệp dậy để hất gối lên đùi mình.

Tiến Diệp an tĩnh nằm đó, từ từ nhắm hai mắt lại tựa như đang ngủ.

“Cậu ta làm sao vậy?” Ông ta nhìn từ trên xuống dưới Tiễn Diệp một lượt, “Có phải cậu lại chơi đùa quá đáng không? Đã sớm nói với cậu rồi, làm tình không phải giống như quyền anh ...”

Nhịn xuống ham muốn mắng chửi người, Cận Sĩ Triển tận lực để giọng nói của mình có thể ‘ôn hòa nhã nhặn’ một chút.

“Tay cậu ấy bị thương.”

“Ừ ...” Ông ta quỳ gối ngồi xuống, cầm lấy tay Tiễn Diệp, “Vết thương mới cùng một chỗ với vết thương cũ đây mà, thật đúng là ‘hiếm có.” Nói xong ông ta mở hòm thuốc, lấy ra băng gạc cùng một túi thuốc bột.

“Cậu ta hình như ... tinh thần có chút không thích hợp.” Cận Sĩ Triển nói ra nghi vấn của mình.

Đối phương giương mắt lên, nhìn Cận Sĩ Triển một chút rồi lại liếc qua Tiễn Diệp, nhíu mày, hai ba phút đã xử lý tốt miệng vết thương, sau đó vạch mí mắt Tiễn Diệp lên.

“Thế nào?”

Ông ta vẫn về cầm suy nghĩ một chút, “Ừm! Hẳn là bị chuốc thuốc mê rồi! Liều lượng có vẻ không ít đâu.”

Cận Sĩ Triển nhướn mày, “Loại thuốc mê gì?”

“Không rõ lắm, không biết cậu ta đã uống loại nào, hơn nữa biểu hiện còn rất lạ. Nhìn cậu ta an tĩnh như thế thì chắc sức chống cự cũng vô cùng quật cường. Cậu ta vẫn có phản ứng như thế này à? Có phản ứng không bình thường gì khác không?”

“Cậu ấy khóc.”

“Khóc là rất bình thường mà!”

“Với cậu ta mà nói là không bình thường.” Cận Sĩ Triển khẽ cắn răng.

“À ...” Ông ta lộ ra bộ dáng đã sáng tỏ, lại vẫn về cầm nhìn Tiễn Diệp vẫn không nhúc nhích. Lúc này Tiễn Diệp lại đột nhiên chậm rãi mở mắt ra, nhìn chằm chằm phía trước, môi cũng khẽ động đậy.

“Cậu ta như thế này hẳn là đã thấy ảo giác rồi!”

“Ảo giác? Là loại ảo giác gì?” Cận Sĩ Triển nhớ tới dáng vẻ lúc này hẳn ôm lấy mình.

“Rất nhiều loại! Ví dụ như thứ cậu ta thích ăn, người cậu ta thích, hay mối tình đầu cái loại đó! Nói chung là thứ cậu ta muốn thấy!”

Chết tiệt! Cận Sĩ Triển mắng một câu, hỏi: “Có tác dụng phụ gì không?”

“Cái này hả ...” Ông tay vươn tay đặt xuống cổ tay Tiễn Diệp, từ từ nhắm hai mắt lại rồi tìm mạch đập giống như tìm cá trong sông, “Có thể sẽ nói những lời mê sảng!”

“Cậu ta đã nói rồi! Bây giờ vẫn đang nói đây này!” Mỗi một chữ của Cận Sĩ Triển đều mang theo phần nộ, chẳng có gì làm người ta cảm tức hơn việc tìm thấy một tên bác sĩ không xứng với chức vụ!

Đối phương cười ra tiếng, thả tay Tiễn Diệp ra, chỉnh sửa quần áo một chút sau đó vỗ vỗ vai Cận Sĩ Triển, “Yên tâm! So với vết thương khi xưa của cậu, cậu ta bị như vậy chỉ là vấn đề nhỏ thôi!”

Cận Sĩ Triển giận tái mặt.

“Lại nói tiếp, đã lâu không thấy được bộ dạng cả người đều là vết thương của cậu! Trước đây khi còn là ‘bác sĩ tư nhân’ của cậu, đã vài lần đoạt lại cậu từ trên tay tử thần, sau đó cậu lại trở thành ‘ma vương vô địch’ trên lời dài, từ đó cũng chẳng cần dùng đến vị bác sĩ nhỏ nhoi là tôi đây nữa nhỉ!” Nhớ tới quá khứ, ông ta thở dài lắc đầu, lại ngồi xổm xuống bắt đầu sắp xếp hòm thuốc của mình.

“Chẳng phải bây giờ ông sống rất tốt sao, không cần đến quấy rầy tôi.” Trầm mặc một hồi, Cận Sĩ Triển nói một câu.

“Đúng thế! Số lẻ trong phần thưởng cho trận đấu cuối cùng của cậu cũng đủ cho tôi mở một phòng khám tư nhân rồi!”

Vừa nghe tới ‘trận đấu cuối cùng’, sắc mặt Cận Sĩ Triển cũng theo đó thay đổi một chút, lạnh đến nỗi khiến người ta phát sợ.

Người kia thu thập đồ đạc xong, ngẩng đầu nhìn y rồi cười cười, nói: “Không tồi! Trước đây chỉ cần tôi nhắc đến nó cậu sẽ đánh tôi đến mặt mũi bầm dập, bây giờ cuối cùng có thể nhẫn nại rồi sao?”

“Nếu ông muốn bị tôi đánh thì lúc nào tôi cũng có thể thỏa mãn mong muốn đó.” Cận Sĩ Triển trắng mắt liếc đối phương một cái sau đó nhẹ nhàng đặt Tiễn Diệp lại trên giường.

Tiến Diệp khẽ cử động, nhìn thẳng lên trần nhà. Thấy cái dạng này của hắn, Cận Sĩ Triển vẫn có chút lo lắng.

“Tôi cũng không phải kẻ cuồng bị ngược.” Người kia khẽ nở nụ cười, “Chẳng qua cậu thì lại đúng là loại đó.”

Cận Sĩ Triển ngừng một chút, người kia nhìn lưng hắn rồi tiếp tục nói.

“Cũng không phải tôi nói gì cậu, nhưng đó căn bản không phải lỗi của mình cậu, chuyện đã qua lâu rồi, cậu cũng cứ như vậy lâu rồi, bây giờ cậu lại ...”

“Đừng nói nữa ...”

Người kia ngậm miệng lại, có chút ‘oán giận’ nhìn Cận Sĩ Triển xoay người, “Tôi biết tôi nói đến nói đi vẫn là những lời đó, nhưng mà một năm cũng chẳng gặp cậu được mấy lần, không nói một lần tôi không nhận được!”

Ông ta lại nhìn một chút người đang nằm trên giường, giọng điệu cũng ôn hòa hơn một chút: “Kỳ thực, bắt kể là ai, chỉ cần nhìn tới được, sờ thấy được, chỉ cần có một chút cảm giác thôi thì cũng đừng buông tay nữa! Trước tiên phải có được người ta hăng! Cậu còn tiếp tục như vậy thì tôi cũng chẳng trị nổi cho cậu nữa, trực tiếp đến tìm bác sĩ tâm lý cho rồi!”

Cận Sĩ Triển không nói gì.

Người kia cầm hòm thuốc lên, “Được rồi! Có thể làm gì tôi đều làm hết rồi, vết thương trên tay người đẹp nhỏ bé của cậu không có gì đáng ngại, về phần thuốc mê, chỉ cần ngủ một giấc sẽ không sao. Cậu nhìn qua cũng khỏe mạnh, phí khám bệnh sẽ không thu, hôm nào đó trực tiếp xé chỉ phiếu rồi ký cho tôi là được! Không còn sớm nữa, tôi về ngủ một chút rồi có thể dậy ăn sáng rồi! Đi đây! Không cần tiễn! Bái bai!”

Không hề ngừng lại nói cho hết lời, cuối cùng người kia khoát tay áo với Cận Sĩ Triển rồi cười hì hì mà rời đi, lúc ra đến cửa đột nhiên thò đầu vào cửa, nói: “Đúng rồi! Nếu như thuốc mê này là vì ‘mục đích không thuần khiết’ nào đó mà bắt cậu ta uống thì chờ một lúc nữa, có thể cậu ta sẽ tương đối ‘hưng phấn’ đấy!”

Đặc biệt cường điệu hai chữ ‘hưng phấn’, hơn nữa còn có biểu tình hèn mọn của ông ta, tất cả rất dễ khiến cho người ta biết hàm nghĩa của hưng phấn này là cái gì.

Vương Quyền chết tiệt! Cận Sĩ Triễn thầm mắng trong lòng. Tuy rằng ông ta đã chết rồi ...

“Vì nguyên nhân thể chất, có lẽ cậu ta đã nhẫn rất lâu rồi! Nếu không thì đã lăn lộn trên mặt đất mà khóc lóc om sòm rồi!”

Cận Sĩ Triễn sưng sốt một chút, lẽ nào y nên cảm thấy may mắn vì Tiễn Diệp chỉ mới khóc mà thôi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người. Cận Sĩ Triễn đứng bên giường nhìn Tiễn Diệp. Người kia mở rộng tứ chi nằm thẳng trên giường, hai mắt nhìn chăm chăm nhìn trần nhà, một lúc lâu sau thì chậm rãi quay đầu, lẳng lẳng bốn mắt nhìn nhau với Cận Sĩ Triễn.

Chẳng khác gì đứa trẻ lạc đường bị người lạ nhặt về mà, Cận Sĩ Triễn có chút bất đắc dĩ khẽ mỉm cười.

Vốn đêm nay định nói chuyện nghiêm túc với cậu, một tháng qua tôi cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Thế nhưng hiện tại có khi ngay cả tôi là ai cậu cũng chẳng nhớ rõ nữa nhỉ?

Vừa nghĩ tới đây, Tiễn Diệp đột nhiên nhẹ nhàng kêu lên một tiếng: “Cận ...”

Giống như có thứ gì đó vừa nổ tung trong đầu Cận Sĩ Triễn, y hoài nghi không biết có phải mình nghe nhầm không.

“Sĩ Triễn ...”

Là gọi tên hần nhưng do ngừng lại khá lâu mà biến thành hai loại xưng hô càng thêm thân mật. Cái này, Cận Sĩ Triễn hoàn toàn khẳng định Tiễn Diệp thật sự đang nói mê sảng, Tiễn Diệp bình thường có đánh chết cũng không gọi y như vậy.

Không quen ư? Chẳng bằng nói là có chút hưng phấn. Tiễn Diệp còn chưa bắt đầu hưng phấn, y đã ‘hưng phấn’ trước rồi.

Khẽ cong khóe miệng, Cận Sĩ Triễn cúi người, dường như là trán chạm trán với Tiễn Diệp.

“Biết tôi là ai không?”

Trùng mắt nhìn, Tiễn Diệp “ừm” một tiếng, thanh âm chẳng khác gì tiếng muỗi kêu, trên mặt hoàn toàn là mờ mịt chẳng biết làm sao. Loại biểu tình tựa như đứa trẻ này khiến Cận Sĩ Triễn có loại cảm giác giống như bản thân đang bị ‘dụ dỗ’.

Thân thể nam tính thành thực lại có tâm trí chẳng khác gì đứa trẻ, có lẽ là hơi biến thái nhưng lại mang đến một loại khoái cảm khác.

Là Tiễn Diệp ...

“Tôi là ai?”

Không lên tiếng.

“Hửm? Nói đi ...” Mỉm cười, tay bắt đầu cởi cúc áo.

“Cận ...”

“Tiếp tục gọi.” Xấu xa cắt đứt lời nói của đối phương.

“Cận ...”

“Đúng rồi, tiếp tục! Gọi đi!” Áo ngoài thành công bị cởi ra.

“Cận ... Cận ...”

Một lần lại một lần, đơn thuần lặp lại. Giọng nói nhẹ nhàng êm dịu phẳng phất như thở dài.

Muốn tiếp tục thưởng thức giọng nói của hần rồi lại nhịn không được ham muốn muốn hôn lên đó. Vào lúc Cận Sĩ Triễn hôn lên môi Tiễn Diệp, trong nháy mắt đó y đã nghĩ rằng: Theo một phương diện nào đó mà nói, đây thực sự là một loại thuốc không tồi.

Coi như là ảo giác đi! Chỉ cần một đêm, một đêm thôi là đủ rồi.

“Tiễn Diệp ...”

Cậu là Tiễn Diệp, tôi là Cận ...

Hết

43. Chương 43

Thân thể lạnh như băng, chỉ có người đang kề cận với nhau mới biết được.

Ngón tay lướt qua cái trán, sau đó là mi mắt. ...Thẳng đến chiếc mũi, cuối cùng dừng lại nơi bờ môi, tại nơi đó chậm rãi xoa nắn. Bên tai là tiếng thở dốc nhỏ vun, loại cảm giác này thực sự là tốt đến nguy hiểm.

Bốn phía sáng rực trong ánh đèn, có lẽ so ra thì không bằng sự ái muội của ánh sáng mơ hồ, thiếu một chút cảm tình, nhưng lại có thể đem tất cả biểu tình của nhau thu vào trong mắt, điều đó càng đáng giá để chờ mong.

Chỉ đảo quanh ở bên ngoài vẫn chưa đủ, không cần trưng cầu sự đồng ý của chủ nhân, đầu ngón tay dịu dàng hơn một chút sau đó duỗi vào bên trong. Đầu tiên là ẩm áp, sau đó là một loại ẩm áp ẩm ướt làm cho tim đập nhanh hơn, không thể dừng lại. Chạm rãi dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng khuấy đảo ở bên trong, tìm kiếm thứ mềm mại kia, hưởng thụ loại ma sát đó, nhút nhát rụt rè, muốn tránh rồi lại tránh không thoát. Tiếng thở dốc dần trở nên gấp gáp, không thể dừng lại, ngay cả thân thể cũng nóng như lửa đốt.

“Ưm ...” Chất lỏng dập dnh trong suốt bị ngón tay kéo ra một chút, vương tại bờ môi, một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng vô thức phát ra khiến cho ngón tay kia phải ngừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, dục vọng đã sâu tựa như đáy biển.

Trên chiếc giường rộng rãi mềm mại, chăn đệm mang theo màu trắng thanh khiết nhất, hai thân thể nam tính đang quấn lấy nhau. Người ở dưới lộ ra vẻ gầy yếu nhỏ bé, mà kẻ đang ôm hân trong lòng, người đàn ông ở phía trên lại có vóc người cao to với tỉ lệ thân thể hoàn mỹ.

Cận Sĩ Triển nhìn người đang ở dưới thân mình, đôi mắt khép hờ cùng bờ ngời đang ngậm lấy ngón tay của mình. Đó là cảnh tượng dâm mị mà bình thường tuyệt đối không thể thấy được. Dường như y đang dùng một loại phương thức gần như ‘đùa giỡn’ mà đối xử với người đàn ông này, Tiễn Diệp ...

Tiến Diệp dùng một loại ánh mắt mật mờ, thậm chí có chút bi ai nhìn y. Bởi vì thuốc mê cũng tốt, ảo giác cũng được, y không biết chính mình trong mắt Tiễn Diệp lúc này là như thế nào. Nhưng loại ánh mắt này là phát ra từ chỗ sâu nhất từ đáy lòng, y vô cùng khẳng định.

Trong nháy mắt đó, Cận Sĩ Triển đã nghĩ rằng, có lẽ y đã tổn thương người này rất sâu rồi ...

Đầu tiên là thân thể, sau đó chính là tâm, giống như một ‘trò đùa dai’, nhưng không cho y quyền ngừng lại. Y vẫn coi Tiễn Diệp là một đối tượng ‘trả thù’, có lẽ nên nói là đối tượng đùa bỡn, tại điểm này, Tiễn Diệp có thể coi như vô tội. Chỉ là, chính vào lúc ban đầu kia, khi hai người kết hợp mà không có một chút cảm tình, điều đó đã trở thành ràng buộc ban đầu giữa họ. Khi đó y không hề liếc mắt nhìn kỹ Tiễn Diệp, vào lúc Tiễn Diệp thống khổ nhất cũng chẳng hề nói một câu nào có thể khiến y chú ý tới.

Tiếp xúc thân mật nhất, nhưng cũng là khoảng cách xa nhất.

Có phải cảm tình hay không, đã không thể nói rõ, có lẽ càng giống như một loại thói quen. Tiễn Diệp như vậy, khẽ đẩy kính mắt, sau đó nhàn nhạt liếc mắt nhìn y một cái, quay đầu đi ... Đã là một loại thói quen rồi.

Chậm rãi rút ngón tay ra, đầu ngón tay mang theo chất lỏng lỏng lẻo, tại lúc bờ môi Tiền Diệp vẫn chưa kịp khép lại, Cận Sĩ Triển cúi đầu, vô cùng ôn nhu hôn đôi phương.

Trước sau như một, người đàn ông này đều không hôn lại, ngay cả đáp lại cơ bản nhất cũng không hiểu, thậm chí có chút dờ dẩn để chiếc lưỡi của Cận Sĩ Triển ra vào miệng mình. Chỉ có tiếng tim đập dần gấp gáp cùng nhiệt độ cơ thể lên cao mới khiến hắn bắt đầu giãy dụa thân thể, cái loại cảm giác khiến tâm y cũng bắt đầu co rút này là khát vọng thật sâu nào đó ...

Kết thúc nụ hôn, Cận Sĩ Triển ngẩng đầu nhìn ánh mắt càng ngày càng mê man cùng biểu tình hoảng loạn cần mồi của Tiền Diệp. Y bắt đầu dĩ công khóe miệng.

Một tay vuốt ve trên mặt Tiền Diệp, Cận Sĩ Triển nhìn hắn, nói: “Tuy rằng cậu như vậy cũng có một loại phong tình khác, thế nhưng nó sẽ khiến tôi cảm thấy hình như mình đang làm tình với người khác, tôi đã quen với cậu lúc bình thường rồi.” Chỉ ít, đó là xuất phát từ ý định của bản thân cậu.

Bị thuốc mê cùng dục vọng dần vật đến mất đi ý thức từ lâu, Tiền Diệp đưa tay nắm lấy vai Cận Sĩ Triển, khẽ ma sát cái chân dưới chân của hai người.

Nhú mào, Cận Sĩ Triển bị loại ‘khiêu khích’ này làm cho muốn rên rỉ. Y vừa cầm lấy tay Tiền Diệp vừa chậm rãi chuyển động xuống phía dưới.

“Hình như sức lực lúc này của cậu càng lớn hơn ...” Xốc chấn lên, thân thể Tiền Diệp từ từ bại lộ trong không khí, xích lô, dục vọng căng đầy, chưa cần an ủi đã thẳng tắp dựng lên, nhẹ nhàng run rẩy dưới ánh đèn, có vẻ đặc biệt đáng thương.

Cận Sĩ Triển cười tà, gương mặt lên nhìn người đang mang ánh mắt ‘vô tội’, vươn tay ...

“A ~” Thốt ra tiếng thét chói tai, toàn bộ thân thể Tiền Diệp đều co rúm lại một chút, đưa tay ra đẩy đẩy đầu Cận Sĩ Triển, muốn đẩy y ra.

“Đừng nhúc nhích! Ngoan ~” thanh âm thôi miên vô cùng mê hoặc, Cận Sĩ Triển từ từ cúi đầu, đem dục vọng đang cầm trong tay nuốt vào ...

Đôi tay vốn đang khước từ Cận Sĩ Triển trong nháy mắt nắm chặt lấy tóc y, tiếng nước nổ giống như vui thích thoát ra từ miệng Tiền Diệp, ngay cả chấm dứt lúc nào hắn cũng chẳng nhớ rõ nữa ...

Cận Sĩ Triển đang nằm mơ. Có lẽ là vì gặp được người đã lâu không thấy mặt, có lẽ là vì đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong mộng, tất cả đều là hồi ức thuộc về quá khứ. Y thấy chính mình, thấy người mình biết, người mình không biết, thấy người kia ...

Thế giới tăm tối vĩnh viễn không có ánh sáng, mạng người chẳng khác gì sâu bọ, cung cấp lạc thú cho kẻ có tiền đến tiêu khiển. Trên võ đài đầy người đều là máu, khi xuống dưới vết thương khắp người khiến y chẳng thể động tay, ngay cả ý muốn băng bó lại cũng không có. Đã rất nhiều lần, y cho rằng mình sẽ chết, mãi cho đến khi gặp được người đàn ông được xưng là mạnh nhất kia.

Mỗi một động tác trên đài đều khiến kẻ địch không có đường phản kích, ngay cả ánh mắt cũng có thể ‘giết chết’ đối thủ, người đàn ông đó mạnh như thần.

Y đứng ở nơi thấp nhất trong thế giới này nhìn người đó, y nghĩ: nếu như phải chết thì chết ở trong tay người kia cũng chẳng có gì đáng tiếc. Thế nhưng, ngay cả cơ hội chạm vào người đó y cũng không có. Vì vậy, y muốn trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ để có thể đấu với người đàn ông đó.

Sau đó, một ngày nào đó, người kia xuất hiện trước mắt y, nói với y: muốn thắng tôi sao?

Y nói: muốn.

Khi đó, y cũng không biết, đối với đàn ông cái gọi là ‘thắng’ rốt cuộc là gì.

Hình ảnh bắt đầu không rõ ràng tựa như vô thức trốn tránh. Sau đó y thấy bản thân xoay người, đứng trên một chiếc cầu thật dài, liếc mắt nhìn cũng không thấy điểm tận cùng. Phía sau y có một người khác đang đứng, áo khoác màu đen, khăn quàng cổ kẻ ca rô đen trắng. Người đàn ông đó nhìn y, sau đó xoay người, quay đầu lại nhìn y một cái rồi chậm rãi rời đi ...

Tiền Diệp ...

Muốn mở miệng gọi cậu ta lại, y muốn hỏi Tiền Diệp, tại sao lại nhìn y như vậy? Vì sao phải rời khỏi y?

Thế nhưng y nói không ra tiếng, ngay cả bước chân cũng chẳng thể di động, chỉ có thể đứng tại chỗ, từ từ nhìn Tiền Diệp càng đi càng xa ...

Cảnh trong mơ kết thúc vào lúc Tiền Diệp rời đi. Ý thức Cận Sĩ Triển dần thanh tỉnh, y chậm rãi mở mắt ra, một bóng người không rõ xuất hiện trước mặt, nhìn kỹ, y lập tức hoàn toàn thanh tỉnh.

Tiền Diệp đưa lưng về phía y, thân trên ở trần ngồi trên giường, một chân dưới chăn co lên, đang hút thuốc.

Hoàn toàn không nghĩ tới khi tỉnh lại sẽ là tình huống này, Cận Sĩ Triển sững sốt một hồi, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

“Tiền Diệp?” Y gọi một tiếng.

Không có phản ứng.

Nhú mào, “Tiền Diệp ...” Lại gọi.

“Đừng gọi nữa!” Tiền Diệp đột nhiên kêu một tiếng, dùng sức vỗ vỗ cái trán, vùng xung quanh lông mày gắt gao nhăn lại, “Tôi mẹ nó đau đầu muốn chết!”

Lần thứ hai nghe thấy Tiền Diệp nói lời thô tục, Cận Sĩ Triển có thể hiểu được.

Tiền Diệp cảm thấy thân thể chính mình như bị tháo ra lắp lại một lần nữa, não trong đầu như bị rút ra vậy, ngoại trừ đau vẫn là đau, đau đến co quắp! Nếu như chỉ đơn thuần là đau thì không tính, bên tai còn có thứ gì đó như đang gọi, kích thích từng dây thần kinh của hắn, loại cảm giác này thật sự đáng ghét!

Nhưng thứ khiến hắn không thể chịu đựng được là bộ dạng đêm qua của mình, kỳ thật khi Cận Sĩ Triển giúp hắn phát tiết lần thứ hai thì hắn đã hơi thanh tỉnh rồi. Thấy tính khí của mình bị y ngậm trong miệng, tuy rằng trong vô thức nghĩ không thể tiếp thu nhưng hắn chẳng có cách nào ngăn cản, ý thức đã hoàn toàn bị thân thể chi phối.

Vết thương nơi bàn tay còn đang mơ hồ đau đớn tùy thời nhắc nhở chuyện hắn đêm qua đã giết người là thật.

“Ừm!” Ngẩng đầu lên, Tiền Diệp nhắm mắt lại hít sâu một hơi. Hắn muốn suy nghĩ nhưng trong đầu là một mảnh hỗn loạn, hút vài điếu thuốc cũng không khá hơn. Di chứng thuốc mê chết tiệt!

“Cậu có khỏe không?” Cận Sĩ Triển hỏi một câu.

Tiền Diệp một tay khê dây thái dương, không trả lời, một lát sau mới nói: “Cảm ơn anh.”

“Hả?” cái tay đang định lấy thuốc của Cận Sĩ Triển ngừng lại một chút, “Thuốc mê vẫn chưa hết tác dụng à?” Thế mà lại nói cảm ơn với mình?

“Lẽ nào tôi phải khóc lên, chứ ‘cường gian’ thì anh mới thấy bình thường sao?” Tiền Diệp rút điếu thuốc ra, khẩu khí có chút ác liệt.

Cận Sĩ Triển cười cười, “Như vậy thì cậu lại nghĩ oan cho tôi rồi.” Lấy bao thuốc sang, rút một điếu đốt vào trong miệng, sau đó dựa sát vào bên người Tiền Diệp, y cúi đầu kề vào điếu thuốc bên miệng Tiền Diệp để châm lửa.

Lần đầu tiên hai người buổi sáng tỉnh lại cùng như hút thuốc trên giường, hình ảnh rất không tồi.

“Tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Hút xong hai hộp nâng cao tinh thần, Cận Sĩ Triển hỏi trước.

Tiền Diệp trầm mặc một hồi, nói: “Ông ta có hành động không đúng đắn với tôi thì giết thôi.”

“Cứ như vậy?”

“Ừ.”

“Tiền Diệp, cậu đang lừa tôi hay lừa chính bản thân cậu vậy?” Cận Sĩ Triển lạnh lùng hỏi.

Tiền Diệp quay đầu lại nhìn y.

“Không đứng đắn với cậu thì giết ông ta? Vậy tại sao cậu không giết tôi trước đi?” Y đối với Tiền Diệp đã không thể dùng ‘không đứng đắn’ mà hình dung rồi, không phải sao?

“Anh muốn tôi nói thế nào?” Tiền Diệp nheo mắt lại, “Bởi vì anh đẹp trai hơn Vương Quyền nên không giết anh? Hay bởi vì tôi thích anh nên mới tùy ý để anh thương tôi?”

Cận Sĩ Triển không nói gì.

Dường như cũng ý thức được mình có hơi quá phận, Tiền Diệp thở dài, biểu tình thoáng hòa hoãn hơn một chút, hỏi: “Sao anh lại quay lại?”

“Bởi vì tôi nghĩ cậu sẽ quay lại?” Cận Sĩ Triển trả lời, lại dẫn ra một vấn đề mới.

“Anh thế nào lại biết tôi sẽ quay lại?”

Khẽ mỉm cười, Cận Sĩ Triển nhìn Tiền Diệp, đưa tay ra véo hai cái trên vai Tiền Diệp, “Lúc cái lão sắc quỷ kia làm động tác này với cậu.”

Tiền Diệp nhú mày, “Thì sao?” Hắn không nghĩ ra động tác này có ý nghĩa đặc biệt gì.

“Đích xác, giữa đàn ông với nhau làm loại động tác này cũng chẳng có gì. Chẳng qua ...” Ánh mắt Cận Sĩ Triển di động, nhìn một chút nơi nào đó dưới bụng Tiền Diệp, nơi đó bị chiếc chăn vắt lên thế nhưng trái lại càng có thể khơi mào dục vọng của con người.

“Cậu như vậy, đặc biệt hấp dẫn đàn ông, cho nên mới nhận được đối đãi đặc biệt.”

Tiền Diệp hận không thể dí điều thuốc trong tay vào mặt y.

Hút hết một điều thuốc, lý trí cùng tinh thần đều đã hoàn toàn khôi phục. Cận Sĩ Triển dựa nửa người trên vào đầu giường, hỏi: “Giết Vương Quyền rồi cậu định làm thế nào bây giờ?”

Tiền Diệp khẽ bóp trán, ngữ khí nhàn nhạt nói một câu: “Nên làm cái gì thì làm cái đó, được đến đâu tính đến đó.”

“Cậu cho là đơn giản như vậy sao? Có biết ông ta là dạng người gì không?” Cận Sĩ Triển có chút nghiêm khắc hỏi.

“Tôi biết. Trước đây tôi chỉ gặp qua ông ta, mà từ lần đầu tiên nhìn thấy tôi trở đi, ông ta đã tra ra hết nguồn gốc của tôi, vậy thì thế nào? Bây giờ ông ta đã chết, làm thế nào cũng không sống lại được!”

Nếu như có thể chọn lại một lần, Tiền Diệp biết, hắn vẫn sẽ giết Vương Quyền! Bởi vì ông ta đáng chết!”

Cận Sĩ Triển nhìn lưng Tiền Diệp, cuối cùng bất đắc dĩ nhắm mắt lại, “Cậu hãy coi như không biết gì, đừng để bất kì ai biết cậu đã giết Vương Quyền! Tôi sẽ giúp cậu xử lý mọi việc ổn thỏa.”

Tiền Diệp nhú mày, “Tôi không cần anh ...” Còn chưa nói xong Cận Sĩ Triển đã hung hăng ôm lấy hắn từ phía sau.

“Nghe này! Bây giờ không phải lúc cân nhắc xem là tôi nợ cậu hay cậu nợ tôi nhân tình ...” Cận Sĩ Triển ghé vào lỗ tai hắn nói từng chữ từng câu, “Hiện tại không chỉ là vấn đề một người đã chết, trên tay Vương Quyền liên lụy tới rất nhiều người, ông ta vừa chết, ít nhất một nửa thành phố này sẽ hỗn loạn. Ai cũng muốn tiếp nhận khối ‘thịt béo’ trên tay Vương Quyền, về phần ai sẽ giành được, kẻ tìm ra hung thủ tự nhiên sẽ trở thành người hợp lý nhất được chọn. Nếu như cậu không muốn mỗi ngày sau này đều bị hàng trăm tên điên nơi nơi tìm kiếm thì tốt nhất là nên nghe theo lời tôi mà làm.”

Cúi đầu, Tiền Diệp vẫn lặng lẽ không lên tiếng, hắn biết, Cận Sĩ Triển nói không sai.

“Nhớ kỹ, không được nói cho ai, trừ hai người chúng ta ra, không ai được biết. Ngay cả Cố Kinh Duy cũng không được ...” Nói xong lời cuối cùng, y khẽ cắn vành tai Tiền Diệp một cái coi như nhắc nhở.

Tiền Diệp tránh sang bên một chút, quay đầu nhìn Cận Sĩ Triển, hỏi: “Anh giúp tôi như vậy, tính là cái gì?”

Cận Sĩ Triễn khẽ nhưn mảy, cười cười, “Cậu nói tình là cái gì thì là cái đó đi!” Rõ ràng là nói cho có lệ, Tiễn Diệp cũng đã quen rồi.

Nhìn y, Tiễn Diệp biết, người đàn ông này, có quá nhiều thứ bản thân đã quen thuộc rồi.

Hôm qua rõ ràng vẫn ‘đối chọi gay gắt’, hôm nay đã lại nằm cùng một chỗ, ôm cùng một chỗ ‘nói chuyện phiếm’ như vậy, ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì đã nghĩ không ra nữa.

Hai người ... Kẻ thù, bạn bè, người yêu, đối thủ, hay chỉ có quan hệ da thịt bạn giường? Rốt cuộc là quan hệ gì, tất cả đã trở nên hỗn loạn.

Còn muốn nói gì đó, nhưng tâm tư lại dần trống rỗng. Tiễn Diệp hướng một bên giường trượt xuống, trên đùi cùng bụng dính đầy chất dịch màu trắng đã khô đi, trong thân thể vẫn sạch sẽ.

“Tôi muốn tắm.”

“Tiễn Diệp!” Mới vừa bước một bước, Cận Sĩ Triễn ở phía sau lại gọi hấn một tiếng.

Quay đầu lại, Cận Sĩ Triễn đang theo dõi hấn, giống như muốn từ trên người hấn nhìn ra điểm gì đó.

“Sao cậu không rời đi?” Cận Sĩ Triễn hỏi. Xảy ra nhiều việc như vậy, không rời đi mà lại tiếp tục nằm ở trên giường y, đó không phải là tác phong của Tiễn Diệp.

Tiến Diệp nhìn đối phương một chút, nhàn nhạt nói một câu khiến Cận Sĩ Triễn á khẩu không trả lời được.

“Bởi vì trong giấc mơ anh gọi tên tôi.”

Trong phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, một lần lại một lần cọ rửa thân thể.

Tiến Diệp cúi đầu, tầm nhìn trước mắt tại trong nước trở nên mơ hồ, ngực chậm rãi phập phồng, giống như đang hít thở dưới nước.

Cận Sĩ Triễn gọi tên hấn, sau đó gọi một cái tên khác ...

Hết

44. Chương 44

Đóng vòi nước lại, Tiễn Diệp lau đi nước trên mặt sau đó quay đầu nhìn, trên tường phòng tắm treo ba chiếc khăn kẻ ca rô xanh trắng giống hệt nhau. Ánh mắt quét qua ba chiếc khăn, cuối cùng hấn đưa tay cầm lấy chiếc ở sát bên phải để lau tóc.

Trong phòng tắm tràn ngập hương hoa lan, hơi nước nóng rực phảng phất tựa sương khói.

“Sao cậu biết đó là chiếc khăn để lau tóc?” Cánh cửa thủy tinh chắc chắn đột nhiên bị mở ra từ bên ngoài. Cận Sĩ Triễn tựa vào cạnh cửa nhìn hấn, toàn thân xích lửa chẳng hề ngại ngùng. Thân thể đã qua huấn luyện khắc nghiệt, cơ bắp săn chắc phân bố hài hòa đến từng bộ phận trên thân thể, vóc người vai rộng eo thon vô cùng hoàn mỹ, trên cánh tay vắt một chiếc áo tắm màu trắng.

Phủ khăn lên đầu, Tiễn Diệp nhẹ nhàng lau tóc, ngẩng đầu nhìn y.

Sao hấn lại biết? Chẳng nhẽ hấn đã nhầm.

Cận Sĩ Triễn cười cười tiến vào rồi đóng cửa lại. Y đi tới trước mặt Tiễn Diệp, hỏi: “Cậu cứ như vậy mà tắm xong à?”

Không khí nóng ẩm khiến người ta cảm thấy hô hấp khó khăn nhưng Tiễn Diệp lại thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều, đầu cũng đỡ đau hơn không ít. Dem chiếc khăn trên đầu vắt xuống cổ, hấn nhìn thoáng qua Cận Sĩ Triễn, trong đầu muốn hỏi Cận Sĩ Triễn chút vấn đề nhưng lại nhịn xuống.

“Có phải có chuyện muốn hỏi tôi không?” Chẳng biết là do Cận Sĩ Triễn quá khôn khéo hay là do biểu tình của Tiễn Diệp quá ‘rõ ràng’, không đợi Tiễn Diệp mở miệng Cận Sĩ Triễn đã hỏi trước một câu.

Muốn hỏi, có thể hỏi những gì đây? Hỏi thế nào mới được? Chẳng nhẽ lại hỏi sao tối qua anh không tiến vào? Hỏi anh giúp tôi giải quyết như thế tính là cái gì? Chẳng lẽ còn có thể nhận được đáp án ngoài ý muốn nào khác sao?

Tiến Diệp hạ tầm mắt xuống, cầm lấy một góc khăn mặt xoa xoa cằm.

“Ừm! Anh muốn tắm à?” Đây thuần túy là một câu để ứng phó cho có.

Trầm mặc một hồi, Cận Sĩ Triễn xấu xa nói: “Ừ! Muốn tắm cùng cậu.”

Loại vui đùa này bình thường cũng khó mà nghe được. Dường như không giống với phong cách của Cận Sĩ Triễn. Tiễn Diệp mấp máy môi, ngẩng đầu, mỉm cười.

“Muốn tôi tắm giúp anh không?”

Cận Sĩ Triễn khẽ nhướn mày, y và Tiễn Diệp có đôi lúc sẽ tuyệt đối không chịu thua đối phương. Trước đây bọn họ là ‘thi đua’ lẫn nhau xem ai có thể khiến đối phương chán ghét hơn, hiện tại lại bắt đầu so xem ai buồn nôn hơn sao?

Đó là chuyện mà loại người có cá tính như bọn hấn bình thường sẽ không làm, nhưng chỉ cần ở trước mặt đối phương thì sẽ như vậy. Lẽ nào chỉ là do người kia là Tiễn Diệp, là Cận Sĩ Triễn sao?

Trên mặt hiện lên nụ cười ‘đắc ý’, Tiễn Diệp chậm rãi vươn tay ra ...

Cận Sĩ Triễn nhìn thật sâu vào Tiễn Diệp, người trước mắt, tóc ướt một nửa hơi rối bời, bên dưới là cặp mắt dài nhỏ, khi cười lộ lên thì khẽ nheo lại ... Thân thể gầy nhỏ, chiều cao không lớn lắm nhưng lại cân xứng ngoài ý muốn, đặc biệt là đôi chân rất dài, tinh tế mà hữu lực ...

“Anh lại đang nghĩ đến chuyện hạ lưu gì đấy?” Ngực khí thay đổi, Tiễn Diệp lạnh lùng hỏi, đoạt lấy chiếc áo tắm vắt trên cánh tay cận Sĩ Triễn, nhanh chóng bao kín toàn thân, chỉ lộ ra một chút da dưới cổ cùng cặp chân nhỏ.

Bầu không khí thay đổi đột ngột nhưng cũng chẳng có gì quá thất vọng.

Cận Sĩ Triễn tỏ vẻ không sao cả khẽ cong khóe miệng: “Tối qua không làm, bây giờ muốn một chút cũng không được sao?”

Tiến Diệp trừng mắt nhìn y. Vốn cũng coi như là chính nhân quân tử, giờ lại đem chuyện ‘tối qua’ ra làm lá chắn, vậy tính cái gì!

Chẳng biết có phải từ trong ánh mắt Tiễn Diệp đọc ra được ý tứ của hấn không, Cận Sĩ Triễn thích thú cười xấu xa.

“Thơm quá.”

Sữa tắm hương hoa lan, mùi vị thực sự rất hấp dẫn, nhất là lại dưới tính huống này, màu hương đó càng thêm ‘nguy hiểm’.

“Đó là sữa tắm của anh mà.” Tiễn Diệp lạnh lùng nói.

“Tôi biết.” Bàn tay vươn ra khoác lên vai Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triễn cúi đầu ghé sát vào cần cổ hấn ngửi ngửi, “Chẳng qua mùi hương này ở trên người cậu càng thơm hơn ...”

Không thèm để ý tới y, Tiễn Diệp hất vai đẩy tay Cận Sĩ Triễn ra, trực tiếp ra khỏi phòng tắm.

Tiến Diệp nhìn bốn phía một chút nhưng không tìm thấy quần áo của mình, hấn cũng không muốn mặc y phục của Cận Sĩ Triễn.

“Tôi đã giúp cậu bỏ quần áo vào máy giặt rồi, chờ một chút đi.” Giọng nói của Cận Sĩ Triễn truyền ra từ phòng tắm. Tiễn Diệp chợt thấy có chút phiền muộn, lẽ nào hấn nghĩ gì người kia đều có thể cảm nhận được sao?

Đột nhiên, Tiễn Diệp nhớ tới thứ gì đó, tầm mắt tìm kiếm khắp nơi, sau đó phát hiện điện thoại của mình ở đầu giường. Hắn cầm điện thoại lên thì thấy pin đã bị tháo ra.

Thảo nào chẳng có cuộc gọi nào!

Khẽ cắn răng, Tiễn Diệp cầm điện thoại, đẩy cửa phòng tắm ra.

Cận Sĩ Triển khắp người là bọt xà phòng, nhìn thấy hắn tiến vào trên tay cầm điện thoại di động thì khẽ cười cười.

“Cậu muốn tắm cùng tôi sao?”

Tiến Diệp hỏi: “Sao lại tháo pin của tôi ra?”

Nhàn nhả lấy tay xoa xoa bọt xà phòng mềm mại, Cận Sĩ Triển trả lời: “Ai bảo nó ồn ào quá làm gì.” Nói như chuyện dĩ nhiên.

Đúng là không thể nói lý với người này, hỏi y là ai gọi tới khẳng định cũng không nhận được đáp án. Tiễn Diệp cau mày, quay người đi, đóng sầm cửa lại.

Ngồi xuống bên giường, cơn tức cũng bị xua đi gần hết, nhìn màn hình di động đen kịt, Tiễn Diệp đột nhiên không muốn khởi động lại. Hắn không thích điện thoại di động, mỗi lần thứ này kêu lên, hắn chẳng thể biết đến chuyện đang chờ hắn sau đó là gì. Có thể an tĩnh dù chỉ trong chốc lát cũng thật sự rất tốt. Suy nghĩ một chút, Tiễn Diệp ném điện thoại lên giường, lấy tay vuốt trán trên tóc ra sau.

Muốn hút thuốc.

Hắn càng ngày càng nghiện thuốc lá rồi, nhưng thật ra bình thường hắn cũng không hút quá nhiều. Chỉ là bây giờ hắn không có cách nào khống chế ham muốn này.

Thế nào cũng được, Tiễn Diệp ngẩng đầu tìm kiếm xung quanh. Rõ ràng vừa nãy thấy Cận Sĩ Triển vứt bao thuốc ở đây mà, hắn nhìn lướt qua chiếc tủ ở đầu giường, vô thức đưa tay kéo ngăn kéo trên cùng ra. Bên trong vô cùng trống rỗng, chính xác là còn hai bao thuốc chưa mở, tiếp đó còn có một chiếc khung ảnh.

Đường nhìn của Tiễn Diệp dừng lại trên bức ảnh kia, hắn đưa tay chậm rãi lấy nó ra.

Là một bức ảnh đã cũ khiến người ta có cảm giác trước đây bảo quản không tốt, sau đó mới lấy ra cho vào khung. Trên ảnh là hai người đàn ông, có lẽ nên nói là một người đàn ông và một thiếu niên. Người đàn ông kia rất anh tuấn, khẽ mỉm cười, một cánh tay khoác lên vai thiếu niên, thiếu niên trên mặt nhìn như không có cảm giác gì nhưng nhìn kĩ vẫn có thể thấy khóe miệng hơi cong lên, là nụ cười rất dễ bị lãng quên.

Thiếu niên đó là Cận Sĩ Triển, mà người đàn ông kia ... Tiễn Diệp nhìn chăm chú vào khuôn mặt người đàn ông trên ảnh, nhìn thế nào cũng thấy có tám phần tương tự người kia.

Rất giống Nguyên Chiến Dã ...

Mà hai phần còn lại, lại giống thiếu niên tên Kỷ Nhược Phi kia như đúc.

Điều này có ý nghĩa gì? Tiễn Diệp biết hử hử là nên thả lại ảnh vào chỗ cũ giống như chưa từng thấy gì cả. Hắn hoàn toàn có thể làm ra vẻ không biết gì mà hắn cũng tin rằng Cận Sĩ Triển không thể nhìn ra. Thế nhưng, đại não lại không chịu khống chế mà xâu chuỗi tất cả lại rồi phân tích ...

Trên ảnh, nụ cười của Cận Sĩ Triển ... Người đàn ông kia ...

“Đó là cha của Kỷ Nhược Phi.” Giọng nói của Cận Sĩ Triển chẳng hề báo trước vang lên.

Lần đầu tiên Tiễn Diệp bị dọa cho sợ rồi. Có lẽ nên nói là có chút chột dạ nhưng khi biến hiện ra vẫn là sự lãnh tĩnh trầm ổn không chệch vào đâu được.

Cận Sĩ Triển đứng tại cửa phòng tắm, quần quanh thắt lưng là một chiếc khăn tắm màu vàng nhạt, nước trên người vẫn đang nhỏ xuống. Y đang nhìn hắn, mặt không đổi sắc.

Đường nhìn rời khỏi bức ảnh, Tiễn Diệp muốn thả nó vào chỗ cũ nhưng Cận Sĩ Triển lại nhanh hơn một bước, đi tới cầm lấy bức ảnh. Nhìn thoáng qua tấm hình, lại cúi đầu nhìn Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triển không nói được một lời.

Loại ánh mắt này, thật lạnh lùng. Tiễn Diệp quay mặt đi, đứng dậy khỏi giường.

“Xin lỗi.”

Cận Sĩ Triễn nhìn hắn, trong giọng nói chẳng nghe ra chút cảm tình nào: “Chưa được sự đồng ý mà đã tự ý xem đồ vật của người khác cũng không tốt ...”

“Xin lỗi ...” Vẫn chỉ có thể thốt ra câu này, muốn giải thích gì đó rồi lại chẳng biết phải giải thích như thế nào.

Trầm mặc.

Ánh mắt của Cận Sĩ Triễn khiến hắn có cảm giác cổ như bị siết lại. Tiễn Diệp đợi vài giây nhưng không thấy tiếng quả trách. Vì vậy hắn nói: “Tôi đi xem quần áo đã giặt xong chưa.”

Giặt xong rồi thì hắn lập tức rời đi.

Vừa bước được một bước vai đã bị dè lại. Cận Sĩ Triễn ném bức ảnh xuống giường, Tiễn Diệp khẽ hất vai, còn muốn chạy. Kết quả là không những Cận Sĩ Triễn không bỏ tay ra, trái lại tay kia cũng bắt đầu túm lấy hắn, giống như bị dán xuống mặt đất, Tiễn Diệp khẽ động cũng không động được.

“Tiễn Diệp ...” Cận Sĩ Triễn đang gọi hắn.

Tiến Diệp ngẩng đầu, Cận Sĩ Triễn hỏi: “Một tháng rồi, cậu rốt cuộc đã hiểu rõ chưa?”

Hiểu rõ? Có lẽ chính là không muốn suy nghĩ rõ ràng, như thế mới có thể vẫn ...” Vấn đề này anh đã từng hỏi rồi. Hơn nữa tôi cũng trả lời anh rồi.”

Người không chịu hết hi vọng, rốt cuộc là Cận Sĩ Triễn hay là chính hắn.

Cận Sĩ Triễn không nói gì, nhìn Tiễn Diệp. Hai người im lặng nhìn nhau, ánh mắt của ai cũng không lừa dối bản thân. Thật lâu trước đây, hai người bọn họ đã từng có loại cảm giác này. Kỳ thật, có một số điểm hai người rất giống nhau, nhưng cũng chính bởi như vậy, việc hai người ở chung mới vô cùng trắc trở. Nguyên tắc của bản thân, chính là cách sinh tồn.

“Tiễn Diệp!” Cận Sĩ Triễn đột nhiên mở miệng, lần này giống như là đã khẳng định được điều gì mà gọi tên Tiễn Diệp.

Tiến Diệp nghe thấy tên mình phát ra từ miệng người đàn ông kia, vô số lần, vậy mà bản thân lại cảm thấy xa lạ như vậy. Loại cảm giác này, dĩ nhiên lại có chút bi ai.

“Cậu thích tôi rồi.” Ngữ khí trần thuật khiến cho giọng nói trở nên trầm thấp một cách kì lạ, không thể phủ nhận. Thanh âm của người đàn ông này có thể dùng từ đẹp đẽ để hình dung, thế nhưng lời nói của y lại luôn tàn nhẫn như muốn xé rách vết thương của người ta.

Trước mắt có chút mờ mịt, có lẽ là do hơi nước bắt đầu bốc lên. Tiễn Diệp nhắm mắt, vậy mà lại cười cười.

Thích ...

Từ này đối với bọn họ chẳng khác gì một loại chê cười, hiện tại nó đã trở thành một loại ‘công cụ’, công cụ có thể khiến người kia nhận thua trước.

Cuối cùng hắn chọn trầm mặc. Đó mới là chuyện hắn nên làm, Tiễn Diệp muốn nghe xem tiếp theo Cận Sĩ Triễn còn có thể nói những gì.

“Tiễn Diệp, đến bên người tôi đi, tôi sẽ cho cậu thứ cậu muốn.”

Đây là dụ dỗ, hay là thỏa hiệp?

Ánh mắt của Tiễn Diệp trong nháy mắt trở nên mờ mịt đi rất nhiều, nụ cười của Cận Sĩ Triễn càng sâu hơn.

“Anh biết tôi muốn cái gì sao?” Không có những lời lạnh lùng cùng vẻ mặt phẫn hận, Tiễn Diệp vô cùng bình tĩnh hỏi.

Cận Sĩ Triễn hiện tại có nói gì hắn cũng không phủ nhận. Hắn chỉ muốn nghe một chút, rốt cuộc còn có thể có cái gì.

“Tôi biết.” Cận Sĩ Triển nói: “Nhưng cậu lại không biết.”

Đây là đáp án gì chứ?

“Ngay cả chính cậu cũng không biết bản thân muốn gì, bởi vì cậu chưa từng có được.”

Cận Sĩ Triển lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tiền Diệp, nhẹ nhàng như đêm qua khi y lau vết máu trên mặt hấn, chỉ là hiện tại càng thêm dịu dàng.

Tiền Diệp đột nhiên nghĩ tới chuyện của bọn họ trước đây, lại nghĩ đến rất nhiều việc, nghĩ đến anh trai, nghĩ đến Niếp Phong Vũ, nghĩ đến Nguyên Chiến Dã, nghĩ đến Quan Trí ... Sau đó, ánh mắt dừng lại trên người người đàn ông đang cách hấn rất gần này.

Bạn đang ?

“Anh sẽ yêu tôi sao?” Ngữ khí bình tĩnh đến chính hấn cũng phải giật mình.

Hấn chỉ là muốn hỏi một chút, hấn chưa từng chờ mong có được đáp án bởi vì hấn hiểu Cận Sĩ Triển.

Trong nháy mắt đó, Cận Sĩ Triển khẽ nhú mày, y nói: “Tiền Diệp, tôi đã cho rằng dù tôi không yêu cậu, cậu cũng vẫn có thể sống rất tốt.”

Có thể cho tôi bất kỳ thứ gì tôi muốn, nhưng trong đó không bao gồm tình yêu ... Có lẽ nên nói, anh chưa bao giờ biết tôi rằng tôi muốn có tình yêu của anh ...

E rằng, hấn thực sự nên một mình mà sống cho tốt, mang theo những vết thương ...

Người đàn ông tên Cận Sĩ Triển này đã cứu vào người hấn rất nhiều vết thương, nhưng lại không cho hấn thời gian lành hấn.

Một lần rồi lại một lần, có lẽ vĩnh viễn đều không có kết thúc. Nếu như vậy, Cận Sĩ Triển, tôi sẽ khiến anh không có tôi thì sống không nổi.

Hết

45. Chương 45

Ánh mắt vẫn dừng lại trên mặt đối phương, khoảng cách giữa hai thân thể chỉ khoảng vài cm, thế nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy chẳng còn gì có thể xa hơn thế này nữa. Dựa vào gần như vậy, ngay cả hình ảnh của mình trong mắt đối phương cũng có thể thấy rõ. Ấy vậy mà lại tồn tại một kẽ hở cuối cùng chẳng thể nào vượt qua, trái lại càng ngày càng trở nên sâu hơn.

Nếu như chưa từng gặp phải người đàn ông này thì hiện tại mình sẽ như thế nào ... Ngay cả nghĩ cũng lười chẳng muốn nghĩ nữa.

Cuối cùng Tiền Diệp chậm rãi cúi đầu, rời ánh mắt đi trước.

“Tôi đi lấy quần áo.”

Đẩy tay Cận Sĩ Triển ra, lướt qua vai y, Tiền Diệp lảng tránh mọi câu hỏi bởi vì đáp án đã không còn cần thiết nữa.

Cận Sĩ Triển đứng tại chỗ lắng nghe tiếng Tiền Diệp mở cửa, sau đó là tiếng bước chân càng ngày càng xa, ánh mắt y vẫn luôn dừng lại tại bức ảnh trên giường.

Bức ảnh kia, đã thật lâu rồi không lấy ra xem nữa. Tuy rằng vẫn luôn đặt nó tại đầu giường, chỉ cần vươn tay một cái là có thể lấy được, thế nhưng bức ảnh đó lại chẳng khác gì một phong ấn bị giấu đi trong vô thức. Hiện tại, Tiền Diệp lại mở nó ra.

Sát rìa ảnh chụp đã bị ố vàng, Nhiều năm trước cất giữ không cẩn thận khiến nó gần như đã trở thành giấy vụn. Đợi đến khi phục hồi lại thì đã quá muộn rồi.

Nghĩ tới đây, lòng mảy Cạn Sĩ Triễn khẽ nhúu lại, một loại cảm giác khó chịu đang dần dâng lên, vô cùng khó chịu.

“Tôi đi đây.” Tiễn Diệp chẳng biết đã quay lại từ lúc nào, đã thay quần áo, đang đứng ở cửa nhìn y, không hề có ý muốn tiến vào, chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Dường như đã trở lại thành Tiễn Diệp bình thường. Cạn Sĩ Triễn xoay người, không nói gì.

Cũng chẳng hề có ý muốn đợi câu trả lời của y, Tiễn Diệp xoay người định đi.

“Chờ chút.” Cạn Sĩ Triễn gọi một tiếng, đi tới trước tủ quần áo, mở ngăn kéo ở phía trên, lấy ra một cặp kính mắt.

Khi Tiễn Diệp xoay người, vừa lúc nhìn thấy cặp kính trên tay Cạn Sĩ Triễn, quen thuộc đến mức chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra nó là của mình.

Là cặp kính hắt để lại chỗ này lúc rời đi cùng Nguyên Chiến Dã lần trước.

Vốn đã từ bỏ rồi. Tiễn Diệp nhìn cặp kính, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Cạn Sĩ Triễn đi tới trước mặt hắn nhưng không đưa kính cho hắn mà tự mình mở ra rồi đeo vào cho hắn. Dùng ngón trỏ cùng ngón giữa đẩy lên, chiếc kính một lần nữa lại trở về trên mũi Tiễn Diệp.

Mắt kính vô cùng sạch sẽ, tầm nhìn trong nháy mắt trở nên rõ ràng.

Không muốn nghĩ nhiều xem điều này có ý nghĩa gì, Tiễn Diệp nhẹ giọng nói một câu: “Cảm ơn.”

Cạn Sĩ Triễn khẽ cười một tiếng, “Đây là lần cậu nói câu ‘cảm ơn’ với tôi nhiều nhất đấy.”

Không phải vậy thì hắn còn có thể nói gì? Tiễn Diệp im lặng, xoay người rời đi.

Mới đi được vài bước, giọng nói của Cạn Sĩ Triễn đã truyền đến từ phía sau.

“Tiễn Diệp, nhớ kỹ những lời tôi đã nói với cậu.”

Dường như cùng lúc đó, khóe miệng Tiễn Diệp cũng khẽ cong lên.

Cạn Sĩ Triễn, tôi sẽ nhớ kỹ.

Tiếng mở cửa cùng đóng cửa chỉ cách nhau có vài giây, điều đó thể hiện Tiễn Diệp đã rời đi không chút do dự.

Cạn Sĩ Triễn lẳng lặng tựa vào cửa, đứng một hồi lâu sau đó quay lại phòng ngủ. Y đi tới bên giường, cúi người cầm lên bức ảnh, ngắm nhìn người đàn ông trên đó. Khuôn mặt anh tuấn, là loại người có khí chất phát ra từ chỗ sâu nhất, lúc ôn nhu sẽ khiến người ta say đắm, lúc trên sàn đấu lại có thể tàn nhẫn đến mức đáng sợ.

Người đó đã từng nói qua, là đàn ông, nếu thích cái gì thì phải bảo vệ thứ đó cho tốt ...

“Thế nhưng, ngay cả chính mình anh còn không bảo vệ, tôi phải bảo vệ anh thế nào đây ...” Nhìn bức ảnh, Cạn Sĩ Triễn khẽ nhúu mày, ngón cái chậm rãi vuốt ve khuôn mặt người kìa. Đêm qua, y cũng dùng động tác tương tự như vậy, một lần lại một lần vuốt ve Tiễn Diệp.

Hai người, thật ra chẳng có chỗ nào tương đồng.

Đối với Tiễn Diệp, từ lúc ban đầu là không nhìn đến, sau đó là hiếu kỳ, cảm thấy hứng thú. Đến cuối cùng còn có thông cảm, thậm chí là thương xót. Cạn Sĩ Triễn biết điều đó, hơn nữa còn rất rõ ràng. Hiện tại, quả thực là y còn có một cảm giác khác đối với Tiễn Diệp, có lẽ là trộn lẫn giữa các loại cảm giác đó.

Tiến Diệp, người đàn ông này quả là có một mặt hấp dẫn người của riêng mình. Khi an tĩnh đứng ở một chỗ, chỉ cần nhìn hắn lần đầu tiên, sau đó sẽ có lần thứ hai ... lần thứ ba ...

Thế nhưng, y biết, mình vẫn không yêu Tiễn Diệp. Có lẽ nên nói là không yêu Tiễn Diệp nhiều bằng yêu người kia.

Cái loại cảm giác này, còn cách tình yêu một đoạn nữa. Có khi chỉ vài cm, nhưng cũng có thể là xa đến vài năm ánh sáng ...

Thời tiết vẫn lạnh giá nhưng khí hậu của thành phố này cuối cùng cũng tốt hơn. Tiễn Diệp không biết có phải mùa đông đã trôi qua một nửa rồi không, hắn chỉ biết là trong khoảng thời gian này, bản thân đã có thể thích ứng với rất nhiều thứ. Đứng ở ven đường, Tiễn Diệp nhìn xe cộ qua lại. Buổi tối ngày hôm đó, bọn họ cũng đứng tại ven đường như thế này. Lúc ấy xe cộ lại ít đến đáng thương, thế nhưng bên người hắn còn có Nguyên Chiến Dã cùng Quan Trí.

Tiến Diệp lạnh lùng nhìn phía trước, lẳng lặng đứng một hồi, cuối cùng đưa tay gọi một chiếc tắc xi.

“Tiên sinh muốn đi đâu ạ?” Tài xế hỏi.

Ngồi xuống ghế, Tiễn Diệp nhìn thoáng qua phía ngoài cửa sổ.

“Anh tùy tiện lái đi! Bao giờ tôi bảo dừng thì dừng.”

Tài xế ngạc nhiên một chút, quay đầu nhìn liếc qua Tiễn Diệp. Đối phương một tay chống cằm tựa vào cửa xe, trên mặt chẳng có biểu tình gì.

Có lẽ là đã gặp qua loại người này rất nhiều, e rằng loại yêu cầu giống như Tiễn Diệp cũng chẳng phải lần đầu tiên được đưa ra. Không suy nghĩ nhiều lắm, tài xế khởi động xe.

Cảnh vật trước mắt dần trở nên xa lạ, đường nhìn của Tiễn Diệp hầu như không chuyển động. Thứ hắn cần lúc này là suy ngẫm, còn có một khoảng thời gian mà ai cũng không thể tìm thấy hắn.

Tắc xi dừng lại trước khu chung cư cao tầng loại nhỏ. Nghe thấy tiếng phanh xe, Tiễn Diệp cũng lấy lại tinh thần.

Thanh toán tiền xong, lúc xuống xe, ánh nắng có chút chói mắt, hắn vô thức lấy tay che lại một chút, cảm thấy cảnh vật trước mắt có chút mơ hồ. Tiễn Diệp vô thức đi chậm lại, từ từ tiến vào cửa chung cư, mỗi một bước dường như đều rất nặng nề.

“Tiễn tiên sinh, xin chào!” Bảo vệ nhìn thấy hắn thì mỉm cười chào hỏi.

Khẽ gật đầu, nụ cười của Tiễn Diệp vương chút mệt mỏi. Mới vừa đi được vào bước, bảo vệ đột nhiên nói: “A! Tiễn tiên sinh, có vị Cố tiên sinh chờ anh rất lâu rồi!”

Sững sốt một chút, Tiễn Diệp dừng bước, quay đầu hỏi: “Anh ta chờ từ lúc nào?”

Bảo vệ hồi tưởng lại một chút, “Trời chưa tối đã tối rồi! Chẳng qua tối hôm qua không phải phiên trực của tôi, là đồng nghiệp nói cho tôi biết, nhờ tôi xem nếu anh về thì báo với anh một tiếng. Vị tiên sinh kia đến giờ vẫn chưa từng đi xuống, hẳn là vẫn luôn chờ tại cửa nhà anh đấy.”

Khi nói đến đây, thần tình của người bảo vệ có chút khâm phục, nếu như Tiễn Diệp là nữ, vậy khẳng định người kia là một người đàn ông si tình đang đau khổ theo đuổi người phụ nữ mình yêu. Đáng tiếc, Tiễn Diệp không phải phụ nữ, mà người đàn ông kia, lại là Cố Kinh Duy.

“Cảm ơn.” Không nói thêm gì, Tiễn Diệp xoay người tiến vào thang máy.

Thang máy đi lên trên, Tiễn Diệp một tay đút túi quần, tay kia khẽ đẩy mắt kính. Tuy rằng Cố Kinh Duy đến cũng chẳng phải chuyện bất ngờ gì, thế nhưng từ đáy lòng mà nói, Tiễn Diệp vẫn mong anh ta tối nay hăng quay lại, chỉ ít không nên xuất hiện vào lúc này. Điều đó dường như lại xác nhận câu nói kia một lần nữa, khi hắn muốn ở một mình, Cố Kinh Duy sẽ xuất hiện ...

Dường như cảm thấy đó là một ‘truyện cười’ rất buồn cười, Tiễn Diệp khẽ nhếch khóe miệng. Mà lúc này thang máy cũng vừa lúc dừng lại. Trong nháy mắt cửa thang máy mở ra, Cố Kinh Duy cũng đang đứng ở ngoài cửa, vừa lúc nhìn thấy nụ cười của Tiễn Diệp.

Tóc tai có chút tán loạn, vết nhăn trên áo khoác chẳng biết bằng cách nào mà xuất hiện, áo sơ mi cởi hai cúc đầu, với loại thời tiết này thì khẳng định không phải do quá nóng mà cởi ra! Cổ Kinh Duy nhìn qua cũng không tốt lắm, bất luận là trạng thái hiện tại hay là sắc mặt.

Có lẽ thật sự chỉ có thể tính là trùng hợp. Độ cong rất nhỏ nơi khoe miệng Tiễn Diệp chậm rãi biến mất. Hắn nhìn Cổ Kinh Duy đang đứng bên ngoài, sau đó đi ra khỏi thang máy.

“Chào buổi sáng.” Vừa mở miệng, là một câu bắt chuyện rất thông thường.

Cổ Kinh Duy dường như chỉ có thể trừng mắt mà nhìn Tiễn Diệp.

“Cậu còn biết về cơ à?” Ngữ khí có thể coi là nặng nhất trong những lần anh ta nói chuyện với Tiễn Diệp.

Biết đối phương nổi giận nhưng Tiễn Diệp vẫn nhìn anh ta một cách mịt mờ, hỏi: “Lẽ nào tôi không nên trở về sao?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lần này Cổ Kinh Duy cũng không nói gì, điều này làm cho Tiễn Diệp có chút áy náy.

“Xin lỗi! Tôi không biết anh đang đợi tôi. Trước vào nhà đã!” Vừa nói vừa đi về phía cửa nhà, móc chìa khóa từ trong túi quần ra. Cổ Kinh Duy do dự một chút, sau đó vẫn không nói được một lời, theo sát phía sau hắn.

Vào phòng, Cổ Kinh Duy nhìn thoáng qua bốn phía, căn hộ này là anh ta cấp cho Tiễn Diệp. Anh ta cũng mới tới có một lần vào ngày Tiễn Diệp dọn nhà, hơn một tháng qua, nơi này so với ngày đầu tiên anh ta tới hầu như cũng chẳng có thay đổi gì.

Tất cả nội thất đều là do anh ta sai thuộc hạ mua đến, ngoài những thứ đó, cơ bản chẳng thể nhìn thấy thứ gì Tiễn Diệp mua thêm vào.

Trên vách là giấy dán tường thuần trắng, sô pha bọc vải mềm mại màu vàng nhạt, bàn trà lại càng thêm đơn giản. chỉ là loại thủy tinh thông thường. Vốn nghĩ rằng những thứ này là thích hợp nhất với Tiễn Diệp, mà trên thực tế cũng vô cùng thích hợp, chỉ là ...

Tiến Diệp đứng cạnh chiếc sô pha tại trung tâm phòng khách, cởi áo khoác ra tiện tay ném xuống sô pha, ngẩng đầu nói với Cổ Kinh Duy: “Ngồi đi.” Vốn còn muốn nói một câu, đây nguyên bản là chỗ của anh mà, chẳng qua cuối cùng vẫn quyết định không nói ra.

Nơi này quả thật rất thích hợp với Tiễn Diệp, ‘điều hiu’ đến mức người thường khó có thể chịu được. Cổ Kinh Duy muốn hỏi: Tiễn Diệp, cậu ở đây có phải quá tịch mịch không ... Sau đó cũng từ bỏ, anh ta biết, người đàn ông này vẫn luôn tịch mịch.

“Tìm tôi có việc gì?” Tiễn Diệp lại hỏi.

“Tôi hôm qua cậu ở đâu?”

“Bên ngoài.”

“Bên ngoài là đâu?” Dường như không nhận được đáp án vừa lòng, Cổ Kinh Duy sẽ không bỏ qua.

Tiến Diệp khẽ nhú mày, “Cái này cũng cần thiết phải báo cáo với anh sao?”

Cổ Kinh Duy cũng nhú mày.

“Nếu như là mệnh lệnh, tôi sẽ nói.” Tiễn Diệp lạnh lùng nói một câu, nghe như là Cổ Kinh Duy đang ép hắn, trên thực tế, kẻ bị bức bách thật ra là đối phương.

“Tiễn Diệp, tại sao cậu chung quy vẫn là cái dạng này?” Cổ Kinh Duy hầu như chỉ có thể dùng một loại ngữ khí vô cùng sa sút mà nói.

Thở dài một hơi, có lẽ là cảm thấy bản thân quả thật quá không có thái độ mà một ‘thuộc hạ’ phải có, Tiễn Diệp khẽ đẩy kính mắt, dịu dàng nói: “Xin lỗi. Tôi chỉ không muốn chia sẻ sinh hoạt riêng tư của mình thôi.”

“Nhưng bình thường cậu căn bản sẽ không quan tâm.”

Hắn không quan tâm, bởi vì kẻ quan tâm chưa bao giờ là hắn. Tiễn Diệp hơi ngẩng đầu, nhìn Cố Kinh Duy, đối phương cũng đang nhìn hắn không chớp mắt.

“Tôi ở chỗ Cận Sĩ Triển.”

Vừa dứt lời, Cố Kinh Duy phất một cái gài như là nhảy dựng lên khỏi sô pha, đi nhanh hai bước, một phát nắm lấy cổ áo Tiễn Diệp. Cổ bị siết lại, có chút khó chịu, nhưng Tiễn Diệp không hề động đậy, càng không giãy dụa.

“Tiễn Diệp!” Cố Kinh Duy khẽ nheo mắt, cúi đầu hung hăng nhìn chằm chằm người trước mắt: “Còn tiếp tục như vậy, tôi sợ mình thực sự sẽ nghĩ cậu là tên nằm vùng Cận Sĩ Triển phái tới bên cạnh tôi! Ngay từ đầu có lẽ là âm mưu của cậu!”

Âm mưu ... Tiễn Diệp đột nhiên phát hiện hắn rất thích từ hình dung này.

Cười cười, “Anh muốn biết, tôi sẽ nói cho anh biết.” Trừ lần đó ra, hắn chẳng làm gì cả.

Sắc mặt Cố Kinh Duy trong nháy mắt biến đổi vài lần, phần nộ nồng đậm trong ánh mắt chẳng thể nào tán đi. Tiễn Diệp không biết, người đàn ông này rốt cuộc là tức giận việc hắn là người của Cận Sĩ Triển hay là việc hắn đem qua ở chỗ Cận Sĩ Triển ...

“Cậu thích Cận Sĩ Triển như vậy sao? Bất kể hắn đối xử với cậu như thế nào ...” Lực đạo trên tay Cố Kinh Duy thoáng nới lỏng, dường như là để cho Tiễn Diệp có thể hít thở.

Chỉ là Tiễn Diệp chưa kịp thở thì đã bị câu hỏi của đối phương dọa cho một trận. Thích Cận Sĩ Triển? Hắn không nhớ nổi đây là lần thứ mấy có người hỏi hắn câu này, chỉ là cảm thấy dường như đã nghe qua câu hỏi này vô số lần. Chuyện mà hắn chưa từng nói qua, lẽ nào tất cả mọi người đều cho là thật?

Sự trầm mặc của hắn trong mắt Cố Kinh Duy xem ra chính là ‘ngâm thừa nhận’. Cơn tức một buổi tối không có chỗ phát tiết bắt đầu không thể chịu đựng được nữa, tay khẽ dùng thêm lực, kéo Tiễn Diệp vào gần, anh ta cúi đầu xuống, hôn Tiễn Diệp theo một cách có thể gọi là thô bạo.

Hương vị tươi mát, mang theo một chút mùi thuốc là càng khiến người ta điên cuồng. Nếu như nói Cố Kinh Duy không biết vì sao lại hứng thú với Tiễn Diệp thì hương vị cùng cảm giác này có thể trở thành một lý do.

Môi bị chặn lại, đầu tiên là thô bạo sau đó lập tức trở nên dịu dàng, cũng chẳng phải lần đầu tiên, chỉ là đối tượng bất đồng mà thôi. Tiễn Diệp không hề động đậy, cũng chẳng đáp lại. Dường như chuyện Cố Kinh Duy đang làm hoàn toàn chẳng liên quan gì đến hắn.

Một lúc lâu sau, Cố Kinh Duy ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, trong hơi thở hàm chứa một tia bất ổn. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của Tiễn Diệp, cảm giác tức giận vất vả lắm mới biến mất một chút lại bắt đầu dâng lên.

Đối với phản ứng của anh ta, Tiễn Diệp chỉ cười cười châm chọc thậm chí có vẻ khinh thường, hỏi: “Thế nào? Sáng sớm tới tìm tôi chính là để làm loại sự tình này sao?”

“Tiễn Diệp, đừng ép tôi.” Cố Kinh Duy nắm cầm hắn nói.

Tiến Diệp nhớ rõ, Cố Kinh Duy đã từng nói sẽ không ép buộc hắn, nhưng hắn biết, sự nhẫn nại của đàn ông cũng là có giới hạn. Hắn chưa từng coi lời anh ta nói là hứa hẹn, hắn muốn nói: Cố Kinh Duy, không cần tuân thủ cái anh gọi là ‘lời hứa’, tôi chưa từng coi nó là thật ...

“Cố Kinh Duy, anh thích tôi rồi.” Hắn nói, như đang trần thuật một việc. Giống như khẩu khí của người kia, tự tin, một điểm chột dạ cũng không có, cho dù có thì cũng chẳng ai nhìn ra.

Cố Kinh Duy nhìn hắn, Tiễn Diệp biết biểu tình của đối phương hiện tại nghiêm túc hơn mình lúc đó rất nhiều.

“Nếu thích, cậu sẽ làm thế nào?”

Câu hỏi không tồi! Sao lúc đó hắn không hỏi Cận Sĩ Triển như thế chứ.

“Anh muốn tôi làm thế nào?”

Tiến Diệp dùng vẻ mặt như ‘học trò hiếu học’.

Cố Kinh Duy khẽ nhú mày, không nói gì, có lẽ nên nói là không biết phải nói gì.

Tiến Diệp lại hỏi: “Muốn tôi thích anh sao? Tôi không biết làm như thế nào? Nhưng có thể thử xem nhỉ? Nói không chừng có thể ...” Đến lúc sau gần như đã phát triển thành tự hỏi tự đáp.

“Tiến Diệp!” Cố Kinh Duy gọi một tiếng, anh ta cảm thấy Tiến Diệp đang đùa với mình, tất cả hành động như vậy đều có vẻ ... không bình thường!

Tiến Diệp ngừng lại, vài giây sau, đưa tay tháo kính ra, ngẩng đầu nói: “Cố Kinh Duy, chúng ta làm đi!”

Cố Kinh Duy thoáng ngạc nhiên.

Tiến Diệp cười vô cùng ‘thành khẩn’.

Hoà hợp trên giường trước, còn lại sẽ đơn giản hơn nhiều, đàn ông, chính là loại động vật như thế.

Hết

46. Chương 46

“Cố Kinh Duy, chúng ta làm đi!”

Câu nói chỉ có vài từ, ngắn gọn rõ ràng. Là đàn ông trưởng thành, đương nhiên Cố Kinh Duy không thể không hiểu ‘làm’ của hắn ý là làm gì.

Cũng chẳng phải chưa tình nghi đến loại chuyện này, chỉ là không hề nghĩ rằng Tiến Diệp lại đưa ra lời mời trước.

Trò đùa? Quả thật Tiến Diệp đang cười, nhưng trên mặt chẳng hề có biểu tình nào là có vẻ đang nói giỡn.

“Cậu nghiêm túc đấy à?” Cố Kinh Duy không thể giải thích được lời ‘đề nghị’ bất ngờ này, nói là nghi vấn không bằng nói là không xác định được.

Không nói lời nào nữa, Tiến Diệp quăng cặp kính trên tay sang một bên, hai tay hơi chống ra sau, khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi người Cố Kinh Duy. Toàn bộ động tác chẳng khác nào phối bày toàn bộ thân thể ra trước mặt Cố Kinh Duy. Cần cổ mảnh khảnh, nếu như muốn vạch trần thân thể này, bắt đầu từ nơi đây hẳn là tốt nhất.

“Nếu anh muốn nghĩ tôi đang nói đùa, cũng có thể.”

Giả như đây là vui đùa, tin rằng sẽ chẳng mấy ai có thể bỏ qua cho hắn. Cố Kinh Duy khẽ nhú mày.

“Cậu làm sao thế? Sao lại ...” Còn chưa nói xong, đôi môi đã bị ngón tay đột nhiên chặn lại.

Đầu ngón tay phẳng phất hương thuốc lá nhàn nhạt, hòa lẫn với khí tức nam tính nhẹ nhàng khoan khoái tạo thành một loại vị đạo khiến người ta phải trầm mê.

Tiến Diệp cười như không cười nhìn đối phương, hỏi: “Có phải anh muốn biết mình khác Cận Sĩ Triển ở chỗ nào không?”

Cố Kinh Duy trầm mặc, chờ đợi đáp án.

“Anh ta vĩnh viễn đều thẳng thắn hơn anh.”

Sẽ chẳng bao giờ lo lắng cho cảm nhận của hắn, muốn làm gì thì làm, không bao giờ hỏi xem hắn có nguyện ý hay không, vĩnh viễn không cho phép người khác cự tuyệt. Cho dù là ép buộc cũng sẽ thản nhiên mang tội danh đổ đổ lại trên đầu kẻ khác, đồng thời cũng chẳng cho người ta cơ hội kịp thở.

Cùng một loại ‘khiêu khích’, không có bao nhiêu đàn ông có thể chịu đựng. Mà lúc này, câu trả lời Cổ Kinh Duy giành cho Tiền Diệp là trực tiếp hung hăng đẩy ngã hắn.

Sô pha đủ dài nhưng hai tên đàn ông nằm ở trên thì vẫn có chút hơi chật chội. Tiền Diệp một chân để ở bên ngoài, Cổ Kinh Duy một chân quỳ giữa hai chân Tiền Diệp, tận lực để không đè ép hắn, đôi môi qua lại trên môi cùng mặt Tiền Diệp.

Nụ hôn không tính là dịu dàng, có lẽ là giận dữ, có lúc còn muốn cắn môi Tiền Diệp vài cái, đó là loại cảm giác không cam lòng. Nhưng dục vọng càng ngày càng đậm cũng có thể cảm nhận được rõ ràng. Kinh nghiệm của Cổ Kinh Duy tuyệt đối có thể gọi là vô cùng phong phú, thủ đoạn âu yếm cũng rất cao siêu.

Tiền Diệp không có nhiều động tác lắm, một tay buông xuống dưới sô pha, tay khác tùy ý khoác lên vai Cổ Kinh Duy, để mặc cho người phía trên cởi cúc áo mình ra, sau đó lại kéo khóa quần hắn, bàn tay đó đi vòng bên trong xoa nắn tính khí của hắn. Hắn biết, Cổ Kinh Duy muốn làm cho hắn có cảm giác trước. Loại thời điểm này, vẫn cứ dịu dàng như vậy, lẽ nào bởi vì hắn là ‘ân nhân cứu mạng’ của anh ta sao?

Khẽ cười trong im lặng, khoe miệng hơi cong lên, bên tai là tiếng thở dốc không ngừng của đối phương, đầu lưỡi từ cổ chậm rãi di chuyển xuống ngực, hạ thân cũng được chăm sóc, Tiền Diệp khẽ thở dốc một tiếng.

Không cảm thấy mệt mỏi chút nào. Chỉ ít trước đây chưa từng có ai ‘hầu hạ’ hắn tỉ mỉ như vậy.

Cười nhạo chính mình, ngoại trừ Cận Sĩ Triển ra, hắn chưa từng làm loại chuyện tình này với người đàn ông nào khác. Rốt cuộc có gì khác biệt, phải chăng lập tức có thể biết ...

Đàn ông, tình dục và tình yêu luôn luôn có thể phân biệt rất rõ ràng. Tiền Diệp cho là như vậy.

Cận Sĩ Triển hết lần này đến lần khác hỏi xem hắn đã từng ngủ với Cổ Kinh Duy chưa, nhưng lại chưa từng tiếp tục hỏi cho đến cùng. Nếu đã ngủ rồi, y còn muốn thế nào?

Có lẽ hắn vẫn luôn chịu trách nhiệm cho tội danh đó, hơn nữa còn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng lâu. Tiền Diệp đột nhiên cảm thấy không đáng cho chính mình. Khi Cổ Kinh Duy tách hai chân hắn ra, giọng nói ấm trong cổ họng, ghé vào tai hắn gọi tên hắn, Tiền Diệp chợt cảm thấy không đáng cho Cổ Kinh Duy.

“Cổ Kinh Duy!” Chẳng hề nghĩ ngợi, hắn gọi một tiếng, vô thức kẹp chặt hai chân lại, không cho chúng tách ra.

Cổ Kinh Duy quần áo không chỉnh tề nhìn Tiền Diệp – kẻ đang mặc áo sơ mi, hạ thân xích lỏa. Về mặt anh ta coi như thần nhiên, dù sao anh ta cũng không định tiến vào ngay bây giờ.

“Sao vậy?” Hối hận rồi à? Nếu vậy, cũng chẳng có gì kỳ quái, chỉ là anh ta chưa nghĩ ra mình phải đối mặt với Tiền Diệp đang ‘hối hận’ như thế nào.

“Sao anh lại thích tôi?” Tiền Diệp hỏi.

Cổ Kinh Duy nhướn mày, dường như có chút mờ mịt vì vấn đề như thế lại được hỏi vào lúc này.

“Không có?” Tiền Diệp lại hỏi.

Cũng không phải, chỉ là không nói nên lời. Thích, thì nhất định phải có lý do sao?

Tiền Diệp vô cùng thỏa mãn với sự trầm mặc của đối phương, thật sự. Nếu như hiện tại Cổ Kinh Duy có thể nói ra một lý do, có lẽ sẽ không làm nổi nữa.

“Tiếp tục đi!” Tựa như một đoạn nhạc dạo, chẳng ai chú ý. Tiền Diệp chậm rãi tách hai chân ra, thậm chí tách ra xa hơn một chút, một chân khẽ vung, chiếc quần còn đọng trên đó rơi xuống mặt đất, bao gồm cả quần trong.

Bỏ đi ràng buộc, thì càng dễ tách ra hơn.

Cổ Kinh Duy nhìn nụ cười trên mặt hắn, nụ cười nhàn nhạt lộ ra một tia mê hoặc. Thân thể chẳng chút nào ngượng ngùng bày ra tư thế sắc tình. Hình ảnh như vậy thì cho dù anh ta không có chút cảm tình nào với Tiền Diệp cũng sẽ chịu không nổi.

Tiền Diệp chính là như vậy, dù đã làm đến mức này nhưng trong mắt vẫn không hề có một chút khát vọng điên cuồng nào với tình ái. Thậm chí kể cả khi giết người, nhìn người ta bị sát hại, trên mặt Tiền Diệp cũng không hề có một tia tâm tình mà người bình thường nên có. Hoảng loạn, sợ hãi, hưng phấn, giận dữ, ... Cái gì cũng tốt nhưng lại chẳng có gì. Thực sự rất muốn biết, rốt cuộc thì vào lúc nào, Tiền Diệp, người đàn ông này mới có thể thể hiện ra tâm tình phát ra từ tận đáy lòng.

Dục vọng, vẫn đang tồn tại, nhưng lý trí lại mạnh hơn rất nhiều. Cố Kinh Duy vươn tay ra, chậm rãi cầm lấy bàn tay đang buống xuống dưới của Tiền Diệp, đưa tới bên môi, từng chút từng chút hôn lấy nó. Đầu ngón tay là một bộ phận vô cùng mẫn cảm, hô hấp của Tiền Diệp khẽ ngừng lại một chút, không nói gì, yên lặng nhìn ngón tay mình bị Cố Kinh Duy ngậm vào miệng ... Bỗng có loại cảm giác như đã từng quen thuộc.

Hắn bắt đầu chán ghét chính bản thân mình.

“Tiền Diệp ...” Cố Kinh Duy nói: “Cậu đang đem tôi ra làm vật thay thế sao? Hay là, vật thử nghiệm?”

Trong ngực giống như bị gõ vào một chút, ngón tay chậm rãi rút về, Tiền Diệp cảm thấy mình bỗng dưng có loại ‘chột dạ’ như bị vạch trần, chậm rãi quay đầu đi, dời đường nhìn.

Chẳng biết có phải Cố Kinh Duy đã sớm biết hắn sẽ có loại phản ứng này hay không, anh ta không nói gì, cúi người xuống xoay mặt Tiền Diệp lại, chớp mũi hai người gần như đã chạm vào nhau.

“Tôi cũng chẳng phải loại chính nhân quân tử gì, hết lần này đến lần khác buông tha cho cậu đã là cực hạn của tôi, lần này là cậu chủ động đưa ra, mặc kệ trong lòng cậu nghĩ thế nào, chỉ cần cậu đồng ý, tôi sẽ không dễ dàng dừng lại.

Khẽ hôn một cái ngoài miệng Tiền Diệp, Cố kinh Duy tiếp tục nói: “Tiền Diệp, làm người không thể quá tham lam. Cậu không tham, tôi cũng sẽ không tham, thân thể cùng tâm, tôi chỉ cần thứ phía trước là đã đủ rồi.” Nói xong, lần thứ hai chuẩn bị hôn Tiền Diệp, thế nhưng đối phương lại quay mặt đi, né tránh.

Ánh mắt tràn ngập nghi vấn, vẫn chưa kịp hỏi ra, Tiền Diệp đã mở miệng trước một bước.

“Quên đi!”

Cái gì?

Tiền Diệp chẳng chút chần chừ ngồi dậy, Cố Kinh Duy chẳng có cách nào cũng đành lui về phía sau. Hai người, một kẻ ngồi trên sô pha, một kẻ một chân nửa quỳ trên sô pha, vài phút trước còn đang triền miên, giờ ngay cả quần áo còn chưa chỉnh lại nhưng tất cả đã biến mất chẳng còn chút nào.

Vươn tay ra nhặt quần áo trên mặt đất lên, Tiền Diệp không nhanh không chậm mặc vào. Cố Kinh Duy vẫn duy trì nguyên trạng nhìn động tác của Tiền Diệp, có hàng tá câu hỏi nhưng lại chẳng biết phải hỏi cái gì, hỏi câu nào mới là trọng điểm.

Cuối cùng, anh ta cắn răng hỏi ba chữ: “Vì cái gì?”

“Chỉ là đột nhiên không muốn làm nữa.” Tiền Diệp nói, đứng dậy khỏi sô pha, đưa lưng về phía Cố Kinh Duy.

Hắn sai rồi, thiếu chút nữa lại phạm phải cùng một loại sai lầm. Loại sai này, lần đầu là phạm phải trên người Cận Sĩ Triển, lại thiếu chút nữa phạm phải trên người Cố Kinh Duy. Có lẽ là giữa hai người có chút khác biệt, nhưng sai lầm, chỉ một lần đã đủ lắm rồi, không cho phép tái phạm lần thứ hai.

Bởi vì, phạm phải lần đầu tiên cũng đã không có cách nào có thể bù đắp nữa.

Có lẽ cảm thấy cái ‘cớ’ này quá mức gượng ép khiến cho người ta phải ‘cảm phần’, Tiền Diệp nhẹ giọng nói một câu: “Như vậy đối với anh không tốt.” Đây là lời thật tâm của hắn.

“Có tốt hay không chỉ mình tôi biết được.” Cố Kinh Duy tiến lên kéo Tiền Diệp qua để hắn đối mặt với mình.

Vừa mới đóng chiếc nút áo đầu tiên lại, Tiền Diệp ngẩng đầu diện vô biểu tình nhìn đối phương.

“Tôi cho rằng cậu không quan tâm đến loại chuyện này ...” Cố Kinh Duy vẫn cho rằng, Tiền Diệp là một người đàn ông chẳng để tâm đến thứ gì, không để tâm đến cảm nhận của người khác, bởi vì ngay cả cảm giác của bản thân mình hắn cũng không để tâm.

Nói không sai. Tiền Diệp chậm rãi chớp mắt một cái, khe khom người cầm kính lên đeo vào, sau đó lại đẩy kính một chút, trở lại là Tiền Diệp bình thường.

“Anh sai rồi.” Hắn nói, Cố Kinh Duy anh sai rồi.

“Tiền Diệp, cậu có tin tôi ngay bây giờ có thể cưỡng bức cậu ngay tại đây không?” Có lẽ là phần nộ, cũng có thể là nhần nại đã tới cực hạn, Cố Kinh Duy lạnh lùng cười, ngữ khí ba phần vui đùa bảy phần nghiêm túc.

Tiền Diệp suy nghĩ một chút, cũng cười.

“Tin. Anh có thể làm như vậy, hơn nữa tốt nhất nên làm như vậy.”

Như vậy, tôi sẽ không có cảm giác ‘tội lỗi’.

“Tôi sẽ không phản kháng.” Tiền Diệp mỉm cười, “Hay là anh thích tôi phản kháng một chút, như vậy mới có cảm giác?”

Cố Kinh Duy hít một hơi thật sâu, bàn tay đang nắm chặt tay Tiền Diệp cũng chậm rãi buông lỏng. Tiền Diệp vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn đối phương, trầm mặc trong thời gian ngắn. Sau đó, Cố Kinh Duy nói: “Cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy cậu như vậy ... đáng ghét. Thế nhưng ...”

Tiền Diệp im lặng chờ những lời tiếp theo của anh ta.

“Cậu càng như thế, trái lại càng làm cho tôi không thể buông tha!” Cố Kinh Duy đến gần Tiền Diệp, “Tiền Diệp, hai người chúng ta đều nghiêm túc hơn một chút được không?” Đây có lẽ là một loại thỏa hiệp cuối cùng. Cố Kinh Duy đối với Tiền Diệp từ cảm tạ tới cảm thấy hứng thú, hiện tại, anh ta muốn một lần nữa bắt đầu làm quen với Tiền Diệp, làm quen với người đàn ông này.

Anh ta nghĩ, mình sẽ không thất vọng.

Tiền Diệp đang tự hỏi, nghiêm túc, rốt cuộc là loại thái độ như thế nào.

Sự mờ mịt của hắn khiến Cố Kinh Duy vô thức lại nói một câu: “Tôi so với Cận Sĩ Triển càng thích hợp với cậu hơn.”

Lần này, Tiền Diệp gật đầu, “Lần này, anh nói đúng một nửa.”

Cận Sĩ Triển không hề thích hợp với tôi ...

“Xin lỗi, tôi không có cách nào, tôi không biết thế nào mới là nghiêm túc.” Là cự tuyệt, cũng là sự thật.

“Vậy, cậu dấu sao cũng nên biết phải tuân thủ lời hứa đi?” Cố Kinh Duy nhìn Tiền Diệp, hỏi: “Cậu đã nói, Cận Sĩ Triển có gì, cậu cũng sẽ giúp tôi có được thứ đó.”

Chính xác, Tiền Diệp gật đầu. Hắn vẫn luôn giúp Cố Kinh Duy mở rộng địa bàn làm ăn, gần đây có rất nhiều mối làm ăn đều là hắn đoạt tới từ bên Cận Sĩ Triển, tuy rằng những giao dịch đó cũng chẳng phải do Cận Sĩ Triển tự mình ra tay.

“Tôi nói được thì sẽ làm được ...”

“Vậy còn cậu?” Cố Kinh Duy hỏi theo một câu, vươn tay lên nâng cằm Tiền Diệp, neho mắt lại nhìn hắn, “Hiện tại, tôi chẳng thiếu gì, chỉ thiếu cậu thôi.”

Nhìn nhau vài giây, Tiền Diệp nói: “Tôi cũng là của anh.” Tại lúc Cố Kinh Duy vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ những lời hắn nói là có ý gì, hắn đã nói tiếp: “Anh có muốn mười chín khu phố ở đông khu không?”

Mười chín khu phố đông khu? Cố Kinh Duy nhú mày, nói: “Đó là địa bàn của Vương Quyền.” Một khối thịt béo rất lớn.

“Tôi biết.” Tiền Diệp mặt không đổi sắc nói: “Ông ta bị tôi giết rồi.”

Trong nháy mắt, Cố Kinh Duy không biết là lỗi tai mình có vấn đề hay là đầu óc Tiễn Diệp có vấn đề.

“Cậu nói lại lần nữa.”

Vì vậy, Tiễn Diệp lặp lại một lần, “Vương Quyền bị tôi giết.”

Cố Kinh Duy buông lỏng tay ra.

“Giống như vậy ...” Tiễn Diệp giơ tay lên tại chính cổ mình làm động tác cắt cổ, “Cắt đứt cổ họng ông ta, một phát là mất mạng, tôi rất chắc chắn. Hiện tại, anh chỉ cần giao tôi ra, giao hung thủ ra, đại ca tiếp theo của nơi đó sẽ chính là anh. Vô cùng đơn giản.”

“Cậu đang nói đùa đấy à?” Khuôn mặt Cố Kinh Duy âm trầm đến dọa người, trong giọng nói có pha lẫn sự tức giận chẳng thể che giấu.

Tiến Diệp mỉm cười, “Không tin à?”

Cố Kinh Duy còn chưa kịp nói, cửa phòng đột nhiên bị đập ‘rầm rầm’. Người ngoài cửa hẳn là rất vội vàng, ngay cả chuông cũng quên ấn. Hai người đồng thời nhìn ra phía cửa.

“Đại ca! Tiễn Diệp! Các anh có ở bên trong không? Có ở nhà không?” Cửa cách âm rất tốt, âm thanh có hơi nhỏ nhưng vẫn có thể nghe ra là Tiêu Tuấn Phi.

Cố Kinh Duy thầm rửa một tiếng, đi về phía cửa.

Cửa vừa mở ra, Tiêu Tuấn Phi thở dốc đứng ngoài cửa, nhìn thoáng qua Cố Kinh Duy quần áo không chỉnh tề, lại liếc nhìn Tiễn Diệp ở trong phòng phía sau anh ta, phát hiện người kia đang cúi đầu đóng cúc áo sơ mi. ?

“Chuyện gì?” Tâm tình không tốt, ngữ khí Cố Kinh Duy cũng kém hơn rất nhiều, biểu tình càng có chút đáng sợ.

“Ách? Các anh ...” Tiêu Tuấn Phi vô thức cho rằng chính mình vừa cắt ngang ...

“Có rắc gì thì phóng nhanh lên!” Cố Kinh Duy rống lên một tiếng, là điềm báo đã không thể nhịn được nữa.

Tiêu Tuấn Phi nuốt nước miếng một cái, vô cùng nghiêm túc nói: “Vương Quyền bị giết rồi.”

Có một số nơi vĩnh viễn luôn lạnh lẽo hơn những nơi khác một chút. Nơi đó có hoa tươi nhưng so với bất kỳ chỗ nào khác đều bị thương hơn rất nhiều.

Trước bia mộ, một bó loa kèn trắng được đặt ở đó chưa bao lâu, ngồi bên cạnh là một người vẫn luôn cúi đầu, từ đầu tới cuối không hề ngẩng lên nhìn người đứng trước mặt.

Trang phục toàn thân đều màu đen, người đàn ông kia đưa tay tháo kính râm ra, một tay khẽ xoa mái tóc ướt của đối phương, tựa như trấn an.

“Đi thôi! Trở về đi.” Cận Sĩ Triển nhẹ giọng nói, chẳng biết đã là lần thứ mấy nhưng vẫn không nhận được câu trả lời.

Một lúc lâu sau, Kỷ Nhược Phi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn y.

“Anh đến muộn.”

Cận Sĩ Triển không tự giải thích. Quả thật y đến muộn, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên đến muộn, vào ngày giỗ của người kia. Ngay cả chính y cũng không có cách nào tha thứ cho mình.

“Xin lỗi.”

“Ngay cả ước hẹn anh cũng không để ý!” Kỷ Nhược Phi cắn răng, cảm giận trừng mắt nhìn y.

Y không phải không để ý, chỉ là ...

“Đêm qua anh ở đâu?” Lại hỏi.

Cận Sĩ Triển không trả lời.

“Vì sao anh không nghe điện thoại?”

“Vì sao không tới tìm tôi?”

“Vì sao ...”

Liên tiếp mấy câu ‘vì sao’, cuối cùng, Cận Sĩ Triển chỉ nói một câu: “Tôi ở cùng Tiễn Diệp ...”

Bó hoa bị ném mạnh vào người y, rơi tung tóe. Cận Sĩ Triển đứng tại chỗ, không né, cũng không động dậy.

“Cận Sĩ Triển, anh thật tàn nhẫn!” Nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn Cận Sĩ Triển, Kỷ Nhược Phi cười lạnh một tiếng, “Anh nên nhớ kỹ lời mình đã nói, chỉ cần tôi sống không tốt, anh vĩnh viễn cũng không sống tốt, đây là lời thề của anh, chính mồm anh nói với ông ấy.” Chỉ vào bìa mộ, giống như là ‘chứng cứ’.

Cận Sĩ Triển ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trong bức ảnh trên đó, y đã từng thề với người đó.

“Tôi biết.” Nhàn nhạt nói một câu, Cận Sĩ Triển đưa tay khẽ xoa đầu Kỷ Nhược Phi.

“Vậy anh hãy ở cùng tôi đi! Như vậy tôi sẽ sống rất tốt, anh cũng không áy náy, ba ba cũng sẽ không có ý kiến!” Kỷ Nhược Phi xông lên ôm chặt lấy Cận Sĩ Triển.

Thân thể bị xô khẽ ngã ra sau một chút, Cận Sĩ Triển vừa ổn định lại, Kỷ Nhược Phi đã ngẩng đầu lên hôn y.

“Tôi thích anh! Tôi thực sự thích anh! Ngay từ đầu đã ...” Tùy tiện hôn xuống, nhân lúc tách ra Kỷ Nhược Phi lập đi lập lại những lời đó.

Cận Sĩ Triển muốn kéo cậu ta ra nhưng khi lơ đãng liếc nhìn người đàn ông trên ảnh chụp, y lại chần chừ một chút.

Thật lâu trước đây, y đã từng hỏi người kia, anh sẽ yêu tôi chứ?

Khi đó, người kia cười nói: “Được ...”

Hết

47. Chương 47

Hai bên đường phố sạch sẽ gọn gàng, trước đó không lâu, trên mặt đất vẫn còn bị phủ kín bởi một lớp lá rụng chưa được quét dọn, lớp phủ màu vàng đó, khi dẫm lên sẽ phát ra âm thanh khô khan. Nhưng hiện tại, ngay cả lá rụng cũng không còn nữa.

Tiến Diệp chậm rãi đi dọc theo con phố, nhàn nhã chẳng khác gì đang tản bộ.

Ánh mặt trời coi như không tới nhưng vẫn có chút lạnh. Không khí cũng mang theo thứ cảm giác se lạnh, khô hanh. Tiến Diệp cảm thấy bước chân của mình có chút yếu ớt, từ đêm qua đến giờ hầu như chưa ăn gì. Cảm giác vô lực trên người dần lan ra, hần sờ sờ dạ dày, chợt có cảm giác muốn cười.

Đã đau đến mức thành thói quen rồi sao ... Tiếp tục quen với nó, dần dần có lẽ sẽ thành tê liệt.

Tin Vương Quyền chết truyền đi không tính là nhanh, thậm chí có thể nói là chậm. Chậm hơn rất nhiều so với Tiến Diệp dự liệu.

Thời điểm Cố Kinh Duy nghe Tiêu Tuấn Phi nói Vương Quyền đã chết, anh ta quay đầu lại nhìn hắn, trong mắt là sự khiếp sợ cùng phẫn nộ không thể nói rõ. Nếu như nhìn thấu triệt hơn một chút, có lẽ còn có thể nhìn thấy một tia cảm giác hưng phấn rất nhỏ, nhỏ đến mức có thể bị bỏ quên.

Được rồi! Nhìn có vẻ như chính bản thân Cố Kinh Duy cũng chưa phát hiện ra, Tiễn Diệp quyết định quên nó đi.

Cố Kinh Duy cùng Tiêu Tuấn Phi vội vội vàng vàng rời đi, trước khi đi Cố Kinh Duy dặn Tiễn Diệp ngoan ngoãn ở nhà, không cho phép đi đâu, trừ khi là có chuyện quan trọng hoặc vạn bất đắc dĩ. Chẳng khác gì ‘ngghi phạm’ bị cách ly, có lẽ nên nói là ‘bảo vệ’ thì hơn nhỉ. Nói chung cũng chẳng khác nhau là mấy.

Tiến Diệp đứng tại phòng khách, chờ Cố Kinh Duy đi được năm phút, hắn cũng ra ngoài.

Hắn còn chưa ăn gì, đây cũng tính là ‘chuyện lớn’ mà phải không?

Nhưng lúc đi tới trên đường, nhìn các loại cửa hàng muôn hình muôn vẻ, Tiễn Diệp phát hiện ngay cả một chút mục tiêu cùng phương hướng hắn cũng chẳng có, không có một chút ham muốn ăn thứ gì. Dưới thời tiết như thế này, dù cho chỉ là uống một chén trà sữa nóng hổi cũng là một loại hưởng thụ, nhưng chẳng biết từ lúc nào, Tiễn Diệp bắt đầu cảm thấy phảng phất quanh mũi là một mùi máu tanh làm hắn không muốn ăn gì, chỉ thấy buồn nôn mà thôi. Nghe ra có chút nực cười nhưng thực sự chuyện đó đang xảy ra với hắn.

Có lẽ đối bụng chỉ là một cái cơ hấn tìm cho chính mình, hắn chỉ không muốn tiếp tục đứng trong căn phòng kia mà thôi, trống rỗng đến mức chẳng có gì. Ngẩng đầu, nhìn thoáng qua bầu trời màu lam xám, Tiễn Diệp đột nhiên cảm thấy, có một vài thứ, hắn không chỉ chưa từng có được mà trái lại hiện tại còn mất đi càng nhiều.

Thứ tiếp theo đang chờ hắn không biết sẽ là gì, hắn cần đối mặt với thứ gì. Tiễn Diệp nghĩ, cứ tiếp tục đi như vậy, nếu như cứ thế này mà rời đi có lẽ cũng là một sự lựa chọn không tồi.

Dừng lại trước một chiếc máy bán hàng tự động ven đường, Tiễn Diệp thả vào hai đồng xu mua một chai nước khoáng. Lúc khom người lấy nước, hắn nhìn liếc qua mấy thứ khác, suy nghĩ một chút rồi lại móc ra một tờ tiền giấy, đút vào khe, mua một thỏi sô cô la.

Vài ngụm nước uống vào bụng đem lại cảm giác thoải mái ngoài ý muốn. Nước rất lạnh, uống xuống bụng cũng lành lạnh, hắn nhất thời cảm thấy hô hấp thông thuận hơn rất nhiều. Bỏ chai nước vào túi áo trước, Tiễn Diệp dựa vào tường, mở gói sô cô la ra.

Chẳng biết có phải đã để lâu rồi không, mùi vị đường như cũng không được tốt cho lắm. Tiễn Diệp nghĩ có lẽ là do ảnh hưởng tâm lý, sau khi cắn một miếng, hắn chậm rãi nhấm nuốt, vị ngọt lịm còn mang theo một chút đắng đắng.

Khê cong khoe miệng, hắn lộ ra một nụ cười khổ. Mua nhầm vị rồi ... Chẳng qua, ít nhất hắn vẫn còn có thời gian ăn một thỏi sô cô la.

Sô cô la trong miệng hoàn toàn tan ra rồi biến mất, chỉ là mùi vị còn chưa nhạt đi thì trước mắt Tiễn Diệp đột nhiên xuất hiện một chiếc xe màu đen giống như từ trên trời giáng xuống.

Tiến Diệp tuyệt đối không kinh ngạc, thậm chí bây giờ dừng lại trước mặt hắn là xe cảnh sát hắn cũng không ngạc nhiên.

Thần nhiên nhìn chiếc xe đó, cắn miếng sô cô la thứ hai.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông theo đó bước xuống, anh ta toàn thân mặc đồ đen, không kém gì màu của chiếc xe. Tiễn Diệp nhớ kĩ người này, đã gặp qua vài lần rồi, chính là thuộc hạ của Vương Quyền. Trong trí nhớ của hắn, tối qua người này cũng ở đó, khi ấy ý thức của Tiễn Diệp vẫn chưa đến mức quá mơ hồ. Hắn nhớ người đàn ông này đã nói chuyện với Cận Sĩ Triển, thiếu chút nữa thì tiến vào phòng, sau đó có thể ngay lập tức phát hiện ra thì thể Vương Quyền.

Hiện tại ngẫm lại, rất đáng để suy nghĩ sâu xa.

Đối phương nhìn Tiễn Diệp, biểu tình nhìn như vẫn hoàn toàn cung kính như trước đây, nhưng thật ra lại thiếu cái gì đó, có vẻ như cái loại cung kính trước đây của anh ta cảm giác giống ‘không thể không cúi đầu’ hơn. Nói chung, nhìn thế nào cũng không giống bộ dáng bị thương trước cái chết của đại ca.

Tiến Diệp từ từ nhai, chẳng nói lời nào, nhìn đối phương.

Người kia liếc nhìn thứ trên tay Tiễn Diệp, cười cười.

“Tiễn tên sinh thật sự rất hăng hái nha!”

Vào một ngày giá rét, dựa vào tường ăn sô cô la, quả thật là cái thú mà người bình thường không thể có.

Tiến Diệp lễ phép cười, “Cũng vậy.”

“Anh quả nhiên không tầm thường.” Người kia tiến về phía trước vài bước, đứng trước mặt Tiễn Diệp, “Loại thời điểm này mà vẫn có thể nhàn nhã rong chơi như vậy.”

Đại ca đã chết rồi, vẫn có thể nói nhảm như thế. Tiễn Diệp khẽ liếm sô cô la dính trên đầu ngón tay, hỏi: “Anh tới bắt tôi à? Có thể chờ tôi ăn xong được không?”

“Nói như vậy ... anh thừa nhận chú Quyền là do anh giết sao?”

“Không thừa nhận có tác dụng à?” Tiễn Diệp nhàn nhạt hỏi lại một câu.

Đối phương khẽ cong khóe miệng, nói: “Có.”

Cảm thấy sự tình có chút kì lạ, Tiễn Diệp lúc này có thể khẳng định, người này đến không phải để bắt mình về đền mạng cho đại ca anh ta, thế nhưng ...

Khẽ cười, hắn hỏi: “Anh nói có tác dụng sao?”

Không may cóy tứđùa giỡn, trên mặt đối phương có thêm loại cảm giác đặc ý khó có thể phát hiện, nói: “Có.”

Hỏi một câu đáp một câu, Tiễn Diệp không muốn tiếp tục chơi ‘trò’ này nữa. Hắn nhìn biểu tình của đối phương, suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Lẽ nào anh đã ...”

Anh ta cười cười, nụ cười này đã cho Tiễn Diệp đáp án khẳng định.

“Anh thực sự quá thông minh.”

Thì ra, loại sự tình ‘chiếm đoạt’ này, tại thời điểm nào đó, thực sự đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn.

Vài giây sau, Tiễn Diệp mỉm cười hỏi: “Vậy chẳng phải bây giờ nên gọi anh là đại ca rồi sao ... A! Ngại quá, xin hỏi quý tính?”

Người kia khẽ nhướn mày, cũng cười cười, cảm giác còn giống một vị giáo sư đại học hơn đại ca xã hội đen, nhưng càng là người như thế lại càng nguy hiểm.

“Anh quá khách khí rồi. Đó là nhờ phúc Tiễn tiên sinh ...”

Tiến Diệp cười mỉa trong lòng, kẻ ‘mượn đao giết người’ đích thật là phải cảm tạ người ra tay hộ mình rồi.

“Còn có Cận đại ca ...”

Vùng xung quanh lông mày nhanh chóng nhíu lại một chút.

Không bỏ lỡ biểu tình chợt lóe của hắn, đối phương khẽ chớp mắt, giống như không có việc gì mà nói: “Không thể không nói, quả thật vận khí của tôi quá tốt! Vương Quyền là người bất kể kẻ nào đều có thể giết, lại không phải bất kì ai cũng có có tư cách giết, nhưng tổ hợp anh và Cận sĩ Triễn, ông ta chết, tuyệt đối không oan uổng! Hơn nữa, cũng không có nơi nào giải oan cho ông ta! Dù hiện tại ông ta xuống địa phủ, Diêm vương cũng sẽ khuyên ông ta nghĩ thoáng một chút, nhận mệnh mà quên đi!”

“Anh, có ý gì?” Tiễn Diệp không cảm thấy người đàn ông này đang nói giỡn, nhưng cũng chẳng rõ rốt cuộc anh ta muốn nói gì.

“Tiễn Diệp, tôi nhận ra anh.” Người kia nói, “Anh trước đây là người của Niếp Phong Vũ.”

Sửng sốt một chút, Tiễn Diệp nhìn đối phương, ánh mắt tựa như xem kĩ.

Đối phương cười cười, “Không cần nhìn, anh chưa từng gặp tôi. Khi đó tôi chỉ là một tên đàn em lái xe, mỗi lần đều là từ trong xe nhìn thấy anh. Lúc đó tôi cũng chẳng đặc biệt chú ý đến anh, chỉ là trí nhớ tốt

hơn người khác một chút, vừa nhìn là nhớ kĩ thôi. Chẳng qua, cũng lâu như vậy rồi, phải đến lần thứ hai gặp mặt tôi mới nhận ra anh.”

Vừa nói anh ta vừa móc ra một gói thuốc lá từ trong túi, đưa đến trước mặt Tiền Diệp. Tiền Diệp không hề động đậy, anh ta nói một câu: “Mời.”

Suy nghĩ một chút, Tiền Diệp chậm rãi vươn tay rút một điếu.

Đối phương đúng lúc bật lửa, châm cho tiền Diệp trước rồi mới châm cho mình.

Đàn ông trong lúc nói chuyện, có thuốc, cũng có nghĩa là một loại ‘thỏa thuận ngầm’.

“Vương Quyền chết quả thật sẽ có phiền toái không nhỏ, tin rằng anh cũng biết, ngoài kia có một đám ‘sói đói’ luôn nhìn chằm chằm vào khối ‘thịt béo’ trong tay Vương Quyền ...”

“Bao gồm cả anh phải không?” Tiền Diệp đột nhiên hỏi một câu.

“Ha ha!” Đối phương hít một hơi thuốc, nhún vai, “Chẳng có ai tình nguyện cả đời làm một ‘con chó săn’, muốn tiến về phía trước cũng không quá phận.”

Quả thật là không quá phận. Hơn nữa, cơ hội nghìn năm có một như vậy, chẳng có ai lại bỏ qua.

“Vậy bây giờ anh đạt được rồi, có cảm nổi không?” Tiền Diệp hỏi.

“Đích thật là có chút phồng tay.” Người kia ‘khiêm tốn’ cười, “Nhưng có sự hỗ trợ của Cận đại ca là đủ nhiều rồi. Hơn nữa tôi tin rằng sau này chúng ta sẽ hợp tác vô cùng vui vẻ!”

Tiền Diệp hừ lạnh một tiếng, đưa tay khề đẩy kính mắt, “Nói như vậy các anh hẳn là đều phải cảm ơn tôi nhỉ? Làm ‘kẻ chịu tội thay’ cho các anh.”

“Cảm ơn anh hẳn là phải có rồi, chẳng qua ... Anh cũng không phải người chịu tội thay.”

Có ý gì?

Đối phương phả ra một hơi khói thuốc, nói: “Cận Sĩ Triển thừa nhận Vương Quyền là do anh ta giết.”

Vùng xung quanh lông mày Tiền Diệp chậm rãi nhả thành một đường thẳng. Này tính là ... cái gì?

“Vương Quyền chết rồi, chỉ cần một hung thủ là được. Vẫn là câu nói kia, ai đều có thể thú nhận nhưng không phải ai cũng có tư cách thú nhận. Tìm một kẻ chết thay, ai cũng có thể làm được. Nhưng Cận Sĩ Triển thì khác, anh ta thú nhận, tuyệt đối không có kẻ nào dám nói ra một câu hoài nghi, cho dù biết anh ta không phải kẻ sát nhân. Cận Sĩ Triển thú nhận, vậy tuyệt đối biết là ai giết. Trống trơn bao che cho hung thủ như vậy, tôi không thể không nói ...” Anh ta có chút suy nghĩ nhìn sườn mặt Tiền Diệp một chút, “Chẳng biết là do anh ta dụng tâm khổ cực hay là tôi thật sự quá nông cạn, nhìn không ra anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì.”

“Không. Anh không nông cạn.” Tiền Diệp nghiêng đầu, kẹp điếu thuốc trên miệng vào giữa hai ngón tay, “Những thứ anh biết đã quá nhiều rồi.”

Đối phương mỉm cười, gật đầu một cái, “Tôi sẽ coi như đó là khen ngợi.”

Tiền Diệp khề cong khóe miệng, “Anh quả thật có phong phạm của một đại ca.” Điểm ấy không có gì đáng trách.

“Quá khen. So ra còn kém anh ...”

Tiền Diệp đưa điếu thuốc trong tay lên ngăn cản lời tiếp theo đối phương muốn nói.

“Tôi vĩnh viễn không có khả năng đi lên vị trí của các anh.”

Hắn chỉ cần đứng ở bên cạnh người đó là tốt rồi, dùng tất cả những gì hắn có giúp người đó, tựa như ‘vật ký sinh’ vậy, không rời đi. Cũng chẳng phải nhu nhược, bởi vì hắn biết, người đó đứng ở nơi cao nhất cô đơn cỡ nào.

“Có một câu hỏi ...” Đối phương đột nhiên nói, “Mong rằng sẽ không mạo phạm anh. Anh rốt cuộc là Cận Sĩ Triển hay Cố Kinh Duy ...”

Hình dung từ phía sau có lẽ là anh ta chưa nghĩ ra, chẳng qua nói đến đây cũng đủ rồi.

Ngón trỏ đặt trên điều thuốc của Tiễn Diệp khê gõ một cái, sau đó hút điều thuốc vào trong miệng. Động tác này do hần làm, tao nhấ đến không ngờ.

“Anh nghĩ sao?” Đột nhiên ‘ý muốn đùa dai nổi lên’, Tiễn Diệp không có chút ý tức giận nào, nghiêng đầu nhìn đôi phương, mỉm cười hỏi lại.

Người kia sững sốt một chút, nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiễn Diệp, cuối cùng nở nụ cười, quay đầu đi nói một câu: “Xin lỗi. Vấn đề cá nhân có lẽ không nên hỏi.”

Hút thuốc xong, người kia lên xe. Tiễn Diệp cảm thấy kì lạ, rõ ràng dừng xe ở chỗ cấm đỗ xe lâu như vậy mà lại không có ai tới ghi vé phạt. Chẳng qua nhìn lại chiếc xe kia, từ trong ra ngoài đều tỏa ra khí chất ‘xã hội đen’, cũng khó trách.

Rút chai nước trong túi ra uống một ngụm, Tiễn Diệp nhìn chiếc xe đang dần đi xa, trong lòng nghĩ đến câu người kia trước khi đi lơ đãng nói ...

‘Mặc dù người thì đã chết rồi, nhưng nhất định phải có một câu trả lời, đăm người kia, không dễ đối phó đâu, chẳng qua, với Cận Sĩ Triển thì hần không thành vấn đề ...’

Hừ! Giết người không cần động thủ, ngưỡng đặc lợi, Tiễn Diệp cười lạnh một tiếng, vụ làm ăn này của anh ta nhưng thật ra là có lãi mà không mất vốn.

Một ngụm rồi một ngụm, thẳng cho đến khi thấy đáy chai, một giọt cũng chẳng còn. Tiễn Diệp khê dùng sức trên tay, bóp bẹp cái chai.

“Chết tiệt!” Không thể nhịn nổi nữa, rớt cuộc hung hăng mắng một câu, Tiễn Diệp vứt mạnh cái chai xuống đất!

Này tính là cái gì? Rớt cuộc tính là cái gì? Bớ thí hay thương xót?

Cận Sĩ Triển, rớt cuộc anh muốn thế nào? Một đao lại một đao cứa vào người hần, quay đầu lại giúp hần băng bó vết thương, một lần lại một lần, người xấu cũng là y, người tốt cũng là y!

Vì sao? Mỗi lần đều vào lúc hần muốn hạ quyết tâm, Cận Sĩ Triển đều khiến hần do dự một lần nữa, lặp đi lặp lại tựa như đã được định trước. Ngay cả chính hần cũng bắt đầu chán ghét bản thân.

Tiến Diệp, rớt cuộc mà y còn đang mong chờ cái gì?

“Anh như vậy, rớt cuộc tính là cái gì?” Thì thảo tự nói, vấn đề muốn hỏi Cận Sĩ Triển hiện tại chỉ có thể hỏi bản thân.

Nếu hận tôi thì hãy hận một lần cho đến cùng đi ... Anh như vậy, so với việc trực tiếp cứa vào người tôi một nhát còn thống khổ hơn.

Cận Sĩ Triển lái xe vào bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, đi tới trước cửa khu chung cư, trời không biết đã tối từ lúc nào.

Trên người là bộ tây trang màu đen vẫn chưa kịp thay ra, vẻ mặt uể oải, y đưa tay khê giặt cà vạt, tháo hai chiếc cúc áo, đang chuẩn bị tiến vào khu chung cư thì trực giác nhạy bén đã cảm nhận được một hơi thở không tầm thường ở chu vi quanh đó.

Dừng bước, quay đầu lại. Bên cạnh bồn hoa cách đó không xa, hoa hồng màu trắng đang nở rộ, trong bóng đêm mờ hồ có thể thấy bóng một người đang ngồi đó, vẫn không nhúc nhích.

Cận Sĩ Triển khê nhíu mày, cảm thấy bóng dáng đó thấy thế nào cũng rất quen thuộc, chỉ là người kia sao lại ...

Vừa nghĩ tới đây, bóng người đột nhiên đứng lên.

Nhìn người đang ngày càng tới gần, Cận Sĩ Triển đứng tại chỗ không hề động đậy. Chờ cho người kia đi tới nơi ánh đèn có thể chiếu sáng, y thoáng sững sốt.

Vậy mà thật sự là ...

“Cậu ...” còn chưa nói xong đã thấy đối phương vung tay lên, một chiếc chai nhựa rỗng thẳng tắp đánh vào đầu y.

Cận Sĩ Triển đưa tay lên chặn khiến cho cánh tay phát đau. Chai nhựa cũng có thể đau như vậy, có thể thấy được người kia ra tay tàn nhẫn đến mức nào.

“Tiễn Diệp, cậu đang làm gì?” Cận Sĩ Triển ngược mắt nhìn người trước mặt.

Làm gì? Tiễn Diệp nhú mày, cắn răng.

“Làm* anh!”

*từ này vốn là từ ‘kiền’, ý chỉ một câu chữ ấy, dịch là ‘làm’ tức là làm j thì chắc ai cũng hiểu ^^

Hết

48. Chương 48

“Làm anh!”

Một tiếng này, giọng nói không lớn lắm nhưng trong bóng đêm lại rõ ràng một cách kì lạ.

Lần thứ ba nghe được Tiễn Diệp nói tục, Cận Sĩ Triển không thể hiểu nổi.

Nhìn sắc mặt xanh mét của Tiễn Diệp, mày cau lại, khóe miệng run rẩy liên hồi, Cận Sĩ Triển có loại ảo giác ‘Tiễn Diệp tới để liều mạng với y’.

Nhưng mà, thật là ‘ảo giác’ sao?

“Cậu rốt cuộc ...” Còn chưa nói xong, người trước mặt đã lao thẳng về phía y.

“Cậu!” Cận Sĩ Triển bị dọa một chút, chờ đến khi Tiễn Diệp nắm lấy cổ áo mình, y đã bị người trước mặt khiến cho hồ đồ.

“Đồ con rùa nhà anh!”

Cận Sĩ Triển đã lớn như vậy, đây là lần đầu tiên bị người khác mắng đồ con rùa.

Tiến Diệp nắm chặt cổ áo Cận Sĩ Triển, liều mạng tóm lấy, hận không thể dùng sức bóp chết y, trong miệng vẫn không ngừng mắng mỏ, đều kiểu đại loại như ‘đồ con rùa’ gì đó, chỉ biết câu sau tuyệt đối khó nghe hơn câu trước.

“Cậu đang làm gì?” Cận Sĩ Triển rống lên một tiếng, một tay nắm cổ tay Tiễn Diệp muốn kéo ra, tay kia đặt trên vai Tiễn Diệp muốn đẩy hẳn ra. Tiếc rằng sức lực của Tiễn Diệp vốn không nhỏ, hôm nay có vẻ lại càng mạnh hơn bình thường.

“Tên khốn nhà anh! Đồ con rùa!” Tiễn Diệp gầm nhẹ, càng mắng càng khó chịu, đổi sang bóp cổ Cận Sĩ Triển. Cận Sĩ Triển đầu tiên là tránh né, sau đó phát hiện bản thân trước tiên nên chế ngự tên đang phát điên này thì hơn.

Tiến Diệp một tay bóp cổ Cận Sĩ Triển, Cận Sĩ Triển một tay nắm vai Tiễn Diệp. Tiễn Diệp một tay kéo tóc Cận Sĩ Triển, Cận Sĩ Triển một tay cầm lấy cổ tay Tiễn Diệp.

Hai người đàn ông thừa dịp đêm tối dây dưa cùng một chỗ, cố tình hay là vô ý, chẳng ai thực sự động thủ cả. Nói là đánh nhau, không bằng nói là đang tranh cãi. Điều khác biệt duy nhất có lẽ là Tiễn Diệp đang thật sự dùng hết sức.

“Tiễn Diệp, cậu rốt cuộc muốn gì chứ?” Cận Sĩ Triển nghiêng rằng nghiêng lợi cùng Tiễn Diệp xoay qua đánh lại. Nếu như lần trước Tiễn Diệp an tĩnh nằm trong lòng hắn là do uống phải thuốc mê, vậy lần này Tiễn Diệp giống như đã uống máu gà vậy (hăng máu lên, kiểu uống thuốc kích thích ấy), liều mạng lặn qua lặn lại!

Tiến Diệp không trả lời, vô luận Cận Sĩ Triển kéo thế nào hắn cũng không buông ra, cố sức buộc Cận Sĩ Triển phải lui lại mấy bước. Ngay lúc Cận Sĩ Triển tức giận đến mức muốn đánh trả ...

“Này! Các người ...” Bảo vệ khu nhà đi ra, vừa nhìn thấy Cận Sĩ Triển cùng một người đàn ông đang ‘ôm nhau’ thì sợ tới mức nhảy dựng lên, sững sờ tại chỗ không biết rốt cuộc có nên đi tới giúp hay không.

“Nhìn cái gì!” Như đem tức giận phát tiết sang chỗ khác, Cận Sĩ Triển rống lên một tiếng, cố sức trở tay một cái ôm lấy Tiễn Diệp, sau đó kéo kẻ vẫn đang không ngừng giãy dụa đó đi về phía vườn hoa bên cạnh.

Gần như là ném Tiễn Diệp vào tường, Cận Sĩ Triển dùng sức ấn cổ tay Tiễn Diệp lên tường, toàn bộ thân thể áp lên hắn.

Tiến Diệp bị xô mạnh, buồn bực hừ một tiếng, kính mắt cũng đánh rơi mất.

“Cậu con mẹ nó rốt cuộc đang làm gì?” Gầm nhẹ một tiếng, hàm răng trắng bóng trong bóng đêm của Cận Sĩ Triển giống như muốn xé nát cổ người nào đó.

Hai người ở trong bụi hoa, lảo đảo một phen, giẫm đạp lên không ít hoa hoa cỏ cỏ.

Tiến Diệp cúi đầu, ngực không ngừng phập phồng, kịch liệt thở hổn hển.

Đưa tay lên, Cận Sĩ Triển nâng cằm hắn, ép Tiễn Diệp phải ngẩng đầu nhìn y, khẩu khí tột tệ nói: “Nói!”

Vừa trải qua một phen giãy dụa, đôi mắt Tiễn Diệp bị tóc che khuất. Cận Sĩ Triển cúi tới cực điểm, vô thức đưa tay thô bạo kéo mái tóc của hắn, dùng sức quá lớn khiến Tiễn Diệp bị ép ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, Cận Sĩ Triển trong đầu đột nhiên ngẩn ra.

Tuy rằng bốn phía đều là bóng đêm nhưng vẫn có thể thấy trong mắt Tiễn Diệp ánh lên tia nước, tuy rằng chỉ là một chút thôi ...

Cận Sĩ Triển ngây ngẩn cả người, bàn tay đang nắm tóc Tiễn Diệp cũng chậm rãi buông lỏng ra nhưng cũng không buông ra hẳn, mà là biến thành đặt trên mặt hắn.

Khuôn mặt Tiễn Diệp lạnh vô cùng, đầu ngón tay của y thì lại nóng rực.

“Là anh, rốt cuộc, muốn làm gì?” Vừa nói đôi môi Tiễn Diệp cũng đồng thời run lên nhè nhẹ.

“Cận Sĩ Triển, anh rốt cuộc coi tôi là cái gì?”

Cận Sĩ Triển không trả lời câu hỏi của hắn, trái lại hỏi một câu: “Cậu khóc sao?” Chẳng biết vì sao, hiện tại y đột nhiên vô cùng cùng muốn xác định việc này.

“Khóc cái đầu mẹ anh ấy!” Tiễn Diệp cắn môi, cảm giận quay đầu đi.

Lại bị mắng, Cận Sĩ Triển có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Khác với một Tiễn Diệp lạnh lùng, Tiễn Diệp hôm nay làm cho người ta cảm thấy... đáng yêu.

Nhìn sườn mặt Tiễn Diệp lộ ra một tia ‘quật cường’, trong đầu Cận Sĩ Triển chợt hiện lên hai chữ ‘đáng yêu’. Cái kẻ lạnh lùng Tiễn Diệp kia vậy mà cũng có loại vẻ mặt này. Nghĩ tới đây, trợn tập kích ‘không thể tưởng tượng nổi’ Tiễn Diệp vừa gây ra dường như cũng có thể tha thứ.

Nghĩ một chút, Cận Sĩ Triển buông lỏng bàn tay đang giữ tay Tiễn Diệp ra. Hai tay được tự do, Tiễn Diệp chậm rãi buông tay xuống, mu bàn tay bị mặt tường xi măng thô ráp sát vào, rướm máu. Chỉ là trời quá tối nên không thấy rõ mà thôi.

“Tiễn Diệp, cậu rốt cuộc làm sao vậy?” Câu hỏi đã hỏi vô số lần tối nay, không biết lúc nào mới có thể nhận được câu trả lời.

Cận Sĩ Triển vừa hỏi xong, Tiễn Diệp vốn đang cúi đầu đột nhiên phất cái ngẩng đầu, tia nước trong mắt toàn bộ đã biến mất, trái lại bị thay thế bởi một tia âm ngoan.

Nguy rồi! Hai chữ này vừa xuất hiện trong đầu thì Cận Sĩ Triển nhanh chóng phải nhận lấy một trận đau nhức dữ dội ở phần dưới bụng. Vị trí kia, vừa đúng là điểm yếu của đàn ông.

“A!” Lui về phía sau một chút, Cận Sĩ Triển che bụng, hơi khom người.

“Chết tiệt!” Thanh âm oán hận bao hàm phẫn nộ.

Cao thủ kiêng kị nhất điều gì? Chính là khinh địch!

Tiến Diệp chậm rãi hạ đầu gối xuống, cười nhạt một tiếng, “Hắn là anh nên cảm thấy may mắn vì tôi không trực tiếp lấy dao cắt nơi đó của anh.”

“Chết tiệt, cậu rốt cuộc phát điên cái gì?” Cận Sĩ Triển rống to đến mức hầu như cả nửa thành phố đều nhanh nghe thấy. Nơi nào đó từng đột co giật, đau đớn nóng rực, so với bị chém một nhát còn đau hơn nhiều.

Tiến Diệp mặt không đổi sắc nhìn y, vọt vài bước về phía trước, thừa dịp Cận Sĩ Triển còn chưa có sức phản kích, cố sức một phát đẩy ngã đối phương xuống đất, dùng tư thế giống như Cận Sĩ Triển đối với hắn vừa này ẩn y xuống mặt đất, một chân duỗi ra ngồi lên lưng Cận Sĩ Triển.

Tình cảnh giống như đã từng xảy ra, chỉ là cấp bậc của địa điểm giảm xuống không ít.

“Ừm ~” Cận Sĩ Triển đau đến mức khê hít một ngụm khí lạnh. Dưới thân là bùn đất lạnh lẽo còn vươn sương sớm. Mùi đất cùng mùi cỏ xộc vào mũi, không dễ ngửi chút nào.

“Làm gì?” Tiễn Diệp từ trên cao nheo mắt nhìn Cận Sĩ Triển, “So với những gì anh đã làm với tôi, chút ít thể này chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Cận Sĩ Triển khê nhướn mày, cự ly giữa hai người rất gần, hai bên có thể mơ hồ thấy được vẻ mặt của nhau, nhưng muốn nhìn ra tâm tư của đối phương thì vẫn có chút khó khăn.

“Anh rốt cuộc đem tôi trở thành cái gì?” Tiễn Diệp lạnh lùng hỏi. Phát tiết xong, những việc còn lại nên xử lý theo lý trí.

“Hiện tại hỏi vấn đề này, cậu nghĩ còn có ý nghĩa sao?” Cận Sĩ Triển bình tĩnh trở lại, vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Tiến Diệp nắm cà-vạt y, cố sức kéo sang một bên, cúi xuống ghé lại gần Cận Sĩ Triển.

“Tôi đã làm quá nhiều chuyện không có ý nghĩa rồi! Không muốn tiếp tục chơi trò ‘gọi thì đến đuổi thì đi’ nữa, đánh một cái lại cho một viên đường, cắt một nhát rồi lại băng bó vết thương, tôi đã chịu đủ rồi. Cận Sĩ Triển, dù tôi có lạnh lùng đến đâu cũng không phải khối băng, tôi cũng có máu có thịt!”

“Tôi biết.” Cận Sĩ Triển nói.

“Nhưng anh có biết hay không cũng chính anh đã biến tôi thành kẻ như vậy!” Tiễn Diệp gầm nhẹ một tiếng.

Sương đêm chẳng biết từ lúc nào đã thấm vào ẩm ướt thân thể hai người.

Anh sẽ yêu tôi sao ...

Tôi cho rằng dù tôi không yêu cậu, cậu vẫn có thể sống rất tốt ...

Một lần lại một lần, mỗi lần đều vào lúc hắn buông tay thì lại cho hắn một chút ám chỉ gì đó, mỗi lần hắn muốn kéo giãn khoảng cách giữa hai người thì lại bị y kéo trở về chỗ cũ. Rõ ràng chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào thứ gì đó nhưng hết lần này đến lần khác lại bị đẩy ra rất xa.

“Nếu như vậy, anh cũng đừng cho tôi tình yêu hay chút gì đó giống như yêu ...” Buông tay ra, Tiễn Diệp chống hai tay xuống hai bên đầu Cận Sĩ Triển, nhắm mắt lại, “Tự mình đa tình, cảm giác rất đáng ghét ...”

Có thứ gì đó từ tận đáy lòng chậm rãi tràn ra, vẫn cho rằng mình đã che giấu rất tốt, chẳng ai có thể phát hiện ra, Cận Sĩ Triển vươn tay xoa xoa khóe mắt Tiễn Diệp.

“Tiễn Diệp ...”

“Thương tổn anh cho tôi, hoặc là không cho nó lành hẳn hoặc là cho tôi thời gian chữa khỏi...” Tiễn Diệp mở mắt ra một lần nữa, rất chậm, làm động tác giống như Cận Sĩ Triễn, khóe mắt, khô khóc ...

Trong nháy mắt kia, Cận Sĩ Triễn, biểu tình của người đàn ông này vậy mà lại có chút mềm yếu.

“Tôi nói rồi, tôi sẽ đối xử tốt với cậu một chút ...”

Tiến Diệp cười mỉa mai, “Cái loại tốt này của anh, so với dằn vặt còn khiến tôi thống khổ hơn.”

Đây rốt cuộc là làm sao vậy?

Tôi hỏi anh có yêu tôi không, anh nói yêu, nếu như vậy thật ra tất cả đều có thể kết thúc. Nhưng chính là chỉ mấy chữ ngắn ngủi đó thôi, muốn nói ra, đều khó khăn hơn so với bất kì thứ gì khác.

Cận Sĩ Triễn không yêu hẳn, Tiễn Diệp không cần hỏi cũng biết. Chỉ là thói quen, thói quen và tình yêu, khoảng cách chỉ mỏng như tờ giấy.

Một bên là thiên đường, một bên là địa ngục.

“Cận Sĩ Triễn, buổi tối hôm đó, tôi hỏi anh có thể lên giường với tôi không, là chuyện hối hận nhất tôi từng làm đời này!” Tiễn Diệp mỉm cười.

Cận Sĩ Triễn khẽ cong khóe miệng, vươn tay ra sau đầu Tiễn Diệp, chẳng biết là do hắn kéo hay tự Tiễn Diệp cúi đầu, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng nhỏ ...

“Lần đó đáp ứng cậu... Tôi cũng vậy.” Âm thanh cuối cùng chìm giữa hai làn môi.

“Chúng ta, chỉ cần gặp nhau ... đều là làm loại chuyện này ...” Hai đôi môi gắn liền vào một chỗ chẳng được bao lâu cuối cùng lại tách ra, khóe miệng đều là cảm giác dính ướt.

“Ha ha!” Cười nhẹ hai tiếng, “Chúng ta, có lẽ là bắt đầu từ loại chuyện này ...”

Tiến Diệp trở mình một cái xuống khỏi người Cận Sĩ Triễn, ngồi sang một bên, trên quần dính đầy bùn đất nhưng chẳng quan trọng nữa.

Cận Sĩ Triễn chậm rãi ngồi thẳng dậy, lấy tay vuốt tóc trên trán ra sau, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Tiến Diệp lục lọi trong túi, móc ra một bao thuốc đã bị dè dặt tới biến dạng, hẳn là tình huống của vật bên trong cũng không tốt hơn gì. Nhìn chăm chăm bao thuốc vài giây, hắn quay đầu nhìn Cận Sĩ Triễn.

Cận Sĩ Triễn khẽ cười khổ, “Tôi nghĩ rằng của tôi cũng không khá hơn đâu.” Nói xong từ trong túi áo móc ra một bao thuốc, bên ngoài bị biến dạng không nói, còn bị nước thấm ướt hơn phân nửa.

Khẽ nhíu mày, không nói gì, Tiễn Diệp đổ toàn bộ thuốc lá ra, chọn một điếu khá khảm nhất đút vào miệng, châm lửa.

Mùi thuốc lá chậm chậm tràn ngập bốn phía, mê hoặc tâm trí con người. Hắn đột nhiên cảm thấy mơ hồ, tối nay hẳn tới đây rốt cuộc để làm gì?

Hắn không phải muốn nhận được câu trả lời, chỉ là cần phát tiết một chút mà thôi. Đáp án, đã không còn quan trọng, giữa bọn họ, có rất nhiều thứ đã không có cách nào làm rõ được nữa rồi.

“Cậu tức giận vì tôi đã thừa nhận Vương Quyền là tôi giết sao?” Cận Sĩ Triễn ném bao thuốc của mình đi, lấy một điếu của Tiễn Diệp rồi ghé vào điếu thuốc Tiễn Diệp đang ngậm trong miệng để châm lửa.

Tiến Diệp không phủ nhận, nói: “Đó chỉ là một cái cớ thôi.”

“Vương Quyền đã chết, tôi quả thật có thể nhận được không ít lợi lộc, vì thế cậu không cần để ý. So với cậu, tôi càng có khả năng tiếp nhận cái tội danh ‘sát nhân’.”

Cười lạnh một tiếng, Tiễn Diệp lấy điếu thuốc trong miệng ra, “Đúng vậy! Nhiều hay ít hơn một người thì cũng thế mà thôi.”

Chân tướng giống như một trò đùa, ngay cả cái tội danh giết người cũng muốn tranh nhau!

Cận Sĩ Triễn thở dài một tiếng, nói: “Là tôi sai. Tiễn Diệp, tôi không nên xâm phạm cuộc sống của cậu.”

Tiến Diệp nhìn chằm chằm phía trước nhưng lại chẳng nhìn cụ thể bất kì điểm nào.

“Người như cậu, thật ra chẳng quan tâm thứ gì, nhưng chỉ cần xuất hiện người hoặc sự khiến cậu để ý thì tuyệt đối sẽ không đơn giản bỏ qua. Cậu kỳ thật so với bất kì người nào đều chấp nhất hơn. Đây là điều sau này tôi mới biết được, nếu ngay từ đầu tôi đã có thể thấu hiểu cậu như vậy, tôi nhất định sẽ không bao giờ để mình có quan hệ gì với cậu.”

Tiến Diệp khẽ chớp mắt một cái, đột nhiên nở nụ cười, quay đầu nhìn Cận Sĩ Triễn, nói: “Anh lúc nào cũng ngạo mạn đến mức khiến người ta phát ghét.”

Một bộ cái gì cũng biết, một bộ cái gì cũng hiểu, nhưng ngoại trừ nói anh ‘ngạo mạn’ ra tôi chẳng có cách nào phản bác anh.

Cận Sĩ Triễn dụi điều thuốc xuống đất, “Tôi chưa bao giờ làm chuyện mà không nắm chắc. Bây giờ cậu cũng hút loại thuốc giống tôi rồi, những thứ này, chính cậu cũng chưa phát hiện ra nhỉ?”

Tiến Diệp nói không nên lời, không còn gì để nói.

“Tiến Diệp, đến bên cạnh tôi đi!” Cận Sĩ Triễn đứng lên, đi tới trước mặt Tiến Diệp, vươn tay về phía hắn.

“Bất luận là Cố Kinh Duy hay những kẻ khác, chẳng ai có thể lưu lại cậu. Cậu không thể rời xa tôi.”

Từ khi bắt đầu vẫn duy trì tư thế bất động, Tiến Diệp lẳng lặng nghe từng câu từng chữ Cận Sĩ Triễn nói, mỗi một chữ đều đang tàn nhẫn phân tích mối quan hệ của bọn họ.

Không thể rời xa ... Không, là đã rời đi rồi nhưng vẫn gặp lại.

Nhìn cái tay kia một chút, ngẩng đầu nhìn Cận Sĩ Triễn, Tiến Diệp mỉm cười hỏi: “VẬY còn anh?”

Anh có thể rời xa tôi sao?

Chúng ta mỗi người đều lùi một bước ...

Có lẽ là từ trong ánh mắt Tiến Diệp hiểu được ý của hắn, Cận Sĩ Triễn trầm mặc một hồi, sau đó khẽ gật đầu.

“Không thể rời xa.” Có lẽ từ rất lâu trước đây đã không thể rời xa rồi. “Nếu như có thể rời đi, tôi tuyệt đối sẽ không theo cậu dây dưa lâu như vậy ...”

Tiến Diệp cúi đầu, cười cay đắng. Sau đó ngẩng đầu, dùng sức hút một hơi thuốc, vút tàn thuốc xuống, vươn bàn tay dính đầy bùn đất đặt vào tay Cận Sĩ Triễn.

“Anh chỉ là đã quen thôi. Mà thói quen thì có thể thay đổi.”

Sau khi đứng lên, Tiến Diệp rút bàn tay đang đặt trong tay Cận Sĩ Triễn ra, xoay người muốn tìm kính mắt của mình, vừa bước được một bước đã bị ôm lấy từ phía sau.

“Tiến Diệp, thói quen của tôi, một khi đã hình thành thì vĩnh viễn cũng không thay đổi.”

Hết

49. Chương 49

Khi Tiến Diệp quay về căn phòng trọ của chính mình thì đã là hừng đông, trời đã sáng rồi. Quần áo trên người đã được giặt sạch, khô thoáng còn thoang thoang mùi xà phòng. Đi ra khỏi thang máy, Tiến Diệp thò tay vào túi tìm chìa khóa. Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, ngay chính bản thân hắn cũng chưa từng phát

hiện ra trên môi mình luôn mang theo một chút ý cười như có như không, tuy rằng nhạt đến mức có thể biến mất bất kỳ lúc nào nhưng vẫn khiến cả người hân sinh động hẳn lên.

Mấy chiếc chìa khóa va vào nhau phát ra âm thanh giòn tan khe khẽ, rõ ràng một cách khác thường trên hàng lang trống trải. Cầm chìa khóa, Tiễn Diệp chuẩn bị mở cửa ra, bàn tay đang giơ lên giữa không trung đột nhiên ngừng lại, sau đó chậm rãi buông xuống.

Cửa mở ra.

Đây cũng chẳng phải lần đầu tiên gặp tình huống này, bất luận là đến đâu, dường như hẳn đều không cần phải khóa cửa vì có khóa nữa cũng bằng không. Khẽ nhú mày, chẳng biết nên khóc hay nên cười, vẫn nắm chìa khóa trong tay, Tiễn Diệp đẩy cửa phòng ra.

Vừa vào cửa, Tiễn Diệp đã bị mùi rượu trong phòng xộc vào đến mức phải nhú mày, ý cười nơi khóe miệng cũng dần biến mất.

Trong phòng không bật đèn bởi vì trời rất nhanh sẽ sáng rõ, rèm cửa vẫn mở, cả không gian tối mờ như chìm trong một màn mưa bụi, không thể thấy rõ thứ gì.

Trên sô pha có một bóng người đang ngồi, cúi đầu, một tay chống lên đầu gối, trán tựa vào mu bàn tay, tay kia cầm một ly rượu vẫn còn một nửa, khẽ lắc. Trên bàn kính trước sô pha là một chai rượu ngoại đã uống hết ba phần tư.

Nghe thấy âm thanh, bóng người ngẩng đầu lên đối mặt với Tiễn Diệp. Cố Kinh Duy khẽ nở nụ cười, một phát giữa đầu uống cạn rượu còn lại trong ly.

“Sao muộn như thế mới về?” Cố Kinh Duy mở miệng, trong giọng nói lộ ra một tia khàn khàn, hẳn là đã một đêm không ngủ.

Tiến Diệp đi tới trước mặt anh ta, đưa tay đoạt lấy chai rượu Cố Kinh Duy vừa mới cầm lên định rót thêm ly nữa, “Anh uống bao lâu rồi?”

Tay vẫn duy trì động tác giữa không trung thêm vài giây, Cố Kinh Duy bĩu môi, rút tay về, cả người dựa vào sô pha phía sau, nhắm mắt lại giả ngủ. Tiễn Diệp dẹp rượu sang một bên, lại hỏi: “Anh bụng rỗng uống rượu phải không?”

Cố Kinh Duy cười cười, mở mắt ra nhìn Tiễn Diệp, vươn tay về phía hắn, “Ngồi xuống đi.”

Đây rốt cuộc là nhà ai chứ? Tiễn Diệp khẽ nhú mày, chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại, căn phòng này quả thật là Cố Kinh Duy cấp cho hắn.

Vì vậy, ‘chủ nhà’ đã lên tiếng, Tiễn Diệp lướt qua bàn trà, ngồi xuống cạnh cạnh Cố Kinh Duy. Sô pha ba chỗ, Cố Kinh Duy ngồi giữa, Tiễn Diệp có ngồi đâu thì khoảng cách cũng như vậy thôi.

“Cậu đang quan tâm tôi đấy sao?” Nghiêng người sang, Cố Kinh Duy mỉm cười nhìn Tiễn Diệp.

Tiến Diệp không nói gì, quan sát ánh mắt cùng biểu tình của Cố Kinh Duy, muốn nhìn xem anh ta có thật là đã say hay không.

“Tôi hôm qua có chuyện tốt gì à?” Cố Kinh Duy lại hỏi, đồng thời vươn một tay ngả ngón gầy gầy mấy lọn tóc vểnh lên hai bên má Tiễn Diệp.

Khẽ nghiêng đầu sang, thản nhiên né tránh, Tiễn Diệp hỏi: “Chuyện gì?”

“Hừ!” Cố Kinh Duy hừ lạnh một tiếng, nói: “Từ lúc biết cậu đến nay, chưa bao giờ thấy cậu như vậy, về mặt ‘xuân tình’, trong mắt đều là ý cười. Chẳng nhẽ không phải là do đêm qua ‘mong muốn đã được thỏa mãn’ à? Ngay cả tội giết người hắn cũng nhận thay cậu, vừa lúc cho cậu thấy rõ hắn rốt cuộc nghĩ như thế nào nhỉ!”

“Anh say rồi.” Không muốn phản bác, Tiễn Diệp nhẹ giọng nói một câu. Cố Kinh Duy không phải mười phần cũng phải đến bảy phần là đã say.

“Phòng này tôi tặng cho anh, đi tắm rồi ngủ một chút đi.” Tiễn Diệp nói xong, đứng lên, vừa muốn đi thì cánh tay đã bị kéo lại.

“Tiễn Diệp ...” Viên mắt Cổ Kinh Dục có chút đỏ, sắc mặt mệt mỏi chưa từng thấy, dùng một loại biểu tình gần như là thận trọng nhìn Tiễn Diệp, “Nếu như không phải cậu có quan hệ với Cận Sĩ Triển, tôi sẽ không tiếp cận cậu.”

Tình ý giả dối có mục đích, có khi không chỉ kẻ bị lừa mới bị tổn thương.

Tiến Diệp nhìn xuống, trầm mặc trong chốc lát rồi nói một câu: “Tôi biết.” Hắn vốn chẳng phải là kẻ người gặp người thích, chẳng qua chỉ là một người đàn ông bình thường đến chẳng thể bình thường hơn mà thôi.

“Thế nhưng hiện tại tôi hối hận rồi.” Cổ Kinh Dục thoáng cười khổ, “Nếu biết mọi chuyện sẽ trở thành như hôm nay, dù biết quan hệ giữa cậu và Cận Sĩ Triển, tôi cũng sẽ không đi tiếp cận cậu.”

“Không sao. Còn kịp mà, ai cũng không để tâm đâu.” Tiễn Diệp vừa nói xong, cánh tay đã bị kéo mạnh một cái, hắn phản ứng lại, kịp thời ổn định thân thể. Cổ Kinh Dục thế nhưng lại đứng lên.

Đi tới trước mặt hắn, Cổ Kinh Dục gần như là mang theo hận ý mà hỏi: “Tại sao cậu luôn nói ra những lời không thêm quan tâm như thế? Thật con mẹ nó giết người không dao!”

Vào cái ngày Tiễn Diệp tới bên người Cổ Kinh Dục, kỳ thực Cổ Kinh Dục vẫn chưa sinh ra cái loại cảm giác ‘thích’ đối với Tiễn Diệp, vẫn đang chần chừ ở giai đoạn ‘cảm thấy hứng thú’. Loại cảm giác đó dần thay đổi, càng ngày càng tích lũy lại. Anh ta cũng chẳng phải tên nhóc con ngây thơ tin tưởng vào cái gọi là nhất kiến chung tình. Lần bị thương trốn vào trong quán của Tiễn Diệp kia, anh ta đã nhìn thấy cũng như nhận ra Cận Sĩ Triển. Sau đó gặp được Tiễn Diệp, cậu ta đối mặt với kẻ người đầy máu như mình cũng chẳng có một chút sợ hãi, trái lại còn có một tia ‘oán hận’, Cổ Kinh Dục biết, mình làm bẩn sàn nhà của cậu ta.

Nhưng thứ khiến Cổ Kinh Dục cảm thấy hứng thú chính là người đàn ông kia: Cận Sĩ Triển, vì sao lại bắt gặp kẻ đó tại một cửa tiệm bánh ngọt bình thường như thế. Vì vậy, anh ta tiếp cận Tiễn Diệp, không hề che giấu sự ‘hứng thú’ của mình với hắn, một trong những mục đích của anh ta chính là khiến Tiễn Diệp cho rằng loại ‘hứng thú’ này là ái mộ. Tiễn Diệp xem lại thật kỹ người đàn ông bình thường này rồi cuộc có chỗ nào có thể hấp dẫn Cận Sĩ Triển.

Sự giả tạo có ý đồ, cuối cùng đã bị trừng phạt nghiêm khắc.

Cổ Kinh Dục và Cận Sĩ Triển là đối thủ, bọn họ đã vô số lần cùng nhìn trúng một thứ, âm thầm tranh đoạt có thể nói là ‘huyết vũ tinh phong’, Cổ Kinh Dục có thắng có bại, dù sao cũng không tính là thua. Hiện tại, anh ta biết bản thân lại lần nữa cùng Cận Sĩ Triển hợp ý một thứ, mà lần này, anh ta thua.

“Xin lỗi.” Lời xin lỗi lúc này của Tiễn Diệp là thật tâm. Cổ Kinh Dục tiếp cận hắn là có mục đích, mà hắn cũng lợi dụng lại Cổ Kinh Dục.

“Tiễn Diệp, phải chăng nếu tôi nói với cậu sớm một chút thì vẫn có cơ hội không?” Ngực khí của Cổ Kinh Dục đột nhiên trở nên mềm mỏng, có lẽ thật sự là uống say, tâm tình biến đổi thất thường cũng có thể hiểu được. Anh ta tiến lên ôm lấy Tiễn Diệp, người kia cũng không ngăn cản.

Cái ôm đơn thuần, vẫn phân biệt rõ ràng.

Chỉ là, sớm ... có thể sớm hơn bao lâu? Tiễn Diệp thở dài trong lòng.

“Lần đầu nhìn thấy cậu, khi cậu băng bó vết thương cho tôi, tôi nên trực tiếp đề cậu!” Bên tai vang lên giọng nói mang theo một chút không cam lòng cùng hối hận của Cổ Kinh Dục.

Tiến Diệp bật cười, nói: “Bộ dạng của anh khi đó, ai đề ai còn không biết được đâu!”

“Nếu thật không được thì cho cậu đề cũng được ...” Cổ Kinh Dục đột nhiên nói một câu, rất nhỏ, ôm Tiễn Diệp càng chặt hơn.

Trái tim Tiễn Diệp theo đó hơi thất lại một chút. Cổ Kinh Dục, anh chính là quá dịu dàng, dịu dàng đến mức ...

“Lẽ ra tôi phải nói với cậu sớm một chút ...”

Cổ Kinh Dục, nếu anh muốn sớm thì hãy xuất hiện trước Cận Sĩ Triển đi.

Ôm Tiễn Diệp một hồi, hô hấp của Cố Kinh Duy đã bình ổn trở lại, thân thể cũng thả lỏng, hơi rượu dâng lên, hoặc là thần kinh buộc chặt cả đêm đột nhiên thả lỏng. Tiễn Diệp vỗ về người còn cao hơn hẳn nửa cái đầu vào phòng ngủ, thả Cố Kinh Duy xuống giường, lúc đắp chăn chợt cảm thấy có thể sẽ hơi lạnh một chút, đang định đi lấy túi chườm nóng cho đối phương thì người trên giường đột nhiên gọi hắn một tiếng, không biết là cố ý hay chỉ là lời vô thức trong mê man.

“Cậu cho rằng Cận Sĩ Triển là cái loại người tốt gì ... Để có được tất cả như ngày hôm nay, hắn đã đánh chết người tình yêu hắn ... Hắn sẽ không ... yêu bất kì ai ...”

Một câu nói gián đoạn, lúc nói xong toàn bộ căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Tiến Diệp đứng tại chỗ, chậm rãi quay đầu lại nhìn người trên giường.

Cố Kinh Duy nhắm hai mắt, ngực chậm rãi phập phồng, thấy thế nào đều là bộ dạng đã ngủ say. Lời nói vừa rồi, rốt cuộc có phải có người đã từng nói qua hay không, giống như ảo giác vậy ...

Bạn đang ?

Không thể, bình tĩnh ...

Trong quán bar vốn hẳn là phải tối om, lúc này ánh đèn lại sáng rực. Bàn ghế được sắp xếp ngăn nắp, trải qua một đêm cuồng hoan, đám người sáng sớm đã rời đi khiến trong quán an tĩnh đến mức có chút âm lạnh. Chấn não nhiệt khi trở nên hiu quạnh sẽ khiến cho người ta có cảm giác không thoải mái.

Mấy tên phục vụ đang quét rác lau bàn, dọn sạch các ngõ ngách. Tới gần chiếc bàn trước quầy bar, ba thanh niên đang tụm lại một chỗ đánh bài, mặc áo phong chữ T rộng rãi, tóc rối bời, hiển nhiên là mới rời giường chưa được bao lâu.

“Mẹ nó! Lại thiếu một con! Nếu không ông đây đã có thể một phát ù luôn rồi!”

“Mày mẹ nó đừng kêu nữa, đến giờ còn kêu!”

“Chuyện của mày chác?”

“Được rồi được rồi! Nhanh ra bài! Xong ván này thì đi gọi anh Phi dậy đi! Tối qua chơi quá đã mà ...”

“Tiêu Tuấn Phi đâu?” Một giọng nói không thuộc về bất kì kẻ nào trong ba người vang lên khiến cả bọn thất kinh, bị dọa đến mức bài trong tay cũng bay mất.

“Diệp, Diệp ca!”

Tiến Diệp đứng bên cạnh, nhìn thoáng qua bài trên bàn, đưa tay khẽ đẩy kính mắt, mặt không đổi sắc nhìn ba người, hỏi: “Tiêu Tuấn Phi ở đâu?”

Ba người sửng sốt một chút, mày nhìn tao tao nhìn mày, ai cũng im lặng.

Ánh mắt Tiễn Diệp quét qua một lần trên mặt ba người, cuối cùng dừng lại tại một trong số đó.

Người bị nhìn nuốt nước miếng, chỉ chỉ phía sau.

“Ở trong phòng”

“Cả đêm qua hắn đều ở đây?”

“Cũng không phải, sau nửa đêm mới tới.”

“Một mình?” Tiễn Diệp khẽ nhủ mày, hiển nhiên về cơ bản đã biết đáp án.

Dừng một chút, “Không phải.”

Tiến Diệp xoay người đi về phía căn phòng phía trong trong quầy bar, đi vài bước lại quay đầu nói với ba tên vẫn không nhúc nhích theo dõi hắn: “Các cậu tiếp tục đi.”

Quán bar rất lớn, là sản nghiệp của Cố Kinh Duy, từ lâu đã giao cho Tiêu Tuấn Phi quản lý, bình thường Tiêu Tuấn Phi nếu không có việc gì thì đều ở đây, một tháng thì có phân nửa thời gian đều ở chỗ này, tiểu thư nào ở đây thay đổi kiểu tóc hần cũng có thể biết đến rõ ràng.

Chân bước lên thảm đỏ mềm mại, vô cùng êm ái. Hành lang im ắng, đèn tường vẫn mở nhưng cũng không sáng lắm. Tiễn Diệp ngừng lại trước cửa một căn phòng, đưa tay ỡ cửa, tay vừa chạm đến cửa vậy nhưng lại bị đẩy ra một chút. Cửa phòng cách âm đều là đặc chế, so với bình thường thì nặng hơn.

Cửa hé ra một khe hở, nhìn không rõ bên trong nhưng cũng đã có thể nghe thấy âm thanh truyền ra.

Tiếng rên rỉ dâm loạn, tiếng thét chói tai hỗn độn cùng tiếng thở dốc từ bên trong truyền ra. Tiễn Diệp thoáng sửng sốt, cánh tay vốn định đẩy cửa ra khựng lại.

Đối với cuộc sống phóng đãng này của Tiêu Tuấn Phi, Tiễn Diệp đã thấy nhưng không thể trách. Hần liếc qua đồng hồ trên cổ tay, suy nghĩ một chút, đang chuẩn bị nhẹ nhàng đóng cửa lại ...

“Tiễn Diệp ~ Tiễn Diệp ~! Ưm! Tiễn Diệp!”

Tay dừng lại giữa không trung, giống như kẻ mới bị đánh cho một gậy, Tiễn Diệp giật mình một cái.

Trong phòng, tiếng hô của Tiêu Tuấn Phi vẫn đang tiếp tục, mỗi một câu đều có tên Tiễn Diệp, tiếng gầm nhẹ tràn ngập đục vọng, thanh âm thân thể hỗn loạn va chạm vào nhau, càng ngày càng rõ ràng như đang xảy ra trước mắt, giống như một người khác trong kia chính là Tiễn Diệp.

Có loại cảm giác tội ác, tự chán ghét bản thân. Bên tai tràn ngập tiếng thở dốc phát tiết của đàn ông cùng tên mình, Tiễn Diệp có chút thống khổ nhắm mắt lại. Khi xoay người rời đi lại một tiếng thét chói tai khi đến cao chiều truyền ra từ khi hở đó, không phải giọng của Tiêu Tuấn Phi nhưng vẫn có thể nghe ra một tia quen thuộc.

Hồi tưởng lại một chút sẽ có đáp án, Tiễn Diệp cũng không tiếp tục nghe nữa, bước chân dần nhanh hơn, cũng không quay đầu lại, rời đi.

Trở lại bên ngoài, ba người vừa đánh bài đã sớm thu dọn rồi, đang giúp những kẻ khác quét tước, thấy Tiễn Diệp về mặt âm trầm đi ra, cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, có phải cãi nhau cùng anh Phi không?

Một người trong đó đang lau ly thủy tinh, hỏi: “Diệp ca, anh ...”

Tiễn Diệp giơ tay lên ý bảo cậu ta dừng lại, nhìn thoáng qua bốn phía, lấy ví tiền trong túi, móc ra toàn bộ tiền mệnh giá lớn trong đó vứt xuống quầy bar.

“Cái này để mời mọi người uống rượu. Đừng nói với Tiêu Tuấn Phi là tôi đã tới đây.”

“Hả?” Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ánh mắt lạnh lùng của Tiễn Diệp quét qua đám người.

“Chúng em biết rồi.” Đều là người biết suy nghĩ, đạo lý lúc nào có thể nói, lúc nào không ai cũng hiểu.

Gật đầu, Tiễn Diệp bước nhanh ra khỏi quán bar, ở nơi đó thêm một giây hần đều có ảo giác hít thở không thông.

Ra tới cửa lớn, cơn gió mát thổi qua trước mặt khiến Tiễn Diệp bình tĩnh không ít. Đi xa quán bar một chút, Tiễn Diệp rút điện thoại di động trong túi ra, đầu ngón tay do dự trên phím bấm một hồi lâu, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Thả điện thoại lại vào túi, móc ví ra, nhìn một ít tiền mặt còn sót lại, tính toán một chút, Tiễn Diệp đứng ở ven đường vẫy tay ngăn lại một chiếc tắc xi.

Hết

50. Chương 50

Tắc-xi xuất phát từ ven đường rồi phóng vút đi, không gian nhỏ hẹp khép kín trong xe khiến Tiễn Diệp cảm thấy có chút không thở nổi. Kéo cửa kính xe xuống, gió lạnh mạnh mẽ lùa vào, lúc này hắn mới thấy đỡ hơn.

“Tiên sinh muốn đi đâu?” Tài xế nhìn phía trước hỏi.

Đi đâu ... Trong nháy mắt, Tiễn Diệp cảm thấy mờ mịt, trong đầu không ngừng nhớ lại tất cả các loại địa danh hắn biết đến rồi tùy tiện nói ra một nơi mà ngay cả hắn cũng chẳng biết là đâu.

Thân thể cuối cùng cũng dần trầm tĩnh trở lại, cảm giác vô lực rõ ràng một cách kỳ lạ.

Một loại áp lực khiến Tiễn Diệp cảm thấy bức bối, hỗn loạn, lo âu, bất an ... Rồi lại nói không rõ có chỗ nào không bình thường, tựa như khi chìm trong bóng đêm, không biết phía trước là cái gì, vươn tay ra thế nhưng chẳng bắt được gì.

Nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cảnh vật bên ngoài vẫn xa lạ như cũ, mặc kệ đã qua bao lâu đều chẳng có cách nào trở nên thân thuộc. Gió thổi khiến cho mấy lọn tóc quất vào mặt đến phát đau, Tiễn Diệp vươn tay nhẹ nhàng gạt một lọn tóc nơi khóe miệng ra, chậm rãi nhú mày ...

Hiện tại, ngay cả hắn cũng không có phương hướng rồi.

Hắn vẫn cho rằng mình là kẻ chẳng có gì, chính là người như vậy, khi đã quen với việc chỉ có hai bàn tay trắng, mọi việc lại trở nên không thật.

Đêm qua, ở nhà Cận Sĩ Triễn, hắn cùng y ngồi trên mặt đất nơi ban công an tĩnh hút thuốc. Hắn dựng thẳng đầu gối, cuộn mình lại, Cận Sĩ Triễn từ phía sau ôm lấy hắn, bao bọc toàn bộ thân thể hắn vào trong lòng, cánh tay tựa vào đầu gối. Điều thuốc kẹp giữa hai đầu ngón tay nhanh chóng bị thiêu đốt trong gió, hai người hút một điếu lại một điếu, khi cảm thấy vẫn chưa nếm đủ thứ mùi vị đó thì thuốc đã cháy tới cùng. Lần cuối là hai người cùng hút chung một điếu thuốc.

Cảm giác chia sẻ với nhau lại tốt đẹp một cách bất ngờ.

Trên người là chiếc áo sơ mi đơn bạc nhưng chẳng thấy lạnh là bao, hơi ấm trên cơ thể người phía sau hầu như có thể dùng từ ‘nóng rực’ để hình dung. Lúc này, Tiễn Diệp càng chân thật cảm giác được, cả người Cận Sĩ Triễn lớn hơn một vòng so với hắn, loại chênh lệch hình thể này hiện tại xem ra dường như cũng chẳng còn không hài hòa như trước nữa.

“Cậu, bất kì lúc nào cũng là tư thế này ...” Bên tai là tiếng cười trầm thấp của Cận Sĩ Triễn cùng hơi thở của y. Tiễn Diệp không biết rằng hắn vậy mà lại có thể nghe thấy rõ ràng như thế.

Hắn đột nhiên rất muốn hỏi, và quả thực là đã hỏi ra.

“Cận Sĩ Triễn, tại sao khi đó anh lại nhận lời tôi?” Ý Tiễn Diệp chỉ lần đầu tiên của hai người, Cận Sĩ Triễn gần như là không hề do dự đã đáp ứng hắn.

Lần này, Cận Sĩ Triễn do dự rồi, có lẽ nên nói là đang suy xét. Cũng không tính là chuyện xa xưa gì nhưng y lại hồi tưởng rất lâu.

“Tôi nghĩ rằng cậu đã sớm biết ...” Trong giọng nói của Cận Sĩ Triễn mang theo ý cười.

Tiến Diệp hỏi: “Biết cái gì?”

“Tôi là một tên vừa không có tiết tháo vừa loạn giao a! Có người chủ động nhảy vào lòng thì tất nhiên là chẳng còn gì tốt hơn.” Ngữ khí của Cận Sĩ Triễn rõ ràng là đang nói đùa.

Không nói gì nữa, đoạt lấy điếu thuốc trong tay Cận Sĩ Triễn bỏ vào miệng, Tiễn Diệp nghiêm túc đến mức không thể nghiêm túc hơn mà nói một câu, “Cũng đúng.”

Y không có tiết tháo lại loạn giao, hắn chủ động nhảy vào lòng người ta, bất kể điểm nào trong số đó đều chưa từng sai.

“Như vậy xem ra chúng ta quả thật là xứng đôi.” Khẽ cong khóe miệng, điều thuốc trong miệng Tiễn Diệp di động lên xuống một chút.

Cận Sĩ Triển ở phía sau trầm mặc một hồi lâu, khi mở miệng lại thì đem Tiễn Diệp ở trong lòng ôm càng chặt, cuốn lấy hai chân hắn, hai tay ôm ngang ngực đối phương, hai người dán sát vào nhau đến hầu như không còn một khe hở nào.

“Tiễn Diệp, cho dù chúng ta không xứng đôi thì cũng chẳng sao.”

Tiến Diệp vô cùng nhu thuận tựa vào lòng y, đúng vậy! Cho dù không xứng đôi cũng chẳng sao cả, bọn họ đã bên nhau như vậy rồi.

Có chút cảm tình không nên tính toán nhiều quá, chỉ là cảm thấy có người này bên cạnh mình là tốt rồi!

Cận Sĩ Triển, anh là người duy nhất ôm tôi như thế kể từ khi người đó qua đời. Khi đó cái ôm anh ấy giành cho tôi chỉ đơn thuần là giữa hai anh em trai, như vậy, anh thì sao ...

Những lời này, Tiễn Diệp vẫn không hỏi ra. Bởi vì hắn cảm thấy trước tiên cứ như vậy là được rồi. Cố Kinh Duy đã từng nói, con người không thể quá tham lam, hắn không tham mà người như Cận Sĩ Triển cũng chẳng thể cho hắn tất cả.

Huống hồ, hắn cũng không cho được.

Tóc bị thổi bay vào mắt, Tiễn Diệp đưa tay đẩy kính, vừa mới xoa nhẹ cặp kính một chút cảm đã bị nâng lên. Hắn thuận thế ngẩng đầu nhìn về phía sau, Cận Sĩ Triển đang nhìn chăm chăm vào bờ môi của hắn, Tiễn Diệp tưởng y muốn lấy điều thuốc của mình.

“Không còn nữa.” Hắn nhìn Cận Sĩ Triển, nhàn nhạt nói.

Điều thuốc bị ném đi, sau đó từ độ cao của tầng thứ hai mươi chậm rãi rơi xuống.

Trên ban công, hai người vẫn duy trì tư thế ban đầu, an tĩnh hôn môi.

Nụ hôn có phần kịch liệt, do sự cường thế của Cận Sĩ Triển cùng sự đáp lại thông thả của Tiễn Diệp mà càng trở nên khó có thể khống chế. Một tay cố định đầu Tiễn Diệp, tay kia chậm rãi trượt xuống theo thắt lưng mảnh khảnh, qua mỗi một chỗ đều dùng thủ pháp hết sức sắc tình mà lần mò, từ từ tới gần dục vọng, muốn ngừng mà không được.

Thận thể khẽ giãy dụa, cảm giác được dục vọng đang bị thức tỉnh, Tiễn Diệp thoát khỏi nụ hôn khiến mình hít thở không thông, xoay đầu đi, nụ hôn của Cận Sĩ Triển chuyển đến trên mặt hắn nhưng không có dừng lại, tiếp tục dao động trên làn da đã hơi nóng lên, khẽ liếm láp.

“Sao thế?”

Tiến Diệp âm thầm thở dốc, hơi nheo mắt lại, khóe mắt như có như không thoáng liếc nhìn Cận Sĩ Triển, bộ dạng muốn nói lại thôi. Sau đó, ngọn lửa dục vọng trong mắt Cận Sĩ Triển càng cháy mạnh.

Khẽ cong khóe miệng một cách hiếm có, Tiễn Diệp nói: “Trước đây anh không dịu dàng như vậy ...”

Hắn nói không sai, hầu như lần nào cùng Cận Sĩ Triển làm chuyện yêu đương, người kia cũng giống như là muốn xé rách hắn ra, không phải thân thể, mà là tâm.

Bàn tay đặt tại hạ thân Tiễn Diệp dùng sức nhéo một cái, như nguyện nghe được tiếng kêu ản nhân của Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triển cười xấu xa, “Trước đây cậu cũng không lộ ra biểu tình dụ người như thế!”

Thì ra, hai người đều có chỗ sai.

Từ chối cho ý kiến, Tiễn Diệp khẽ nhú mày, cánh tay khoác trên vai Cận Sĩ Triển chậm rãi đi xuống phía dưới, tựa như vuốt ve mà men theo đường cong cơ thể, cuối cùng dừng lại ở bộ vị đã rục rịch kia, không chút ngưng ngừng mà xoa nắn. Sự to gan của hắn khiến Cận Sĩ Triển suýt nữa phát ra tiếng rên rỉ, mặc dù tay đang làm ra động tác hạ lưu nhưng trên mặt Tiễn Diệp vẫn là biểu tình ‘vô tội’ làm cho Cận Sĩ Triển càng thêm khẳng định, người đàn ông trước mặt hoàn toàn có thể đem tình yêu cùng tình dục phân biệt rõ ràng.

Bàn tay đang muốn vói vào trong quần hần bị bắt lấy, Tiễn Diệp khẽ chớp mắt nhìn Cận Sĩ Triển, hai người nhìn nhau trong vài giây, Cận Sĩ Triển đã mở miệng.

“Đêm nay lưu lại.”

Tiến Diệp mỉm cười, vẻ mặt ‘khó xử’, “Chúng ta đã giao hẹn rồi.”

“Giao hẹn cũng có thể giải trừ!” Dù cho bây giờ có ngay lập tức làm một lần cũng không thể nào thỏa mãn dục vọng bị khơi mào của y.

“Thế nhưng ...” Đột nhiên buông tay ra, Tiễn Diệp cầm lấy kính mắt ở bên cạnh đeo vào giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, đứng lên khỏi lòng Cận Sĩ Triển, “Đã đến giờ rồi.”

Tiếng máy móc đột nhiên kêu to cắt đứt lời Cận Sĩ Triển vốn còn muốn nói.

Cận Sĩ Triển thấp giọng chửi một tiếng, Tiễn Diệp khẽ đẩy mắt kính, nhẹ cười ra tiếng.

Bọn họ đã hẹn trước rồi, khi quần áo của Tiễn Diệp giặt xong, hần phải rời đi.

Bất kể thế nào, nếu như có thể luôn tuân thủ ước định mà nói ...

“Tiên sinh, tới rồi!”

Bỗng nhiên bị cắt đứt hồi tưởng, Tiễn Diệp lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện tắc xi chẳng biết đã dừng lại từ bao giờ. Đã đi bao lâu rồi hần hoàn toàn không biết. Thanh toán tiền xong, Tiễn Diệp xuống xe, nhìn tòa kiến trúc trước mặt một chút, mặt không đổi sắc mà ngây ngẩn cả người.

Sao lại chạy đến nhà Cận Sĩ Triển thế này!

Lúc này mới nhớ ra, nơi hần nói thì ra là chỗ Cận Sĩ Triển ở. Cảm giác thất bại mãnh liệt không gì sánh được, còn kèm theo một chút chột dạ nữa.

Tiến Diệp, mày hần là nên tỉnh lại một chút!

Khẽ đẩy kính mắt, Tiễn Diệp nhìn quanh bốn phía, nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì bây giờ. Đương nhiên, hần tuyệt đối sẽ không đi tìm Cận Sĩ Triển!

Nhìn thoáng qua tòa chung cư cao tầng ‘gần trong gang tấc’, đang muốn xoay người rời đi thì một bóng người từ phía trong đi ra khiến cho Tiễn Diệp phải chú ý.

Bỗng có loại cảm giác phiền muộn, từ khoảng cách này mà nhìn, thực sự rất giống người kia. Chỉ là, Tiễn Diệp trầm lắng đầu trong lòng, hoàn toàn là người ở hai thế giới khác nhau. Lại nghĩ, nếu như thứ Cận Sĩ Triển thích chính là khuôn mặt đó, vậy hoàn toàn có thể hiểu được vì sao lúc ban đầu y lại chấp nhất với Nguyên Chiến Dã như vậy.

Có lẽ là biểu tình của Tiễn Diệp quá mức ‘rõ ràng’, sắc mặt Kỷ Nhược Phi mới bước ra từ khu nhà vốn đã không tốt cho lắm càng trở nên xấu hơn, trừng mắt nhìn Tiễn Diệp.

Tiến Diệp phát hiện ra nhưng cũng không lảng tránh.

“Anh tới làm gì?” Đi tới trước mặt Tiễn Diệp, Kỷ Nhược Phi hỏi vô cùng trực tiếp.

“Tôi không biết.” Câu trả lời của Tiễn Diệp cũng rất thành thực, “Tắc xi đưa tôi đến đây.”

Kỷ Nhược Phi vẻ mặt khinh bỉ. Tiễn Diệp không trách cậu ta, đổi thành người khác nói câu này hần cũng sẽ khinh bỉ, tuy rằng đó là sự thật.

“Anh dường như rất đắc ý nhỉ?” Kỷ Nhược Phi đột nhiên hỏi.

Lời này là dựa vào đâu mà nói? Tiễn Diệp lộ ra biểu tình mờ mịt.

Kỷ Nhược Phi cười cười, châm chọc nói: “Tiễn Diệp, mặt dày mày dạn theo sát sau mông đàn ông cảm giác thực sự tốt như vậy sao?”

Tiến Diệp không nói gì, mặt không đổi sắc nhìn đối phương.

Như vậy mà còn không nổi giận, Kỷ Nhược Phi biết sự kiềm chế của Tiền Diệp vô cùng tốt, suy nghĩ một chút, lời nói ra cũng không có khó nghe như vậy.

“Anh cho là anh ta thực sự thích anh à?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tiền Diệp hỏi: “Cậu nghĩ thế nào?”

“Cái gì?”

“Cậu cũng mặt dày mày dạn theo sát sau mông đàn ông, chẳng lẽ bởi vì cảm giác tốt?”

Trong nháy mắt, mặt Kỷ Nhược Phi chuyển từ hồng sang xanh. Cậu ta có vị trí như thế nào trong lòng Cận Sĩ Triển, Tiền Diệp đã thấy rõ được tám phần.

Vì vậy, không đáng phải tính toán, cũng không cần thiết.

“Cho dù hiện tại anh ta đối xử với anh không tồi thì sao? Chẳng qua cũng chỉ là vui vẻ trên giường với anh thôi, chẳng có gì hơn nữa!” Có nhiều khi, con người ta luôn nói mà chẳng suy nghĩ như thế.

Tiền Diệp hiểu rất rõ, khẽ mỉm cười, gật đầu một cái với Kỷ Nhược Phi.

“Phải! Cậu nói không sai. Có rất nhiều chuyện trên giường anh bạn nhỏ học không nổi, đây là lạc thú giữa người lớn với nhau!” Bây giờ hẳn mới biết thì ra mồm miệng của mình thật sự rất xấu xa. Nguyên Chiến Dã và Quan Trí đã từng nhiều lần nói như vậy nhưng đều bị hắn cười nhạt đáp trả!

Lúc này khuôn mặt Kỷ Nhược Phi từ xanh biến đen. Cấn rằng, cậu ta nhắm mắt lại, lúc mở ra đã hoàn toàn không còn thần thái bị làm cho tức giận. Bình tĩnh dị thường mà nhìn Tiền Diệp.

“Tiền Diệp, tạm thời so với suốt đời là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Anh muốn tạm thời, tôi sẽ không tranh giành gì cả, dù sao cuối cùng anh sớm muộn cũng rời khỏi anh ta thôi. Nhưng anh ta sẽ không vứt bỏ tôi, anh ta sẽ chăm sóc tôi cả đời, trừ phi là tôi rời đi, nếu không, anh ta vĩnh viễn cũng không từ bỏ.”

Bầu không khí bắt đầu bởi vì thái độ của Kỷ Nhược Phi mà trở nên quỷ dị, Tiền Diệp tiếp nhận loại chuyển biến này.

“Anh không chiếm được anh ta đâu, cho dù tôi không có được anh ta thì anh ta cũng sẽ không rời bỏ tôi.” Nói đến đây, trong giọng nói của Kỷ Nhược Phi tràn ngập sự đắc ý khó có thể nhận ra, đó là vô thức.

“Từ khi mười hai tuổi tôi đã bắt đầu thích anh ta, mười lăm tuổi thì thổ lộ, anh ta hiểu rõ tâm ý của tôi. Dù cho anh ta không đáp lại, anh ta cũng hiểu rõ. Tôi còn trẻ, có thời gian cũng có cơ hội, tôi có thể tiếp tục chờ, thế nhưng Tiền Diệp, anh có thể chờ bao lâu?”

Tiền Diệp đột nhiên cảm thấy phải nhìn Kỷ Nhược Phi với cặp mắt khác xưa, quả nhiên, những kẻ đi theo bên cạnh Cận Sĩ Triển đều sẽ trở nên thành thực sao?

Khẽ nở nụ cười, Tiền Diệp nói: “Tôi đã chờ rất lâu rồi. Vì vậy, tôi không chờ được nữa.”

Kỷ Nhược Phi nhú mày, khóe miệng càng thêm run rẩy.

Nhìn khuôn mặt lại thay đổi của cậu ta, Tiền Diệp khẽ cười một tiếng, vỗ vai Kỷ Nhược Phi, nói: “Tôi chưa từng nói mình thích anh ta, anh ta cũng không nói thích tôi. Tổn thương rồi lại an ủi, đó chính là cách chúng tôi bên nhau, những người khác sẽ không thể hiểu được.” Ngay cả chính hắn cũng đã từng không hiểu.

“Cậu rất giống cha của mình, không nên đem điểm này trở thành lợi thế của bản thân, bề ngoài của một người sẽ luôn thay đổi.”

Nói xong một câu cuối cùng, không đợi Kỷ Nhược Phi có phản ứng, Tiền Diệp trực tiếp xoay người, tay thò vào túi móc thuốc lá ra.

“Tôi chính là dùng khuôn mặt này làm lợi thế! Tôi chính là muốn dùng khuôn mặt này câu dẫn anh ta trên giường! Thế thì sao nào?”

Từ phía sau truyền đến tiếng rống lớn hơn, dường như là cổ tình rống to như vậy.

Bỏ điều thuốc vào miệng, ‘tách’ một tiếng châm lửa, Tiễn Diệp hút một hơi, sờ sờ chiếc bật lửa trong tay, đột nhiên xoay người lại, bước nhanh về phía đối phương.

Lần này hẳn khiến Kỷ Nhược Phi phải bất lực không kịp ứng phó, vài giây sau Tiễn Diệp đã ở trước mặt cậu ta, một tay nắm lấy vai đối phương.

Đau!

“Anh, anh muốn gì?” Kỷ Nhược Phi kỳ thật không có yếu đuối như vậy, đã học qua không ít thuật phòng thân, chỉ là ở trước mặt Tiễn Diệp, không biết làm sao tất cả giống như tạm thời bị trả hết cho thầy.

Ngón cái khê đẩy, bật lửa bị mở ra, ngọn lửa ‘xoẹt’ một cái bùng lên.

Tiến Diệp cười xán lạn chẳng khác gì siêu sao đang đứng trước máy ảnh của phóng viên, ngọn lửa màu hồng chiếu vào kính mắt của hắn, tạo ra hiệu quả rất ‘đáng sợ’.

“Cậu nói, khuôn mặt này là lợi thế của cậu, vậy bây giờ tôi hủy nó đi, cậu nghĩ sao? Hả?”

Giây phút đó, Kỷ Nhược Phi có loại cảm giác: Tiễn Diệp có thể thực sự sẽ đốt, nếu như chọc giận hắn ...

“A

~!”

Gió thổi qua, đốt tới tóc.

“Các cậu đang làm gì?” Cận Sĩ Triễn đột nhiên giống như ‘thiên thần’ giáng xuống mà xuất hiện, cau mày nhìn một màn quỷ dị trước mặt: Tiễn Diệp trong tay cầm một chiếc bật lửa, Kỷ Nhược Phi bên cạnh vừa kêu vừa xoa đầu.

Tiến Diệp muốn nói đây thật sự chỉ là sơ suất! Hắn chỉ là đốt ngọn lửa cháy to hơn một chút ...

Hết

51. Chương 51

“Các cậu đang làm gì?”

Nhìn Cận Sĩ Triễn đang từ cửa chung cư đi về phía này, Tiễn Diệp khẽ mấp máy miệng, trên mặt là biểu tình không thể nói rõ, chiếc bật lửa trong tay vẫn còn ngọn lửa đang cháy “phừng phừng”, nếu nói là để châm thuốc thì quả thật là có hơi to quá.

“Cận! Anh ta ...” Kỷ Nhược Phi phần nộ vuốt vuốt tóc, bốn phía phảng phất còn có thể ngửi thấy mùi tóc bị đốt cháy. Cậu ta nhìn Cận Sĩ Triễn, sau đó lại tàn bạo trừng mắt liếc Tiễn Diệp, hận không thể ‘ăn tươi nuốt sống’ hắn!

So sánh với người kia, Tiễn Diệp trấn định và tự nhiên hơn rất nhiều. Hắn thu cái bật lửa về bỏ vào túi, hút điều thuốc trong miệng một hơi sau đó ném đi, quay đầu nhìn Cận Sĩ Triễn vừa tới, khẽ nở nụ cười.

Có chút châm chọc.

“Làm sao vậy?” Cận Sĩ Triễn đi tới trước mặt Kỷ Nhược Phi và Tiễn Diệp, nhìn lần lượt từng người.

“Anh ta dùng bật lửa đốt tôi!” Kỷ Nhược Phi chỉ vào tóc mình cho Cận Sĩ Triễn xem.

Lọn tóc được nhuộm kiểu cách bị xém một chút, nếu nhìn không kỹ thì cũng không thấy nhưng nếu nhìn kỹ thì ... Cận Sĩ Triễn khẽ nhếch khóe miệng một cách mất tự nhiên, ho nhẹ một cái rồi nhìn sang Tiễn Diệp.

Cậu làm à?

Tiền Diệp khẽ nhướn mày, khóe miệng cong lên.

Thế thì sao?

Dùng ánh mắt trao đổi trong im lặng vậy mà lại thuận lợi ngoài ý muốn. Thái độ không quan tâm của Tiền Diệp khiến Cận Sĩ Triễn có cảm giác dở khóc dở cười.

“Cận!” Kỷ Nhược Phi hồn hển gọi một tiếng, cắt đứt hai người mà trong mắt hẳn chẳng khác gì đang ‘liếc mắt đưa tình’ kia.

Cận Sĩ Triễn chậm rãi nhìn sang, nói với Kỷ Nhược Phi một câu: “Chúng ta đi thôi.”

“Cứ như vậy mà bỏ qua sao?” Kỷ Nhược Phi trừng mắt nhìn y với vẻ không thể tin nổi. Mặc dù không trông cậy vào Cận Sĩ Triễn có thể đánh hoặc mắng Tiền Diệp một trận, nhưng tốt xấu gì cũng phải nói gì đó chứ?

“Cậu sắp muộn rồi đấy.” Nhắc nhở một tiếng, Cận Sĩ Triễn xoay người rời đi, đồng thời móc ra từ trong túi một chiếc chìa khóa.

“Nhưng ...” Kỷ Nhược Phi sửng sốt một hồi, mắt thấy Cận Sĩ Triễn đi ngày càng xa, cuối cùng vẫn chạy theo. Trước khi đi thì liếc Tiền Diệp một cái đầy phần nộ cùng bất bình.

Từ khi ánh mắt Cận Sĩ Triễn dời đi, Tiền Diệp từ đầu tới cuối không nhìn y thêm lần nào nữa.

Vốn vẫn chưa nghĩ ra phải dùng biểu tình gì đối mặt với y.

Tiền Diệp không rời đi, nói đúng hơn là không đi đâu xa. Tìm một bậc thềm xi măng phong cảnh không tồi, phía sau là một rừng cây, Tiền Diệp chưa từng nhìn thấy, chẳng biết đây là cây gì, vì sao đang là mùa đông mà vẫn có thể có nhiều lá như vậy.

Duỗi thẳng chân, Tiền Diệp cúi đầu, tay cầm chiếc bật lửa bật rồi lại tắt, ánh lửa màu cam chiếu lên mắt kính lúc sáng lúc tối. Điều thuốc bị kẹp giữa hai làn môi, khẽ di động lên xuống theo chuyển động của đôi môi đó.

Chẳng biết đã qua bao lâu, một đôi chân khác lặng lẽ xuất hiện bên chân hắn. Tiền Diệp vừa lúc đóng nắp bật lửa lại, ngẩng đầu nhìn, Cận Sĩ Triễn biểu tình có chút kỳ quái đang nhìn hắn.

“Sao thế? Có việc à?” Mỉm cười, Tiền Diệp hỏi trước.

Cận Sĩ Triễn nhìn hắn một chút, “Không phải cậu đang đợi tôi sao?”

Lúc này Tiền Diệp cười ra tiếng, “Ngồi ở đây thì nhất định phải là đang đợi ai đó sao?”

Cận Sĩ Triễn chẳng nói gì, Tiền Diệp nói tiếp: “Hay là đã nghĩ thông rồi, đến thay anh bạn nhỏ của mình báo thù? Lần trước tôi lột đồ cậu ta anh còn chưa đòi công bằng hộ mà! Lần này muốn đến đòi một thể à?”

Tốc độ nói của hắn rất chậm, dường như cố ý cho Cận Sĩ Triễn thời gian hồi tưởng cùng suy nghĩ. Cận Sĩ Triễn trầm mặc vài giây, đột nhiên hỏi: “Cậu cố ý phải không?”

“Cũng không phải!” Tiền Diệp khẽ cười dịu dàng nhìn y, đưa tay mở nắp bật lửa ra, ngọn lửa nhỏ khẽ ‘phùng’ lên, “Tôi chỉ muốn châm thuốc thôi mà.”

Kẻ cầm dao trong tay không phải tên giết người, sức thuyết phục không được cao cho lắm.

Cận Sĩ Triễn nhìn khuôn mặt tươi cười ‘vô tội’ của Tiền Diệp, đột nhiên vượt qua chân hắn, đi tới trước mặt hắn, vươn tay về phía đối phương.

Khoảng cách kéo gần, Tiền Diệp ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy khuôn mặt Cận Sĩ Triễn, người kia đưa lưng về phía ánh sáng khiến Tiền Diệp chói mắt, vô thức nhắm mắt lại, đưa tay che đi. Cánh tay vừa giơ lên đã bị nắm lấy. Cận Sĩ Triễn dùng sức kéo hắn lên khỏi mặt đất.

Cận Sĩ Triễn dùng lực rất mạnh, thân thể Tiền Diệp khẽ lắc đảo, sau khi đứng vững thì chẳng nói gì, an tĩnh nhìn y. Khoảng cách rất gần giữa hai người chỉ khoảng một điều thuốc, Cận Sĩ Triễn khẽ nhướn mày, đưa tay đoạt lấy điều thuốc trong miệng Tiền Diệp. Đối phương nhìn động tác của y với vẻ không hiểu nổi.

“Dừng hút nữa!” Cận Sĩ Triển ‘giải thích’ một câu: “Trước đây cậu vốn không hút thuốc mà.”

Từ một kẻ không nghiện thuốc lá biến thành có nghiện, thời gian Tiền Diệp đã dùng có thể đủ để được ghi vào kỷ lục, chỉ là sẽ chẳng có ai vì hắn mà kiêu ngạo.

“Anh quay về làm gì?” Tiền Diệp hỏi.

Cận Sĩ Triển trả lời, ngữ khí có chút tùy ý: “Tôi biết cậu đang đợi tôi.”

Tiền Diệp cười không nói gì. Hắn không muốn nói cho Cận Sĩ Triển rằng chẳng qua mình đang thí nghiệm xem y có quay về không.

Có đôi khi, thắng lợi chỉ cần mình biết là đủ rồi.

“Còn nữa điều nữa, để tôi hút nốt đi!” Thoáng nhìn điều thuốc trong tay Cận Sĩ Triển, trong mắt Tiền Diệp còn toát ra một tia ‘tiếc nuối’.

Quăng cho hắn một cái liếc mắt, Cận Sĩ Triển gần như không do dự dứt điều thuốc vào miệng, đương nhiên không phải miệng Tiền Diệp.

“Này ~” Tiền Diệp thấp giọng ‘kháng nghị’.

“Sau này thấy một điều ‘tịch thu’ một điều!”

Tiền Diệp cười cười bất đắc dĩ.

Sau này, là dạng khái niệm gì?

“Cận Sĩ Triển, nếu thế tôi không nhất định sẽ bỏ thuốc nhưng anh khẳng định là sẽ biến thành kẻ nghiện thuốc!”

Sau này, lại có thể qua bao lâu?

Chẳng thêm để ý tới sự chế nhạo của hắn, Cận Sĩ Triển tiêu sái quay người lại, “Đi thôi!”

Phải thừa nhận rằng, chẳng ai có động tác hút thuốc gợi cảm như Cận Sĩ Triển.

Tiền Diệp chậm rãi vỗ quần, sửa sang y phục, khẽ đẩy kính mắt. Sau khi làm xong một loạt động tác thì Cận Sĩ Triển đã đi xa cả ‘nửa dặm’, lúc này hắn mới từ từ theo sau.

“Anh không có việc gì chứ?” Ý hắn là chỉ Kỷ Nhược Phi.

Cận Sĩ Triển quay đầu lại, “Tôi tưởng cậu không quan tâm.”

Quay đầu đi, Tiền Diệp khẽ cong khóe miệng. Đúng vậy! Hắn không quan tâm.

Cận Sĩ Triển dừng lại, xoay người nhìn về phía sau đang tản bộ chẳng khác gì ‘trâu già kéo xe’, khẽ nhú mào, sau đó đi nhanh tới trước mặt Tiền Diệp, kéo tay hắn, dùng ngữ khí có phần hung hăng nói: “Đi nhanh lên!”

Im lặng, Tiền Diệp tùy ý để chính mình bị lôi kéo, nhìn lưng Cận Sĩ Triển, chẳng nói được một lời.

Hai người về thẳng nhà Cận Sĩ Triển. Đóng cửa lại, Cận Sĩ Triển ném chìa khóa lên bàn, cởi áo khoác vứt xuống sofa.

“Cậu đến tìm tôi có việc gì?” Đưa lưng về phía Tiền Diệp hỏi một câu, không nhận được hồi đáp, Cận Sĩ Triển có chút nghi hoặc, vừa mới xoay người lại thì một khối thân thể đã dán lên người y.

Tiền Diệp ôm lấy thất lưng y, ngẩng đầu lên, đôi môi ấm áp dán lên môi đối phương.

Cận Sĩ Triển ngây ngẩn cả người, chưa kịp phản ứng thì một giây tiếp theo đã cảm nhận được đầu lưỡi Tiền Diệp đang đảo quanh môi mình, không tiến đến cũng chẳng rời đi, quẩn rữ một cách không che đậy, chẳng có tên đàn ông nào lại cự tuyệt.

Bằng thời gian nhanh nhất, Cận Sĩ Triển biến bị động thành chủ động, một tay ôm lấy thất lưng Tiền Diệp, một tay đỡ gáy đối phương, đôi môi hé ra làm cho nụ hôn càng sâu hơn.

Một loại tiếp xúc khác, cảm giác vẫn tốt đẹp như vậy.

Độ ẩm bên trong bởi vì mãnh liệt mà trở nên nóng như lửa đốt, mồ hôi toát ra do vận động khiến thân thể dập dểnh, âm thanh ma sát cùng va chạm dường như bởi vậy mà biến đổi ...

Khi đôi môi được tự do, Tiễn Diệp khẽ thở dài, hầu kết trên cổ lên xuống liên tục. Hắn chậm rãi giơ một chân lên, dùng cái chân nhỏ đó từ từ ma sát trên lưng người phía trên, dẫn tới một trận loạt động càng mãnh liệt.

“Ừm!” Khẽ nhíu mày, chân cũng thả xuống phía dưới, Tiễn Diệp nhẹ cười ra tiếng.

“May mà trước đây cậu không chủ động như thế ... này ...” Thâm nhập một cái, Cận Sĩ Triển ngừng lại trong thân thể Tiễn Diệp, cúi xuống vươn hai tay cầm lấy khuôn mặt Tiễn Diệp, cúi đầu hôn lên môi Tiễn Diệp một cái.

Tiến Diệp chậm rãi thở hổn hển, neho mắt nhìn y, “Sao vậy?”

Không trả lời, Cận Sĩ Triển chỉ lẳng lặng nhìn hắn, tỉ mỉ như muốn nhìn rõ rồi nhớ kỹ mỗi một chi tiết của Tiễn Diệp. Trong ánh mắt của y có thứ gì đó Tiễn Diệp không thể thấy rõ.

Vào những lúc như thế này, chẳng phải cũng không có thời gian để mà suy ngẫm nữa sao?

Cận Sĩ Triển ngồi thẳng dậy, lui ra khỏi thân thể Tiễn Diệp, bộ phận vẫn gắn kết với nhau lúc này tách ra, phát sinh âm thanh ướt át. Tiễn Diệp nhắm mắt lại, cảm giác được vật thể cứng rắn nóng bỏng kia rút ra khỏi thân thể mình, giây tiếp theo cả người đã bị lật lại.

Ngực dán xuống giường, Tiễn Diệp quay đầu lại, Cận Sĩ Triển cười xấu xa, đưa tay nâng thất lưng Tiễn Diệp, cái mông vênh cao, loại tư thế này làm bại lộ bộ vị yếu ớt cùng đáng thẹn nhất.

“Muốn tôi tiến vào không?”

Phụ họa cho thanh âm ác liệt, thứ nóng rực kia khẽ trượt vào khe hở, phía trong đùi từ lâu đã ẩm ướt một mảnh.

Tiến Diệp nhìn khuôn mặt trong vô thức đã phát ra khí tức mê hoặc của Cận Sĩ Triển, cũng chẳng cần cố sức, khẽ cười cười, đầu gối chống lên giường, khẽ nghiêng mặt, nhìn Cận Sĩ Triển qua khóe mắt ... Khóe miệng cong lên, một tay chậm rãi vươn tới phía sau, thoáng dùng sức mở rộng nơi nào đó ra một chút ...

Một tiếng gầm nhẹ thoát ra, nơi kia lần thứ hai bị xâm nhập, gần như là thô bạo tiến vào, cuối cùng cũng xuyên qua.

“A ~!”

Loại tư thế này, có thể vào đến độ sâu chưa từng có. Ga giường bị hai tay nắm chặt lập tức biến dạng, tiếng rên rỉ do cố sức kiềm nén mà càng trở nên gọi cảm liên nhân. Cái loại khoái cảm khiến cho ý thức cũng trở nên mơ hồ này thế nhưng lại càng ngày càng mạnh mẽ.

Cận Sĩ Triển từng nói rằng Tiễn Diệp không cần dịu dàng, những mặt khác chẳng biết đúng sai thế nào nhưng ít nhất hiện tại, có lẽ y đã đúng.

Tình ái thô bạo có thể mang đến khoái cảm đến mức quên hết tất cả.

Thời gian hai người ăn ý nhất chỉ sợ cũng chính là lúc này.

“Ách ... ưm!” Vốn đang chuyên tâm cảm nhận khoái cảm, Tiễn Diệp không cẩn thận cắn phải môi mình, nếm được mùi máu tanh nồng. Động tác của người phía sau càng ngày càng mạnh mẽ, âm thanh trừu sát giữa hai đùi khiến ngay cả hắn cũng thấy đỏ mặt.

“Ồ, điên!” Khẽ cắn răng, khuôn mặt Tiễn Diệp vừa vui vào chần đã bị kéo ra.

Cận Sĩ Triển vẫn giữ nguyên tư thế tiến nhập phía sau, xoay đầu Tiễn Diệp lại, hôn lên môi hắn, cuồng nhiệt chẳng khác gì quỷ hút máu tìm được miệng vết thương.

“Tôi chính là kẻ điên!” Liếm sạch giọt máu cuối cùng trên môi Tiễn Diệp, Cận Sĩ Triển cau mày nói, “Từ ngày đó trở đi tôi đã điên rồi!”

Khái niệm thời gian bắt đầu mơ hồ, trời đã không còn sớm nữa, hơi thở tình ái trong phòng cũng lắng xuống.

Điều thuốc sau khi làm chuyện đó của đàn ông chính là khoảng thời gian để tận hưởng dư vị.

Cận Sĩ Triển dựa vào đầu giường, Tiễn Diệp gối lên bụng y, tư thế vừa lười nhác vừa ám muội, cảm giác cũng không tồi.

Trong thân thể vẫn còn lưu lại kết quả sau cao trào, Tiễn Diệp nửa nhắm nửa mở hai mắt, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không muốn. Sau khi làm xong trời đã tối đen rồi, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới sẽ có loại ‘hiệu quả’ này. Ban đầu, hắn vốn chẳng biết hôm nay mình muốn làm gì, chỉ là thuận theo tự nhiên thôi, dục vọng được thỏa mãn rồi thì rất nhiều chuyện đều có thể tạm thời quên đi.

Người thấy mùi thuốc lá, Tiễn Diệp khẽ mấp máy miệng, nói: “Tôi cũng muốn hút.”

Cận Sĩ Triển ngẩng nhìn thân thể xích lõa của hắn, trên bờ vai mảnh khảnh vẫn còn lưu lại dấu tay khi động tình của y. Tiễn Diệp bây giờ khiến cho người ta cảm thấy hắn như một chú mèo, vừa biếng nhác, vừa cao ngạo.

Suy nghĩ một chút, y đưa điều thuốc tới trước mặt Tiễn Diệp, Tiễn Diệp hé miệng, ngậm nó vào. Chẳng biết là vô tình hay cố ý, hàm răng khẽ chạm vào ngón tay y, ngứa ngứa, tiếp xúc trong nháy mắt.

Mỗi một động tác đều tràn ngập mê hoặc.

Cận Sĩ Triển quả thật hoài nghi liệu có phải hôm nay Tiễn Diệp đã uống nhầm thuốc kích thích không.

“Cậu làm sao thế?” Nhịn không được hỏi một câu.

Tiến Diệp cắn điều thuốc, vẫn đang nhàm chán suy nghĩ xem mùi vị này là của thuốc hay của Cận Sĩ Triển.

“Hơi rối loạn một chút.”

Rối loạn cái gì? Cũng chẳng muốn nhiều lời, càng nói càng loạn. Cận Sĩ Triển cũng không hỏi lại.

Do vị trí và hướng nằm, Tiễn Diệp chỉ cần vươn tay ra là có thể mở ngăn kéo tủ đầu giường của Cận Sĩ Triển. Mà quả thật hắn đã làm như vậy. Hắn nhớ rõ, ở đây có thứ gì đó ...

Cận Sĩ Triển không ngăn cản hắn.

Quả nhiên, khung ảnh kia vẫn nằm ở trong đó, dường như nơi này là chuẩn bị cho nó. Thoáng nhóm dậy lấy khung ảnh ra, Tiễn Diệp nhìn người trong ảnh, chậm rãi hút thuốc.

“Thực sự rất giống ...”

Hắn đánh giá dưới góc độ tương đối đơn thuần của một người bình thường.

“Giống ai?” Cận Sĩ Triển cũng cúi đầu xem ảnh.

Kỷ Nhược Phi? Hay là Nguyên Chiến Dã?

Tiến Diệp lắc đầu, chỉ có bề ngoài giống thôi, thứ gì đó ở nơi sâu nhất, vẫn chẳng thể mô phỏng theo được.

“Người kia đâu?”

“Đã chết.”

Gần như là một đáp án trong dự đoán, Tiễn Diệp không nói gì nữa. Nhưng thật ra Cận Sĩ Triển lại hỏi: “Cậu không muốn biết là chết thế nào sao?”

Tiến Diệp dụi bỏ điều thuốc vào chiếc gạt tàn cách đó không xa.

“Tôi biết.”

Nét mặt Cận Sĩ Triển thoáng thay đổi.

Bầu không khí vốn đang rất tuyệt vời bị câu nói cuối cùng của Tiễn Diệp đánh tan thành mây khói. Tiễn Diệp ngồi dậy, nhìn bức ảnh trên tay vài lần, sau đó ngẩng đầu nhìn Cận Sĩ Triển.

“Vì đánh chết người cha mà chăm sóc đứa con để chuộc tội, tình tiết này có phải quá cũ rồi không?”

Nhìn hần một chút, Cận Sĩ Triển cúi đầu nhìn khuôn mặt người đàn ông trên ảnh, khẽ nở nụ cười.

“Không. Bởi vì tôi yêu anh ta. Yêu một người mà lại giết hần, đó mới là tình tiết cũ nhất.”

Hết

52. Chương 52

Vết thương trên người đã nhiều đến mức chẳng muốn đếm nữa, tiếng rạn nứt của da thịt đến giờ vẫn vang vọng bên tai. Trong nháy mắt máu tươi chảy ra, trước mắt tràn ngập đều là màu đỏ, mũi còn có thể ngửi thấy vị huyết tinh khiến cho người ta buồn nôn.

Tại góc phòng lạnh lẽo, thiếu niên ném xuống chiếc khăn thấm đẫm máu, cầm lấy băng gạc lộn xộn bắt đầu từng vòng từng vòng quấn lên cánh tay. Máu vẫn đang không ngừng rỉ ra, băng vải vốn đã không sạch sẽ gì rất nhanh đã thấm ướt huyết hồng. Chẳng thèm quan tâm mà thắt lại một nút cuối cùng, y sờ sờ mặt mình, xác định vị trí vết thương, sau đó cầm băng cứu thương bên cạnh lên, dựa vào trí nhớ mà dán lên vết thương.

Đau đớn, thật ra cũng chẳng phải quá khó chịu, đau đã lâu cũng chỉ còn là một loại cảm giác mà thôi, so với vui sướng cũng chẳng khác là bao.

Sau khi xử lý xong tất cả, y dốc mạnh bình nhựa trong tay xuống, uống một ngụm lớn, còn lại đều đổ xuống đầu mình. Thỉnh thoảng có người đi qua cũng không để tâm, ngay cả nhìn cũng lười nhìn thêm một cái. Tại một vô đài quyền anh ngầm, tình huống cùng khuôn mặt thiếu niên như vậy có thể nhìn thấy vô số.

Tại xó xỉnh an tĩnh đó, chẳng có ai tới quấy rầy, so với đã chết cũng không có gì khác biệt.

Dòng nước lạnh lẽo từ đỉnh đầu chảy xuống, chậm rãi chảy từ trên mặt, theo cổ lan xuống vùng ngực, đối với một cỗ thân thể xanh xanh hồng hồng thì có thể coi là ‘thuốc giảm đau’ không tồi.

Mãi cho đến khi cả người cũng dần trở nên lạnh lẽo, một giọt nước cuối cùng trên tóc còn chưa kịp rơi xuống, bên tai đột nhiên xuất hiện một âm thanh khác, ngẩng đầu lên, nụ cười cùng ánh mắt thiện ý của người kia là thứ y chưa từng thấy qua ở nơi đây, đã nhanh quên mất rồi ...

Cái kẻ được xưng tụng là người đàn ông mạnh nhất thế giới ngầm kia, y chỉ có thể đứng ở một nơi rất xa lảng lảng mà nhìn, ngay cả đưa tay chạm đến người ta trong khoảng không cũng không thể. Hiện tại, người đó lại đang đứng trước mặt y, mỉm cười nhìn y.

Đau đớn, những cảm giác khác đã không còn nữa.

Người kia hỏi y: “Đau không?”

Mờ mịt, ngay cả suy nghĩ cũng quên mất, nhưng trong vô thức vẫn chẳng có cách nào cự tuyệt, y nói: “Đau ...” Nói xong chính bản thân y cũng lấy làm kinh hãi.

Đáp án của y chiếm được ánh mắt tán dương của người kia, gật đầu, “Biết đau nói lên là còn có thể cứu được.”

Trong thế giới này, kẻ liệt là kẻ thù lớn nhất.

Tình tiết giống như trên phim vậy, trong ngực có thứ gì đó khẽ xao động. Người kia tới gần ngồi xuống bên cạnh y, giúp y cột chặt băng vải một lần nữa, động tác không tính là dịu dàng nhưng y cũng chẳng thấy đau.

Vị đạo nhân nhặt trên thân người đàn ông này khiến y thấy an tâm.

Người đánh ngã vô số đối thủ trên võ đài này, trên người vậy mà lại chẳng có một chút vị máu tanh nào. Anh ta anh tuấn, tao nhã tựa như một thầy giáo, hoặc là một nghề nghiệp gì đó tương tự như vậy ... Nói chung là không giống một võ sĩ quyền anh nơi chợ đen.

Trước khi rời đi, người kia dịu dàng xoa đầu thiếu niên, giống như người cha đối với con trai vậy, sau đó, anh ta hỏi: “Cậu muốn thắng tôi sao?”

Đột nhiên có loại cảm giác, kẻ yếu không có tư cách đứng bên cạnh người đàn ông này, có lẽ chính loại cảm giác đó đã khiến cho thiếu niên gật đầu.

Y không muốn thắng anh ta, y chỉ là muốn đứng ở bên cạnh anh ta mà thôi. Ý niệm toát ra trong nháy mắt đó sau này mới được khẳng định lại.

Khi ấy, người kia 31 tuổi. Cận Sĩ Triển, 19 tuổi.

Toàn bộ cuộc sống của y đã từng là mong muốn có thể đứng trên cùng một võ đài với người đàn ông kia. Bởi vì ngoại trừ cách đó, có lẽ vĩnh viễn y cũng không có khả năng cùng xuất hiện với anh ta.

Bọn họ là hai kẻ thuộc về hai thế giới khác nhau trong cùng một thế giới.

Từ khi y bắt đầu bước lên võ đài kia, một lần ngã xuống rồi lại một lần đứng lên, trong một trận đấu bình thường có lẽ chỉ là vấn đề thắng thua một lần đó, nhưng với y mà nói, y đã đem tính mạng của mình ra đặt cược. Muộn một bước, chậm nửa nhịp, thứ chờ đợi bọn họ chính là cái chết. Mà đám đông ở nơi đó, chẳng ai muốn bọn họ có thể sống sót, nhìn kẻ khác chết đi sẽ đem đến cho bọn chúng niềm vui thích khi thể nghiệm tử vong.

Đầy người đều là máu cùng vết thương, từ trên võ đài tìm được đường sống trong chỗ chết, ngày mai còn có thể sống sót không đã trở thành một vấn đề chẳng còn muốn suy nghĩ nữa.

Có lẽ, tới một mức độ nào đó mà nói, y rất may mắn, hết lần này đến lần khác đối mặt với tử vong đã tôi luyện cho y một thân thể cùng ý chí không tầm thường. Sự lo lắng hãi hùng mỗi ngày đã bắt đầu trở thành tê liệt mà đánh bại đối thủ, rốt cuộc phải dùng bao nhiêu thời gian đã hoàn toàn không có ý nghĩa nữa.

Dẫn lên ‘thi thể’ của những người khác, từng bước từng bước tiến tới, không còn lựa chọn nào khác.

Có những phút giây, y đã từng nghĩ tới, một ngày nào đó mình mệt mỏi mà chết đi trên võ đài, có lẽ là phương pháp giải thoát duy nhất. Sau đó chẳng biết từ khi nào bắt đầu, số lần ý niệm này xuất hiện trong đầu càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng mãnh liệt. Mãi cho đến khi gặp được người kia, y bắt đầu muốn trở nên mạnh mẽ, chỉ cần mạnh hơn anh ta thì có thể tiếp tục sinh tồn trong thế giới này, thậm chí có thể tiếp tục đứng ở bên cạnh anh ta. Đã từng chỉ có thể nhìn từ phía xa, sau khi đến gần, ham muốn đó từ nay về sau càng không thể cứu vãn được nữa, không còn dừng lại ở mức độ chỉ cần nhìn là có thể thỏa mãn.

Muốn chạm đến người kia, muốn cảm thụ độ ấm trên mỗi một tác da thịt đó. Ngay cả lời nói hay ánh mắt khẽ chuyển động của anh ta đối với y mà nói đều là mê hoặc chết người.

Người kia ôm một đứa trẻ, cười mà nói với y: “Cận, đây là con trai tôi! Tám tuổi!”

Nhóc con đáng yêu vươn tay về phía y, nhưng trong mắt y chỉ có nụ cười dịu dàng của người kia. Dục vọng cùng cảm giác tội lỗi không ngừng tuôn ra, cho dù tìm bao nhiêu kẻ đến phát tiết cũng không ích gì! Vài giây cao trào vui vẻ, sự tiếp xúc trong giây lát chỉ đối lấy khát vọng càng sâu càng trống rỗng vô tận, đã sắp không nhấn nổi nữa rồi.

Võ đài trở thành một nơi phát tiết không tồi, người kia tự mình dạy hẳn toàn bộ kỹ năng, một loại cơ khát khác với anh ta có thể để cho y hấp thu toàn bộ của đối phương.

“Cận, tôi đã hơn ba mươi rồi, phải kết thúc thôi ...” Sau khi huấn luyện cho y, anh ta đứng ở phía sau mà nói như thế, dùng khăn giúp y lau khô mái tóc ướt đầm, “Trận đấu cuối cùng của tôi, mong rằng đối thủ sẽ là cậu, tôi muốn thấy cậu đứng ở trên đỉnh ...”

Trầm mặc. Y muốn nói cho người kia, với y mà nói, có đứng ở trên đỉnh không cũng không phải là quan trọng nhất. Ở bên cạnh anh ta mới là mong muốn cuối cùng của y, nếu như về trước là điều kiện thiết yếu

của về sau thì nhất định y sẽ làm được.

Sau đó, ngày ấy cuối cùng cũng tới. Trận đấu của y với người kia, tiền đặt cược lớn đến mức có thể đủ để mua một thành phố nhỏ.

Y muốn đấu một trận công bằng với người kia, với y mà nói, đó đã không còn chỉ là một trận đấu, vô luận thắng thua, y đều sẽ nói cho người kia biết tâm ý của mình. Y vẫn luôn chờ đợi ngày này, đã chờ lâu lắm rồi.

Đó sẽ là trận đấu cuối cùng của mình trong cuộc đời này.

Thế nhưng, y đã sớm hưởng thụ được cảm giác ‘hạnh phúc’. Đêm trước trận đấu, người kia đến phòng y, nằm dưới thân y, mở rộng thân thể với y ... Vui thích trước nay chưa từng có, quả thật nằm mơ cũng không ngờ đến mình sẽ có được.

Đêm hôm đó, y tiến nhập thân thể người kia, hứa hẹn với đối phương, đồng thời cũng được đáp lại.

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, gần như là ‘xa xỉ’, hưởng thụ nhiệt độ cùng mùi vị trên người đối phương, cho rằng đó là khởi đầu mới của hai người, chỉ cần qua ngày mai, bất kể ai thắng ai thua bọn họ đều có thể nhận được tiền thưởng của trận đấu cuối cùng, thế cũng đủ cho bọn họ sống hết nửa đời còn lại ...

Ngày thứ hai, y thắng. Người kia chết trên võ đài, ngay trước mặt y.

Trận đấu cuối cùng trong cuộc đời khiến y bước lên tới đỉnh cao, đồng thời cũng rơi xuống địa ngục.

Hồi ức kết thúc có phần bất ngờ cùng với vĩa. Cận Sĩ Triển cảm thấy hình ảnh trong đầu gián đoạn, cũng không tận lực truy xét nữa, nghĩ tới cái gì thì nói cái đó, ký ức vẫn luôn chôn dấu tại nơi sâu nhất trong đáy lòng, cần phải biểu đạt ra bằng ngôn ngữ tất nhiên phải có chút khó khăn.

Tiền Diệp an tĩnh ngồi bên cạnh, tựa như một thính giả vậy, chẳng nói lời nào, yên lặng hút thuốc. Lần này không ai ngăn cản hắn, độ ẩm trên người dần thấp xuống, tất cả đều chìm vào yên lặng.

“Có phải rất cũ không?”

Ánh mắt chuyển tới trên mặt Tiền Diệp, Cận Sĩ Triển hỏi.

Tiền Diệp không nói gì, nhả điếu thuốc trong miệng ra, giây tiếp theo, Cận Sĩ Triển vô cùng tự nhiên đưa tay nhận lấy. Hai người cùng chia sẻ một điếu thuốc, dường như đã thành một thói quen.

“Có chút.” Mặt không đổi sắc mà đánh giá, Tiền Diệp cúi đầu, cầm lấy khung ảnh trong tay, khuôn kính rẻ tiền bình thường nhất, sát mép còn có vết rạn khác thường. Ngón tay khẽ gõ trên mặt bức ảnh, đây là biểu hiện tự hỏi của Tiền Diệp.

“Không cảm thấy tôi rất tàn nhẫn sao?”

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Tiền Diệp cười cười ra vẻ không sao cả.

“Anh vẫn luôn như vậy.”

Cận Sĩ Triển cũng cười, ngay cả điếu thuốc trong miệng cũng rung rung theo. Sau khi cười xong, càng trở nên trầm mặc hơn so với lúc ban đầu.

“Đúng vậy! Ngay cả với người mình yêu nhất cũng xuống tay được, quả thật là ... vô cùng tàn nhẫn.”

Tiền Diệp chậm rãi nhắm mắt lại, môi khẽ mấp máy gần như không thể thấy được.

“Chứng kiến anh ta chết trước mặt mình, cảm giác ra sao?”

Bàn tay đang chuẩn bị nhét điếu thuốc vào miệng ngừng lại, Cận Sĩ Triển nghiêng đầu nhìn Tiền Diệp vừa mới hỏi một câu, khẽ nhú mày.

Loại vấn đề này thật ra là tàn nhẫn nhất, nhưng lại phát ra từ miệng Tiền Diệp. Sắc mặt khẽ biến, trong lòng Cận Sĩ Triển có một tia không hài lòng. Tiền Diệp hỏi bất kỳ cái gì y đều có thể chấp nhận, duy nhất không nghĩ tới hắn sẽ hỏi một câu như vậy, tựa như một người đứng xem ‘vui mừng trên nỗi đau của kẻ khác’, loại cảm giác này, y không thích.

Giống như là phản bội vậy ...

“Thế nào?” Tiễn Diệp nhìn y, khẽ nhướn mày, cong khóe miệng, hỏi: “Không trả lời được? Hay là đã quên? Vậy, để tôi nói cho anh ...”

Cận Sĩ Triển nhìn hắn, điều thuốc trong tay lặng lẽ cháy ...

“Cảm giác đầu tiên, chính là không có cảm giác gì.” Tiễn Diệp vươn tay đặt lên cổ mình, ngón tay dán xuống mạch đập, “Trong đầu trống rỗng giống như đang nằm mơ. Cả người anh ta đều là máu, ngoại trừ màu đỏ vẫn là màu đỏ, ngã xuống trước mặt anh, đừng nói đến ngẩng đầu lên nhìn anh, ngay cả sức lực để hít thở cũng không còn. Sau đó anh nghe được âm thanh sụp đổ, muốn quát to lên nhưng một âm tiết cũng không phát ra được, ôm chặt lấy thi thể anh ta, lạnh như băng, hô hấp cùng mạch đập đều dừng lại rồi ...”

Điều thuốc tuột khỏi kẽ tay, rơi xuống ga giường, đốt ra một vết cháy nhỏ màu đen, chẳng ai phát hiện.

“Máu cũng lạnh ... Đã không biết còn có thể làm gì, đã chẳng thể làm gì nữa rồi, chỉ có thể nhìn anh ta, muốn giống như bình thường mà gọi anh ta một tiếng, lại biết rằng đã không thể nhận được bất kể sự đáp lại nào nữa ...” Mỗi một chữ đều như kim đâm vào người, có thể chảy ra máu.

“Tiễn Diệp ...” Cận Sĩ Triển vươn tay muốn giật cánh tay đang đặt trên cổ ra, chẳng biết vì sao nó khiến y thấy khó chịu. Nhưng trước khi y động đến người hắn, Tiễn Diệp đã nhấc chân ngồi trên người y, bên hông y.

Chiếc chăn đang phủ lên người hai người vì động tác này mà cuộn thành một đống, thân thể nửa che nửa hở lộ ra bên ngoài. Tiễn Diệp từ trên cao nhìn xuống Cận Sĩ Triển, đối phương hơi ngẩng đầu lên, trên cổ bị thứ lạnh như băng chạm vào, mạnh đập chậm rãi nảy lên ...

“Hình như tôi nói nhầm rồi, đó không phải cảm giác của anh.” Khẽ mỉm cười, Tiễn Diệp thoảng di chuyển khung ảnh trên tay mình. “Vậy, anh nói cho tôi biết, lúc nhìn thấy anh trai tôi chết thì có cảm giác gì?”

Sợ run một chút, Cận Sĩ Triển nhú mày, sau đó từ từ trầm tĩnh lại.

“Sao thế? Đừng nói với tôi thật ra anh không biết quan hệ của tôi và Niếp Phong Vũ?” Tiễn Diệp cúi người, một tay đặt trên vai Cận Sĩ Triển.

Không lập tức phủ nhận, một lát sau, Cận Sĩ Triển nói: “Trước đây, tôi cũng không biết người đó là cậu.”

Bí mật, nhiều người biết đến sẽ trở thành lời đồn đại.

Lúc người đàn ông kia chết, quả thật Cận Sĩ Triển cũng có mặt, làm chứng cho một hồi huyết tinh, đó là phần ký ức gần như đã bị lãng quên.

“Rốt cuộc là ai đã giết anh tôi?” Tiễn Diệp hỏi từng chữ, để có được đáp án này, hắn vẫn chờ cho tới bây giờ.

“Không phải cậu vẫn cho rằng là Niếp Phong Vũ giết sao?” Cận Sĩ Triển hỏi lại.

Đích xác là Niếp Phong Vũ đã mang thi thể anh trai về, đồng thời để hắn tìm anh ta báo thù, nhưng hắn biết người không phải do Niếp Phong Vũ giết, anh trai yêu người đó, vì vậy, hắn tin tưởng ...

Tiến Diệp không nói gì, đáp án chẳng cần nói cũng biết, Cận Sĩ Triển cũng không tiếp tục hỏi.

“Cậu giết Vương Quyền cũng là vì vậy?”

“Ông ta đáng chết.”

Vương Quyền, là người có mặt ở đó. Chỉ cần là kẻ bị hoài nghi đều sẽ không bỏ qua.

Cận Sĩ Triển nhìn Tiễn Diệp, thứ gì đó đang để trên cổ ngày càng chặt, y không chút nghi ngờ thứ này có thể lấy mạng mình, nhưng thứ y hoài nghi, lại là Tiễn Diệp.

“Nếu như tôi nói là tôi, cậu sẽ giết tôi sao?” Y có chút đùa cợt hỏi.

Ánh mắt Tiễn Diệp tối đi, nói: “Đừng nói đùa.” Hiện tại không phải lúc đùa giỡn.

Cận Sĩ Triển khẽ nở nụ cười, y cũng không phải đang nói đùa, y đang đánh cược.

?

“Trả lời tôi đi.” Lần này, y kiên trì muốn có được đáp án.

Sự tức giận đầy oán hận dần hiện lên trên mặt Tiễn Diệp, oán hận Cận Sĩ Triễn hay oán hận chính hắn, dường như cũng chẳng có gì khác nhau.

Không buông tha bất kì thay đổi nào trên mặt hắn, hai tay Cận Sĩ Triễn khóa tại hai bên sườn thắt lưng Tiễn Diệp, hết sức dịu dàng mà vuốt ve.

“Tiễn Diệp, cậu không thể rời xa tôi.” Yêu cũng được, hận cũng tốt. Ngữ khí thuyết minh khẳng định, bàn tay chậm rãi di chuyển trên làn da nhẵn nhụi, tư thế hiện tại của hao người, tuyệt đối không tương xứng với những lời đang nói.

Tiến Diệp khẽ cup mắt, cười trong yên lặng.

Nếu như hắn có thể giống như tối hôm đó giết chết Vương Quyền mà giết người đàn ông này, tất cả sẽ trở nên đơn giản. Thế nhưng, hắn không muốn lần thứ hai thấy hình ảnh khiến hắn sụp đổ kia ...

Hắn hiểu rất rõ tâm tình Cận Sĩ Triễn vào thời điểm kia, bất kể có phải tự tay giết chết người kia hay không, hắn biết, Cận Sĩ Triễn yêu người đó. Mà hắn, cũng vậy. Có lẽ khi đó bản thân đang ở độ tuổi không biết giữa đàn ông với nhau có thứ gọi là ‘yêu’ không, thế nhưng, như vậy cũng đủ rồi.

“Cận Sĩ Triễn, nếu như anh xuất hiện muộn mười năm, tôi nhất định sẽ quên đi anh ...” Ý hắn nói, chính là tất cả*.

Cận Sĩ Triễn khẽ nhủ mày, trong ánh mắt là sự rối rắm không thể chân thực hơn.

Y đưa tay lên, khẽ xoa phần lông mày đang nhíu chặt của Tiễn Diệp, “Nếu như cậu xuất hiện sớm mười năm, tất cả của tôi đều thuộc về cậu.”

Quá sớm hay quá muộn đều có thể sẽ bỏ qua rất nhiều thứ, hiện tại mới bù đắp, chẳng biết có còn kịp hay không.

Giống như muốn hả giận, một vết thương bị tạo ra trên cổ Cận Sĩ Triễn. Trước đây người bị thương luôn là Tiễn Diệp, bây giờ hắn cần được bồi thường. Cúi đầu, đầu lưỡi nếm thử vị máu của người đàn ông này, động tác ám muội lần thứ hai dẫn phát dục vọng.

Muốn phát tiết, giống như hai người ‘đồng bệnh tương lân’, muốn được an ủi từ nơi nào đó trên người đối phương.

Trong nháy mắt Cận Sĩ Triễn lần thứ hai tiến nhập Tiễn Diệp, thanh âm quẩn rũ của Tiễn Diệp làm cho người ta phát cuồng. Bất kể người phía trên luật động như thế nào, Tiễn Diệp đều ôm chặt cổ đối phương, sau đó, một lần lại một lần hỏi: “Nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai ...”

Hỏi một trăm lần, lần cuối cùng thì nhận được câu trả lời của Cận Sĩ Triễn.

“Tin tôi đi, cậu sẽ không muốn biết đâu ...”

Hết

53. Chương 53

“Mất tích” tròn một ngày đêm, sự xuất hiện của Tiễn Diệp giống như ‘kỳ tích’.

Trong điện thoại tràn đầy tin nhắn cùng cuộc gọi nhỡ, hầu như đều là của Cố Kinh Duy, còn có ... Tiêu Tuấn Phi, ai ít ai nhiều, Tiền Diệp cũng không đếm. Ấn nút xóa, xử lý tất cả một cách đơn giản và thuận lợi, sau đó về nhà, chưa được bao lâu thì chuông cửa đã vang lên.

Khi đó Tiền Diệp đang ở trong phòng tắm gột đi sự mệt mỏi cùng thứ mùi vị không thuộc về chính mình trên người, thân thể trong gương bị phủ kín bởi những dấu vết mờ ám như đang chứng minh điều gì vậy. Lún sâu vào loại tình ái mâu thuẫn giữa tàn nhẫn và dịu dàng đó, Tiền Diệp cảm thấy bản thân có loại cảm giác mất mát hết thuốc chữa.

Tin tưởng hay là hoài nghi, rốt cuộc là thuyết phục người khác hay thuyết phục chính mình, trước nay hẳn chưa từng hỗn loạn cùng vô lực như thế.

Lúc mặc quần áo xong ra khỏi phòng tắm, chuông cửa đang ở trạng thái ‘quấy nhiễu nhân dân’ mà điên cuồng kêu lên. Cầm lấy chiếc khăn ở trên cổ, khẽ lau lau cằm, Tiền Diệp đi tới, trực tiếp mở cửa.

“Anh cuối cùng cũng xuất hiện rồi!” Một loại ngữ khí như trút được gánh nặng, sau đó là khuôn mặt thở dài một hơi của Tiêu Tuấn Phi.

Nhìn gã một cái, không nói gì, Tiền Diệp xoay người để Tiêu Tuấn Phi vào nhà.

“Cả ngày hôm qua anh chạy đi đâu vậy? Hỏi ai cũng không thấy anh! Làm người ta sốt ruột chết đi được anh có biết không?” Tiêu Tuấn Phi đi vào nhà, vừa hỏi vừa ngồi xuống sô pha, “Tôi phóng xe với tốc độ trăm hai mươi km tới đây đây! Cả ngày hôm qua Cố đại ca đều gọi điện cho anh ...”

Điện thoại để chế độ im lặng hay là tắt cũng chẳng ai biết.

“Còn có tôi nữa, gọi vô số lần, gửi không ít tin nhắn ... Anh bận thế nào cũng nên trả lời một lần chứ!”

Chẳng nói được một câu, Tiền Diệp lẳng lặng nghe những lời ‘chất vấn’ của Tiêu Tuấn Phi, đầu tiên là cầm lấy cặp kính ở một bên lên đeo vào, sau đó mặc áo sơ mi chưa kịp mặc, từng nút từng nút mà đóng cúc lại.

“Này?” Sau khi một mực lẳng lặng đánh giá hẳn, bất chợt, Tiêu Tuấn Phi giống như đã phát hiện ra điều gì, nhíu mày hỏi: “Anh giận sao?”

Giương mắt nhìn gã một cái, Tiền Diệp cài khuy vào, ngồi vào chiếc sô pha bên kia.

“Sao tôi phải giận?”

“Đúng vậy! Rõ ràng người phải tức giận là chúng tôi, nhưng bây giờ nhìn thế nào cũng là anh đang giận!” Tiêu Tuấn Phi vò vò tóc, mái tóc màu xám bạc bây giờ đã đậm màu hơn một chút, không còn chói mắt như trước kia, khiến cả người gã đều mang cảm giác thâm trầm thành thực hơn.

“Ai đụng tới anh dường như cũng từ có lý biến thành vô lý rồi!”

Tiền Diệp cup mắt, cười tự giễu.

“Xem ra là ‘tội ác tày trời’ nhỉ!”

Tiêu Tuấn Phi quay đầu nhìn hẳn một cách kỳ quái. Tiền Diệp tiếp tục nói: “Xin lỗi! Hôm qua có chút việc riêng, vì vậy ...”

Hắn không nói thêm gì nữa, Tiêu Tuấn Phi đã mang về mặt ‘sáng tỏ’, thần sắc có chút âm trầm nói: “Việc riêng của anh thật đúng là đủ ‘riêng’ đấy!”

Khẽ sững sốt, Tiền Diệp mặt không đổi sắc hỏi: “Cậu theo dõi tôi à?” Nhưng không có một chút cảm giác tức giận nào.

Tiêu Tuấn Phi hừ một tiếng khinh thường, nâng cằm lên nhìn hẳn, “Không cần theo dõi cũng có thể đoán được.”

Nói như vậy, hẳn quả thật là thất bại mà!

Khẽ cười cười dưới trong lòng, Tiền Diệp đột nhiên hỏi Tiêu Tuấn Phi một câu: “Cậu ... gần đây hình như không tới hộp đêm chơi nhỉ?”

Câu chuyện nhanh chóng lái sang hướng khác, Tiêu Tuấn Phi phản ứng cũng rất nhanh, vẻ mặt tươi cười dần rõ ràng, hai tay khoát lên đầu gối, lại gần Tiễn Diệp, có chút nghiêng ngả nhìn hắn, nói: “Không nghĩ tới anh lại quan tâm tới sinh hoạt cá nhân của tôi như vậy đây ...”

Tùy ý nở nụ cười một chút, Tiễn Diệp không phủ nhận.

Tiêu Tuấn Phi móc bao thuốc trong túi ra, đưa tới trước mặt Tiễn Diệp, đối phương liếc qua một cái giống như đang suy nghĩ gì đó, cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Sao thế?” Tiêu Tuấn Phi kỳ quái hỏi.

“Muốn bỏ thuốc.” Nhân nhật đáp lại một câu.

Tiêu Tuấn Phi kinh hãi.

“Bỏ thuốc? Anh?”

Người bình thường bỏ thuốc đã không dễ dàng gì, xem tần suất hút thuốc của Tiễn Diệp mà nói ...

Tiễn Diệp khẽ mỉm cười, đưa tay đẩy kính mắt một cái, ánh mắt cũng chuyển sang hướng khác. Hắn nghĩ bỏ thuốc kỳ thực cũng không tính là khó, bởi vì có một vài thứ, với hắn mà nói, so với thuốc có khó bỏ hơn.

Sự trầm mặc của hắn khiến Tiêu Tuấn Phi càng thêm nghi hoặc nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài quá nhiều. Gã rút thuốc về, nhìn Tiễn Diệp cầm cốc nước trên bàn lên rồi ngẩng đầu chậm rãi uống. Đường cong nơi cổ không ngừng lên xuống. Gã cảm thấy dường như trong ngực có một cơn buồn bực, cuối cùng vẫn từ từ thoát ra một cách thư thái.

Uống nước xong, Tiễn Diệp buông cốc nước xuống, dùng ngón tay cái khẽ lau khóe miệng.

“Tiễn Diệp, anh không nên đến đây.” Tiêu Tuấn Phi đột nhiên nói.

Hiện tại, Tiễn Diệp cũng có chút rõ ràng những lời này. Hắn ngẩng đầu nhìn Tiêu Tuấn Phi.

“Anh vốn không thể cắt đứt quan hệ với tên họ Cận kia, cần gì phải ép buộc chính mình chứ?”

Quan hệ của hắn với Cận Sĩ Triển Từ trong miệng kẻ khác nghe được, lúc nào cũng ‘sâu sắc’ hơn so với trong tưởng tượng của bản thân ...

Chậm rãi đẩy kính mắt một cái, Tiễn Diệp nhìn chằm chằm vào Tiêu Tuấn Phi, hỏi: “Cậu, biết tôi với anh ta có quan hệ gì sao?”

Tiêu Tuấn Phi thoáng sửng sốt, hỏi: “Chẳng lẽ không phải?”

Điều gã nói đều đúng, Tiễn Diệp cũng không có ý muốn giải thích câu gì, nhưng vẫn không đầy đủ. Hắn tới bên cạnh Cố Kinh Duy, quả thật Cận Sĩ Triển là một trong số các nguyên nhân, thế nhưng, nếu không tới bên Cố Kinh Duy, làm sao có thể tiếp cận Vương Quyền đây? So với cùng Cận Sĩ Triển hoặc trực tiếp tiếp cận Vương Quyền, Cố Kinh Duy ‘an toàn’ hơn nhiều, tuy rằng an toàn quá cũng khiến người ta bất an ...

Tiếp theo Tiễn Diệp không phản bác gì, Tiêu Tuấn Phi lại nói một câu: “Bây giờ, anh muốn dứt ra cũng không kịp nữa rồi ...”

Qua vài giây, Tiễn Diệp khẽ đẩy kính mắt, có chút trêu tức nói: “Không thử một lần sao biết được?”

Vùng xung quanh lông mày Tiêu Tuấn Phi khẽ nhíu vào, dường như phát hiện ra trong lời hắn nói có ý gì đó.

“Tiêu Tuấn Phi, cậu đánh giá tôi có đôi khi quá cao, lại có khi quá thấp rồi.” Tiễn Diệp khẽ mỉm cười nói.

Đối diện với Tiêu Tuấn Phi, bốn phía đột nhiên an tĩnh đến mức không thể hiểu nổi, phẳng phất dường như thành phố ồn ào trong nháy mắt tiến vào trạng thái vô thanh. Cả hai đều không nói gì, một lúc lâu sau, Tiễn Diệp lần thứ hai cúi đầu cầm lấy cốc nước, chậm rãi đưa lên mồm.

“Lạch cạch ~” Cốc nước rơi xuống đất, nước còn lại đều chảy ra ngoài. Tiễn Diệp liếc mắt nhìn xuống đất một cái, sau đó chậm rãi ngẩng lên. Tiêu Tuấn Phi cầm cổ tay hắn, cả nửa người phủ phía trên hắn, vẫn đang cúi đầu nhìn hắn.

“Những lời này, tôi cũng tặng lại y nguyên cho anh.” Nhìn biểu tình không thay đổi chút nào của Tiễn Diệp, Tiêu Tuấn Phi khẽ cong khóe miệng. Nụ cười kia, Tiễn Diệp đã từng thấy qua vào lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Tuấn Phi. Khi đó, gã ấn đầu tên côn đồ vào đồng thủy tinh, chính là nụ cười này.

“Có đôi khi, anh đích thật là đã đánh giá quá cao bản thân rồi. Anh nghĩ, so với người mình đã theo mấy năm là tôi, anh mới đến có mấy tháng, bọn họ sẽ trung thành với ai hơn?”

Tay hướng về phía trước kéo một cái, Tiêu Tuấn Phi càng tiến sát Tiễn Diệp. Đôi mắt Tiễn Diệp đằng sau thấu kính, ý cười chiếm đa số.

“Hoàn toàn chính xác ...” Thở dài một tiếng, Tiễn Diệp có chút ‘tiếc nuối’ nói: “Xem ra bây giờ tiền tài cũng không phải vạn năng nữa.”

“Lúc đó tại sao lại đi?” Tiêu Tuấn Phi truy vấn: “Cảm thấy khó đối mặt? Hay là thấy chán ghét?”

Suy nghĩ một chút, gật đầu.

Thật ra, cũng chẳng phải khó đối mặt, cũng không phải chán ghét, chỉ là ... có chút khó xử.

“Đều có một chút.”

Vừa dứt lời, đầu Tiêu Tuấn Phi đã dè xuống, một giây sau khi môi in xuống môi Tiễn Diệp, gã đột nhiên buồn bực hừ một tiếng, cả người từ sô pha rơi xuống, lưng va vào một góc bàn trà khiến nó trượt về phía sau vài thước.

Bụng cùng lưng đều đau rát, Tiêu Tuấn Phi ngồi ôm bụng, nghiến răng thở hổn hển.

Tiến Diệp buông tay phải ra, đưa tay trái qua loa chỉnh lại kính mắt, lạnh lùng nhìn gã.

“A!” Tiêu Tuấn Phi đột nhiên khẽ cười cười, hỏi: “Thế nào? Như vậy cũng thấy chán ghét sao?”

“Tiêu Tuấn Phi, tôi không ghét anh. Anh cũng đừng để tôi phải ghét anh.”

“Thích và ghét, nếu để anh chọn mà nói, anh sẽ chọn cái nào?” Từ trên mặt đất đứng dậy, ánh mắt Tiêu Tuấn Phi vẫn không rời khỏi Tiễn Diệp.

Tiến Diệp nhú nhú mày, “Tôi không cảm thấy mình cần phải lựa chọn.”

“Đúng vậy! Anh không chọn, vì thế tôi giúp anh chọn.” Có vẻ như không sợ sẽ bị ăn đòn lần thứ hai, Tiêu Tuấn Phi đi tới trước mặt Tiễn Diệp, đối phương cũng đồng thời đứng lên, đối mặt với nhau, ai cũng không lùi bước.

Nhìn người đàn ông trước mặt, Tiễn Diệp đột nhiên phát hiện ra, bản thân trước giờ chưa từng nhìn kỹ người này. Nhưng vậy cũng chẳng sao, đối với bất kỳ thứ gì, hần đều như vậy, đều không phải xem nhẹ, cũng không phải tận lực tránh né, chỉ là hần trời sinh đã như vậy mà thôi. Người giống như hần, lạnh nhạt đến hầu như chẳng khác gì ‘sống mà không có thú vui’, vì sao còn có người đối với hần ôm loại tâm tư này?

Giống như Cố Kinh Duy, Tiêu Tuấn Phi đối với hần là cảm thấy hứng thú hay là thích?

“Tiễn Diệp, anh thích Cận Sĩ Triển nhiều hơn hay Cố Kinh Duy nhiều hơn?” Tiêu Tuấn Phi đột nhiên hỏi một câu không thể hiểu nổi.

Không trả lời, Tiễn Diệp muốn biết người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Tiêu Tuấn Phi cười cười, “Không cần nhìn tôi một cách phòng bị như thế ...”

“Cậu rốt cuộc ...” Tiễn Diệp muốn hỏi, nhưng lại chẳng biết phải hỏi như thế nào.

Tiêu Tuấn Phi nói: “Tiễn Diệp, thật lâu trước đây, tôi đã muốn cùng anh làm loại chuyện đó!” Ngữ khí cùng biểu tình kiên định không gì sánh được khiến người ta chẳng thể hoài nghi.

Tiến Diệp có loại cảm giác vô lực dở khóc dở cười.

Thứ yêu thích thì chưa từng có được, có được đều là những thứ hần chưa bao giờ muốn.

Hần rốt cuộc ...

“Tôi rất cuộc, không giống người khác ở điểm nào?” Câu hỏi cuối cùng, có lẽ là hỏi bản thân thì đúng hơn.

“Anh so với bất cứ ai đều khác biệt, bởi vì anh là Tiễn Diệp.” Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Tiễn Diệp, vẻ mặt bất đắc dĩ cùng phiền muộn. Loại vẻ mặt này khiến Tiêu Tuấn Phi cảm thấy có lẽ mình đang phạm sai lầm.

“Từ khi thấy anh đưa khẩu súng để người khác tự sát, biểu tình trên mặt anh, tôi quả thực có nằm mơ cũng không muốn bỏ qua ...”

Rõ ràng là đang làm một chuyện tàn nhẫn nhưng lại thiện lương hơn bất kì ai. Tiễn Diệp nghĩ một đằng nói một nẻo, biết mình đang làm gì.

Tiến Diệp hiểu rõ ý của Tiêu Tuấn Phi. Một tia không đành lòng của hắn khiến toàn bộ thế giới đều nghĩ hắn là một kẻ ‘thiện lương’. Sự áy náy này của hắn khiến vẻ mặt của hắn có vẻ ‘khổ sở đáng thương’. Thì ra, hắn vốn là bậc thầy ngụy trang trong vô hình, lừa dối tất cả mọi người.

Quả nhiên là ‘tội ác tà trời’ ...

“Cậu sai rồi ...” Các người đều sai rồi. Ngẩng đầu lên, Tiễn Diệp lạnh lùng nói: “Tôi chưa bao giờ là một người lương thiện. Thứ giúp tôi sống cho đến ngày hôm nay, chẳng qua là sự ‘thù hận’ đối với kẻ đã giết chết người tôi yêu nhất.”

Trong nháy mắt, cả thế giới của hắn đều sụp đổ, mất đi tất cả, loại cảm giác này giống như độc được, chẳng khác gì sợi dây không chế con rối là hắn, khiến hắn có thể tiếp tục sống. Muốn giải thoát, hoặc là tìm được thuốc giải, hoặc là tìm một loại thuốc độc khác.

Đưa tay ra bóp chặt cổ Tiêu Tuấn Phi vào lúc gã chưa kịp phản ứng, không dùng nhiều sức, cũng không nhằm vào chỗ yếu.

“Anh ...” Tiêu Tuấn Phi cảm thấy hơi khó thở, không phải do bị bóp cổ mà là do khí thể phát ra từ trên người Tiễn Diệp.

“Đã đi tới ngày hôm nay, tôi sẽ không ngần ngại nhổ thêm một cây cỏ nhỏ xuất hiện ngoài ý muốn trên đường!”

Cây cỏ nhỏ? Tiêu Tuấn Phi rất không thích cách hình dung này.

“Tay anh không phải ...” Có chút hoài nghi, gã nhớ kĩ, tay Tiễn Diệp ...

Tiến Diệp nheo mắt lại, khe cong khoe miệng.

“Chỉ cần có tiền cùng một vị bác sĩ giỏi, cũng không phải là chuyện khó gì.”

Bàn tay bị thương đó đã giúp hắn chiếm được rất nhiều đồng tình, cũng khiến nhiều người buông xuống cảnh giác với hắn. Kể yếu, luôn được đồng tình trong vô thức.

“Tôi quả thật đã đánh giá thấp anh rồi.” Tiêu Tuấn Phi chậm rãi nói một câu.

Tiến Diệp lộ ra biểu tình đặc biệt ‘vô tội’, cười cười nói: “Cậu chỉ là đã nghĩ tốt cho tôi quá nhiều thôi.” Nói xong chậm rãi buông lỏng tay ra.

Có được tự do, Tiêu Tuấn Phi xoa xoa cổ, có chút suy nghĩ nhìn Tiễn Diệp một hồi, nói: “Chẳng qua, anh cũng đánh giá tôi quá thấp rồi ...”

Vừa muốn nói gì đó, điện thoại di động của Tiễn Diệp đột nhiên vang lên.

Khe liếc mắt nhìn Tiêu Tuấn Phi, hắn đi vào phòng ngủ cầm lên chiếc điện thoại bị ném trên giường, điện thoại hiển thị người gọi là Cố Kinh Duy.

“A lô?”

Đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng thở dài, Tiễn Diệp đột nhiên có chút không đành lòng.

“Cậu rất cuộc cũng nhận điện thoại rồi sao?”

“Xin lỗi.” Ngoại trừ câu này, hắn không nghĩ ra mình còn có câu gì khác có thể nói nữa.

“Lời xin lỗi của cậu bắt kể lúc nào nghe đều có vẻ chân thành như vậy, chỉ là ... Tôi cũng không muốn nghe cho lắm.”

Tiền Diệp cười cười trong im lặng. Có ai muốn lúc nào cũng nói xin lỗi đâu, nhưng ngoài câu này ra, hẳn có thể nói gì nữa đây?

“Cố Kinh Duy, tôi ... Có một số việc muốn nói với anh ...”

“Sao cơ?” dường như có chút ngoài ý muốn, “Cái gì?”

Tiền Diệp đang sắp xếp những điều muốn nói trong lòng, rõ ràng rất đơn giản, nhưng trong nhất thời khó có thể nói ra.

“Thật ra, tôi nghĩ ...”

Đột nhiên từ bên kia điện thoại truyền đến một tiếng phanh gấp vô cùng chói tai. Tiền Diệp thoáng sợ run bởi vì truyền đến ngay sau đó là một loạt tiếng súng.

“Cố Kinh Duy!?” Tiền Diệp kêu lên nhưng điện thoại sau khi kêu títt títt một hồi thì chỉ còn lại âm thanh báo máy bận ...

Loại âm thanh này, chẳng khác gì ngày đó ... Tiền Diệp không muốn nghĩ tiếp nữa, lao ra khỏi phòng ngủ, trong phòng khách cũng không thấy bóng dáng Tiêu Tuấn Phi đâu nữa.

Điện thoại đột nhiên vang lên âm báo có tin nhắn, cúi đầu nhìn thấy người gửi, mở tin nhắn ra xem ...

Giữa Cận Sĩ Triển và Cố Kinh Duy anh không thể lựa chọn được, vậy để tôi giúp anh chọn đi!

Hết

54. Chương 54

Trong phòng vắng vẻ, âm thanh chờ máy trong điện thoại càng ngày càng vang, càng ngày càng rõ ràng ...

Nghe tiếng chuông máy móc bên tai, đã ngắt kết nối, gọi lại ... Ngắt kết nối, gọi lại ... Giống như đã biết rõ là không ích gì nhưng vẫn chẳng thể ngăn bản thân tiếp tục gọi. Lòng mày Tiền Diệp nhả chặt lại, sự bất an trong lòng dần dần lan ra, càng ngày càng trở nên sâu sắc theo từng lần điện thoại bị ngắt kết nối cường chế.

“Đô ~” một tiếng, người ở đầu kia đã nhận cuộc gọi.

Trong ngực Tiền Diệp căng thẳng, còn chưa mở miệng, bên tai đã truyền đến tiếng cười của Tiêu Tuấn Phi.

“Thế nào? Bây giờ anh đã biết tâm tình của người khác khi anh không nhận điện thoại rồi chứ?” giống như vui đùa, tựa hồ tâm tình Tiêu Tuấn Phi cực kỳ tốt.

“Cậu rút cuộc muốn làm gì?” Trong giọng nói bình tĩnh của Tiền Diệp mang theo một chút khấn trương, ngoại trừ bản thân hẳn chẳng ai có thể phát hiện.

“Hửm? Cố đại ca không nói cho anh trong điện thoại sao?”

“Tiêu, Tuấn, Phi!”

Đầu kia điện thoại trầm mặc vài giây.

“Đây là lần đầu tiên anh gọi tên tôi một cách chân thành như vậy, đáng tiếc, giọng điệu không được tốt lắm ...”

“Sao cậu có thể như vậy ...” Không còn muốn hình dung tất cả những gì đã xảy ra, Tiễn Diệp chưa từng nghĩ tới, Tiêu Tuấn Phi vậy mà lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Trên thế giới này, phản bội cũng không phải chuyện kỳ lạ gì, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ rằng Tiêu Tuấn Phi sẽ phản bội, càng không có cách nào tưởng tượng Cố Kinh Duy sẽ bị phản bội!

“Làm sao?” Trong giọng nói của Tiêu Tuấn Phi mang theo một tia khinh thường, “Anh hẳn là cũng hiểu rõ giống như tôi, tôi chẳng qua chỉ không muốn cả đời làm một con cẩu canh cửa mà thôi.”

“Cố Kinh Duy đối đãi với cậu không tệ ...”

“Đúng là không tệ, nhưng con người sẽ không đơn giản thỏa mãn như vậy. Còn hơn được bố thí, tôi càng muốn là người bố thí cho kẻ khác! Tiêu Tuấn Phi tôi đối với Cố Kinh Duy cũng đã tận tình tận nghĩa, anh đi hỏi xem có bao nhiêu vùng là tôi giúp anh ta đoạt được? Có bao nhiêu thứ là tôi dùng mạng mình đòi về?”

Biết đã không còn đường thương lượng nữa, Tiễn Diệp nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, đã tới tình cảnh này rồi, nhiều lời cũng vô nghĩa, so với việc cùng Tiêu Tuấn Phi tranh luận chuyện ‘vong ân phụ nghĩa’, không bằng hỏi vấn đề quan trọng nhất.

“Cậu làm gì anh ta rồi?”

“Anh nghĩ xem?”

“Tiêu Tuấn Phi, tôi không phải đang nói đùa với cậu!”

“Đúng vậy! Anh chưa từng nói đùa với tôi, dù cho là cười giống như đang giỡn hay nói lời làm tổn thương người khác, cũng tuyệt đối không phải đang nói đùa.”

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Tiễn Diệp cảm thấy bản thân đã nhanh chóng trở nên mất kiên nhẫn, hắn còn cảm thấy bị kích thích đến mức muốn quăng điện thoại đi.

“Nếu như ... Tôi nói là đã chết thì sao?”

Tiếng phanh chói tai, tiếng súng rõ ràng, nếu nói là đã chết cũng không phải không có khả năng, thế nhưng, về điểm này, Tiễn Diệp nắm chắc trăm phần trăm.

“Cậu cho rằng tôi nên tin sao?”

Bên kia truyền đến tiếng cười khê của Tiêu Tuấn Phi, trong đó lộ ra một chút bất đắc dĩ.

“Anh ta chết rồi không tốt sao? Như vậy anh sẽ không cần cố kỵ sự tồn tại của anh ta nữa, sau đó có thể cùng Cận Sĩ Triển ... Không! Là muốn với ai cùng một chỗ thì ở với người đó! Được rồi! Chúng ta còn có thể hợp tác, thôn tính toàn bộ thành phố này, từ nay về sau chúng ta sẽ là kẻ thống trị nơi này. Nếu anh nguyện ý, ngay cả Cận Sĩ Triển đều sẽ phải cúi đầu xưng thần với chúng ta, thế nào?”

Vươn tay, chậm rãi đẩy kính mắt một cái, Tiễn Diệp xoay người, cúi xuống cầm lấy chiếc áo khoác vẫn vắt trên lưng ghế sofa.

“Cậu nghĩ, tôi cần những thứ đó sao?” Vừa nói vừa đi tới cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra, sau khi ra ngoài thì nhẹ nhàng đóng lại.

“Anh chưa từng có được, tự nhiên sẽ không biết lực hấp dẫn của tiền tài và quyền lực lớn đến mức nào.” Tiêu Tuấn Phi giống như đang dụ dỗ, muốn Tiễn Diệp hình dung ra được tất cả tốt đẹp như thế nào, “Tin tôi đi, chỉ cần anh nếm thử một lần thì sẽ yêu thích cái loại cảm giác đó ngay!”

Tiến Diệp đã ở trong thang máy, khê cong khóe miệng, cười mỉa mai.

“Tôi tin cậu, cái loại cảm giác đó quả thật rất tuyệt vời ...” Thế nhưng hắn chưa bao giờ muốn có được, đứng càng cao, những thứ nhìn thấy càng mơ hồ, cuối cùng, ngay cả hình dạng của bản thân cũng quên mất.

“Chỉ là, quan hệ của tôi và Cận Sĩ Triển không cần bắt luận kẻ nào tới thêm mắm thêm muối, cho dù là Cố Kinh Duy, anh ta cũng không có biện pháp ngăn cản những gì tôi muốn làm. Hơn nữa, tôi không cảm thấy cậu sẽ có lòng tốt như vậy?”

“Ha ha ha!” Không có sự ngượng ngùng khi bị vạch trần, Tiêu Tuấn Phi cười đắc ý.

“Làm sao giờ? Tiễn Diệp, tôi càng ngày càng thích anh!”

Tiến Diệp nhú mày, hắn nghĩ những tên đàn ông ‘có bệnh’ trên thế giới này ngày càng nhiều!

“Quả thật anh ta chưa chết. Tốt xấu gì cũng đã quen biết một thời gian, Tiêu Tuấn Phi tôi cũng không phải người không nói nhân tình như vậy, tôi sẽ không lấy mạng anh ta ngay lập tức! Chẳng qua, anh ta có thể sống hay không, có thể sinh hoạt như một người bình thường nữa hay không, vậy phải xem anh ... Tiễn Diệp!”

“Tiêu Tuấn Phi, cậu muốn mượn đao giết người sao?”

“Một nửa thôi! Hiện tại nói về sự lựa chọn của anh ...” Tiêu Tuấn Phi thu hồi ngữ khí khi còn có chút ‘vui đùa’ vừa rồi, nghiêm mặt nói: “Tiễn Diệp, anh không có tình cảm với Cố Kinh Duy, cũng không nợ anh ta cái gì, trái lại là anh có ơn với anh ta, nếu như bây giờ anh dứt ra, chẳng ai có thể oán anh.”

Ai cũng sẽ không oán hắn sao? Thực sự có thể nói như vậy, vì sao ... trong ngực hắn vẫn thấy rất khó chịu chứ?

Người mình yêu nhất chết trước mặt mình, kẻ thương tâm không chỉ có chính mình, người không thể tiếp tục sống sót sẽ càng thương tâm và đau khổ hơn!

Nghiêng đầu, thấy khuôn mặt không rõ phản chiếu trong mặt tường kim loại, Tiễn Diệp nhú mày, trong nháy mắt đó, hắn vậy mà lại thấy được một thoáng biểu tình có thể gọi là ‘dao động’.

Chỉ một giây đó, lại không thể tha thứ cho bản thân.

Cúi đầu, Tiễn Diệp cười khổ một chút, nói: “Chỉ cần một ngày tôi chưa rời khỏi, Cố Kinh Duy vẫn đang là đại ca của tôi.”

Có lẽ hắn quả thật là một tên đầu óc có vấn đề rồi, hạnh phúc dường như đã ở ngay phía trước, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào. Thế nhưng hắn lại không thể ngừng nhìn về phía sau, chỉ có những hồi ức đau khổ, hắn một lần, hai lần, rồi lại ba lần trải qua.

Trong vạn phần thống khổ mới có thể tìm thấy một chút ngọt ngào, nhưng có lẽ đối với hắn mà nói, thế cũng đủ rồi.

Anh trai cũng thế, Nguyên Chiến Dã cũng như vậy, Cận Sĩ Triển ... Từ lúc nào thì cái tên này đã bắt đầu xếp cùng một hàng với hai người kia vậy?

“Tôi cho rằng anh cũng không phải dạng người quan tâm đến những loại chuyện như vậy ...”

Quan tâm cái gì? Tình nghĩa sao? Tiễn Diệp khẽ cười một tiếng, quả thật hắn không quan tâm. Thế nhưng, còn phải xem tâm tình của hắn nữa.

“Tôi nói rồi, có đôi khi cậu đánh giá tôi quá thấp đấy.”

Khẽ vung tay cản lại một chiếc tắc xi.

“Ngài đi đâu?”

Tiến Diệp vừa đóng cửa xe, tài xế hỏi, hắn đưa điện thoại ra, khẽ nở nụ cười, nói: “Đừng hỏi tôi. Hỏi người bên trong ấy.”

Tài xế hồ nghi nhận điện thoại đưa tới bên tai, vài giây sau thì trả lại cho Tiễn Diệp.

“Lái xe đi!” Tiễn Diệp nhận lấy, tùy ý cầm trên tay, gõ gõ chiếc điện thoại qua lại trên đầu gối, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Tốc độ xe dần nhanh hơn, cảnh vật trước mắt cũng ngày càng không rõ.

Hắn nghĩ tới Cố Kinh Duy và Cận Sĩ Triển, hai người đó theo một vài phương diện, Cố Kinh Duy hầu như toàn thắng, thế nhưng, theo một vài phương diện khác mà nói, Cận Sĩ Triển gần như là không chiến mà thắng.

Có đôi khi, thứ in vào sâu nhất không phải hạnh phúc mà là đau khổ.

Hắn đã từng không rõ tại sao anh trai lại yêu Niếp Phong Vũ, huyết thống của hai người đó so với hắn còn gần hơn, chỉ có thể dùng từ ‘tội lỗi’ để hình dung thứ tình cảm đó, phủ thêm lớp áo ái tình kết quả càng thêm không thể chấp nhận nổi. Phương pháp duy nhất để cứu rỗi chính là một trong hai người phải chết đi.

Để Niếp Phong Vũ trở thành người thừa kế duy nhất của đại gia tộc kia, rốt cuộc đã dùng máu của bao nhiêu người, Tiễn Diệp biết rất rõ. Nhưng hắn biết, Niếp Phong Vũ có tình cảm với anh trai. Thậm chí, so với anh trai đã chết đi, anh ta càng đau khổ hơn. Cái loại đau khổ này, hắn biết rõ, cũng vì như thế, Tiễn Diệp đã tìm thấy điểm tương đồng giữa hắn và Cận Sĩ Triển.

Sau khi gõ một cái cuối cùng lên đầu gối, điện thoại của Tiễn Diệp vừa lúc kêu lên, thời gian cách biệt chỉ có một giây. Cho rằng là Tiêu Tuấn Phi gọi, nhưng vừa nhìn lại thấy một dãy số khác.

Cười đến có chút không rõ tâm tình, ấn nút tiếp cuộc gọi, đưa điện thoại lên tai nhưng không nói lời nào.

“Sao lại không nói gì thế?”

Người gọi điện vậy mà đầu tiên lại nói những lời này, khê bĩu môi, Tiễn Diệp nói: “Câu đó hẳn là nên để tôi hỏi chứ nhỉ?”

“Cậu đang ở đâu?”

Đối thoại giữa hai người dường như đã thăng hoa tới một cảnh giới khác.

“Ở trên xe.” Tiễn Diệp trả lời đúng sự thực.

Dừng lại một giây, “Đi đâu?”

“Không biết.” Lần thứ hai thành thật trả lời.

“Tiễn Diệp ...”

Vào những lúc không biết làm sao, Cận Sĩ Triển sẽ gọi tên hắn. Đương nhiên chỉ là vào những thời điểm không biết làm sao khi đối mặt với Tiễn Diệp.

Có gọi hắn như vậy cũng vô dụng, hắn quả thực không biết mà! Khê cười một tiếng, Tiễn Diệp đột nhiên nghĩ tới gì đó, nghĩ tới đồng thời cũng bắt đầu suy xét, tuy rằng thời gian rất ngắn nhưng hắn cũng đã nghĩ cặn kẽ rồi.

“Cận Sĩ Triển?” Hắn gọi một tiếng giống như đang xác nhận người ở bên kia điện thoại có còn đó không.

“Hửm?”

“Hỏi anh hai vấn đề, anh có thể lựa chọn trả lời một trong số đó.”

Đối phương trầm mặc một trận, dường như không thể hiểu được rốt cuộc Tiễn Diệp muốn làm gì. Mà Tiễn Diệp cũng không cho y thời gian để cự tuyệt.

“Ai đã giết anh trai tôi?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Tôi nói rồi, tôi ...”

“Sao anh lại phải để cho người kia chết đi?”

Hắn biết Cận Sĩ Triển hiểu hắn muốn hỏi cái gì, bởi vì lần này, Cận Sĩ Triển hoàn toàn trầm mặc.

Không nhìn thấy vẻ mặt của y, Tiễn Diệp cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều. Nếu như đối mặt, Cận Sĩ Triển có thể có một trăm phương pháp khiến hắn không có được đáp án. Nhưng hiện tại, ngoại trừ ngắt điện thoại, hắn có thể khiến cho Cận Sĩ Triển không có cách nào trốn tránh.

“Chọn một cái đi! Sau đó nói cho tôi biết.” Tiễn Diệp nhìn bóng người đi đường hiện lên trên cửa sổ xe, lấy tay miết vào cửa kính, một nét lại một nét viết lên.

“Hiện tại hỏi những điều này còn có ý nghĩa sao?”

“Có.” Hấn nói có thì là có.

“VẬY ... vậy câu nào có ý nghĩa lớn hơn với cậu?”

Tiền Diệp khẽ nhướn mày, nhìn cái tên trên cửa kính, những chữ viết ra bởi độ ẩm trên những ngón tay, mờ nhạt đến mức rất nhanh sẽ biến mất, một chút dấu vết cũng chẳng lưu lại, sẽ không lưu lại bất kì chứng cứ gì.

“Anh giúp tôi quyết định đi ...” Hấn đã phải lựa chọn quá đủ rồi.

Kỳ thực, có đôi khi, để người khác đến quyết định giúp mình, cảm giác thật ra cũng không tồi.

“Cậu làm sao vậy?”

Tiền Diệp sững sốt một chút, hấn hiểu rõ ý của Cận Sĩ Triển nhưng hoàn toàn không nghĩ tới y sẽ hỏi như vậy. Phát hiện ra cái gì rồi sao, nhưng hấn không cảm thấy mình trong lúc vô ý đã tiết lộ điều gì.

“Cái gì?”

“Cậu không bình thường. Tiền Diệp, cậu muốn đi đâu?”

Không biết nên bội phục Cận Sĩ Triển hay bội phục bản thân mình. Lần trước cũng như vậy, vào ngày Vương Quyền chết đó, Cận Sĩ Triển đã đi rồi mà vẫn quay lại, Tiền Diệp thực sự không nghĩ tới.

“Anh trả lời câu hỏi của tôi trước đã, sau đó tôi sẽ nói cho anh.”

Không nghe thấy câu trả lời của Cận Sĩ Triển, Tiền Diệp an tĩnh chờ đợi, khoanh tay trước ngực.

“Anh ấy nói: tôi thắng anh ấy thì chúng tôi sẽ ở bên nhau ...”

Tiền Diệp nhắm mắt lại, cúi đầu thật sâu, gần như là chôn đầu vào ngực.

“Anh ấy nói: Cậu phải dùng toàn lực đối phó tôi, chân chính thắng tôi, chỉ cần thắng tôi, chúng ta sẽ ở bên nhau ...”

Sau đó, người kia chết trên võ đài, không đợi cho đến khi xe cứu thương đến, y ôm người kia, người kia ghé vào lỗ tai y nói: ‘Cận, xin lỗi, tôi đã lợi dụng cậu ... Xin lỗi, xin cậu chăm sóc tốt tiểu Phi ...’ Cho đến cuối cùng, người kia dùng chữ ‘xin’ với y. Cũng vào lúc cuối cùng đó, y biết thân thể người kia đã đến mức ‘tan nát’ rồi.

Trận đấu cuối cùng, y chiếm được rất nhiều tiền thưởng cùng tiền bảo hiểm của người kia. Trên những đồng tiền đó còn vương máu của hai người bọn họ.

Tiền Diệp nhớ tới những lời Cận Sĩ Triển đã nói, nếu như gặp y sớm mười năm, tất cả của y đều sẽ thuộc về hấn ...

“Cận Sĩ Triển, mười năm trước, tôi nhất định sẽ không đối xử với anh như vậy ...”

Anh thì sao?

“Tiền Diệp, cậu rốt cuộc đang ở đâu?”

Khép điện thoại lại không chút do dự, Tiền Diệp nhìn xuống cửa sổ xe, nơi hấn vừa viết xuống thứ gì đó, nhàn nhạt nở nụ cười.

Xin lỗi! Hấn thực sự không biết!

“Tiên sinh, tới rồi.”

“Xin lỗi! Tôi quên mang ví tiền ...”

Hết

55. Chương 55

Trong điện thoại đột nhiên truyền đến âm thanh ngắt cuộc gọi, Cận Sĩ Triển nhất thời không kịp phản ứng, thậm chí còn quên mất âm thanh máy móc này đại diện cho cái gì. Sau đó, y biết, Tiền Diệp đã treo máy.

Tiền Diệp, đùa giỡn y một trận.

Gọi lại một lần, giọng nữ dịu dàng từ trong điện thoại nói với y: Cuộc gọi của ngài tạm thời không thể chuyển được ...

Sự buồn bực cùng mâu thuẫn khiến Cận Sĩ Triển trở nên bất an. Trên thực tế, vấn đề Tiền Diệp hỏi y khi này, hiện tại khi đã phục hồi tinh thần mà ngẫm lại, y cũng không rõ bản thân vì sao lại chọn trả lời vấn đề thứ hai, thậm chí ngay cả việc vì sao y lại trả lời cũng là một vấn đề!

Rõ ràng đã quyết định vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói cho người khác biết những chuyện trong quá khứ đó, nhưng đối mặt với Tiền Diệp ở đầu kia điện thoại, cứ như có ma quỷ, y nói ra tất cả. Trong mắt người khác, y vẫn đeo tội danh ‘sát nhân’ nhưng Tiền Diệp lại nói với y: Mười năm trước, hẳn tuyệt đối sẽ không đối xử với y như vậy ...

Nhưng ngay tại trước đó không lâu, Cận Sĩ Triển vẫn nhớ rất rõ ràng mình đã đối xử với Tiền Diệp như thế nào.

“Cận, xin lỗi ... Tôi đã lợi dụng cậu ...” Lời nói của người kia đã lâu lắm rồi vẫn vang vọng bên tai y. Nếu như thế là bị lợi dụng, vậy cái mà Tiền Diệp gọi là ‘lợi dụng’ y làm sao có thể đánh đồng.

Thở dài nặng nề một tiếng, bây giờ trong đầu Cận Sĩ Triển đều là Tiền Diệp.

Cái người ngồi trên ban công nhà y hút thuốc tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể từ trên lầu rơi xuống. Cái người nói: tôi ghét nhất bị anh gọi tên ...

Thật ra, từ ban đầu đến giờ, Cận Sĩ Triển đã phát hiện ra mình thích nhất gọi cậu ta là Tiền Diệp ...

Đang nghĩ tới đây, điện thoại của Cận Sĩ Triển đột nhiên vang lên. Y sững sốt một chút, nhanh chóng cầm lấy nó, là số của Tiền Diệp.

“A lô?”

Khi nghe thấy người ở đầu kia nói một câu, lông mày Cận Sĩ Triển lập tức nhăn lại một cách gắt gao, “Là anh ...”

Một phút đồng hồ sau, Cận Sĩ Triển treo điện thoại, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn đi về phía cửa. Đẩy cửa ra nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện Kỷ Nhược Phi đang đứng ở cửa, vẫn không nhúc nhích nhìn y, cũng chẳng biết đã đứng bao lâu rồi.

Cận Sĩ Triển không nói thêm gì, trực tiếp nói: “Tôi có việc phải đi.”

Chân trước vừa bước ra một nửa, Kỷ Nhược Phi ở phía sau đã hỏi: “Anh muốn đi tìm Tiền Diệp sao?”

Ngừng lại một chút, Cận Sĩ Triển không phủ nhận.

“Vì sao?” Kỷ Nhược Phi chất vấn: “Anh không yêu tôi, tôi có thể hiểu được, bởi vì tôi là con trai của người anh yêu nhất. Mà anh đã nói người anh yêu chỉ có cha tôi. Vậy Tiền Diệp thì sao? Anh ta tính là cái gì?”

Tiền Diệp tính là cái gì? Vấn đề này Cận Sĩ Triển cũng từng hỏi chính mình, sau đó vẫn luôn vào lúc đáp án sắp xuất hiện rõ ràng thì lại từ bỏ. Bây giờ, vấn đề này từ trong miệng người khác hỏi ra, thân nhiên hơn rất nhiều.

Xoay người lại, Cận Sĩ Triển nhìn Kỷ Nhược Phi, nói: “Cậu ta tính là cái gì, chỉ cần tôi biết là đủ.”

“Anh yêu anh ta sao?”

Rõ ràng đã gần với yêu như vậy, rồi lại luôn duy trì khoảng cách như gần như xa, Cận Sĩ Triển không muốn nói ra từ ‘yêu’ này, bởi vì nói ra dễ dàng cũng sẽ rất dễ dàng mà mất đi.

“Tôi chỉ là không muốn nhìn cậu ta rời đi lần nữa mà thôi.”

Giây tiếp theo, chiếc lá đó sẽ bay tới đâu, chẳng ai biết được.

Kỷ Nhựt Phi cắn cắn môi, biểu tình căng thẳng trên mặt rốt cục cũng bắt đầu tan rã.

“Vậy cha thì sao? Ông ấy đã chết rồi, cho nên anh không hề yêu ông ấy phải không?”

“Cậu nói không sai, anh ấy đã chết rồi.” Cận Sĩ Triển gần như tàn nhẫn mà lặp lại lời đó. Nhưng cảm thụ lúc này của y, có lẽ trừ người đó* ra chẳng ai khác có thể hiểu được.

*người đó ở đây là chỉ Tiễn Diệp

Kỷ Nhựt Phi cúi đầu, không để cho Cận Sĩ Triển có thể nhìn thấy vẻ mặt của mình.

“Mười năm trước anh ấy đối xử với tôi như vậy, mười năm sau, tôi không muốn đối xử với người khác như vậy nữa. Đó cũng là nguyên nhân tôi vẫn chăm sóc cậu...” Cận Sĩ Triển quay lại xoa đầu Kỷ Nhựt Phi, “Tiểu Phi, năm đó khi lần đầu tiên nhìn thấy cậu, lúc cậu vươn bàn tay nhỏ bé ra gọi tôi là anh, tôi đã quyết định cả đời sẽ chăm sóc cậu giống như em ruột, tôi sẽ không thất hứa.”

Y đã từng thật sự rất yêu người kia, mà bây giờ, có khả năng y đang dùng cùng một loại tâm tình đó mà đối xử với một người khác. Ngay cả thời gian tiếp xúc hay thích ứng cũng không cần, bởi vì, mọi chuyện đã qua lâu lắm rồi.

Chiếc tắc xi Tiễn Diệp gọi dừng lại trước một khu biệt thự an tĩnh có phần xa xôi. Tiểu khu này vài năm trước đã ngừng bán ra, tổng cộng có hơn hai mươi tòa biệt thự, bên trong không có lấy một hộ dân chứ chưa nói đến gác cổng hay bảo vệ. Chẳng ai biết biệt thự bên trong đã có chủ chưa, trên thực tế, thật lâu trước đây, nơi này trên danh nghĩa đã là sản nghiệp của Tiêu Tuấn Phi.

Không trả tiền xe nhưng dường như tài xế cũng không có ý muốn hỏi Tiễn Diệp. Tiễn Diệp chân trước vừa mới xuống xe, chân sau xe đã phóng đi như bay, bụi tung mù mịt.

Nhìn thoáng qua hướng chiếc xe rất nhanh biến mất, Tiễn Diệp khẽ co quắp khóe miệng, cho đến cuối cùng vẫn không nói gì. Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, bản năng bảo vệ chính mình của nhân loại quả thực rất mạnh.

Quay đầu lại, có vài người đi ra từ cửa vào tiểu khu, Tiễn Diệp biết những người này, là thủ hạ của Tiêu Tuấn Phi.

“Anh Diệp!” Bọn chúng đi tới trước mặt Tiễn Diệp, người đi đầu hướng Tiễn Diệp gật đầu một cái, bắt chuyện.

Tiến Diệp trực tiếp hỏi: “Tiêu Tuấn Phi đâu?”

“Anh Phi đang ở bên trong chờ anh. Chẳng qua ...” Người nói có chút hơi ‘e ngại’ nhìn Tiễn Diệp, nói: “Anh Phi nói, ‘hệ số nguy hiểm’ của anh Diệp anh quá lớn, anh ấy còn muốn mạng của mình, vì vậy không thể để anh mang vũ khí vào.”

“Tôi không mang vũ khí.” Tiễn Diệp nhàn nhạt nói một câu.

“Cái này ...” Biểu tình của bọn họ có chút khó xử, “Xin anh Diệp đồng ý để chúng em kiểm tra một chút!”

Khẽ nhíu mày, Tiễn Diệp đột nhiên vươn tay ra kéo người nọ tới trước mặt, dọa bọn họ nhảy dựng.

“Anh, anh Diệp?”

“Tôi nói không mang là không mang. Tôi muốn giết Tiêu Tuấn Phi thì dù không có hung khí cũng có thể lấy mạng hắn như thường! Cậu có muốn xem thử không?” Sự uy hiếp của Tiễn Diệp ẩn giấu đằng sau nụ cười, lực sát thương lại càng tăng lên bội phần.

“Chắc!” Đối phương ảo não lắc đầu. Tiễn Diệp thả gã ra, đối phương khẽ xoa xoa cổ, nhìn Tiễn Diệp, chậm rãi tránh ra để lộ một con đường.

Tiến về phía trước dọc theo con đường nhỏ phủ đầy một lớp lá vàng dày dặn, Tiễn Diệp ngừng lại trước cửa biệt thự, nơi có hai gã đang đứng gác nghiêm ngặt. Hai người kia thấy Tiễn Diệp, khẽ gật đầu với hắn một cái vừa cung kính vừa gượng gạo. Tiễn Diệp quét mắt nhìn bọn họ một cái sau đó đi vào biệt thự.

Đại sảnh trống trải, trên chiếc sofa siêu lớn đang trình diễn tiết mục vô cùng hạn chế người xem.

“A ~ ưm! A! Ưm a

”

Tiêu Tuấn Phi cúi trần nửa người trên, phía dưới vẫn mặc quần nhưng quần trong đã vạch ra, khóa quần mở rộng, đang chạy nước rút trên người một cậu bé. Kể phía dưới cả người trần truồng nằm ngửa trên sàn, hai chân bị nâng lên đung đưa trên không, cả người vì khoái cảm tình dục mà phiếm hồng, ngay cả ngón chân trắng nõn nhỏ bé cũng cong lại.

Tiếng thân thể và chạm cùng tiếng rên rỉ hỗn loạn hòa vào nhau. Cậu bé phát ra tiếng thét chói tai cùng tiếng nức nở gần như vui thích theo từng chuyển động mãnh liệt ngẫu nhiên của Tiêu Tuấn Phi.

Thân thể cậu ta đã vô cùng quen thuộc với loại chuyện này.

“Ưm ~!” Tiêu Tuấn Phi gắng sức tiến mạnh về phía trước một cái, nhắm mắt lại tiến thẳng vào trong thân thể cậu bé, lại động vài cái. Người bên dưới cũng co giật một chút sau đó bất động.

Rút phân thân ra khỏi hạ thể cậu bé, một dòng chất lỏng theo huyết khẩu ẩm ướt đó chảy ra. Tiêu Tuấn Phi đứng dậy khỏi sofa, mỉm cười nhìn người đứng cách đó không xa.

“Anh tới sớm hơn so với dự liệu của tôi nha! Thật sự lo lắng cho anh ta như vậy sao? Người tôi bắt được là Cố Kinh Duy, không phải Cận Sĩ Triển a!” Khẽ nói đùa một câu khiến người ta không cười nổi, Tiêu Tuấn Phi kéo khóa quần lên, ngồi xuống ghế, đưa tay cầm lấy bao thuốc kế bên, châm một điếu.

“Cố Kinh Duy đâu?” Tiền Diệp hỏi.

“Vội cái gì?” Rút điếu thuốc ra, Tiêu Tuấn Phi hút cầm chỉ sofa bên cạnh, “Ngồi xuống trước hẵng.”

Tiền Diệp nhìn gã một chút sau đó đi đến trước sofa, ngồi xuống.

Tiêu Tuấn Phi thoáng nở nụ cười, nói: “Khó thấy được anh nghe lời như thế ...”

“Cố Kinh Duy đâu?”

“Tiền Diệp, anh thật sự không suy nghĩ một chút về đề nghị của tôi sao?” Tiêu Tuấn Phi hỏi lại một lần.

Tiền Diệp im lặng, hiển nhiên đáp án đã rõ ràng.

“Thật là ...” Tiêu Tuấn Phi chấp tay lại tựa cằm lên, nhìn thật sâu vào Tiền Diệp nhưng không tiếp tục nói. Lúc này, cậu bé phía sau hắn phát ra một tiếng rên nhẹ. Khẽ nhíu mày, Tiêu Tuấn Phi nở nụ cười xấu xa, nghiêng người bắt lấy đối phương vào lòng, để cậu ta dựa lưng vào mình, đối diện với Tiền Diệp. Sau đó gã mở chân cậu bé ra, hậu đình bị ma sát đến ửng đỏ dính tinh dịch lộ ra trước tầm nhìn của mọi người.

“Nhìn xem! Có nhận ra anh ta không?”

Tiền Diệp nhíu mày.

Cậu bé rốt cuộc cũng tỉnh táo lại sau cơn cao trào, đầu tiên là nhìn thoáng qua Tiêu Tuấn Phi, sau đó mới phát hiện ra tư thế của mình không thích hợp, vừa xoay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt lạnh đến không thể lạnh hơn của Tiền Diệp thì cả người đều run rẩy.

Cậu bé này chính là Tiểu Kỳ. Ngay từ đầu Tiền Diệp đã nhận ra cậu ta.

“Tiền, Tiền ...”

“Không sai! Chính là Tiền.” Một tay Tiêu Tuấn Phi đi tới hậu huyết Tiểu Kỳ, một ngón tay thô bạo ấn vào trong, thanh âm dịch thể bị quấy đảo cực kỳ dâm loạn.

“Cậu bạn nhỏ của anh vì tiền tự nguyện trở thành thể thân của anh đấy!”

Đường nhìn của Tiền Diệp thủy chung vẫn dừng lại trên mặt Tiêu Tuấn Phi, không hề nhìn đến hình ảnh dâm uế trước mắt, thậm chí cũng chẳng thèm liếc nhìn Tiểu Kỳ một cái.

Biểu tình của Tiểu Kỳ từ khiếp sợ lúc đầu khi nhìn đến Tiễn Diệp, sau đó chuyển thành hổ thẹn, cuối cùng thậm chí biến thành sợ hãi, bắt đầu giãy dụa trên người Tiêu Tuấn Phi.

“Đừng nhúc nhích!” Tiêu Tuấn Phi rống lên một câu, hung hăng vỗ mạnh vài cái xuống mông Tiểu Kỳ. Cậu ta kêu lên một tiếng, sau đó liền không dám động đậy nữa, cúi đầu nhỏ giọng khóc lên.

“Cố Kinh Duy ở nơi nào?” Tiễn Diệp hỏi lần thứ ba, đây cũng là giới hạn cuối cùng của hắn.

Tiêu Tuấn Phi chớp chớp mắt, nói: “Tiễn Diệp, vào cái đêm anh ngủ với nhóc MB này, tôi cũng ngủ cùng một gã khác sau đó đem hắn ta tưởng tượng thành dáng vẻ của anh ...”

Tiến Diệp nhũn mảy, trên mặt hiện lên vẻ lạnh lùng đáng sợ.

“Cảm giác đó thực sự không tồi ...” Phảng phất như đang hồi tưởng, Tiêu Tuấn Phi lắc đầu, sau đó nắm cầm Tiểu Kỳ, xoay mạnh đầu cậu ta lên đối diện với Tiễn Diệp, “Tuy rằng không thể trực tiếp tiến vào người anh, nhưng cái thân thể đã từng bị anh tiến vào này cũng có thể cho tôi cảm giác được hương vị của anh. Mỗi lần cầm vào cậu ta, vừa nghĩ tới anh cũng đã từng tiến vào nơi này, loại cảm giác đó sẽ khiến tôi cảm thấy càng kích thích hơn!”

“Hu hu ~~ hu~” Tiểu Kỳ rớt cục nhìn không được, nhỏ giọng khóc ra. Tiêu Tuấn Phi nghiêng đầu sang khẽ liếm mặt cậu ta, thân thiết đến mức giống như đối phương chính là Tiễn Diệp vậy.

Bị ý dâm như vậy, tin rằng cho dù có là người phóng khoáng đến mấy, tính tình có tốt thế nào cũng sẽ không chịu nổi. Tiễn Diệp nhìn động tác bỉ ổi dâm ô của Tiêu Tuấn Phi, còn có ánh mắt gã đang nhìn mình. Một lúc sau, rớt cục hắn cũng cong khoe miệng chậm rãi nở nụ cười, đưa tay khẽ đẩy kính mắt, mỉm cười, nói: “Tôi đây phải chúc mừng cậu rồi ...”

Tiêu Tuấn Phi nhìn hắn nghi hoặc.

“Cậu giúp cậu ta phá thân, trở thành người đàn ông đầu tiên của cậu ta. Chúc mừng cậu nhé!” Biểu tình cùng ngữ khí của Tiễn Diệp nghe ra có vẻ vô cùng ‘thành khẩn’, chẳng qua, tỉ mỉ nghe lại có thể nhận ra một tia ‘hả hê’.

“Cái gì?” Tiêu Tuấn Phi kinh hãi, triệt để kinh hãi.

Tiểu Kỳ lúc này đã khóc không thành tiếng, thân thể mảnh khảnh run rẩy dữ dội như chiếc lá trong cơn cuồng phong.

Nhìn Tiễn Diệp rồi lại nhìn Tiểu Kỳ trong lòng, Tiêu Tuấn Phi hiểu ra, thì ra Tiễn Diệp vốn chưa từng chạm qua con vịt nhỏ này! Gã bị lừa dối! Ban nãy còn ý dâm người khác, chuẩn bị cả nửa ngày đều trở thành trò cười, mất mặt đến tận Thái Bình Dương!

“Cậu dám lừa tôi ~~!” Rống lên một tiếng, Tiêu Tuấn Phi lập tức từ sofa đứng lên, đẩy ngã Tiểu Kỳ xuống sàn nhà, hung hăng tát vào mặt cậu ta một cái.

“A ~~!” Tiểu Kỳ bị đánh cho ngã xuống một bên, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cả người đều cứng lại.

“Cậu con mẹ nó dám gạt tôi! Đi chết đi!” Tiến lên muốn đánh một cái nữa, khi nắm tay hạ xuống thì bị cản lại giữa không trung.

Ngẩng đầu lên, Tiễn Diệp đang cầm lấy cổ tay Tiêu Tuấn Phi, “Mang tôi đi gặp Cố Kinh Duy.”

Lực đang nắm tay gã mạnh đến mức không thể cử động nổi cổ tay giống như đang cảnh cáo. Tiêu Tuấn Phi hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại tâm tình, nhìn Tiễn Diệp, hỏi: “Tiễn Diệp, bốn phía nơi này đều là người của tôi, anh không sợ tôi sẽ giết anh ngay tại đây sao?” Nhìn Tiễn Diệp không có biểu tình gì, lại nói thêm một câu: “Tiễn dâm hậu sát.”

Lúc này, Tiễn Diệp khẽ nhắm mắt lại một cái, sau đó chậm rãi buông lỏng Tiêu Tuấn Phi ra.

“Tôi sao có thể chết chứ? Quyển sách kia, tôi còn chưa đọc xong ...”

Hết

56. Chương 56

“Đây! Anh ta ở bên trong.”

Tiền Diệp theo Tiêu Tuấn Phi lòng vòng một hồi, cuối cùng dừng lại trước cửa một căn phòng. Tiêu Tuấn Phi đối diện với Tiền Diệp, ngón tay cái chỉ căn phòng phía sau.

Nhìn thoáng qua cánh cửa đóng chặt đó, Tiền Diệp lại liếc nhìn Tiêu Tuấn Phi, đối phương chỉ nhún nhún vai.

“Yên tâm! Tốt xấu gì cũng từng là đại ca của tôi, tôi không trối cũng chẳng dùng hình với anh ta. Người anh nhìn thấy khẳng định vẫn là một Cố Kinh Duy thở phì phò!”

Đối với sự chế nhạo của gã, Tiền Diệp không hề biểu lộ gì, chỉ do dự trong chốc lát, hỏi: “Cậu muốn thế nào?”

Tiêu Tuấn Phi hút một hơi từ điều thuốc vẫn kẹp giữa hai đầu ngón tay, sau đó ngẩng đầu, quay sang một bên nhả ra từng làn khói, động tác giống như đang suy nghĩ gì đó.

“Đúng vậy ... muốn thế nào nhỉ?” Câu hỏi bị đẩy trở lại, Tiêu Tuấn Phi có điểm giao hoạt nhìn Tiền Diệp, mỉm cười nói: “Tôi vốn cho rằng vấn đề này rất khó xử. Nhưng bây giờ, điều này để anh tự trả lời đi.”

Tiền Diệp không nói gì, ánh mắt nhìn sang cánh cửa.

“Trước tiên vào xác định xem có phải ‘con tin’ vẫn còn sống không đi! Chuyện sau đó để sau đó hẵng nói!” Vỗ vỗ vai hắn, Tiêu Tuấn Phi hút thuốc rồi đi chẳng hề quay đầu lại.

Trực tiếp nói ra từ ‘con tin’ như thế, ý tứ của gã Tiền Diệp đã hiểu rõ, cho dù không hiểu toàn bộ cũng hiểu được bảy tám phần.

Khẽ nhíu mày, Tiền Diệp chợt có chút dao động trong nháy mắt. Hắn ... sẽ không vì Cố Kinh Duy mà làm đến mức đó chứ. Thế nhưng cực hạn là ở nơi nào, chính hắn cũng không biết được.

Tạm thời ngừng suy nghĩ, Tiền Diệp cầm lấy tay nắm cửa, đẩy ra, tiến vào phòng.

Trong phòng rất tối, rèm cửa dày nặng ngăn trở hoàn toàn ánh sáng mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, một tia cũng không lọt được. Chẳng biết có phải đã lâu không có ai ở, không khí trong phòng tràn ngập mùi ẩm mốc làm cho người ta phải nhíu mày. Chờ đến khi mắt đã quen với bóng tối bên trong Tiền Diệp mới có thể nhìn rõ bày biện trong phòng. Chẳng có gì cả, chỉ có một chiếc giường và một cái ghế. Giường ở sát tường, ghế dựa vào mép giường, trên giường có một người đang nằm, từ góc độ này nhìn qua, hắn là Cố Kinh Duy không sai, chỉ là ...

Đi tới bên giường, cúi đầu nhìn Cố Kinh Duy đang nằm ngửa trên đó, vừa này Tiêu Tuấn Phi nói ‘khẳng định là một Cố Kinh Duy vẫn đang thở phì phò’. Hiện tại Tiền Diệp cảm thấy hình dung của gã quả thật thập phần chính xác.

Tối đa chỉ có thể tính là một “Cố Kinh Duy vẫn thở phì phò”.

Nửa người trên Cố Kinh Duy để trần, chắn che lại từ phần eo trở xuống. Nửa người trên lộ ra bên ngoài quần đầy băng gạc hỗn loạn, vẫn còn dính máu. Mùi máu tươi ngửi ra có vẻ thập phần ‘tươi mới’. Ngay cả đầu cũng băng một tầng thật dày, tuy rằng hình dung như vậy không tốt cho lắm ... nhưng, quả thật giống người Ấn Độ.

Bị thương đến mức này, thảo nào Tiêu Tuấn Phi không trối cũng chẳng dùng hình với anh ta! Không trối cũng chạy không nổi, nếu dùng hình nữa thì chết người là cái chắc.

Cố Kinh Duy nằm yên không nhúc nhích, hô hấp cũng rất nhẹ. Trong phòng quá tối nên không thể nhìn rõ sắc mặt anh ta nhưng chỉ cần nghĩ cũng biết chắc chắn không tốt lắm. Tiễn Diệp chậm rãi vươn tay, muốn thử độ ẩm trên trán anh ta một chút nhưng lại phát hiện cách một tầng bằng gạch căn bản không thể cảm giác được gì. Đến lúc thay đổi quyết định thì đầu ngón tay lại chạm vào mặt Cố Kinh Duy, chỉ chạm nhẹ một cái nhưng người bị đụng vào đột nhiên ‘ưm ~’ một tiếng, có vẻ như rất đau.

Tiến Diệp thoáng sửng sốt, chân khễ bước sang bên cạnh một bước, không ngờ lại đá phải cái gì đó. Cúi đầu nhìn, là lọ thuốc, còn chưa kịp nhìn là thuốc gì thì người trên giường đột nhiên mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, có vẻ như đối với ai trong hai người cũng đều có phần bất ngờ.

Mãi cho đến khi Cố Kinh Duy đột nhiên khễ mấp máy môi, nói: “Người đầu tiên nhìn thấy sau khi tỉnh lại là cậu, quả thật không tồi.” Trong giọng nói mang theo gì đó có thể gọi là ‘hạnh phúc’, Tiễn Diệp cảm thấy có phần áy náy.

“Đau sao?” Tiễn Diệp hỏi.

“Nói thật thì có một chút.” Cố Kinh Duy giãy dựa giãy lát rồi ngồi dậy. Tiễn Diệp nhìn thoáng qua, cuối cùng đưa tay giúp đỡ anh ta, độ ẩm trên cánh tay cũng không cao.

“Toàn bộ xe đều biến dạng, may mà tôi chạy nhanh, nếu không thứ hiện tại cậu thấy là thân thể bị nướng chín của tôi rồi!”

Thì ra thương tích trên người là do tai nạn ô tô. Tiễn Diệp dựng gối thẳng lên dựa vào đầu giường để Cố Kinh Duy có thể thoải mái hơn một chút, bản thân hẳn cũng ngồi xuống ghế.

“Tôi vốn không thích uống thuốc giảm đau, chỉ là đau đầu quả thật không dễ chịu gì.” Cố Kinh Duy cười đến mức chút ‘cay đắng’.

Tiến Diệp hỏi: “Anh có biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Biết.” Không ngờ là Cố Kinh Duy lại gật đầu, “Tuy rằng vẫn còn hơi mơ hồ nhưng lúc bọn chúng đem tôi đến đây vẫn luôn báo cáo tình hình qua điện thoại.”

“Sao anh biết là Tiêu Tuấn Phi?” Cũng có khả năng là người khác, ví dụ như ...

Cố Kinh ‘ừ’ một tiếng, nghe không ra là cười hay gì, nhìn Tiễn Diệp, nói: “Lẽ nào cậu muốn nói là mình sao? Tiễn Diệp, tôi không hiểu cậu nhưng tôi hiểu Tiêu Tuấn Phi. Hơn nữa, ngoại trừ cậu ta ra còn ai có gan làm như vậy với tôi?”

“Nuôi hổ gây họa”, đó là chuyện ai cũng biết nhưng rất ít người có thể tránh được.

“Anh định làm gì bây giờ?” Tiễn Diệp đưa tay lên chậm rãi đẩy kính một cái, hỏi.

Nhìn hẳn thật sâu một lúc, Cố kinh Duy quay mặt đi, một tay sờ soạng bằng gạch trước ngực giống như đang thăm dò độ sâu của vết thương.

“Hiện tại, phải là cậu muốn làm thế nào chứ?”

Khẽ cup mắt, Tiễn Diệp nghe thấy đáp án hẳn không muốn nghe nhất.

“Tôi hay là Tiêu Tuấn Phi? Cậu chọn ra một người, kẻ còn lại, chỉ còn đường chết.”

Tiến Diệp nhắm mắt lại, nhìn qua có vẻ như đang tự hỏi, trên thực tế, trong đầu hẳn chỉ có một suy nghĩ: thứ mùi trộn lẫn giữa ẩm mốc và máu tanh này thực sự là khó ngửi vô cùng!

“Anh đói bụng không?”

Cố Kinh Duy thoáng ngạc nhiên, dường như có chút không tiếp thu nổi. Tiễn Diệp vẫn từ từ nhắm hai mắt lại, anh ta cũng không quấy rầy, cho rằng hẳn đang suy nghĩ. Đợi nửa ngày, nhưng không ngờ lại nhận được ‘kết quả’ này.

“Anh đói bụng rồi nhỉ?” Câu hỏi từ hoàn toàn nghi vấn đã trở thành suy đoán đơn phương. Cũng chẳng chờ Cố Kinh Duy trả lời, Tiễn Diệp đứng lên, nói: “Tôi đi làm gì đó cho anh ăn, anh chờ một chút.”

Hắn xoay người nhưng một giây trước khi rời đi thì tay bị kéo lại.

“Tiễn Diệp ...” Cổ Kinh Duy gọi tên hắn, trong giọng nói lộ ra một chút thương cảm. Nếu bây giờ Tiễn Diệp quay đầu lại sẽ thấy được biểu tình gì trên mặt Cổ Kinh Duy, hắn nghĩ cũng không muốn nghĩ thêm.

“Sao thế?” Tiễn Diệp không quay lại nhưng tựa như cũng chẳng hề có ý muốn đi.

“Cậu rốt cuộc có cảm giác với tôi không? Dù cho chỉ một chút thôi?”

Một lúc lâu sau, Tiễn Diệp nói: “Tôi tưởng rằng anh sẽ cầu xin tôi chứ?”

“Tôi chỉ cần biết đáp án câu hỏi này là được.”

Tiến Diệp khẽ cười một tiếng, “Đồ ngốc.” Đáp án vấn đề này là chuyện không có ý nghĩa nhất.

“Cổ Kinh Duy, tính mạng vẫn quan trọng hơn.”

Cánh tay chậm rãi bị buông lỏng ra, Tiễn Diệp cũng từ từ quay người lại liếc nhìn Cổ Kinh Duy. Về mặt anh ta có chút mơ hồ, cũng không nói gì nữa. Tiễn Diệp cúi người nhặt cái lọ trên mặt đất lên, nhìn thoáng qua rồi đưa cho Cổ Kinh Duy.

“Thuốc giảm đau, uống một chút cũng không sao, chỉ cần không gây nghiện thì đây vẫn là một thứ tốt.” Nói xong đặt lọ thuốc bên giường, “Tôi đi lấy thức ăn và nước cho anh.”

Lần này Tiễn Diệp rời đi vô cùng thuận lợi.

Ra khỏi cửa, Tiễn Diệp đứng tại chỗ một hồi lâu, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì. Phía sau cánh cửa truyền ra một trận ho khan của Cổ Kinh Duy, có cảm giác rất bi thảm. Càng cho rằng bản thân không phải người có thể thông cảm cho kẻ khác, thật ra khi đã đồng tình rồi thì còn trên cả mức bình thường. Tiễn Diệp khẽ nhú mày, một tay tháo kính ra, khẽ day day huyệt tinh minh. Mỗi khi hắn làm động tác này thì đều là lúc thể xác và tinh thần cực kỳ mệt mỏi.

Lúc đi dọc theo đường cũ trở về cũng không đụng phải người của Tiêu Tuấn Phi. Khi đi ngang qua cửa sổ, Tiễn Diệp nhìn thoáng qua bên ngoài, ừm ... đều canh giữ ở ngoài kia rồi!

Xem ra hôm nay ngay cả việc hắn có thể hoàn hảo đi ra hay không cũng chẳng dễ dàng như vậy.

Lúc đi đến chỗ rẽ chuẩn bị xuống lầu, Tiễn Diệp đột nhiên dừng bước, đồng thời rụt người lại, tựa vào mép tường, hắn nghe thấy giọng Tiêu Tuấn Phi.

“Thế nào? Muốn đi tìm anh ta?”

“Không, không có ...”

Tiến Diệp nhú mày, giọng nói này ... là Tiểu Kỳ.

“Hừ! Tôi đã nhắc nhở cậu nhiều lần rồi, cậu rốt cuộc ...”

“Tôi, tôi không muốn làm gì cả!” Thanh âm dần nhỏ xuống, “Tôi không muốn làm gì ... chỉ là, muốn nhìn anh ta một chút ...”

“Không phải mới gặp sao?”

Không có tiếng nói, sau đó một trận nước nở nghẹn ngào truyền tới. Tiễn Diệp cúi đầu, không bỏ qua bất kỳ âm thanh nào bên tai.

“Aiz!” Đường như rất ảo não.

Sau đó là một trận trầm mặc, ngoại trừ tiếng nước nở của Tiểu Kỳ thì chẳng còn âm thanh gì khác. Tiễn Diệp đứng tại chỗ, tần suất hô hấp cũng chậm lại không ít. Suy nghĩ một chút, hắn khẽ gật đầu một cái, trong nháy mắt thứ nhìn thấy chính là hình ảnh Tiêu Tuấn Phi lôi kéo Tiểu Kỳ rời đi.

Suy đoán cùng hoài nghi khiến vùng xung quanh lông mày Tiễn Diệp nhíu chặt. Suy nghĩ một hồi, hắn tựa vào mép tường, đứng tại chỗ trong vòng ba phút, sau đó cũng đi về hướng kia.

Không quá một phút sau, người gặp phải khi đi được nửa đường cũng chẳng phải Tiêu Tuấn Phi, mà là Tiểu Kỳ.

“Tiền tiên sinh!” Nhìn thấy Tiền Diệp, biểu tình của Tiểu Kỳ rõ ràng là mừng rỡ cùng hưng phấn, chỉ là lại nhanh chóng biến mất. Trở thành một loại xấu hổ cùng khó chịu ‘không thể đối mặt’.

Tiền Diệp gật đầu với cậu ta một cái, hỏi: “Còn đau không?” Trong giọng nói không mấy may có một chút ý tứ nhục nhã, ai nghe cũng thấy được.

Tiểu Kỳ nhanh chóng lắc đầu.

“Thật ra, anh Phi không phải người xấu! Anh ta vẫn chăm sóc tôi rất tốt, anh ta kỳ thực ...”

“Được rồi!” Tiền Diệp đột nhiên lạnh lùng cắt đứt lời cậu ta, sắc mặt cũng không dễ nhìn cho lắm.

Cho rằng hấn nổi giận, Tiểu Kỳ ngậm miệng lại, có chút khó xử nhìn đối phương.

Tuy biết rằng có lẽ khẩu khí của mình quá kém nhưng Tiền Diệp không có ý định giải thích, hỏi: “Phòng bếp ở đâu?”

“Ồ ... từ nơi này đi thẳng sau đó rẽ phải, tiếp tục đi thẳng sẽ đến. Anh đói bụng sao? Tôi đến nhà bếp nói với người ta ...”

“Không cần. Tôi có thể tự đi.” Lúc này Tiền Diệp cự tuyệt.

Vào lúc hấn đi, dường như Tiểu Kỳ do dự thật lâu mới cố gắng lấy đủ dũng khí, ngắc đầu hỏi: “Anh chán ghét tôi phải không? Bởi vì tôi ô uế ...”

Tiền Diệp không hiểu nổi, đột nhiên phát hiện ra, có rất nhiều chuyện, tất cả đều là do người khác ‘vu oan giá họa’* cho hấn.

“Không có.”

“Vậy ... vì sao ...” Dường như cậu ta cũng không biết bản thân muốn hỏi gì, phải hỏi thế nào.

Khẽ nhắm mắt một cái, Tiền Diệp thật ra lại biết đối phương muốn nói gì.

“Tiểu Kỳ, tôi vẫn muốn kéo cậu ra khỏi vòng luẩn quẩn này.” Nhưng không nghĩ tới, bản thân cậu lại hăm vào càng sâu.

“Tôi hôm đó tôi không ôm cậu nhưng lại nói với Cố Kinh Duy rằng chúng ta đã làm với nhau. Đó là một trong những điều kiện để anh ta thả cậu đi. Tôi không sợ bị hiểu lầm, nhưng điều tôi sợ chính là đã bị hiểu lầm còn không đạt được mục đích.”

Sắc mặt Tiểu Kỳ trong nháy mắt trở nên trắng bệch, mỗi khe run rẩy, nửa ngày sau mới lúng túng nói ra một câu: “Tôi, chỉ là muốn gặp anh ...”

Tiền Diệp nói: “Nếu là như vậy, có lẽ là tôi hại cậu rồi.”

“Không có ...”

“Vậy ngay từ đầu cậu không nên có suy nghĩ đó trong đầu.”

Khi người ta còn trẻ tuổi, chỉ cần một lần bị giáo huấn khắc sâu, cũng có thể đủ dùng cho cả đời.

Tuyệt tình, chung quy vẫn tốt hơn so với lạm tình. Tiền Diệp bắt đầu thấy những lời này đúng là chân lý.

Khi đến được nhà bếp, Tiền Diệp cảm thấy mắt có chút cay, trong ngực có loại cảm giác kỳ quái. Trong phòng bếp chẳng có ai, vô cùng vắng vẻ, Tiền Diệp thuận lợi tìm thấy một cái cốc, đi tới trước bình nước rót một cốc.

Uống xong cốc nước lạnh, cảm giác cũng không thể tốt hơn.

Buông cốc xuống, Tiền Diệp đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp. Nhìn quanh bốn phía một chút, cuối cùng đường nhìn dừng lại tại ngăn tủ phía dưới bồn rửa. Từ khe cửa đó có chất lỏng màu đỏ rỉ ra.

Nhiều mây, tiến về phía đó, ngừng một chút, sau đó giật mạnh cửa ra. Một cổ thi thể khoe miệng rỉ máu ngã xuống, trên người còn mặc y phục đầu bếp.

Tiền Diệp còn chưa kịp nghĩ gì, bỗng nhiên cảm thấy phía sau có người đang tới gần, quay người lại vừa vận đối mặt với kẻ kia. Hắn cảm thấy tâm tình mình nảy mạnh lên vài cái.

“Phản ứng của cậu hình như trở nên trì độn rồi nhỉ?” Đối phương khẽ nheo mắt, đánh giá biểu tình có phần cứng nhắc của Tiền Diệp.

Tiền Diệp cũng cảm thấy như vậy. Nhưng vấn đề khiến hắn càng quan tâm hơn lúc này là ...

“Sao anh lại ở đây? Cận Sĩ Triển!”

Hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người, đây căn bản là kẻ không có khả năng xuất hiện tại nơi này.

Cận Sĩ Triển trừng mắt nhìn hắn, “Cậu quên điện thoại trên tắc xi.” Cuối cùng điện thoại cũng thông, người bắt máy lại là một ông chú, chẳng qua cũng biết được đích đến của Tiền Diệp.

Tiền Diệp muốn nói đó cũng không phải hắn bỏ quên, là cố ý lưu lại để ‘gán nợ’.

“Anh tới làm gì?”

“Hừ!” Khẽ cắn răng, Cận Sĩ Triển tiến nhanh về phía trước, đưa tay nắm lấy cằm Tiền Diệp, hung hăng hỏi: “Cậu hỏi tôi tới làm gì? Cậu nói xem tôi tới làm gì? Đi dạo chơi ngoại thành sao?”

Hỏi y vấn đề như vậy, lại vào lúc y trả lời xong thì biến mất như thế ... Tiền Diệp, cậu nói xem tôi muốn gì chứ?

Khẽ cong khoe miệng, Tiền Diệp cũng không nổi giận, hơi ngửa đầu nhìn đối phương, “Có lẽ nơi này không phải địa điểm thích hợp để dạo chơi ...”

“Vậy còn cậu? Tới đây tảo mộ chắc?”

Tiền Diệp không biết tại sao Cận Sĩ Triển đột nhiên trở nên ‘có khiếu hài hước’ như vậy. Chẳng qua, nói không chừng ... thoáng liếc nhìn thi thể trên mặt đất qua khoe mắt.

“Anh giết đầu bếp làm gì?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Nếu như tên đầu bếp này cầm dao không phải muốn thái thịt mà là muốn chém cậu, lẽ nào cậu sẽ đứng tại chỗ cho hắn chém?”

Tiền Diệp nhếch miệng cười, “Anh hôm nay thực sự rất vui tính.”

Câu trả lời của Cận Sĩ Triển là trực tiếp chặn miệng hắn lại, đỡ phải nghe những lời càng nói càng đáng giận ... tất nhiên là dùng miệng của y.

Sự phẫn nộ có thể cảm nhận qua cách đôi môi bị đối xử thô bạo. Chẳng biết có phải do cảm thấy bản thân không đúng, biểu hiện của Tiền Diệp vô cùng nghe lời, thậm chí còn chủ động hé miệng nghe tiếp Cận Sĩ Triển.

Mãi cho đến khi Cận Sĩ Triển xả hết bực tức, buông Tiền Diệp ra, lúc này đôi môi hắn đã bắt đầu sưng đỏ lên.

“Vào thời điểm như thế này làm loại sự tình này, anh thật đúng là cảm thú ...” Khẽ đẩy kính mắt, Tiền Diệp mỉm cười ‘kháng nghị’.

Cận Sĩ Triển nhíu mày, “Cậu cũng biết hiện tại không phải lúc làm loại chuyện này!”

Câu trả lời của Tiền Diệp cho y là cúi đầu tựa vào vai y.

“Theo tôi đi.”

Nhắm mắt lại, Tiền Diệp rất muốn hỏi sau khi rời khỏi đây thì đi nơi nào? Thế nhưng hắn nhìn xuống, cảm thấy không có ích, chung quy vẫn nghĩ vấn đề như vậy đã không thích hợp giữa hắn và Cận Sĩ Triển nữa.

“Được!” Nhưng mà, trước đó hắn phải đi xác nhận một việc.

57. Chương 57

Tiền Diệp lấy ly nước cùng một ổ bánh mì, lần theo đường cũ trở về chỗ Cổ Kinh Duy, vào phòng, thái độ trên mặt so với khi gặp Cổ Kinh Duy ban nãy, đã có thêm một tia khác biệt tinh tế.

Cuối hành lang, Tiêu Tuấn Phi đứng dựa vào tường, miệng còn ngậm điều thuốc đã cháy gần hết, xem ra gã đã đứng ở đây một lúc lâu rồi. Phát hiện có người lại gần, Tiêu Tuấn Phi ngẩng đầu, tàn thuốc theo động tác của gã mà rơi xuống, gã nhìn Tiền Diệp cùng những thứ trong tay, khẽ cười một chút, hỏi: “Đã suy nghĩ như thế nào rồi?”

Chậm rãi bước đến gần, Tiền Diệp hơi cúi đầu, “Còn chưa xong.” Thành thật đến mức khiến người ta khó tin.

Tiêu Tuấn Phi nhú mày suy nghĩ.

“Tôi đã cho anh quá nhiều thời gian...”

“Đối với cậu mà nói có thể là lâu, nhưng đối với tôi, cậu không cảm thấy quá đột ngột sao?” Tiền Diệp hơi mỉm cười, ngược lại so với biểu tình thường ngày của hắn.

Tiêu Tuấn Phi không nói gì, nhìn bánh mì trên tay hắn, hỏi: “Cho anh ta sao?”

“Ừ, tôi muốn đi xem lại xem anh ấy thế nào.”

Lời Tiền Diệp làm biểu tình của Tiêu Tuấn Phi có chút thay đổi, dời ánh mắt, Tiêu Tuấn Phi dựa lại vào tường hút thuốc, vẻ mặt mang một thêm tia phiến muộn, động tác cũng thô lỗ hơn.

Tiền Diệp vẫn luôn quan sát hành động của gã, hỏi: “Cậu lại lo lắng cái gì?”

Động tác của Tiêu Tuấn Phi khựng một chút, đến khi phản ứng lại thì ngẩng đầu cười cười với Tiền Diệp:

“Lo lắng anh bỏ rơi tôi.”

Tiền Diệp cũng cười theo, chẳng qua giọng điệu lại nghiêm túc khác hẳn với nụ cười kia: “Vậy cậu có thể giết tôi.”

Biết hắn chẳng phải đang nói giỡn, Tiêu Tuấn Phi cũng không cười.

“Tiền Diệp, tuy chưa yêu anh đến mức dở sống dở chết, nhưng nếu phải giết anh, tôi tuyệt đối không xuống tay được.”

Những lời lại thật ra có chút ngoài dự đoán của Tiền Diệp. Chẳng qua hắn cũng có thể hiểu được. Những kẻ xuất hiện trong cuộc đời hắn, loại cảm thấy hứng thú hoặc thương hại, đồng tình với hắn thì có rất nhiều, thế nhưng chẳng được mấy người là thật lòng yêu hắn.

“Vậy thật sự là...” Tiền Diệp khẽ nhếch khóe miệng, “Vô cùng cảm ơn.”

Tiêu Tuấn Phi hưng hăng đem thuốc ném đi.

Lần này Tiền Diệp gõ cửa. Chẳng qua không đợi người bên trong trả lời, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trong phòng vẫn rất tối, hương vị mốc meo dường như đã nhạt hơn nhiều, hoặc là do đã trở nên quen thuộc. Tiền Diệp đóng cửa, đi đến bên giường, Cổ Kinh Duy vẫn đang giữ nguyên tư thế như khi hắn rời đi.

Anh ta ngẩng đầu nhìn hắn.

Tiền Diệp đem ly nước trong tay đưa tới trước mặt anh ta, hỏi: “Chỉ có bánh mì, được không?”

“Cậu đi lâu như vậy, chỉ tìm được một ổ bánh mì?” hỏi như vậy, Cổ Kinh Duy vẫn nhận lấy nước cùng bánh.

Tiền Diệp không trả lời, ngồi lên ghế, nhìn Cố Kinh Duy đem nước uống một ngụm, bánh mì lại không chạm qua.

“Tôi đã nghĩ cậu sẽ không trở lại.” Uống xong nước, Cố Kinh Duy quay đầu nhìn Tiền Diệp.

“Tôi bảo rồi, đi lấy thức ăn cho anh, việc đã đáp ứng, tôi sẽ làm được.”

Nhìn Tiền Diệp, Cố Kinh Duy cong khóe miệng: “Nghe có vẻ là ưu điểm, nhưng cũng là khuyết điểm lớn nhất của cậu. Tiền Diệp, cậu rất dễ mềm lòng.”

Những lời này, không chỉ có Cố Kinh Duy nói qua. Tiền Diệp cũng chưa bao giờ phủ nhận, bởi vì không thể nào phủ nhận được.

“Tôi muốn rời đi.” Thật đột nhiên thốt ra một câu.

Cố Kinh Duy cũng không có biểu hiện giật mình, thậm chí còn có vẻ “như trong dự kiến”.

“Vì cái gì?” Anh ta hỏi.

Tiền Diệp: “Anh biết mà.”

“Vì Cận Sĩ Triển?”

Có chút bất đắc dĩ, dường như mọi người đều nhận định Cận Sĩ Triển là toàn bộ nguyên nhân, mà Tiền Diệp lại là người trời sinh không biết cách phản bác. Cho nên, hần im lặng.

Có đôi khi, im lặng chính là thừa nhận.

Cố Kinh Duy nhướng mi, nhìn biểu tình ‘cam chịu’ của Tiền Diệp.

“Cuối cùng, cậu vẫn chọn anh ta sao?”

Tiền Diệp chậm rãi ngẩng đầu: “Cố Kinh Duy, đừng khiến tôi nghĩ rằng tôi vĩnh viễn thiếu nhân tình của các anh. Ai tôi cũng không nợ, tất cả mọi việc tôi làm, đều không thương tổn bất kì kẻ nào.”

“Cậu cho rằng một câu có thể cùng tôi phân rõ quan hệ?” Cố Kinh Duy chậm rãi thẳng người, “Cậu nói cậu không làm tổn thương bất kì kẻ nào? Vậy còn tôi?”

“Anh cố tình đâm đầu đi về phía tảng đá, đến lúc va vào chảy máu chẳng lẽ còn muốn đổ lỗi cho nó sao?”
Đánh giá vô tình như vậy lần đầu tiên từ miệng Tiền Diệp nói ra.

“Ba~” một tiếng, ly thủy tinh trong tay Cố Kinh Duy rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt vỡ tan, tiếng thủy tinh nát vụn như một tín hiệu. Tiền Diệp không thềm nhắc lại, nước từ trong cốc bắn đầy lên mép quần hần, ướt đầm một mảnh.

Sự im lặng bao trùm bốn phía đến đáng sợ, nhân tố phần nộ bắt đầu từ từ bùng nổ.

“Tiền Diệp, cậu thật sự làm tôi thất vọng.” Cố Kinh Duy lạnh lùng nói.

Thất vọng, ngay từ lúc bắt đầu, đã không nên có hi vọng gì, đối với người như hần ... Thở dài một tiếng, Tiền Diệp đứng dậy.

“Cậu nghĩ mình có thể rời đi như vậy sao?” Cố Kinh Duy hỏi.

“Tôi nhất định phải đi.” Những ngày tiếp theo, hần muốn vì chính bản thân mình mà sống. Cúi người, Tiền Diệp nhặt mảnh thủy tinh lớn nhất để sang một bên, sau đó đem từng mảnh, từng mảnh nhỏ khác đặt lên trên.

“Tôi sẽ không để anh chết.” Hần vừa nhặt vừa nói, không nhìn Cố Kinh Duy, “Tôi sẽ tìm biện pháp để Tiêu Tuấn Phi thả anh, những việc tiếp theo, các anh tự giải quyết... Khụ!” Ngay từ đầu, yết hầu đã phát ngứa, nơi ngực cảm thấy lạ lạ, cảm giác không tốt lắm. Nhấn nhẹn một hồi, Tiền Diệp khụ một tiếng.

Cố Kinh Duy ngồi trên giường cúi đầu nhìn động tác của hần, Tiền Diệp đang quỳ một gối trên mặt đất, làm cho người xem có cảm giác thành tựu. Khẽ cười một cái trong im lặng, Cố Kinh Duy xóc chân lên.

“Nếu ban đầu cậu nói câu này, có thể tôi sẽ thật cảm động, đáng tiếc... chậm một bước.”

Sợ run một chút, Tiễn Diệp nâng đầu lên, thấy một trận choáng váng, cả thân thể đều ngã về phía trước, hần vội vàng lấy tay chống xuống mặt đất, lòng bàn tay chạm phải mảnh vỡ thủy tinh, tuy rằng phát đau, nhưng đau đớn cũng làm cho ý thức thoáng rõ ràng hơn.

“Anh... Khụ, khụ!” Không biết vì cái gì, ngực thật khó chịu, ngay cả hô hấp đều bắt đầu trở nên khó khăn hơn, từng hơi từng hơi thở hỗn hển. Tiễn Diệp có chút không dám tin nhìn chằm chằm Cổ Kinh Duy vừa bước xuống giường.

Đứng trước mặt hần, Cổ Kinh Duy cởi bỏ đầu dây băng gạc, một tầng lại một tầng, rất nhanh, đồng băng gạc xếp thành một tòa núi nhỏ trên mặt đất, mà trên đầu anh ta, hoàn toàn không có vết thương.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Tôi thật ra đã cho cậu rất nhiều cơ hội...” Anh ta bắt đầu gỡ băng gạc trên tay, Tiễn Diệp càng ho dữ dội. “Thế nhưng cậu đều bỏ qua.”

“Khụ khụ! Khụ khụ khụ

!” Tiễn Diệp ho đến mức không nói nên lời, mùi vị gay mũi phảng phất xung quanh làm cho người ta có cảm giác muốn nôn mửa. Hiện tại hần đã biết, tại sao mùi nấm mốc trong phòng lại nồng như vậy.

“Có lẽ mềm lòng, là ưu điểm, cũng là khuyết điểm của cậu.” Đem băng gạc trên cánh tay ném xuống, Cổ Kinh Duy bắt đầu gỡ lớp băng cuối cùng trên ngực, băng gạc thấm đẫm máu nhưng cũng không nhất định là máu của anh ta.

“Anh... khụ khụ!” Một tiếng cuối cùng, Tiễn vừa đưa tay lên che miệng, một cổ huyết tinh đã từ cổ họng trào ra. “Khụ!” Trên tay nóng lên, bao phủ trên đó là những tơ máu chảy ra từ vết cắt do thủy tinh ban nãy. Tiễn Diệp nhìn máu đỏ trên tay, càng nhiều chính là máu chảy ra từ khóe miệng.

Cổ Kinh Duy nhíu mày, cúi đầu nhìn dòng máu vẫn đang rỉ ra từ khóe miệng Tiễn Diệp, thì thào nói: “Không nghĩ tới, cậu đối với thuốc phản ứng lớn như vậy...”

Tiến Diệp chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt dừng lại trên mặt Cổ Kinh Duy. Biểu tình trên mặt anh ta mang theo một chút thương tiếc. Cổ Kinh Duy cúi người xuống, cùng Tiễn Diệp đối mặt, giơ tay lau đi vết máu bên miệng Tiễn Diệp. Tiễn Diệp đột nhiên ho một tiếng, máu văng đến trên mặt anh ta.

“Tôi cũng nghĩ sẽ đi đến bước này, nhưng mà tôi không còn lựa chọn nào khác... Mặc kệ có thể đạt được hay không, cũng không thể buông tha cho Cận Sĩ Triển, muốn khiến Cận Sĩ Triển xuất hiện, chỉ còn cách hy sinh cậu. Tôi chờ cơ hội này lâu lắm rồi...”

Thân thể Tiễn Diệp lay động, Cổ Kinh Duy vươn tay muốn đỡ lại bị đẩy ra.

“Thì ra, tất cả.... thật sự khụ! Đều là anh... Ah ~”

Tiêu Tuấn Phi phản bội là giả, Cổ Kinh Duy muốn lợi dụng hần...

Cổ Kinh Duy hạ mi mắt, nhìn khuôn mặt dần mất đi huyết sắc của Tiễn Diệp. “Thì ra cậu đã sớm biết...”

Thật ra cũng không sớm, Tiễn Diệp vào thời điểm nhìn thấy Tiêu Tuấn Phi cùng Tiểu Kỳ nói chuyện mới có chút nghi ngờ. Chẳng qua dù có hoài nghi, hần cũng không nghĩ rằng Cổ Kinh Duy sẽ ra tay trên người mình.

“Không có sớm... Khụ khụ ~! Như anh tưởng tượng. Khụ, khụ khụ ~!” Lời còn chưa nói xong đã bị tiếng ho khan không dứt ngắt quãng. Tiễn Diệp che miệng, thân thể ngã về phía sau, ngay vào lúc cả người sắp chạm vào mặt đất, Cổ Kinh Duy vươn tay ra kéo hần vào lòng.

Tiến Diệp đã không có sức mạnh để giãy dụa.

“Hần hần là đã ở trong nhà này rồi nhỉ?” Cổ Kinh Duy hỏi.

“Anh...”

“Cậu thật lâu mới trở về, là ở cùng hần? Đáng tiếc...” Cổ Kinh Duy khẽ lắc đầu.

Tiến Diệp cảm thấy thanh âm của mình đều bị máu ngăn lại, một chữ cũng không nói ra được.

Hắn sẽ chết sao?

Đỡ lấy vai hắn, Cố Kinh Duy ôm Tiễn Diệp lên, “Yên tâm! Tôi sẽ không để cậu chết.” Cam đoan của anh ta, đối với Tiễn Diệp mà nói thật không có ý nghĩa.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, thông thả mà do dự.

“Vào đi.”

Cửa bị chậm rãi mở ra, Tiêu Tuấn Phi đi vào, nhìn thấy Tiễn Diệp nằm trong lòng ngực Cố Kinh Duy, bị hình dáng cả người đầy máu của hắn dọa sợ.

“Đại ca, anh ta...” Vừa mở miệng, Tiêu Tuấn Phi đã bị hương vị trong phòng làm nhú mào.

“Cận Sĩ Triển đã đến đây.” Cố Kinh Duy nói một câu.

“Cái gì?” Tiêu Tuấn Phi ngăn ra.

Cúi đầu nhìn thoáng qua người trong ngực, Cố Kinh Duy ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía trước, “Phải người tìm cho ra hắn.” Nghĩ nghĩ lại nói, “Trước tiên tìm phòng bếp thử xem.”

Như là động tác giấy dựa cuối cùng của con mồi sắp bị giết, Tiễn Diệp khẽ mở to mắt, lại không thể khống chế ý thức càng lúc càng mơ hồ. Mất máu quá nhiều? Hay là phản ứng của thuốc? Điều không quan trọng, loại cảm giác này rất khó chịu, thậm chí khiến người ta nghĩ rằng thà chết còn dễ chịu hơn một chút. Thế nhưng hắn một khi đã sống đến tận bây giờ, thì sẽ không dễ dàng chết đi như vậy.

Việc hắn đã hứa, hắn sẽ làm được.

Hết

58. Chương 58

Tác giả có lời muốn nói:

Không nói gì nữa! Xin hãy cẩn thận với chương này!

Trong vòng sáu mươi chương sẽ xong!

(Tiêu: Vâng, xin hãy cẩn thận với chương này =v=.

Thêm nữa, vì Hân tỷ lỡ hứa hẹn nên lúc kết thúc, mặt độc giả nó cũng dư này OvO)

Ngực, đau đớn như bị lửa thiêu, so với vết cắt nơi tay còn khó chịu hơn. Cảm nhận được từng cơn sợ hãi, hô hấp cũng không được thông thuận cho lắm.

“Khụ ~” Tiễn Diệp chậm rãi mở mắt ra, ngoại trừ cảm giác khó thở, đau nhức trên người cũng ngày càng rõ ràng, muốn trở người một cái, kết quả lại phát hiện ra bản thân không thể động đậy được.

Thoáng sững sốt, Tiễn Diệp vô thức ngẩng đầu, nhìn dọc theo cánh tay đang giơ lên cao thì phát hiện ra tay trái của mình đang bị còng vào song sắt đầu giường.

Khẽ nhú mào, hắn quay đầu lại nhìn bốn phía. Trong phòng không còn ai khác, khoảng cách giữa cánh cửa sổ sát đất đang hé ra và chiếc giường hắn nằm không xa nhưng cũng chẳng gần.

“Khụ khụ ~ khụ ~” Tiễn Diệp một tay chống giường ngồi dậy, trận ho khan này khiến chính bản thân hắn cũng phải nhú mào. Hắn rất muốn biết rốt cuộc Cố Kinh Duy đã cho mình hít cái gì!

Vừa nghĩ tới đây cửa đã mở ra, người vào chính là Cổ Kinh Duy. So với bộ dạng cả người băng bó không lâu trước đó, bây giờ trông Cổ Kinh Duy có thể nói là rất ‘hăng hái’. Chẳng qua khi nhìn thấy hình ảnh Tiễn Diệp che miệng ho khan mãnh liệt, vẻ mặt anh ta lại bắt đầu thương tiếc.

“Cậu tỉnh rồi?”

Tiến Diệp hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn đối phương. Trong tay Cổ Kinh Duy bưng một cái khay, trên đó có một ly nước cùng một chiếc đĩa nhỏ, trong đĩa là hai viên con nhộng màu hồng. Đi tới bên giường để khay sang một bên, đưa nước cùng thuốc đến trước mặt Tiễn Diệp.

“Uống một chút đi, rất nhanh sẽ ổn thôi.”

Tiến Diệp mặt không đổi sắc nhìn những thứ trước mắt, mà dường như Cổ Kinh Duy cũng không muốn cho hắn cơ hội từ chối. Anh ta trực tiếp nhét thuốc vào khe hở giữa hai bờ môi hắn. Tiễn Diệp không hề phản kháng, trái lại còn đem thuốc nuốt vào.

Dường như rất thỏa mãn với sự ‘thuận theo’ của hắn, Cổ Kinh Duy khẽ cong khóe miệng, đưa cốc nước đến bên mép hắn. Tiễn Diệp cũng không chần chừ, ngẩng đầu lên uống nước.

Hầu kết nhẹ nhàng chuyển động, Tiễn Diệp từng ngụm từng ngụm uống xuống, dòng nước chưa kịp nuốt vào theo khóe miệng chảy xuống làm ướt đầm một mảng nhỏ trên giường, một lúc sau đã thấy đáy cốc. Vào lúc Cổ Kinh Duy lấy cốc về để sang một bên rồi ngồi xuống cạnh giường, Tiễn Diệp vươn tay khẽ lau cằm.

“Cảm giác tốt hơn chút nào chưa?”

Tiến Diệp chậm rãi thở hỗn hển, trong ngực quả thật đã thấy tốt hơn nhiều rồi. Chỉ là, người bị hại là hắn thấy rất khó chịu với loại câu hỏi đó, hắn không muốn trả lời.

Biết hắn đang nghĩ gì trong lòng, Cổ Kinh Duy vươn tay ra, dùng ngón tay trái lau đi vệt nước bên khóe miệng Tiễn Diệp, vừa nhanh chóng vừa dịu dàng, sau đó rút tay về.

“Xin lỗi! Tôi thực sự không biết loại thuốc đó đối với cậu lại có tác dụng phụ mạnh như vậy.”

Lời xin lỗi này có chân thành hay không, đối với Tiễn Diệp mà nói đã không còn quan trọng nữa.

“Anh muốn thế nào?”

Cổ Kinh Duy lắc đầu, “Tôi không muốn đối xử với cậu như vậy, điểm ấy chắc cậu cũng hiểu được. Hiện tại, chỉ cần cậu ngoan ngoãn ở chỗ này là tốt rồi. Tôi tuyệt đối sẽ không tổn thương cậu.”

“Giống như thế này sao?” Cười mỉa mai, Tiễn Diệp khẽ gạt cánh tay trái, tiếng còng tay va vào song kim loại đầu giường giống như đang nhắc nhở cái mà anh ta gọi là ‘tuyệt đối sẽ không tổn thương’ nực cười đến mức nào.

“Tiễn Diệp ...” Cổ Kinh Duy nhíu mày, vươn tay ra muốn ngăn hắn lại.

“Kính mắt của tôi đâu?” Tiễn Diệp lạnh lùng hỏi, quay đầu đi không hề nhìn anh ta.

“Tôi nghĩ chúng ta hẳn là nên nói chuyện một chút.” Cổ Kinh Duy rút cặp kính từ trong túi ra, chính là kính của Tiễn Diệp.

Không thèm nhìn đối phương một cái, Tiễn Diệp đoạt lấy nó, lúc đeo vào, biểu tình trên mặt càng trở nên lạnh lùng.

“Tiễn Diệp, tôi chỉ muốn cậu cho tôi chút thời gian. Tôi thực sự thích cậu, lẽ nào cậu không nhìn ra sao?”

Gần như thiếu chút nữa là cười ra tiếng, Tiễn Diệp đột nhiên cảm thấy Cổ Kinh Duy rất có thiên phú đóng kịch. Thích, từ này đối với hắn cũng không xa lạ gì, người nói thích hắn cũng không phải không có, thế nhưng người thích hắn một phần đồng thời cũng thương tổn hắn mười phần. Loại thích này không cần cũng được.

“Anh thích gì ở tôi?” Quay đầu lại, Tiễn Diệp nhìn Cổ Kinh Duy, hỏi: “Cái mà anh gọi là thích chính là khiến cho người anh thích ối ra máu sao?”

Trên mặt Cổ Kinh Duy lộ ra vẻ khó xử, “Tôi cũng không muốn như vậy! Tôi đã nói xin lỗi rồi nhưng cậu không chấp nhận tôi cũng chẳng có cách gì. Nhưng mà tôi sẽ không xin lỗi vì những chuyện khác.”

“Thả tôi ra.” Mặt không đổi sắc nói.

Cổ Kinh Duy lắc đầu, “Sau đó thì sao? Cậu sẽ đi tìm Cận Sĩ Triển phải không?”

“Đó là chuyện của tôi. Thả tôi ra.” Lần thứ hai lặp lại, dường như Tiễn Diệp đã không hề muốn nói gì khác với Cổ Kinh Duy nữa, “Được, hay là không được.”

“Nếu tôi nói có thể thả cậu ra nhưng cậu không được đi tìm Cận Sĩ Triển, cậu sẽ đáp ứng sao?”

Trầm mặc vài giây, Tiễn Diệp cười nhạt một tiếng, nói: “Không thể.” Bởi vì hắn đã hứa rồi.

Lời hắn nói khiến cho Cổ Kinh Duy biến sắc, thoáng cái đứng lên, từ bên giường nhìn chằm chằm vào Tiễn Diệp, “Vì sao? Tiễn Diệp, hắn rốt cuộc có điểm nào tốt? Không phải cậu luôn chán ghét hắn sao? Bây giờ sao lại muốn về bên cạnh hắn?”

Cận Sĩ Triển có điểm nào tốt? Vấn đề này trong lúc nhất thời Tiễn Diệp quả thật không tìm được đáp án. Có lẽ là chưa bao giờ nghĩ tới, hoặc căn bản là không hề suy nghĩ đến chuyện này. Hắn chán ghét Cận Sĩ Triển, thế nhưng cuối cùng người ở bên hắn chỉ còn một mình Cận Sĩ Triển mà thôi. Giống như hắn đã từng nói, lúc hắn cô đơn, Cận Sĩ Triển đến ... lúc hắn muốn ở một mình, Cổ Kinh Duy đến. Với hắn mà nói, còn có cách nào sao?

Ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Cổ Kinh Duy, đối mặt với sự phẫn nộ cùng khó hiểu của đối phương, Tiễn Diệp bình tĩnh nói: “Anh ta có chỗ nào tốt, tôi ghét hay không ghét anh ta, những chuyện này đều không liên quan gì đến anh.”

“Tôi thì sao?” Cổ Kinh Duy cướp lời nói một câu.

Anh ... “Cũng không liên quan gì đến tôi.” Lời nói của Tiễn Diệp khiến cho Cổ Kinh Duy nhú mày, “Tất cả những chuyện các anh đã làm, cho tới bây giờ đều chưa từng đứng ở góc độ của tôi mà suy nghĩ.”

“Cậu ...”

“Cổ Kinh Duy, anh cũng không phải thích tôi. Chỉ là cảm thấy có thể lợi dụng tôi mà thôi.

Tiến về phía trước một chút, nắm lấy bàn tay đang muốn đưa lên đẩy kính của Tiễn Diệp, Cổ Kinh Duy cảm giận hỏi: “Vì sao cậu vẫn không chịu tin lời tôi nói?”

Tiến Diệp nhàn nhạt nhìn đối phương, “Nếu như giữa tôi và Cận Sĩ Triển không có gì, anh còn có thể thấy hứng thú với tôi không?”

Cuối cùng, hắn chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi. Giá trị lợi dụng của hắn lớn hơn rất nhiều so với giá trị của bản thân hắn.

Nhưng điều không ngờ chính là, Cổ Kinh Duy vậy mà lại khê nở nụ cười khiến Tiễn Diệp không hiểu nổi. Nhìn hắn, Cổ Kinh Duy nói: “Lúc này, cậu sai rồi. Tiễn Diệp, nếu như cậu không có quan hệ gì với Cận Sĩ Triển tôi sẽ càng thích cậu hơn.”

Khê nhả mặt, Tiễn Diệp đột nhiên có loại hoảng sợ khó hiểu.

“Chẳng qua, vẫn chưa muộn ...”

Nói xong Cổ Kinh Duy cúi đầu hôn xuống môi Tiễn Diệp. Đối phương sợ run một chút, giây tiếp theo thì đưa tay ra đẩy nhưng cánh tay đó căn bản không phải đối thủ của Cổ Kinh Duy, chỉ còn cách cắn chặt răng, không cho anh ta tiến thêm một bước.

Chỉ là, có vẻ như điều này cũng chẳng thể khiến cho Cổ Kinh Duy từ bỏ ý định tiếp tục lấn tới trong đầu.

Sau khi kết thúc nụ hôn trên môi Tiễn Diệp, Cổ Kinh Duy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn biểu tình nghiêm trọng lạnh lùng trên mặt Tiễn Diệp, cười nói: “Loại vẻ mặt này cho thấy cậu vẫn chưa hoàn toàn chán ghét tôi ...”

“Vậy đừng để tôi phải hoàn toàn chán ghét anh! Cổ Kinh Duy, buông!”

Lắc đầu, Cổ Kinh Duy vươn tay vuốt ve nơi khóe miệng cùng gương mặt Tiễn Diệp, nói: “Lần trước buông cậu ra không làm đến cùng, tôi đã hối hận rồi. Tôi cho rằng như vậy cậu sẽ nhận ra tôi thật lòng đối tốt với cậu. Thế nhưng, ngay cả một chút cảm kích cậu cũng không có.”

Cổ Kinh Duy lúc này, trên mặt có chút tổn thương. Tiễn Diệp cụp mắt, không thèm nhắc lại.

Cổ Kinh Duy đột nhiên mạnh tay, đẩy Tiễn Diệp ngã xuống giường. Tiễn Diệp muốn giãy dựa nhưng cánh tay duy nhất có thể cử động cùng hai chân đều bị gắt gao ép xuống giường. Cánh tay còn lại bị còng tại đầu giường bất luận kéo thế nào cũng chỉ là vô ích.

Đau đớn nơi cổ tay kích thích từng dây thần kinh.

Quần áo bị cởi ra một cách thô bạo, không khí lạnh lẽo trong nháy mắt kích thích từng lỗ chân lông trên làn da. Tiễn Diệp run rẩy, cắn răng hỏi: “Cổ Kinh Duy, anh có biết mình đang làm gì không?”

Câu trả lời đối phương cho hắn là tháo thắt lưng hắn ra, “Tôi đương nhiên biết. Hơn nữa ngay từ đầu tôi nên làm như thế này, so với việc cậu không thích tôi, không bằng để cậu chán ghét tôi, đó cũng coi như một loại tình cảm.”

“Tình cảm chó mà!” Tiễn Diệp mắng, cánh tay bị còng nơi đầu giường liều mạng giãy dựa, âm thanh kim loại va vào nhau dị thường chói tai.

Cười cười, Cổ Kinh Duy tiếp tục động tác trên tay, “Tiễn Diệp, đối với cậu không thể quá dịu dàng, bởi vì cậu đã lạnh lùng đến mức ngay cả dịu dàng cũng không cảm nhận được! Vì vậy ...”

Anh ta còn chưa nói xong, Tiễn Diệp đã cảm thấy trước ngực đột nhiên lạnh, sau đó quần áo bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Tiếng vải vóc bị xé rách, vô cùng đáng sợ.

Tiến Diệp lẳng lẳng nhìn Cổ Kinh Duy đang quỳ phía trên, đối phương đem quần áo bị xé quần vào cổ tay bị còng nơi đầu giường của Tiễn Diệp. Như vậy mặc cho hắn cử động thế nào cũng sẽ không làm bị thương chính mình.

Sự dịu dàng trước khi tàn nhẫn, thật ra lại là giây phút tàn nhẫn nhất.

Khi đã xác định là không có vấn đề gì, Cổ Kinh Duy cúi xuống bắt đầu hôn lên môi Tiễn Diệp. Tiễn Diệp quay đầu đi nhưng rồi bị anh ta kéo lại, tay kia lần xuống phía dưới cảm lấy tính khí không có bất luận phản ứng gì của Tiễn Diệp.

“Cút ngay!” Tiễn Diệp chán ghét nhú mày.

Cổ Kinh Duy ghé vào lỗ tai hắn, nói: “Tôi thích cậu. Tiễn Diệp, ngày đó khi cậu giúp tôi băng bó vết thương có lẽ tôi đã thích cậu rồi.”

“Anh sẽ đối xử như thế này với ‘ân nhân cứu mạng’ của mình sao?”

“Theo như cậu nói đó, ân cứu mạng đã trả rồi. Hơn nữa, tôi không muốn chỉ để cậu làm ân nhân cứu mạng của tôi.”

“Cổ Kinh Duy, bây giờ anh dừng lại còn kịp.”

Nhìn Tiễn Diệp dưới sự khiêu khích hồi lâu vẫn không có phản ứng, Cổ Kinh Duy nhăn mặt, buông tay ra, ngồi thẳng lên cởi quần áo bản thân.

Trong tứ chi, Tiễn Diệp chỉ có thể cử động một tay, căn bản vẫn bất lực. Nếu như lúc này có thể sử dụng ngôn ngữ để cảm hóa Cổ Kinh Duy, thật ra hắn sẽ nguyện ý thử xem. Chẳng qua khi nhìn thấy Cổ Kinh Duy kéo khóa quần xuống phóng tính khí đã cương một nửa ra thì Tiễn Diệp từ bỏ ý niệm đó trong đầu.

“Tôi sẽ tận lực đối xử dịu dàng với cậu một chút, nhưng cần có sự phối hợp của cậu.” Cổ Kinh Duy đưa tay tháo kính mắt Tiễn Diệp ra, sau đó nắm lấy tay kia của hắn, đưa tới bên miệng, khẽ liếm những ngón tay dài nhỏ.

“Anh đã từng nghe qua người bị cưỡng gian lại muốn đi phối hợp với tên tội phạm sao?” Cười lạnh một tiếng, nhưng không có chút ý cười nào, giọng nói của Tiễn Diệp đang run rẩy.

“Tiễn Diệp, tôi thích cậu.” Cổ Kinh Duy tiếp tục lặp lại, ngậm lấy ngón trỏ Tiễn Diệp, khẽ cắn một cái.

Tiến Diệp đau đến nhú máu. Khi Cổ Kinh Duy buông tay hắt ra, cúi đầu hôn hắt, hắt hé miệng ra, lúc Cổ Kinh Duy luồn lưỡi vào, Tiễn Diệp hung hăng cắn xuống.

“A!” Rên lên một tiếng, Cổ Kinh Duy buông Tiễn Diệp ra, dòng máu theo khoe miệng chậm rãi rỉ ra. Anh ta trừng mắt nhìn Tiễn Diệp, người kia ngẩng đầu lên, cười yếu ớt.

Một lúc sau, Cổ Kinh Duy liếm liếm máu nơi khoe miệng, mỉm cười: “So với máu của cậu, một chút này không đáng gì.”

Cuối cùng, Tiễn Diệp không chịu nổi nữa!

“Anh tên điên này!” Giơ chân lên đập mạnh vào người phía trên, thế nhưng vừa lúc khiến cho Cổ Kinh Duy có thể nắm lấy cẳng chân, sau đó vào lúc đối phương thuận thế tách hai chân ra xa, Tiễn Diệp gần như ngay cả sức lực để thở cũng không còn nữa.

Cánh tay bị còng nơi đầu giường từng chút từng chút gãy dựa nhưng không có chút sức lực nào.

“Cậu không còn sức đâu. Từ bỏ đi! Hiệu lực của thuốc không nhanh hết như vậy.” Cổ Kinh Duy nheo mắt, đánh giá thân thể trần trụi của Tiễn Diệp, không may may che giấu dục vọng của bản thân.

Khi nắm lấy tính khí của chính mình để ở nơi nhập khẩu giữa hai chân Tiễn Diệp, anh ta cảm nhận được thân thể đó đang run lên.

Anh ta hỏi: “Cậu sợ sao? Tiễn Diệp, cậu sợ rồi?”

Tiến Diệp không trả lời, đưa tay lên che mắt lại.

“Yên tâm! Tôi sẽ không tổn thương cậu ...” Anh ta ghé vào lỗ tai hắt đảm bảo. Nói thì là nói như vậy, khi tiến nhập vào lối mòn chật chội nóng bỏng đó, Cổ Kinh Duy gần như không khống chế nổi mà mạnh mẽ lao vào.

Cả người Tiễn Diệp cứng đờ, cánh tay bị khóa gắt gao nắm lại mà gãy dựa.

Hạ thân có loại cảm giác máu đang chảy ra, mà Tiễn Diệp cũng chẳng muốn cảm nhận bất cứ điều gì nữa.

Cổ Kinh Duy chậm rãi cử động trên người hắt, trong thân thể Tiễn Diệp tuy rằng khô khốc nhưng cũng đủ để khiến cho người khác điên cuồng. Hơn nữa, chỉ cần nghĩ đến người bây giờ đang ở dưới thân mình là Tiễn Diệp, loại dục vọng so với tình dục càng thêm mãnh liệt lại kích thích Cổ Kinh Duy.

“Tiễn Diệp ... Tiễn Diệp ...” Một lần lại một lần kêu tên hắt. Nhưng Tiễn Diệp không còn cho anh ta bất luận sự đáp lại nào nữa.

Thậm chí, ngay cả cưỡng gian cũng không bằng, so với cưỡng gian còn vô sỉ hơn.

Tiến Diệp chết lặng nhìn trần nhà, đau đớn và vằn vằn hắt đã sớm quen rồi. Thân thể không theo ý thức của hắt, trước sau đều run rẩy, bị ôm chặt vào lòng nhưng từ đầu đến cuối chỉ cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Chỉ có một người hưởng thụ khoái cảm tình ái, lúc nào cũng kết thúc đặc biệt nhanh.

“Ưm ~!” Khi Cổ Kinh Duy bắn ra trong thân thể hắt, Tiễn Diệp co giật một cái, bộ phận đã mềm xuống của người kia vẫn ở trong người hắt.

Lúc Cổ Kinh Duy rút ra thì phát hiện Tiễn Diệp đang nhắm chặt hai mắt, không nhúc nhích, mà thứ gì đó giữa hai chân vẫn luôn không có động tĩnh gì.

“Tiễn Diệp, cậu đang nghĩ gì?” Cổ Kinh Duy cũng không nghĩ tới mình vậy mà lại hỏi ra câu này.

Khẽ động ngón tay, Tiễn Diệp mí mắt cũng không nhấc lên. Lúc này Cổ Kinh Duy mới phát hiện, cổ tay bị quần áo quần vào của Tiễn Diệp đang chảy máu, máu chảy nhiễm đỏ một mảnh. Rốt cuộc Tiễn Diệp đã dùng bao nhiêu sức lực để gãy dựa, chỉ có chính hắt mới biết.

Xoa xoa khuôn mặt tái nhợt của Tiễn Diệp, Cố Kinh Duy cúi đầu, “Tiễn Diệp, nói cho tôi biết cậu đang nghĩ gì? Hận tôi sao?”

Lần này, Tiễn Diệp lại khẽ cong khóe miệng cười châm chọc.

“Biết không? Lần đầu tiên của tôi và Cận Sĩ Triển cũng không khác thế này là mấy ...”

Cố Kinh Duy sửng sốt.

“Vây vì sao cậu ...”

“Bởi vì khi đó tôi là tự nguyện.”

Có một số việc, khi đã làm rồi thì vĩnh viễn chẳng thể quay về như lúc đầu nữa.

Ngoài cửa phòng, điều thuốc trong miệng Tiêu Tuấn Phi, khẽ vẫn đứng ở đó, đã cháy đến tận cùng, gã không biết mình đã đứng ở đây bao lâu.

Lý trí cùng tinh thần đang xoắn vào với nhau, gã nói với bản thân, chỉ cần nghe thấy Tiễn Diệp gào lên, gã nhất định sẽ chạy vào. Thế nhưng, ngoại trừ tiếng hít thở của bản thân, gã không nghe thấy bất cứ âm thanh gì nữa.

Người đàn ông kia, vĩnh viễn sẽ không cầu xin kẻ khác.

Cảm giác tội lỗi giống như cơn lũ tràn ra, Tiêu Tuấn Phi nghĩ mình chính là hung thủ, cho dù không phải cũng chính là tên đồng phạm.

Tàn thuốc rơi xuống mặt đất, vô thanh vô tức.

Xoay người rời đi, Tiêu Tuấn Phi tự nói với mình: Tiễn Diệp, tôi thực sự rất may mắn, bản thân chưa thích anh đến nông nổi như trong tưởng tượng.

Chưa đi được bao xa, Tiêu Tuấn Phi móc ra điều thuốc thứ hai nhưng ngay tại lúc cúi đầu muốn châm thuốc thì bị thứ gì đó để ở phía sau cắt đứt động tác. Bật lửa vẫn còn đang cháy, chỉ cần cúi đầu thêm một chút là có thể châm thuốc nhưng gã không thể động đậy.

“Tiễn Diệp ở đâu?”

Họng sừng lạnh lẽo chĩa vào thắt lưng, Tiêu Tuấn Phi cũng không còn muốn hút thuốc nữa. Chẳng qua nụ cười của gã mang theo chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng ở rất gần, thế nhưng các anh lại luôn lệch nhau một nhịp, lẽ nào thực sự là ông trời đùa giỡn.

“Nói.” Người phía sau lạnh lùng đưa ra mệnh lệnh, cường thế tuyệt đối.

Tiêu Tuấn phi phun điều thuốc ra, “Tin tôi đi, anh sẽ không muốn nhìn thấy anh ta lúc này đâu.” Mà anh ta, nhất định cũng không muốn thấy anh.

“Muốn gặp anh ta, trước tiên phải qua một cửa của tôi hẵng ...”

Hết

59. Chương 59

Tác giả có điều muốn nói:

Nếu tôi tính toán sai lầm mọi người cũng đừng trách nha ~ ORZ Nói chung, lần thứ hai xin mọi người hãy cẩn thận với chương này!

Vết thương trên cổ tay cũng không đau, nhưng vào thời điểm nước khử trùng dính vào, Tiễn Diệp lại cảm thấy nhức nhối vô cùng.

Mảnh vải như bị nhuộm thành màu đỏ chậm rãi được cởi ra, miệng vết thương bị vật dụng cùn cật lung tung còn vương vệt máu, ngay cả thịt gần như cũng hiện ra.

Đương nhiên, những việc này Tiễn Diệp không biết.

Hắn nằm trên giường, giơ tay, hờ hững nhìn chằm chằm trần nhà, dù chiếc còng đã được mở nhưng cũng không có phản ứng gì, vì sớm muộn cũng sẽ bị khóa lại.

Trong không khí là vị thuốc gay mũi, người bên cạnh gần như cung kính mà xem xét miệng vết thương của hắn.

“Đau không?”

Không nhìn. Hoặc là căn bản không nghe thấy, trên trần nhà giống như có gì đó vô cùng hấp dẫn, khiến tất cả sự chú ý của Tiễn Diệp đều tập trung vào đó. Có lẽ, hắn chỉ muốn an tĩnh mà ngẩn ngơ.

“Tiễn Diệp...” Trong giọng điệu lộ ra một chút khẩn cầu, còn có bất đắc dĩ, đã tổn thương một lần rồi, cũng hy vọng là lần duy nhất. Chẳng qua, hiển nhiên không có khả năng.

“Nói gì đi. Cậu không muốn nhìn tôi cũng không sao, nói với tôi một câu, nói cho tôi biết cậu cảm thấy thế nào, trên người còn đau không... Một từ thôi cũng được!”

‘Thỏa hiệp’ cuối cùng rốt cuộc được Tiễn Diệp chú ý.

Chậm rãi di chuyển ánh mắt, Tiễn Diệp nhìn thoáng ra Cố Kinh Duy đang ngồi bên giường. Bốn mắt nhìn nhau, lại có rất nhiều thứ không thể thấy rõ ràng.

Một chữ... phải không?

Tiến Diệp cười cười, thân thể trải qua ‘tàn sát bừa bãi’ phối hợp với nụ cười nhàn nhạt khiến người ta không thể rời đi ánh mắt.

Cho rằng hắn rốt cuộc đồng ý nói chuyện với mình, Cố Kinh Duy còn chưa kịp vui vẻ một giây, Tiễn Diệp liền hoàn thành tâm nguyện của anh ta, rõ ràng phun ra một chữ...

“Cút”

Còng tay vẫn là bị đeo lại, chẳng qua là đổi bên.

Thương tổn một mặt, lại đổi sang mặt khác, phải chờ cho đến khi hắn trăm tổn ngàn thương mới có thể ngừng sao?

Tiến Diệp tự hỏi chính mình. Hết lần này đến lần khác, hắn không cho rằng Cố Kinh Duy đang tổn thương hắn, hắn vốn là một kẻ chẳng biết tiết tháo gì, thân thể có thể bị thương tổn nghìn lần vạn lần, cuối cùng vẫn lành lại, trừ khi hắn chết đi. Chẳng qua là, hắn không hiểu, người ta nói thích hắn, người ta nói thương hắn, vậy tại sao, đến cuối cùng đều là kết cục như vậy...

Chẳng lẽ, yêu chính là như thế sao?

Còng tay được Cố Kinh Duy đặt bên cạnh gối đầu, như vậy Tiễn Diệp có thể thoải mái một chút, không cần phải giơ tay. Vào lúc Cố Kinh Duy rời đi, đã từng cúi đầu muốn hôn Tiễn Diệp nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng trừng trở lại.

Không cam lòng nhưng cũng không tiến thêm một bước.

Anh ta nói: “Tiễn Diệp, cho tôi chút thời gian, chúng ta có thể chậm rãi bắt đầu...”

Tiến Diệp thật muốn biết, cái gọi là ‘thời gian’, rốt cuộc kéo dài bao lâu? Thời gian mà hắn đã chờ, chẳng lẽ còn chưa đủ lâu sao?

Rèm cửa bị kéo xuống che khuất toàn bộ ánh sáng, hiện tại ngay cả mấy giờ Tiễn Diệp cũng không biết, càng không có khái niệm đã qua bao lâu. Hắn nhớ, Cận Sĩ Triển còn đang chờ hắn trở về, đột nhiên cười khê một tiếng.

Hiện tại, ai có thể trở về còn chưa biết...

Nhớ tới Cận Sĩ Triển, Tiễn Diệp bỗng nhiên cảm thấy, thời gian hắn bên cạnh người đàn ông kia mới là đủ lâu. Rõ ràng là hai kẻ không liên quan gì đến nhau, lại tiến triển đến tình trạng này, không thể nói rõ...

Tiến Diệp lắc đầu, tự nói với mình: Tiễn Diệp, là lỗi của mày, mày đã mềm lòng...

Chính là, hắn chẳng qua đã cô đơn lâu lắm rồi.

Bên tai truyền đến âm thanh vụn cửa, suy nghĩ của Tiễn Diệp bị gián đoạn. Phòng này, vào lúc Cố Kinh Dục đi đã khóa rồi, ngoại trừ anh ta không ai có chìa khóa.

Nhưng lúc cửa mở ra, người đi vào cũng không phải Cố Kinh Dục.

“Anh có khỏe không?”

Là tiếng nói Tiêu Tuấn Phi, những lời này không khơi dậy hứng thú của Tiễn Diệp, ‘lời đạo đầu’ của gã càng làm Tiễn Diệp cảm thấy châm chọc. Một người đàn ông bị một tên đồng giới khác cưỡng bạo, sẽ khỏe sao?

Không nhận được trả lời, Tiễn Diệp thậm chí cũng chưa ngẩng đầu liếc gã một cái, Tiêu Tuấn Phi nhăn mày, chẳng nói gì nữa, bưng đồ ăn đến bên giường, đem khay đặt lên tủ ở đầu giường.

Hương vị thức ăn nóng hổi khiến Tiễn Diệp hơi quay đầu.

Tiêu Tuấn Phi cho rằng hắn không muốn thấy mình. Đứng bên giường, gã nhìn Tiễn Diệp được vây trong chăn, thân thể không xem rõ, nhưng đầu tay trên bờ vai lộ ra bên ngoài, còn có một tay bị còng một tay bọc băng gạc, nghĩ đến những dấu vết này là như thế nào mà có, trong lòng Tiêu Tuấn Phi vô cùng khó chịu.

“Anh ấy là đại ca của tôi, đối xử không tệ, tôi sẽ không phản bội anh ấy.”

Lý do Tiễn Diệp từng nói, hiện tại bị Tiêu Tuấn Phi đón nhận, có loại cảm giác châm chọc sâu xa.

“Tôi không phải muốn giải thích cái gì, tôi chỉ là...” Chỉ là cái gì, lại không nói rõ ràng.

Nhắm mắt lại, Tiễn Diệp không nói một lời.

Sự trầm mặc của hắn khiến Tiêu Tuấn Phi bất an, nhưng cũng không biết làm thế nào.

“Tiễn Diệp, anh không cần...”

Tiến Diệp như đang ngủ, thân thể theo nhịp hô hấp cao thấp phập phồng, xem ra bất kể Tiêu Tuấn Phi nói gì hắn cũng sẽ không tỉnh.

Thật lâu sau, Tiêu Tuấn Phi vươn tay về phía người trên giường, cuối cùng rút trở lại. Từ trong túi tiền lấy ra một thứ ném lên giường.

“Anh không cần đợi Cận Sĩ Triển nữa, y sẽ không đến đây.”

Tiến Diệp mở mắt, không hề nhúc nhích.

Trên người hắn, là một chiếc cà-vạt.

“Mọi chuyện cho tới bây giờ, đây chính là kết quả.” Nhìn bóng lưng Tiễn Diệp vẫn bất động, Tiêu Tuấn Phi cảm thấy cảm giác tội lỗi của gã so với lúc ‘giết chóc’ còn nặng hơn, người kia, rõ ràng đã sớm chết lặng.

“Anh, nghỉ ngơi cho tốt. Nếu có thể, ăn chút gì đó. Rất nhanh sẽ thả anh.”

Hắn còn cho rằng, hắn sẽ bị giam ở chỗ này cho đến chết.

Cuối cùng Tiêu Tuấn Phi nhìn Tiễn Diệp thật sâu một cái, khóe miệng mím chặt, có điều gì đó chần chờ trong cổ họng, như là chỉ một chút nữa thôi, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Có vài thứ, gã không thể lựa chọn, chỉ có thể buông tha.

Sai thời điểm, gặp được đúng người, cũng là một loại sai lầm.

Tiếng đóng cửa vang lên, sau đó là âm thanh khóa cửa. Trong phòng một ồn ả nửa hoàn toàn yên tĩnh, mãi cho đến khi ngoại trừ tiếng thở của mình không còn nghe thấy gì khác, Tiễn Diệp mới chậm rãi quay đầu, vươn bàn tay bị băng bó tầng tầng lớp lớp, cầm lấy chiếc cà-vạt kia.

Cà-vạt tơ tằm đen tuyền, quả thật là của Cận Sĩ Triễn.

Đầu ngón tay truyền đến cảm xúc ẩm ướt, Tiễn Diệp buông tay, nhìn máu trên đó, màu đỏ rất mới, còn tản ra mùi máu tanh nồng.

Cười cười, hẳn biết, là Cận Sĩ Triễn.

Ngay cả mùi máu của Cận Sĩ Triễn hẳn cũng nhớ rõ.

Chậm rãi nhắm mắt lại, cánh tay che đi hai mắt, Tiễn Diệp không khóc, trong lòng tràn ngập cảm giác mờ mịt. Trực giác vốn sắc bén lúc này lại trở nên chậm chạp, chỉ số thông minh thoáng cái biến mất như chưa từng có, muốn suy nghĩ, trong đầu lại trống rỗng.

Quá mệt mỏi, cả người hẳn đều là vết thương, không còn tinh thần suy nghĩ điều gì khác.

Cứ như vậy... đi.

Thời gian giao nhau giữa ngày và đêm hẳn đã sớm qua.

Trong phòng trước sau chỉ một màu, mịt mù tăm tối. Thức ăn đã sớm trở nên lạnh như băng, hương thơm cũng mất đi. Cổ Kinh Duy không trở lại, không có bất luận người nào trở lại, nơi này dường như đã trở thành một góc bị quên lãng.

Tiến Diệp một mình yên lặng chờ đợi.

Tiêu Tuấn Phi nói hẳn không cần chờ Cận Sĩ Triễn nữa, nếu vậy, hẳn muốn hỏi, bây giờ bản thân còn có thể chờ ai.

Mọi người đều rời đi, hẳn hiện tại, ngay cả đối tượng để chờ đợi cũng không còn.

Mơ màng, Tiễn Diệp muốn ngủ, bởi vì sự an tĩnh khác thường, chỉ có thể ngủ say. Chẳng qua, hẳn đã không thể phân biệt rõ liệu có phải mình đang ngủ không, mắt vẫn luôn nhắm, là ngủ phải không?

Có tiếng thứ gì đó bị mở ra, Tiễn Diệp hoài nghi mà nhớ lại tiếng động vừa nghe được, không phải cửa... Như vậy, chỉ còn có thể là...

Mới vừa nghĩ đến đây, cảm giác ai đó đang bên cạnh trở nên rõ ràng. Tiễn Diệp lập tức mở mắt, vừa vặn đối diện với đường nhìn của người đang đứng trong bóng tối cách đó không xa.

Trong nhất thời không ai nói gì.

Hai mắt sáng ngời trong bóng đêm, còn có ánh trăng xuyên qua bức màn đang bị gió lay động, Tiễn Diệp hiện tại lại có cảm giác dường như cuối cùng mình cũng chìm vào giấc mộng rồi.

Mặt hẳn không biểu cảm cùng với sự 'thờ ơ' trên đó khiến cho đối phương bất mãn. Tiễn Diệp nhìn hàm răng của y lộ ra trong bóng đêm, tựa như dã thú muốn săn mồi, càng ngày càng tiến lại gần.

“Đáng chết!” Y mắng, giơ tay nắm lấy tay hắn, chạm đến cổ tay đầy băng gạc lại giảm nhẹ lực nắm, ít nhất, không làm đau Tiễn Diệp.

“Cậu đã nói rằng sẽ trở lại!” Lời nói hỗn loạn không rõ cảm xúc, rất nhiều việc đã xảy ra, những lời này cũng không phải đang oán giận.

Kỳ thật, bọn họ chỉ mới xa nhau vài giờ.

“Anh...” Thật lâu không mở miệng, âm thanh của Tiễn Diệp có chút mất tự nhiên, Cận Sĩ Triễn nhú mi nhìn hắn.

“ Là người hay là quỷ?”

Ách ! Đây là câu hỏi quái gì!

Sự cảm giận lúc này khi vừa nhìn thấy Tiễn Diệp mới biến mất được một lát rồi cuộc bùng nổ lần nữa, Cận Sĩ Triển cúi đầu hung hăng hôn lên cái miệng sẽ không nói của Tiễn Diệp.

Trách mắng đồng thời cũng là trừng phạt, quá trình cực kỳ kịch liệt.

Tiến Diệp ngoan ngoãn mà nhận lấy, sau đó đáp lại, cánh tay tự do kia ôm lấy bả vai Cận Sĩ Triển, phảng phất quanh mũi đều là mùi vị của đối phương, còn có mùi máu tươi nhàn nhạt khiến người ta càng thêm hưng phấn.

Hơn mười giây sau, hai người dính sát vào nhau, cảm giác môi mình bị cắn một chút, khóe miệng Tiễn Diệp cong lên, tranh thủ thì giờ nói một câu : « Rất đau... »

Buông môi hân ra, hơi thở Cận Sĩ Triển hơi hỗn hển, trừng Tiễn Diệp.

« Biết đau, thế mới có thể nhớ lâu »

Tiến Diệp cười cười : « Việc này, anh nghĩ oan cho tôi rồi... »

Hai người nhìn nhau, nhất thời im lặng, chẳng ai nói lời nào, cũng không cảm thấy có gì bất thường.

Rốt cuộc vẫn là Cận Sĩ Triển phản ứng trước, nhìn thoáng quá bộ dáng hiện tại của Tiễn Diệp, thân trên trần trụi, xem chừng phía dưới chăn cũng không mặc gì, trong ánh mắt hiện lên cái gì đó, sau lại bị giấu đi, dời tầm mắt, phát hiện tay Tiễn Diệp còn bị treo ở trên không cùng chiếc còng tay màu bạc.

« Tôi muốn giết... » Nghiến răng nghiến lợi, mới nói được nửa lời liền bị Tiễn Diệp ngăn lại, dùng môi.

Gần như là lấy lòng, lại muốn xác nhận điều gì, một lần lại một lần liếm láp trên môi Cận Sĩ Triển, rất nhanh được đáp lại. Hai người dây dưa cùng một chỗ, không nhớ rõ hay để ý bọn họ hiện đang ở đâu, chỗ nào, có thứ còn quan trọng hơn đang chờ bọn họ.

Vào lúc hai người cùng ngã xuống giường, Cận Sĩ Triển cảm thấy tim mình như ngừng đập.

Tiến Diệp đang liếm cổ y, tuy rằng một tay không thể động đây, nhưng chỉ với một tay kia, Tiễn Diệp cũng có thể cởi quần áo đối phương. Hơn nữa tiếng còng tay ma sát thanh chấn đầu giường trong bóng đêm khiến y có một loại cảm giác hưng phấn. Chẳng qua là, tuy rất hưởng thụ, nhưng hiện tại thời gian và địa điểm không thích hợp.

Dựa vào ‘ý chí’ kinh người, Cận Sĩ Triển định ngồi dậy, “Tiễn Diệp, chúng ta...”

“Hừ...” Tiễn Diệp hơi dẩu môi, nâng lên một chân đẩy Cận Sĩ Triển sang bên cạnh, “Đến bên này!”

Hắn đang quỵến rũ y!

Cận Sĩ Triển khẳng định trăm phần trăm. Y chưa bao giờ nghĩ Tiễn Diệp thuộc loại hình ‘Càng ngăn càng làm’! Trong hoàn cảnh này chẳng lẽ lại muốn thách thức yêu cầu cao độ sao?

Chờ suy nghĩ xong này nọ, y gần như đã bị Tiễn Diệp đè trên giường.

“Tiễn Diệp!” Không dám phát ra âm thanh quá lớn, giọng nói Cận Sĩ Triển trở nên ảm đạm.

Tiến Diệp cho y một nụ hôn trần an nồng nhiệt.

“Anh bị thương sao?” Hắn hỏi.

Cận Sĩ Triển không biết phải trả lời sao mới tốt.

“Không có...” Ôm chặt thân thể Tiễn Diệp, đầu ngẩng lên rất cao, tiện cho động tác hôn môi.

“Cà-vạt...”

“Hửm?”

“Có máu...” một tay của Tiễn Diệp vuốt ve cơ thể dưới thân.

“Ừm... vết thương nhẹ, đó là tôi dùng để ghìm thẳng nhóc họ Tiêu kia... Tiễn Diệp?” Cảm giác Tiễn Diệp đang chen vào giữa hai chân y, Cận Sĩ Triễn sưng sốt một chút, ngẩng đầu, khuôn mặt của Tiễn Diệp trong bóng đêm như càng thêm hấp dẫn, ánh mắt vô tội giống như không biết bản thân đang làm gì, nhưng Cận Sĩ Triễn tuyệt đối biết hắn tiếp theo muốn làm gì.

“Cậu muốn gì chứ?”

Tiến Diệp thực thành thật, “Tôi muốn làm anh.”

Giọng điệu vô tội cùng biểu cảm mê hoặc, quả thật như một loại ‘tội lỗi’, trước đây Cận Sĩ Triễn chưa từng thấy qua. Hơn nữa có loại cảm giác, nếu y từ chối, đó mới chính là ‘tội lỗi’.

Tiến Diệp cho y ‘kinh hỉ’ nhiều lắm!

“Cậu... Tôi...” kinh ngạc, do dự, khó tin. Lần đầu tiên cảm thấy ‘hết đường chối cãi’.

Nháy mắt, biểu tình của Tiễn Diệp trở nên đau buồn.

“Cận Sĩ Triễn, anh biết không?”

Một câu, mọi cảm xúc của Cận Sĩ Triễn như đều bị đập tan, y biết Tiễn Diệp đang hỏi gì, hắn cũng biết...

“Anh biết có phải hay không?” Tiễn Diệp kia, lúc nào cũng mang thái độ không quan tâm đến bất kì thứ gì, nhưng hiện tại loại vẻ mặt này khiến người ta cảm thấy dường như không ai quan tâm đến hắn.

Hiện tại, Cận Sĩ Triễn biết, loại biểu cảm này của Tiễn Diệp khiến là để cho người ta đau lòng. Dường như đã vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, Tiễn Diệp...

Sau đó, y ôm lấy Tiễn Diệp, là cam chịu hay thỏa hiệp, là đồng tình hay là gì khác... Thuận theo suy nghĩ của hắn đi.

Một lần lại một lần, lần đầu tiên ném thử tình ái như vậy, Cận Sĩ Triễn cảm thấy sắp thở không nổi.

Trong thân thể bị lấp đầy, tiếng gầm rú như muốn từ trong ngực phát ra cuối cùng thành thở dốc, không biết thân thể bị bộ phận hay là đồ vật gì tiến vào.

“Cận Sĩ Triễn... Cận Sĩ Triễn... Cho tôi!” Tiễn Diệp ghé vào bên tai y không ngừng nói.

Cười khổ một tiếng, Cận Sĩ Triễn đem chân mở ra lớn hơn, ôm bả vai Tiễn Diệp giúp hắn giữ thăng bằng.

“Không phải... đã cho cậu sao... A!” Đỉnh nhập thật mạnh, khiến tiếng rên rỉ của y nuốt trở về.

“Tiễn Diệp, nhẹ chút...”

Một bàn tay chống tại đầu giường, tại giữa khe hở mông Cận Sĩ Triễn ra vào, loại tư thế này gần như không thể dung từ ‘dâm loạn’ để hình dung. Tiễn Diệp cười cười, vươn ra đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc của chính mình.

“Anh trước kia, cũng là đối với tôi như vậy...”

Vừa nói xong, tính khí Cận Sĩ Triễn đang ‘không có đất dụng võ’ lập tức run rẩy một chút.

Tiến Diệp không kiêng nể gì cười ra tiếng, hỗn loạn, biếng nhác, gợi cảm, khiến Cận Sĩ Triễn hung hăng ‘thèm nhỏ dãi’ một phen.

“Cậu thật là... muốn chết!” Đây là từ duy nhất mà y có thể đánh giá hắn hiện tại. Tiễn Diệp vui vẻ tiếp thu, còn dung động tác kịch liệt đáp lại. ?

“Ách!” Kêu nhỏ một tiếng, Cận Sĩ Triễn trừng người phía trên. “Mẹ nó nhẹ chút! Làm chết bây giờ!”

“Yên tâm...” Tiễn Diệp vốn từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ chậm rãi mở ra, ý cười dịu dàng: “Sẽ không chết, tôi luyện tiếc...”

Giờ này khắc này, đây thật là câu khiến người ta hưởng thụ.

Kéo đầu Tiễn Diệp xuống, Cận Sĩ Triễn hung hăng hôn một chút. Thịt cùng thịt ma sát, một lần lại một lần kêu tên Tiễn Diệp.

“Tiễn Diệp... Là cậu... Chỉ có cậu, tôi mới cho phép...”

Thật lâu sau, mới ghe Tiễn Diệp thản nhiên đáp lại.

“Tôi biết...”

Chờ thời điểm Cận Sĩ Triển có cảm giác lại, y không biết mình đã ngủ bao lâu. Thân thể tản ra nhiệt độ cao hơn so với bình thường, cổ họng hơi khô, muốn vươn tay sờ người bên cạnh, lại phát hiện cánh tay kia không thể động.

Trước tiên mở ra hai mắt, thứ nhìn thấy chính là khuôn mặt như cười như không của Tiễn Diệp.

“Cậu...” Muốn ngồi dậy, lại phát hiện không thể động đây, nhìn lại cánh tay, thì ra là bị khóa, chiếc còng vốn trên tay Tiễn Diệp không biết lúc nào lại đổi qua tay y.

Giật mình, Cận Sĩ Triển quay đầu kinh ngạc nhìn Tiễn Diệp, người kia ngồi trên giường, nói với y: “Chào buổi sáng.”

Hết

60. Chương 60

Nói “sớm” (= chào buổi sáng), quả thực còn rất sớm. Trời chưa sáng hẳn, mông mông lung lung nhưng vẫn có thể nhìn rõ biểu tình trên mặt đối phương. Nếu không phải bây giờ tay đang bị còng, nụ cười này của Tiễn Diệp sẽ làm cho Cận Sĩ Triển cảm thấy đây là một buổi sáng hoàn mỹ.

Vốn nghĩ sau khi làm xong sẽ tìm cách mở còng tay Tiễn Diệp ra nhưng trong nháy mắt tình cảm mãnh liệt dâng trào, khi Tiễn Diệp ghé vào trên người y mà thở dốc, y thậm nghĩ muốn ôm lấy hắn, căn bản là không còn cách suy nghĩ đến bất cứ việc gì nữa.

Sự vui vẻ sa đọa và phóng đảng chưa bao giờ có đó tựa như khoảnh khắc trước khi tử vong.

Hiện tại, Tiễn Diệp thực ra lại là ‘mình làm mình hưởng’.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cận Sĩ Triển dùng sức giật nhẹ còng tay, tiếng ‘lách cách’ vang lên chứng minh đích thực là đã bị khóa rồi.

Không phải là dùng ảo thuật đấy chứ!

Ngẩng đầu lên, không giải thích được mà nhìn người đang ngồi bên giường, trong giọng nói của Cận Sĩ Triển ngoài nghi hoặc ra còn có một loại tình tự không thể nói rõ.

“Thế này là sao? Tiễn Diệp!”

Nhìn y một cái, Tiễn Diệp cúi xuống, vươn đầu lưỡi ra khẽ liếm vết máu dính trên mu bàn tay, là lúc nào thì lưu lại, là của người nào, những điều đó đã chẳng còn ai có thể biết.

Sự trầm mặc của hắn khiến Cận Sĩ Triển cảm thấy bất an, cảm giác ảm ướt đau đớn ở hạ thân như đang nhắc nhở y đêm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng y lại không biết bây giờ là như thế nào.

“Tiễn Diệp ~!” Rống lớn một tiếng, Cận Sĩ Triển dùng tay kia bắt lấy cánh tay Tiễn Diệp. Đối phương cũng không phản kháng, thân thể thuận thế ngã về phía trước một chút chẳng qua cũng không ngã sấp xuống.

Ngẩng đầu lên đối diện với Cận Sĩ Triển, khẽ cười, Tiễn Diệp hỏi: “Anh đang sợ cái gì?”

Cận Sĩ Triển giật mình, cả người đột nhiên không thể khống chế mà co quắp đau đớn một chút, y không biết, thì ra mình đang sợ hãi.

“Sợ tôi cùng Cố Kinh Duy là đồng bọn sao? Dẫn anh cắn câu.” Nói thẳng ra nghi vấn trong lòng y, Tiền Diệp dường như nhìn thấu tất cả.

Chỉ là, Cận Sĩ Triễn cũng không biết rốt cuộc hắn nói có đúng không.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Y hỏi Tiền Diệp.

Tiền Diệp không nói gì, bỏ tay y ra đặt xuống giường, đứng lên mặc quần áo. Động tác đầu vào đây hoàn toàn trái ngược với bầu không khí hiện tại. Quần là của hắn, mà áo là của Cận Sĩ Triễn, chiếc áo sơ mi dính đầy máu kia của hắn sớm đã chẳng thấy đâu.

“Anh nghĩ bây giờ tôi nên làm gì?”

Cận Sĩ Triễn nhìn cổ tay bị còng lại của mình, cổ sức giật nhẹ, còng tay không chút sút mẻ.

Chết tiệt!

“Cậu có thể mở còng tay vì sao còn muốn ...”

Tiền Diệp xoay người, dưới cái nhìn chăm chăm của hắn, Cận Sĩ Triễn rút lại câu nói kế tiếp. Hai người đối diện trong im lặng vài giây, Cận Sĩ Triễn thở dài hỏi: “Tiền Diệp, cậu đang trả thù tôi sao?”

Trả thù? Khẽ nhú mày, đối với từ này Tiền Diệp không phát biểu bất kì quan điểm nào. Hắn cúi xuống nhặt quần cùng với ... quần lót của Cận Sĩ Triễn lên, ngồi xuống bên giường.

“Cậu làm gì?” Khi hắn nâng chân Cận Sĩ Triễn lên, đối phương vô thức né tránh một chút.

Tay, dừng lại giữa không trung, Tiền Diệp ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Giúp anh mặc quần thôi mà. Hay là, anh không muốn mặc?”

Khẽ nhú mày, Cận Sĩ Triễn vươn tay đoạt lấy quần, giật nhẹ cánh tay, nói: “Giúp tôi mở ra đi. Muốn đùa thì quay về đùa tiếp!”

“Anh nghĩ, tôi đang đùa sao?” Tiền Diệp hỏi: “Anh đang sợ cái gì? Cận Sĩ Triễn, rốt cuộc anh đang sợ cái gì?”

Ngữ khí cùng biểu tình đều mang ý gây sự. Cận Sĩ Triễn cũng không chịu nổi nữa, một tay nhanh chóng mặc quần vào, cắn răng hỏi: “Cậu nói xem tôi đang sợ cái gì? Bị đè một đêm, khi tỉnh lại đã bị còng tay, đổi thành cậu chẳng lẽ cậu không sợ?” Huống hồ người khóa y lại còn là ...

“Tôi sợ.” Rõ ràng mà lại bình tĩnh phun ra một câu khiến Cận Sĩ Triễn biến sắc.

“Tôi cũng giống như anh vậy, lúc tỉnh dậy đã bị còng lại, sau đó còn bị đè ...”

“Đừng nói nữa!” Cận Sĩ Triễn cắt lời Tiền Diệp, “Cậu rốt cuộc làm sao vậy, Tiền Diệp?” Làm sao mà qua một đêm lại biến thành cái dạng này? Rốt cuộc là có chỗ nào không đúng?

Cụp mắt xuống, Tiền Diệp ngồi xuống giường, rất gần với Cận Sĩ Triễn.

“Tôi cũng rất sợ. Tôi không phải tên đầu gổ, tôi cũng có lúc sợ hãi, sợ việc gì đó, sợ người nào đó ... các anh đều cho rằng tôi đã tê liệt, cái gì cũng không quan tâm, thật ra, tôi sợ với bất kì ai đều dễ tâm hơn. Thế nhưng thứ tôi quan tâm, tôi đều không bảo vệ được.” Cười khổ một tiếng, hắn ngẩng đầu nhìn Cận Sĩ Triễn, hỏi: “Có phải tôi rất xui xẻo không?”

Cận Sĩ Triễn đột nhiên cảm thấy, nói Tiền Diệp đang trả thù, không bằng nói hắn đang phát tiết.

Trả thù hay là phát tiết, đều không quá đáng.

“Cậu muốn thế nào?”

Tiền Diệp khẽ cong khóe miệng, suy nghĩ một chút, “Đúng vậy ... tôi muốn thế nào nhỉ?”

Đúng lúc này, từ phía cửa truyền đến tiếng bước chân, Cận Sĩ Triễn cả kinh, Tiền Diệp lại cười cười ra vẻ không sao cả.

“Ngay cả ngủ cũng lo lắng ... có phải bọn họ sợ tôi tự sát không?”

Không đếm xỉa đến lời ‘lắm bầm’ của hắn, Cận Sĩ Triển kêu lên một tiếng: “Mau giúp tôi cởi còng tay!”

“Nhưng mà ...” tiếng chìa khóa mở cửa vang lên, Tiễn Diệp nhún nhún vai, ‘vô tội’ nói, “Công cụ của tôi là phé phẩm a!”

Cận Sĩ Triển có xúc động muốn đánh hắn!

Cửa vừa mở ra, hai người trên giường cùng hai người ngoài cửa ‘tám mắt nhìn nhau’, tình cảnh vô cùng ‘tráng lệ’.

Thứ đầu tiên Cố Kinh Duy thấy là hình ảnh hai người ‘quần áo bất chỉnh’ quần lại một chỗ, lửa giận từ ngọn lửa nhỏ thoáng cái biến thành đám cháy lớn. Đường nhìn trước tiên đảo qua mặt Tiễn Diệp, cuối cùng dừng lại trên mặt Cận Sĩ Triển, lạnh lùng nói: “Không nghĩ tới anh còn có thể chờ ở chỗ này chịu chết ...”

Tiêu Tuấn Phi mắt vừa nhìn thấy Cận Sĩ Triển, cái cổ lại có cảm giác ần ần đau.

Khẽ cười một tiếng, Cận Sĩ Triển nói: “Là tôi không nghĩ tới anh lại tới đây nộp mạng mới đúng.”

Khẩu chiến, dùng vào lúc như thế này không thể tốt hơn. Mãi cho đến khi Cố Kinh Duy cùng Tiêu Tuấn Phi phát hiện ra tay Cận Sĩ Triển đang bị khóa vào đầu giường, trong lòng lấy làm kinh hãi, tạm thời không quản nguyên nhân, như vậy không thể nghi ngờ đã tuyên án ‘tử hình’ cho Cận Sĩ Triển!

Cố Kinh Duy cắn răng, cười lạnh nói: “Anh rất nhanh sẽ không còn cơ hội khua môi múa mép nữa!”

“Giống nhau thôi.”

Trùng mắt với Cận Sĩ Triển một lúc, Cố Kinh Duy nhìn về phía một người khác, “Tiễn Diệp, lại đây!”

Tiễn Diệp, kẻ vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên bị điểm danh, rốt cuộc cũng có biểu tình. Nhìn thấy Cố Kinh Duy vươn tay về phía mình, hắn không hề động đậy. Mà Cận Sĩ Triển lại khẽ cong khóe miệng, nói: “Cậu ta sẽ không lại đó đâu.” Bởi vì y biết Tiễn Diệp ghét nhất là loại mệnh lệnh giống như gọi vật nuôi đó.

“Câm miệng lại!” Đối với sự ‘nhàn nhã’ từ đầu đến cuối đó của Cận Sĩ Triển, Cố Kinh Duy vô cùng không hài lòng.

“Tiễn Diệp, lại đây. Cậu hiện tại không còn sự lựa chọn nào khác đâu, Cận Sĩ Triển đã không thể bảo vệ được cậu nữa!”

Khẽ giơ tay lên, Tiễn Diệp ý bảo anh ta dừng lại, ba người ở đây đều nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp. Lắc đầu, Tiễn Diệp bắt đầu nói: “Việc của các anh mời các anh tự mình giải quyết được chứ? Đừng lôi tôi vào.”

Đây là dứt ra sao?

Tiêu Tuấn Phi đột nhiên nhớ tới mình đã từng nói với Tiễn Diệp, gã nói bây giờ Tiễn Diệp đã không dứt ra kịp được nữa rồi. Mà Tiễn Diệp nói: Không thử sao biết được? Hắn đã tính đến bước này rồi sao, hay thuần túy là ..

Không đợi những người khác phản ứng, Tiễn Diệp đột nhiên đứng dậy chẳng qua lại bị Cận Sĩ Triển kéo lại.

“Cậu thực sự vứt bỏ tôi?” Cận Sĩ Triển cau mày, hỏi.

Cúi đầu. lần đầu tiên từ trên cao nhìn xuống Cận Sĩ Triển như vậy, Tiễn Diệp khẽ cười bắt đầu cúi, cúi xuống nâng cằm y lên.

“Cũng phải. Tới qua lần qua lần lại anh thời gian dài như vậy, bây giờ vứt bỏ quả thật không công bằng với anh ...”

“Cậu ...” Cận Sĩ Triển muốn phản bác nhưng nói không lên lời.

Mà Cố Kinh Duy nghe được lời hắn nói thì kinh ngạc một chút.

“Các người ... Tiễn Diệp cậu ...”

Nghiêng đầu nhìn Cố Kinh Duy, Tiễn Diệp lạnh lùng cười.

“Cố Kinh Duy, ai có được tôi không quan trọng, với tôi mà nói quan trọng là tôi có được ai.” Có một đoạn ký ức, với hắn cũng không thiết thòi gì.

Nói xong một lần nữa nhìn Cận Sĩ Triển, “Tôi giúp anh mở ra, chỉ ít như vậy sẽ công bằng hơn một chút.”

“Không được!” Mắt thấy Tiễn Diệp vươn tay cầm lấy chiếc còng, Cố Kinh Duy gần như là đồng thời tiến lên ngăn cản. Lúc này chỉ có Tiêu Tuấn Phi, người duy nhất ‘không quan tâm’ nhìn thấy, trong tay Tiễn Diệp trống trơn, chẳng có gì cả, hắn lấy cái gì mở còng đây? Rõ ràng gã đã đưa cho hắn ... (Chương trước Tiểu Phi đã ngằm đưa chìa khóa cho Diệp)

“Cố đại ca!” Hô lên một tiếng nhưng Cố Kinh Duy đã lao đến, một tay cầm lấy còng tay, sau đó mọi việc diễn ra chỉ trong nháy mắt, chỉ nghe ‘cạch cạch hai tiếng, sau đó cảm thấy cổ tay mát lạnh ... còng tay đã mở, chẳng qua rất nhanh lại đóng lại, một bên còng trên tay Cận Sĩ Triển, mà bên kia, còng trên tay Cố Kinh Duy.

Ngoại trừ Tiễn Diệp, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Chạm rãi buông tay ra, nhìn ‘kiệt tác’ của bản thân, Tiễn Diệp khẽ cong khóe miệng.

Cái còng này khóa vô cùng tốt, không chỉ khóa hai người đàn ông vào một chỗ, lại còn đồng thời khóa vào đầu giường. Trong phim mà diễn như vậy, muốn rời đi, ngoại trừ dùng chìa khóa mở, chỉ còn cách chặt bỏ tay một người.

Quý dị. Ngoại trừ quý dị chính là quý dị. Ngay cả Tiêu Tuấn Phi cũng không nhìn rõ Tiễn Diệp đã ra tay như thế nào.

Không thèm nhìn mọi người đang ‘dại ra’, Tiễn Diệp đứng lên. “Trước đây tôi là cảnh sát, còng tay, tôi quen thuộc hơn các anh nhiều.”

Một câu nói đánh thức mọi người ở đây, đặc biệt là hai kẻ đang bị còng lại.

“Tiễn Diệp

!” Trăm miệng một lời hét lên.

Tiến Diệp cười ha ha, “Thế này sẽ công bằng cho hai người. Hiện tại có chuyện gì, cùng nhau giải quyết trên giường đi!” Một câu nói khiến cho Cận Sĩ Triển và Cố Kinh Duy cảm thấy mắc ói.

“Cậu muốn đi đâu?” Nhìn thấy Tiễn Diệp định đi, Cận Sĩ Triển hô lên một tiếng. Trong lòng Cố Kinh Duy cũng muốn hỏi câu này.

Quay đầu lại nhìn hai người, Tiễn Diệp nhàn nhạt nói: “Đều kết thúc rồi. Tôi mệt mỏi.” Sự uể oải của hắn khiến bản thân không còn cách suy nghĩ bất luận thứ gì nữa.

Đi tới cửa, Tiêu Tuấn Phi bất động đứng tại chỗ. Cố Kinh Duy hô một tiếng: “Ngăn cậu ta lại!”

Trong mắt Tiêu Tuấn Phi là do dự cùng chần chừ, Tiễn Diệp khẽ cười.

“Muốn ngăn tôi sao? Cậu đã giúp tôi, tôi không muốn làm cậu bị thương.”

Bị thương, Tiêu Tuấn Phi không sợ, chỉ là ... bây giờ dưới loại tình huống này, còn có lý do gì mà giữ Tiễn Diệp lại.

“Đây là?” Tiểu Kỳ đột nhiên xuất hiện ở cửa, cảnh tượng trong phòng khiến cậu ta kinh hãi. Thấy cậu ta xuất hiện, Tiễn Diệp quay đầu lại liếc nhìn hai kẻ trên giường đang gắt gao trừng mắt nhìn hắn, cười cười quý dị.

“Nếu không ... hai người các anh làm thành một đôi đi?”

Cận Sĩ Triển cùng Cố Kinh Duy trong nháy mắt biến sắc, so với nuốt phải con ruồi còn buồn nôn hơn.

“Tiễn Diệp chết tiệt, nếu cậu dám đi tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu!” Cận Sĩ Triển nói. Ý thâm thê trong lòng.

“Tiễn Diệp đừng đi!” Cố Kinh Duy nói.

Không quan tâm đến, Tiễn Diệp quay đầu, không chớp mắt đi qua bên người Tiêu Tuấn Phi. Người kia tay nắm chặt rồi lại buông lỏng ra, cuối cùng vẫn không ngăn cản hắn.

Lúc đi ngang qua Tiểu Kỳ, Tiễn Diệp vươn tay xoa xoa đầu cậu ta, dịu dàng cười, nói: “Lần sau thích người nào đó thì phải nhìn cho rõ một chút.”

Thích ai cũng không sai, nhưng phải nhanh chóng nhìn rõ tình cảm của mình, như vậy, muốn lao vào hay dứt ra đều sẽ không muộn. Lãng phí thời gian không nói, lãng phí cảm tình thì vĩnh viễn cũng không thể lấy lại được.

Tiến Diệp không rời đi. Đầu cũng không đi, im lặng mà trở về nơi ở khi xưa, lại bắt đầu làm nghiệp cũ, vết thương trên tay đã tốt hơn rất nhiều rồi, hương vị bánh mì làm ra cũng ngon hơn không ít. Mỗi ngày làm bạn với bột mì, thuận tiện để cho đám nữ sinh ý dâm một chút, cảm giác thật ra cũng không tồi.

Lúc nghỉ ngơi, hắn thích nhất là đến một quán cà phê an tĩnh ngồi ngốc mấy giờ ở vị trí lộ thiên hắn thích. Loại thời tiết này, dưới ánh nắng mặt trời cùng vài cơn gió nhẹ thổi qua mà đọc sách thì tuyệt đối là hưởng thụ. Hắn chưa từng biết, hạnh phúc thì ra lại đơn giản như vậy.

Trước đây thật con mẹ nó dày vò mà!

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ngồi trên ghế, trên đầu gối đặt một quyển sách rất dày, chăm chú xem nội dung của cuốn sách trước mặt, mãi cho đến khi cảm thấy có người đang đứng bên cạnh mình, ngẩng đầu lên nhìn thấy đối phương, Tiễn Diệp khẽ cười.

“Thật trùng hợp.” Sau đó lại không nói gì nữa. Loại bắt chuyện này không khỏi quá mức lạnh lùng.

Cố Kinh Duy nhú mày, bất đắc dĩ mở miệng: “Tôi đặc biệt tới tìm cậu ...”

Tiến Diệp không nói gì, ánh mắt như đang hỏi: sau đó thì sao?

Đây là chỗ khiến Cố Kinh Duy cảm thấy bất đắc dĩ nhất.

“Cậu vẫn không chịu tha thứ cho tôi sao? Cậu không bỏ đi, tôi nghĩ cậu ...” đồng ý cho tôi một cơ hội.

“Tôi sẽ không vì anh mà từ bỏ cái gì, ở đây rất tốt, tôi cũng thích ở đây.”

“Vậy cậu chấp nhận tha thứ cho tôi sao?”

Lắc đầu, ngay khi Cố Kinh Duy cảm thấy không còn hi vọng, Tiễn Diệp lại nói một câu: “Chỉ cần anh không đến quấy rầy tôi nữa, tôi sẽ tha thứ cho anh.”

Hi vọng thực sự tan biến.

“Cố Kinh Duy, anh cũng không phải thật sự thích tôi. Trước đây là không phục, hiện tại, tôi đã không còn bất cứ quan hệ gì với ai nữa, vì vậy, anh không cần phải tự lừa dối mình nữa.”

Những lời muốn nói đã nói xong, Tiễn Diệp một lần nữa lại chăm chú nhìn vào quyển sách, “Sau này đừng sai thuộc hạ đến quán tôi ‘mua buôn’ bánh mì nữa, bánh mì của tôi phải bán ra ngoài, bọn họ mỗi lần đến đều giống ‘cướp bóc’ mà dọc sạch tất cả mọi thứ trong quán, hại tôi phải ngừng kinh doanh một ngày.” Hắn thà rằng cầm đi bố thí cho người nghèo còn hơn.

Cố Kinh Duy trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nói: “Tôi sẽ không buông tha cậu.”

Một lát sau, Tiễn Diệp ngẩng đầu thấy anh ta lên xe rời đi, đưa tay khẽ đẩy kính mắt, thảnh thơi dài trong lòng. Trước đây là hắn đuổi theo người khác, hiện tại đảo ngược, trái lại cảm thấy không quen.

Quên đi! Tiếp tục đọc sách thôi! Cả quyển sách, chỉ còn lại phần cuối.

Chẳng qua an tĩnh còn chưa tới năm phút, lại có người đứng bên cạnh hắn. Lần này, người nọ trực tiếp đẩy ghế ngồi xuống, cũng không nói gì, nhìn chăm chăm vào Tiễn Diệp.

Tiền Diệp cũng không ngẩng đầu, dường như căn bản không phát hiện ra y, mười phút trôi qua, phục vụ bàn cũng đã rót cho đối phương một ly cà phê, ánh mắt ‘nóng rực’ vẫn luôn dừng lại trên người Tiền Diệp không rời đi.

Nhìn thêm nữa thì trên người hắn sẽ bị nhìn thành hai cái lỗ mắt! Tiền Diệp cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, ngẩng đầu đẩy đẩy kính.

“Cận Sĩ Triển anh muốn gì chứ?”

Mỉm cười, Cận Sĩ Triển gác một chân lên, hai tay khoanh trước ngực, nói: “Tôi đến đòi nợ ‘kẻ phụ lòng’.”

Cái quỷ gì thế!

“Tôi không cảm thấy mình nợ anh cái gì?” Mới có một lần, tỉ lệ như vậy rõ ràng là Cận Sĩ Triển chiếm lợi nhiều hơn.

Nhún nhún vai, “Vậy tôi đến trả nợ là được! Tôi nợ cậu nhiều như vậy, dù sao cũng phải trả lại cho cậu.”

“Anh không nợ tôi gì cả.” Phũ phàng như đinh đóng cột, Tiền Diệp nói: “Chỉ cần anh không quay lại quấy rầy tôi là được.”

“Vừa nãy cậu cũng nói với tên kia như vậy phải không?”

Tiền Diệp nhú mày, người này đã đến bao lâu rồi?

Nhìn ra thắc mắc của hắn, Cận Sĩ Triển tùy ý nói: “Sáng sớm cậu ra ngoài thì tôi đã đi theo rồi.”

“Anh nhàn quá à? Có thời gian sao không đi làm chuyện của mình ấy?” Tiền Diệp nheo mắt theo dõi y.

Cận Sĩ Triển trả lời cũng vô cùng thẳng thắn.

“So với chuyện bây giờ tôi đang làm, những chuyện khác đều nhàm chán.”

Sao có thể nói ra những lời ... buồn nôn như vậy!

Tiền Diệp nghĩ chẳng biết có phải người trước mắt uống sai thuốc không, nếu không có lẽ là ... bị kích thích!

“Anh muốn thế nào?” Hắn hỏi.

Đưa tay cầm lấy chiếc ly uống một ngụm cà phê, Cận Sĩ Triển nhìn Tiền Diệp, nói: “Tôi không có gốc như tên họ Cố kia, cho rằng vì cậu mà nỗ lực trong im lặng là có thể làm cậu cảm động. Tiền Diệp, khi cậu ý chí sắt đá thì tâm so với đá còn cứng hơn, nếu chờ cậu quay đầu lại thì thế kỷ sau cũng không có khả năng.”

Lặng lặng nhìn đối phương một chút, Tiền Diệp rốt cục nở nụ cười, cúi đầu khẽ đẩy kính.

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Tôi nói rồi, cậu không cần dục dằng.”

Hử? Nhú mày, chờ y nói tiếp.

“Tôi sẽ ép buộc cậu chấp nhận sự dục dằng của tôi. Hơn nữa ...” Cận Sĩ Triển đứng lên tiến đến trước mặt Tiền Diệp, cúi xuống chống hai tay lên tay vịn hai bên ghế, đối phương ngửa đầu ra sau đón nhận ánh mắt của y.

“Cậu chiếm tiện nghi của tôi, còn làm cái chuyện buồn nôn, khóa tôi với tên họ Cố ở đầu giường như vậy, đừng nghĩ có thể cứ như vậy mà rời đi!”

Khẽ cười một tiếng, Tiền Diệp nói: “Đây là anh oan uống tôi rồi.” Không phải hắn vẫn chưa đi sao?

Cận Sĩ Triển cúi đầu, Tiền Diệp khẽ nghiêng mặt sang một bên khiến nụ hôn của y rơi vào khoảng không.

“Làm sao vậy?” Không cam lòng cùng khó hiểu.

“Cách xa tôi một chút, tôi muốn xem sách.” Giống như đuổi ruồi vậy. Cận Sĩ Triển vô cùng không muốn, nhún vai, cuối vùng vẫy lùi về ngồi xuống chỗ cũ.

Mà Tiền Diệp lại đặt sách xuống bàn.

Cận Sĩ Triễn nghi hoặc hỏi: “Không phải muốn đọc sách sao?”

“Mất mỗi quá.” Nói xong Tiễn Diệp ngả về phía sau, nhắm mắt lại.

Vài giây sau, tiếng thở dài vang lên bên tai. Tiễn Diệp khẽ cong khóe miệng, cảm giác được sách bị lấy đi.

“Cậu xem đến trang nào rồi?”

Nhìn cười, “Chương cuối cùng.”

Như nhận mệnh mà mở sách ra, Cận Sĩ Triễn lại bị tên sách hầu như đã không nhìn rõ trên bìa hấp dẫn, đầu ngón tay khẽ vuốt trên những chữ đã mờ kia một chút, ngẩng đầu nhìn Tiễn Diệp: “Tên quyển sách này rất hợp với cậu!”

Tiến Diệp không mở mắt, nhàn nhạt nói một câu: “Đúng vậy ...”

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, Tiễn Diệp nghe rất chăm chú. Mãi cho đến khi cơn buồn ngủ ập đến, muốn đấu tranh, lên tinh thần nghe xong đoạn kết cuối cùng nhưng lại cảm thấy lực bất tòng tâm. Có rất nhiều chuyện hắc còn không rõ, cũng không nhận được đáp án, thậm chí bắt đầu mê man, trong nháy mắt trước khi ý thức rời xa, dường như Cận Sĩ Triễn ghé vào tai hắn nói gì đó, không nghe thấy ... chẳng qua ... quên đi. Dù chưa kết thúc cũng còn rất nhiều thời gian.

Mùa đông vừa qua đi, buổi chiều như vậy cũng không còn lạnh nữa.

Hết

HOÀN CHÍNH VĂN

61. Chương 61: Phiên Ngoại : Nhật Ký Bí Mật Của Tiễn Diệp [1]

Tôi vẫn cho rằng mình sẽ chẳng bao giờ rất yêu một người nào đó.

Tình yêu là cái gì, với tôi mà nói nó cũng không phải thứ bí ẩn và hấp dẫn như người ta vẫn nói. Có lẽ khi tìm về căn nguyên nó chẳng qua chỉ là việc tìm một người cùng nhau vượt qua suốt đời, sinh con đẻ cái có thể xem như kết tinh cùng thăng hoa của tình yêu. Chỉ là một khi chờ đến lúc anh đã quen với sự cô đơn thì tất cả dường như cũng chẳng quan trọng đến như vậy.

Tình cảm đối với người kia, là một loại hậu tri hậu giác*. (*thấy rồi mới hiểu được)

Tình thân, tình bạn cùng tình yêu, có đôi khi sẽ hòa vào với nhau trong một giới hạn mờ lung khiến người ta chẳng thể phân rõ. Thời niên thiếu, đối với con gái cũng không phải không có khát vọng gì, thể nhưng chỉ cần có người kia ở bên cạnh thì sẽ chẳng bao giờ muốn liếc mắt nhìn người khác thêm một chút nào nữa.

Thời gian đó chẳng hề nghĩ tới đó có phải là tình yêu không. Tôi chỉ cần yên tâm thoải mái hưởng thụ sự quan tâm, sự chăm sóc và tình yêu của anh ấy dành cho mình Sau đó một lần lại một lần tự nói với bản thân: người tôi thích nhất chính là anh ấy.

Dường như tất cả những điều đó đều là đương nhiên. Bởi vì người kia là anh trai cùng cha khác mẹ của tôi. Tôi gọi anh ấy là anh, hình như từ lúc tôi sinh ra anh vẫn gọi tôi là Tiểu Diệp.

Anh nói với tôi: Tiểu Diệp, em là đứa em trai anh yêu nhất.

Rất hạnh phúc.

Cái loại cảm giác này đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ nhưng cũng dần bởi vì thời gian qua đi mà biến chất. Khi đó có bao nhiêu hạnh phúc, tương lai sẽ phải chịu từng đó đau khổ. Giống như số phận, đó chính là vận mệnh của tôi.

Tôi thích nhất nghe anh nói tôi là người anh yêu nhất, cho dù là em trai cũng tốt rồi bởi vì vậy cũng là duy nhất. Mãi cho đến khi trong miệng anh xuất hiện một cái tên khác, anh nói đó cũng là em trai của anh, anh rất thương anh ta.

Mê hoặc, mờ mịt, mất mát ... giống nhau đều là yêu nhưng từ biểu tình trên mặt anh tôi biết tình cảm anh dành cho tôi và người kia hoàn toàn không giống nhau.

Một khi loại tình cảm này thay đổi thì chẳng còn nhớ đến ngày tháng nữa. Muốn làm rõ rồi sắp xếp tất cả các đầu mối nhưng chúng lại càng ngày càng rối rắm, quả thực đã tới mức chẳng còn biết chính mình là ai. Mãi cho đến khi tôi phản ứng lại thì tất cả đều đã muộn rồi.

Thời điểm thi thể đầy máu của anh đặt trước mặt tôi dường như tất cả đã chẳng còn gì quan trọng nữa.

Mất đi cùng có được có đôi khi chẳng qua chỉ là chuyện ở giây tiếp theo.

Có lẽ cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng có được anh cho nên mất đi anh cũng là điều đương nhiên. Chỉ là thay bằng một cách khác mà thôi, cho đến cuối cùng, chung quy anh ấy vẫn không phải là của tôi.

Tôi đã từng nghĩ anh ấy yêu người kia bao nhiêu tôi sẽ hận hấn bấy nhiêu. Sự thật chứng minh, hận một người so với yêu một người thì khó khăn hơn nhiều.

Anh trai yêu Niếp Phong Vũ, có thể vì hấn mà chết đi. Vậy tôi có tư cách gì mà bắt Niếp Phong Vũ phải chết đây?

Theo thời gian trôi qua, tôi hình như thậm chí đã bắt đầu hiểu được bọn họ, hiểu tâm tình của anh trai, hiểu tâm tình của Niếp Phong Vũ. Ngày đó hấn đem thi thể của anh về, tôi biết, nỗi đau của hấn cũng không ít hơn tôi, thậm chí có khả năng còn hơn cả tôi. Bởi vì anh yêu hấn.

Thứ mà họ gọi là yêu, đến cuối cùng cũng chỉ giống như ‘người qua đường’* mà thôi.

*Hành động mạch lộn: Ý chỉ một người vốn rất thân quen bởi vì một chuyện gì đó mà không liên hệ hoặc không gặp mặt, cuối cùng lại trở thành xa lạ nhất tựa như một người qua đường.

Có một thời gian tôi cảm thấy bản thân đã phát điên rồi. Nỗi nhớ anh trai khiến tôi nghĩ có thể đem tình yêu đó đặt lên người Niếp Phong Vũ. Rất nực cười, rõ ràng mình không hề có ý đó, thế nhưng trong thân thể cứ như tồn tại một kẻ khác đang nói với tôi.

Cho đến khi gặp được Nguyên Chiến Dã. Người đàn ông này, tôi hấn là đã thật lòng yêu anh ta. Có lẽ loại cảm giác đó không chỉ có tình yêu mà còn có một điều gì khác, chẳng qua bây giờ cũng chẳng quan trọng nữa.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Chiến Dã, tôi bình tĩnh một cách bất ngờ. Anh ta là con thỏ ‘sập bẫy’, mà tôi là một trong những người thiết kế ra cái bẫy đó. Vào lúc có tình cảm đặc biệt với anh ta, tôi không biết phải làm sao bây giờ. Hơn nữa, anh ta còn là người Niếp Phong Vũ muốn.

Cả đời này nhận được hai nụ hôn từ Nguyên Chiến Dã, một lần anh ta dùng lời xin lỗi để kết thúc, lần còn lại anh ta khiến tôi hạnh phúc. Vậy cũng đủ rồi.

Tôi không hi vọng xa vời rằng mình sẽ có được thật nhiều. Làm người phải biết thế nào là đủ, cũng phải tự mình biết mình. Thế nhưng trong cuộc đời tôi lại làm ra một chuyện không tự hiểu lấy mình nhất, đó là chọc vào một người đàn ông tên Cận Sĩ Triển.

Sa đọa, dơ bẩn, dục vọng ... đó là những từ tôi có thể nghĩ đến để hình dung quan hệ giữa tôi và Cận Sĩ Triển.

Vào lúc phát sinh quan hệ với Cận Sĩ Triển có lẽ tôi đã ‘cam chịu’, chẳng qua sau này ngẫm lại, đó cũng là chủ ý của tôi. Vốn chẳng phải là ‘người tốt’ gì, đàn ông thành niên có quan hệ với người khác cũng vô cùng bình thường.

Nhưng làm người thì luôn có lúc ‘vô ý phạm sai lầm’, lần đầu tiên, tôi căn bản ngay cả một chút phản ứng bình thường cũng không có. Tinh dịch của đàn ông ở lại trong thân thể tôi, đó là lần đầu tiên.

Tôi thừa nhận, là tôi tự tìm.

Nhưng có những sai lầm không phải chỉ cần thừa nhận là có thể coi như chưa từng xảy ra.

Nói đến Cận Sĩ Triển, tôi đã từng rất mơ hồ. Người đàn ông này từ lúc nào thì cần tôi đến bình phẩm rồi, bất luận nói thế nào đều là một chuyện khiến người ta khó có thể tin được.

Trước đây, nghĩ đến Cận Sĩ Triển sẽ khiến tôi đau đầu. Đương nhiên, bây giờ thỉnh thoảng cũng sẽ như vậy.

Vốn cho rằng hắn chỉ là một kẻ qua đường trong sinh mệnh của mình, những gì lưu lại tuyệt đối không tính là hồi ức tốt đẹp gì, hiểu biết nông cạn, lại chưa từng nghĩ rằng mình sẽ cùng hắn dây dưa đến loại tình trạng này.

Đó là sai lầm của tôi, mà thường thì sai lầm phải trả giá rất lớn. Chỉ là, dường như không có cách nào định nghĩa cái giá đó.

Tôi vẫn nhớ rõ lần đầu nhìn thấy Cận Sĩ Triển, rất xa, nhìn vài lần, người đàn ông đó có vẻ bề ngoài rất hoàn mỹ. Tôi có ấn tượng nhưng cũng chẳng đến mức ‘kinh diễm’. Thậm chí tôi vẫn nhớ rõ dáng hút thuốc ngày đó của hắn ... sau đó hắn xoay người đi, lưu lại cho tôi một bóng lưng. Vài giây sau, tôi cũng làm y hệt như vậy.

Tôi không biết hắn có thấy tôi không, cũng chẳng biết đó có tính là lần đầu gặp mặt của chúng tôi không nữa, nếu như có tính thì dường như có chút ngoài ý muốn.

Lần thứ hai gặp mặt, tôi đã ‘sa ngã’ thành hình dạng một kẻ tàn tật, bây giờ nhớ lại, bản thân như đã phát điên. Tối hôm đó quả thật người mở đầu là Cận Sĩ Triển, nhưng chủ ý ban đầu của hắn chỉ là một nụ hôn chóng vánh. Ấy thế mà tôi lại ghé vào người hắn, lạnh lùng hỏi hắn có muốn làm không?

Loại hành vi thấp hèn này, chỉ là bởi vì không chiếm được tình yêu của một người khác.

Lại nói tiếp, có điểm buồn cười, tôi dường như vĩnh viễn đều không có được tình yêu của mình, bọn họ đều rời khỏi tôi, dù còn sống hay đã ra đi, có lẽ họ đều yêu tôi nhưng lại luôn dừng lại trước khi đến được điểm cuối cùng.

Khi đó, Cận Sĩ Triển hình như đã bị dọa sợ rồi ... không, phải nói là có chút kinh ngạc mà thôi. Tôi rất chắc chắn, cái tên vừa nhìn đã biết là chẳng phải dạng đàn ông biết tiết tháo gì này hắn sẽ không cự tuyệt mình. Bởi vì hắn sẽ không tổn thất gì, mà tôi, cũng chẳng còn gì có thể mất đi nữa.

Cảm giác lần đầu tiên bị đàn ông tiến vào tuyệt đối không thể nói là tuyệt vời. Tôi biết bản thân ngay cả một chút hưng phấn cũng không có, càng không nói đến vui vẻ. Hành vi gần như phát tiết của người đàn ông phía trên tựa như một loại trừng phạt, trừng phạt tôi đã khiêu khích hắn. Có lẽ lúc đó tôi quả thật có ý đó, tôi không thể khẳng định bởi vì quá trình quá khổ sở, ý thức cũng dần mơ hồ.

Sau đó, có lần đầu thì cũng có lần thứ hai, tiếp theo, đều là Cận Sĩ Triển chủ động, chỉ là tôi không từ chối. Bởi vì dường như một lần với hai lần đều chẳng có gì khác biệt. Ý nghĩ đó cũng không chính xác nhưng tôi lười phản bác.

Cứ như vậy, ngay cả cùng một chỗ cũng không phải, sau đó thì tách ra. Tất cả thuận theo tự nhiên, hiển nhiên đến mức dường như mọi việc đã được an bài như vậy. Thế nhưng khi tôi từ bỏ tất cả chuẩn bị bắt đầu một lần nữa thì hắn lại xuất hiện.

Tôi không muốn dùng cái từ ‘số phận’ này để hình dung tất cả mọi việc, thế nhưng tôi phải thừa nhận. Đây có lẽ là duyên phận, từ ý nghĩa nào đó mà nói, duyên của hắn so với những người khác trong cuộc đời tôi với tôi đều sâu hơn một chút. Thực sự là oan nghiệt ...

Chỉ là, dường như tôi vẫn chưa nhìn thẳng vào tình cảm giữa hai chúng tôi. Dùng cái từ cảm tình này, tình yêu vô dụng, tôi nghĩ hai chữ đó quá nặng nề.

Con người khi còn sống có lẽ cũng chẳng phải chỉ một lần trải qua ái tình, thế nhưng tôi ngay cả một lần cũng không giữ lấy được ... tôi ...

Bàn tay đang đánh chữ ngừng lại, Tiễn Diệp nhìn màn hình dày đặc chữ, lông mày đằng sau thấu kính hơi cau lại.

Viết nhật kí giống như việc lục lại đồng hồ cũ, những điều chôn giấu tận đáy lòng nhiều ngày thậm chí là nhiều năm qua đều có thể trút hết lên trên giấy. Hắn không biết vì sao mình lại bắt đầu làm như vậy, trước đây không có thời gian, sau đó lại không có tâm tình, hiện tại thời gian đã có, tâm tình ... đã có một chút thay đổi nho nhỏ.

Đưa tay lên tháo kính xuống, Tiền Diệp ngẩng đầu nhìn trần nhà thờ dài.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng gội nước liên tục. Phòng ở cũ rồi, vì vậy cách âm không được tốt cho lắm, ngay cả tiếng huyết sao của người kia hẳn cũng có thể nghe rõ.

Tiền Diệp đang ở trong một phòng trên tầng hai của cửa hàng mặt tiền, chỉ là hàng bánh mì phía dưới không mở nữa. Tay hắn không khỏe, cần tu dưỡng, hơn nữa Tiền Diệp cũng biết tay nghề của hắn thật sự là không được tốt cho lắm. Vốn mở hàng bánh mì cũng chỉ là vì muốn duy trì cuộc sống ẩm no, đồng thời là nơi hắn nương tựa khi túng thiếu. Bây giờ, dường như đều không cần nữa.

Vốn chỉ có một mình hắn trong phòng, hiện tại gần như ngày nào Cận Sĩ Triễn cũng đến trình diện. Quan hệ của bọn họ đã trở nên vi diệu, thân mật như tình nhân nhưng so với tình nhân càng phức tạp hơn.

Tiền Diệp tuyệt đối không nghi ngờ ý đồ của Cận Sĩ Triễn với hắn, chính là từ ‘ý đồ’ này cũng không thích hợp cho lắm. Thế nhưng nếu dùng từ ‘thích’ để nói, hắn sẽ cảm thấy có lẽ mình đang tự mình đa tình một chút. Tuy rằng Cận Sĩ Triễn cũng chẳng tiếc rẻ những lời yêu đương với hắn nhưng điều đó càng làm cho hắn cảm thấy có điểm không chân thực.

Hắn rất muốn nói: Tiền Diệp, mày là một tên nhát gan.

Thế nhưng, hắn chỉ là một kẻ như vậy mà thôi. Cái gì cũng không sợ, chỉ sợ cảm tình hư ảo.

Lại có dục vọng muốn hút thuốc, Cận Sĩ Triễn vẫn bắt hắn cai thuốc nhưng chưa từng thành công. Chẳng qua bây giờ hắn không nghiện thuốc lá nặng như trước nữa.

Quay đầu sang, Tiền Diệp nhìn quần áo của Cận Sĩ Triễn trên giường, nhất định có thuốc lá.

Khi hắn lấy bao thuốc trong túi áo ra đồng thời cũng rơi ra một tấm thẻ. Tiền Diệp vô ý nhìn thấy đồ riêng tư của Cận Sĩ Triễn, chỉ lơ đãng lướt qua sau đó sẽ thả lại vào nhưng cũng thấy rõ từng chữ trên đó. Là thẻ hội viên câu lạc bộ, nghe nói rất khó có được, hơn nữa còn phân đẳng cấp, chỉ có VIP trong VIP mới có tư cách sở hữu tấm thẻ màu đen đó. Có thể hưởng thụ rất nhiều loại phục vụ. Ừm ... phục vụ đặc biệt.

Khẽ cong môi một chút, Tiền Diệp vừa xem vừa nhét điếu thuốc vào miệng. Lúc này cửa phòng tắm mở ra, Cận Sĩ Triễn cả người trần trụi đi ra. Y đang dùng chiếc khăn vắt trên cổ để lau tóc, mái tóc đen mất trật tự một cách gợi cảm phủ xuống trán. Khăn mặt màu vàng nhạt, là của Tiền Diệp. Y gần như chưa từng dùng qua khăn mặt của chính mình, điểm ấy khiến Tiền Diệp đau đầu không thôi.

“Lại lén hút thuốc hả?” Trên mặt Cận Sĩ Triễn là biểu tình bất được quả tang nhưng khi nhìn thấy thứ gì đó trên tay Tiền Diệp thì thoáng sững sờ.

Tiền Diệp trong miệng vẫn ngậm điếu thuốc làm cho nó di động lên xuống, nói: “Còn chưa châm mà.”

Như vậy có gì khác biệt sao?

Cận Sĩ Triễn đi tới, vươn tay đoạt lấy tấm thẻ, ngồi xuống bên cạnh Tiền Diệp, “Chỉ là khách hàng tặng thôi, tôi còn chưa tới đó bao giờ.”

Tiền Diệp bĩu môi, hai mắt đằng sau cặp kính lộ ra ý cười nhàn nhạt, hắn thực sự cảm thấy buồn cười.

“Tôi cũng không hỏi gì mà? Anh giải thích vợ vã như vậy, trái lại có loại cảm giác ‘chưa đánh đã khai’ ...”

Cận Sĩ Triễn cười cười, rút điếu thuốc trong miệng hắn ra nhét vào miệng mình.

“Tôi đi tắm.” Tiền Diệp đứng lên đi về phía phòng tắm, vừa đi vừa thả lỏng gân cốt, đột nhiên nghĩ đến, hiện tại hắn có thể ở trước mặt Cận Sĩ Triễn thoải mái nói đi tắm, có điểm vi diệu.

Chỉ là chưa đi được mấy bước, đột nhiên bị người ôm lấy từ phía sau.

“Tôi chờ cậu viết cái gì đó đã đợi đủ một giờ, không có gì thưởng cho sao?” Cận Sĩ Triển ôm thân thể hắn đồng thời khẽ đong đưa.

Động tác giống như trẻ con làm nũng, Tiễn Diệp khẽ nhướn mày, hơi nâng cằm lên nhìn về phía trước.

“Anh có thể chờ một giờ, quả thật là ngoài dự đoán của tôi.”

Cận Sĩ Triển nhướn mày, đưa tay nắm cằm Tiễn Diệp sang để hắn đối diện với mình, cúi đầu hôn lên đôi môi ướt át của đối phương.

Tiến Diệp thỉnh thoảng sẽ có thói quen liếm môi vào lúc đang tự hỏi, là cử động trong vô thức.

Trên môi Cận Sĩ Triển có hương vị sau khi tắm trộn lẫn với hơi thở thuộc về đàn ông. Tiễn Diệp thừa nhận hắn đã rất nhiều lần đều chìm đắm vào loại hơi thở này, có điểm sắc tình nhưng lại ảm áp ngoài ý muốn.

Kính mắt bị tháo ra, Tiễn Diệp trừng mắt nhìn. Cận Sĩ Triển buông hắn ra, ghé vào lỗ tai hắn nói một câu: “Tắm nhanh lên một chút.”

Mời gọi sắc tình, Tiễn Diệp cười mà không nói. Tại phương diện này, hắn luôn bình tĩnh dị thường. Về chuyện tình ái, hắn phảng phất vẫn bị vây ở thế bị động, thế nhưng Cận Sĩ Triển đã từng nói hắn thật ra rất đam mê, rồi lại thanh thuần không gì sánh được. Hai thứ đó kết hợp với nhau làm cho người ta có dục vọng hung hăng chà đạp.

Tiến Diệp quả thật không biết bản thân lại có loại tiềm chất ‘bị ngược’ này.

Tắm xong, Tiễn Diệp mặc áo ngủ vào, lau khô tóc trong phòng tắm rồi mới đi ra. Chẳng qua chuyện khiến hắn ngoài ý muốn chính là Cận Sĩ Triển không cởi sạch nằm chờ hắn trên giường giống như trước kia mà là mặc quần đứng trước bàn cúi đầu xem máy tính của hắn.

Ý thức được bản thân vừa viết cái gì, hắn khẽ giật mình.

Lúc này Cận Sĩ Triển ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt có chút khó hiểu.

Đối diện với y, Tiễn Diệp cảm thấy bản thân phải nói gì đó, thế nhưng lại chẳng biết nói từ đâu. Trong lúc nhất thời, bầu không khí áp lực chẳng khác gì tĩnh lặng trước cơn bão ...

Cận Sĩ Triển nhìn Tiễn Diệp nửa ngày, cuối cùng, hỏi một câu: “Cậu ở bên tôi, cũng không phải vì yêu?”

Chờ thấy Tiễn Diệp có biểu tình hơi sững sờ cùng không biết làm sao, y nghĩ đó là thừa nhận.

Có chút tự giễu mà nở nụ cười, Cận Sĩ Triển đi tới bên giường cầm quần áo của mình lên, mặc vào. Trong lúc đó Tiễn Diệp muốn ngăn y lại nhưng trong lúc thoáng do dự thì đã chậm mất rồi.

Nhanh chóng mặc quần áo vào, Cận Sĩ Triển cầm chìa khóa xe xoay người rời đi, ngay cả động tác đóng cửa cũng tản ra sự phẫn nộ.

Tính tình của y so với trước đây đã tốt hơn không ít, nếu như là trước đây, Tiễn Diệp nghĩ mình có lẽ đã bị đánh rồi. Y nghĩ hắn đang đùa giỡn mình, tiếp đó, hắn cũng không giải thích gì.

Một lát sau, Tiễn Diệp lấy lại tinh thần, có chút mờ mịt xoay người nhìn căn phòng chỉ còn lại một mình hắn, đi tới bên bàn đóng máy tính lại. Bên cạnh còn có điều thuốc ban nãy, Cận Sĩ Triển chưa hút. Hắn cầm nó lên, nhìn một lúc rồi nhét vào miệng.

Ở nơi này của hắn không có bật lửa, mỗi lần khi muốn hút thuốc đều là Cận Sĩ Triển giúp hắn châm lửa.

Thở dài, khẽ cười một chút, Tiễn Diệp ngồi xuống bên giường. Hắn dường như rất không am hiểu việc ứng phó những chuyện như vậy a ...

62. Chương 62: Phiên Ngoại : Nhật Ký Bí Mật Của Tiễn Diệp [2]

Tiền Diệp biết mình đã không còn trẻ cũng chẳng còn ở cái tuổi có thể thích làm gì thì làm nữa. Vài năm trước hẳn còn có thể tràn đầy tinh lực mà ‘chiến tranh lạnh’ với Cận Sĩ Triển, luận về nghị lực, hẳn tuyệt đối sẽ không thua. Thế nhưng hiện tại, hẳn cảm thấy cứ đợi như vậy cũng không phải một sự lựa chọn đúng đắn.

Hắn vẫn rất thản nhiên, làm cho người ta có cảm giác dường như hắn chẳng quan tâm đến thứ gì. Đó cũng không phải là suy nghĩ của hắn mà là có người đã từng nói hắn như vậy. Cũng không hoàn toàn chính xác, hẳn không phải là chẳng quan tâm cái gì, chỉ là đã không còn gì để quan tâm nữa.

Có thể như vậy sẽ khiến người ta có ảo giác và nói rằng Tiễn Diệp cậu thật vô tâm vô phách, không thêm để ý đến ai, cái gì cậu cũng chẳng quan tâm ...

Thở dài, Tiễn Diệp nhả điều thuốc trong miệng ra, không châm, chỉ ngậm thôi cũng chẳng thấy có mùi vị gì, sẽ không gây nghiện. Ngẩng đầu nhìn lướt qua trần nhà đầy vết nước thấm đan xen nhau.

Khó có được một đêm an tĩnh một mình trải qua như vậy.

Ngày thứ hai, Tiễn Diệp ngồi ngốc ở nhà, chẳng đi đâu cả, thậm chí cả ngày ngay cả áo ngủ cũng không thay.

Ngày thứ ba, hẳn mặc áo phông rộng thùng thình ngồi trước cửa sổ, trong miệng ngậm điều thuốc vẫn chưa châm. Thời tiết không tốt lắm, u ám tựa như tâm tình của người nào đó vậy.

Ngày thứ tư, Tiễn Diệp thay quần áo, ra khỏi nhà mua rất nhiều thứ, đồ ăn hay đồ dùng đều có, còn mua hai bộ quần áo mới, cảm giác mang theo túi lớn túi nhỏ rất thích ý.

Buổi tối, hẳn tắm giặt sạch sẽ, hương thơm của sữa tắm mới mua so với nước hoa còn mê người hơn nhưng lại không lộ liễu như vậy. Thay quần áo mới, dùng khăn lau kính lau thật sạch hai mắt kính. Khi đã chuẩn bị thỏa đáng mọi thứ, hẳn tiêu sái ra khỏi cửa.

Có một số nơi không phải ai cũng có thể đến, thế nhưng cũng chẳng phải khó tìm. Càng là nơi cửa cao khó vào thì càng hấp dẫn vô số người lao đến, tranh nhau đi trước.

Xuống taxi, Tiễn Diệp đưa tay khẽ đẩy kính mắt, nhìn mặt tiền nhà hàng không tính là xuất chúng trước mắt.

Mặt tiền thông thường có phần mộc mạc, khung cửa đỏ sẫm, cổng lớn là cửa xoay thủy tinh trạm khắc tinh xảo, chỉ có thể nhìn thấy tia sáng mờ hồ bên trong. Chẳng có gì đáng chú ý, thậm chí so với phồn hoa xung quanh còn có chút không hợp. Đứng bên cạnh là người phục vụ tay cầm bộ đàm, một thân đồ đen, phối hợp với vẻ bình tĩnh nghiêm túc càng tăng thêm sức mạnh. Nhà hàng như vậy, trong lúc nhất thời quả thật làm cho người ta đoán không ra mình đến đây để làm gì. Chỉ là tại nơi giữa chốn thành thị phồn hoa tấp nập đất vàng này lại khiến cho người ta có dự cảm khám phá mãnh liệt.

Nếu như bình thường, Tiễn Diệp cũng chẳng có chút hứng thú nào với những nơi như thế này. Chẳng qua, hôm nay mục đích của hắn cũng không phải ở đây.

Tiến về phía trước, khi còn cách bậc thang vài bước thì tên phục vụ mặt lạnh đã đi tới.

“Tiên sinh, chào buổi tối. Xin xuất trình thẻ hội viên.”

Tiền Diệp mỉm cười, móc chiếc thẻ màu đen trong túi ra trình trước mặt người phục vụ ba giây. Nhân lực của đối phương không tồi, sau khi xác định thật giả thì xoay người dùng tư thế mời, thay hắn mở cửa ra.

Tiền Diệp công khai tiêu sái đi vào.

Đi qua hành lang u ám thật dài vào bên trong mới biết còn có chốn bồng lai khác. So với sự kín đáo thâm trầm bên ngoài thì hoàn toàn khác biệt, trong quán có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Giống như một quán bar cỡ lớn, tiếng nhạc xập xình kích thích màng tai mọi người, ánh đèn sắc sảo liên tục lóe ra theo tiếng nhạc, cả nam lẫn nữ đều đang múa may quay cuồng trên sàn nhảy. Thế nhưng trong một góc tốt khác, người ta lại có thể làm bất cứ chuyện gì mình muốn.

Phong cách, có, thiết bị lắp đặt vô cùng xa hoa, ngay cả một cái ghế hay một chiếc ly, ngọn đèn đều là tinh phẩm trong tinh phẩm. Thế nhưng càng nhiều hơn chính là kích tình. Cả nam lẫn nữ dưới áp lực trong không gian bí mật ngoại trừ muốn thỏa mãn thì chẳng còn quan tâm đến gì khác.

Tiền Diệp đứng ở lối vào một hồi, chờ đến khi hai mắt thích ứng với bóng tối thình thoảng lại lóe lên ánh đèn xung quanh thì chậm rãi tiến vào đoàn người.

Khi nữ phục vụ quần áo hở hang nhưng không thấp kém tiến đến hỏi hần có cần gì không, hần ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía một chút, sau đó lắc đầu, nói: “Không cần.”

Đáng lẽ tại một nơi vừa tối vừa nhiều người như vậy, muốn tìm một người cũng chẳng hề dễ dàng. Thế nhưng có lẽ là một loại trùng hợp, hoặc ăn ý gì đó, Tiền Diệp nhanh chóng phát hiện ra người mình muốn tìm.

Tại một chỗ xem như dễ nhìn thấy, Cận Sĩ Triển độc chiếm ba chiếc sô pha. Hần cùng bốn người phụ nữ ngồi trên một chiếc, trên hai chiếc khác thì có cả nam lẫn nữ, một đám không coi ai ra gì vui cười, tranh cãi ầm ĩ. Hai tay Cận Sĩ Triển, mỗi tay đều ôm lấy thắt lưng của một người phụ nữ. Người bên cạnh hầu hạ y uống rượu ăn hoa quả, y hết tư thế của một vị vua.

Đợi đến khi rốt cuộc y cũng phát hiện ra Tiền Diệp thì cả người thoáng sửng sốt một chút.

Hai người cách nhau vài thước nhưng bị ngăn ra bởi một đám người, bốn mắt nhìn nhau một hồi sau đó Cận Sĩ Triển rất nhanh khôi phục lại như cũ. Y vẫn ôm nam áp nữ thậm chí thân thể tiếp xúc càng thêm thân mật đến mức nếu ngay lập tức trình diễn một hồi bốc lửa trên sô pha thì cũng không phải không có khả năng.

Tiền Diệp lẳng lặng nhìn, biểu tình trên mặt không có thay đổi gì lớn. Đến khi Cận Sĩ Triển môi áp môi uống rượu với mấy người phụ nữ bên cạnh hần mới cúi đầu xoay người rời đi.

Trong nháy mắt đó, Cận Sĩ Triển thiếu chút nữa mở miệng gọi hần lại. Thế nhưng đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, cuối cùng vẫn không mở miệng, ánh mắt nhìn theo bóng dáng đang di chuyển của Tiền Diệp, giống như muốn nhìn thêm vài lần. Thế nhưng rất nhanh y đã phát hiện ra Tiền Diệp cũng không rời đi mà là hướng đến sàn nhảy nơi biển người đang chen chúc.

Trên sàn nhảy, Tiền Diệp cởi áo khoác đưa cho người phục vụ một bên, sau đó khoe miệng khê cong lên thành một nụ cười. Hần tiến vào sàn nhảy, tìm được thời điểm chuyển nhịp điệu, bắt đầu chậm rãi lắc lư vòng eo theo tiếng nhạc.

So với những người mặc trang phục nóng bỏng khiêu gợi xung quanh, hần chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng thông thường trái lại càng khiến cho kẻ khác chú ý, cho dù không ở trên sàn nhảy cũng rất dễ dàng nhìn thấy hần.

Giữa đám ‘ma quỷ nhảy múa’ trà trộn một giai nhân thanh tú, tựa như giọt sương ngọt ngào giữa sa mạc vậy. Rất nhanh đã có người phát hiện ra hần. Một gã cường tráng mặc áo đen bó sát dán vào người Tiền Diệp từ phía sau. Loại tiếp xúc tứ chi như thế này trên sàn nhảy cũng không tính là gì, nhưng gã này vừa nhìn đã biết là cố ý.

Tiền Diệp cũng không tránh, nụ cười trên mặt không hề thay đổi, tiếp tục lắc lư thân thể theo tiếng nhạc. Gã phía sau giống như đã được cho phép, càng thêm ra sức dán vào người hần, cùng nhau nhảy múa.

Ngọn đèn chiếu xuống áo sơ mi màu trắng tỏa ra màu lam yêu diễm. Theo biên độ động tác gia tăng, phần da nơi cổ áo lộ ra ngày càng nhiều, dưới góc độ này dường như là đã tính toán vô cùng tốt.

Khi gã phía sau vươn một tay đặt lên thắt lưng Tiền Diệp, tay kia cách quần với vào giữa hai chân hần, Tiền Diệp ngẩng đầu nhìn thấy người kia lửa giận tận trời đang thô bạo đẩy đoàn người ra tiến về phía hần. Trên mặt y là biểu tình giống như muốn ăn thịt người.

Một giây đó, hần cảm thấy nụ cười trên mặt mình lúc này nhất định có thêm một tia đặc ý.

Khi Cận Sĩ Triển hùng hổ đi tới trước mặt Tiền Diệp, thân hình còn chưa ổn định thì giây tiếp theo, gã cường tráng đang ôm hần từ phía sau đã bị đánh bay ra xa chẳng khác gì quả bóng cao su căng phồng bị xịt. Lúc gã rơi xuống va vào mấy chiếc bàn khiến cho tiếng hét chói tai vang lên một mảnh.

Trong tiếng âm ỉ, Tiễn Diệp cùng Cận Sĩ Triễn chẳng coi ai ra gì. Một người khê cong khoe miệng, người kia thì nghiêng răng nghiêng lợi.

Nắm tay Cận Sĩ Triễn giơ lên rồi lại buông xuống, vài lần như muốn đánh vào mặt Tiễn Diệp nhưng cũng chỉ có thể cắn răng trừng mắt nhìn hắn. Y chưa từng ‘uất ức’ như thế bao giờ, rõ ràng tức giận muốn chết nhưng chỉ có thể nén lại.

Thế nhưng thật ra Tiễn Diệp đợi mãi cũng không thấy nắm đấm đến, vươn tay lên dùng ngón giữa khê đẩy kính một chút, mỉm cười hỏi một câu: “Bỏ sang đây không tiếc chứ?”

“Mẹ nói!” Cận Sĩ Triễn nghiêng răng, lông mày nhíu chặt, “Tôi thật muốn đánh chết cậu!”

“Tiên sinh! Tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì?” Bảo vệ cùng quản lí cùng nhau chạy đến.

“Cút sang một bên! Không phải chuyện của các người!” Cận Sĩ Triễn quay đầu rống lên một tiếng, sau đó túm lấy Tiễn Diệp đang ở một bên cười ra tiếng tiến về phía cửa.

Trên hành lang, Tiễn Diệp gần như một đường đều cười mà đi. Cận Sĩ Triễn rút cuộc không nhịn nổi nữa, áp hắn vào tường, nắm chặt lấy vai hắn, hỏi: “Cậu vui lắm sao?”

Tiến Diệp hơi ngẩng đầu lên, mỉm cười, nụ cười trên mặt mang theo một phần châm chọc cùng một phần dụ dỗ khiến y cảm thấy lửa giận trong lòng đã đốt tới trên người rồi, biến thành lửa dục.

“Không phải anh muốn đánh chết tôi sao?”

Mẹ nó! Cận Sĩ Triễn cúi đầu cắn lên đôi môi đáng ghét đó.

“Tối nay tôi sẽ giết cậu ngay trên giường!”

Cảm thụ nụ hôn đầy mùi rượu, Tiễn Diệp thầm cười trong lòng.

Khi nụ hôn kết thúc thì cũng chẳng còn cách cũi khô bốc lửa bao xa.

Cận Sĩ Triễn liếc mắt nhìn Tiễn Diệp, lại hung hăng hôn xuống môi hắn một cái, “Về nhà!”

Không hề động, Tiễn Diệp khê nhưn mày, con mắt đẹp nhất khi ngủ quan nheo lại. Hắn cup mắt nhìn thoáng qua hạ thân Cận Sĩ Triễn.

Cái liếc mắt thờ ơ, tuy rằng cách một cặp kính nhưng vẫn có thể cảm giác được sự khiêu khích như có như không phảng phất. Mỗi lần Cận Sĩ Triễn thấy biểu tình này của hắn, trong đầu sẽ hiện ra mấy chữ ‘yêu nghiệt tác quái’.

Quả nhiên, Tiễn Diệp bĩu môi, hỏi một câu: “Anh được sao?”

Cận Sĩ Triễn trừng mắt nhìn hắn, biểu tình tàn bạo như muốn ăn thịt người. Đương nhiên, dưới một nghĩa nào đó mà nói thì quả thật y đang muốn ‘ăn’ người khác.

Nhéo mạnh một cái vào hông Tiễn Diệp, sau đó ấn hắn vào hạ thân của mình, Cận Sĩ Triễn hạ giọng nói: “Tôi có được không, chẳng phải cậu hiểu rõ nhất sao?”

Tiến Diệp nhíu mày, sau đó khê nở nụ cười: “Thật sao? Vừa nãy mấy cô cậu kia không ép khô anh sao?”

Cận Sĩ Triễn đầu tiên là sững sốt, sau đó nhếch môi, cười giống như chiếm được đại tiện nghi.

“Cậu ghen sao?”

Nếu là bình thường, có lẽ Tiễn Diệp sẽ quay đầu đi như mới nghe chuyện cười sau đó cho y một cái liếc trắng mắt. Mỗi lần như thế này, Cận Sĩ Triễn đều chẳng khác gì tự tìm mất mặt.

Thế nhưng hôm nay dường như có gì đó bất đồng, Tiễn Diệp không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Cận Sĩ Triễn.

Ý cười dần biến mất, Cận Sĩ Triễn nhíu mày, hỏi: “Làm sao vậy?”

Vẫn không nhận được câu trả lời, y có chút sốt ruột, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiến Diệp ngày hôm nay quả thật không giống bình thường. Trong hành lang rất tối, ánh đèn mờ mịt, không nhìn rõ vẻ mặt hắn, càng không nghĩ ra hắn đang nghĩ gì.

Tiền Diệp nhìn vẻ mặt lo lắng của Cận Sĩ Triễn, đột nhiên có chút phiền muộn. Trước đây, hắn tuyệt đối không nghĩ đến sẽ có ngày này, người đàn ông này sẽ dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, dùng vẻ mặt như vậy đối với hắn.

Mọi chuyện thật khó đoán trước được, thế nhưng hắn bắt đầu tin tưởng thứ gọi là duyên phận.

“Cười cái gì?” Cận Sĩ Triễn cau mày nhìn chằm chằm Tiền Diệp. Hắn không nói gì chỉ nhìn y mà cười ...

Tiền Diệp thoáng sửng sốt, hắn cười sao?

“So với khóc còn khó coi hơn!” Cận Sĩ Triễn vươn tay kéo mặt hắn, “Không cho cười! Nói rõ ràng!”

Khuôn mặt bị niết đến thay đổi hình dạng, giống như chiếc bánh bao, Tiền Diệp đau đến nhũu mày, tên khốn này lúc ra tay cho đến bây giờ đề không hề biết nặng nhẹ. Hắn thầm oán trong lòng nhưng không hất cái tay kia ra như bình thường mà lại vươn hai tay ra ôm lấy Cận Sĩ Triễn.

Cận Sĩ Triễn sửng sờ cả người, mỗi lần Tiền Diệp cúi đầu dựa vào vai y, y đều thấy có chút hoảng hốt.

“Cậu rốt cuộc làm sao vậy? Có chuyện gì thì nói đi ... có phải uống say không?”

Ồng ngốc! Tiền Diệp khê cong khóe miệng cười cười, cầm đặt lên vai cận Sĩ Triễn, vừa lúc muốn mở miệng thì Cận Sĩ Triễn lại ôm lấy cổ hắn.

Chính là như vậy, y ra tay không biết nặng nhẹ, Tiền Diệp cảm thấy khớp xương cả người đều bị siết chặt đến kêu lên.

“Tiền Diệp, tôi mặc kệ cậu có yêu tôi không, tôi cũng sẽ không để cậu rời xa mình. Dù cậu không yêu tôi, tôi cũng không để cậu đi.”

Hử? Cái này là bày tỏ sao? Tiền Diệp nhướn mày, đưa tay khê đẩy kính mắt. Cận Sĩ Triễn vui đầu vào cổ hắn, hơi thở phả ra đầy mùi rượu, giọng nói nặng nề như tên nhóc tử thân.

Thì ra, y mới là kẻ uống nhiều hơn.

Thở dài, Tiền Diệp hỏi Cận Sĩ Triễn: “Anh rốt cuộc uống bao nhiêu rồi?”

Vài giây sau, “Một chai rượu ...”

Hơn một chai, hắn đã không muốn truy cứu gì nữa rồi. Tiền Diệp cảm thấy khi bản thân ở cùng một chỗ với Cận Sĩ Triễn, đối phương giống như đã trở thành kẻ không có khả năng tự gánh vác cuộc sống. Hắn biết Cận Sĩ Triễn đối với chuyện ngày đó vẫn canh cánh trong lòng. Cũng không ngờ người đàn ông này lại chú ý loại chuyện yêu hay không yêu này như vậy. Đại khái là khá tình cảm, thế nhưng ở bên ngoài, Cận Sĩ Triễn tuyệt đối là một tên khốn ‘tiếng xấu lan xa’.

Tiền Diệp cũng từng muốn làm rõ tình cảm của mình với Cận Sĩ Triễn, khi xưa, hắn tưởng mình chán ghét người đàn ông này. Mà cận Sĩ Triễn khẳng định cũng sẽ không thể nào thích hắn. Chẳng qua dường như hắn luôn không phân rõ yêu ghét, vì vậy một người có thể khiến hắn chán ghét thì cũng coi như không tồi rồi. Mà hiện tại ..

Quên đi. Dường như đã nghĩ thông suốt một chuyện lớn trong nhân sinh, Tiền Diệp than nhẹ một tiếng, đưa tay ôm lấy vai Cận Sĩ Triễn.

Cận Sĩ Triễn ngẩng lên, cúi đầu nhìn hắn. Tեն Diệp khê cong khóe miệng, tay kia nâng cầm đối phương lên, động tác này bình thường chỉ có Cận Sĩ Triễn làm với hắn, hiện tại, cảm giác cũng không tồi.

“Anh cái tên ngốc này!”

Cận Sĩ Triễn nhũu mày, ánh mắt nghi hoặc.

“Chẳng giống đàn ông chút nào.”

Lông mày Cận Sĩ Triễn nhũu thành một đường thẳng, không rõ vì sao Tiền Diệp lại nói vậy.

Tiền Diệp lấy ngón tay vuốt ve cằm y mấy cái, động tác đùa giỡn như vậy thật ra hắn cũng rất am hiểu. Đáng tiếc lại gặp phải Cận Sĩ Triễn, trên cơ bản là không có cơ hội phát huy.

Nhìn chiêu bài ‘cười nhạt’ của hắn, Cận Sĩ Triễn cảm thấy trong lòng càng khản trương, “Tiễn Diệp, cậu rốt cuộc làm sao vậy? Tức giận thì tức giận đi, đừng như vậy ...”

“Xem xong nhật ký thì hậm hà hậm hực quay đầu rồi đi, nếu tôi là anh ...” Tiễn Diệp một tay kéo lấy cổ áo sơ mi Cận Sĩ Triễn, neho mắt lại nói: “Thì sẽ đem người nói không yêu anh áp xuống làm cho hắn không xuống giường được!”

Thế là, cầm Cận Sĩ Triễn muốn rớt xuống.

Tiến Diệp còn đang đổ thêm dầu vào lửa: “Tôi nói, anh thế nào lại trở nên giống tên nhóc học cấp ba thế chứ, không giống với Cận Sĩ Triễn trong ấn tượng trước đây của tôi a ...”

Cận Sĩ Triễn hung hăng cúi đầu, gần như là cắn mà hôn lên môi Tiến Diệp. Lực mạnh đến mức khiến cả người Tiến Diệp va vào tường, kính mắt cũng bị rớt xuống, tay Cận Sĩ Triễn che sau đầu hắn.

Khi nụ hôn sâu đến mức gần như không cho người ta hít thở kết thúc, khoảng cách hé ra một khe hở, y âm trầm nói bên tai Tiến Diệp: “Bây giờ tôi sẽ để cậu xem xem tôi có phải Cận Sĩ Triễn trong ấn tượng của cậu không ...”

Tiến Diệp biết y muốn chỉ phương diện nào, tuy rằng đó đích thực là mục đích của hắn, thế nhưng hắn nghĩ bản thân không muốn nói cho Cận Sĩ Triễn rằng trong ấn tượng của mình, y là một tên lưu manh thâm côn hạ lưu, biến thái, vô sỉ, hạ cấp, hung bạo. Dù sao, trong cuộc sống của hai người thì cần phải có một bên nhân nhượng mà ...

Hai tay khoát lên vai Cận Sĩ Triễn, Tiến Diệp nói với y: “Hiện tại, là anh ở bên tôi ...” như vậy được rồi chứ. Ánh mắt của hắn như đang nói với Cận Sĩ Triễn: anh còn muốn thế nào ...

Cận Sĩ Triễn khẽ cong khóe miệng, vươn tay xoa mặt hắn, nói: “Chúng ta về nhà.”

“Kính của tôi ...”

“Bỏ đi.” Người nào đó một đường dắt hắn đi như bay.

“Cái kia rất đắt ...”

“Sẽ mua cho cho cậu cái khác!”

“Anh uống rượu, không thể lái xe.”Tiễn Diệp nghĩ mình hắn là không biểu hiện ra đáng vẻ có chút hả hê.

Đang có khuynh hướng dục hỏa đốt người, Cận Sĩ Triễn trừng mắt nhìn hắn: “Cậu lái!”

Tiến Diệp rất vô tội nhún vai: “Tôi không có bằng lái ...”

Vì vậy, vào một buổi tối thoáng có gió lạnh trong thành phố, ngọn đèn yếu ớt chiếu xuống hai người đàn ông đứng bên cạnh xe, trong đó có một người ‘ngây ra như phỗng’, người bên cạnh cười to không ngừng. Cái loại cảm giác vui sướng tràn trề này, đã bao năm rồi hắn không cảm thụ được.

Một năm kia, Tiến Diệp bắt đầu quyết định nghiêm túc sống cùng một người. Tựa như ước định thời niên thiếu đó. Tuy rằng sớm đã trải qua độ tuổi xung động nhưng trong bình tĩnh vẫn cảm nhận được một tia hưng phấn cùng một chút chờ mong.

Vậy là đủ rồi.

63. Chương 63: Phiên Ngoại : Ngoại Tình

1.

Ngậm ngậm rượu đỏ thuần khiết trong miệng nhấp nhấp vài giây sau đó chậm rãi nuốt xuống ... Buông ly rượu ra, thả mình theo tiếng đàn vi-ô-lông, Tiến Diệp khẽ đẩy kính mắt trên mũi, hỏi người đàn ông trước mặt: “Anh nghĩ tôi có điểm gì hấp dẫn người khác?”

Cận Sĩ Triển đang ưu nhả dùng nĩa xiên một miếng bít tết rồi cho vào miệng, nghe thấy câu hỏi đó thì khựng lại vài giây rồi coi như không có việc gì mà tiếp tục ăn hết miếng bít tết. Sau đó y buông đĩa, cầm lấy khăn ăn xoa xoa khoe miệng, cuối cùng duỗi tay nâng ly rượu đỏ lên nhấp một ngụm.

Cận Sĩ Triển xuất ngoại nửa tháng, mới vừa xuống máy bay ba tiếng trước, vừa lúc hẹn Tiễn Diệp ra ngoài ăn một bữa.

“Tôi cho anh suy nghĩ năm giây, bây giờ hẳn là đã có thể cho tôi biết đáp án rồi chứ.” Trước mặt Cận Sĩ Triển, Tiễn Diệp ngày càng thoải mái tự nhiên, chẳng có gì phải cố kỵ nữa.

Cận Sĩ Triển liếc mắt nhìn Tiễn Diệp một cái, với y mà nói thì đây quả thật là một câu hỏi hóc búa. Giống như vợ chồng đã kết hôn nhiều năm, bỗng nhiên một ngày người vợ hỏi chồng mình vì sao ngày đó lại cưới em vậy.

Lẽ nào là nhất thời xúc động làm đầu óc choáng váng mất rồi?

Đương nhiên, y sẽ không nói với Tiễn Diệp như vậy mặc dù y nghĩ đối phương chắc cũng chẳng để ý đâu, trái lại còn có thể cười mà nói đó là một câu trả lời không tệ.

Vì vậy, y buông ly rượu ra, khẽ cong khoe miệng, nhìn Tiễn Diệp cười nói: “Tôi vừa mới về đến nơi, cậu không cảm thấy một đêm đẹp như thế này không nên lãng phí vào vấn đề nhàm chán như vậy sao?”

Tiến Diệp thoáng nhíu mày, “Anh nghĩ với chúng ta bây giờ thì ngay cả lời ngon tiếng ngọt cũng là lãng phí sao?”

“Tôi không phải có ý đó ...” Cận Sĩ Triển thở dài, lấy tay chống cằm, yên lặng đánh giá người đối diện.

Thật ra y cũng khó mà tin được hai người có thể bên nhau tới hôm nay.

Cái người tên Tiễn Diệp này dường như thật sự không khác gì một chiếc lá, có thể lưu lạc đến bất cứ đâu nhưng lại chẳng bao giờ chịu bén rễ mà lưu lại nơi đó.

Hắn không sợ làm quen với điều kiện mới, cũng chẳng bao giờ lưu luyến thứ gì. Mà một Tiễn Diệp như vậy lại dừng lại bên cạnh y vào ba năm trước, hơn một nghìn ngày rồi, có đôi khi ngay cả y cũng không hiểu nổi.

Có một lần Tiễn Diệp biến mất, chẳng lưu lại chút dấu vết gì, phẳng phất như một thứ ảo giác tan biến vào không trung. Khi y về đến nhà đã không tìm thấy hắn, sau đó gần như lục tung toàn thành phố cũng không thấy hắn đâu.

Mãi cho đến một tuần sau mới nhận được tin tức, Tiễn Diệp cùng một người họ Nguyên đang nghỉ ngơi trên một hòn đảo nhỏ ở phía nam. Trong lúc y lòng nóng như lửa đốt, người kia lại đang đeo kính râm, mặc quần sooc nằm phơi nắng trên bãi biển mặc cho sự thật hắn là một người có phơi đến mấy cũng chẳng đen đi được.

Mà điều càng khiến cho Cận Sĩ Triển không nói được gì là khi thấy y, Tiễn Diệp chỉ tháo kính râm xuống, mỉm cười hỏi: “Anh cũng tới đây du lịch à?”

Trong nháy mắt đó, Cận Sĩ Triển cuối cùng cũng cảm nhận được cái gọi là ‘á khẩu không nói lên lời.’

Vì vậy y vẫn luôn cho rằng Tiễn Diệp là một người vô dục vô cầu, luôn luôn thờ ơ, không nghĩ tới hôm nay hắn lại hỏi một vấn đề ‘sắc bén’ như thế này.

“Được rồi ...” Tiễn Diệp cầm đĩa lên, “Câu hỏi đó đúng là có hơi nhàm chán thật, coi như tôi chưa hỏi đi.” Sau đó hắn im lặng tiếp tục dùng bữa.

Cận Sĩ Triển ho nhẹ một tiếng, nhìn Tiễn Diệp rồi trịnh trọng nói: “Tiễn Diệp, cậu có rất nhiều ưu điểm, nhưng tôi nghĩ tình cảm chúng ta là do bồi dưỡng trong vô thức từ cái ngày gặp được nhau đó mà thành. Mặc dù lúc đầu không được thuận lợi cho lắm nhưng nó như mài giũa, có thể nói chúng ta giống như...” Y nhún vai một cái, “Định mệnh đã được sắp đặt trước vậy.”

Im lặng, Tiễn Diệp ngẩng đầu nhìn y vài giây, khe khẽ thở dài nói: “Tôi sai rồi, những lời buồn nôn như vậy thật sự không hợp với anh.”

Thật ra Tiễn Diệp cũng hiểu được cái dạng câu hỏi này quá là nhàm chán nhưng hắn lại rất muốn biết. Bởi vì gần đây hắn đã gặp một người, một người đàn ông.

Do buồn chán nên Tiễn Diệp đã khai trương lại tiệm bánh mì. Bây giờ tại tiệm có bốn nhân viên, tay nghề của hắn thực sự hữu hạn, không thể làm ra loại bánh mì thật ngon nên chỉ có thể phụ trách ngồi trong phòng làm việc đọc sách, thỉnh thoảng ra xem mẻ bánh mới ra lò nhân tiện nếm thử một chút.

Vậy đó, hắn và Cận Sĩ Triễn vẫn đang ‘ở riêng’. Có lẽ cho tới bây giờ bọn hắn vẫn không nghĩ tới phải ở cùng một chỗ, khoảng cách sinh tốt đẹp*, đó có thể coi là một điểm nhận thức chung giữa bọn họ.

*Ý là ở xa thì sẽ thấy tốt hơn, khoảng cách có đôi khi sẽ làm mờ đi điểm yếu của một người và tránh đi mâu thuẫn.

Nhưng Cận Sĩ Triễn có thể coi là khách quen tại nhà Tiễn Diệp. Nhân viên trong tiệm đều biết quan hệ của họ. Lúc đầu chỉ là có người thấy Cận Sĩ Triễn đột nhiên xoay người cường hôn Tiễn Diệp trên cầu thang mà Tiễn Diệp cũng không phản kháng. Cho đến hiện tại, hai người đã quang minh chính đại mà dùng vẻ mặt nghiêm túc hôn tạm biệt nhau trước cửa nhà. Mọi người nhìn mãi cũng quen.

Trên thế giới này, mỗi người đều có chuyện của mình, cứ xem vào chuyện của người khác thực sự là quá lãng phí thời gian.

Tiến Diệp cứ như vậy mà nhàn nhã qua ngày. Ngày nào cũng nhàn nhạt như nước, chẳng khác gì đường lão nhưng hắn cảm thấy chẳng có gì không tốt cả.

Mà Cận Sĩ Triễn thì lại giống như một loại gia vị khiến cho cuộc sống của hắn đỡ đơn điệu đi. Mặc dù lúc đầu dường như tất cả mọi người đều không cho rằng hai người bọn họ có thể bên nhau, điều đó chẳng khác gì cực bắc gặp cực nam vậy.

Tiến Diệp cũng tự mình thấy bản thân chả có chỗ nào hấp dẫn người khác, thậm chí còn là một gã thiếu hụt về nhân cách. Dù cho bây giờ nhìn qua có vẻ tương đối bình thường nhưng có lẽ nên nói bộ dạng bất thường của hắn chính là thứ Cận Sĩ Triễn hiểu rõ nhất.

Chẳng qua đột nhiên có một ngày, có người tới trước mặt hắn, vẻ mặt căm giận nói: “Anh cùng với người kia chẳng xứng đôi chút nào.”

Lúc đó hắn mới từ bên ngoài về, trong tay đang cầm một túi đồ ăn lớn, vừa định mở cửa thì có người chặn lại.

Tiến Diệp quan sát đối phương từ trên xuống dưới vài lần, tuổi còn rất trẻ, nhiều nhất là hai mươi nhưng lại cao vô cùng, ít nhất cao hơn hắn, là một thiếu niên rất khôi ngô.

Cái từ ‘khôi ngô’ này có lẽ hơi buồn nôn một chút nhưng thật sự rất thích hợp.

“Anh không hợp với gã đàn ông kia, hắn là kẻ mặt người dạ thú.” Thiếu niên nói.

Xác định cậu ta hẳn là đang nói mình cùng Cận Sĩ Triễn, Tiễn Diệp gật đầu, “Tôi cũng nghĩ vậy.” Đứa nhỏ này quá hiểu Cận Sĩ Triễn, chẳng lẽ nó là con riêng của y ...

Thiếu niên nhướn mày, “Vậy vì sao anh còn ở bên hắn?”

Tiến Diệp không biết cậu ta đã thấy gì nên cũng chỉ cười cười mà nói, “Trước tiên tạm không nói đến có xứng hay không, hai chúng tôi ở bên nhau đã ba năm, đây là còn chưa tính thời gian quen biết.”

“Em thích anh.” Thiếu niên tiến về phía trước, mạnh mẽ bức lui Tiễn Diệp một chút, “Em càng xứng với anh hơn.”

Trời ạ ... quả thực quá ... lãng mạn. Một người đàn ông xa lạ tỏ tình với hắn, hơn nữa còn son sắt thề rằng mình xứng với hắn hơn người khác. Đây quả thực là một loại dũng khí. Tiễn Diệp nổi hết cả da gà, hắn nghĩ bản thân cả đời cũng không thể có loại dũng khí này, đương nhiên Cận Sĩ Triễn cũng sẽ không có.

Tuy rằng rất muốn cười nhưng đối mặt với khuôn mặt nghiêm túc của đối phương, hắn nghĩ giờ mà cười thì quả thực quá thất lễ. Mà người đàn ông nghiêm túc thì thường khiến người ta khó có thể từ chối. Lúc này Tiễn Diệp nghĩ thiếu niên trước mắt đã có thể gọi là đàn ông.

Chẳng qua dưới con mắt của người thường, đây chẳng khác gì mà trò đùa. Nhân viên trong tiệm đã bắt đầu cười trộm. Ông chủ được một thanh niên tỏ tình ngay tại cửa tiệm thực sự quá thú vị, mỗi người đều hận không thể gọi Cận Sĩ Triển tới.

Tiền Diệp thở dài, muốn đẩy mắt kính một cái nhưng lại không rảnh tay, chỉ có thể trừng mắt nhìn, nói: “Tôi không muốn trâu già gặm cỏ non ...”

“Em đã trưởng thành rồi!”

“Yêu cầu của tôi không có thấp như vậy.” Tiền Diệp cảm thấy may mắn vì cậu ta không mặc đồng phục học sinh đến đây, “Mấy thứ này rất nặng, cậu có thể để tôi vào nhà cái hăng không?”

Thiếu niên mấp máy miệng, “Em sẽ quay lại, chúng ta trước tiên có thể bắt đầu từ người quen.” Sau đó cậu ta xoay người rời đi, bóng dáng ưỡn ngực ngẩng đầu đó thoát nhìn cũng không tệ lắm.

Bắt đầu từ ‘người quen’ chứ không phải ‘bạn bè’. Tiền Diệp đối với điểm này mà nói thật ra là rất vừa ý bởi vì chẳng có ai quy định nhất định phải làm bạn với hắn.

Nhét mấy thứ mới mua về vào phòng bếp, Tiền Diệp về phòng, đứng trước cửa sổ rồi rút ra hai điều thuốc. Nghĩ lại chuyện vừa rồi hắn lại không nhìn được mà khẽ cười một tiếng.

Nếu như thiếu niên kia là tới nói hắn không xứng với Cận Sĩ Triển thì hắn cũng chẳng thấy có gì bất ngờ, trái lại còn thấy rất hợp lý.

Từ lúc bọn họ bên nhau, Cận Sĩ Triển có còn qua lại với ai ở bên ngoài không, đáp án là có.

Hết phần 1

Lời tác giả:

Phiên ngoại tới rồi đây!

Lần này không viết theo tiết tấu thượng thượng, thượng hạ, trung thượng nữa, chỉ cần ba chương là xong. Tiêu đề đơn giản mà lại trực tiếp, ai nói Tiền Diệp không thể ngoại tình chứ!

ps: ‘Nhân vật chính’ cũng không phải tên tiểu quý kia đâu, Tiền Diệp thích đàn ông trưởng thành nha! (Ta cũng vậy ~)

2.

Cận Sĩ Triển cũng chẳng phải một người chung thủy, có lẽ nên nói trên cơ bản thì đàn ông đều là loại động vật này. Tiền Diệp cũng là đàn ông nên hắn có thể hiểu được.

Mấy gã đàn ông tay trắng đều có thể ngoại tình hướng chi là người hầu như đã có tất cả mọi thứ như Cận Sĩ Triển. Có đôi khi Tiền Diệp thậm chí còn nghĩ vì Cận Sĩ Triển đã có tất cả, chỉ thiếu một ‘sinh vật hiếm’ như hắn cho nên mới trăm phương nghìn kế giữ hắn bên người.

Đương nhiên, hắn sẽ không nói những lời này với Cận Sĩ Triển.

Bọn họ đã từng có lần cãi nhau đến mức gần như chia tay. Lúc đó Tiền Diệp cười nhạo cái Cận Sĩ Triển gọi là ‘tình yêu’, mà Cận Sĩ Triển lại nói với hắn ‘Cậu không thể chà đạp lên tình cảm tôi giành cho cậu’. Hiện tại nhớ tới còn thấy buồn nôn thế nhưng lúc đó vẻ mặt cùng ánh mắt của Cận Sĩ Triển đều vô cùng chân thành.

Tiền Diệp cảm thấy cho đến nay hắn vẫn không hiểu được người đàn ông kia, nóng tính, nham hiểm, thậm chí có thể nói là hỉ nộ vô thường, lúc nổi điên lên thì chẳng khác gì một con sói. Cũng có lúc ở trước mặt hắn lại chẳng khác gì chú cừ non ..

Có đôi khi hắn nghĩ với người như Cận Sĩ Triển, trừ hắn ra thì những người có thể ở bên cạnh y là loại người như thế nào?

Có lẽ, Cận Sĩ Triển cũng đã từng suy nghĩ về vấn đề này.

Với cuộc ‘tổ tình’ kia, Tiễn Diệp hoàn toàn không để trong lòng. Hắn cho rằng tên nhóc đó chỉ là nhất thời xúc động, thậm chí có thể là một tiết mục trêu chọc nào đó, còn chẳng đáng cho hắn kể cho Cận Sĩ Triển nghe như một câu chuyện cười.

Cận Sĩ Triển vừa về thì còn có chuyện cần xử lí. Sau khi cùng nhau ăn tối vào ngày đó thì bọn họ vẫn chưa gặp lại. Trong khoảng thời gian đó y cũng gọi điện một lần nhưng không nói gì nhiều lắm.

Ở bên nhau đã lâu thì làm gì còn chuyện gì mà nói nữa.

Sáng đó Tiễn Diệp đến thư viện trả hai quyển sách mới mượn lần trước đồng thời mượn thêm vài quyển. Mặc dù bây giờ đọc sách qua mạng thì rất thuận tiện nhưng hắn vẫn thích đọc sách giấy hơn. Cảm giác lật một tờ lại một tờ rất thú vị, còn có thể nhớ kỹ những gì đã đọc qua.

Khi hắn cầm sách về cửa hàng, đi qua cánh cửa kính sát đất thì cảm thấy có người đang nhìn mình.

Trong tiệm ngay cả cửa cũng là kính dày sát đất, vừa vào cửa sẽ thấy hai bên bày một chiếc bàn dài cùng vài cái ghế, có thể để cho khách hàng nghỉ ngơi hoặc ngồi dùng bánh ngay tại đó.

Tiến Diệp ngẩng đầu, ngồi ở đó là một người đàn ông đang nhìn hắn qua cửa kính.

Người kia mặc một chiếc áo khoác ngắn màu đen, đeo cà vạt, trông rất thỏa đáng, gần như có thể dự tham dự bất cứ sự kiện gì. Không nhìn ra tuổi nhưng có thể làm cho người ta có cảm giác thành thực nho nhã.

Tuy rằng Tiễn Diệp cũng không trông mặt mà bắt hình dong nhưng theo tướng mạo mà nói, đối phương rất dễ khiến người khác có hảo cảm.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tiễn Diệp chậm rãi đi về phía trước, tầm nhìn của người kia cũng di động theo hắn, một khắc không rời. Có chút quá trực tiếp nhưng cũng không quá đáng, giống như ánh mắt đương nhiên khi cảm thấy hứng thú với thứ gì đó.

Mãi cho đến khi Tiễn Diệp phải thu hồi ánh mắt vì tầm nhìn, đi tới đẩy cửa ra thì đối phương vẫn đang nhìn hắn.

“Hoanh nghênh quý ... Ông chủ.” Cô bé trông tiệm thấy Tiễn Diệp thì vội vã đổi giọng.

Tiến Diệp gật đầu một cái, mọi người đã quen với tính lãnh đạm của hắn.

Hỏi qua một chút tình hình cửa hàng rồi chuẩn bị lên lầu về phòng, đúng lúc này lại cảm giác được ánh mắt của người nọ. Đã từng là cảnh sát, tuy không còn cầm súng nữa nhưng phản xạ cảm đó vẫn như trước. Chính vì vậy hắn mới có thể phát hiện ra Cận Sĩ Triển đã tẩm qua trước khi trở về, đồng thời còn dùng mùi hương khác giấu đi mùi nước hoa không thuộc về y ...

Thoáng dừng lại, Tiễn Diệp quay đầu liếc nhìn người đàn ông ngồi cách đó không xa. Dường như đối phương cũng vừa mới thu hồi tầm nhìn, đang qua sát người qua đường bên ngoài, trước mặt anh ta là một ly trà sữa, vừa nhìn đã biết không phải là thứ anh ta thích.

Tiến Diệp tháo kính xuống rồi dùng tay áo khẽ lau một chút. Lúc này vừa có một mẻ bánh mới ra lò, từng chiếc bánh tròn vo bày trên khay nướng, mỗi một cái đều tỏa ra hương vị nóng sốt mê người.

Hắn vẫy tay với nhân viên, “Mang cho anh một cái.”

Cô bé cho rằng ông chủ muốn ném thử, vội vàng bày một cái ra đĩa mang tới cho hắn. Tiễn Diệp bưng chiếc bánh chín vàng phỉu sô cô la ra rồi đi về phía người kia ...

“Bánh mới ra lò, ném thử xem.”

Khi một bàn tay dài nhỏ trắng nõn đặt bánh mì xuống trước mặt mình, người đàn ông ngẩng đầu nhìn Tiễn Diệp, đầu tiên là lộ ra một nụ cười thụ sủng nhược kinh, sau đó cười thật tươi, “Cảm ơn.”

Thực sự là một nụ cười đẹp, Tiễn Diệp kéo cái ghế bên cạnh đối phương ra, ngồi xuống.

“Tôi rất ngạc nhiên ... Nhưng cũng thật vui vì cậu có thể nói chuyện với tôi.” Anh ta mỉm cười nói, “Tôi còn đang lo phải bắt chuyện thế nào mới có vẻ không quá đường đột.”

Tiến Diệp mỉm cười, im lặng.

“Tôi họ Lưu, Lưu Nguyên, ‘Nguyên’ trong nguyên tắc.”

Tiến Diệp chống tay lên bàn, gác cằm lên đó, “Tiến Diệp.” Hắn không rành việc tiếp chuyện lắm nhưng chỉ cần đúng đối tượng thì việc đó lại dễ như trở bàn tay.

Người kia dùng thử bánh mì Tiến Diệp vừa mang đến, mặc dù dùng tay cầm lên rồi trực tiếp ăn nhưng vẫn vô cùng ưu nhã. Vừa nhìn đã biết là được giáo dục theo khuôn phép từ nhỏ.

Buông nửa chiếc bánh còn lại xuống, Lưu Nguyên dùng khăn tay lau ngón tay rồi nhìn Tiến Diệp nói, “Tôi tới để xin lỗi cậu.”

“Xin lỗi?” Tiến Diệp khê nhướn mày.

“Hôm trước, có một thằng bé đến cửa hàng của cậu ...”

Tiến Diệp lập tức nghĩ đến thằng nhóc vừa ‘hung ác’ tỏ tình với hắn, mắt sáng như đuốc, cậu ta có thể vừa liếc mắt đã nhìn ra Cận Sĩ Triển là một tên cầm thú đó.

“Nó là con tôi.”

Thì ra đã kết hôn rồi ...

Tiến Diệp thăm tiếc nuối trong lòng rồi hỏi: “Sao anh biết cậu ta đã làm gì?”

Người kia trầm mặc vài giây, “Tôi cho người đi theo nó.”

“Theo dõi?”

“Đúng vậy. Mặc dù biết thế là sai nhưng nếu không làm như vậy thì tôi không thể biết nó sẽ làm gì, tính tình của nó không được tốt lắm, gần nhất ...” Thở dài, anh ta thoáng cười khổ, “Tôi bận rộn công việc, mẹ nó đã qua đời nên thường chỉ có mình nó, người làm cũng không quản được ...”

Tiến Diệp im lặng nghe đối phương nói xong. Hắn có thể hiểu được gia đình như vậy nhưng không thể hiểu được vì sao tên nhóc đó lại đến tỏ tình với hắn, rõ ràng là quan hệ vô cùng xa.

“Thật là ...” Lưu Nguyên đột nhiên nói một câu, “Tôi vốn định đến xin lỗi cậu nhưng lại còn ăn bánh cậu mời, như vậy thật không có thành ý.” Anh ta cười nhìn Tiến Diệp, ánh mắt vậy mà lại có chút câu nhân, “Nếu có thể, tối nay ra ngoài cùng tôi ăn bữa cơm được không?”

Lời mời này thật ra có hơi bất ngờ, chẳng qua lại rất hợp ý Tiến Diệp. Hắn đang buồn chán, mà không biết bắt đầu từ lúc nào, cuộc sống của hắn dường như chỉ còn lại Cận Sĩ Triển.

Tuy Cận Sĩ Triển vẫn nói hắn vô dụng vô cầu nhưng Tiến Diệp cảm thấy hắn vẫn chưa đạt tới cảnh giới cao như vậy.

“Được.” Khê cong khóe miệng, hắn lặng lẽ gật đầu.

Hiện tại, hắn muốn biết, ngoài Cận Sĩ Triển ra hắn còn có thể ở bên người khác không.

Hết phần 2

Lời tác giả: Tôi vẫn cảm thấy thật ra Tiến Diệp rất ra dáng công ... chỉ cần không ở bên Cận Sĩ Triển.

Tôi không có thấy mấy người nôn mửa đâu nhé! (che mắt)

3.

Hôn nhân có lẽ sẽ có ‘thất niên chi dương’ mà giữa Tiến Diệp và Cận Sĩ Triển lại không có ‘hôn nhân’ ràng buộc, ở bên nhau cũng chưa được bảy năm. Muốn nói là chán rồi thì thật ra Tiến Diệp cũng không cảm thấy như vậy nhưng đây là lần đầu tiên hắn quen thuộc với một người như vậy.

Khi hắn còn là cảnh sát cũng có đồng nghiệp lâu năm nhưng Cận Sĩ Triển không giống bọn họ, thậm chí cái loại quen thuộc này đã vượt qua cả người nhà trong trí nhớ của hắn ...

Lúc Cận Sĩ Triển tìm đến Tiền Diệp, bọn họ thường ở trong căn phòng không tính là rộng lắm của hắn. Tiền Diệp ngồi trên ghế đọc sách, Cận Sĩ Triển thì nửa tựa vào giường của Tiền Diệp mà hút thuốc. Ngoài cửa sổ mưa đang rơi, sàn nhà cũ kĩ tản ra mùi gỗ đã lâu năm, hai người chẳng nói gì mà ngẩn ngơ cả một ngày.

Cận Sĩ Triển nói: “Ồ bên cậu tôi cũng trở nên văn nghệ rồi.”

Tiền Diệp ngẩng đầu khỏi cuốn sách, nhàn nhạt liếc y một cái, khẽ cười không nói.

Bọn họ dường như đều đang dần thay đổi từng chút một vì đối phương, thế nhưng dù cho có thay đổi thế nào bọn họ vẫn là Cận Sĩ Triển và Tiền Diệp.

Cửa hàng bánh mì rất nhanh đã đến giờ đóng cửa, Lưu Nguyên đến đón Tiền Diệp như đã hẹn trước.

Anh ta lái đến một chiếc xe không tồi. So với con xe thể thao đồ thảm Cận Sĩ Triển hay lái thì khiêm tốn hơn rất nhiều. Đã có một đoạn thời gian dài Tiền Diệp cảm thấy vô cùng kỳ quái khi mình ngồi trên chiếc xe đó.

Trước khi đi, Tiền Diệp nói với cô bé nhân viên rằng nếu chút nữa vẫn không có khách hàng thì có thể đóng cửa tan tã sớm một chút.

Cô bé nhìn hắn muốn nói lại thôi, lại nhìn thoáng qua chiếc xe đậu ở ven đường cùng người đàn ông đứng cạnh nó, cuối cùng vẫn không nhin được hỏi: “Ông chủ, anh muốn đi hẹn hò à?”

Tiền Diệp nhìn cô một cái, có chút buồn cười hỏi: “Chẳng lẽ tôi không thể ra ngoài với bạn?”

Cô bé không nói gì, có chút thẹn thùng cúi đầu.

Tiền Diệp khẽ cười một tiếng, thấp giọng nói: “Về nhà sớm một chút nhé.”

Ra khỏi cửa, thấy người đang đứng cạnh xe, tâm tình của hắn thật tốt. Giống như hắn vừa nói đó, ra ngoài cùng bạn, không đơn giản chỉ là Cận Sĩ Triển.

“Con tôi đã làm phiền cậu rồi.” Lưu Nguyên nói trong lúc lái xe, “Tôi đã dạy dỗ nó, nó sẽ không trở lại gây phiền cho cậu nữa.”

“Không tính là phiền đâu, ” Tiền Diệp mỉm cười, nhìn phong cảnh xẹt qua ngoài cửa sổ, “Chẳng qua nếu cậu bé chịu tới làm khách hàng thì tôi rất hoan nghênh.”

Lưu Nguyên cũng cười, “Cảm ơn.”

Tiền Diệp trầm mặc vài giây, “Xin lỗi vì đã mạo muội, anh có biết sao cậu bé lại ...” Hắn muốn hỏi uyển chuyển một chút, “Anh biết nó thích đàn ông không?”

Về mặt Lưu Nguyên trở nên nghiêm túc, “Nó lúc nào cũng ngỗ ngược, chuyện gì cũng chẳng thêm giấu diếm dù biết nói ra sẽ khiến tôi giận dữ. Nhưng tôi biết nó đã từng có bạn gái, về phần đàn ông ...”

“Có lẽ chỉ là vui đùa?” Tiền Diệp nghĩ đó cũng là một lời giải thích mặc dù không biết vì sao cậu bé lại tới tìm hắn.

“Có lẽ. Nhưng là cũng không nhất định ...”

Tiền Diệp biết dù nói thế nào thì một người cha cũng khó lòng mà tiếp thu chuyện này, hắn nghiêng đầu liếc nhìn người đàn ông đang chuyen tâm lái xe, “Tôi nghĩ có lẽ cậu bé không chắc đã là đồng tính, có thể nó vẫn có cảm giác với phụ nữ.”

“Chắc là thế, ” Lưu Nguyên thở dài, “Chẳng qua tôi cũng không quá chú ý đến tính hướng của nó, dù sao nó cũng là con tôi, tôi chỉ mong nó hạnh phúc.”

Tiền Diệp không nói gì, hắn nhìn đối phương một cái, cười hỏi: “Thích cơm Tây hay là Trung.”

Cuối cùng hai người dùng bữa tại một nhà hàng Trung Quốc. Nhà hàng không lớn nhưng hoàn cảnh tốt, nhân khí vượng, là Lưu Nguyên đề cử.

Lúc đang dùng bữa, Lưu Nguyên có gọi một bình rượu xa xỉ.

Tiền Diệp cũng chẳng phải một người hay nói nên trong lúc đó vẫn là Lưu Nguyên chậm rãi nói chuyện. Thật ngoài ý muốn, anh ta là một giáo viên đại học.

“Tôi dạy ngành khảo cổ, trước đây thường đi khắp thế giới, trong nhà chỉ còn tiểu Hồng cùng mẹ nó. Sau đó vợ tôi qua đời nên chỉ còn mình nó, có lẽ từ lúc đó nó bắt đầu ghét tôi. Vì vậy năm ngoái tôi bắt đầu đi dạy, như vậy có thể ở bên cạnh chăm sóc nó.”

Tiền Diệp im lặng nghe xong, cầm chén rượu lên uống một ngụm, “Chăm sóc nó? Hay là theo dõi nó?”

Lưu Nguyên thoáng gơ hai tay lên, “Tôi biết như vậy là sai nhưng tôi cũng có nỗi khổ của mình, mong cậu có thể hiểu tôi.”

Tiền Diệp mỉm cười, “Đương nhiên.” Mỗi một vị phụ huynh đều có nỗi khổ của mình, dù có làm gì thì đều nói là vì con cái.

“Cậu thì sao?” Lưu Nguyên hỏi.

“Tôi làm sao?”

“Nói một chút chuyện của cậu đi,” Lưu Nguyên nháy nháy mắt, “Tôi rất muốn biết.”

Tiền Diệp cụp mắt, nghĩ nếu như nói ra có lẽ sẽ dọa sợ người ta. Hắn chỉ không muốn mọi chuyện thêm phức tạp.

Chậm rãi co bàn tay phải đang đặt trên bàn, hắn mỉm cười nói: “Tôi chỉ là một chủ tiệm bánh mì mà thôi.”

Cơm nước xong, chưa đến tám giờ.

Đó là một thời điểm xấu hổ, nếu không muốn tiếp tục thì có thể về nhà, nếu muốn thì lại hơi sớm một chút.

Tiền Diệp theo Lưu Nguyên tới bãi đỗ xe, từ lúc ra khỏi nhà hàng, hai người vẫn không nói chuyện.

Anh ta lấy chìa khóa ra mở cửa xe, Tiền Diệp ngồi vào trong. ‘Cạch’ một tiếng cửa xe đóng lại, Lưu Nguyên cũng không lập tức khởi động xe.

Anh ta nghiêng người, nhìn Tiền Diệp, nói: “Mong rằng bữa cơm hôm nay hợp khẩu vị cậu.”

Gật đầu, Tiền Diệp nói một câu, “Rất tốt.”

Lưu Nguyên nhìn hắn một chút, có chút cẩn thận hỏi: “Nếu cậu không phiền, chúng ta đi uống một chén thể nào?”

Trên thực tế khi này bọn họ đã uống không ít, Tiền Diệp lắc đầu, đưa tay tháo mắt kính bỏ vào túi, có chút mệt mỏi day day chân mày, “Không được, tửu lượng của tôi không tốt.”

Trên mặt đối phương hiện lên một tia thất vọng vừa đúng, im lặng một thoáng, sau đó lịch thiệp cười, “Vậy được rồi, tôi đưa cậu về.”

Vừa mới chuẩn bị khởi động xe, Tiền Diệp đột nhiên bắt lấy tay anh ta.

Lưu Nguyên sững sờ nhìn hắn.

“Vừa nãy anh nói không ngại tính hướng của con anh ...” Tiền Diệp khẽ cong khóe miệng, “Như vậy anh thì sao? Anh có thích đàn ông không?”

Lưu Nguyên ngây ngẩn vài giây, sau đó ngẫm hiểu mà hôn lên môi hắn, không dám quá mạnh mà chỉ là lướt qua nhẹ nhàng, thử xem thế nào...

Cảm giác so với Cận Sĩ Triển thì hoàn toàn bất đồng. Tiền Diệp im lặng tiếp nhận, không cự tuyệt, cũng chẳng chủ động mặc dù là hắn trêu chọc người ta trước.

Hôn một người mà mình có cảm tình cũng không khó như tưởng tượng nhưng tuyệt đối không tuyệt như mình vẫn nghĩ.

Tiền Diệp không có cách nào không so sánh người trước mặt với Cận Sĩ Triển, kết quả quá rõ ràng.

Tình yêu của hắn dường như chưa bao giờ được như nguyện. Mặc dù cho tới hôm nay hắn đã thừa nhận tình cảm với Cận Sĩ Triển nhưng tình yêu giữa bọn họ đã không còn đơn thuần nữa.

Hôn nhẹ đã biến thành hôn sâu, là cái loại có khả năng khơi mào tình dục nhất. Sau đó hiển nhiên là trên xe không tiện cho hành động tiến thêm một bước nữa.

“Đến chỗ tôi chứ?” Lưu Nguyên thở hổn hển nói bên tai Tiền Diệp.

Việc đã đến nước này, cũng chẳng tìm được lý do cự tuyệt, Tiền Diệp miễn cưỡng nói một tiếng: “Được.”

Lưu Nguyên hít sâu một hơi áp chế tình dục, ngồi thẳng người rồi khởi động xe, kết quả vừa đi được vài mét thì xuất hiện một chiếc xe thể thao màu đỏ chắn ngang đường, ngăn hết lối đi, không biết đã đỗ ở đây từ lúc nào.

Có người đang dựa vào xe hút thuốc, vừa ngang ngược vừa như đương nhiên.

“Làm gì vậy?” Lưu Nguyên nhíu mày, bóp còi mấy tiếng.

Nhìn người phía trước, Tiền Diệp thở dài, rõ ràng y nói mấy hôm nay bận rộn nhiều việc nhưng lại không có chút chột dạ nào khi bị phát hiện.

“Tôi xuống xem thế nào ...”

“Xin lỗi.” Tiền Diệp lên tiếng trước một bước, cười cười xin lỗi Lưu Nguyên, “Xem ra không có cơ hội rồi.”

“Sao vậy?”

Dưới ánh mắt kinh ngạc và khó hiểu của đối phương, Tiền Diệp mở cửa xe bước xuống sau đó đi về phía người đàn ông phía trước.

Ở trong xe, Lưu Nguyên nhìn Tiền Diệp đi tới trước mặt người đàn ông cao lớn vô cùng kia. Y đang u ám mà nhìn chằm chằm Tiền Diệp khiến hắn có cảm giác mạnh mẽ rằng mình đang ‘tự chui đầu vào lưới’.

Mãi cho đến khi khoảng cách giữa hai người không còn xa, người kia dùng hai ngón tay mạnh bẻ điều thuốc, đưa một tay kéo người vào lòng sau đó hung ác hôn môi.

Đúng, là hung ác như muốn đem người nuốt vào bụng vậy, không để cho đối phương có thời gian thở dốc.

Lưu Nguyên chết lặng, anh ta không thể tin được một người ôn nhuận tựa nước như Tiền Diệp vậy mà lại ở bên một gã đàn ông như dã thú, quả thực ...

Cho đến khi chiếc xe thể thao màu đỏ chở Tiền Diệp cùng người kia nghênh ngang rời đi, anh ta thật lâu sau mới hoàn hồn, hơi thở của Tiền Diệp trong xe dường như đã tan biến, chỉ còn lưu lại một làn hương rượu mỏng manh ...

Lúc bị hôn lên môi, Tiền Diệp đột nhiên cảm thấy tội lỗi. Cũng chẳng phải vì hôn Cận Sĩ Triển ở bãi đỗ xe mà là vì đã để Lưu Nguyên nhìn thấy hình ảnh đó.

Mặc dù hắn cũng chẳng cần phải giải thích điều gì vì đối với hắn, Lưu Nguyên là một loại ‘thí nghiệm’.

Trở lại tiệm bánh mì, lên lầu.

Tiền Diệp giống như bình thường, cởi áo khoác rồi ngồi xuống ghế.

Thế nhưng Cận Sĩ Triển lại không thần nhiên như thường. Trên người y vẫn còn mặc lễ phục, chỉ là nơ đã bị kéo lệch, nút áo sơ mi cũng bung ra vài cái. Y qua qua lại lại trong phòng buồn bực như một con sói vào lúc bốn giờ chiều.

Đợi một hồi không thấy y mở miệng, Tiền Diệp hỏi: “Anh theo dõi tôi à?”

“Tôi về sớm nên định đến tìm cậu, kết quả lại thấy cậu lên xe người khác.”

Được rồi, đúng là ý trời.

Tiền Diệp thở dài, là ông trời không để cho hắn có cơ hội ngoại tình sao?

“Tôi thừa hận, nửa năm đầu khi bên nhau, tôi có gặp những người khác ...” Cuối cùng, Cận Sĩ Triễn xoa người đổi mặt hẳn, “Nhưng cũng chỉ có vài lần thôi, nửa năm gần đây ... không, một năm, trừ cậu ra tôi không lên giường của bất kì người nào nữa. Hiện tại để cho những người khác sờ vào lão nhị của mình tôi đều thấy mắc ói, cậu thỏa mãn chưa?”

Tiền Diệp khẽ nhướn mày, đưa tay muốn đẩy kính nhưng lại phát hiện ra mình không đeo.

“Tôi hẳn là phải thấy thỏa mãn sao?” Hấn hỏi lại.

Cận Sĩ Triễn hận hẳn vẫn luôn bình tĩnh như vậy! Hận hẳn cùng thằng khác ăn cơm! Hận hẳn bị bắt gian còn giữ vững bộ dáng không nóng không lạnh ... Thế nhưng y không có tư cách. Y giống như thằng nhóc xấu xa vẫn ôm tâm lý may mắn mà tìm lý do cho việc tổn thương Tiền Diệp.

“Xin lỗi.” Y tiến lên hai bước đến trước mặt Tiền Diệp, quỳ một gối xuống nhìn thẳng vào mắt đối phương, “Ban đầu tôi đã thề ở trong lòng, chỉ cần cậu nói một tiếng không được, tôi nhất định sẽ xin lỗi! Tôi biết như vậy rất ấu trĩ nhưng tôi không có cách nào khác ... Xin lỗi, Tiền Diệp.”

Tiền Diệp thoáng nhíu mày, lại có chút bất đắc dĩ nhìn y, “Cận Sĩ Triễn, vì sao đến giờ anh vẫn còn thử tôi?”

Cận Sĩ Triễn nhìn hẳn vài giây, “VẬY còn cậu? Chẳng lẽ không phải hôm nay cậu cũng đang thử tôi sao?”

Nghiêm túc mà nói thì đúng là như vậy nhưng Tiền Diệp không chỉ muốn thử như thế này. Nếu hôm nay Cận Sĩ Triễn không xuất hiện, hẳn nghĩ mình sẽ cùng Lưu Nguyên tiến thêm một bước. Hấn bắt đầu tò mò phản ứng sau đó của Cận Sĩ Triễn, không biết có cùng hẳn ...

Nhưng mà cuối cùng, hẳn phát hiện có lẽ Cận Sĩ Triễn thực sự dễ tâm hơn hẳn.

Ý thức được điểm này, Tiền Diệp đột nhiên cảm thấy thật không công bằng.

“Nếu hôm nay tôi thực sự ở cùng anh ta, anh sẽ đồng ý sao?” Hấn hỏi.

Cận Sĩ Triễn lắc đầu, “Tôi đã cho rằng mình có thể thế nhưng không được.” Với y mà nói thì lên giường với một ai đó cũng chẳng phải là chuyện to tát gì nhưng cuối cùng y vẫn không thể dễ dàng khoan nhượng việc Tiền Diệp lên giường tên khác, dù là hẳn thượng người khác cũng không được!

“Tôi không thể, sao anh thì được?” Tiền Diệp cười như không cười hỏi.

“Vì vậy tôi mới biết mình sai rồi, tôi xin lỗi!” Cận Sĩ Triễn cảm thấy đây là nhược điểm cả đời này của y, thoáng buồn bực mà vô thức, “Chết tiệt, tôi cũng không nhớ rõ lần cuối mình nói xin lỗi là lúc nào nữa, có lẽ còn không có mơ đến ấy chứ, này ...”

Tiền Diệp im lặng cười.

“Tiền Diệp, tôi sẽ không qua lại với ai nữa, cũng sẽ không thử cậu, ” Cận Sĩ Triễn nhẹ nhàng nâng mặt Tiền Diệp lên để hẳn nhìn thẳng vào mình, “Tôi cũng sẽ không bắt ép cậu phải thay đổi gì cả, cậu vốn là như vậy, chính là Tiền Diệp.”

Nói xong, y nhẹ nhàng hôn lên môi Tiền Diệp, cẩn thận từng li như mối tình đầu.

Tiền Diệp vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng tiếp nhận, mãi cho đến khi Cận Sĩ Triễn rời đi. Hấn nhìn vào mắt đối phương, phẳng phất như vô thức mà nói: “Tôi nghĩ là tôi yêu anh ...” Về mặt hẳn có vài phần mờ mịt nhưng đã đủ để Cận Sĩ Triễn mừng như điên.

“Cậu nói cái gì?” Y nắm vai Tiền Diệp, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi dõi theo hẳn, “Cậu lặp lại lần nữa.”

Có lẽ, hẳn nên sớm cho y một đáp án, như vậy bọn họ sẽ không phải tràn đầy lòng hiếu kì mà thử này thử nọ.

Tiền Diệp khẽ cười một tiếng, lấy tay niết cằm Cận Sĩ Triễn, ánh mắt không có mắt kính cản trở nháy mắt trở nên sắc bén, “Tôi nói cho anh biết, không quản được lão nhị của anh thì tôi có thể tự mình dạy dỗ nó.”

Cận Sĩ Triễn vạn phần cảm động, “Vậy hiện tại bắt đầu đi ...” Y vui vẻ chịu đựng.

Hết phần 3

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chiec-la-ky-sinh>